

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Základy sociologie

Koncepční materiály
studijního kurzu

Díl 6:
Část 4.
Lidskost a cesta k ní
(Kniha třetí)

Sankt-Petěrburg
2016

Stránka je vyhrazena pro výstupní tiskářské údaje

Na obálce je reprodukce obrazu Gelije Michajloviče Korževa-Čuveljova (1925 – 2012) s názvem Člověk zvedající prapor (z roku 1957 vystavený v Ruském muzeu) – prostřední část triptychu Komunisté.

Jehož součástí jsou ještě dva další obrazy Internacionála (1957 — 1960) —

https://artchive.ru/artists/7447~Gelij_Korzhev/works/252098~Internacional a Homér, sochařova dílna (1957 — 1960) —

https://artchive.ru/artists/7447~Gelij_Korzhev/works/252099~Gomer.

Je příznačné, že obraz Člověk zvedající prapor se objevil rok po věrolovném 20. sjezdu KSSS.

© Publikované materiály jsou majetkem Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací, *a to včetně pro obchodní účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení *jejich celkového smyslu*, a vystaví se tak možnosti střítnout se s „mystickou“, mimoprávní odplatou.¹

---

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

OBSAH

V souvislosti s tím, že různé systémy mohou stejný soubor stránkovat rozdílným způsobem, je nutné obnovit obsah a použít funkci „Aktualizovat pole“. Najedťte tedy kurzorem mezi řádky obsahu a po stisknutí pravého tlačítka myši vyberte funkci „Aktualizovat pole“, ponechte ve výběru „Pouze čísla stránek“ a klikněte na OK. V případě, že Váš systém nepracuje správně a automaticky se nastaví chybná čísla stránek, bude nutné správná čísla dopsat ručně. Tento odstavec odstraňte před použitím funkce „Aktualizovat pole“ a tiskem souboru.

Část 4. Lidskost a cesta k ní (Kniha třetí)

<i>Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“</i>	5
20.1. Civilizační volba: opičí „vrozená morálka“ nebo Spravedlnost	5
20.2. Vykořisťování „člověka člověkem“ a multikulturalismus	21
20.3. Spravedlnost a propaganda	69
20.4. Liberalismus je nepřitelem Svobody	100
20.4.1. Liberalismus: „prohlášení o úmyslech“ a reálná zamlčovaná skutečnost	101
20.4.2. Liberalismus a občanská společnost	114
20.4.3. Liberalismus jako druh fašismu	121
<i>Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti</i>	142
21.1. Slepá ulička buržoazně-liberálního multikulturalismu	142
21.2. Buržoazně-liberální multikulturalismus jako zbraň v „hybridní válce“	176
21.3. Základy teorie národnostní otázky	197
21.4. Národnostní politika bolševismu — formování mnohonárodnostní lidskosti	244
21.4.1. Podstata bolševismu	244

21.4.2. <i>Ideály a jejich uvádění do života: algoritmika sociálních přeměn</i>	246
21.4.3. <i>Národnostní politika v SSSR: úspěchy a opomenutí</i>	249
21.4.4. <i>Národnostní politika bolševismu je ta jediná možná</i>	307
Hlava 22. <i>Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace</i>	372
Hlava 23. <i>O ekonomickém zajištění společenského rozvoje a politiky státu</i>	399
Závěrem	401
Příloha č. 7 <i>Experiment „Všehomír-25“</i>	410
Příloha č. 8 <i>Politická technologie «Overtonova okna»</i>	420
Příloha č. 9 <i>LGBT společenství a internacismus</i>	427
Příloha č. 10 <i>A. S. Chomjakov: Rusku (1839)</i>	459

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

20.1. Civilizační volba: opičí „vrozená morálka“ nebo Spravedlnost

Co znamená *spravedlnost* v životě společnosti? Co znamená *vykořisťování „člověka člověkem“* a vyskytuje se vůbec reálně v životě kulturně svébytných společností a ve vztazích mezi národy, diasporami a státy? A pokud se vyskytuje, tak jak je takové vykořisťování realizováno a jaký bychom k němu měli zaujmout postoj: Je to v životě společnosti přirozené, a proto nevyhnutelné a neodstranitelné zlo? Nebo se jedná o ostudu lidstva a je nutné ho vymýtit? A jak by to mělo být provedeno? To jsou témata, která byla v Rusku v poststalinských dobách z veřejné diskuse směřující k jejich *podstatě*¹ vyloučena, a to jak v oficiálních a polooficiálních společenských vědách, tak i v oficiální a polooficiální politice, a v postsovětské době bylo jakékoliv veřejné diskusi o nich zamezeno již beze zbytku.

To samé platí i pro ostatní státy světa, a to jak pro ty, co zůstaly po krachu SSSR „socialistickými“, tak i pro státy s civilizovaně otrokářským zřízením různého typu s rozličným ideologickým krytím v podobě otrokářství silového, feudálního, finančně-kapitalistického, informačně-kapitalistického a tak dále.

Absence těchto témat v oficiálních vědách a veřejné politice je důsledkem toho, že na ně v tomto ohledu neveřejná složka politického života společnosti nevyvíjí dostatečně silný tlak, díky kterému by byli nuceni oficiálně se jim začít věnovat:

---

¹ Vzhledem k tomu, že bylo oficiálně deklarováno, že společenský život v SSSR je organizován spravedlivě a vykořisťování „člověka člověkem“ se po revoluci stalo minulostí nebo k němu dochází jen za hranicemi SSSR v kapitalistických a feudálních státech, tak podle oficiálního pohledu na věc v životě SSSR prostě nemohlo k vykořisťování „člověka člověkem“ docházet a tím pádem také nebylo co zkoumat ani o čem diskutovat.

- buď s cílem rozmělnit je v záplavě pustých blábolů či ze zákona zakázat jejich probírání¹,
- nebo s cílem pochopit podstatu těchto problémů, jejich roli v běžném životě a vliv na budoucnost kulturně svébytných společností a globální civilizace, aby mohly být vyřešeny.

---

¹ Federální seznam extrémistických materiálů byl vytvořen právě kvůli potlačování možnosti probírat tematiku, která je nepohodlná pro oficiální a v ještě větší míře pro zákulisní moc politických mafií, aby se ztížila veřejná diskuse o těchto tématech, nebo se jí tím úplně zabránilo, což následně vede pouze k vyostřování daných problémů a vytváří předpoklady ke katastrofickému rozřešení neurčitostí* s nimi spojenými. (*Pozn. překl. - *Problém (незадача) se skládá ze souboru neurčitostí, které jsou fakticky možnými variantami jeho řešení, pokud si je definujeme /s ohledem na výchozí údaje a jejich možné výsledky/, můžeme potom podle toho zvolit jednu z variant jako svůj cíl a přizpůsobit jí své řízení, ovšem ty možné varianty je nutné umět vidět, k čemuž nejlépe napomáhá právě věcná diskuse. Viz ve zkratce mémi slovy, tudíž poněkud subjektivní výklad poznámky z dílu třetího - výklad slova problém*).

«Národnostní napětí, etnická zločinnost a nelegální migrace se pro některé státy stávají neřešitelným problémem. Vzrůstající majetkové rozdíly, které by možná byly v podmínkách ekonomického růstu méně výrazné, vedou na pozadí probíhající krize k otevřeným konfliktům mezi majetnými a chudými lidmi. A v mnohých regionech světa se tak rodí podle mého zcela extrémistická učení o třídním boji, dochází k nepokojům v ulicích a teroristickým činům» (Uvedeno podle článku Proslov Dmitrije Medvěděva na fóru v Jaroslavli ze dne 08.09.2011, Rossijskaja gazeta: <http://www.rg.ru/2011/09/08/medvedev-forum.html>). — Tento názor pronesl bývalý prezident RF. A přestože to právní následky v podobě zákazu teorií o třídním boji nemělo, tak to jednoznačně dokládá bezperspektivnost vztahu státní moci postsovětského Ruska k problematice spravedlnosti: *národ je povinen trpět všechno to úmyslné zneužívání moci, hloupost státní moci i byznysu i s jejich následky (včetně ožebračování a degradace vzdělání a kultury), a nemá právo cokoli podnikat pro to, aby byly ideály spravedlnosti uvedeny do života* (odkazování se na demokratické volby jako na nástroj politického projevu vůle lidu je neopodstatněné, neboť kandidáty na poslance a úředníky si vybírá sama státní moc a žádné postupy pro odvolání poslanců a zbavení úředníků jejich funkcí z iniciativy lidí neexistují; jak poznamenal někdo na internetu: „Kdyby od voleb něco záviselo, tak by nás volit nenechali.“).

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Proto je nutné přistoupit ke zkoumání podstaty této problematiky. Jak již bylo zmíněno v kapitole 11.2.3 (díl třetí tohoto kurzu), může být slovo spravedlnost chápáno ve dvou významech:

- *spravedlnost objektivně-ideální* – nadpozemská – jako norma bytí lidstva předurčená Shora (tj. spravedlnost jako *nevratně zformovaná lidskost*),
- *spravedlnost historicko-politická* – posun společnosti v jejím historickém rozvoji od faktické stávající podoby spravedlnosti až k uvedení do života její normy-ideálu (přitom tento rozvoj společnosti jako celku, nebo v těch či oněch jeho aspektech, může probíhat kontinuálně, nebo to také může být tak, že etapy evolučního rozvoje končí náhlým, z hlediska historických měřítek téměř okamžitým, překročením jakýchsi vývojových hranic, za kterými se život společnosti kvalitativně změní¹; to samé však bohužel platí i pro degradaci – regres společnosti).

Z toho plyne, že spravedlnost historicko-politická je vždy konkrétní a spjatá s celkovým kontextem již zformovaných historicko-politických okolností a má návaznost na tendence a možnosti realizace těch či oněch změn v životě společnosti a Přírody. Proto to, co je historicky-politicky spravedlivé v jednom historicko-politickém kontextu (v určité epoše, v určité fyzikálně-zeměpisné lokalizaci), může být nespravedlivé v konkrétních okolnostech s jiným kontextem (v jinou dobu nebo ve společnosti s jinou kulturou, v jiných *přírodních podmínkách a to včetně takových, kterýchž změně došlo vlivem civilizace*); takže to, co bylo hodnoceno jako spravedlivé v dřívějších etapách společensko-historického vývoje, se může v průběhu času zdát být nespravedlivým kvůli objektivní předurčenosti společenského vývoje Shora ve směru naplňování objektivního ideálu spravedlnosti. To znamená, že:

Spravedlnost historicko-politická je přechodná a může se po uplynutí určité, kratší či delší doby stát nespravedlností.

Vzájemný poměr objektivně-ideální a *historicko-politické reality* vyjadřuje ruské přísloví: *I rád by do ráje, jenže hříchy mu v tom brání* — které se v tomto případě nebude vztahovat na jedince, ale na kultur-

---

¹ Tj. stávající příčinné vazby přestanou být aktuální a aktuálnosti nabydou takové příčinné vazby, jež nebyly pro život společnosti dříve charakteristické.

ně svébytné společnosti a lidstvo jako celek. To samé vyjadřuje i aforismus – neřešitelný paradox – V. O. Klučevského, kterým tehdy charakterizoval zatím jen rýsující se realizaci socialistických projektů přeměny Ruska: „*Společnost pravověrného soužití skládající se z darebáků*“ — což ale není možné:

- buď se společnost rozvíjí ve směru pravověrného soužití vykořeňující darebáctví a jeho generátory;
- nebo ve svém darebáctví degraduje až ke svému zániku nebo do doby, než učiní pokání a nastoupí cestu k pravověrnému soužití.

Prostřednictvím sociální organizace a těch či oněch politických technologií, jež jsou jí vlastní, není možné neomezeně dlouho udržovat jakousi vyváženost „darebáctví a pravověrnosti“, „Dobra“ a „Zla“, neboť to začne vstupovat do rozporu s objektivními zákonitostmi, které tuto „vyváženost“ naruší.

Přestože je vnitřní sociální hodnocení toho, co je „spravedlivé“ a co „nespravedlivé“, vždy individuálně-subjektivní (neboť v jedné a té samé společnosti mohou být jedni lidé upřímně přesvědčeni o spravedlnosti historicky zformované organizace života dané společnosti a druzí lidé zase mohou být stejně upřímně přesvědčeni o její nespravedlnosti¹), existuje vždy vedle toho na tuto věc také objektivní názor Nejvyššího, který je nejen vyjádřen v textech zapsaných Zjevení, ale neustále se projevuje prostřednictvím jazyka životních okolností a v tom, jak jsou Shora podporovány jedny tendence a procesy a potlačovány jiné.

Ať už jsou ideály spravedlnosti jakékoliv, každá kulturně svébytná společnost vždy žije tak, jak to připouští její historicky zformovaná psychodynamika, jejíž základ tvoří statické rozložení lidí podle typů

---

¹ M. Je. Saltykov-Ščedrin, spisovatel-sociolog, a také jeden z viceguvernérů Ruského impéria, z jeho díla Pompadůři a pompadůrky: „*Nihilista je člověk, který miluje vlast podle svého, jehož chce kapitán-ispravník donutit milovat stejnou vlast podle svého*“. Vysvětlení: nihilisté těch let, to byla opozice v širokém spektru od buržoustů-liberálů po revolucionáře (socialisty, komunisty) a anarchisty, a kapitán-ispravník byl velitelem sboru četníků v guberniích, tj. jednalo se o analog velitele oblastního úřadu KGB-FSB; pompadůři (od slova pompadour) - představitelé vládnoucí byrokracie; pompadůrky – jejich manželky a milenky.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

struktury psychiky, mravnosti, chápání světa a různorodých osvojených životních návyků. V. O. Ključevskij to komentoval následovně:

„Stávající řád, dokud existuje, není ten nejlepší z mnohých možných, ale jediný možný z mnohých lepších. Možným jej neudělalo to, že by byl nejlepším z myslitelných, ale nejlepším z myslitelných jej dělá to, že se ukázal být možným.“¹ /mělo by být upřesněno: **v současné době** – vnitřní prediktor SSSR/ (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, Aforismy a úvahy o historii, str. 369).

Tento aforismus je jedním ze způsobů vyjádření principu „*Nejvyšší se nemýlí: vše, co se děje, se děje pro dobro věci tím nejlepším možným způsobem za dané mravnosti a etiky, které jsou právě lidem vlastní.*“ Ve kterém se odráží ta objektivní řídicí zákonitost, že objekt řízení musí být ve vzájemném souladu s algoritmikou (systémem), který jej řídí, a navíc ještě s danými podmínkami prostředí, se kterými se nachází ve vzájemné interakci. Přijímáme-li tedy tento historický postulát V. O. Ključevského, nesmíme přitom zapomínat na procesy rozvoje a degradace probíhající ve společnosti, neboť dokud ten či onen „řád“ trvá, tak podporuje nebo potlačuje průběh těch či oněch procesů obou typů. A v závislosti na tom, zda ve společnosti převáží tendence k rozvoji nebo tendence k degradaci, se potom může nový řád, který nevyhnutelně nahradí ten předchozí, stabilně trvající po určité kratší či delší historické období, více přibližovat k objektivnímu ideálu spravedlnosti nebo se od něj naopak vzdalovat.

Navíc historická praxe dokládá, že:

- přestože může být nespravedlnost úspěšně zastavena silou (prostředky šesté priority zobecněných prostředků řízení, které jsou podřízeny zobecněným prostředkům řízení vyšších priorit) – jak

---

¹ Tento postulát Dějin je daleko hlubší než široce známý výrok W. Churchilla o demokracii z jeho projevu v Dolní sněmovně ze dne 11. listopadu 1947: „Demokracie je ta nejhorší forma vládnutí do chvíle, než ji porovnáte se všemi ostatními.“ — „*Democracy is the worst form of government unless you compare it to all the rest*“ (www.vy-narod.ru/quotes.shtml). Nebo zjednodušeně jinak, opět s odkazem na W. Churchilla: „Demokracie je špatná, ale nic lepšího lidstvo nevymyslelo.“ Ovšem mafiánská diktatura zednářství působící za kulisami formální demokracie zde byla mlčky opominuta, přestože je ve státech Západu reálně tím nástrojem, který prosazuje zákulisně vypracovanou a k realizaci schválenou politiku do systému zdánlivě veřejného demokratického vládnutí.

v měřítku mezilidských vztahů, tak i v měřítku státním¹ a globálním²;

- tak silou není možné zavést ničím neomezovanou a nevykořenitelnou vládu spravedlnosti³.

Příčina tohoto poměru použití síly k dosahovanému výsledku tkví v tom, že **nespravedlnosti se svým úmyslným i neúmyslným konáním či nekonáním dopouštějí sami lidé, kteří nedosáhli kvalit opravdového člověka (tj. nezformovali se v nositele lidského typu struktury psychiky žijícího pod nadvládou diktatury svědomí)**, a takových je v davo-, „elitářských“ společnostech absolutní většina, takže se síla zpočátku zaměřená proti nespravedlnosti, která potlačí, nebo třeba i vykoření tu předchází nespravedlnost, sama stane služkou nespravedlnosti – buď nové nebo té předchozí, která jen změnila svou masku⁴.

Nespravedlnost je naopak možné více či méně úspěšně zavádět jak silou (šestou prioritou zobecněných prostředků řízení/zbraní), tak i prostředky na vyšších prioritách, kdy je výsledkem vznik systémů uměle vytvořených „her s nenulovým součtem“ bránících individuálnímu i společenskému rozvoji (viz kapitola 8.5 – díl první tohoto kurzu), které reprodukuje a prohlubují nespravedlnost v návaznosti pokolení. Ale ani v tomto případě se nemůže stát triumf nespravedlnosti stabilně nevratným, neboť někteří lidé se individuálně dokážou rozvíjet za jakýchkoliv okolností a díky jejich vlivu společnost tak či onak proniká k novým hranicím na cestě k nevykořenitelné objektivně-ideální spravedlnosti; anebo společnost uvízla v nespravedlnosti, jež nevyvíjí snahu se z ní vymanit, zaniká vlivem objektivních zákonitostí všech šesti skupin a postupuje tak svůj životní prostor jiným národům – nosi-

---

¹ V roce 1917 se Ruské impérium zhroutilo právě v průběhu silového potlačování nespravedlnosti, kterou nepřetržitě produkovaly systémové principy jeho stavovsko-kastovního rodového zřízení.

² Tomu je příkladem osud hitlerovské takzvané Třetí říše.

³ Tomu jsou příkladem celé dějiny SSSR.

⁴ Je to znázorněno v divadelní hře Je. L. Švarce (1896 – 1958) – Drak, z roku 1943.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

telům jiných kultur s jinými mravy a etikou, přinášejícím jiné tendence rozvoje¹.

Svědomy, smysly, citění, stud, intelektuální potenciál a vůle nebyly lidem dány pro to, aby *dogmatizovali* (*kodifikovali*)² ideál objektivní spravedlnosti, ale neustále jej poznávali a činnorodě pracovali pod vedením Boha na jeho uvádění do života.

Je tedy zřejmé, že nespravedlnost se rodí ve společnostech, jejichž pedagogická subkultura masově reprodukuje pokleslé charaktery založené na nelidských typech struktury psychiky: zvířecí (včetně jeho dobytčí modifikace), zombie, démonický typ struktury psychiky, jež jsou zvrácené do nepřírozenosti (viz kapitola 19.3 a Příloha č. 6 – díl pátý tohoto kurzu). A jejím bezprostředním generátorem ve všech těchto modifikacích je nevěle a neschopnost lidí Milovat (viz hl. 12, 13 – díl čtvrtý tohoto kurzu) a žít podle svědomí, což otevírá cestu instinktivním programům smečko-stádního chování biologického druhu „Člověk rozumný“ z čeledi hominidů a řádu primátů, kam nyní tento druh podle přijaté biologické klasifikace patří³. Tyto programy a jejich projevy

---

¹ Do tohoto procesu se po 2. světové válce 20. století nechala zatáhnout regionální civilizace Západu, která uvízla v buržoazním liberalismu, antikomunismu a kultu rusofobie.

² Nedokonalost vnímání a chápání světa a individuální poznávací a tvůrčí kultura v davo-„elitářských“ společnostech s pevně zakotvenými předsudky neumožňuje lidem v jejich životě pochopit mnohé, včetně ideálu spravedlnosti a strategie jeho realizace v potřebném rozsahu a rozpracovanosti, aniž by se přitom nedopouštěli chyb. Proto je dogmatizace názorů ve vztahu k této problematice nepřípustná a sama o sobě se stává nespravedlností.

Jak bylo zmíněno již dříve při zkoumání role metodologie poznání (hl. 1 tohoto kurzu), nevedou pochybnosti o Pravdě-Skutečnosti k tomu, že by se proměnila v chybu nebo lež, ale naopak otevírají možnosti, aby se lidé ve své upřímné snaze dobrat Pravdy-Skutečnosti přesvědčili o její opravdovosti a odhalili další její dříve netušené hrany. Od „pluralismu“ – „mnohočetnosti názorů“ – se to liší tím, že „pluralisté“, osobující si právo prosazovat jakékoli své názory na cokoliv, zásadně odmítají tento svůj „pluralismus“ očistit od upřímných omylů a úmyslných lží.

³ Úplná klasifikační charakteristika „Člověka rozumného“: **říše** – živočichové; **kmen** – strunatci; **podkmen** – obratlovci; **nadtřída** – čtyřnožci; **třída** – savci; **nadřád** – placentálové; **řád** – primáti; **podřád** – vyšší primáti; **infra-** → → →

v životě kulturně svébytných společností a lidstva jako celku představitelé oficiální i polooficiální vědecké sociologie, dějin a sociální filozofie ignorují, takže tato tematika není v příslušných učebnicích probírána, a proto o ní aktivní politici, jiní řídící pracovníci ani psychologové nic nevědí.

Etologové¹ studující chování živočichů charakterizují život stádních opic tak, že:

- ve smečce-stádu se zformuje hierarchie jedinců, na jejímž základě všechno řídí jeden nebo několik hierarchů první úrovně (u některých druhů jimi mohou manipulovat samičky, které si „oni sami vybrali“);
- „všechno řídí“ mimo jiné zahrnuje, že všechny ostatní opice nabízejí hierarchům první úrovně svou získanou kořist², kterou mohou hierarchové první úrovně sníst sami, „schovat“ si ji, dokud se nezkaží, nebo ji přenechat někomu dalšímu³, nebo ji mohou povolit sníst zcela nebo částečně tomu, kdo ji donesl;
- to samé platí i pro přidělování „práva jedinců na sex“ v mezích

---

řád – opice; **oddělení** – úzkonosí; **nadčeled'** – lidem podobní/lidoopi, hominoidi; **čeled'** – hominidé; **rod** – lidé; **druh** – člověk rozumný.

V. I. Daľ vyčleňoval „Člověka rozumného“ do speciální říše (očividně díky svému potenciálu rozvíjet se, který mu byl dán), jež se lišila od ostatních biologických říší: živočichové, rostliny, houby, bakterie, ke kterým od jeho dob přibylo ještě několik říší mikroorganismů: viry, prvoci, Archea, chromisté.

¹ Například:

- Ju. A. Labas, I. V. Sedleckij – Tento bláznivý, šílený svět očima zoopsychologů. Skripta pro ty, kteří jsou u moci dnes i ty, kteří se moci teprve chopí, etnopsychologické eseje, 1992 (<http://www.etologia.narod.ru/>).
- V. R. Doľnik – Neposlušné dítě biosféry. Besedy o chování člověka ve společnosti ptáků, zvířat a dětí – Petrohrad: Petroglif, 2009 (<http://www.etologia.narod.ru/>).

² V mnohých kulturách byly jeseterovité ryby považovány za „královské ryby“, které byl rybář, který je chytil, povinen nabídnout královské kuchyni, a pokud tak neučinil, jednalo se o zločin proti koruně. Podle informací z internetu to platilo v Anglii, Francii i Číně. A „královští jeleni“ v Sherwoodském lese, které lovil Robin Hood se svými druhy, byli také vlastnictvím krále a lovit je bez královského povolení bylo zločinem proti koruně.

³ „Kožich z carských ramen“ je jen kulturní slupkou tohoto instinktivního programu.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

smečky-stáda¹;

¹ V epoše feudalismu to v Evropě bylo „právo první noci“.

V Rusku – velkostatkáři (poměščíci) také smilnili s nevolnickými dívkami a ženami (a to včetně těch vdaných), a také sami rozhodovali o tom, kdo z jejich nevolníků si koho vezme a v případě potřeby dokupovali nevěsty i ženichy, které potom církve pokorně oddávala za účelem posílit milostpánovo hospodářství (a konkrétně jsou takovéto nákupy a nucené svatby nevolníků připisovány A. V. Suvorovovi).

A „nejpokrokovější“ velkostatkáři se věnovali „chovu“ svých nevolníků, jak pro své vlastní hospodářství, tak i na prodej: «Jeden gardový důstojník K. poté, co několik let proflámoval a prohýřil, najednou zjistil, že z celého jeho kdysi velmi slušného majetku mu zbyla jediná vesnička obývaná několika desítkami rolníků. Toto nemilé zjištění důstojníka tak zkrušilo a mělo takový dopad na způsob jeho života, že v něm dřívější přátelé nemohli svého kumpána z mokré čtvrti a flamendra vůbec poznat. Začal se vyhýbat hlučným radovánkám, sedával celé hodiny za stolem ve své pracovně probíraje se jakýmisi papíry. Jednou dokonce z Petrohradu úplně zmizel, a potom se ukázalo, že odjel na své panství, kde strávil dost dlouhou dobu.

Všichni si tedy mysleli, že se tento prostopášný gardista rozhodl stát provinciálním statkářem a vrhnul se na zemědělství. Brzy se však vyjasnilo, že K. rozprodal veškeré mužské obyvatelstvo ze svého majetku, jedny jako čeledíny sousedům a druhé jako rekruty. Ve vesnici mu zbyly pouze ženy a přátelé K. vůbec nechápali, jak s takovým osazenstvem hodlá vést své hospodářství. Neustále na něj doráželi svými otázkami a nakonec z něj vytáhli jeho plán. Gardista svým přátelům řekl: „Asi víte, že jsem chlapy ze své vesnice prodal, takže tam zůstaly jen ženské a velmi pěkná děvčata. No a mně je teprve 25 let a jsem velice zdatný, takže tam jezdím jako do svého harému a svou zem si tak zalidním sám... Za nějakých deset let budu otcem několika set svých nevolníků a za patnáct je zase začnu prodávat. Žádný chov koní vám přece neposkytne takový pěkný a jistý zisk» (<http://topnonoje.ru/blog/43445255044/Rossiya-kotoruyu-oni-poteryali...>). A to ještě není to nejhorší bezpráví z dějin epochy nevolnictví, kdy měli „urození“ ve své svévoli volnou ruku: viz Nevolnické harémy ruské šlechty: http://www.softmixer.com/2011/06/blog-post_581.html. V této publikaci je uveden závěr vyplývající z jejího obsahu: «Není tedy divu, že tuto „šlechtu“ za revoluce topili v močůvce. Otrokářství je ničemné a odporné a nenávisť lidí ke svým utlačovatelům zcela zákonitě vyústila ve Velkou říjnovou socialistickou revoluci“.

Jaké byly ceny za lidi, viz odkaz: <http://maxpark.com/community/5652/content/2971741>. Tato publikace končí → → →

- průběžně ve stádu probíhá boj jedinců o navýšení svého hierarchického postavení a udržení si již dosaženého, ve kterém nevíteží vždy nevyhnutelně fyzicky nejsilnější jedinci, neboť úspěch zajišťuje kombinace několika vlastností – biologického zdraví, síly, průbojnosti a lstivosti (schopnost ostatní podvádět s cílem manipulovat jimi);
- postoj podřízenosti (demonstrace pokornosti) je u opic – *bez rozdílu pohlaví jedinců* – identický postoj, který zaujímá samička před samcem při pohlavním aktu; jedinec projevující svou podřízenost může tento postoj zaujmout sám vyjadřujíc tak svou pokoru, nebo ho může „ohnout“, tj. donutit ho tento postoj zaujmout i sám hierarcha s následným aktem (reálným nebo imitovaným).

Kromě toho etologové u živočichů odhalili následující zákonitost: čím „méně“ příroda daný biologický druh vyzbrojila (zuby, kopyta, drápy, rohy, jed apod. – to jsou ty zbraně), tím „nižší“ je „vrozená morálka“ jeho zástupců. Tato zákonitost se u živočichů projevuje následujícím způsobem:

- Představitelé přírodou „silně vyzbrojených“ druhů (jak masožravců, tak i býložravců) se v případě vnitrodruhových konfliktů velmi zřídka navzájem mrzačí nebo zabíjejí a ve vzájemném boji si neuštěďují cílevědomě smrtelné nebo mrzačící údery a kousnutí, které jinak běžně používají při lovu na svou kořist nebo při obraně, jsou-li napadeni zástupci jiných biologických druhů. Konflikty vznikající při vnitrodruhové konkurenci mezi jedinci „silně vyzbrojených“ druhů mají v absolutní většině případů podobu soubojů¹, ve kterých rozhodující roli hraje předvádění zastrašujících postojů a vydávání zastrašujících zvuků, a teprve když to nevede k požadovanému výsledku, dojde v takovém souboji i na silový střet, který však není veden s cílem svého soupeře zabít či zmrzačit, neboť instinktivní programy vnitrodruhové konkurence zabraňují použití smrtelných nebo mrzačících útoků a předepisují použití jiných, život neohrožu-

---

následovně: «Je zajímavé, že ceny nevolníků v Rusku byly nižší než ceny otroků ve Střední Asii. V polovině 19. století v Chivě a Buchaře stáli otroci od 200 do 1000 rublů a více. Ve stejných letech v Severní Americe černí otroci v průměru stáli 2000 – 3000 liber, to znamená třikrát až čtyřikrát více než byly průměrné ceny ruského velkostatkářského rolníka před zrušením nevolnického práva.»

¹ Souboje ve stylu „jeden proti jednomu“.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

jících a nemrzačících způsobů útoku a obrany, aby nebyl v důsledku zmrzačení snižován životní potenciál daných jedinců. Takový střet je potom ukončen, když poražená strana opustí místo konfliktu nebo zaujme příslušný pokorný postoj. Ke smrti a těžkým zraněním dochází v takových soubojích ze statistického hlediska zřídka, neboť likvidace protivníka není cílem instinktivních programů vnitrodruhové konkurence¹. Toto instinktivně naprogramované „odmítání“ zabít a mrzačit svého protivníka ve vnitrodruhové konkurenci etologové nazývají „vrozenou ušlechtilostí“, „vrozenou morálkou“ a hodnotí ji jako „vysokou“.

- Přírodou „slabě vyzbrojené“ druhy mají „vrozenou morálku“ velmi „nízkou“ nebo prakticky žádnou, tj. ve vnitrodruhové konkurenci jedinců je přípustné prakticky všechno, neboť v přírodě se s tak slabou „výzbrojí“ vzájemně zabít či zmrzačit nedokážou. A pokud k něčemu takovému dojde, tak pouze díky nějaké nepříznivé shodě okolností a ze statistického hlediska se to stává zřídka. Absence nebo „slabost“ „vrozené morálky“ se projevuje v tom, že konflikt nemusí být soubojem, ale kolektivní štvanicí pořádanou proti jednomu jedinci skupinou jiných; podvod je zde normou a demonstrace pokorného postoje může být lstí s cílem přerušit neúspěšně se vyvíjející vyjasňování si vztahů, aby bylo možné po takto ukončeném střetu znovu zaútočit na protivníka, až nebude připraven k odražení útoku; na druhé straně zase nemusí demonstrace pokorného postoje v některých případech vést k ukončení konfliktu, ale vybičovat jeho sílu do úplného ponížení protivníka ve smečce-stádu nebo do jeho vyhnání ze smečky-stáda; jedincova porážka v konfliktu může vést k tomu, že si svou nespokojenost s jeho výsledkem vybije na jiném, daleko slabším jedinci, který neměl s primárním konfliktem vůbec nic společného a v tomto sekundárním konfliktu se také projeví „slabost“ „vrozené morálky“, a to možná ještě daleko výrazněji než

---

¹ Prohra v konfliktu není jen prohrou, ale také stimulem pro poraženého jedince hledat jiné uplatnění. Například porážka v konfliktu o území je současně stimulem k pronikání do dalších území a jejich zabírání, tj. stimulem k rozšiřování ekologické niky populace, což je jeden z cílů, které algoritmika vnitrodruhové konkurence sleduje. No a dosažení tohoto cíle vyžaduje zachování a znásobení životního potenciálu jedince, který v prvotním konfliktu o území prohrál.

v primárním konfliktu; primární konflikt může také vyvolat pomstu odloženou do doby, než pro ni podle názoru „pomstychtivce“ nastanou vhodnější okolnosti, a uplatní při ní svou ničím neomezovanou svěvolí.

Smečko-stádní opice nejsou samotářské ani rodinné, jsou výslovně smečko-stádní, protože patří k „slabě vyzbrojeným“ druhům, takže osamoceně by jejich představitelé nebyli schopni čelit tlaku životního prostředí a druh jako takový by vymizel. Čelit tlaku prostředí dokáží „slabě vyzbrojení“ jedinci pouze kolektivně, a ten kolektiv musí být určitým způsobem organizován, tj. musí v něm být přiděleny funkce (role) pro všechny typické situace vyplývající ze vzájemné součinnosti smečky-stáda s životním prostředím. Což znamená, že veškerá instinktivní algoritmika formování a obnovy hierarchie jedinců ve smečce-stádu, veškerá algoritmika obsluhující vnitrodruhovou konkurenci jedinců v tomto procesu, jejíž algoritmy zohledňují „slabou“ „vrozenou morálku“, je cele podřízena úkolu formování co nejefektivnější (ve smyslu udržení stability s ohledem na tlak životního prostředí) smečky (stáda) v podobě *behaviorálně komplexního*¹ vícefunkčního útvaru².

---

¹ Viz otázka skupinové kriminality dospívajících v části 17 – díl pátý tohoto kurzu.

² V armádní „šikany“ se projevuje stejná algoritmika formování hierarchie jako ve smečce-stádu a řeší stejný úkol: zajistit funkční efektivitu a integritu vojenských jednotek.

Metody „šikany“ jsou zvířecí, nejsou lidské, jenže v podmínkách davo-„elitářství“ a přehršle maminčinych mazánek, bábovek-chcípáček v povolávacím kontingentu (branec, který není schopen jednou rukou zvednout stoličku držíc ji za nohu, je velice smutná podívaná), kteří jsou bezstarostně-nezodpovědní, nemají žádnou vůli či jsou jinak „nedodělaní“, je šikana nevyhnutelná, neboť jinak není možné s ohledem na množství mladých lidí bez lidského typu struktury psychiky uložený úkol vyřešit, neboť takoví nejsou schopni podřídit se úkolu obrany Vlasti a osvojit si vojenství. A přestože je takové řešení úkolu statisticky nevyhnutelné, je to doprovázeno „ztrátami“ v podobě zabíjení a mrzačení lidí. Takovými oběťmi se stávají jak nejslabší nováčci, tak i ti ve své zvláštní nejnestydatější „mazáci“ a nižší důstojníci. Jedná se o nevyhnutelnou daň, kterou společnost platí za své davo-„elitářství“.

Vykořenění této „šikany“ vyžaduje vykořenění davo-„elitářství“. Děti je nutné vychovávat tak, aby jich převážná většina v mladosti již dosahovala kvalít opravdového člověka.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Navíc je tato „slabost“ „vrozené morálky“, dosahující až k ničím neomezované svévoli, pro „slabě vyzbrojené“ druhy funkčně účelná nejen z hlediska formování, ani „slabě vyzbrojené“ stáda-smečky, ale také z hlediska působení dodatečných potíží „silně vyzbrojeným“ druhům při jejich lovu na smečko-stádní opice a při vnitřních biocenózních konfliktech představitelů různých druhů o kontrolu nad územím nebo z jiných příčin.

Uvnitř smečky-stáda se projevuje hlavní biologická zákonitost: *porodnost je u každého biologického druhu vždy nadpočetná ve vztahu ke kapacitě ekologické niky, kterou mohou obsadit jeho populace, takže přebyteční jedinci jsou určeni k likvidaci*. A konkrétně v případě smečko-stádních opic jsou těmi potenciálně přebytečnými právě ti jedinci, kteří se nacházejí na nejnižších pozicích hierarchie: jsou to ti nejslabší z hlediska souhrnu svých parametrů (zdraví, síla, průbojnost, lstivost; a to včetně těch jedinců, kteří o svoje původní postavení v hierarchii přišli); jsou to ti s minimálním užitkem z hlediska zajišťování stability smečky-stáda jako behaviorálně komplexního vícefunkčního útvaru v jeho vzájemné součinnosti s životním prostředím, a také ti, kteří z různých důvodů „nezapadají“ do smečky, tj. nemohou v její stávající hierarchii plnit žádné funkce.

„Člověk rozumný“ je také smečko-stádní opice (pokud je úroveň rozvoje kultury „nulová“, nebo pokud kultura společnosti masově produkuje nelidské charaktery založené na zvířecím typu struktury psychiky), přestože rodiny mohou být v mezích smečky-stáda více méně stabilní¹. A vzhledem k tomu, že je „Člověk rozumný“ biologicky „slabě vyzbrojeným“ druhem, má také dost „slabou“ „vrozenou morálku“, dosahující až k ničím neomezované svévoli, typickou pro všechny smečko-stádní opice, a také celý ten zbylý komplex instinktivních programů orientovaných na jeho reprodukci v návaznosti pokolení *smečky (stáda), maximálně efektivní ve smyslu stability vůči tlaku životního prostředí*.

A právě tato opičí „vrozená morálka“ je tím primárním generátorem nespravedlnosti ve všech jejích podobách a projevech

---

¹ Ale z obou stran může docházet i k epizodickým nevěrám svým stálým partnerům, a také může existovat „skupinové manželství“ v těch mezích, jaké připustí hierarchové první úrovně.

projevující se v průběhu předhistorie a historie nynější globální civilizace a každé kulturně svébytné společnosti.

* * *

DŮLEŽITÉ:

Tato slabost „vrozené morálky“ „Člověka rozumného“ se dost liší od diktatury svědomí a studu, které jsou člověku také vrozené. Opičí charakter „vrozené morálky“ má dva životně důležité důsledky:

- Opičí „vrozená morálka“ musí být stimulem k tomu, aby se osobnost rozvíjela na základě toho, že bude tuto opičí „morálku“ (zvířecí podstatu člověka) potlačovat svým rozumem a vůlí s oporou na své svědomí, aby ve výsledku získala moc nad svými instinkty a dokázala si sama tvůrčím způsobem vypracovat pravověrnou morálku, tj. aby se jedinec zformoval v nositele lidského typu struktury psychiky uvědoměným a promyšleným uplatňováním své vůle.

V psychice různých lidí, ze kterých se společnost skládá, tento proces probíhá různě a s rozdílnou rychlostí, takže vzniká určité statistické rozložení společnosti podle typů struktury psychiky, které formuje psychodynamiku společnosti, takže změna tohoto rozložení se potom příslušně odráží v psychodynamice i v proměně kultury společnosti, včetně jejích etických norem a představ o spravedlnosti.

- Navíc je tato opičí „vrozená morálka“ jedním z faktorů sebelikvidace národních a náboženských kultur a jejich nositelů a také celých civilizací¹ v těch případech, kdy se společnosti z různých důvodů nerozvíjejí patřičným způsobem a nesměřují k lidskosti *zatvrzele si zachovávající svou opičí „vrozenou morálku“*, a rozvíjejí technosféru nebo magii jen v zájmu své spotřebitelské chamtivosti nebo v zájmu vyvyšování se jedinců a korporací nějakými jinými formami.

To poslední tvrzení je zapotřebí vysvětlit. Provedeme-li analýzu starověkých mýtů a publikací na téma „zakázané archeologie“, uvidíme, jak velice jednoduchý je mechanismus sebelikvidace trvale lidskosti nedosahujících civilizací, které nebyly schopné uvědoměle, ze své vůle opustit směry „rozvoje“ vedoucí je do slepé uličky: *opičí*

---

¹ A to jak regionálních, tak i globálních – v minulosti se tu nejspíše vystrídala nejedna globální civilizace.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

„vrozená morálka“ je pro „opice“ druhu „Člověk rozumný“ účelná v divoké přírodě za úrovně kultury bližící se nule (především v jejich technosférických a magických aspektech), jenže pokud zůstane zachována i v podmínkách, kdy civilizace kráčí cestou technosférického nebo magického rozvoje, přestává být „opice“ druhu „Člověk rozumný“ „slabě vyzbrojeným“ biologickým druhem. Moc technosféry či magie a jejich zbraní je v takovém případě — v důsledku absence diktatury svědomí a studu, kterým by měla být **normálně** vůle osobnosti *skutečného člověka* podřízena — představiteli tohoto druhu využívána bezstarostně a nezodpovědně ve vnitrodruhové konkurenci v souladu s normami opičí „vrozené morálky“¹, a po dosažení určitého kritického poměru morálky na straně jedné k síle zbraní technosféry a magie na straně druhé, to musí nevyhnutelně skončit likvidací těch nositelů opičí „vrozené morálky“, kteří nevyužili možnost poskytnutou jim Shora a nestali se skutečnými Lidmi. Soudě podle všeho se jedná o jednu z obecných kosmických objektivních zákonitostí.

A současná globální civilizace nejenže už došla až k této hranici sebelikvidace, ale dokonce už zvedla nohu, aby ji překročila.

Ten pohyb již zastavit není možné, ale můžeme UVĚDOMĚLE, Z VLASTNÍ VŮLE změnit směřování našeho rozvoje!

*

*

*

Kromě toho je podle názoru etologů mnohým živočichům vlastní „vlastnický instinkt“ projevující se ve snaze dostat pod svou bezvýhradnou kontrolu teritorium, doupě (hnízdno), sexuální partnery a zajistit si výsadní ochranu pro své potomstvo za více či méně zřetelně projevovaného zanedbávání potomstva jiných představitelů svého druhu nebo i sklonů k jeho likvidaci².

---

¹ O tom, jak se „opičí morálka“ projevuje v životě současné „vysoce“ civilizované společnosti viz kapitola 13.1 – díl čtvrtý tohoto kurzu: experiment s opicemi druhu malpa kapucínská provedený v Yaleově univerzitě.

² Pohádky s náměty typu Popelka, Mrazík a podobně vypovídají o tom, jak se tyto sklony projevují v chování některých macech, které se cíleně zamě-

„Člověku rozumnému“ je tento „vlastnický instinkt“ ve všech výše uvedených aspektech jeho projevů také vlastní. Jenže vzhledem k tomu, že je druhem, který je nositelem kultury, získává tento vlastnický instinkt kulturní slupky a nadstavbu v podobě pokročilejších programů chování. Tyto kulturní slupky vlastnického instinktu a související pokročilejší programy chování nabývají v kultuře například podobu práva dědit vlastnictví rozličného typu, a to včetně práva zdědit hierarchické postavení ve vnitřní sociální hierarchii smečky-stáda davo-„elitářské“ společnosti, což umožňuje potomkům hierarchů prvního pokolení získat postavení svých předků, aniž by o něj museli svést konkurenční boj.

V historickém rozvoji davo-„elitářských“ společností toto dědění hierarchického postavení šetří čas a zdroje, jež by musely být vynaloženy na vnitrodruhový konkurenční boj o obnovu personální sestavy nositelů „elitářského“ postavení v hierarchii „elit“, rodin a jedinců, jenže zároveň vede k procesu degradace „elit“ v návaznosti pokolení, a to jak z biologických, tak i sociokulturních příčin.

Reakce zbytku společnosti na degradaci „elit“ potom vypadá tak, že si lidé ve stále širším měřítku začínají pokládat otázku typu: „*Proč nás vlastně tito degeneráti a nafoukaní nýmandi řídí?* Nejsou-li takové otázky jen projevem neuspokojených ambic a nároků, tedy jsou-li oprávněné, přijde dříve či později tato dědičně-klanová „elita“ – **v důsledku své vlastní řídicí nezpůsobilosti** – o své postavení a její personální a klanová sestava se buď zcela nebo částečně obmění. Zda přitom dojde i ke změně sociální organizace, nebo se nová „elita“ bude držet předchozí sociální organizace, je již věc jiná. Ale v obou těchto případech obnovy „elity“ (celkové nebo částečné) nesmí být v řízení ta nová méně způsobilá, *než jsou „elity“ konkurenčních společností*¹:

řují na likvidaci dětí svého muže z předešlých sňatků, aby tak zajistili „lepší místo pod sluncem“ svým vlastním dětem.

¹ Nová „elita“ by samozřejmě měla být z řídicího hlediska způsobilejší než ta předchozí, jenže to již v podmínkách odpradávná probíhající davo-„elitářské“ globalizace nestačí. Globalizace totiž navíc vyžaduje, aby tato nová „elita“ byla v řízení způsobilá přinejmenším tak, jako jsou „elity“ konkurenčních společností.

Postsovětská Ukrajina je příkladem toho, jak to dopadá, když jsou její řídicí „elity“ nastupující po každém dalším majdanu z hlediska řízení stále více
→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

v opačném případě to může vést ke zkáze dané společnosti v důsledku prohry její nové „elity“ v globálně-politickém konkurenčním boji s „elitami“ jiných společností činících si nárok na její ekologickou niku.

Takže tato kombinace: 1) instinktivních programů smečko-stádního chování vedoucích ke vzniku hierarchie jedinců a hierarchů řídicích smečku-stádo, *včetně práva rozdělovat kořist získanou jinými*, 2) behaviorálních programů „vlastnického instinktu“, 3) kulturních slupek a nadstaveb vyjmenovaných instinktivních programů prvního a druhého typu; způsobuje, že je pro davovo-„elitářskou“ společnost charakteristická *statistická převaha nelidských typů struktury psychiky*, produkující takový druh nespravedlnosti jakou je vykořisťování „člověka člověkem“.

20.2. Vykořisťování „člověka člověkem“ a multikulturalismus

Výše popsaný biologický instinktivní základ vykořisťování „člověka člověkem“ – jako jeho primární generátor – je doprovázen různorodými sociokulturními faktory, které také otevírají možnosti k vykořisťování „člověka člověkem“ nebo je v příslušném kulturním prostředí proměňují v nevyhnutelně „automaticky“ realizované skutečnosti. Je to celý souhrn „her s nenulovým součtem“, jež vznikly v kultuře té či oné společnosti jak přirozeným způsobem, tak i uměle a cílevědomě (viz kapitola 8.5 – díl druhý tohoto kurzu).

Těm, kteří jen tuší, jaký je významem slov *vykořisťování „člověka člověkem“*, napovíme: tento termín znamená historicky zformovaný, systémově organizovaný parazitizmus jedněch „lidí“ na práci a životě jiných, a to včetně snižování jejich porodnosti a potlačování rozvoje budoucích pokolení. To znamená, že řeč není ani tak o spontánně vznikajícím epizodickém parazitismu těch či oněch osamocených jednotlivců (i kdyby již tvořili nějakou sociální statistiku), ale především *o systémovém parazitismu různorodých menšin na práci a životě většiny, který již přerostl ze spontánně-epizodického v systémový; o systémově organizovaném parazitismu podporovaném a obnovovaném v návaznosti pokolení sociální organizací (tj. podporovaném kulturou*

---

a více nezpůsobilé, a to jak v porovnání s těmi předchozími tak i v porovnání s „elitami“ konkurenčních společností...

jako informačně-algoritmickým systémem), neboť slovo „vykořisťování“ předpokládá uvědomělé konání za účelem „vykořisťování objektu vykořisťování“¹.

Krajním projevem snahy o vykořisťování „člověka člověkem“ je v historii současné globální civilizace biblický projekt ztotožnění lidstva ve jménu Boha (viz kapitola 8.4 – díl druhý tohoto kurzu).

Poté, co jsme probrali instinktivní (biologický) základ vzniku a stabilního obnovování vykořisťování „člověka člověkem“ v návaznosti pokolení v životě civilizace, je nutné vysvětlit sociokulturní aspekty vzniku a reprodukce tohoto jevu.

V marxismu je výklad tohoto tématu pro život nezpůsobilý: v něm je za zdroj vykořisťování člověka člověkem označováno „soukromé vlastnictví výrobních prostředků“. Jenže sám pojem „vlastnictví výrobních prostředků“ není rozebrán ve vztahu k jejich soukromému ani společenskému vlastnictví, přičemž podle marxistického výkladu tím, co nevyhnutelně zlikviduje vykořisťování „člověka člověkem“, má být právě ten přechod ke společenskému vlastnictví výrobních prostředků.

---

¹ Význam slova „vykořisťování“ respektive „exploatace“ v ruském jazyce v chronologickém pořadí jeho výkladu v různých slovnících:

«EXPLOATACE žen. rodu, franc., neochota ponechat něco nevyužitě, získávat z něčeho průmyslový prospěch, zisky; velmi neobratné slovo: rozběhnouti, uvedení do chodu, do provozu; výtěžek, těžba, zpracovávání; využívání, kořistění. Lepší není ani sloveso exploatovat: těžit, vyrábět, vydělávat i bohatnout z čeho; spouštět, roztáčet, rozbíhat; zpracovávat» — V. I. Dal', *Výkladový slovník živého velkoruského jazyka, díl čtvrtý, str. 564 (1863 – 1866)*.

«EXPLOATACE, EXPLOATOVÁNÍ (fr. exploitation, z exploit – hrdinský čin). 1) získávání rozličného užitku z něčí práce, předmětu nebo nějaké výroby, obzvláště, je-li to spojeno s poškozováním samotné osoby nebo předmětu. 2) obecně provozování čehokoliv, zpracovávání čehokoliv, získávání průmyslového užitku z něčeho. 3) v podobě výtčty se používá ve významu zneužívání takového využívaní ke škodě věci nebo osoby». — *Slovník cizích slov zdomácnělých v ruském jazyce*. — A. N. Čudinov, 1910 (http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_fwords/383/ЭКСПЛУАТАЦИЯ).

«Exploatace (fr. exploitation) 1) přisvojování si produktů cizí práce soukromými vlastníky výrobních prostředků v předsocialistických společensko-ekonomických formacích; 2) zpracování, využívání přírodních bohatství; využívání země, průmyslových podniků, dopravních prostředků, budov atd.» — *Nový slovník cizích slov*. — by EdwART, 2009 (na stejném odkazu).

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Začneme tím, že vykořisťování „člověka člověkem“ je jev mnohostranný, který všeobecně zahrnuje ekonomické vykořisťování, a kromě něho i to mimoekonomické, kdy jsou vykořisťovány fyziologické nebo psychologické zdroje jiných lidí s cílem uspokojit rozličné mimoekonomické potřeby vykořisťovatele¹. Jenže nositeli mimoekonomických podob vykořisťování „člověka člověkem“ jsou procesy biopolní, tělesně-fyziologické i psychologické (informačně-algoritmické), které nemusí vnější pozorovatel, vykořisťovatel ani vykořisťovaný vždy vidět. Proto je ekonomické vykořisťování nejočividnější, přestože mravní normy vedoucí k vykořisťování „člověka člověkem“ jsou ve své ekonomické podobě i v těch mimoekonomických podobách jedny a ty samé. V podmínkách technosférické civilizace tyto mravní normy nejvíce do popředí vystupují především v oblasti společenského sjednocení² práce jako převážně ekonomického vykořisťování „člověka člověkem“. Proto dále v textu, kde půjde řeč o vykořisťování „člověka člověkem“ obecně, již žádná upřesnění nebudou a tam, kde se to bude týkat výlučně ekonomického vykořisťování „člověka člověkem“ bude ke slovu „vykořisťování“ doplněno upřesňující přídavné jméno „ekonomické“.

Vně vzájemné součinnosti členů společnosti není žádné vykořisťování „člověka člověkem“ možné. A stejně tak není možné vykořisťování „člověka člověkem“ vně společenského sjednocení práce. Aby byl možný vznik ekonomického vykořisťování „člověka člověkem“, je nutné, aby:

- probíhalo společenské sjednocování práce a produkce z ní vzešlá byla přerozdělována ve společnosti;

---

¹ Příklady tohoto druhu mimoekonomického vykořisťování „člověka člověkem“ jsou „energetický vampirismus“ (vpád do cizího biopole s cílem odejmout z něj hmotu a energii), přinucení k sexu a násilnické chování, sadomasochistické zvrácenosti, vyvyšování se jedince nebo skupiny cestou ponižování jiných lidí.

² *pozn. překl. výslovně se nejedná o společenskou „dělbu“ práce. V Konceptu sociální bezpečnosti je nazývána společenským sjednocením práce, které je doprovázeno technologickým rozdělením operací podle toho, jak na sebe navazuje oběh produkce v procesu výroby a poskytování služeb, jež nejsou realizovatelné v domácích hospodářstvích, viz <https://wiki-kob.ru/> heslo *Общественное объединение труда*.*

- práce byla odborně specializovaná a pracovníci tak nebyli ve společenském sjednocování práce vzájemně zaměnitelní (buď vůbec, nebo bez předchozí dlouhodobější přípravy k vykonávání nové profese);
- společnost byla mravně-eticky nestejnorodá, aby snahy různých jedinců a sociálních skupin v ní byly konfliktní, což by v kombinaci s nerovností příležitostí a schopností lidí, omezenosti objemů přírodních statků a různorodosti vyráběné produkce vedlo ke zformování systému „her s nenulovým součtem“ a s tím vším spojené hierarchii sociálního postavení jedinců, rodin, klanů, sociálních skupin, národů a diaspor utvářející se na základě instinktivně podmíněné „vrozené morálky“ a schovávající se za „normy patřičného chování“ (etiketu) zažitě v kultuře společnosti, jež ale samy o sobě v mnohém představují pouze kulturní slupky a přesahy instinktivních programů a slabé „vrozené morálky“ smečko-stádních opic.

Ta poslední okolnost je také důvodem toho, že se v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti mluví o vykořisťování „člověka člověkem“ (ty uvozovky mají svůj smysl), neboť objektivně v Životě není místo pro vykořisťování skutečného člověka skutečným člověkem nebo někým jiným, neboť *skutečný člověk* (který se jako takový sám ve skutečného člověka v průběhu svého života zformuje) je náměstkem Boha na Zemi, takže jeho vykořisťování objektivně není možné: dokonce i v případě, že je součástí sociálního systému, ve kterém je vykořisťování „člověka člověkem“ jevem, kterému se nelze vyhnout, takže se řízením osudu vynuceně ocitá v postavení vykořisťovaného nebo vykořisťovatele, není to smyslem jeho života, který spočívá v potřebě změnit kulturu společnosti tak, aby se posouvala k ideálu spravedlnosti a výhledově tak došlo k vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“; všechno ostatní v jeho životě jsou jen nákladové položky a průvodní okolnosti, ve kterých je nevyhnutelně nucen se pohybovat. Kromě toho je pokus o jeho vykořisťování doprovázen průvodními efekty znehodnocujícími výsledek pro toho, kdo se o to pokouší, nebo vedoucími k tomu, že výsledek získá jinou kvalitu.

Ekonomické vykořisťování „člověka člověkem“ ve společenském sjednocování práce v davo-„elitářských“ kulturách nabývá nejčastěji té podoby, kdy mzda za obsahově odlišnou práci není rovnocenná (přestože životní potřeby různých lidí a především dětí jsou v mnohém ob-

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

sahově identické, a tedy rovnocenné) a kromě toho, společnost přiznává jedincům i sociálním skupinám právo na ty či ony bezpracné příjmy, a proto v ní existují:

- masové profese,
  - **ve kterých má zaměstnání vynucený charakter** (tj. práce v nich je fakticky z donucení, otrocká, neboť pracovník je v nich tak či onak, přímo či zprostředkovaně přinucen pracovat za podmínek, které změnit není v jeho silách) a ponechává pracovníkovi minimum volného času, který jen tak tak stačí k tomu, aby si vůbec v průběhu svého života dokázal obnovovat svůj pracovní potenciál (a dost často ho není ani tolik, takže se lidé postupně opotřebovávají a v některých profesích „vyhoří“ v průběhu několika let nebo i rychleji¹) a prakticky ho nemá dost ani pro trávení času s příbuznými a přáteli, pro svůj osobnostní rozvoj, ani na to, aby si vypracoval a v životě uplatnil aktivní životní postoj při odhalování a řešení problémů celospolečenského významu v místním měřítku, v celostátním měřítku i v měřítku globální civilizace.
  - ve kterých je mzda minimální v tom smyslu, že umožňuje při minimálních sociálních zárukách v minimálním objemu uspokojovat životní potřeby pracovníka, *a někdy mu její výše ani nedovolí založit rodinu, aby jeho rod mohla pokračovat za podmínek, kdy by si udržel alespoň původní sociálně-hierarchické postavení v následujících pokoleních²*;

---

¹ Jen pro informaci: všichni, kteří pracovali na pozlacování kupolí katedrály svatého Izáka v Petrohradě (okolo šedesáti lidí: <http://www.spbin.ru/encyclopedia/temples/isaac.htm>), rychle zemřeli v důsledku otravy párami rtuti, která v té době byla nedílnou součástí technologie pozlacování. To znamená, že katedrála svatého Izáka je také chrámem „postaveným na krvi“, přestože na tuto skutečnost kvůli davo-, „elitářskému“ charakteru kultury zapomněl jak stát, tak i Ruská pravoslavná církev, včetně průvodců exkurzí: tahle se přece nepočítá, vždyť to nebyla krev „královské osoby“, jen prostých lidí.

² To je ekonomická genocida, která může být realizovaná nejen ve vztahu k těm či oněm sociálním skupinám, ale i ve vztahu k celým národům či diasporám.

- „prestižní“ profese (včetně jmenovitě mocenských funkcí ve státní a vojenské službě), to jsou profese, ve kterých mzda několikanásobně převyšuje úroveň mzdy v masových profesích a práce v nich, přestože má stále vynucený charakter, přece jen ponechává pracovníkovi více volného času, než nutně v průběhu svého života potřebuje k obnově svého pracovního potenciálu, což mu odkrývá možnosti pro jeho osobnostní rozvoj, pro založení rodiny i společensko-politickou aktivitu;
- rentiéři-příživníci – jedinci i sociální skupiny, vlastníci kapitálu v té či oné podobě, majitelé rozličných „rent z postavení“, jejichž bezpracné příjmy¹ v peněžní nebo naturální podobě dosahují minimálně úrovně pracovních příjmů v „prestižních profesích“ a maximálně ji mnohonásobně převyšují, díky čemuž se představitelé těchto sociálních skupin:
  - ocitají mimo vliv jakýchkoliv sociálních faktorů, které by je **nutily** pracovat za odměnu,
  - a mají nejvíce volného času, kterým disponují podle svého uvážení – v tom lepším případě se někteří z nich díky své vnitřní, mravně podmíněné motivaci věnují společensky prospěšné práci nekomerčního charakteru (tj. pracují bezplatně) a investují tak do společnosti své nepracovní příjmy, čímž jí splácejí svůj dluh, a v tom horším případě – ve své většině – promrhávají svůj život (už neví co by) a parazitují na společnosti i Přírodě²;
- kromě nazvaných sociálních skupin se v davo-„elitářských“ společnostech ještě vyskytují:
  - kriminální živly, které se z různých důvodů vyhýbají společensky užitečné pracovní činnosti, avšak nepatří ke *skupině rentiérů-příživníků, kteří mají na rozdíl od nich legální hierarchické a spotřebitelské postavení*, a z hlediska spotřeby ve své většině promrhávají život stejně jako legální rentiéři-příživníci;

---

¹ To znamená, že tyto příjmy nejsou podmíněny bezprostředně jejich pracovní činností obchodního nebo státně-služebního charakteru, získáním té či oné odbornosti.

² V 19. století byl jedním z mála, kdo přímo poukazoval na tento aspekt života „elity“ Ruského impéria a odsuzoval ho, přičemž zevrubně poukazoval na škody, které tento jev rozvoji společnosti přináší, N. V. Gogol: viz Útržky z korespondence s přáteli. Jenže jako vždy naše „inteligentní“ a „pragmaticky založená“ „elita“ toho „pomatence“ nepochopila...

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vykořisťování „člověka člověkem“

- a určitá část lumpenizovaného obyvatelstva (fakticky spodina společnosti zaujímající nejnižší úroveň sociální hierarchie, v jejímž rozmezí vzniká její vlastní hierarchie na principech formování hierarchie ve smečce-stádu opic), která stejně jako kriminální živly stojí mimo společenské sjednocování práce. Její příjmy mají z větší části také parazitický charakter a nacházejí se na úrovni příjmů představitelů masových profesí, přičemž ve své většině jsou o něco nižší. Avšak z mravně-etického hlediska je tato skupina identická vyšším vrstvám rentiérů-příživníků a liší se od nich jen „větší kulturní neotesaností“ a nižší úrovní vzdělání¹, a také je v ní více rozšířeno slaboštví². V nových pokoleních se z ní rekrutují nižší vrstvy kriminálních živlů, ze kterých (má-li jedinec vůli nebo posedlost) se potom vyčleňují vyšší kriminální šarže, které se snaží dosáhnout své legalizace ve středních a vyšších vrstvách davo-„elitářské“ společnosti.

Je tu ještě jeden hůře rozpoznatelný aspekt vykořisťování „člověka člověkem“, který nemá tak zřetelný charakter, neboť je podmíněn rozdělením celkového spektra potřeb společnosti a vyráběné produkce na dvě složky:

- demograficky podmíněné potřeby, jejichž uspokojování je jak z hlediska výroby, tak i z hlediska spotřeby bezpečné pro spotřebitele, okolní lidi, potomky i přírodní prostředí, a nezbytné pro bezpečný společenský rozvoj;
- degradačně-parazitické potřeby, jejichž uspokojování jak z hlediska výroby, tak i z hlediska spotřeby poškozuje spotřebitele, okolní lidi, potomky, výrobní personál i přírodní prostředí a brání bezpečnému společenskému rozvoji, přímo ho podrývá³.

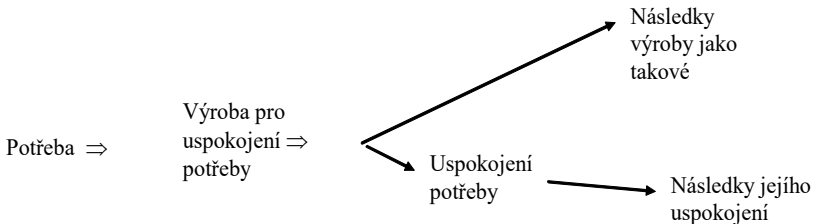
¹ S výjimkou těch představitelů lumpenu, kteří v průběhu svého života klesli z vyšších schůdků sociální hierarchie na samé dno.

² Mnozí spadnou do této skupiny právě v důsledku absence vůle nebo neschopnosti vypracovat si *svůj mravně přijatelný smysl* života, který by mohla realizovat vůle.

³ Viz: M. V. Veličko, V. A. Jefimov, V. M. Zaznobin – Ekonomika inovačního rozvoje, Řídící základy ekonomické teorie – Moskva-Berlín: Direct-Media, 2015 – 648 stran (Kapitola 9.2).

Základy sociologie

Rozdělení potřeb jedinců, rodin, sociálních skupin i celých společností do dvou výše uvedených tříd vyplývá z účinku objektivních zákonitostí všech šesti skupin, kterým je podřízen život jedinců, rodin, sociálních skupin, společností i celého lidstva. A toto jejich rozlišení není výsledkem subjektivismu zabředávajícího do nekonečných „diskusí o mravech“, ale je výsledkem analýzy příčinných vazeb v systému vztahů znázorněných na následujícím obrázku:

Taková analýza umožňuje objektivně odhalit škodlivé faktory, které jsou beztak všem dobře známé: alkohol, ostatní narkotika a jedy narušující psychiku; pohlavní úchylinky; profesionální sport¹ a jiné hazard-

---

Stránka vydavatelství Direct-Media, kde je možné si objednat knižní vydání:

http://www.directmedia.ru/book_364343_ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya/.

Odkaz, na kterém je možné si stáhnout pdf-soubor ve formátu A4, který se dá vytisknout na tiskárně: http://www.kpe.ru/files/pdf/2015/Ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya_Veliko_Efimov_Zaznobin.pdf.

¹ «Šťastný je ten, kdo neví, co je to nuda, kdo vůbec neví, co je to víno, karty, tabák, všemožné pokleslé zábavy a sport» - P. F. Lesgaft (1837 – 1909), jehož jménem je nazvána Národní státní Univerzita tělovýchovy, sportu a zdraví. Ten již v 19. století a na začátku 20. století rozlišoval masovou tělovýchovu a sport, a to jak z hlediska jejich vlivu na dorůstající pokolení, tak i na život společnosti:

- na jedné straně viděl užitečnost masové fyzické výchovy dětí (tělesné výchovy), která je jednoznačně potřebná pro zformování zdravého organismu i utváření psychiky jedince: pouze plnohodnotně vyvinutý organismus může být nositelem plnohodnotné osobnostní psychiky z hlediska její mravnosti a schopnosti realizovat tvůrčí potenciál;
- a na druhé straně viděl škodlivost sportu jak ve vztahu k samotným sportovcům, tak i ve vztahu ke společnosti.

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

ní hry; neúměrnost (platí jak pro nedostatečnost tak i přehnanost) spotřeby produktů a služeb, které jinak samy o sobě škodlivé nejsou, což vede k poškozování jejich spotřebitele a (nebo) okolních lidí, potomků, biosféry; a také je nutné vyčleňovat faktory, které dříve nebyly za škodlivé považovány. Potom taková analýza umožňuje z hlediska života průkazně vymezit obě tato spektra potřeb, což je potřebné pro rozvoj společnosti a vykořenění rozličných nespravedlností.

Uspokojování degradačně-parazitických potřeb je fakticky také druhem vykořisťování „člověka člověkem“, neboť k jejich *přednostnímu* uspokojování dochází v davo-,elitářských“ společnostech na úkor demograficky podmíněných potřeb – a to především jiných lidí tvořících většinu.

A přestože se na tomto vykořisťování podílí i určitý počet *samotných vykořisťovaných* (ve výrobě produkce degradačně-parazitického spektra jsou zaangažovány pracovní zdroje – a to včetně nízko placených představitelů masových profesí a kriminálních živlů), nemění to nic na tom, že se jedná o sociálně významnou komponentu vykořisťování „člověka člověkem“. Tato komponenta byla marxismem opomínaná¹, a ani v SSSR nebyla tímto způsobem vnímána.

A ve svém hodnocení měl v podstatě P. F. Lesgaft pravdu, ať už proti tomu přívrženci nutnosti obhajovat „čest státu“ ve světovém špičkovém sportu blekotají, co chtějí.

¹ V mnohém díky B. Engelsovi, který se vysmál Eugenu Dühringovi za jeho následující názor:

«Lidské potřeby jako takové mají svou přirozenou zákonitost, a jejich růst omezují určité hranice; pouze dočasně může tyto hranice překračovat nepřirozená zvrácenost a to jen do té doby, než to přivede k jejich zošklivění, přesytenosti životem, sešlosti, sociálnímu zmrzačení a nakonec ke spásné smrti...» (B. Engels, Anti-Dühring, část druhá, hl. V).

B. Engels to nazval tou „nejpitomější pitomostí“ a odmítnul tak nutnost rozhraničení spekter demograficky podmíněných a degradačně-parazitických potřeb jako výchozího bodu pro rozvinutí politickoekonomické teorie obecně a politické ekonomie socialismu a komunismu jmenovitě. Došlo k tomu buď v důsledku toho, že to B. Engels nedomyslel nebo v důsledku zlého úmyslu pseudokomunisty – to ať už si rozhodnou sami uctívači „mraksismu“ a jeho „geniálních zakladatelů“.

Kromě toho řádný podíl společnosti zatažený do spotřeby v degračně-parazitickém spektru sám kulturně i biologicky degraduje, což vytváří předpoklady pro jeho vykořisťování a také pro vykořisťování potomků této části společnosti v následujících pokoleních díky tomu, že jim tak jejich degradující předci snížili a potlačili biologický a kulturní potenciál individuálního rozvoje.

Vrátíme-li se ke „hrám s nenulovým součtem“, na kterých jsou založeny systémy vykořisťování „člověka člověkem“ v návaznosti pokolení, tak mezi nimi zvláštní roli hrají „hry“ vznikající objektivně nevyhnutelně, přičemž ta hlavní z nich vzniká jako výsledek nejednoznačnosti různorodých znalostí a návyků sloužících jako prostředky pro zajišťování si postavení ve společnosti i ekonomického dostatku jedincům, jež jsou nositeli takových znalostí a návyků. O tom se v Koránu mluví přímo (súra 39:49, Skupiny):

«Když neštěstí se dotkne člověka, tu volá Nás, avšak později, když zahrneme jej dobrodiním Svým, hovoří: „Dostalo se mi toho pouze díky vědomostem mým.“ Nikoliv, to jenom zkouška byla, avšak většina z nich to neví!»

Takže v souladu s objektivní nevyhnutelností vzniku různorodých „her s nenulovým součtem“ v životě společnosti, jež tím pádem nezbytně vedou také k určitému rozložení „výher“ a „proher“ v nich mezi členy společnosti¹, zavazují všechny věrouky založené na Božím zvěstování lidi vracet přebytky společnosti a konkrétně potřebným lidem, kteří byli díky těmto „hrám s nenulovým součtem“ zkráceni, aby ve společnosti nebylo lidí zbídačených a mohla se rozvíjet.

Za odmítnutí řídit se tímto doporučením následuje odpověď: «...Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více» (Lukáš, 12:48).

A rozmařilost, tj. zneužívání přírodních a sociálních statků bez přínosu pro lidi, je charakterizováno jako druh satanismu: «A dávej příbuznému po právu, a také chudšasovi a po cestě Boží jdoucím, však nerozhazuj rozhazováním, vždyť marnotratní jsou bratři satanovi a satan byl vůči Pánu svému nevďečný» (Korán, súra Noční cesta 17:26-27).

---

¹ To vše v souhrnu je v uvedeném úryvku z Koránu nazváno pokušením (respektive zkouškou v překladu Koránu do českého jazyka).

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Povšimněme si, že 49. verš 39. súry Koránu poukázal na **zdroj vytvářející sociální předpoklady k vykořisťování „člověka člověkem“**, kterým je **monopol na znalosti umožňující vynucovat si ve společnosti monopolně vysoké ceny za produkt své činnosti při společenské výměně produktů vznikajících ze společenského sjednocování práce.**

A došlo k tomu už 1 300 let před působením „zakladatelů“ „vědeckého komunismu“. Navíc je toto koránské vodítko daleko přesnější než ty řeči „mraksismu“ *o soukromém vlastnictví výrobních prostředků jako o zdroji vykořisťování „člověka člověkem“*, neboť převaha ve znalostech nad konkurenty, *zpočátku jednotlivců (v raných stádiích formování třídních společností)*, byla tím prvotně působícím faktorem. To právě tato převaha vytváří (nebo se jich umožňuje zmocnit) ty či ony výrobní prostředky (které se až potom stanou soukromým vlastnictvím) a zajišťuje jejich dostatečně efektivní využití z hlediska vytěžení zisku nebo získání postavení/renty.

Obzvláště pak toto koránské vodítko platí pro řídicí práci. Ta věc se totiž má tak, že **vlastnictví jako sociální jev vlastně znamená, že má subjekt-vlastník (individuálně nebo korporativně) možnost uplatňovat monopol na řízení objektu vlastnictví podle plné funkce řízení.** Narušení plné šíře vlastnického práva znamená narušení monopolu subjektu-vlastníka na řízení (a to i včetně a způsobem jeho odstavení od těch či oněch etap plné funkce řízení).

Vzhledem k tomu, že v civilizovaných společnostech je kvalita života každého člověka podmíněna: *1) koncepcí řízení a 2) kvalitou řízení záležitostí celospolečenského významu v souladu s danou koncepcí*, tak v případě, že si nějaká sociální skupina monopolizuje znalosti a návyky řídicího charakteru a jmenovitě znalosti a návyky potřebné pro uplatňování konceptuální moci, tak se všichni ostatní ocitnou vůči této skupině v závislém postavení. A protože potom není *ve společnosti, která je v oblasti řízení negramotná*, nikdo jiný schopen tyto služby poskytovat, umožňuje to dané skupině vynutit si od zbytku společnosti monopolně vysokou cenu za svůj podíl na společenském sjednocení práce.

Aby se však vykořisťování „člověka člověkem“ stalo v životě společnosti normou, nestačí sám monopol na znalosti nebo na jakékoliv jiné „hry s nenulovým součtem“, které ve společnosti objektivně vznikají: **je také potřebná mravní připravenost, jež nabývá podobu**

snahy získat monopolně vysokou odměnu za svůj podíl na společenském sjednocení práce prostřednictvím těch či oněch „her s nenulovým součtem“; která může být jak uvědomělá, tak i neuvědomělá. A základ této mravní připravenosti tvoří nelidské typy struktury psychiky a opičí „vrozená morálka“, která je jim vlastní a vede je k formování hierarchie jedinců uvnitř smečky-stáda.

To znamená, že mechanismus vykořisťování „člověka člověkem“ je podmíněn opičí „vrozenou morálkou“ a sociokulturním programováním psychiky k mravní připravenosti, respektive snaze parazitovat na cizí práci a životě (včetně neuvědomělé snahy), realizované prostřednictvím různorodých „her s nenulovým součtem“ (které ve společnosti vznikají buď objektivně nebo jsou uměle organizované¹).

Takže vlastnické právo na výrobní prostředky se projevuje tak, že vlastník bezprostředně nebo zprostředkovaně přes své lidi *řídí* výrobu produkce i její odbyt.

- **Soukromé vlastnictví** znamená, že lidé obsluhující práci výrobních prostředků nemají reálnou možnost odstranit od řízení práce těchto výrobních prostředků osoby, které přišly o jejich důvěru, které nejsou schopny zajišťovat přijatelnou kvalitu řízení a nahradit je jinými, přičemž soukromé vlastnictví může být jak individuální, tak i korporativní².
- **Společenské vlastnictví** znamená, že lidé obsluhující práci výrobních prostředků mají legální a reálnou možnost odstranit z oblasti řízení tohoto souboru výrobních prostředků jakéhokoliv řídicího pracovníka, který přišel o jejich důvěru, který nezajišťuje přijatelnou kvalitu řízení a mohou ho nahradit někým jiným³.

Vlastnictví objektů přírody – to je také právo *řídít získávání přírodních statků z těchto objektů*, a také může být jak soukromé (včetně korporativního), tak i společenské.

---

¹ Uměle organizovaným „hrám“ tohoto druhu se odedávna říká „podvod“.

² V soukromém korporativním vlastnictví se může ocitnout i státnost a stát. V takovém případě se daný stát nemůže stát všelidovým ani sociálním.

³ Ve vztahu ke státnosti a státu to znamená, že stát je všelidový a jeho úředníci v případě, že přijdou o důvěru a nejsou schopni se ospravedlnit, budou zaručeně odstraněni ze státního aparátu.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

To vše ve svém souhrnu znamená, že ve společnosti, která je v oblasti řízení negramotná, není společenské vlastnictví výrobních prostředků a objektů přírody možné, neboť právo řídit toto vlastnictví je jí umožněno pouze v těch mezích, v jakých se korporace nositelů řídicích znalostí a návyků SAMA LEGITIMIZUJE a nad ní zase mohou uplatňovat svou moc (tj. de facto být jejími vlastníky) jiné subjekty vyzbrojené efektivnějšími znalostmi a návyky¹. Taková společnost tedy nemůže být občanská, tj. nemůže to být společnost občanů odpovědných za své individuální a kolektivní osudy.

Navíc, jestliže se právo odstraňovat řídicí pracovníky ocitne v rukou lumpenu, společenské spodiny, nositelů zvířecího typu struktury psychiky, jejichž životním ideálem není svoboda ani svobodná práce, ale zahálka, parazitismus a vyhledávání uspokojení v různorodých rozkoších, budou od řízení odstraňování právě ti z mravně-etického hlediska nejspóradanější a nejefektivnější řídicí pracovníci, tedy ti, kteří eliminují parazitismus a organizují za daných okolností práci tím nejlepším možným způsobem; nebo budou tímto lumpenem jemu podobní, pokleslí darebáci-subjekty dosazování do různorodých mocenských funkcí prostřednictvím demokratických procedur, které se ocitly v jeho rukou, nebo do kterých ho zatáhli manipulátoři falešných demokracií.

Právě proto není možná lidovláda, která bude založena na tom, že se demokratických procedur bude účastnit lumpen a z řídicího hlediska negramotný dav, bez vzdělání v otázkách sociologie a politiky, neboť to zaručeně povede k fašismu neskrývaně diktátorského typu.

Jak již bylo zmíněno v kapitole 19.2 (5. díl tohoto kurzu), problémy zastupitelské demokracie spočívají v tom, že právnicky kvalifikovaná většina², jejíž prosazovaný názor otevírá v průběhu politického

---

¹ Každý v míře svého chápání pracuje pro sebe a v míře svého nepochopení na ty, kteří toho chápou více. To je v davo-„elitářských“ společnostech univerzální princip neznající výjimek.

² „Kvalifikovaná většina“ znamená minimální počet hlasujících pro to či ono rozhodnutí, který je potřebný k tomu, aby nabylo závazného charakteru a zákonné moci. Tento minimální počet je zákonodárně ustanovován pro každý konkrétní případ.

Základy sociologie

procesu jedny možnosti a uzavírá jiné, musí být kompetentní, což znamená, že: 1) musí umět v dlouhodobém horizontu předvídat, jaké bude mít ve smyslu Descartova čtverce¹ následky to či ono přijímané rozhodnutí a 2) mít odpovědnost vůči sobě i ostatním za následky rozhodnutí přijatého na základě svého *názoru* a projevu vůle. To jsou dva nezbytné předpoklady k tomu, aby se kvalifikovaná většina v průběhu historického rozvoje společnosti proměnila v reálnou, pravověrnou společenskou většinu.

Není proto možné právně zavést společenské vlastnictví, jestliže ve společnosti chybí: 1) příslušná mravně-etická základna, 2) potřebné a všeobecně dostupné osvojování si řídicích znalostí a 3) dostatečně rozšířené návyky uplatňující je v praktické činnosti, a to ve všech sociálních skupinách společnosti. Ze stejného důvodu není možné osvobodit otroka, nevolníka, kteří se mohou osvobodit pouze sami a pomocí osvobodit se i ostatním.

Vlastnictví se totiž v takovém případě de facto stane soukromým (individuálním nebo korporativním), jako k tomu došlo v SSSR v poststalinské době jeho existence, kdy začala „nomenklatura“² práv-

---

¹ „Descartův čtverec“ je tabulka 2 x 2 se znázorněním otázek, které je potřeba si položit pro vyřešení neurčitosti při řešení úkolu stability objektu řízení ve smyslu předvídatelnosti jeho chování, s následujícím zněním:

1. Co se stane, bude-li přijato toto rozhodnutí?	2. Co se nestane, bude-li přijato toto rozhodnutí?
3. Co se nestane, nebude-li přijato toto rozhodnutí?	4. Co se stane, nebude-li přijato toto rozhodnutí?

Ovšem situace, kdy je „rozhodnutí přijato“, ještě neznamená, že bude také realizováno: může být i sabotováno. A tuto nevyřčenou věc je také třeba mít na zřeteli, když analyzujete situaci volbou alternativ pomocí Descartova čtverce.

² „Nomenklatura“ je termín z kádrové politiky ze sovětské epochy, kterým byla označována určitá kádrová rezerva pro oblast řízení, ze které byly obsazovány uvolněné funkce. Tento termín získal v poststalinské době hanlivý přídech, neboť lidé, kteří byli do této „nomenklatury“ jednou zařazeni, v ní v absolutní většině případů zůstávali až do konce svého života. V případech, kdy si nedokázali poradit s povinnostmi vyplývajícími z jejich funkce, byli ve většině případů pouze převedeni na jinou práci, také řídicí, nebyli odstraňováni z „nomenklatury“ ani trestáni za zpackanou práci, jako tomu bylo ve stalinových dobách. V důsledku tohoto přístupu k „nomenklatuře“ v poststalinských
→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vykořisťování „člověka člověkem“

ně považovat společenské vlastnictví za své soukromé a leninské heslo: „Každá kuchařka se musí naučit řídit stát“, se nechalo upadnout do zapomnění, kdy byly znalosti řídicího charakteru vytěsňeny ze vzdělávacích standardů a bylo tak vychováno několik pokolení lidí bez vlastní vůle, kteří byli ve své většině z poznávacího, tvůrčího a řídicího hlediska nezpůsobilí. A přestavbu tato „nomenklatura“ zorganizovala proto, aby se vlastnictví, které se jejím stalo de facto, změnilo v její vlastnictví de iure.¹

V protikladu k tomu Henry Ford I. jako zakladatel a právně jeden ze soukromých vlastníků společnosti Ford Motor Company posuzoval tento podnik jako součást všelidového bohatství amerického národa a podle toho také přistupoval k jeho řízení, jako ke službě národu USA².

A není to tak, že by společenské vlastnictví nebylo ničím, tj. že by nemělo majitele, je vlastnictvím každého člena dané společnosti, který ho fakticky poskytl ke společnému užívání. Otázkou je pouze šíře okruhu vlastníků: v minimálním měřítku jsou to například členové družstva nebo kolchozu a v tom maximálním celé lidstvo.

Analýza systému „her s nenulovým součtem“ v jejich porovnání s objektivními zákonitostmi všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí:

Aby bylo možné lidi vykořisťovat, musí napřed dojít k jejich utlačování, jinak řečeno, musí být vytvořeny podmínky, za kterých by:

1. byl vrozený potenciál osobnostního rozvoje utlačovaných v porovnání s potenciálem osobnostního rozvoje utlačovatelů zaručeně snížený.

---

dobách řídicí sbor SSSR v podmínkách rodového zřízení degradoval až k absolutní řídicí nezpůsobilosti, což se stalo vnitřní příčinou ekonomických problémů a krachu SSSR.

¹ Ale ani sama „nomenklatura“ to nedomyslela, neboť nepochopila, že přestavba je součástí projektu biblické globalizace, a sama tak má nad sebou kurátory, kteří její představitele zcela zaslouženě považují za „kořeny“ a podřadnou lůzu.

² Viz práce VP SSSR – Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky a kniha Henryho Forda – Můj život, mé úspěchy.

2. lidé nemohli uplatňovat a zvyšovat si svůj potenciál rozvoje ve svém vlastním životě ani v životě následujících pokolení.
3. si lidé nemohli osvojit znalosti a návyky (také v důsledku působení faktorů č. 1 a 2), které by jim umožnily vstupovat do oblasti řízení a nahrazovat řídicí pracovníky zneužívající moc, kterou byli ze své funkce obdařeni.
4. u lidí jejich mravnost a chápání světa byly do takové míry překrouceny, že by se nemohli stát subjekty ve schématu sociálního řízení znázorněném na obr. 13.2.2-1 (Funkční schéma vzájemných vazeb dílčích procesů řízení a samořízení v životě státu), a to je hlavně z požadavků k systému utlačování lidí realizovaný v předstihu, který zajišťuje realizaci těch třech dalších.

Tomu, jak jsou tyto tři body realizovány v životě davo- „elitářských“ kultur, se věnuje Část třetí tohoto kurzu a řada fragmentů Části čtvrté.

A obecně ve společensko-ekonomických formacích, ve kterých je vykořisťování „člověka člověkem“ životní normou, existují společenské instituce a subkultury, které v předstihu zajišťují utlačování a deformaci vývoje dorůstajících pokolení (jak z hlediska potlačování biologického zdraví (faktor 1), tak také z toho hlediska, kdy není v příslušných věkových obdobích (faktor 2) projevován žádný zájem o potenciál osvojování si a rozvíjení schopností, které byly dítěti dány rodiči a Shora) s cílem, aby tato pokolení mohla být následně vykořisťována. Proto:

- nemůže být likvidace žádného vykořisťování „člověka člověkem“ založena na sepisování a pokusech uvádět v platnost zákony o „společenském vlastnictví“, „o zrušení a zákazu otrokářství“, „o zákazu vykořisťování člověka člověkem“, ani na vyhlášení deklarácí „o lidských právech“ a tak podobně,
- ale na cílevědomé **obětavé**¹ práci na likvidaci *systemu utlačování a deformace osobnostního rozvoje prováděných v předstihu*, což je

---

¹ V této souvislosti ještě uveďme příznání V. M. Molotova: «Nu, my jsme samozřejmě všichni měli takovou tu slabost k velkopanským manýrům. Ty jsme pochytili, popírat se to nedá. Všechno je u nás na hotovo, všechno bezplatně...» (F. I. Čujev, Molotov: polostátní vladař, Moskva, Olma-press, 1999, str. 380); viz také: http://militera.lib.ru/db/chuev_fi/index.html). Toto je příznání, kterým se původní bojovníci proti vykořisťování „člověka člověka“
→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

nezbytný předpoklad k tomu, aby byl umožněn všeobecný všestranný a plnohodnotný osobnostní rozvoj, přičemž na řešení tohoto úkolu musí být zaměřeny všechny společenské instituce i systém jejich vzájemných vazeb (viz tabulka 18-1 – pátý díl tohoto kurzu). Prvkem tohoto všestranného a plnohodnotného osobnostního rozvoje společnosti je všeobecná poznávací, tvůrčí a řídicí gramotnost, včetně gramotnosti v oblasti řízení života společnosti v jeho rozličných aspektech: „*Každá kuchařka se musí naučit řídit stát.*“

Poté, kdy jsme si ujasnili podstatu vzniku a reprodukce vykořisťování „člověka člověkem“, můžeme přejít k rozboru otázky o národním a konfesním utlačování a vykořisťování jedněch druhými.

Pro pochopení této problematiky je nutné vymezení pojmů.

„**Tolerantnost**“ a „**politická korektnost**“ propagované přívrženci buržoazního liberalismu jako životní normy a základy „multikulturalismu“ (kultury mnohonárodnostní či dokonce mnohokonfesní společnosti) představují ve své podstatě zákaz odhalování nešvarů a jejich vykořeňování. A především se to týká nešvarů produkovaných národnostními a konfesními kulturami a subkulturami, posuzujeme-li je jako informačně-algoritmické systémy, pod jejichž nadvládou probíhá osobnostní formování nových pokolení.

Národnostní sebeuvědomění znamená, že si *jedinec*¹ uvědomuje svébytnost (unikátnost) svého národa (především jako nositele kultury) a odlišnosti své kultury od kultur jiných národů, *kteří se také vyznačují svébytností a mají svůj význam v dějinách rozvoje lidstva společných všem národům.*

---

kem“ přiznávají, že se sami stali vykořisťovateli. Navíc to slovo „pochytili“ předpokládá, že je tím vinen někdo jiný (že by zase Stalin?), a že ti, kteří začali projevovat velkopanské manýry díky všemu, co měli na hotovo od Přírody a národa pracujících, jsou v tom vlastně nevině a za své jednání a jeho následky nejsou tedy vůbec odpovědní. Proto je oprávněně v kontextu tohoto Molotovova vyjádření nahradit výraz „k velkopanským manýrům“ za „k dobytčí zvířecosti“ ve vztahu k této modifikaci zvířecího typu struktury psychiky: tj. „elita“ se propadla do dobytčí zvířecosti sama.

¹ Neboť „kolektivní uvědomění“ a „společenské uvědomění“ jako reálné jevy neexistují, přestože se tato slovní spojení ve vědeckém a politickém lexikonu vžila.

Nacionalismus znamená uvědomování si neopakovatelné svébytnosti svého národa a jeho kultury v kombinaci s odmítáním nebo ignorováním (z větší části bezduše-neuvědomělém) unikátnosti a významu jiných kultur a národů, které jsou v návaznosti pokolení nositeli svých kultur v jejich historickém rozvoji, pro lidstvo a jeho budoucnost.

Rasismus¹ znamená přesvědčení o tom, že lidská důstojnost je podmíněna především (nebo i výlučně) biologickým faktem zakládajícím se na původu rodičů náležejících k určitým rodům (klanům), plemenu, národu, rase a *všichni ostatní, pocházející z jiných rodů (klanů), plemen, národů, ras a ze smíšených manželství s nimi*, lidskou důstojnost buď nemají vůbec, nebo není plnohodnotná.

Význam kultury je v rasistickém pojetí ve vztahu k tomuto biologickému základu až druhotný, a proto také z hlediska rasistů nemůže „biologicky podřadné“ učinit součástí společenství „biologicky nadřazených“ ta skutečnost, že si osvojí jejich kulturu.

Podle názoru rasistů je osvojení si kultury „biologicky nadřazených“ „biologicky podřadnými“ stejné, jako když se opice v cirkusu naučí ty či ony triky, které její chování v průběhu cirkusového představení v něčem připodobní lidskému chování v těch či oněch životních situacích. Ovšem ani tato drezúra nebo napodobování člověka ve stylu bajky I. A. Krylova – Opice a brejle z opice nikdy nemohou udělat člověka.

A v některých případech může být osvojování si kultury „biologicky nadřazených“ „biologicky podřadnými“ dokonce zakázáno, aby byli lehce rozpoznatelní od „biologicky nadřazených“ v běžném životě společnosti, která je ve své podstatě rozdělená na „kasty“ podle příznaku biologického původu. V opačném případě by muselo nevyhnutelně docházet k situacím, jejichž absurdnost (třebas i tragická) by usvědčovala rasismus z jeho neprůkaznosti.

* * *

---

¹ V této práci se dotkneme problematiky rasismu a jeho životní nezpůsobilosti v minimálním objemu, neboť rasismus jako sociální jev je probrán v práci vnitřního prediktoru SSSR – O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Tak například ve Třetí říši byl na plakátu s vyobrazením příkladně vzorového „árijského vojáka“ zachycen Werner Goldberg (foto zleva), který tehdy podle platných zákonů nebyl „pravým Árijcem“, ale „míšencem prvního stupně“, neboť jeho otec byl žid. A když hitlerovci okupovali Prahu, tak vydali nařízení odstranit z Pražské konzervatoře sochu židovského skladatele Mendelssohna (autora věhlasného Svatebního pochodu). Nevzdělaní dělníci, kteří to dostali na starost, však neznali skladatelovu tvář, takže ke svému úkolu přistou-

pili jednoduše a odstranili sochu toho „nejnosatějšího“, kterým se ukázal být Richard Wagner, oblíbený führerův skladatel (autor cyklu oper na motivy starogermánského eposu), který navíc patřil mezi historicky nejvýznamnější teoretiky „antisemitismu“ 19. století.

Ještě jednu „historku vyprávěl 76letý obyvatel NSR, stoprocentní žid, kterému se povedlo v roce 1940 utéct z okupované Francie díky falešným dokladům. S tímto novým německým jménem byl potom přizván sloužit ve Waffen-SS, které byly zvláštními bojovými jednotkami nacistické armády.

«Co jsem zač, když jsem sloužil v německé armádě a má matka zahynula v Osvětimi, oběť nebo jeden z jejich pronásledovatelů? Němci pociťující vinu za to, čeho se dopustili, o nás slyšet nechtějí. Židovská obec se od takových, jako jsem já, také odvrací, vždyť naše příběhy protřečí všemu, co jsme si zvykli považovat za Holokaust.» (...) V lednu roku 1944 personální oddělení Wehrmachtu připravilo tajný seznam 77 vysoce postavených důstojníků a generálů „smíšených s židovskou rasou nebo ženatých se židovkami“. Všech 77 mělo osobní Hitlerovo potvrzení o „německé krvi“. V seznamu bylo mimo jiné uvedeno: 23 plukovníků, 5 generálmajorů, 8 generálporučků a dva polní armádní generálové. Dnes Bryan Rigg prohlašuje, že do tohoto seznamu je možné přidat ještě dalších 60 příjmení vyšších důstojníků a generálů Wehrmachtu, letectva a námořnictva, včetně dvou polních maršálů.“¹ (...) **Absolutní většina ve-**

---

¹ Dále jsou v citovaném zdroji v tomto doplněném seznamu uvedeni Reinhard Heydrich, führerův oblíbenec a šéf Reichssicherheitshauptamt (Hlav-
→ → →

teránů Wehrmachtu uváděla v rozhovorech, že při vstupu do armády se za židy nepovažovala. Tito vojáci se svou statečností snažili vyvrátit nacistické rasové bludy. Tito hitlerovští vojáci svou trojnásobnou horlivostí na frontě dokazovali, že jejich židovští předci jim nebrání být dobrými německými patrioty (mělo by tam být řečeno německými nacisty: naše poznámka k citaci) a houževnatými vojáky¹» (<http://gazeta.rjews.net/briman1.shtml>).

V průběhu Velké vlastenecké války Sovětská armáda do zajetí vzala podle oficiálních údajů celkem 10 173 židů², vojáků Wehrmachtu: stačilo by to na zformování přibližně dvou třetin pěchotní divize (systemizovaný počet pěchotní divize Wehrmachtu v roce 1941 činil 16 859 lidí: <http://battlefront.ru/rkka001.htm>).

«150 tisíc vojáků a důstojníků hitlerovské armády³ by mohlo být repatriováno v souladu s izraelským

Zákonem o repatriaci» (<http://gazeta.rjews.net/briman1.shtml>).

Nu, v podstatě, jak hlásal vtíp z doby Třetí říše, musí být opravdový Árijec stejně světlavý jako Hitler⁴, vysoký a krásný jako Goebbels a urostlý a atletický jako Göring.

---

ního říšského bezpečnostního úřadu), který měl pod kontrolou Gestapo, kriminální policii, rozvědku i kontrarozvědku.

¹ Tučně jsme v citaci text vyčlenili my. Stát se vzorovými německými nacisty v hitlerovském Německu všem těmto a mnohým dalším etnickým židům zabránily pouze rasové zákony Třetí říše. Nebýt těchto zákonů, tak by mezi aktivisty a lídry německého nacismu bylo příslušníků židovské obce ještě více, než jich nyní odhalují nepředpojatí a nepodplacení historici. Viz také: G. P. Klimov – Hitler a jeho „politbyro“; časopis Mladá garda, č. 6, 1991, nebo viz G. P. Klimov – Rudá kabala, hl. 5, Hitler a jeho apoštolové. (Jedna z internetových publikací je k dohledání na: <http://lib.meta.ua/book/14164>).

² Ju. I. Muchin – Kdo ve skutečnosti rozpoutal 2. světovou válku? — Moskva: Jauza-press, 2010, str. 215, s odkazem na Vojensko-historický časopis, č. 9, 1990, str. 46.

³ Toto množství by stačilo na zformování téměř deseti střeleckých divizí.

⁴ Americký politolog Ralph Epperson ve své knize Neviditelná ruka, Přiblížení pohledu na Dějiny jako na spiknutí (hl. 24, 13. vydání, USA, 1992; ruské vydání: Petrohrad: Vzdělání a kultura, 1996) píše následující:

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

*

*

*

V jiných případech může být osvojování si kultury „biologicky nadřazených“ nebo některých jejích prvků povzbuzováno, aby to zjednodušilo komunikaci „biologicky nadřazených“ s „člověku se pouze podobajícím pracovním dobytkem“, neboť v opačném případě by byli „biologicky nadřazení“ nuceni sami se obtěžovat osvojit si prvky kultury „biologicky podřadných“.

Nacionalismus nemusí být rasistický, tj. může za plnohodnotné členy určité nacionální společnosti uznávat i představitele jiných národů a ras, pokud si osvojili příslušnou nacionální kulturu a splynuli s ní.

Rasismus tuto možnost zcela vylučuje. Jenže v mnohých případech se nacionalismus a rasismus prolínají a srůstají pak v jeden celek.

«Řada pozoruhodných událostí předcházejících Hitlerovu narození nám poskytují bohatou potravu pro možné dohady.

Někdo silně pochybuje o tom, že Johann Georg Hiedler byl otcem Aloise (Hitlera respektive rodným jménem Schicklgrubera). Například Thyssen a Koehler tvrdí, že kancléř Dolfuss (rakouský kancléř) přikázal rakouské policii provést pečlivé šetření o Hitlerově rodině. Výsledkem tohoto šetření byl tajný dokument dokazující, že Maria Anna Schicklgruberová otěhotněla, když žila ve Vídni.

V té době pracovala jako služka v domě barona Rothschilda. Jakmile v rodině barona zjistili, že je těhotná, poslali ji domů do Spitalu, kde se potom narodil Alois» (s odkazem na: Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler*, (New York, London: Basic Books, Inc.), str. 100-102).

Je-li tomu skutečně tak, je Hitler jako potomek Rothschildů představitelem globální „elity“ internacistické židovské diaspory, který byl dosazen do čela Německa kvůli vyplnění zcela konkrétních úkolů, se kterými si, jak sám uměl, také poradil. A je-li pravdivé i tvrzení o tom, že příjmení Schicklgruber je odvozeno z názvu funkce ve středověké židovské obci – výběřčí šekelů, daně vybírané od členů obce do společné pokladny, je to dáno najevo zcela bezostyšně: Hitler, jako dosazený Schicklgruber, prostě vybíral krvavé šekely od evropských židů, v jejichž prostředí od poloviny 19. století rostla tendence k asimilaci s obyvatelstvem států, ve kterých jejich diaspory žily. Byla to taková připomínka pánů biblického projektu o tom, kdo je kdo a komu má sloužit. Právě z tohoto důvodu také Hitler nefiguroval mezi obviněnými v Norimberském procesu ani v nepřítomnosti, ani posmrtně: pohlaváři projektu proti němu totiž žádné zvláštní výhrady neměli.

Nacismus je, když se přívrženci toho či onoho nacionalismu nebo rasismu pokoušejí o likvidaci jiných kultur a/nebo národů, které je vytvořily. V základu nacismu leží nacionalismus nebo rasismus, ale v některých případech to může být i konfesně podmíněná nesnášenlivost k vyznavačům jiného náboženství, neboť víra může být nedílnou součástí historicky zformované nacionální kultury.

Takové pojetí nacionalismu, nacismu a rasismu znamená, že mohou existovat ve společnosti jak za monarchie, tak i za republiky (druhy státnosti), při otrokářském zřízení i feudalismu, jež jsou modifikacemi stavovsko-kastovního zřízení, a také za kapitalismu i socialismu (ekonomické systémy a společensko-ekonomické formace). Nacionalismus, nacismus a rasismus mohou být rozšířeny jak v jednotlivých skupinách obyvatelstva, tak i prakticky v celé společnosti.

Internacismus je v podstatě to samé jako nacismus, jen se nejedná o nacismus nějakého národa a jeho státnosti, ale o jeho mafiánské provedení různorodými mezinárodními diasporami.

Internacionalismus je svou podstatou nestejnorodý jev a tím pádem jde o termín s obojetným významem, neboť:

1. „Internacionalismus“ se historicky reálně stal slupkou a v podobě hesla krytím pro internacismus, který potlačuje a likviduje národní kultury a jejich nositele pod záminkou boje s nacionalismem, nacismem a rasismem (ve většině případů je to prováděno prostředky na páté a vyšších prioritách zobecněných prostředků řízení; použití hrubé síly – šestá priorita – zde má pouze výpomocný charakter, takže většina obyvatelstva, která se stane obětí internacismu-internacionalismu, to nevnímá jako agresi, která je proti němu vedena se zlým úmyslem)¹.
2. O internacionalismu se většina lidí ani nezamýšlí, neboť je přesvědčena o tom, že je založen na uznávání významu všech stávajících národnostních kultur pro život lidstva a na bezvýhradné úctě k nim v té podobě, v jaké se zformovaly, a to bez výjimky.
3. *Internacionalisté* prohlašují za své cíle ty z bodu dva, ale historicky reálně a objektivně slouží těm z bodu jedna.
  - jedni proto, že jsou přesvědčenými internacisty nebo rasisty;

---

¹ Právě v důsledku toho byly hlavy evropských států nuceny uznat krach své politiky multikulturalismu, jak o tom půjde řeč dále v kapitole 21.1.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- druzí proto, že nejsou schopni rozeznat internacionalismus *ani rasismus v některých jeho specifických projevech*, nebo nemají žádné vlastní adekvátní národní sebeuvědomění a *cítí se být povzneseni nad příslušnost pouze k jednomu národu, respektive státu, tj. považují se za kosmopolitní lidi bez pevné vazby na nějaký národ, respektive stát, neboť pozbyli svůj pocit kulturně-historické sounáležitosti s osudem svého národa.*

Jednou z příčin tohoto jevu je následující okolnost: takový internacionalismus předpokládá, že žádné historicky zformované kultury, a národy jako jejich nositelé, nejsou mravně pokleslé, přestože ti či oni jejich představitelé mravně pokleslí a zavrženíhodní být mohou. To potom vylučuje analýzu a kritiku způsobu života těchto kultur i příslušných národů jako celků, včetně jejich diaspor (to právě tohle je ten buržoazní liberalismus, ta jeho „tolerance“ a „politická korektnost“). Tento postoj internacionalistů *jakoby odděluje* mravně pokleslého jedince od kultury¹, jež ho zformovala, a tímto způsobem zaprvé připravuje přívržence tohoto postoje o možnost pochopit sociokulturní příčiny, v jejichž důsledku se v každé kultuře formuje ta či ona statistika mravně pokleslých jedinců, a zadruhé tak vyvíňuje (především z hlediska morální, mravně-etické odpovědnosti) národnostní nebo diasporální kulturu a tím pádem i příslušné společnosti z toho, že to právě ony přivedly na svět a vychovaly darebáky i z toho, co tito darebáci potom způsobili.

Ve výsledku je tak pod ideologickou nadvládou internacionalismu znemožněno odhalovat neřesti příslušné kultury a tím pádem je i vykořeňovat.

Takto **internacionalismus blokuje společenský rozvoj**, čímž politiku multikulturalismu odsuzuje k nezdaru a vylučuje možnost dosažení harmonie ve vzájemných národnostních vztazích.

Fašismus je jedním z typů *kultury společenského samořízení*, jehož existence je možná pouze v davo-„elitářské“ společnosti. Podstata fašismu spočívá v tom, že je cílevědomě zamezováno tomu, aby se

---

¹ Projevem tohoto vyvíňování je i tvrzení, že „darebáci a zločinci nemají národnost“.

zformovala civilizace lidskosti – civilizace, ve které všichni dosahují na začátku své mladosti lidského typu struktury psychiky¹.

* * *

A podíváme-li se na to, **co je žádoucí jako norma života mnohonárodnostní (multikulturní) společnosti a vůbec celého lidstva**, tak:

- lidé musí mít národnostní sebeuvědomění v tom smyslu, jak je tento pojem definován výše;
- nacionalismus, rasismus, nacismus, internacismus a *internacionalismus (jako slupka internacismu i jako „kosmopolitismus bez rodových vazeb“*, který v důsledku ztráty pocitu kulturně-historické sounáležitosti se svým národem vyznávají „kosmopolitní lidé“) musí být odsuzovány jak společností, tak i státní politikou;
- politika mnohonárodnostního státu musí být zaměřena na to, aby se tendence k nacionalismu, rasismu, nacismu, internacismu a *internacionalismu ve všech jeho destrukčních projevech*, pokud vznikají z nějakých jednotlivých příčin, nerozvíjely, ale naopak zanikaly;
- současně mnohonárodnostní společnost nemůže existovat bez toho, aby se nějaký jeden nebo několik nejrozšířenějších jazyků staly prostředkem mezinárodní komunikace a základem kulturní spolupolitosti různých národností, jež by umožňovala rozvíjet jak všechny národnostní kultury, tak i tu kulturu, která je všechny spojuje nezávisle na národním původu kohokoliv z nich. Toto je nezbytná, ale nedostačující podmínka.

Takový cíl státní politiky harmonizace vzájemných národnostních vztahů je srozumitelný všem a přijatelný pro absolutní většinu z těch, kteří dávají přednost tomu, aby se čestně a svědomitě podíleli na *společenském sjednocování práce* a neparazitovali z práce a na životě okolních lidí, našich potomků a na biosféře, a kteří se v životě přidržují koránského přikázání:

«Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás <různé> národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali <, a ne se vzájemně

---

¹ Podstata fašismu je podrobně rozebrána v kapitole 8.7 (díl druhý tohoto kurzu) a opakovaně v kapitole 20.4.3. v tomto dílu.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

přezírali>. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je nejpravověrnější - a Bůh je vševědoucí a dobře zpravený!» (Korán, 49:13).¹

Považovat toto za nepřijatelné a bránit se uvedení tohoto ideálu do života jako základu pro další rozvoj lidstva mohou pouze paraziti a svou podstatou jim blízcí satanisti.

*   *
*
*
*

A když je společenské sjednocování práce realizováno na mnoho-národnostním (multikulturním) základu, tak se vykořisťování „člověka člověkem“ neomezuje pouze na individuální, klanový a třídní útlak, ale dochází i k národnostnímu (konfesnímu) útlaku a vykořisťování jedněch etnických (konfesních) skupin jinými skupinami, nebo jejich vlastními „elitami“, což se projevuje tak:

- že se liší statistické rozložení představitelů různých národností (konfesí) ve vztahu ke třem výše vyjmenovaným sociálním skupinám:
  - v masových profesích a lumpenu (ve spodině společnosti) převažují představitelé jedněch národnostních (nebo konfesních) skupin – tj. utlačovaní a vykořisťovaní,
  - a v „prestižních profesích“ (včetně mocenských funkcí v oblasti řízení) a mezi rentiéry-příživníky (a také v kriminálních kruzích) převažují představitelé jiných národnostních (nebo konfesních) skupin – tj. utlačovatelé a vykořisťovatelé;
- přičemž degradačně-parazitické spektrum potřeb je rozděleno tak:
  - že představitelům národností (konfesí) a diasporám zaujímajícím místo utlačovatelů a vykořisťovatelů se dostává tolik, aby měli na přepych a pohodlné promrhávání života,
  - a utlačovaným a vykořisťovaným národům (konfesím) se dostává tolik, aby se u nich rozvíjely neřesti s velmi nízkonákladovými procesy jejich uspokojování pro usnadnění jejich masového šíření;
- kromě toho – a to je **hlavní příznak sloužící k jejich odhalování** –

---

¹ Takzvaný „islámský extrémismus“ není islámský, neboť překračuje tuto i další etické normy, jež jsou lidem Koránem přikazovány.

jsou utlačovatelé a vykořisťovatelé soustředění v oblasti řízení¹ a udržují si svůj monopol na získávání znalostí a návyků řídicího charakteru a monopol na kádrovou politiku zamezující pronikání utlačovaných a vykořisťovaných do oblasti řízení s využitím všech *šesti priorit zobecněných prostředků/zbraní* (a konkrétně jde o kapitál ve všech jeho podobách – jak soukromý tak i státně-zespolečenštěný a jeho řízení, a také o poskytování rent z postavení, které je v moci utlačovatelů-vykořisťovatelů a určité části představitelů utlačovaných a vykořisťovaných, kteří jsou loajální režimu a mají jeho důvěru).²

Ve výsledku vzniká to, co je někdy nazýváno „etnickým (nebo konfesním) sjednocováním práce“:

- jedny etnické (konfesní) skupiny vytvářejí statky svou vlastní prací v reálném sektoru, takže jim nezbývá volný čas a dostává se jim za

---

¹ Oblast řízení neznamená jen státnost a řízení financí či podniků v reálném a spekulativním sektoru, **zahrnuje také vědu, vzdělávací systém a oblast volnočasových aktivit jak utlačovaných, tak i utlačovatelů** – VŠECHNO TO, CO FORMUJE JEJICH CHÁPÁNÍ SVĚTA A JMENOVITĚ JEJICH POSTOJ K ŽIVOTU A JINÝM LIDEM, a specifické chápání světa charakteristické pro každou ze sociálních skupin společnosti (viz obr. 13.1-1 — díl čtvrtý nebo pátý tohoto kurzu).

² Ze dvou posledních okolností týkajících se rozdělení degradačně-parazitického spektra potřeb mezi utlačovatele a utlačované a jejich přístupu do oblasti řízení (bez ohledu na národnostní a konfesní příslušnost těch či oněch) vyplývají Kristova slova: *«Neboť pravím vám, nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do Království Božího»* (Matouš, 5:20).

V kanonickém textu Nového zákona jsou v této větě místo slov „Království Božího“ uvedena slova „Království nebeského“: cenzori a redaktoři kánonu se vynasnažili. Jedná se o zjevné zkreslení Kristových slov: mělo tam být Království Boží, jehož nastolení na Zemi *úsilím samotných lidí z jejich dobré vůle* Kristus kázal. Toto jeho učení církve nazvané jeho jménem prohlásily za kacířství a nazvaly ho milenarismus (latinsky) a chiliasmus (řecky).

Jestliže to porovnáme s obr. 13.2.2-1. Funkční schéma vzájemných vazeb dílčích procesů řízení a samořízení v životě státu (opakovaně uvedenému v hl. 15 – díl pátý tohoto kurzu), tak právě toto Kristovo doporučení otevírá cestu k nejvyšší moci ve společnosti, mimo a nezávisle na kádrové politice formování vnitřní sociální moci uplatňované vládnoucím režimem v davo-„elitářské“ společnosti.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

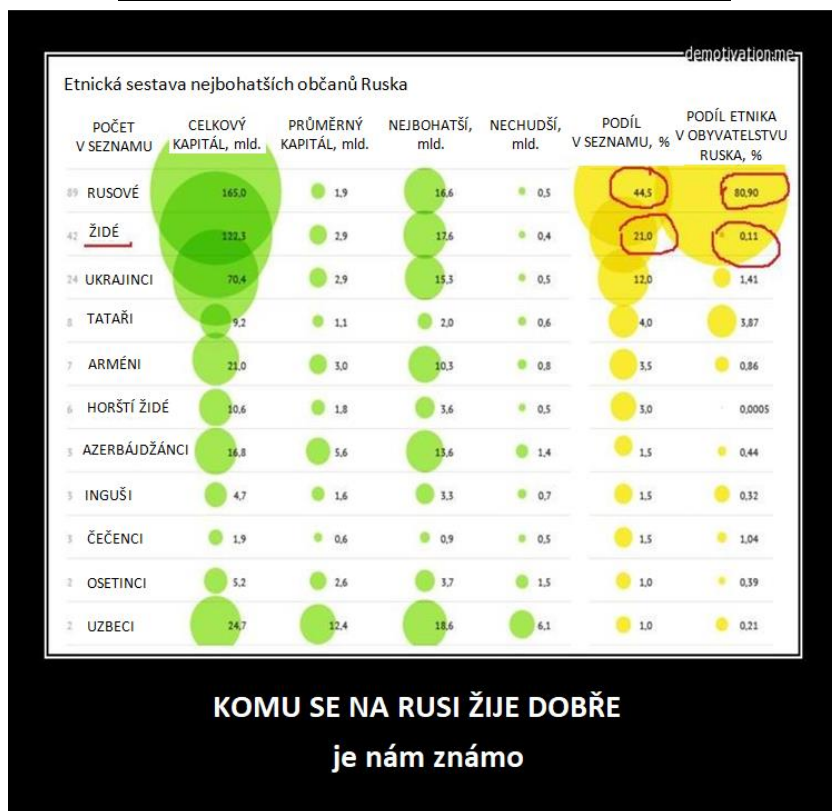

---

to velmi malého podílu z domácího produktu v přepočtu na jednoho obyvatele.

- a jiné etnické (konfesní) skupiny, které velmi často v multikulturní společnosti tvoří menšinu, mají dostatek volného času, získávají velký podíl z domácího produktu v přepočtu na jednoho obyvatele a řídí život celé společnosti i její ekonomický systém (tj. výrobu a přerozdělování produkce) a především – *proces utlačování a vykořisťování etnicky (nebo konfesně) jim cizorodé většiny.*

Na obrázku 20.2-1 je znázorněno přerozdělení bohatství v Rusku podle národnosti v roce 2014.

OBR. 20.2-1. ZÁKLADEM TOHOTO DEMOTIVÁTORU JE JEDEN Z OBRÁZKŮ K ČLÁNKU KOMU SE NA RUSI ŽIJE DOBRĚ? (PROJEKT LENTA.RU ZAMĚŘENÝ NA ANALÝZU „ELIT“ – ETNICKÁ SESTAVA NEJBOHATŠÍCH OBYVATELŮ RUSKA: [HTTP://LENTA.RU/ARTICLES/2014/10/27/REACHETHNIC/](http://lenta.ru/articles/2014/10/27/reachethnic/)). DEMOTIVÁTOR JE VÝSLEDKEM INTELEKTUÁLNÍHO ZPRACOVÁNÍ VÝCHOZÍHO OBRÁZKU V PROCESU SOCIÁLNÍ PSYCHODYNAMIKY: ODPOVĚĎ NA OTÁZKU KOMU SE DOBRĚ ŽIJE A NA ÚKOR KOHO? BYLA DÁNA: SOCIÁLNÍ SKUPINY, KTERÝCH SE TO TÝKÁ, JSOU ČERVENĚ OZNAČENY A JEDNA Z NICH JE PODTRŽENÁ.

— Všechno je to v plné shodě s biblickým projektem zotročení lidstva ve jménu Boha. A tvrzení, že je odpověď autora tohoto demotivátoru¹ na otázku: Komu se na Rusi žije dobře? „xenofobní“ a „antise-

¹ Pozn. překl. Demotivátor/demotivační poster je druh nástěnného plakátu, který paroduje motivátory/motivační postery – plakáty určené pro vytváření dobré pracovní morálky, přičemž k tomu využívá podobné obrázky otextované ironicky. Poté, co se objevil internet, se demotivátory brzy staly internete-
→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

mitská“¹, že takto vyvolává národnostní a třídní rozbroje a nenávisť, že podněcuje k extrémismu apod.², problémy harmonizace vzájemných

toovým memem (internetový mem - obdoba genu při přenosu kulturní informace šířená internetem).

¹ V určitých kruzích byla populární následující historka:

«O jednom z „otců“ sovětské psychiatrie Michailu Osipoviči Gurevičovi se proslýchá, že na svých přednáškách o Alzheimerově chorobě předváděl pacientku s tímto onemocněním, která nedokázala říci, jak se jmenuje, kolikátého je ani jaké je právě roční období, ale na otázku, kdo ji přivezl do nemocnice, nečekaně zlostně a přesvědčivě odpověděla: „Židi!“ Profesor se obrátil k posluchačům a poznamenal: „Vidíte, jak málo je zapotřebí rozumu k tomu, abyste byli antisemitou“.

Vysvětlení speciálně pro ty, kteří souhlasí se závěrem této historky.

Poté, co toho tolik napáchali v minulosti i v současném Rusku L. D. Trockij (Bronštejn), G. Je. Zinovjev (Apfelbaum), Ja. M. Sverdlov, R. S. Zemljačka (Zalkind), G. G. Jagoda, Je. T. Gajdar (který vůbec nebyl Gajdar), A. B. Čubajs, V. V. Pozner (televizní moderátor), Je. G. Jasin (šéf ministerstva ekonomického rozvoje v letech 1994 – 1997), A. Ja. Livšic (poradce prezidenta B. N. Jelcina v otázkách ekonomiky v letech 1994 – 1996, vicepremiér a ministr financí RF v letech 1996 – 1997, zástupce šéfa administrativy prezidenta v letech 1997 – 1998), členové „sedmibankovštiny“ (avantgarda finanční oligarchie z období prezidenta Jelcina) a mnozí další, a také s ohledem na statistiku uvedenou na obr. 20.2-1, **toho musíte hodně znát a vládnout silným intelektem, abyste se nepoddali „antisemitismu“**; ani nemluvě o tom, že „antisemité“ vůbec nejsou ti, kteří prý „nemají rádi židy“, ale ti, kteří nenávidí ty *židy-internacisty, jež tak pohodlně parazitují pod nadvládou biblického projektu*.

Kromě toho je nutné jako danost přijmout následující fakt: *přestože se ve společnostech skutečně vyskytuje „antisemitismus“, je pro řadu izraelitů a židů poukazování na „antisemitismus“ sociálního prostředí nebo někoho personálně tím nejsnadnějším a k ničemu nezavazujícím způsobem, jak ospravedlnit své osobní právo a právo svých soukmenovců v minulosti, současnosti i budoucnosti páchat svinstva, a to především ve vztahu k nežidům.*

Co se týká té statistiky uvedené na obr. 20.2-1, tak když byla zveřejněna a stala se předmětem diskuse, jeden z předních buržoustů-liberálních mravokárců – N. K. Svanidze – v souvislosti s tím vyjádřil svou nespokojenost, neboť zajímat se o národnost, a to ve vztahu k jakékoli otázce, je ve „slušné společnosti“ nepřipustné.

² Jako další doplněk k té věci, kdy je učení o třídním boji prezentováno ja-

→ → →

národnostních a třídních vztahů v Rusku nevyřeší a národní jednotu de facto nezajistí, tohle prostě ty problémy nevyřeší... Jinými slovy, paragraf 282 Trestního zákoníku RF, kterému se již nyní říká protiruský, je z hlediska vyřešení tohoto problému nejenže k ničemu, ale dokonce přináší více škody než užítku, neboť ho jen vyostřuje.

Ale ani ta statistika uvedená na obr. 20.2-1 neposkytuje úplnou představu o systému vykořisťování „člověka člověkem“ a jeho národnostním aspektem, který se zformoval v postsovětském Rusku navzdory tomu, že ústava RF z roku 1993 vyhláší: „Práce je dobrovolná“ (čl. 37, část I.), což předpokládá vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“.

Pro úplnost obrázku je nutné statistiku z obrázku 20.2-1 doplnit ještě několika dalšími statistikami:

- zastoupením různých národností žijících v Rusku ve skupině chudých¹;
- zastoupením různých národností žijících v Rusku: 1) ve státním aparátu v mocenských funkcích (bez započtení jejich zastoupení ve funkcích technického a obslužného personálu), 2) ve vedení podniků ve státním i soukromém sektoru s návazností této statistiky na statistiku obchodního obrátu těchto podniků, 3) v bankovním systému na federální úrovni v mocenských funkcích (opět bez technického a obslužného personálu);
- statistikou přítomnosti zástupců různých národností na federálních televizních a rádiových kanálech na pozicích scénáristů, moderátorů

---

ko extrémistické, viz předcházející hodnocení D. A. Medvěděva.

¹ Kritéria chudoby, to je na zvláštní téma. Souvisí to s typologií rodiny. Rodině skládající se ze dvou dospělých a jednoho dítěte rodinné příjmy v přepočtu na obyvatele zajišťují pouze stravu v její minimální míře, oblečení v minimální míře, úhradu plateb za bydlení (energie, služby atd.) a za dopravu na pracoviště, ale již neumožňují rodině v souvislosti s jejím rozvojem řešit takové úkoly jako jsou: pomoc starším pokolením rodinných příslušníků, úhrada kroužků a volnočasových aktivit dítěte, narození a výchova druhého a třetího dítěte, zlepšení bytových podmínek v rozumných lhůtách (v průběhu pěti až maximálně deseti let), nahromadění úspor, které by dítěti v dospělosti pomohly při založení vlastní rodiny.

Narození druhého a třetího dítěte může v řadě případů rodinu skládající se ze dvou dospělých a jednoho dítěte, která podle daného kritéria do kategorie chudých nespadá, uvrhnout do bezútesné chudoby. To samé se může stát, jestliže někdo ze starších členů rodiny dosáhne penzijního věku.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

i odborníků v programech věnovaných všeobecně kulturní, politické (globální, vnější, vnitřní) a finančně-ekonomické tematice¹;

- statistikou ukončeného vysokoškolského vzdělání² v oblasti: 1) filozofie, 2) právní vědy, 3) sociologie, 4) politologie, 5) ekonomiky a

---

¹ Tuto statistiku doprovází jedna zajímavá zamlčovaná skutečnost: židovský intelekt je zastoupen (určitou statistikou) na federálních televizních kanálech takovými osobami jako je V. V. Pozner, V. V. Solovjov, A. N. Archangel'skij a další (každý z nich je prvkem množiny ležící v základu statistiky); a intelekt Velkorusů (také statisticky) byl určitou dobu zastoupen (zosobněn) Světou Kuricynovou (Začali jsme se lépe oblékat - © Světa z Ivanova: <http://www.youtube.com/watch?v=24XBX0Wkmpw> — video, které položilo začátek její nedlouhé kariéře jako moderátorky).

Vyvolává to otázku: Kdo tento casting vedl? A s jakými cíli?

² Otázka podmíněnosti obsahu vzdělání ztročující a vykořisťovatelskou biblickou koncepcí organizace života společnosti, kterou obsluhuje vzdělávací systém evropsko-amerického typu, byla již dříve probrána v kapitole 10.7 (díl třetí) a v kapitole 19.3 (díl pátý) tohoto kurzu. Takže ne každá „převaha ve vzdělání“ je nesporným přínosem (viz také obr. 13.1-1 Podmíněnost spektra řídicích rozhodnutí a budoucí kvality života vědou a vzdělávacím systémem, který je uveden v dílu čtvrtém a pátém tohoto kurzu).

V této souvislosti je dobré zmínit následující zprávu z hromadných sdělovacích prostředků: «Japonsko se zříká humanitních věd jako nepotřebných znalostí, jeho ministerstvo školství přikázalo příslušné fakulty zavřít. Nařízení o přehodnocení učebního programu obdrželo 60 národních univerzit. Japonské ministerstvo školství v něm vysvětluje, že vzdělávací zařízení se mají soustředit na „vědy více odpovídající potřebám společnosti“. A sociální a humanitní obory Japonci nijak zvlášť nepotřebují. Toto rozporuplné rozhodnutí vlády již vyvolalo v akademickém prostředí vlnu protestů. Jenže mnohé vysoké školy jsou přesto nuceny, aby nezbankrotovaly, na tyto podmínky úředníků přistoupit» (<http://www.kommersant.ru/doc/2812123>).

V tomto případě se však nejedná o zpátečnictví, ale o krok k obnově plné suverenity cestou ochrany budoucích pokolení, jejich chápání světa, které tak nebude poškozováno filosofickými a společenskovědními teoriemi nezpůsobivými pro život, jež tam byly do vzdělávacího systému protlačovány Západem v průběhu a po období reforem Meidži (1868 – 1889) a obzvláště po porážce Japonska ve 2. světové válce 20. století. U absolutní většiny studentů humanitní pseudoznalosti a demagogie prezentovaná jako znalosti vyvolává odpor: to platí pro všechny státy. V Japonsku si jinak ti, kteří projeví zájem o humanitní problematiku, mohou osvojit příslušnou japonskou národní tradici osvětlování humanitní problematiky s kořeny vedoucími až do japonského starově-

→ → →

Základy sociologie

financí, 6) státního a obecního řízení, 7) lékařství (obzvláště s ohledem na lékařské služby poskytované v době těhotenství, v oboru porodnictví a gynekologie, a také pediatrie);

- statistiky zastoupení různých národností v produkčních, scénářistických a režisérských společenstvích: 1) televize, 2) film a 3) divadlo.

Poté s ohledem na to, že náš stát pořád setrvává ve vleklé krizi svého všeobecně kulturního a ekonomického rozvoje, bude zřejmé, jaké národy Ruska a jaké sociální skupiny v jejich sestavě jsou objektem vykořisťování a kdo je nástrojem realizace tohoto útlu, vykořisťování a destrukce státu, který je všem společný, a proč tak velký podíl obyvatelstva našeho státu hodnotí postsovětskou státnost jako celkově protilidovou a jmenovitě protiruskou. Také je dobré se zamyslet nad výhledovou reakcí sociální psychodynamiky na takový stav věcí.

To znamená, že je problém nezpůsobilosti internacisticke-liberálního multikulturalismu – což je jedna z modifikací internacismu – aktuální i pro Rusko, nejen pro Evropskou unii (viz dále kapitola 21.1).

Jestliže se blíže podíváme na globální ekonomiku, tak zjistíme, že vykořisťování „člověka člověkem“ a rozdělení národů na vykořisťovatele a vykořisťované je jevem globálního měřítka. A konkrétně je to znázorněno v tabulce uvedené níže pod názvem „Osoby“ tržní ekonomiky:

Tabulka 20.2-1. „Osoby“ tržní ekonomiky

Orientované na spotřebu: USA, Velká Británie, Kanada, Austrálie.	Orientované na výrobu: Německo, Francie, Japonsko, Mexiko.	Rodinný kapitalismus: Tchaj-wan, Malajsie, Thajsko, Indonésie.	Státy v přechodu: Čína, státy Společenství nezávislých států.
Příznaky: Otevřené hranice, deregulace ekonomiky, orientace na dobývání zisku.	Příznaky: Důraz na výrobu a zaměstnanost.	Příznaky: Rozvoj díky čínské diaspoře, kapitál v rukou jednotlivých rodin.	Příznaky: Vlády napomáhají přechodu k tržní ekonomice, roste vrstva podnikatelů.

ku. Takže díky tomuto zřeknutí se „humanitního vzdělání“ všeobecně západního typu japonská společnost výhledově přestane být zvnějšku manipulovatelná prostřednictvím zákonitosti znázorněné na obr. 13.1-1 (díl čtvrtý a díl pátý tohoto kurzu).

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Potencionální problémy: Velké rozdíly v úrovni příjmů, nízké tempo hromadění úspor, slabé centrální vlády.	Potencionální problémy: Zachování systému sociální ochrany na dřívější úrovni, zpomalení tempa modernizace.	Potencionální problémy: Vytvoření moderních podnikatelských struktur a finančních trhů.	Potencionální problémy: Ochrana investic a právní ochrana, účast v mnohostranných dohodách, ekonomická kriminalita.
--	---	---	---

Tato tabulka byla zveřejněna v časopisu Německo, č. 3 v červnu roku 1995, RU (D21251F v ruském jazyce) v redakčním článku Blesková výměna informací po celém světě: nejnovější technika stimuluje světový obchod. Pohled na rozvoj světové ekonomiky. Z této tabulky vypadla kulturně pestrá Afrika i rozsáhlý region tradičně koránské kultury, který se prostírá od Atlantiku přes sever Afriky až k hranicím s Čínou a dále na východ přes území východních asijských souostroví Tichého oceánu. Tato koránská kultura je vlastní také mnohým regionům takzvaného „postsovětského prostoru“. Přesto je tato tabulka zajímavá svým osobitým rozřazením států, které proti sobě staví z hlediska jejich *orientace „na spotřebu“* a *„na výrobu“*. Tato *orientace „na výrobu“* a *„dosahování zisku“* se v ruském jazyce nevyjadřuje takto formálně zdvořilým „politicky korektním“ slovem „spotřeba“, ale přesnějšími slovy, která ovšem urážejí ješitnost „spotřebitelů“ a finančních machinátorů: *parazitismus na výrobě*, tj. vykořisťování obyvatelstva států *orientovaných „na výrobu“* obyvatelstvem a „elitami“ států *orientovaných „na spotřebu“* a *„dobývání zisku“* (tj. orientovaných na „kšeftaření“ – na „dělání peněz“). Správnost právě takového vzájemného vztahu nazývajícího vše svým pravým jménem je potvrzena také odstavcem Příznaky: kde se orientace na dobývání zisku (tj. priorita finanční činnosti nad výrobou) a deregulování ekonomiky (tj. výroby a přerozdělování produkce a zrušení mnohých sociálních záruk) v podmínkách otevřených hranic a zamlčování „společensko-politických rámců“ staví proti „kladění důrazu na výrobu a zaměstnanost“ a „společensko-politickým rámcům“ (tj. proti omezením a to i finanční činnosti s cílem dobývání zisku pod heslem: „Peníze nesmrdí!“).

Výsledek života na základě liberálně-tržního ekonomického modelu v jeho kapitalistických a feudálních modifikacích jsou žalostné. V roce 2000 to vypadalo tak, že zmenšíme-li v měřítku lidstvo na ves-

nici o sto obyvatelích se zachováním všech poměrných vztahů, bude obyvatelstvo takové „globální vesnice“ vypadat následovně¹:

Tabulka 20.2-2. Globální vesnice

Asiaté	57
Evropané	21
Američané (severní i jižní)	14
Afričané	8
Ženy	52
Muži	48
Barevní	70
Bílí	30
Heterosexuální	89
Homosexuální	11
59 % bohatství „vesnice“ náleží	6 (všichni z USA)
Normální podmínky k bydlení nemá	80
Negramotných je ve „vesnici“	70
Trpí podvýživou	50
Ročně umírá	1
Ročně se rodí	2
Počítač má	1
Vysokoškolské vzdělání má	12

A v případě pokračování globalizace založené na idejích buržoazního liberalismu výhledově neexistuje žádný předpoklad ke zlepšení kvality života pro více než 95% obyvatel této „globální vesnice“ a jejich potomky. Od doby publikace této analogie globální civilizace s „vesnicí“ uplynulo 15 let a situace se jen dále zhoršila.

«Mezinárodní dobročinná organizace Oxfam² se před zahájením dalšího Celosvětového ekonomického fóra v Davosu (leden 2015: naše vy-

¹ Podle údajů společnosti FAER and Co. (materiály ze semináře Velmistř 2000).

² Organizace Oxfam byla založena v britském městě Oxfordu v roce 1942 jako Oxfordský výbor pomoci hladovějícím (angl. Oxford Committee for Famine Relief). Sdružení Oxfam International, které z něj vzešlo, působí od roku 1995 a oficiálně je zaregistrováno v Haagu. Nyní toto sdružení zahrnuje

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

světlení k citaci) pokusila, jak je její tradicí, přitáhnout pozornost k rostoucí nerovnosti ve světě.

Výzkumy sdružení dokládají, že podíl světového bohatství náležejícího těm nejbohatším lidem (1%) vzrostl z 44% v roce 2009 na 48% v roce 2014. Zatímco ti nejchudší (80%) ve stejné době disponovali pouze 5,5% světového bohatství, informuje [Ruská služba BBC](#).

Půjde-li to takto dál, tak v roce 2016 bude 1% obyvatel Země disponovat větším bohatstvím než zbylých 99%, varuje Oxfam¹.

Přičemž již v roce 2011 byly zveřejněny následující údaje:

«Odborníci na systémovou analýzu ze Švýcarské vysoké technické školy v Curychu sestavili seznam 147 světových korporací, které kontrolují 40% globální ekonomiky a de facto jsou světovou ekonomickou vládou.»²

A tak ta skutečnost, že absolutní většina obyvatelstva Země nezískává výchovu a vzdělání důstojné člověka, a existují i regiony, kde většina obyvatelstva nedosahuje úrovně spotřeby, jež by vylučovala jeho biologickou degradaci, což vede k jeho vymírání v důsledku hladu a nemocí, je objektivním ukazatelem toho, že ta mimořádně bohatá menšina, tvořící několik procent z obyvatelstva planety, není schopná nakládat se svým bohatstvím a sociálním postavením tak, aby to přinášelo prospěch rozvoji globální civilizace. Nezbyvá proto než ji hodnotit jako jednoznačně **agresivně parazitickou** sociální skupinu.

To znamená, že vykořisťování „člověka člověkem“ s průvodním jevem v podobě národního utlačování je globálním problémem jen dále vyostřovaným buržoazně-liberálním multikulturalismem. A projevuje se to tak, že většina obyvatelstva Země živoří v bídě a

---

17 humanitárních organizací z Velké Británie, Irska, USA, Kanady, Austrálie, Hongkongu, Belgie, Holandska a Francie působících v 90 státech po celém světě.

Oxfam sleduje takové cíle, jako jsou ochrana lidských práv, pomoc nejchudším vrstvám obyvatelstva, boj s nespravedlností, nastolení spravedlivých pravidel mezinárodního obchodu, a také omezování a snižování obchodu se zbraněmi» (<http://www.newsru.com/finance/19jan2015/oxfamreport.html>).

¹ Za rok bude 1% obyvatelstva Země bohatší než zbylých 99%. — Web NEWSru.com 19.01.2015:

<http://www.newsru.com/finance/19jan2015/oxfamreport.html>.

² Švýcarští vědci přišli na to, kdo tajně vládne světu – Internetový zdroj: <http://www.bb.lv/bb/all/6098/>. Výchozí publikace: Stefania Vitali, James B. Glattfelder, Stefano Batiston. The network of global corporate control. — Internetový zdroj: http://arxiv.org/PS_cache/arxiv/pdf/1107/1107.5728v2.pdf.

primitivismu a neotevírají se jí žádné možnosti pro svůj rozvoj, díky čemuž mají davo-„elitářské“ státy vyspělé ve vědeckotechnické oblasti možnost bez užítka promrhávat zdroje planety a lidstva.

Nacionalistické a nacistické recepty na vyřešení problému nezpůsobivosti buržoazně-liberálního multikulturalismu jsou schopny řešit (s některými výhradami) tento problém vzájemné nevraživosti pouze v mezích mono-národnostního státu s „nadřazenou národností“ metodou odstraňování „cizorodých prvků“ na počátku z „právního pole“ a v konečném důsledku i ze sociální struktury prostředky nucené asimilace dětí, vyhnání nebo genocidy všech „podřadných“. Ale dokonce i v případě, kdy ponecháme stranou mravně-etickou zvrácenost takového přístupu, tak tyto recepty v podstatě nejsou schopny v globálním měřítku vyřešit problém nezpůsobivosti multikulturalismu v davo-„elitářské“ společnosti, neboť kvůli osobitostem národních kultur se tak v procesu globalizace jedny státy nevyhnutelně stávají objekty vykořisťování ze strany jiných davo-„elitářských“ systémů. Přičemž nemá význam, dochází-li k vykořisťování formou: okupace a pohlčení, kolonizace (protektorátu) bez pohlčení (tj. ztrátou nebo omezením suverenity de iure), kryptokolonizace (zachováním suverenity de iure); navíc může být vykořisťování jedněch druhými doprovázeno genocidou prováděnou těmi či oněmi prostředky – všech šest priorit zobecněných prostředků řízení / zbraní může být využito ke genocidě i k vyvolání „sebe-genocidy“.

Tento problém nedokáže vyřešit ani internacismus ve formě pseudosocialismu, jak dokládá zkušenost poststalinického SSSR.

Státnost jako subkultura společenského samožření založeného na profesionalizaci může buď udržovat systém vykořisťování „člověka člověkem“, obnovovat a zdokonalovat ho v návaznosti pokolení, nebo může pracovat na jeho vykořeňování. Přičemž to platí jak v měřítku vnitrostátním, tak i v nadnárodním a globálním. Věda a vzdělávací systém chápané jako společenské instituce mohou státnosti pomáhat jak v zavádění a zdokonalování systému vykořisťování „člověka člověkem“, tak i v jeho vykořeňování (viz kapitola 1.6 – Část první tohoto kurzu).

V případě, že se státnost spoluúčastní na utlačování a vykořisťování většiny tou či onou parazitickou menšinou, **převyšují otevřené a**

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

skryté¹ příjmy úředníků, jejichž slovo a podpis přidává mocenskou sílu řídicím rozhodnutím², citelně (nebo dokonce mnohonásobně) příjmy v masových profesích.

V podmínkách systémových krizí a všeobecného rozvratu může nezbytné koordinování státního řízení vyžadovat, aby v oblasti státního řízení byly legální příjmy úředníků vyšší než ve zbylé, ekonomicky živořící společnosti, neboť to umožňuje zprostit úředníky existenčních starostí, aby tak mohli soustředit svou pozornost i úsilí na svou odbornou práci. Navíc může být takovéto jejich legální uplácení částečnou ochrannou před jejich nelegálním uplácením ze strany kriminálních kruhů tyjících z krize a ze strany politických protivníků – včetně zahraniční agentury.

Jenže takový režim fungování státního aparátu může být efektivní pouze krátkodobě – maximálně po dobu přibližně deseti let.

Pokud se to protáhne na delší dobu, tak se výhody „nomenklaturně“ mocenských úředníků v podobě jejich otevřených i skrytých příjmů stanou stimulem k tomu, aby se nezodpovědní vyznavači snadně obživy, kteří nemají v úmyslu pracovat a ani to vlastně neumějí, masově zaměřili na kariéru „*ve státních službách*“, aby si tak naplnili své peněženky³ a mohli uspokojovat své samice, pod jejichž pantoflem „žijí“.

---

¹ Skryté příjmy – výše státního existenčního zajištění úředníků vyplácená ze státního rozpočtu v přepočtu na jednoho „nomenklaturního“ úředníka.

² Což znamená, že se to netýká velkého množství „úředníků“, kteří pracují v běžné administrativě, analyzují vývoj situací a vypracovávají návrhy řídicích rozhodnutí, jež jsou potom buď schváleny nebo zamítnuty vysoce placenými „elitářsko-nomenklaturními“ úředníky.

³ To potvrzuje i vývoj „vertikály moci“ v Rusku poté, kdy V. V. Putin nastoupil do funkce prezidenta RF v roce 2000: do roku 2008 bylo znát citelné zlepšení životní úrovně většiny obyvatelstva v porovnání se „zlými devadesátkami“; ale od roku 2010 životní úroveň většiny růst přestala a od druhé poloviny desátých let 21. století se začala snižovat a výhrady obyvatelstva k nositelům státní moci, jejichž příjmy několikanásobně převyšují příjmy v masových profesích, se začaly množit, stejně jako počet nezaměstnaných.

A podíváme-li se na příčiny tohoto snižování životní úrovně, tak zjistíme, že k tomu vedlo výhradně špatné státní a podnikatelské řízení. Nezapříčinila to žádná „ekonomická krize“ ani „sankce“ západních států vůči Rusku. *Sku-*

V této souvislosti se ještě jednou podíváme na knihu V. I. Lenina – Stát a revoluce¹, kterou napsal společně s G. Je. Apfelbaumem (Zinovjevem) v Razlivu (rekreační oblast pod Petrohradem) v létě roku 1917. Její rozbor byl v SSSR součástí všech kurzů dějin KSSS a vědeckého komunismu.

«...na příkladu Komuny² Marx předvedl, že za socialismu funkcionáři přestávají být „byrokraty“, přestávají být „úředníky“, přestávají jimi být v míře zavádění kromě jejich volitelnosti ještě i odvolatelnosti v jakoukoliv dobu, a navíc po SNÍŽENÍ MZDY NA PRŮMĚRNOU DÉLNICKOU ÚROVEŇ, a po nahrazení parlamentárních institucí funkčními institucemi³, tedy takovými, které vydávají zákony a uvádějí je do života. (...) Marx ... uviděl v praktických opatřeních Komuny TEN ZLOM, KTERÉHO SE, ANIŽ SI TO CHĚJÍ PŘIZNAT, BOJÍ OPORUTUNISTÉ KVŮLI SVÉ ZBABĚLOSTI, KVŮLI SVÉ NECHUTI NENÁVRATNĚ SE ROZEJÍT S BURŽOAZÍ!...» (text v citaci jsme vyčlenili velkými písmeny: v předstihu charakterizuje partajně státní a hospodářskou byrokracii SSSR jako zrádce budování socialismu a komunismu).

V osmdesátých letech 20. století citování tohoto úryvku z práce zakladatele sovětského státu uvrhovalo do mlčenlivé zasmušilosti přednášejícího na jakémkoliv semináři v systému politického studia, neboť:

---

tečná ekonomická krize vzniká, jestliže přírodní živly, epizootie, epidemie nebo války citelně naruší výrobní potenciál společnosti, takže v důsledku toho není potom společnost schopná delší či kratší dobu uspokojovat své potřeby. Pokud k ničemu takovému nedojde, a přesto celá desetiletí přetrvávají ekonomické útrapy, je to pouze důsledkem špatného a protilidového řízení. No a jednou z příčin takového řízení je nekompetentní, slaboduchý a mravně-eticky pokleslý řídicí sbor ve státnosti i byznysu.

Dostat se z takové krize je možné prostřednictvím adekvátního řízení, díky němuž může krize skončit do pěti až deseti let: příkladem tomu je obnova SSSR, kdy bolševici svým řízením dokázali odstranit následky občanské války i Velké vlastenecké války. Zato liberálové jsou schopni jen špatného řízení, jinak by nebyli liberály.

¹ Dříve jsme se o ní zmiňovali v souvislosti s probíráním otázky byrokracie a byrokratismu, viz kapitola 10.8 — díl třetí tohoto kurzu.

² Pařížské Komuny, rok 1871 (naše vysvětlení k citaci).

³ Parlament — z francouzského „parle“ – promlouvat/tlachat, tj. parlament je historicky reálně ve většině případů „tlachárna“ – plná prázdných řečí a proto protilidová (naše vysvětlení k citaci).

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- ten citát usvědčoval celý režim jako protilidový parazitický systém jednající všude prostřednictvím svých „pěšáků“, kteří se podobali přednášejícímu v semináři,
- pokud by se přednášející v semináři pokusil dokázat, že V. I. Lenin v této věci neměl pravdu, znamenalo by to, že by si sám pěkně naběhnul, a to i v případě, že by se pokusil „zaútočit“ na politického aktivistu, který veřejně uvedl „nevhodný“ citát.

Zamyslíme-li se nad možností realizace těchto principů výplaty mzdy za práci v orgánech státní moci, jak je popsal V. I. Lenin, v politickém životě společnosti, je dobré si uvědomit, že **praktická opatření** Pařížské komuny byla **ve vztahu k jejich popisu** klasiky marxismu **primární**. A ve své podstatě se tedy nejedná o žádné fantazírování:

Z hlediska Dostatečně všeobecné teorie řízení se Pařížská komuna snížením mzdy řídicích pracovníků na průměrnou úroveň v odvětví materiální výroby (v „reálném sektoru“) pokusila o uzavření zpětných vazeb společenského řízení na pracující většinu a odpojila je tak od vysoce příjmových skupin „elit“: jak národních, tak i nadnárodních – internacistických.

Komuna se zhroutila, neboť ti, kteří byli ochotni vykonávat řídicí povinnosti za podmínek, které jim nabízela, neměli v řízení potřebnou kvalifikaci; a ti, kteří tu potřebnou kvalifikaci měli, zase překypovali „elitářskými“ ambicemi, a viděli v pařížských dělnících pouze bezuzdnou lůzu – dobytek, který je zapotřebí co nejrychleji zahnat zpátky do jeho chlívků. Což znamená, že NEBYLI MRAVNĚ-ETICKY PŘIPRAVENI K TOMU, aby řídili společnost na základě životních zájmů většiny a žili přitom způsobem, kdy by se vrstva profesionálních řídicích pracovníků svou kvantitativní ani kvalitativní spotřebou produkce nevyčleňovala ze zbytku společnosti.

I když SSSR existoval mnohem déle než Pařížská komuna (69 let¹ a 73 dnů přesně), byly příčiny jeho krachu stejné: pro poststalinskou byrokracii a její vývěsní štíty (počínaje N. S. Chruščovem a konče M. S. Gorbačovem a B. N. Jelcinem) byly nepřijatelné

---

¹ Od 30. prosince 1922 do konce prosince 1991, kdy se M. S. Gorbačov „vzdal“ funkce p-REZIDENTA SSSR.

mravní principy a etika rovnosti lidské důstojnosti v kolektivní práci a ve spotřebě kolektivně vyprodukovaných statků; a i v případě, že se jednalo o idioty, kteří nechápali, kam míří, to byla právě jejich parazitická mravnost, etika nikým neomezované svévole a „spotřebitelská nemoc“, které určily směřování a cíle přestavby.

A ty řeči o tom, že všichni vysocí státní úředníci vykonávají velice důležitou práci, jejíž podstatu „prostí smrtelníci“ nejsou schopni pochopit; že nesou velkou odpovědnost za výsledky své práce; že velmi mnoho pracují, a proto musí být jejich práce odměňována podstatně více¹ než práce absolutní většiny, jsou jen hloupými žvásty.

---

¹ «Šéf „Politické odborné skupiny“ Konstantin Kalačev vyzval Rusy, aby nezáviděli úředníkům, poslancům a senátorům, jejichž mzdy v minulém roce bez ohledu na ekonomickou krizi značně stouply.

„Ano, za krizový rok se mzdy pracovníků Rady federace zvýšily o 42,2%, a jejich kolegů ze Státní dumy o 30,7%. Mezi ministerstvy k největšímu nárůstu mezd došlo na Ministerstvu zahraničí RF o 29,9% na 148,2 tisíc rublů. Ale těmto lidem a obzvláště pracovníkům Ministerstva zahraničí RF vzrostla i pracovní zátěž. Není tedy proč jim závidět“, vysvětlil URA.Ru Kalačev.

Podle jeho názoru si stačí tyto mzdy převést na dolary nebo eura a porovnat je s odměnami jejich kolegů z ministerstev zahraničí evropských států nebo poslanců afrických států. „Před pár lety si poslanci keňského parlamentu odhlasovali zvýšení svých mezd na 851 tisíc KES (10 tisíc USD) měsíčně. Prohlásili, že si takovou mzdu zasloužili, neboť „velice usilovně“ pracovali. To je přibližně 750 tisíc našich rublů. Cožpak jsme na tom hůře než Afrika?!“, ptá se odborník.

Podle jeho názoru je „život u nás daleko dražší než v Keni“. „I zima je u nás surová. Zákonodárci se musí dobře stravovat a teple oblékat, aby psali dobré zákony. Mně, jako voliči, těch peněz pro ně líto není“, přiznal se Kalačev.

Šéf Centra ekonomických a politických reforem Nikolaj Mironov USA.Ru řekl, že „takové informace nevyhnutelně vyvolají negativní reakci, protože průměrná mzda v našem státě je přibližně 30 tisíc rublů (což spíše vypadá na značně vylepšený výsledek, který sotva odpovídá skutečnosti: naše poznámka k citaci), v Moskvě okolo 60-70 tisíc.“

„Ten skokový rozdíl v peněžním zajištění úředníků a obyvatelstva je příliš velký, aby se dal přehlédnout. Přičemž ve výši odměn vede výslovně aparát vlády, který má na starosti přípravu protikrizových opatření, a to včetně v oblasti životní úrovně obyvatelstva. A tato opatření dosud žádná nejsou,“ přiznal Mironov.

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Tak především je nutné podotknout, že biorytmus života jedince je objektivní daností, a je takový, že absolutní většině lidí znemožňuje efektivně pracovat více než 8 – 12 hodin denně po dobu celých týdnů, měsíců a let, i když se najdou i výjimky. Prakticky to znamená, že **pokud řídicí pracovníci musí neustále pracovat osm a více hodin denně, nemůže být jejich práce efektivní, neboť jejich organismus přestává být v důsledku porušení svého přirozeného biorytmu praceschopný.** Kromě toho při byrokratickém stylu řízení tito řídicí pracovníci větší část pracovní doby promarnují různorodou nesmyslnou činností místo toho, aby se zabývali odhalováním problémů a organizovali řízení tak, aby je vyřešili.

Takže:

- nemá smysl, aby společnost platila řídicím pracovníkům za nekvalitní výsledky jejich práce více než jiným¹;

Podle jeho slov se takováto výše konečných mezd odvíjí od prémie, motivačních a dalších příplatků k základní mzdě. „Takto se u nás postupuje často. Mzdu formálně snižují, ale fakticky zůstává stejná, nebo dokonce roste. To samé platí pro počet úředníků, který je formálně snižován, ale fakticky se „ruší“ uvolněné pozice, a potom jsou vytvářeny nové, takže počet úředníků místo snižování narůstá“, vysvětlil ve svém rozhovoru poskytnutém agentuře.

Zároveň první náměstek vedoucího frakce LDPR ve Státní dumě Alexej Didenko v komentáři URA.Ru popřel informaci o zvyšování mezd: „Je to kachna sociálních sítí, která už na nich obíhá rok. Ve Státní dumě se objevily zlaté padáky, proto mzdový fond vzrostl, ale my jsme proti tomu“, přiznal poslanec.

Jak již víme z dřívějších, tak v roce 2015 pracovníci federálních státních orgánů v průměru dostávali 111,3 tisíc rublů měsíčně. Růst mezd v porovnání s rokem 2014 činil 2,0%. Lídry mezi úředníky, nehledě na snižování mezd o 7%, zůstávají pracovníci aparátu vlády, jejichž průměrná mzda činí 231,8 tisíc rublů. Takové údaje uvádí Rosstat. V prezidentově administrativě se po růstu o 0,7% v roce 2014 mzda snížila o 6,5%. V průměru tam úředníci měsíčně dostali 217,2 tisíc rublů. Průměrná měsíční mzda v Radě federace v roce 2015 činila 173,9 tis. rublů (růst o 42,2%), ve Státní dumě 137 tis. rublů (růst o 30,7%)» (<http://ura.ru/news/1052242116>). — Takové vysvětlení může být přesvědčivé jen pro debily a je buď vyjádřením debilismu nebo nestydatosti.

¹ A konkrétně v dobách Mikuláše I. přítomnost (tak se nazývala pracovní doba administrativních orgánů impéria) trvala od 9 do 15 hodin. A v podstatě tenkrát impériem nebylo řízeno tak špatně na tu dobu a vzhledem k sociálně-

→ → →

- a navíc, je-li člověk zaměstnán 12 a více hodin denně po dobu celých týdnů, měsíců a let, nemá čas na utrácení peněz, čímž se jeho mzda stává bezpracným ziskem členů jeho rodiny a parazitů k ní přisátých, takže pro společnost opět postrádá smysl tento jejich parazitismus podporovat.

Co se týká “odpovědnosti”, tak reálnou odpovědnost za výsledky své práce nesli úředníci za J. V. Stalina, přestože ne všichni, kteří by si to zasloužili; a navíc někteří zneužívali moc takovým způsobem, že za viníky svých chyb a zneužívání moci v zájmu těch či oněch mafiánsko-byrokratických skupin¹ bojujících o moc označovali absolutně nevinné lidi. V dobách, které potom následovaly, se už nikdo ze společensko-škodlivých následků svých rozhodnutí nezodpovídal správní ani soudní cestou; za výsledky své práce a ze zneužívání moci a svého služebního postavení se zodpovídali velmi zřídka – a spíše se v takových případech jednalo o zúčtování v meziklanových třenicích, než že by šlo o uplatňování zákonnosti jako životní normy². M. S. Gorbačov, N. I. Ryzkov a B. N. Jelcin, P. S. Gračov³, A. V. Kozyrev⁴, A. B. Čubajs, Je. G. Jasin, A. Ja. Livšic a mnozí další minulí i stávající se nezodpovídali z ničeho... a nijak se ze svých neúspěchů nepoučili.

Předtím si carští úředníci svou nekompetentnost a zneužívání moci trvajících několik pokolení zodpověděli za revoluce v roce 1917: toto

---

ekonomické organizaci, která mu byla v této epoše vlastní (na základě jiné sociálně-ekonomické organizace, která by ovšem vyžadovala jiné mravy a chápání světa jak mezi „elitou“, tak i mezi obyčejnými lidmi, by mohlo být řízeno podstatně lépe).

¹ To je k té otázce o neodůvodněnosti represí ve vztahu k určité části lidí, kteří jimi byli v té epoše postiženi.

² Možná s výjimkou šéfů Státní importní služby Smeljakova a Pavlova, kteří byli v andropovských časech zastřeleni za braní úplatků (za každý kontrakt uzavřený s cizinci brali úplatky v rozměru od jednoho do tří procent z částky kontraktu). Tenkrát byl zastřelen i jeden z náměstků ministra rybného průmyslu SSSR. Před soud se dostali i šéf obchodního ředitelství Mosgorispolkomu Tregubov a 130 jeho spolupracovníků. (Jak v SSSR bojovali s „obojtníky“:

http://news.bbc.co.uk/1/hi/russian/russia/newsid_3022000/3022210.stm).

³ Ministr obrany RF v letech 1992 — 1996.

⁴ Ministr zahraničí RF v letech 1990 — 1996.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

pokolení úředníků prostě „mělo smůlu“, neboť oni sami i jejich předchůdci dohnali svým řízením stát až k revoluci.

Dějiny dokládají, že:

Příliš vysoké příjmy řídicích pracovníků nevyhnutelně vedou k pádu kvality řízení v měřítkách společnosti.

Podle údajů Inženýrnoj gazety (Do kapes papalášů nenakukuj, č. 45, 1992) byl do roku 1980 poměr mzdy vyšší administrativy k té průměrné v násobcích následující: USA – 110x; NSR – 21x; Japonsko – 17x. Pokud vyhodnotíme státní zajištěnost vyšších stranických a státních úředníků v SSSR za období sedmdesátých a osmdesátých let, tak bude SSSR na tomto seznamu stát v čele ještě před USA¹.

---

¹ O tom viz zápisky sovětského akademika Je. S. Vargy (1879 – 1964), teoretika marxismu a ekonomu, žida původem z Rakousko-Uherska nazvané „Otevřít za 25 let“, které napsal nedlouho před svou smrtí v roce 1963: «...pod Moskvou mají vily, které jsou samozřejmě státní; neustále se tam nachází 10 – 20 členů ochranky, navíc zahradníci, kuchaři, pokojské, specializovaní lékaři a zdravotní sestry, šoféři apod. – celkem tedy okolo 40 – 50 služících. To všechno platí stát. Navíc mají samozřejmě k dispozici i městský byt s příslušnou obsluhou a minimálně ještě jednu vilu někde na jihu. K dispozici jsou jim osobní speciální vlaky, osobní letadla, jedno i druhé vybavené kuchyněmi s kuchaři, osobní jachty a samozřejmě velký počet automobilů i se šoféry, kteří jsou jim i členům jejich rodin k dispozici dnem i nocí. Bezplatně dostávají, nebo přinejmenším dříve dostávali (jak je to dnes přesně nevím) všechny potraviny a další spotřební předměty.

Na kolik to všechno stát přijde? To nevím! Ale zato vím, že abyste měli v Americe zajištěnou takovou životní úroveň, musíte být multimilionářem! Vždyť jenom úhrada mzdy pro 100 lidí z osobní obsluhy by měsíčně vyšla přibližně na 30 – 40 tisíc USD. Takže společně s dalšími výdaji by to dělalo více než půl miliónu USD ročně!»
(<http://library.rksmb.org/text/e4a96086501947c1955be017ff782b88.rf> — s odkazem na publikaci v časopise Polis, č. 2, 1991).

Fakticky tak Je. S. Varga píše o tom, že se nejvyšší partajní, státní a hospodářská byrokracie v SSSR stala vykořisťovatelskou třídou, které klíčová idea socialismu-komunismu – vybudování společnosti bez vykořisťování „člověka člověkem“ – nebyla jen cizí, ale dokonce hluboce odporná, takže se zákonitě nacházela v čele těch, co snili o obnově buržoazně-liberálního kapitalismu jako nejdokonalejšího systému organizace vykořisťování „člověka člověkem“.

Podle kvality řízení vyjádřené produktivitou společenské práce, kvalitou vyráběné produkce, tempem vývoje a uváděním nových druhů produkce do masové výroby byly již tehdy vyjmenované země seřazeny v opačném pořadí.

Za uplynulé čtvrtstoletí se „ratingy“ uvedených zemí a tendence jejich dalšího rozvoje nezměnily: SSSR se zhroutil a Rusko uvízlo v krizi, přičemž si ti všemožní „top manažeři“¹, poslanci, nomenklатурní státní a soudní úředníci zachovali mnohonásobnou převahu ve výši příjmů nad průměrnou úrovní v reálném sektoru ekonomiky (Rusko bylo podle tohoto ukazatele v roce 2006 mezi třemi světovými lídry, přestože jinak podle úrovně výroby produkce v přepočtu na obyvatele bylo někde na konci světového seznamu, a to se jedná o ukazatel vyjadřující kvalitu řízení); v USA vědecko-technický rozvoj v mnohém vděčí za „výkup mozků“ po celém světě, přičemž vzrůstají problémy s dolarem, který přišel o svůj monopol skutečné světové měny; NSR bylo v průměru úspěšné do začátku finančně-ekonomické krize v roce 2008 a následujících let; Japonsko bylo do začátku této krize úspěšné, přestože nemá žádnou svoji surovinovou ani energetickou základnu.

To znamená, že v uvedených zemích jsou chyby řízení v měřítku celé společnosti svou závažností přímo úměrné velikosti násobku výše mzdy vyšších řídicích pracovníků v poměru k té průměrné a kvalita řízení je k této hodnotě nepřímo úměrná.

Píše o tom i současný prezident USA B. H. Obama ve své knize Troufalost naděje. Úvahy o vzkříšení amerického snu (Petrohrad, vydavatelství Azbuka-klassika, 2008)², která byla po několik let v USA bestsellerem a vnesla tedy svůj vklad do jeho zvolení prezidentem USA v roce 2008:

«... nejvýše postavení řídicí pracovníci v posledních letech připustili vážné propady růstu příjmů svých společností, snížení hodno-

---

¹ Mnohé z osob této kategorie by bylo správnější pojmenovat „STOP-manažeři“, neboť brzdí jak to, co mají řídit, tak i rozvoj státu, včetně biosociálního rozvoje celé společnosti.

² Rozbor této knihy je v analytické zprávě - Byrokratická beznaděj v Rusku a globální projekt „Obama“, ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

ty jejich akcí, hromadná propouštění, snižování částek v penzijních fondech.

Zvýšení příjmů vedení není vůbec podmíněno požadavky tržní ekonomiky, ale kulturou. V době, kdy příjmy průměrných pracujících prakticky nerostou, si mnozí představitelé vedení bez výčitek svědomí strkají do kapes všechno, co jim jen dovolí povolné a ochočené rady korporací. Američané si uvědomují nakolik je taková kořistnická etika zhoubná pro život naší společnosti (vyčlenili jsme v citaci: naši domácí byrokraté si neuvědomují, že „si řežou větev, na které sami sedí“¹; v jedné z nedávno provedených anket nazvali korupci ve státních strukturách a obchodu, hrabivost a bažení po materiálních zajištění dvěma ze tří nejzávažnějších morálních problémů stojících před naším státem (jako první označili problém výchovy dětí ve správném hodnotovém systému²). Konzervativci mají možná i pravdu, když požadují, aby se vláda nevměšovala do systému určujícího výši odměn řídicích pracovníků, ale současně by konzervativci měli vystoupit proti nemístnému chování správních rad při jejich zasedáních se stejně spravedlivým hněvem, jakým plnou, když odsuzují nemístný slovníku rapu“ (str. 73,74).

Pokud tedy chceme dosáhnout společenského a vědeckotechnického pokroku a všeobecného blahobytu, musí být příjmy řídicích pracovníků a především těch v nejvyšších pozicích „stlačený“ natolik, aby nepřevyšovaly průměrné statistické ukazatele, a to především v reálném sektoru ekonomiky.

A ve vyšších funkcích musí být příjmy dokonce nižší, než je průměr, což je nezbytné jako obrana proti tomu, aby do nich pronikali chamtivci-darmošlapové. V těchto funkcích musí lidé pracovat především ze svého ideového přesvědčení a kvalita života pracujících a jejich rodin nesmí růst díky zvyšování nominálních příjmů v tempu předcházejícím inflaci, ale kvůli

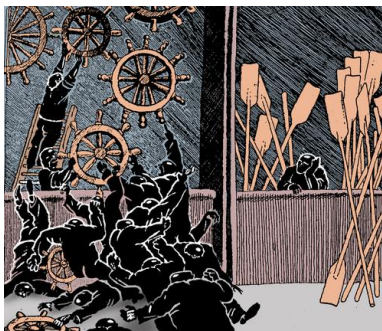
---

¹ B. H. Obama informuje, že násobná výše příjmů top manažerů v porovnání s průměrnou mzdou v USA za poslední desetiletí vzrostla: v roce 1980 to bylo 42 krát a v roce 2005 – 262 krát (str. 73).

² To znamená, že si v USA někdo přece jen uvědomuje vedoucí úlohu pedagogické subkultury jak v zajišťování stability a rozvoje svého státu, tak i v likvidaci jiných států – geopolitických protivníků a konkurentů. Naši domácí byrokraté a poslanci si to neuvědomují, neboť vůbec nechápou podstatu společensky potřebné pedagogické subkultury.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Potom oblast řízení (a především státního) nebude tak přitažlivá pro chamtivce neschopné řídit na základě odhalování problémů společnosti a jejich následného řešení: vyšší řídicí pracovníci musí pracovat pro ideu všeobecné prosperity a dostávat peněžní odměnu dostatečnou pro zajištění svého vlastního živobytí, místo toho, aby pracovali pro ideu osobního a rodině-klanového obohacování – především na úkor ostatní společnosti – a udržení si dědičného sociálního „elitářského“ postavení, což z nich činí loutky pohlavárů nadnárodní globální lichvářské korporace a jejích pánů.

Poté, co si přisvojí milióny v souladu se zákony, *kteří si předtím sami schválili či příslušně upravili*, tak dokonce i u těch vysokých politiků, jejichž úmysly jsou dobré, dochází v procesu řízení ke zprerhání zpětných vazeb v okruzích cirkulace informací na úrovni čtvrté priority zobecněných prostředků řízení: oni sami na sobě nemůžou pocítit negativní následky své hloupé politiky. Když většina obyvatel musí vyžít s několika tisícovkami rublů měsíčně, tak pro ty, kteří si přisvojili milióny a stovky miliónů rublů a dolarů, jsou každodenní problémy většiny lidí ještě daleko vzdálenější než Cannes nebo Courchevel¹.

---

¹ Obrázek takovéhoho odtržení od reality prodemonstroval D.A. Medvěděv tehdy ve funkci prezidenta RF na setkání s učiteli a studenty Londýnské školy ekonomie a politických věd v roce 2009:

«**OTÁZKA (jak byla přeložena):** Moje otázka se týká ekonomické krize. Hodně se mluví o zvýšení role státu v ekonomice. Ulehčuje nebo znesnadňuje minulost Ruska jako státem řízené ekonomiky rozhodování o zvýšení státní účasti v ekonomice státu?

D. MEDVĚDĚV: Vynikající otázka. Víte, my opravdu máme zkušenosti se státní ekonomikou, plánovanou ekonomikou, státem řízenou ekonomikou, ať už to nazvete jakkoliv. Myslím si, že nám to přeci jenom ten úkol ulehčuje. Nehledě na to, že jsem své odborné znalosti získával již v období tržní ekonomiky, tak i já si celkem dobře pamatuji ta pravidla, která v té době platila. Jsem velice dobře obeznámen se všemi tehdejšími problémy, se všemi negativy plánované ekonomiky a se všemi těmi obtížemi, se kterými se potýkali občané žijící v takovémto souřadnicovém systému. Zkušenost je pro každého

→ → →

člověka tím nejcenějším, je to pro něj vždy plus. Pokud by to někdo chtěl zkoušet, tak ať si přečte učebnice politické ekonomie ze socialismu té doby a samozřejmě také nesmrtelné dílo Karla Marxe» (<http://www.kremlin.ru/text/appears/2009/04/214696.shtml>).

Celá odpověď D. A. Medvěděva na tuto otázku je vyjádřením jeho nekompetentnosti, řídicí neschopnosti a samolibé povrchnosti. Jestliže A. N. Jakovlev a M. S. Gorbačov byli zrádci, a N. I. Ryžkov nechápal problematiku řízení státu-superkoncernu SSSR; a V. S. Pavlova (ve své době jeden z nejvíce erudovaných a odborně způsobilých makroekonomů ve světě, který však nebyl politikem; zastával funkci předsedy vlády SSSR v době působení Státního výboru pro výjimečný stav /18.-21.08.1991/ a následně napsal knihu Propásli jsme svou šanci? Finanční klíč k trhu – Moskva: Terra, 1995) hodili přes palubu společně s týmem M. S. Gorbačova, tak to ještě neznamená, že *plánovaná ekonomika* je dějinným omylem; a navíc to vůbec neznamená, že plánovaná ekonomika musí být založena na státním a pseudokolchozním vlastnictví a řízená výlučně direktivně-adresným způsobem korporací byrokratů.

Tento „omyl“ řízený **schopnými lidmi, kteří za své řízení nesli odpovědnost před lidmi**, úspěšně realizoval industrializaci a kulturní revoluci na konci dvacátých a ve třicátých letech minulého století, kdy se celý kapitalistický svět utápěl v krizi; položil základy pro vítězství v té nejtěžší válce, po které dokázal ještě jednou přebrojit armádu a námořnictvo; a jako první se dostal do vesmíru. Problém nebyl v jeho principech, ale v „elitarizaci“ jeho vedení, v jejímž postupujícím průběhu se toto vedení beznadějně stále více debilizovalo. Už vůbec nemluvě o tom, že v SSSR sice bezprostředně před přestavbou problémy existovaly, ale nebyla tam chudoba, nebyli tam žádní tuláci a bezdomovci jako statisticky významné sociální jevy.

Kromě toho je zbytečné číst Karla Marxe a hledat v něm inspiraci pro realizaci státního řízení makroekonomiky. Místo toho je nutné snažit se proniknout do podstaty toho, co je ve společnosti generátorem problémů a přemýšlet o tom, jak tyto generátory problémů nejlépe odstranit, jak vymýtit dané problémy a překonat jejich následky. To ovšem není nic, o čem by D. A. Medvěděv někdy vůbec přemýšlel a v učebnicích, které četl, se o tom nepíše. Navíc soudě podle všeho *nemá dost času na sebevzdělávání, ve kterém mu brání především jeho samolibost*. Zato má dost času na to, aby se stal obdivovatelem Harryho Pottera: «Ruský prezident se svou manželkou se přiznali, že jsou obdivovateli Harryho Pottera a poprosili jeho autorku o autogram» (03.04.2009. Informace o summitu Velké dvacítky v Londýně: <http://www.rosbalt.ru/main/2009/04/03/631179.html> - autorka série knih o Harrym Potterovi, spisovatelka Joanne Rowlingová se účastnila banketu hlav států Velké dvacítky).

→ → →

20.3. Spravedlnost a propaganda

Nejen stabilní přírodně-sociálně-hospodářský rozvoj společnosti v harmonii s Přírodou na základě vědeckotechnického pokroku, ale dokonce i pouhá stabilní existence společnosti vyžaduje, aby ta její část, která je aktivní v politice a hospodářské činnosti, byla přesvědčena o tom, že stávající sociální organizace společnosti je spravedlivá, tj. aby byla spokojena s kvalitou svého života a očekávanými perspektivami. Existují dvě varianty státní politiky umožňující dosáhnout tohoto přesvědčení-spokojenosti:

- přesvědčit co možná nejširší vrstvy společnosti o tom, že stávající sociální organizace společnosti je spravedlivá, a proto jediná možná, neboť všechny ostatní jsou horší¹;
- nastavit sociální organizaci tak, aby ty vrstvy společnosti, v jejichž aktivní činnosti a podpoře je zainteresovaná státnost, považovaly sociální organizaci společnosti za spravedlivou².

Třetí varianta předpokládá, že pokud historicky zformovaná státnost „ustrnula“ nebo „se točí v bludném kruhu“ ve svém příklonu k první variantě a není schopná realizovat tu druhou, tak politicky aktivní, alespoň zčásti *konceptuálně mocná* část společnosti určitým způsobem vyprodukuje novou státnost nebo předělá tu stávající tak, aby zajišťovala rozvoj na základě odhalování a uvádění do života spravedlnosti odpovídající představám této části obyvatelstva. No, a jestliže si upřímně přeje spravedlnost podle svědomí a není hluchá k jazyku

---

Jenže z pohledu svého sociálního postavení, které je vymezeno jeho více než čtyřmi milióny ročního *bezpracného* příjmu, to „p-rezident“ nemůže pochopit... „Jsou velice odtrženi od národa“ charakterizoval soudruh Lenin děkabristy... a ty myšlenky o intelektuálním úpadku představitelů naší „elity“ člověku přicházejí na mysl vždy, jakmile se jen někdo z nich vyjádří k nějaké závažné osudové otázce.

¹ Příkladem tomu je již dříve uváděný výrok W. Churchilla z jeho proslovu proneseného v Dolní sněmovně dne 11. listopadu 1947: „*Demokracie je ta nejhorší forma vládnutí do chvíle, než ji porovnáte se všemi ostatními.*“ — „*Democracy is the worst form of government unless you compare it to all the rest.*“

² Ještě jedna otázka: Jaké to asi budou sociální vrstvy? Pracující nebo paraziti.

životních okolností, tak se společnost posouvá směrem k ideálu objektivní Spravedlnosti.

První dvě varianty se mohou vzájemně doplňovat a historicky reálně se po dobu trvání celé historie také vzájemně doplňují, přičemž tu ovšem s ohledem na možnosti každé z nich existují objektivní omezení.

Tak například v dnešní době je v Rusku sotva možné přesvědčit inženýry, učitele, lékaře, vědecké pracovníky, výrobní a obslužný personál (pracovníky spodní úrovně) všech odvětví reálného sektoru o tom:

- že je to spravedlivé, když příjmy „elitních“ prostitutek („politicky korektně“ nazývaných „světskými lvicemi“), playboyů („elitářů v krátkých kalhotkách“, ve své většině ratolestí „elitářů“ různé úrovně) a profesionálních sportovců legalizované státní mocí „velkých kombinátorů“ a všech ostatních, kteří nic nevytváří, převyšují příjmy pracovníků-tvůrců, přičemž ve statisticky významném podílu případů je převyšují mnohonásobně;
- že je to spravedlivé, když profesionalita, růst odbornosti a spolehlivosti v práci nejsou zárukou prosperity člověka a jeho rodiny;
- že je to spravedlivé, když je roční příjem místopředsedy vlády a jeho manželky jen o málo menší, než roční mzdový fond celé fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity čítající 1 205 zaměstnanců a roční příjem dvou kurátorů fotbalového týmu je větší než mzdový fond této fakulty¹. A to navíc není žádná krajní mez takové chamtivosti¹;

---

¹ Neuhrazená mzda hlavního trenéra a manažera ruské fotbalové reprezentace (dva lidé) za 8 měsíců roku 2014 činila 600 miliónů rublů (Usmanov profinancuje úhradu dluhu Capellovi: <http://news.rambler.ru/29021701/>), a to je více než činil mzdový fond fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity s 1250 zaměstnanci za rok 2011 (559 670 000 rublů – Rozpočet fakulty a mzdy zaměstnanců – Oficiální web fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity: [http://www.phys.msu.ru/rus/about/sovphys/ISSUES-2012/05\(96\)-2012/14232.](http://www.phys.msu.ru/rus/about/sovphys/ISSUES-2012/05(96)-2012/14232.)), přestože užitek pro vědeckotechnický pokrok fotbalová reprezentace nepřináší žádný. Průměrná mzda na fyzikální fakultě činila 27 200 rublů (bez zohlednění grantů a osobních příplatků, které ovšem nedostávají zdaleka všichni pracovníci fakulty). A roční mzdový fond fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity v roce 2011 byl pouze o 96,77 miliónů rublů větší, než souhrnný roční příjem ruského místopředsedy vlády I. I. Šuvalova (240,9 miliónů rublů) a jeho manželky (237,1 miliónů rublů) za rok 2013 (Přední osoby státní správy zveřejnily své příjmy: → → →)

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- že je to spravedlivé, když příjmy prodejce-konzultanta obchodního řetězce nebo i uklízečky (třeba i takové, která přichází pouze na 2-3 hodiny denně uklízet v pro ni vyčleněném „časovém oknu“) jsou vyšší, než příjmy inženýra-vývojáře nové techniky a technologií, který má nepravidelnou pracovní dobu (což mu prakticky úplně znemožňuje přivydělávat si někde jinde), a který se pět let musí učit na vysoké, mít dlouholetou pracovní stáž ve vědeckovýzkumné a vývojově-konstrukční oblasti, aby mohl pro svou práci získat potřebné unikátní zkušenosti (ale to samé platí i pro příjmy učitelů, lékařů, učitelů na vysokých školách a představitelů mnohých dalších profesí, kde se odbornost získává pracovní stáží trvajících dlouhé roky a někdy i desetiletí);
- že je to spravedlivé, když je kupní síla průběžných příjmů a úspor hlavní masy obyvatelstva po dobu mnohých let systematicky požírána inflací², zatímco se na pozadí toho menšina, jejíž jmenovitá pla-

---

<http://bujet.ru/article/249775.php>; jsou tam také uvedeny jejich příjmy za rok 2012: 226,38 miliónů rublů a 222 miliónů rublů).

¹ «Všichni si uvědomujeme finanční těžkosti, ale toto břemeno nesmí být přenášeno na lidi zvyšováním daní, když by na druhé straně z výplaty šéfů státních korporací někdy dokázaly vyžít celé regiony» - Ella Pamfilova při svém odchodu z funkce zplnomocněnkyně pro lidská práva (Při svém odchodu z funkce ombudsmana Pamfilova vyjmenovala hlavní problémy Ruska, Moskevský komsomolec» 25.03.2016: <http://www.mk.ru/politics/2016/03/25/ukhodya-s-posta-ombudsmana-pamfilova-nazvala-glavnye-problemy-rossii.html>). „Celé regiony“ to není 1 250 zaměstnanců fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity, ale přinejmenším desítky tisíc lidí, pokud jich nejsou celé stovky tisíc.

² Názor jednoho z tvůrců „ekonomického zázraku“ v NSR, ministra ekonomiky (1948 – 1963) a kancléře (1963 – 1966) Ludwiga Erharda (1897 – 1977) na inflaci:

«„Inflace je zcela amorální prostředek okrádání vlastního národa“ < Úryvek z dopisu Němce zasláného ministrovi ekonomiky, který L. Erhard cituje > (...), „...a kdo je tedy tím viníkem? Tak je inflace přírodní jev nebo výsledek práce hlupáků?“ < To je opět otázka z dopisu Němce z Bad Emsu ze dne 28. července 1956 adresovaného ministrovi ekonomiky, který L. Erhard cituje > (...)

Bylo by neuvěřitelným omylem, kdyby národ nebo stát uvěřily, že je možné uplatňovat inflační politiku a současně věřit, že je možné odvrátit její

→ → →

tební schopnost roste rychleji než inflace, topí v penězích, až už neví, co by si ještě vymyslela: *Jaké ještě smyslově-psychologické požitky bych za své peníze mohl objevit a vyzkoušet, abych tak zabil čas?*

---

důsledky. To by se rovnalo pokusu člověka zvednout sám sebe za vlasy. Je naopak nutné soustředit všechny síly na zabránění inflaci. Musíme před celou společností tvrdě odsuzovat jakékoli zlehčování inflační politiky a bránit tím každému takovému pokusu.

Inflace nás nepostihuje jako prokletí nebo tragická osudová událost. **Je vždy vyvolána lehkomyšlnou nebo dokonce zločinnou politikou** (vyčlenili jsme tučně v citaci)» (L. Erhard – Prosperita pro všechny, překlad z němčiny – Moskva: Načala-press, 1991).

Přestože je na internetu široce známá fráze: „*Inflace není zákonitostí rozvoje, ale dílem rukou hlupáků řídicích stát*“, tak se v dostupných překladech knihy L. Erharda – Prosperita pro všechny – do ruského jazyka nevyskytuje, přestože je jako závěrečné hodnocení absolutně správná. A žádné námítky ze strany představitelů státní moci postsovětského Ruska na adresu L. Erharda nezazněly. Zato neustále slyšíme v různých obměnách slova na téma „cílování inflace“ (z angličtiny „target“ – „cíl“): tj. fakticky se diskutuje o otázce, v jakém tempu inflace je do budoucna plánováno okrádání obyvatelstva... Za tu dobu, která uplynula od přijetí ústavy RF v roce 1993, by se už snad dalo dovtípit, že primárním generátorem inflace je úroková sazba z půjček. K vyvolání inflace je nutný jeden z následujících kroků nebo nějaká jejich kombinace:

- emitovat peněžní zásoby rychleji, než roste energetická zajištěnost měnové jednotky a výroba v reálném sektoru počítaná v neměnných cenách (cenách základního období);
- snížit výrobu pod úroveň předchozí koupěschopné poptávky, což vede k většímu či menšímu přebytku peněžních zásob v oběhu a tím pádem k růstu cen;
- stimulovat růst cen úvěrováním s úrokovou sazbou, což také vede ke snížení výroby v té míře, jak společnost a podniky přicházejí o koupěschopnost svých provozních prostředků kvůli omezení emise peněz pod záminkou „boje s inflací“.

Centrální banka a ministerstvo ekonomického rozvoje po dobu již více než dvou desetiletí, stejně jako v tom pokračuje i dnes (rok 2016), dusí reálný sektor ekonomiky Ruska a tím i celé Rusko tím třetím způsobem. Podrobněji je to rozebráno, včetně alternativní varianty makroekonomického řízení, v již dříve zmiňované monografii *Ekonomika inovačního rozvoje. Řídicí základy ekonomické teorie*.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- že je to spravedlivé, když se osobní příjmy oligarchů pohybují na úrovni souhrnných příjmů obyvatel měst, kde jich žije několik set tisíc¹;
- že je to spravedlivé, když sociálně-ekonomický systém nutí lidi platit dluhy, o kterých ví, že je nejsou v silách splatit, a oni to pak řeší třeba tak, že prodávají své orgány na transplantace, přestože jim v řadě případů ani takto získané peníze nestačí, aby se vypořádali se svými věřiteli a *překupníky dluhů*, jejichž činnost stát uzákonil²;
- že je to spravedlivé, když jsou děti a jiné příbuzné mladé ratolesti, zeťové a tak podobně, kteří nějakým způsobem náleží do jednoho klanu s lidmi zastávajícími vysoké funkce, s boháči a dalšími představiteli „elity“, dosazování do vysokých funkcí státního aparátu a byznysu s odůvodněním, že to výhradně oni jsou kompetentní a schopní pracovat v těchto funkcích, takže to určitě není tak, že ve státě je normou dodržovat principy kádrové politiky rodového zřízení;
- že je to spravedlivé, když je právně ustanovené životní minimum menší, než je to faktické, podmíněné reálnými podmínkami a fyziologickými potřebami, a uzákoněná minimální mzda je celá desetiletí nižší, než je toto oficiálně ustanovené životní minimum, už vůbec

---

¹ Jak je možné se dozvědět z internetu, tak přírůstek majetku Michaila Fridmana v roce 2012 činil 3,1 miliardy USD, což podle tehdejšího směnného kurzu odpovídá průměrnému měsíčnímu příjmu 7,75 miliard rublů. Smolensk měl v té době 331 tisíc obyvatel s průměrnou mzdou 17 735 rublů měsíčně, takže celý Smolensk vydělával 5,85 miliard rublů měsíčně, což je méně než osobní měsíční příjem Michaila Fridmana.

Podobně přírůstek majetku Viktora Vekselberga v roce 2012 činil 2,7 miliardy USD, což podle směnného kurzu té doby odpovídá průměrnému měsíčnímu příjmu 6,75 miliardy rublů. Celý Pskov vydělával měsíčně 3,32 miliardy rublů, což je dvakrát méně než osobní měsíční příjem Viktora Vekselberga.

² Taková sociální skutečnost je horší, než děj divadelní hry W. Shakespeara – Kupec benátský, kde židovský lichvář Shylock půjčil určitou částku peněz s podmínkou, že nebude-li dluh včas uhrazen, nabývá právo si místo jeho úhrady odříznout z těla dlužníka libru masa. Když na tuto situaci došlo, tak se pře Shylocka a jeho dlužníka dostala před soud, který vynesl rozsudek, podle kterého bylo Shylockovi sice uznáno právo na libru masa z těla dlužníka, ale zároveň mu bylo zakázáno, aby při jeho získání prolil byť i jen kapku jeho krve.

nemluvě o tom, že dávky v nezaměstnanosti jsou několikrát nižší, než je toto životní minimum;

- že je to spravedlivé, když důchody dokonce i po dlouhé řadě odpracovaných let¹ v řadě případů zaručeně nemohou stačit ani na poplatky za bydlení natož na plnohodnotné stravování, ani nemluvě o vý-

---

¹ Z internetu: «Tak jsem dostala první důchod – 7 500 rublů za 25 odpracovaných let (pracovala jsem jako rentgenolog v nemocnici). A tak sedím a přemýšlím, zač ho utratím? Půjdu-li k zubaři, nestačí mi to ani na vyléčení jednoho zubu. Na opravu staré střechy mi to také nestačí. Možná bych mohla nakonec jít na masáž zad, ale to mi vystačí jen na 7 návštěv. Vzala jsem si kalkulačku a začala počítat: $7\,500 : 25 = 300$ rublů za každý odpracovaný rok, a když vydělím $300 : 365$ dostanu 0,82 kopějky za každý odpracovaný měsíc. Takže jsme vlastně pracovali za tuto almužnu, když jsme děti nechávali doma samotné a prakticky nikdy nešli na nemocenskou. A našemu pokolení, kterému je teď 60 let (takže se pravděpodobně jedná o ročník 1960: naše vysvětlení k citaci), naše zákonodárné shromáždění určilo období pro výpočet důchodu do roku 2002. Každý si asi pamatuje, že šlo o roky přestavby, kdy pokud nebyla práce, nebyla ani výplata. Přežívali jsme tenkrát, jak se jen dalo. A teď nám podle těchto let vypočítávají důchod. Je zajímavé, že poslanci si tato léta za základ nevzali, ti si stanovili důchod ve výši 75% ze mzdy. A nám v tomto roce dokonce i odměny zrušily.

ZAČ NÁS JEN NÁŠ STÁT TAK NENÁVIDÍ?

Pane Medvěděve, vy jste nedávno opět pronesl další svou „geniální“ myšlenku o tom, že pracující důchodci nepotřebují, aby jejich důchody byly indexovány, mají-li stále dost sil chodit do práce. Ale oni dost sil nemají!!! Do práce chodí proto, aby vůbec přežili!!! Zkuste si vy sami alespoň měsíc žít z té chudinské almužny, kterou nazýváte „důchodem“. Jen to zkuste.

A ještě... vraťte do státní kasy všechno, co si nakradli „služebníci lidu“ a „přední zaměstnanci“ ministerstva obrany! Potom nebudete muset nejbližších dvě stě let přemýšlet o zvyšování věku odchodu do důchodu» (<http://www.yaplakal.com/forum7/topic1351602.html>). — Přičemž nenásledoval ani jeden komentář na téma, že výše uvedené je pomlouvačný výmysl žoldáků „Státního departmentu USA“. Ještě poznamenáme, že rentgenolog není žádná jednoduchá profese a v minulosti nebyla ani úplně zdravotně nezávadná... Ve smyslu, že se nejedná o 25 let odpracovaných v profesích jako uklízečka nebo domovník, kde není nutná žádná zvláštní příprava pro získání potřebných odborných znalostí a dovedností.

Průměrný důchod v Ruské federaci v roce 2016 se podle různých internetových publikací pohybuje na úrovni přibližně od 12,5 do 14 tisíc rublů.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

dajích na jiné životní potřeby, mezi které patří například psychologicky potřebné volnočasové aktivity a možnost osobního rozvoje;

- že je to spravedlivé, když prý „ve státě probíhají radikální změny, s penězi je to složité, takže odchod ze života lidí neschopných čelit těmto změnám je přirozeným jevem“ (© Je. T. Gajdar¹);
- že je to spravedlivé, že když se lidé osobně obracejí ke státním orgánům a představitelům státní moci a informují je o těch či oněch problémech nebo vyjadřují svou nespokojenost s uplatňovanou politikou a jejími výsledky, tak se títo vyhýbají věcným diskusím o problémech společnosti zaujímající postoj, že „státní moc jako celek a každý z jejích jednotlivých představitelů má vždy pravdu“²;

---

¹ «Ještě něco málo ke Gajdarovi – Moskevský komsomolec ze dne 21.01.2010: <http://www.mk.ru/politics/article/2010/01/21/416001-eschedno-slovo-o-gaydare.html>. Tento výrok byl odpovědí na zprávu, že v Zelenogradu (pod Moskvou) lékaři zaznamenali 36 případů úmrtí hladem. Po této odpovědi Gajdarovi položili ještě jednu otázku: „Jegore Timuroviči, a co jestli se mezi těmito lidmi ocitnou vaši rodiče?“ Gajdar se jen pousmál a řekl, že na hloupé otázky odpovídat nehodlá.»

² Duben 2016, pokus o rozhovor s Ju. Je. Šuvalovem, členem Nejvyšší rady Všeruské politické strany Jednotné Rusko, šéfem aparátu Státní dumy pro styk s veřejností a spolupráci s hromadnými sdělovacími prostředky, v průběhu přípravy k jejím vnitrostranickým volbám:

— *To, co jste vytvořili ve státě, je lichvářská tyranie.*

Šuvalov: *To je diskutabilní otázka. (To je věta se skrytým smyslem ve významu: rozhovor je ukončen, dejte mi pokoj).*

— *Pokud se proanalyzují finanční toky ve státě, přesvědčíte se, že tomu tak není.*

Na tomto rozhovor skončil, neboť člen Nejvyšší rady Jednotného Ruska se vyhnul další diskusi o této otázce a opustil místnost, kde probíhaly debaty kandidátů.

Takto představitelé moci sami zpřetrhávají zpětné vazby a bez zpětných vazeb je řízení možné pouze podle programového schématu **za podmínky**, že okolnosti, ve kterých běží program, odpovídají jeho algoritmům, tedy podmínkám, pro které byl program vypracován. Řízení podle plné funkce řízení nebo alespoň programově-adaptivní řízení podle nějaké určité koncepce není bez zpětných vazeb možné.

Kromě toho poukážeme ještě na tři okolnosti související s touto epizodou:

- **došlo k ní v průběhu přípravy na volební kampaň.** Při volebních kampaních dokonce i v těch falešných demokraciích na Západě kandidáti do

→ → →

parlamentů dělají všechno možné, aby vyvolali u svých potencionálních voličů příznivý dojem a sympatie, a zde bylo naopak předvedeno přezíravé pohrdání potencionálními voliči;

- námitky v tom smyslu, že takto „vysoce postavená úřední osoba je velice zaměstnaná, a přesto si i při svém velice nabitém pracovním harmonogramu vyčlenila několik hodin pro účast v debatách vedených v jiném městě, a tak jí už v dané chvíli prostě nezbyl žádný volný prostor pro rozhovor“, jsou liché z následujících důvodů:
  - V případě, že v dané chvíli opravdu nemají čas, navrhnou lidé, kteří mají zájem na vyřešení problémů společnosti, projednat danou otázku jindy a poskytnou nezbytné kontaktní informace, neboť v dnešní době nám to naštěstí komunikační prostředky velice usnadňují (elektronická pošta, internetové videopojení a podobně). Jestliže nechápou aktuálnost problému, a proto diskusi na základě nějaké dobře vypadající záminky odmítnou, je to ukazatelem jejich slabomyslnosti a nezpůsobilosti zaujímat danou funkci.
  - Vládnoucí „elitu“ v podstatě vůbec nezajímají názory obyčejných lidí na ně samotné ani na politiku, kterou uplatňují. Projevuje se to v tom, že se na všech úrovních „vertikály moci“, ve všech regionech státu vyskytují úřady, které se dají nazvat „kancelář Jeho carského Veličerstva“, jež neplní tu funkci, kvůli které mělo smysl je vytvořit: *v celém tom příválu ohlasů od obyvatelstva odhalovat ty, které se týkají problémů, jež by mohly výhledově ohrozit život společnosti a její rozvoj, a které doposud odhaleny nebyly nebo je zatím orgány státní moci nezačaly řešit* (příčinou toho může být jak nesvědomitost úředníků, tak i omezené možnosti strukturního způsobu řízení). Odpovědi na ohlasy tohoto druhu je v postsovětském Rusku buď formální odpověď ve stylu: „*Děkujeme, Váš názor bereme na vědomí*“, nebo přezíravé drzé mlčení, které v řadě případů přechází k uplatňování represí motivovaných něčím jiným. V epoše stalinismu byl velký podíl odpovědí na podobné ohlasy k věci a na základě těchto ohlasů od občanů SSSR docházelo k vypracování a uvádění do života opatření, jež měla dané problémy vyřešit, což v mnohém vysvětluje efektivitu státního řízení té doby.
- Předvolební program tohoto uchazeče o lásku a důvěru národa obsahuje pouze populistická prohlášení o dobrých úmyslech neurčitěho obsahu; všechno, co je v něm více méně konkrétní, odpovídá úrovni kompetencí regionálních a obecních úřadů, ale v žádném případě úkolům, které má řešit zákonodárná moc federální úrovně; o žádném problému celostátní úrovně, ani o cestách a metodách jeho řešení se v něm neříká vůbec nic. Takový předvolební program může vycházet z cynismu a orientace na ne-
→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- že je to spravedlivé, když podnikatelé porušující bezpečnostní předpisy kvůli svému obohacování (svému vlastnímu i „kurátorů“ z kriminálních kruhů a státní moci) a nenesou odpovědnost za neštěstí vyvolaná jejich chamtivostí;
- že je to spravedlivé, když poslanci a státní úředníci systematicky neodpovídají nejen za své předvolební sliby, ale ani za zločiny, jejichž skutková podstata je ustanovena trestním zákoníkem a správním řádem.

Dokonce i v případě, že opomineme aspekty spravedlnosti nesouvisící s příjmy a úsporami osobního a rodinného bohatství v jejich různých formách a transformací úspor do soukromého kapitálu¹, tak při takovém rozdělení příjmů a bohatství nemůže být společnost jednotná, neboť se rozpadá na dvě skupiny, které vůči sobě necítí práždné sympatie:

- jednu skupinou, tvořící absolutní většinu, jsou oběti okrádání a jiných druhů utlačování a vykořisťování „člověka člověkem“ prostřednictvím různorodých „her s nenulovým součtem“;
  - a druhou menšinovou skupinou jsou organizátoři okrádání a jiných druhů utlačování a vykořisťování „člověka člověkem“, a i v případě, že to nejsou přímo oni, tvoří ji jejich aktivní napomahači.
- Ta první skupina, která ve své většině nemá žádnou možnost zlepšit kvalitu svého života a života svých rodin, začne postupně nenávidět tu druhou skupinu:
    - buď zcela zaslouženě jako parazity-utlačovatele,
    - nebo ze zatrpklé závisti otroků vůči otrokářům (to jsou dva rozdílné druhy motivace nenávisti);
  - a ta druhá skupina pak nazývá nenávist projevovanou vůči sobě „závistí lenochů a ztroskotanců vůči těm úspěšnějším“, dokonce i v tom

---

kompetentního-spotřebitele nebo být vyjádřením nekompetence a slabomyslnosti samotného kandidáta.

¹ Kapitál je definován jako „hodnota, která se sama zhodnocuje“, což přímo poukazuje na bezpracný charakter příjmů kapitalistů – buď jako celku nebo jeho části, viz K. Marx – Kapitál. Kritika politické ekonomie, pod redakcí B. Engelse, díl třetí, kniha třetí – Celkový proces kapitalistické výroby, hlava 24 – Moskva: Politizdat, 1975, str. 430.

případě, kdy se o závist nejedná¹, a chovají se k těmto sociálním skupinám i ke každému z jejich představitelů jednotlivě s přezíravým pohrdáním; nebo se této většiny obyvatelstva státu začínou v obavě o svůj nespravedlivě nabytý blahobyt bát a nenávidět ji.

A ani použití represivní psychiatrie té druhé skupině nepomůže: přestože schizofrenie se skutečně může projevovat v symptomech, jejichž souhrn dostal název „zostřený cit pro spravedlnost“. Jenže ani s pomocí podobných rádooby psychiatrických diagnóz se nespravedlnost nepromění ve Spravedlnost, takže odmítání nespravedlnosti určitou částí společnosti nikam nezmizí.

V důsledku výše vyjmenovaných příčin tak v podstatě nemůže být v podmínkách obnovování a zdokonalování systému vykořisťování „člověka člověkem“ vyřešen úkol „*přesvědčit lidi o jeho spravedlnosti*“.

A pokud je rozvinuta propagandistická kampaň na téma, že je právě toto sociální zřízení, hodnocené jako nespravedlivé sociálními vrstvami, o jejichž podporu se musí státnost opírat, ve skutečnosti spravedlivé, a proto jediné možné, musí to *kvůli svému idiotismu a rozcházení se s reálným životem* v první etapě ve společnosti nevyhnutelně vyvolat skepsi a ironický postoj jak k takové státní propagandě, tak i k celé státní moci (viz demotivátory níže) a dále pak jejich nepřijetí; potom sabotáž politiky státu; a v konečném důsledku, bude-li úporně „z principu“ tato politika i nadále prosazována, to může vyvolat výbuch nespokojenosti, zhroucení státnosti a sociální katastrofu se všemi důsledky z toho vyplývajícími v podobě více či méně dlouhodobých pohrom různého stupně závažnosti.

Přesvědčit většinu pracovat zdarma, nadšeně a obětavě na spotřebitelskou převahu, bezstarostnost a nezodpovědnost mocensko-parazitické menšiny těch „úspěšných“ se nepovede.

---

¹ Slova A. Lincolna: *«Nechtěl bych být otrokem ale ani otrokářem. To je vyjádřením mého chápání demokracie»*, jsou právě o tom: žádná závist vůči otrokářům v tom nezaznívá, zato odmítání otrokářství je zde vyjádřeno jednoznačně. Jinou věcí je, že v každé historické epoše, v každé kulturně svébytné společnosti davo-„elitářství“ otrokářství a systém vykořisťování „člověka člověkem“ nabývá rozdílných podob.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

ZLEVA KONCEPCE STÁTNÍ PROPAGANDY A ZPRAVA JEJÍ HODNOCENÍ CÍLOVOU SKUPINOU JAKO OČIVIDNÝ VÝSLEDEK MARNÉHO ÚSILÍ PROPAGANDISTŮ.

SKUTEČNOST, ŽE TEN PRAVÝ OBRÁZEK VŮBEC NENÍ „POMLOUVAČNÝ“, A ŽE TAKOVÉ PŘIROVNÁNÍ FOTOGRAFIÍ JE VE SHODĚ S REÁLNÝM ŽIVOTEM, BUDE PROKÁZÁNA DÁLE V KAPITOLE 20.4.3.

Dokonce i v případě, že budou jednotlivá fakta a příslušné statistiky demaskující nespravedlnost *cílevědomě* zamlčovány, potlačovány díky zákonu o ochranně osobních údajů a média budou ukazovat jinou statistiku námětů¹ a vyhýbat se veřejné diskusi o faktoru nespravedlnosti, jako se to děje v postsovětském Rusku (a to úplně stejně jak ve státních, tak i soukromých hromadných sdělovacích prostředcích), povede to nevyhnutelně k průvodním a pro společnost nebezpečným jevům:

- vzrůstání různorodé nespokojenosti schopné ve společnosti vyprodukovat (při nízké vzdělanostní úrovni a nerozvinutosti kultury myšlení těchto nespokojených lidí) sociální skupiny a politická hnutí, jež budou nositeli těch či oněch skutečně extrémistických subkultur;
- demoralizaci těch či oněch sociálních skupin jak v sestavě obyčejných lidí, tak i v sestavě „elity“, což vytváří předpoklady k tomu, aby se mezi nimi rozšířily degradačně-parazitní subkultury a narůs-

¹ Jedním ze způsobů lhaní je statistika námětů předkládaných lidem hromadnými sdělovacími prostředky, která je vzhledem ke statistice událostí v reálném životě vychýlená na jednu či druhou stranu (buď je vylepšována nebo naopak zhoršována), je-li tato *lež přes statistiky* v médiích prezentována jako obraz reálného života.

taly různorodé degradační procesy – jak biologické, tak i sociokulturní;

- rozšíření *protinárodních* – zrádcovsko-odpadlických nálad, jejichž nositelé budou nevyhnutelně přítomni ve strukturách státní moci, ozbrojených sil, tajných služeb, velkého byznysu a budou v nich dělat kariéru, což bude vytvářet podmínky pro úspěšné verbování lidí se znalostí státních tajemství a vlivových agentů tajnými službami cizích států a nadnárodními legálními byznys-korporacemi, a také pro verbování agentury nadnárodními mafiánskými skupinami orientujícími se jak na výlučně kriminální příjmy, tak i na politickou¹ a teroristickou činnost pod rouškou těch či oněch idejí;
- rozkol ve společenství mezi těmi, kteří se považují za vlastence, ve smyslu aforismu od M. Je. Saltykova-Ščedrina: „*Nihilista je člověk, který miluje vlast podle svého, jehož chce kapitán-ispravnik donutit milovat stejnou vlast podle svého*“², což zavání státním převratem, revolucí a občanskou válkou iniciovanou „vlastenci“.

A každá propaganda nespravedlivého postsovětského Ruska se ukazuje být neefektivní, což je vidět z dalšího výběru demotivátorů, které jsou, soudě podle všeho, protipropagandou samoiniciativní lidové tvořivosti: epocha vysmívání se moci v častuškách tímto skončila – lidé *zatím* vyrábějí své demotivátory.

---

¹ Zednáři jsou jednou z takových mafií, jejímž politickým zájmům jsou podřízeny obchodní zájmy účastníků.

² Takže to současně: „Sloužím vlasti!“ je vlastně abstraktní pojem, který každý, *kdo si nelže do kapsy*, může s upřímností sobě vlastní naplňovat svým smyslem: rezident zahraničních tajných služeb svým (ten má svou vlastní vlast); slouha domácí i světové oligarchie zase svým («Všechny vlasti jsou si rovny v očích člověka, který si přeje zavděčit se svým představeným» - M. Je. Saltykov-Ščedrin); a ti, kteří odmítají utlačování a vykořisťování „člověka člověkem“ domácí a globální oligarchií, mohou snít o své Vlasti, osvobozené od vykořisťování „člověka člověkem“.

A shodovat se mohou, a to jen dočasně, pouze smysly prvních dvou kategorií: rezidentů zahraničních tajných služeb a slouhů oligarchií. Vlastenectví nemůže být abstraktní a bezideové:

- takže se buď jedná o vlastenectví lidí žijících podle diktatury svědomí, tj. uznávajících svobodu, ve které neexistuje vykořisťování „člověka člověkem“;
- nebo je to vlastenectví otrokářů a jejich otroků.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Dokonce i v případě, že žádný z těch níže uvedených obrázků (převzatých z internetu v roce 2014) a dalších dohledatelných na internetu, které se jim svým smyslem a podtextem podobají, není výsledkem lidové tvořivosti obyčejných Rusů, ale prací sociálních psychologů a politických technologů pracujících pro „Státní department USA“ v „hybridní válce“ Západu proti postsovětskému Rusku, je to přesto dobrý námět k zamyšlení pro ruské „patrioty u moci“, aby taková tvorba v budoucnu nenacházela svou příznivou odezvu mezi těmi, kteří mají (podle názoru těchto „patriotů“) žít v Rusku pod jejich nadvládou pouze ze své statisticky velmi podprůměrné výplaty.

KONTRAPROPAGANDA – JAKO VYJÁDRĚNÍ TOHO, JAK LIDÉ CHÁPOU PODSTATU ŽIVOTA A JAKO JEJICH ODPOVĚĎ NA STÁTNÍ PROPAGANDU

Konkrétně v roce 2014 v Rusku nebyla žádná volná pracovní místa pro „vykladače vagónů“ za 254 000 rublů měsíčně¹, což by měl V. Je.

¹ A neobjevily se ani v roce 2016, už vůbec nemluvě o růstu nezaměstnanosti včetně té skryté a o dalším navýšení platů poslanců Státní dumy na 383 927 rublů, což bylo o 6 700 rublů méně, než v roce 2015 (jak je možné se dozvědět na internetu: <http://www.interfax.ru/russia/485898>), neboť poslanci

→ → →

Děngin, který plácnul tuhle pitomost, velmi dobře vědět, a proto bylo jeho přirovnání „práce“ poslance k práci skutečných pracujících nepřekonatelné a tedy nepřesvědčivé... A za to, že mohl být poslanec za LDPR V. Je. Děngin natolik nestydatý, aby plácnul podobnou pitomost a poškodil tím autoritu ruské státnosti, jako první v řadě určitě nenesou vinu psychologové a političtí technologové pracující pro „Státní department USA“, ani „prostomyslní“ obyčejní lidé, kteří nedokázali ocenit „práci poslance“ a stali se autory tohoto demotivátoru, ale jeho spolustraníci v čele s V. V. Žirinovským, kteří Děngina nechali zapsat na svou volební kandidátku do Státní dumy. Jenže problém je v tom, že v poslaneckém a úřednickém sboru jsou prakticky všichni takoví jako Děngin, a to nezávisle na své partajní příslušnosti: v jejich prostředí jsou lidé, kteří by se skutečně snažili o rozvoj státu na základě uvážení spravedlnosti do života, velmi zřídka výjimkou¹. A i když

---

přece také museli nést svůj díl těžkostí vyvolaných „finančně-ekonomickou krizí“ vyvolanou pro nic za nic centrální bankou, vládou a Státní dumou.

¹ Kdyby tomu tak nebylo, tak by po parlamentním slyšení věnovaném Koncepci sociální bezpečnosti v listopadu roku 1995 konaném ve Státní dumě byl buržoazní liberalismus jako ideový základ politiky státu již dávno minulostí a stát by se rozvíjel na základě zdokonalování KSB.

Ještě jeden příklad toho, že my (občané Ruska) zbytečně platíme mzdy poslancům Státní dumy, které navíc mnohonásobně převyšují naše vlastní mzdy a důchody. Jednou z otázek, která je pro rozvoj Ruska velmi aktuální, je náhrada kryptokoloniální ústavy z roku 1993 Ústavou suverénního všelidového státu (odůvodnění toho viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Úvod do ústavního práva a Ruská právní věda: ten „právní mor“ na Rusi vyléčíme). Přejít ke skutečně nové ústavě je možné dvěma způsoby:

- „rozrhat“ současnou ústavu a uvést v platnost novou společně se souborem zákonů zajišťujících její funkčnost, což by bylo z právního hlediska kvalifikováno jako státní převrat, jehož důsledkem by byla jak určitá vnitropolitická nestabilita, tak i problémy zahraničně politického charakteru, především by se jednalo o poškození „image“;
- upravit současnou ústavu cestou legitimních právních postupů, což by umožnilo vyřešit stejný problém s tím, že bychom se vyhnuli negativním průvodním efektům, a zároveň zvýšili autoritu ruské státnosti jak v očích vlastního obyvatelstva, tak i v zahraničí.

Aby bylo možné v souladu s článkem 135 současné ústavy realizovat druhou variantu, je nutné vytvořit Ústavodárné shromáždění, což je nutné podložit příslušným zákonodárstvím. Iniciátory návrhu zákona o Ústavodárném shromáždění se stali poslanci Je. A. Fjodorov a A. V. Romanov (oba

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

z Jednotného Ruska). Hlasování o návrhu federálního ústavního zákona číslo 874565-6 – O ústavodárném shromáždění Ruské federace – proběhlo ve Státní dumě 01.12.2015. Výsledky hlasování: „Pro“ — 61 (13,5 %), „Proti“ — 3 (0,7 %), „Zdrželo se“ — 0, „Nehlasovali“ (z důvodu nepřítomnosti) — 386 (85,5 %). Výše zmiňovaný V. Je. Děņgin nebyl přítomen. Za Jednotné Rusko se hlasování zúčastnili pouze sami iniciátoři zákonodárné iniciativy, neboť zbylí „jedinorossovce“ měli právě na starosti něco důležitějšího a nebyli přítomni (přičemž v okamžiku zahájení příslušného zasedání Státní dumy byla ohlášena přítomnost 441 poslanců z celkového počtu 450, tj. potřebný počet hlasů (kvórum) tam na začátku byl). Ve výsledku byl tedy návrh zákona hned v prvním čtení zamítnut (příčina – „nezískal potřebný počet hlasů“). Výsledky hlasování podle stranických frakcí jsou i se jmény uvedeny na oficiálním webu Státní dumy: <http://vote.duma.gov.ru/vote/92639>. Takže tohle projednávání zákona, velice důležitého pro budoucnost státu, poslanci fakticky smetli ze stolu. Zato na diskutování o otázkách typu nahého Apollóna na storublové bankovce, jehož pohlavní úd („pornografický prvek“) je možné vidět jen s dobrou lupou, si čas najdou.

O té obstrukci při hlasování o návrhu zákona o Ústavodárném shromáždění všechny federální hromadné sdělovací prostředky mlčely (jen TASS a RIA se o tom zmínily), a o těch hloupých tahanicích okolo storublové bankovky vytrubovaly několik týdnů.

Navíc Výbor Státní dumy pro ústavní legislativu a budování státu v čele s V. N. Pliginem navrhnul zamítnout tento návrh zákona na tom základě, že Federální ústavní zákon O ústavodárném shromáždění Ruské federace může být přijat pouze v tom případě, kdy je zapotřebí vypracovat návrh nové ústavy Ruské federace. Proto musí být předmětem úpravy příslušného Federálního ústavního zákona právní status výslovně toho ústavodárného shromáždění, pro jehož svolání a práci bude příslušný zákon přijímán a jen v případě, že bude nutné vypracovat novou ústavu Ruské federace.

Z toho je možné si odvodit, že V. N. Pliginovi a členům výboru, v jehož čele stojí, kryptokoloniální charakter ústavy RF z roku 1993 zcela vyhovuje.

A to nebyl první pokus protlačit ve Státní dumě zákon o ústavodárném shromáždění: na níže uvedeném odkazu je návrh zákona z roku 2000, o kterém média také vůbec neinformovala; zamítnut byl 14.09.2012: <http://asozd2.duma.gov.ru/main.nsf/%28Spravka%29?OpenAgent&RN=90056938-3&02>.

Ten vývoj okolo návrhu zákona o ústavodárném shromáždění je dokladem toho, že poslanecký sbor reálně slouží ideám buržoazního liberalismu a světovému oligarchátu místo národům Ruska: viz také podrobnější popis dění okolo tohoto návrhu zákona: <http://mediamera.ru/post/24432>. Dopouštějí se

→ → →

v porovnání s oligarchy typu Fridmana a Vekselberga jsou to žebrační, slouží oligarchátu a jeho pánům bez námitek, neboť v porovnání s většinou ostatního obyvatelstva skutečně pracujícího v reálném sektoru jsou to pořád ještě boháči a mají strach sklouznout k průměrným statistickým příjmům, pokud by o svůj poslanecký mandát přišli.

Ale i v případě, že se vládnoucí „elitě“ někde povede nespravedlnost povýšit na spravedlnost, zasáhnou do toho objektivní zákonitosti nábožensko-noosférického charakteru (ve své podstatě mravně-etické), které prostřednictvím kolektivní psychiky společnosti formují psychodynamiku nevyhnutelně vedoucí takovou společnost v tom lepším případě – ke katastrofě nepravověrné kultury a v tom horším případě – k jejímu zániku a historickému zapomení.

Jedním z nedávných příkladů tohoto druhu byla nacistická hitlerovská Třetí říše: napřed došlo k bouřlivému rozvoji říše na základě entuziasmu Němců zpitomělých hitlerismem, ke zlepšení kvality jejich života v porovnání s obdobím liberalismu v podobě Výmarské republiky, potom byla vojensko-silovou cestou vytvořena Evropská unie číslo

---

tak trestných činů zneužití zákonodárné moci, které nejsou upraveny stávající právní úpravou. Odmítání nahradit kryptokoloniální ústavu RF ústavou suverénního všelidového státu je vlastizradou, což je daleko těžší zločin než zrada státu: Vlast je totiž na rozdíl od státu, který se měnit může, neměnná.

Informace. Wikipedie sděluje: V. N. Pligin (narozený 1960) – koordinátor liberální platformy Jednotného Ruska, původně „podnikatel“, s právním vzděláním, svou diplomovou práci obhajoval u A. A. Sobčaka. Politickou kariéru dělal jako liberál: nahrazení výhod a úlev peněžními kompenzacemi se provádělo s jeho účastí; dále se podílel na přechodu k volbám poslanců do Státní dumy výlučně na základě stranických kandidátek; na „Rotenbergově zákonu“ předpokládajícím kompenzaci majetku zabaveného v zahraničí ruským občanům ze státního rozpočtu (kolik asi občanů RF má majetek v zahraničí? Méně než 2%, sotva je jich víc); na zrušení spodní hranice volební účasti a zavedení možnosti volby „proti všem“; na zvýšení hranice pro vstup politických stran do Státní dumy na 7%; na zákazu pro neziskovky („zahraniční agenty“) v jakékoliv podobě se účastnit voleb a to ani jako pozorovatelé.

V. N. Pligin nepatří mezi ty nejbohatší mezi poslanci, ale přesto se příjmy jeho rodiny pohybují vysoko nad průměrnou statistickou úrovní, a proto má příslušné „třídní uvědomění“, ve kterém nezbývá místo pro lidskost a vlastenectví.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

jedna, a pak následoval krach. Ale i po 09.05.1945 si mnozí v Německu mysleli a stále myslí, že všechno to, co udělal Hitler do 01.09.1939, bylo dobré, že jen udělal chybu (k jejich lítosti) s tím útokem na Polsko a následně na Sovětský svaz, což byl ten jediný důvod, proč jeho další politika vzala zlý konec¹.

Z toho všeho plyne, že nemá probíhat propaganda na téma: „*To, co se vám zdá být nespravedlností, je ve skutečnosti spravedlnost. Vy si jen nedokážete vážit toho, jaké máte štěstí, že vám vládne právě my, naši drazí a milovaní rozumově omezení spoluobčané*“² – že je nutné naopak odhalovat a propagovat spravedlnost, a to jak tu objektivně-ideální, tak i tu politicky nezbytnou v dané konkrétní etapě historického rozvoje, neboť právě taková propaganda-osvěta stmeluje společnost a vytváří mravně-etický základ pro realizaci politiky společenského rozvoje v procesu uvádění ideálů spravedlnosti do života.

To však vyžaduje srozumitelné a z hlediska života průkazné odpovědi na dvě otázky:

- Co je to rozvoj v jeho objektivní podstatě?
- Jaký režim rozvoje společnosti je ideální³?

Odpovědi na obě tyto otázky vyplývají z následující okolnosti, o jejíž podstatě nemá absolutní většina praktikujících politiků a politic-

---

¹ Ještě v roce 1944 po vylovení spojenců v Normandii 6. června a po Stauffenbergově atentátu na Hitlera a pokusu o státní převrat s ním spojeným 20. července, kdy do bezpodmínečné kapitulace Třetí říše zbývalo méně než rok, byla podle hodnocení gestapa více než polovina Němců přesvědčena o tom, že Hitler koná správně, a že jen on může zachránit říši před porážkou ve válce a zajistit poválečný rozvoj Německa.

² V církevní verzi propagandy je to vyjádřeno v poselství apoštola Pavla: «*Otroci, poslouchajte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu. Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný.*» (Efezským, poselství apoštola Pavla, 6:5-8).

³ Ideální ve smyslu Dostatečně všeobecné koncepce řízení: ideální režim řízení je takový režim, ve kterém jsou chyby řízení vyhodnoceny tím, kdo řídí, jako zanedbatelně malé, což znamená, že nebrání dosahování cílů řízení na té nejvyšší možné úrovni kvality řízení (viz Část druhá tohoto kurzu – díl první).

kých analytiků žádnou smysluplnou představu. Ta věc se totiž má tak, že se život všech lidí, rodin, sociálních skupin, kulturně svébytných společností i lidstva jako takového podřizuje objektivním zákonitostem všech těch šesti skupin, které jsme zde již dříve probírali:

1. Obecně biosférické – regulují formování biocenóz, vzájemnou součinnost biologických druhů mezi sebou, vzájemnou součinnost biosféry jako takové s Přírodním prostředím.
2. Specificky druhové – odlišují druh Člověk rozumný od ostatních biologických druhů.
3. Noosféricko-náboženské – ve své podstatě mravně-etické, regulují vzájemné vztahy mezi nositeli rozumu.
4. Sociokulturní – regulují formování kultury a určují tak důsledky vlivu kulturně podmíněného chování lidí – jedinců, sociálních skupin, kulturně svébytných společností a lidstva jako takového – na lidi, sociální skupiny, kulturně svébytné společnosti, lidstvo jako celek i na přírodní prostředí.
5. Ekonomické – regulují hospodářskou činnost lidí a předurčují její důsledky pro hospodářský systém jako takový, přírodní prostředí i pro společnost.
6. Řídící – projevují se bez výjimky ve všech procesech řízení.

Pokud je bereme v úvahu, mají rozvoj i degradace v životě své místo a liší se od sebe objektivně, nezávisle na sporech o mravech, propagandistických chytristikách a využívání „politických technologií“:

- degradace se ve svém konečném důsledku projevuje v tom, že objekt z nějakých *vnitřních (jemu vlastních)* příčin předčasně ukončí svou existenci, tj. přestane existovat, aniž by dokončil svůj přirozený životní cyklus v souladu s tím, jak Bůh předurčil jeho bytí v matici možností; a na cestě k tomuto konci objekt progresivně a nevratně přichází jak o některé možnosti svého rozvoje, tak i o možnosti vzájemné součinnosti s Všemohírem, jež se mu dříve odkrývaly, a také o potenciál rozvoje, který si již dříve v minulosti osvojil;
- rozvoj se ve svém konečném důsledku projevuje dvojím způsobem:
  - objekt v přirozených lhůtách prochází celým svým životním cyklem v jeho plné šíři a až po ukončení tohoto svého životního cyklu přestává existovat;

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- objekt přechází do určité kvality bytí, která mu dříve nebyla vlastní a dospívá takto buď k přirozenému ukončení svého životního cyklu, nebo se mu díky prodělanému rozvoji v této jeho nové kvalitě otevírají dříve nedostupné možnosti jeho součinnosti se Všemohěním.

V základu rozvoje společnosti leží osobní rozvoj lidí zohledňujících objektivní zákonitosti bytí všech šesti skupin tak, aby vybudovali globální civilizaci stabilně žijící v souladu s Přírodním prostředím a zajišťující plnohodnotný osobní rozvoj všem a každému v návaznosti pokolení na základě diktatury svědomí. Jinak řečeno, rozvoj společnosti je dobro-ú-myslná činnost založená na odhalování podstaty výše uvedených zákonitostí a zaměřená na to, aby podporovaly život společnosti místo toho, aby ho brzdily, potlačovaly a likvidovaly.

Základem ideálního režimu rozvoje je svobodná diskuse, ve které neexistují žádná zakázaná témata, a ve které bez výjimky všichni její účastníci svědomitě pracují na odhalování problémů v životě společnosti¹ a na hledání cest a prostředků k jejich vyřešení místo toho, aby přesvědčovali ostatní účastníky diskuse o své jediné pravdě, nebo tak či onak z této diskuse odstraňovali lidi s jiným názorem, a to i prostřednictvím jejich fyzické likvidace.

Diskuse tohoto druhu může mít podobu neformální výměny názorů ve společnosti, a může být strukturována do podoby procedur, které se historicky zformovaly v politických institucích společnosti, v její vědě a vzdělávacím systému, v jejich hromadných sdělovacích prostředcích. Pouze díky takovému typu diskusí se společnost konsoliduje v procesu vypracovávání jednotného porozumění příčinám vzniku problémů, jejich podstatě a vzájemným vazbám, cestám a metodám jejich řešení a likvidace jejich generátorů. Takovéto jednotné porozumění je potom tak či onak výsledkem toho, že si jak všichni účastníci diskuse, tak i ti, kteří ji sice jen pozorují ze strany, ale také o všem sami pře-

---

¹ To znamená, že pracují na odhalování neshod výše vyjmenovaných objektivních zákonitostí s historicky zformovaným způsobem života společnosti.

mýšlejí, dokážou ujasnit svůj světonázor¹; to znamená, že se jedná o jejich vlastní vnímání a chápání světa, které jim nebylo vnuceno zvnějšku jako soubor hotových názorů cizích jejich intelektu.

¹ V této souvislosti uvedeme názor z knihy B. H. Obamy – Troufalost nádeje. Úvahy o vzkříšení amerického snu (Petrohrad, vydavatelství Azbuka-klassika, 2008):

«Pročpak se ... naše vlastní republika nejen ukázala být životaschopnou, ale stala se i takřkajíc typovým modelem pro mnohé, nyní vzkvétající státy?»

Odpověď, ke které jsem došel, a která vůbec není originální, vyžaduje použití určitých metafor. **Demokracie musí vypadat jako diskuse, kterou je nutné provést**, a ne jako dům, který je potřeba postavit. Z tohoto úhlu pohledu nespočívá genialita Madisona (čtvrtý prezident USA, jeden z autorů ústavy USA: naše vysvětlení k citaci) v tom, že nás vybavil určitým rozpisem postupů, které se podobají činnosti architekta postupně vytvářejícího projekt domu. On nám načrtnul pouze obecné kontury, dal obecná pravidla a dodržování těchto pravidel vůbec nezaručuje vybudování spravedlivé společnosti a získání jednomyslného názoru na to, co správné je a co není (...).

Rámce stanovené naší Ústavou pouze utřídí ty METODY (velkými písmeny jsme zvýraznili my), které používáme v našich sporech o budoucnosti. Celým tím důmyslným mechanismem je dělba moci, zdrženlivost a vyváženost, federativní principy a Listina práv, které nás chtě nechtě nutí k diskusi, k realizaci „poradní demokracie“, při kterých jsou všichni občané zapojeni do procesu prověření svých idejí životem. Musí přesvědčovat ostatní o svém pohledu na věc, vytvářet aliance. Vzhledem k tomu, že je moc v naší společnosti silně rozbředlá, nutí nás proces tvorby zákonů v Americe přijímat tu skutečnost, že ne vždy máme pravdu a někdy je nutné změnit rozhodnutí; nutí nás neustále přehodnocovat naše motivy a naše zájmy a předpokládá, že jak jednotlivý, tak i společný názor může být současně jak správný, tak i velmi chybný.» (str. 106).

«Naši otcové zakladatelé nevystupovali jenom proti absolutní moci. V samotné struktuře, v samotné ideji uspořádání svobody je odmítnutí absolutní pravdy, neomylnosti jakékoliv ideje, ideologie, teologie nebo – ismu, tyranské společnosti, které by vedly budoucí pokolení jedinou neměnnou cestou, dohnaly by většinu i menšinu k inkvizici, pogromům, zavírání do vězení, džihádu. Zakladatelé samozřejmě věřili v Boha, ale v souladu s duchem Osvícenství věřili i v rozum a smysly, kterými je Bůh obdaroval. **S podezřením přistupovali k jakékoliv abstrakci a rádi pokládali otázky, proto se v našich raných dějinách teorie vždy prověřovala fakty a účelností**» (str. 107, části citací jsme tučně zvýraznili).

— To všechno je pravda za podmínky, že je efektivní poznávací a tvůrčí kultura ve společnosti dostatečně široce rozšířena a obnovuje se v návaznosti
→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Taková diskuse vede k odhalování a řešení problémů tím úspěšněji, čím více je ve společnosti rozšířena a čím lépe se v ní rozvíjí efektivní individuální poznávací a tvůrčí kultura (první prioritou zobecněných prostředků řízení), neboť právě v průběhu diskusí tohoto druhu na základě svědomí se formuje kompetentní kvalifikovaná většina schopná realizovat prostřednictvím procedur formální demokracie reálnou lidovládu v rámci Království Božího na zemi.

Jestliže se ale v diskusích tohoto druhu někdo z jejich účastníků snaží o to, aby vyloučil z diskuse ta či ona témata a přesvědčil o své pravdě všechny ostatní místo toho, aby společným úsilím přišli k porozumění o Pravdě-Skutečnosti, **je takový účastník charakterem organizace své psychiky zombie nebo démon a tím pádem je to představitel slepé větve evoluce lidí** se všemi důsledky, které z toho vyplývají pro něj samotného, a to dokonce i v tom případě, je-li on sám „průkopníkem“ a „prvním předkladatelem“ nějaké Pravdy-Skutečnosti¹ nebo jejím aktivním propagátorem.

---

pokolení, takže se tak neustále formuje konceptuálně mocná, kompetentní kvalifikovaná většina, jejíž názor demokratické procedury pouze zjišťují a následně jej formalizují do podoby závazně realizovaného politického rozhodnutí.

Problém USA spočívá v tom, že tato podmínka není v jejich společnosti splněna, takže tam už dávno panuje falešná demokracie podřízená manipulátorům. Prohlášení prezidenta J. F. Kennedyho o tom, že USA jsou v moci tajných společenství, a jeho pokusy vrátit právo na emise dolaru státní pokladně a zlepšit systém všeobecného školství je možné hodnotit jako snahu vrátit politický proces v USA do rámce „demokracie jako diskuse“. Je známo, jaké měl tento jeho pokus pro něj důsledky, a to je tou nejvýraznější *charakteristikou v jazyce životních okolností* jak režimu, tak i společnosti USA, která zůstala nezáúčastněná a nekompetentní.

¹ Příkladem takového démona-„průkopníka“ byl v nedávné minulosti L. D. Bronštejn (Trocki): v jeho dílech je z hlediska budování socialismu a komunismu mnoho věcí zdravých a dokonce i dodnes aktuálních; ale jeho příklon k postojům démonismu: „*Když mám pravdu a JÁ ji mám vždycky! Tak vy jen poslouchejte a podřizujte se!*“ (zájmeno JÁ v tomto kontextu musí být psáno velkými písmeny, protože označuje ještě i vyvyšování se a nadřazování se) a lži a zamlčování z toho plynoucí zapřičiňují, že celkově je trockismus nezpůsobivý a pro něj samotného se ukázaly být sebevražednými.

Tato okolnost aktivuje objektivní zákonitosti noosféricko-náboženského charakteru: napřed je to tok událostí, kterým když takový odpadlík od ideálu porozumí, tak mu to umožní vrátit se k normálnímu – výše popsanému – režimu diskuse; jestliže však neústupně vytrvává ve svém úsilí vyloučit určitá témata z diskuse, nebo přesvědčit o své pravdě nebo o svém výsadním postavení všechny ostatní místo toho, aby jim pomáhal dobrat se Pravdy-Skutečnosti, může jeho život skončit tragicky – předčasně ve vztahu k vyčerpání biologického zdroje organismu – nezávisle na tom, zda je „průkopníkem“ nebo „prvním předkladatelem“ nějaké objektivní pravdy, nebo je vytrvalý ve své snaze povýšit upřímný omyl či uvědomělou lež na pravdu, nebo brání v dosažení pravdy nějakým jiným způsobem.

V mezním případě se taková slepá evoluce lidí projevuje v tom, že prosazují politiku různorodého potlačování *jiných názorů (v podobě rozličných subkultur)* i jednotlivců s těmito jinými názory, v tom nejhorším případě i jejich fyzickou likvidací. Taková politika je především nesmyslná ve vztahu k obraně Pravdy-Skutečnosti, neboť jak již bylo v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti nejednou zmiňováno, *pochyby nepromění pravdu v lež nebo v omyl, ale naopak umožní při upřímné snaze dobrat se Pravdy-Skutečnosti odhalit její nové hrany a hlubiny a zbavit její pochopení dřívějších nepřesností a souvisejících omylů.*

Nicméně právě taková politika „obrans“ reálné nebo domnělé pravdy je v dějinách davo-„elitářských“ kultur průběžně obnovována a pokud na ni dojde, tak může být uplatňována jak právně-legitimními prostředky, tak i nezákonným a svévolným terorem – jak „morálním“, tak i „fyzickým“.

- Pokud se touto cestou vydá státnost, tak může uplatňovat jak právně legitimní prostředky (na základě principu „zákon je jako oj, vždy ho můžeme otočit, jak se nám to hodí“), tak i nezákonný a svévolný teror.
- Pokud se touto cestou vydá opozice režimu státní moci, mohou pro ni být v důsledku politiky státu¹ právně-legitimní prostředky v mnohém nedosažitelné, nebo pro ni mohou být nepřijatelné v dů-

---

¹ Může být blokován přístup k hromadným sdělovacím prostředkům a vydavatelské činnosti, již zveřejněné materiály mohou být zařazovány do seznamů zakázané literatury, zabavovány a likvidovány a tak dále.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

sledku jejich vlastních „*ideových přesvědčení*“¹. V tom posledním případě potom opozice nepohrdne ničím počínaje pomlouváním dějin, svých oponentů a konče terorem zaměřeným jak vůči svým politickým protivníkům, tak i vůči většinově apolitické populaci davo- „elitářských“ společností, neboť podle jejího mínění „ušlechtilý“ cíl „ospravedlňuje“ dokonce i ty nejhorší prostředky.

Takže je jen otázkou, kdo jako první opustí tvůrčí diskusi a vydá se cestou pomlouvání jiných názorů a lidí je zastávajících, začne je potlačovat, a jaké to bude mít důsledky. V dějinách je možné vysledovat následující zákonitost:

Ty politické síly, které se jako první vydají cestou pomluv a potlačování jiných názorů a lidí je zastávajících, opouštěly dějinnou scénu buď v důsledku prohry se svými politickými oponenty, vůči nimž začaly uplatňovat svou politiku ničím neomezované svévole; nebo v důsledku toho, že zvítězila nějaká třetí síla poté, kdy se obě znesvářené strany setrvávající ve svých vlastních pomýleních a pomluvách vzájemně ničily nebo diskreditovaly.

Podíváme-li se do ruských dějin, tak carismus se již od dob, kdy Josif Volockij (1439 nebo 1440 – 1515) vyhlásil koncepci vzájemných vztahů mezi carem, společností a Bohem², vyhybal diskusi na témata

---

¹ Jeden z takových důvodů se zakládá na té prosté skutečnosti, že ve většině států naplňuje šíření záměrných lží a pomluv dokonce i při politice, jež podporuje svobodu slova, skutkovou podstatu trestného činu, proto je pro opozici diskuse, ve které by taková lež byla odhalena a demaskována nepřijatelná.

² Který psal: «Car se ve své podstatě podobá každému člověku, ale svým postavením a mocí se podobá Bohu všemohoucímu» (protojerej V. V. Zeňkovskij – Dějiny ruské filozofie - YMCA-PRESS, Paříž, 11, rue de la Montagne-Ste-Genevieve, 1989. díl první, část první — str. 49). Ale nevelebil carskou moc v tom smyslu, že by její nedílnou vlastností byla neomylnost (přestože mnozí právě takto jeho názory vykládají), neboť «„samotného cara“ Josif začleňuje do systému Boží podřízenosti, který se vztahuje i na cara, takže svou moc má uplatňovat pouze v mezích Božího zákona a příkázání. A nepravověrný nebo „vzpurný“ car, který se tomu podřídí nehodlá, v podstatě není carem, neboť „takový car není sluhou Božím ale d'ablem, není carem ale trýznitelem“» (protojerej G. Florovskij – Cesty ruského bohosloví, část první –

týkající se rozvoje sociální organizace v Rusku, trval na svém výlučném právu¹ a potlačoval jiné názory silou, což se mu ve výsledku vrátilo v podobě odvetného teroru revolucionářů různého zaměření². Bur-

---

vydání druhé, opravené a doplněné, 2003, internetová verze pod celkovou redakcí Jeho Eminence Alexandra (Mileanta), biskupa Buenos Aires a Jižní Ameriky). Josif tak fakticky varoval před ztotočením společnosti dogmatem o neomylnosti carské moci, které sice církev nikdy otevřeně nekázala, ale fakticky bylo za vlády mnohých carů nehlasně bráno jako samo sebou se rozumějící a stalo se jedním z generátorů katastrofy roku 1917. Toto „dogma“ se otevřeně projevovalo v plném titulu Mikuláše II.: «My, Mikuláš Druhý, z Boží milosrdné vůle Car a Samovládce Všeruský (...) a tak dále, a tak dále, a tak dále.»

Nicméně v Josifově koncepci leží naplnění mise zástupce Božího na Zemi pouze na carovi a ne na všech lidech. A pokud si car s touto misí nedokáže poradit, neposkytuje Josifova koncepcí žádné prostředky, jak navrátit domýšlivého bezohledného cara zpět do rámce Záměru. V důsledku zůstává implicitně jediným prostředkem jak navrátit společnost do rámce Záměru likvidace osoby cara nebo likvidace monarchie fungující jako sociální instituce v rámci koncepcí Volockého. Z toho plyne, že koncepcí vzájemných vztahů cara, společnosti a Boha vytvořená Volockým se stala jedním z faktorů, který naprogramoval smutu/období zmatků na přelomu 17. a 18. století (viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Osvobození filozofie na Rusi od dogmat byzantského bohosloví, 2011) a zhroutil Ruského impéria v roce 1917. Po zhroutilí impéria přešlo v systému postavení cara na generálního tajemníka ÚV komunistické strany, takže koncepcí vzájemných vztahů „generálního tajemníka fakticky v postavení cara“, společnosti a Boha zůstala jedna a ta samá. Poté, kdy v důsledku nezpůsobilosti této koncepcí došlo k zákonitému zhroutilí SSSR, stejnou koncepcí zdědilo i postsovětské Rusko se všemi důsledky z toho vyplývajícími, zaprogramovanými jejími řídicími nedostatky.

¹ «Srdce carovo je v rukou Božích...» je axiom věrného poddanství a fakticky dogma o neomylnosti cara v jeho soudech o minulosti, přítomnosti a záměrech do budoucna, a to i v praktické politice. Takže když dojde na problémy, není tím viněn car, ale zrádci – bojaři a národ, a Bůh takto zkouší pevnost víry lidí a jejich věrnost caru báťuškoví.

V postimperální epoše tomuto axiomu odpovídá jeho světský ekvivalent: „Jsem-li já šéfem, jsi ty hlupákem, jsi-li ty šéfem, jsem tím hlupákem já“ a jeho metaforická verze: „Žirafa je výše, ta do toho vidí lépe...“.

² V. V. Žirinovskij v programu V. R. Solovjova – Soubor s N. V. Starikovem ze dne 03.03.2016 položil otázku ve smyslu: „Čemu by mí protivníci (Žirinovského) dali přednost – carským galejím nebo stalinskému GULAGu? Bylo by spravedlivé, kdyby předtím sám odpověděl na jinou otázku: „Zač

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

žoazní liberálové z carské epochy, kteří se masově rozmnožili v letech panování Alexandra II., se také vyhýbali podobným diskusím jak s carismem, tak i s přívrženci socialismu-komunismu (přestože je třeba uznat, že ani carismus v tom za nimi nezůstával pozadu). A poté, kdy buržoazní liberální internacionála zorganizovala 1. světovou válku 20. století, naši domácí liberálové zahájili sabotáž válečného úsilí Ruska a pomlouvačnou kampaň carismu, zbytečně prolévající národní krev na bojistích této války kvůli uspokojení své neukojitelné hamižnosti. Ve výsledku se jim povedlo smést carismus, ale poté je samotné smetla třetí síla – bolševici, které ve svých intrikách zaměřených na změnu režimu v Ruském impériu vůbec nebrali na zřetel. A při nahlédnutí hlouběji do dějin našeho státu je možné tuto zákonitost vysledovat stejně, jako je možné ji vysledovat i v politických dějinách jiných států.

Ještě v SSSR v době přestavby to byli právě buržoazní liberálové, kteří falšovali „glasnost“ (otevřenost v politickém smyslu) tím, že se jako první vydali cestou vylučování z veřejných diskusí lidí zastávajících neliberální a obzvláště prosovětské názory, a to jak v hromadných sdělovacích prostředcích¹, tak i ve vědě, vzdělávacím systému² a později i na internetu. V postsovětském Rusku už jen pokračovali v této

---

eseři v roce 1907 zabili velitele Něrčinských nucených prací Metuse a velitele Algačinského vězení Borodulina?“ když prý na galejích Ruského impéria panovala taková zákonnost, dostávali tam biologicky plnohodnotnou stravu a galejníky svévolně neponižovali, neznásilňovali a nezabíjeli? Jakých zločinů se představitelé správy tehdejšího vězeňského systému nedopouštěli buď sami, nebo je nekryli, jestliže se jich dopouštěli jejich podřízení?

¹ Konkrétně se to projevilo na hysterické reakci aktivistů přestavby a liberálních disidentů, nepřipouštějících jiné názory ani svobodnou diskusi o problémech přestavby, na celkem slabý článek Niny Andrejevové – Svých zásad se vzdát nemohu, který byl zveřejněn v novinách Sovětské Rusko dne 13. března 1988 (viz text článku: <http://www.agitclub.ru/gorby/homosovet/andreeva.htm>).

Oficiální odpovědi lidí stojících za přestavbou na tento článek byl článek zrádce a odpadlíka A. N. Jakovleva zveřejněný anonymně dne 5. dubna 1988 v novinách Pravda – Principy přestavby: revolučnost myšlení i činů (<http://soveticus5.narod.ru/88/prpe.htm>).

² Učebnice dějin a dalších společenskovědních oborů sepsané za granty Sorosova fondu a další na základě principu: „Ten kdo platí, i muziku vybírá“.

politické linii¹ a do potlačování názorů nesouhlasných s liberalismem zaangažovali i právní systém, jak o tom svědčí obsah federálního seznamu zakázané literatury a jejich vlastní beztrestnost, když se úmyslně nebo v emocionálním výbuchu dopustí výroků a činů, které lze podle jejich vlastní platné právní úpravy kvalifikovat jako trestné činy například v oblasti boje proti extrémistické a teroristické činnosti a tak podobně.

Vysvětlení je jednoduché:

Představitelé slepé větve evoluce lidstva, kteří si nepřejí přejít do ideálního režimu rozvoje na základě poznávací a tvůrčí diskuse, jsou k ničemu, a proto jsou Všedržitelností (Boží záměr + Boží dopuštění) a noosférou likvidováni jako rušivý prvek rozvoje, což posiluje tvůrčí možnosti jejich protivníků, diskusi se kterými se tak vyhýbají.

To mnozí lidé v naší době těžko chápou, protože:

- noosféra se nachází mimo jejich bezprostřední smyslové vnímání a mimo jejich schopnosti spekulativního² odhalování na základě vzájemného porovnávání životních skutečností³, takže jsou přesvědčeni, že se nejedná o skutečnost objektivní reality ovlivňující život každého člověka, ale o pouhý výmysl;
- a Bůh a jeho Všedržitelnost, osobní nábožnost, svědomí a stud jsou pro ně pouze prázdnými pojmy, za kterými se podle jejich názoru neukrývá nic reálného, jen předsudky – je to následek ateismu, ať už materialistického nebo idealistického.

Takže propaganda na téma „přesvědčit lidi o tom, že nespravedlnost je nejvyšší a jediné možné vyjádření spravedlnosti“ buď postrádá

---

¹ K této politické linii se automaticky připojil i „odborový svaz úspěšných byrokratů a byznysmenů“ – politická strana Jednotné Rusko, která i přestože s každými volbami přichází o další svá křesla ve Státní dumě, úporně ignoruje kritiku a vyhýbá se věcné diskusi o problémech, o cestách a metodách jejich řešení.

² Pozn. překl. Spekulace (latinsky *speculatio* = „zkoumání“, „pátrání“) je filosofická myšlenková metoda spočívající ve formulaci teorií či poznatků tam, kde je není možno ověřovat smyslovým poznáváním (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Spekulace>).

³ Což vyžaduje ovládnutí první a druhé priority zobecněných prostředků řízení.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

svou efektivitu, nebo vyvolává reakci Všedržitelnosti-noosféry, která její úspěchy znehodnocuje a zároveň se to v podobě opičí pracky vrací jak iniciátorům propagandy a samotným propagandistům, tak i jejich zdánlivě nevinným obětem.

Tuto poslední okolnost je možné vyrozumět z koránského vysvětlení:

«...Pojďte ke slovu rovnému pro nás i pro vás (...) a že si nebudeme brát jeden druhého za Pána místo Boha!» (súra 3:57 nebo 3:64) «...Nechť stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné. A takoví budou blažení» (súra 3:99,100 nebo 3:104).

Vzhledem k tomu, že každá nespravedlnost ve společnosti souvisí s nadvládou jedněch lidí nad jinými nebo s ambicemi takové nadvlády dosáhnout, navrhuje Bůh tvořivou diskusi, jak je možné vyrozumět z výše uvedeného koránského verše 3:57, a za nespravedlnost citelně postihuje ty, kteří se podřizují lidem, jež se dopouštějí nespravedlnosti, či takovéto jejich ambice ať už aktivně nebo svou lhostejností podporují.

Tato okolnost téma spravedlnosti ve společnosti, a to jak objektivně-ideální spravedlnosti, tak i té historicky-politické, pozvedává z oblasti týkající se výlučně přerozdělování produkce a přírodních statků mezi obyvatelstvem a napovídá, že nespravedlnost v této oblasti je vždy důsledkem nespravedlnosti panující v mravech a psychice lidí.

Jestliže bychom tu otázku spravedlnosti ve společnosti omezili výlučně na řízení pracovní zaměstnanosti a přerozdělování produkce a přírodních statků, tak bychom nic nemohli mít proti osobě Michaila Semjonoviče Sobakeviče z Gogolových Mrtvých duší ani proti „Velkému inkvizitorovi“ – postavě z Legendy o Velkém inkvizitorovi z románu F. M. Dostojevského – Bratři Karamazovi.

- Na panství M. S. Sobakeviče byl zaveden na tu dobu vzorový hospodářský systém: milostpán své nevolnické rolníky nepřetěžoval žádnou nadměrnou prací na panském ani přehnanými odvody, takže všichni rolníci žili v dostatku z prospívajícího hospodářství, všichni pracovali usilovně na sebe i svého milostpána – nadřízeného i správce v jedné osobě, který měl vědomosti a vyznal se ve věcech, které oni sami neznali. M. S. Sobakevič byl tedy dobrý hospodář, *relativně* spravedlivý (nebyl to intrikán, korupčník, podvodník ani zloděj, přestože s P. I. Čičikovem měl co do činění, ale i to probíhalo za formálního dodržování tehdejšího zákonodárství), takže

z určitých hledisek bylo panství M. S. Sobakeviče modelem a předobrazem vlády Alexandra III. – Jaké by tedy lidé mohli mít námitky, kdyby všichni panovníci byli takoví?

- Velký inkvizitor F. M. Dostojevského usiloval o stejný spotřebitelský blahobyt všech, ale již v měřítkách státu, což ho nutilo potlačovat jiné názory a lidi s jinými názory, jejichž činnost podrývala, nebo podle jeho mínění mohla podrývat jím zavedený a udržovaný sociální řád. Pokud tedy někoho trestal, byla to statisticky bezvýznamná menšina, a navíc to podle svého názoru dělal pro blaho všech ostatních, kterých byla absolutní většina. Tato většina byla k řádu, který ustanovil, loajální a díky své nekompetenci na něm zcela závislá. Zdálo by se, že tedy vše bylo spravedlivé. – Jaké by tedy lidé mohli mít námitky, kdyby všichni panovníci byli takoví?

Jenže námitky ke všem vyjmenovaným postavám a jejich mravně-psychologickým analogům v reálném životě vyplývají z toho, že existují aspekty spravedlnosti ležící mimo oblast organizace výroby, přerozdělování a spotřeby produkce a přírodních statků.

Proto je špatné povyšovat úsilím propagandistů a manipulátorů-politických technologů nespravedlnost na spravedlnost a pokoušet se kupovat si lidi zaručenou úroveň konzumerismu; místo toho je nutné budovat politiku rozvoje společnosti v harmonii vzájemných vztahů mezi lidmi, Přírodou i Bohem na základě svobodné diskuse o Spravedlnosti a cestách a metodách jejího uvádění do Života, což vyžaduje:

- znalosti a další poznávání objektivních zákonitostí všech dříve vyjmenovaných šesti skupin, pod jejichž nadvládou žijí lidé, všechny kulturně svébytné společnosti i lidstvo jako celek;
- umění rozpoznávat konkrétní případy porušování historicky zformovanou kulturou každé zákonitosti ze skupiny těch vyjmenovaných;
- vypracovávat a uvádět do života politiku zaměřenou na uvádění kultury společnosti do souladu s těmito zákonitostmi, která však zároveň musí odpovídat historicky zformované kultuře a psychologii společnosti v tom smyslu, že tato politika musí být v dané společnosti realizovatelná, tedy že nesmí vyvolávat takovou reakci společnosti, která by zabránila jejímu uvádění do života¹.

---

¹ Příkladem tomu je „boj proti pití alkoholu“ v letech přestavby:

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

„Historicko-politická spravedlivost“ není „náhražka“ ani zfalšovaná absolutní spravedlnost ve stylu: «...*Jestliže k pravdě svaté / Svět cestu najít nedokáže, / Čest bláznovi, který navodit umí / Lidstvu sen zlatý!*»¹, ani povyšování vědomé lži na spravedlnost (čímž se proviňuje „elita“), ale určité sociální vyhodnocení možné úspěšnosti realizace absolutní spravedlnosti v životě společnosti v průběhu jejího historického rozvoje v té míře, v jaké lidé odkrývají a chápou obsah absolutní spravedlnosti v jeho ucelenosti a detailnosti, a jak je uváděn do života.

Západ se usilovně ze všech sil snaží realizovat princip: «Čest bláznovi, který navodit umí / Lidstvu sen zlatý!» a v mnohém úspěšně, ale Rusko tento princip nepřijme, přestože se jeho vládnoucí „elita“ bez přestání celá staletí snaží povýšit na spravedlnost zištnou lež na téma: «Otroci, poslouchejte své pozemské pány ...».

Bůh nevykořeňuje pravověrnost², a proto je princip „praxe je kritériem pravdy“ potvrzením přítomnosti spravedlnosti v jejím historickém rozvoji na cestě k uvedení do života jejího posvátného nadpozemského ideálu.

Vzhledem k tomuto výkladu historického rozvoje dnes v Rusku – po uvědomění si a přehodnocení všeho, co je nám známo z naší historické minulosti – platí následující:

-
- na jedné straně se společnost potřebovala a potřebuje zbavit pití alkoholu, neboť jinak je její rozvoj nemožný;
  - na druhé straně však nebyla vypracována dlouhodobá strategie prosazování abstinence, kterou by lidé podpořili, takže politika boje proti alkoholu byla nahrazena přehnanými kampaněmi vyvolávajícími nespokojenost jak těch, kteří díky tomu byli omezeni ve svých nárocích na pití alkoholu, tak i těch, kteří si skutečně přáli skoncovat s alkoholem, což jen celkově napomohlo k diskreditaci státnosti Sovětského svazu.

¹ Verše francouzského básníka Pierre-Jeana de Bérangera (1780 – 1857) z básně Blázní, v ruské verzi v překladu Vasilije Stěpanoviče Kuročkina (1831 – 1875): «*Если к правде святой / Мир дороги найти не умеет — / Честь безумцу, который навеет / Человечеству сон золотой!*» <http://www.world-art.ru/lyric/lyric.php?id=17218>.

² To je k té otázce, že Ruská monarchie a impérium jako takové nejen nebyly pravověrné, ale dokonce se Pravdě přímo protivily.

TO HLAVNÍ:

1. Jelikož v základu systému vykořisťování „člověka člověkem“ leží jako systémový faktor předchozí biologické a sociokulturní potlačení osobnostního rozvoje společnosti vykořisťovaných, je nezbytné odhalit a vymýtit všechny faktory potlačující tento osobnostní rozvoj. To vytvoří předpoklady k tomu, aby vzdělání bylo ve vztahu k řešení úkolů rozvoje efektivní.
2. *Vzdělání musí být orientováno na formování efektivní individuální poznávací a tvůrčí kultury.* Vzdělávací systém musí zaručovat zachování a znásobení potenciálu tělesného a psychického zdraví studujících po celou dobu jejich studia od dětských jeslí do ukončení studia na vysoké škole. Jakkoliv vysoké vzdělání musí být dostupné každému, ať už pochází z jakékoliv rodiny a nezávisle na jejím sociálním postavení a příjmech rodičů. Doba potřebná pro získání prvního vysokoškolského vzdělání, na studium v aspirantuře a na doktorské studium musí být započtena do odpracovaných let.

TO, CO VYPLÝVÁ Z TOHO HLAVNÍHO:

- Ve společnosti je nutné zformovat mravně-etickou stejnorodost: jednotné mravní standardy se musí nezávisle na původu a na tom, jakou činnost ve společenském sjednocení práce vykonává ten či onen člověk, stát v životě normou, přičemž:
  - „velcí kombinátoři“ Ostap Bender a Pavel Čičikov nesmí být žádnými vzory k napodobování pro ty, kteří se chtějí stát úspěšnými, musí být vnímáni jako parazité/utiskovatelé, ještě více sociálně škodliví než sám Dostojevského „velký inkvizitor, kterým liberálové – obdivovatelé „velkého kombinátora“ – všechny tak strašili a straší;
  - v hierarchii funkcí společenského sjednocení práce se nesmí projevovat nerovnost mezi individuální důstojností nositelů funkcí a všech ostatních lidí.
- Musí být uplatňována politika cílevědomého vykořeňování vykořisťování „člověka člověkem“.
- Alkoholici a další narkomané nesmí mít plná občanská práva, lidé před nimi musí být ochráněni, v těch nejhorších případech i jejich doživotní izolaci od společnosti.
- Ekonomika musí stabilně a v návaznosti pokolení pracovat na uspokojování demograficky podmíněných potřeb společnosti místo

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

toho, aby podporovala obohacování makro i mikro-oligarchů a závody ve spotřebě.

- Minimální mzda a důchody musí být vyšší než životní minimum.
- Maximální mzda nájemného personálu a podnikatelské příjmy určené na spotřebu podnikatelovy rodiny nesmí být vyšší než trojnásobek průměrné statistické mzdy.
- Klanovost v kádrové politice při jmenování do funkcí ve státním aparátu a na ředitelství podniků všech forem vlastnictví musí být nepřijatelná a stát se zločinem rovnajícím se svou závažností vlastizradě.
- Půjčky na úrok nesmí být přípustné. Úrok z půjčky musí být nahrazen sazbami za poskytování bankovních služeb a banky musí mít zákonné právo podílet se po omezenou dobu na ziscích z realizace projektů podniků reálného sektoru, kterých se účastnily jako kreditóři-investoři.
- Fungování ekonomiky v souladu se zájmy společnosti se musí projevovat progresivním snižováním nominálních cen a rozšiřování společenských fondů spotřeby v té míře, v jaké bude růst výroba a dokáže tak uspokojovat poptávku po spektru demograficky podmíněných potřeb.
- Stát je povinen zajistit zaměstnanost, dočasné sociální dávky v nezaměstnanosti musí být na úrovni přinejmenším životního minima, které musí být z hlediska životních podmínek dostatečné.
- Uspokojování potřeb degradačně-parazitického spektra musí být potlačováno a vykořeňováno jak ekonomicky, tak i sociokulturními prostředky.
- Pracovní doba nesmí být delší než 7 hodin, každoroční placená dovolená, kterou si zaměstnanec bude moci vybírat postupně v různých ročních obdobích, musí být minimálně 4 týdny.
- Společnost musí místo administrativního žít podle astronomického času (tj. poledne musí být okamžikem průchodu slunce hlavním poledníkem příslušného časového pásma¹). Člověk má právo pracovat v režimu sladěném s biorytmem, který je mu vlastní („sovy“ – „skřivani“).

---

¹ Což je o hodinu později, než je „zimní“, „direktivní“ čas zavedený v noci na 26.10.2014.

- Osoby, které přišly o práceschopnost či dosáhly důchodového věku, musí dostávat důchod dostatečný pro život a mít nárok na získávání dalších podpor/úlev ze strany společnosti.
- Zdravotnická péče nesmí být hrazena z rodinného rozpočtu a nemocenská musí umožňovat lidem vyžít a být garantována státem, zdroje na jejich úhradu musí určovat stát.
- První dva a půl roku po narození dítěte musí mít matka právo na mateřskou dovolenou s dávkami na úrovni přinejmenším průměrné mzdy za posledního půl roku jejího předchozího zaměstnání. Doba mateřské dovolené musí být započítávána do odpracovaných let.
- Podnikatelskou aktivitu jak zahraničních, tak i domácích soukromých a státních investorů musí být možné omezovat, jestliže vede k ničení přírodního prostředí a zániku biocenóz.
- Doba studia na vysokých a odborných školách, a také v aspirantuře a doktorském studiu (dokud stále existuje systém přiznávání vědeckých hodností a titulů) musí být také započítávána do odpracovaných let: lidé si tak přece zvyšují svoji odbornost, což především tvoří ten základ pro další rozvoj společnosti, a svoji životní úroveň podmíněnou růstem své odbornosti si zvyšují až v důsledku rozvoje společnosti.

20.4. Liberalismus je nepřítelem Svobody

Začneme tím, že slovo „liberalismus“ je v ruském jazyce slovem cizího původu. Díky této okolnosti je mu možné přidávat jakýkoliv smysl a v závislosti na okolnostech, politické konjunktuře a politických snahách prostřednictvím změny smyslu tento „vývěsní štít“ měnit a manipulovat tak davem.

Původní ruské slovo, které bylo v 19. století západníky¹ nahrazeno slovem „liberalismus“, znělo SVOBODOMILOVNOST. A je-li člověk upnut ke *svobodě – svědomím, jež je vedením Bohem mu daným*, tak není **liberál**, ale SVOBODOMILEC.

A právě proto, že liberálové jsou nepřáteli Svobody, se slovo „liberál“ v současné době v Rusku mezi lidmi nevratně (v důsledku své fa-

---

¹ Liberály prvního pokolení (pozn. překl. západník – přívržec/obdivovatel Západu).

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

lešnosti) transformovalo ve slovo „liberast“ (*LIBERál+pedeRAST*), jež přímo poukazuje na ničemnou podstatu liberálů i liberalismu.

20.4.1. Liberalismus: „prohlášení o úmyslech“ a reálná zamlčovaná skutečnost

Problematika spravedlnosti a vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ se od poststalinské doby, tedy již déle než půl století, nachází mimo veřejnou diskusi ve vědě, médiích i politice, zatímco je naopak široce propagován postoj W. Churchilla, že *demokracie je ta nejhorší forma vládnutí do chvíle, než ji porovnáte se všemi ostatními*, který je předpokladem pro to, aby v životě společnosti byl realizován buržoazně-liberální sociálně-ekonomický model. A tato propaganda nalézá ohlas mezi těmi, kteří se nezamýšlejí nad fungováním vzájemných vazeb mezi nimi a přírodně-společensko-hospodářským systémem, ve kterém žijí. Takové lidi zajímá pouze aspekt spotřeby, ale už je nezajímají takové otázky jako:

- Co a jak je v jejich spotřebě podmíněno procesy probíhajícími v tomto systému mimo oblast jejich bezprostředního vnímání a kontroly?
- Jak tento systém a v jakých aspektech ovlivňuje každý z nich svým jednáním založeným na uplatňování své vůle i svým mimovolným jednáním?
- Jak se projevuje odvetné působení systému na něj samotného, na jeho okolí i na jeho potomky vyvolané jeho předcházejícími činy?

Proto teď provedeme rozbor buržoazního (jiný v životě neexistuje) liberalismu jako ideologie, a porovnáme jeho prohlášení o svobodě a spravedlnosti s realitou.

V buržoazně-liberální kultuře je vykořisťování „člověka člověkem“ považováno za propagandistický výmysl marxistů, tj. za fikci, která reálně v životě společnosti nemá místo, takže je nám navrhováno, abychom sociální organizaci vybudovanou na principech liberalismu uznali jako tu jedinou, bezalternativně spravedlivou pro celou nadcházející dohlednou historickou perspektivu. Tvzení tohoto druhu jsou odůvodňována tím, že:

- Všem členům společnosti liberalismus zaručuje rovnost před zákonem.

- Svoboda jedince je uplatňována podle principu: „*Vše, co není zákonem zakázáno, je dovoleno.*“
- Žádná ideologie nemůže být povinnou, neboť každý má právo na svůj názor v kterékoliv věci¹.
- Svoboda slova je zákonem zaručena².

---

¹ Jenže kultura poznání a tvořivosti je v buržoazně-liberální společnosti potlačována systémem výchovy a vzdělání právě kvůli tomu, aby se lidé ve společnosti masově neptali, jaké z množiny vzájemně se vylučujících názorů jsou ty pravdivé, a bylo tak možné se společností manipulovat.

² S výjimkou zákonem zakázaných názorů. Jeden z příkladů zákonem zakázaných názorů v buržoazně-liberální „demokracii“ předkládané nám jako vzor:

«V roce 2004 prezident USA podepsal Zákon o evidenci aktů globálního antisemitismu.

Tento zákon zavazuje americký Státní departament pronásledovat po celém světě ty, kteří budou obviněni podle paragrafů tohoto zákona (což vlastně znamená, že přijetím tohoto zákona USA popírají suverenitu všech ostatních států, neboť si činí nárok na uplatňování své jurisdikce na jejich obyvatele: — naše vysvětlení k citaci).

V roce 2005 Úřad pro demokracii, lidská práva a práci předložil kongresu USA v souladu s tímto zákonem zprávu o zaznamenaných aktech globálního antisemitismu.

Takže za antisemitské je v Americe považováno:

1. Jakékoliv tvrzení o tom, že „židé kontrolují vládu, média, mezinárodní byznys a světové finance“.

2. „Pevná protiizraelská přesvědčení.“

3. Příkrá kritika vedení Izraele, a to jak současného, tak i minulého, vyobrazování svastiky respektive hákového kříže v karikaturách sionistických lídrů.

4. Kritika židovského náboženství judaismu, náboženských vůdců a židovské literatury, a v prvé řadě knih Talmud a Kabala.

5. Kritika americké vlády a kongresu USA, tvrzení, že jsou pod přílišným vlivem židovstva.

6. Obviňování židovsko-sionistických sil z propagandy a zavádění globalizace (Nového světového řádu).

7. Obviňování židovských vůdců a jejich následovníků z podněcování ukřižování Ježíše Krista.

8. Popírání židovského holokaustu a tvrzení, že obětí holokaustu bylo méně než šest miliónů.

9. Obviňování Izraele z rasismu (nazývání Izraele rasistickým státem).

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- Jedno z nejdůležitějších lidských práv je vlastnické právo. Takže vlastnictví nesmí být zcizeno jinak než podle zákona; a pokud nebylo získáno nezákonnou cestou, musí být v případě jeho zcizení ze zákona předchozímu vlastníku vyplacena náhrada, jejíž výši určuje platná právní úprava nebo konjunktura trhu s objekty vlastnictví daného druhu.
- Otrokářství je nucená práce. Otroci jsou bezprávným majetkem otrokáře a jejich strava a ubytování nejsou jejich právem ani vlastnictvím, jedná se o náklady otrokáře na zaopatření svého majetku, které musí hradit sám ze svých příjmů. Otrokářství je zakázáno Všeobecnou deklarací lidských práv (přijatou Valným shromážděním OSN v roce 1948¹), kterou dodržují všechny demokratické státy, takže všichni členové společnosti jsou svobodní lidé.
- Podnikatel (investor) není vykořisťovatelem údajně bezprávného personálu, který si najal, ale je sám zároveň pracujícím i zaměstnavatelem vytvářejícím pracovní místa, sám svou podnikatelskou práci poskytuje prostředky na živobytí svému nájemnému personálu – stejným svobodným občanům, jakým je i on sám – a proto je jeho

---

10. Tvrzení o existenci sionistického spiknutí.

11. Tvrzení o tom, že židé a jejich vůdci zorganizovali bolševickou revoluci v Rusku.

12. Jakékoliv urážky na adresu židů.

13. Neuznávání židovského práva na obsazení Palestiny.

14. Tvrzení, že na přípravě útoku z 11. září 2001 na Světové obchodní centrum se podílela izraelská rozvědka.

Celá zpráva v angličtině: Global Anti-Semitism Review Act (<http://www.state.gov/j/drl/rls/40258.htm>)». Uvedeno podle publikace na odkazu: <http://selenadia.livejournal.com/109381.html>. Jak již bylo nejdříve zmíněno, tak pochyby o pravdě nezmění pravdu v chybu nebo omyl, proto mohou být všechny mylné názory vyvráceny, což je důvod, proč není nutné právně zakazovat jejich pronášení; zatímco povýšení lži na pravdu vyžaduje právně zakázat pronášení určitých názorů a znemožnit tak přístup k určitým informacím, které by tuto lež mohly vyvracet.

O fungování celého tohoto systému viz článek „V USA svoboda slova neexistuje!“ na odkazu: <http://maxpark.com/community/13/content/2515471>.

Takže i v otázce svobody slova je liberalismus lživý.

¹ Článek 4: Nikdo nesmí být udržován v otroctví nebo v nesvobodném stavu: otroctví a obchod s otroky se zakazují ve všech jejich podobách.

činnost nesporným přínosem pro společnost jako celek, a to včetně nájemného personálu jeho podniku, který je jeho soukromým vlastnictvím. A nebýt této soukromé iniciativy soukromého podnikatele, tak by se veškerý nájemný personál jeho podniku ocitnul bez prostředků na živobytí a navíc by se mohl zhoršit život těch, kteří jsou jeho dodavateli i spotřebiteli produkce, kterou vyrábí. Z čehož plyne, že podnikatelská iniciativa a podnikatelská činnost jsou nesporným přínosem.

- Úvěrování je jednou z modifikací podnikání, neboť dlužníci mohou zbankrotovat, takže si věřitel musí nějak svůj byznys zabezpečit, také musí mít příjem na živobytí pro sebe i svou rodinu, který mu bude umožňovat rozšiřovat jeho podnikání a vyplácet nějaké ty dividendy vlastníkům kapitálu zapojeného do jeho podnikání (příjem vkladatelů banky, kterou založil a tak podobně), proto jsou bezpodmínečně nutné úroky z půjčky, jejichž výše je, stejně jako na všech ostatních trzích, vyjádřením rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou. Na úvěrovém trhu je cenou půjčených peněz úrok z půjčky. Bez úvěru jako zdroje různých investic není možné realizovat inovační projekty rozvíjející ekonomiku, a úvěr není možný bez úroku z půjčky, který je potřebný pro zajištění stabilní práce úvěrových institucí.
- Pracovat jako nájemný zaměstnanec nebo organizovat vlastní byznys je svobodnou volbou každého. Pokud člověk nemá své vlastní prostředky pro rozjezd svého byznysu, ale má podnikatelský nápad, tak si může vzít úvěr, potom založit svůj podnik a po splacení úvěru se stát jeho plnoprávným soukromým vlastníkem; nebo si může najít investory a vybudovat společně s nimi korporativní podnik, kde ve společném díle spojí své ideje (intelektuální vlastnictví jako specifickou formu kapitálu) s finančním kapitálem zaangażovaných investorů.
- Trh jako celek, včetně trhu práce, není závislý na ničí svévoli, a proto je objektivním měřítkem pracovního vkladu každého a regulátorem práv na spotřebu statků v mezích prostředků vydělaných buď podnikatelskou činností nebo jako najatý zaměstnanec, takže tržní přerozdělování je objektivně spravedlivé a bezalternativní.
- Nikdo není vinen osobně ani korporativně tím, že vznikají krize, neboť ekonomická a finanční činnost je, stejně jako vše v přírodě, podřízena zákonitostí cykličnosti: cykly bývají jak dlouhodobé, zahrnují život mnohých pokolení, tak i krátkodobé v mezích života jed-

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

noho pokolení. Krize jsou vyvolávány strukturální přestavbou ekonomiky pod vlivem vědeckotechnického pokroku, a je třeba se je prostě naučit přežít s minimálními ztrátami, neboť v průběhu ekonomického rozvoje po každé takové strukturální krizi díky novému rozvoji výrobně-spotřebitelského systému budou všichni ve společnosti z hlediska spotřeby statků zaopatřeni lépe než doposud.

- Normou života společnosti je partnerství tříd, spolupráce sociálních skupin i jednotlivců nezávisle na jejich původu a třídní příslušnosti; třídní boj a boj proti národnímu útlaku znamená ústup od této normy, což má destruktivní vliv na způsob života společnosti, a proto představuje nebezpečí pro ni i jiné společnosti a brání společenskému pokroku.¹

---

¹ Tato idea se projevila i v Rooseveltových Besedách u krhu:

«...my musíme pochopit, že existuje ještě jeden způsob jak oslabit samotné základy státu a narušit celý náš způsob života. Tento způsob je jednoduchý a spočívá především v rozsévání nesvárů, kdy je nějaká srovnatelně malá část obyvatelstva – sociální vrstva, rasová menšina nebo politický proud – falešnými hesly a emocionálními výzvami podněcována k tomu, aby zaujala krajní, předpojaté postoje. Cílem takového podněcování je vyvolat chaos v názorech a nerozhodnost společenských institucí, což vede k politické paralýze a v konečném důsledku k panice. Ve výsledku potom začne být zdravá celonárodní politika vnímána s předpojatou nedůvěrou a politická rozhodnutí se již nerodí v procesu čestné a svobodné diskuse, ale v intrikách agentů zahraničních států.

Tato nepřátelská činnost uvnitř státu může vést k tomu, že naplnění programu výroby zbraní bude nebezpečně zpomaleno. Stát může přijít o jednotu směřování. Lidé k sobě ztratí vzájemnou důvěru a v důsledku toho i víru v efektivitu svého společného úsilí. Víra a udatnost ustoupí místo pochybám a strachu. Stát tím bude natolik destabilizován, že přijde o veškerou svou sílu.

A to všechno nejsou žádné prázdné fantazie. Za poslední dva roky takový osud postihnul mnohé státy. Naštěstí Američané nejsou takoví hlupáci, aby si nechali zamotat hlavy. Pokusy zasít nenávisť mezi skupiny obyvatelstva a rozpoutat třídní boj u nás nikdy nebyly příliš úspěšné a nebudou úspěšné ani nyní. Jenže působit začaly nové síly, je vedena cílená propaganda, aby nás rozdělila a oslabilu tvář v tvář nebezpečí – stejně jako to před námi bylo provedeno s jinými národy a bez přehánění, toto sémé sváru je pro náš národ nebezpečné. Nesmíme ho nechat, aby se v Novém Světě rozšířilo, jako se to stalo v tom Starém. Musíme nyní jako nikdy napnout své morální a duševní síly, abychom dokázali čelit těm, kdo nám vhnají do očí kouřovou clonu.

→ → →

- Jestliže se vám nelíbí kvalita vašeho života zajišťovaná vašimi příjmy, tak:
  - pracujte více a nebuďte lenošní, aby vám váš zaměstnavatel platil více;
  - zvyšujte si svou profesionalitu a konkurenceschopnost a stávejte se tak více žádoucími a lépe placenými na trhu práce, což vám umožní změnit své zaměstnání, pokud si vás v tom stávajícím dost neváží;
  - zakládejte svůj vlastní byznys a dosahujte v něm úspěchů, a to i cestou vytváření nových trhů od nuly, které by umožnily uspokojovat nové potřeby lidí.

(...) Již více než tři století, my, Američané, budujeme na tomto kontinentě svobodnou společnost, takovou, aby v ní duchovní ideály člověka cele našly své naplnění. Náš národ v sobě spojil krev a genialitu národů celého světa snících o takové společnosti.» (26. května 1940)

To, co řekl v tomto svém vystoupení F. D. Roosevelt, odpovídá skutečnosti jen s následující výhradou: za podmínky, že státní moc uvádí do života politiku odhalování a řešení problémů bránících posouvání se společnosti k naplnění ideálu objektivní spravedlnosti a vyvolávajících nespokojenost namísto toho, aby vytvářela problémy a pokoušela se přesvědčit obyvatelstvo o tom, že problémy a nespravedlnost jsou nevyhnutelnou životní normou, kterou je nutné přijmout jako nutnost a smířit se s nimi, neochvějně nést své břímě a útrapy a obdivovat úspěšné tvůrce těchto problémů.

A konkrétně Ruské impérium se zhroutilo proto, že státnost neuplatňovala žádnou alespoň trochu způsobilou politiku odhalování a řešení sociálních problémů (například Sergeje Vasiljeviče Zubatova (1864 – 3 (16) března 1917), který se v tomto směru snažil pracovat, pomluvili a odvolali z funkce: viz paměti A. I. Spiridoviče – Zápisky četníka: www.hist.msu.ru/er/etext/gendarm.htm), a přitom se pokoušeli přesvědčit sebe i obyvatelstvo o tom, že dynastie vládne z milosti Boží a vše je tedy „vůlí Hospodinovou“, aniž by oddělovali v konkrétní společensko-politické praxi dvě následující složky vůle Nejvyššího:

- milost Boží, ve které se odráží ta či ona Boží spoluúčast v lidském konání,
- a Jeho dopuštění, ve kterém se projevuje Boží odtažitost od lidského konání, kdy jsou ti, kteří se pohybují v mezích dopuštění, ponecháni sami sobě a objektivním zákonitostem bytí.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

A životní průkaznost výše vyložených principů liberalismu je údajně ¹ potvrzována tím, že to právě liberální ideologie zajistila takový ekonomický rozvoj, za kterého dokonce i ti nejbědnější bezdomovci ve vyspělých státech mají to, o čem ve starověku nemohli snít ani králové.

Dále je navrhováno tyto pokrokářské zkušenosti rozšířit do celého světa. Ayn Randová² k tomu vyzvala následovně:

„**Zeptáte se, jaké mám morální závazky k lidstvu? – Žádné** (vyčlenili jsme tučně v citaci), jen závazky vůči sobě samé.“ „Jediným morálním cílem člověka je jeho vlastní štěstí.“ „Buď nová morálka, založená na racionálním osobním prospěchu, a ve výsledku svoboda, spravedlnost, pokrok a štěstí člověka na zemi, nebo stará morálka altruismu a ve výsledku otroctví, násilí, nekončící teror a pece k přinášení obětí.“³

„Výraz dělat peníze je základem lidské morálky. (...)

Dokud nepochopíte, že peníze jsou tím kořenem dobra, půjdete cestou sebelikvidace. **Přestanou-li být peníze prostředníkem mezi lidmi, změní se lidé v objekt svévole** (vyčlenili jsme tučně v citaci).

Krev, karabáč, hlaveň samopalu – nebo dolar.

Učiňte svou volbu! Nic jiného se dělat nedá! Čas běží!“⁴

---

¹ Pokud ovšem pomineme globální biosféricko-sociální (ekologickou) krizi vyprodukovanou právě politickou a ekonomickou praxí buržoazního liberalismu.

² Její skutečné jméno zní Alisa Rozenbaum (1905 – 1982), po ukončení vzdělání emigrovala v roce 1926 ze SSSR. Její knihy o podstatě buržoazně-liberálního kapitalismu s jeho morálním ospravedlňováním počtem svých vydání po dobu několika desetiletí v USA předčila jedině Bible. Právě na základě knih Ayn Randové se formoval svět názor politického neoliberálního establishmentu USA na přelomu 20. a 21. století. A konkrétně na tuto její roli, kterou sehrála v jejich životě, vzpomíná Alan Greenspan (stál v čele Federálního rezervního systému USA od roku 1987 do roku 2006) i Hillary Clintonová (manželka bývalého prezidenta USA Billa Clintona, která v administrativě prezidenta B. H. Obamy v jeho prvním volebním období zaujímala funkci státní tajemnice /ministryně zahraničí/ USA, a v roce 2016 kandidovala ve volbách na funkci prezidentky USA). Následovníci a pokračovatelé Ayn Randové v roce 1985 založili Institut Ayn Randové, který se věnuje propagandě „objektivizmu“ (název jejího filosofického systému).

³ Ayn Randová – Atlasova vzpoura.

⁴ Ayn Randová – Koncepce egoismu — Petrohrad: Maket, 1995 — str. 123, 124.

„Dělat peníze“ bez ohledu na nějaké mravně-etické závazky k jiným lidem a celému lidstvu vůbec a **„dělat svědomitě společensky prospěšnou práci“** s pocitem a uvědoměním si odpovědnosti za ni vůči jiným lidem i celému lidstvu, vůči Zemi-Matičce, Vesmíru a Bohu – **jsou rozdílné činnosti, které nejsou zdaleka ve všem slučitelné ani totožné.**

Jako alternativu k této buržoazně-liberální „spravedlnosti“, ve smyslu „dělat peníze s cílem osobního obohacení bez ohledu na cokoliv“, její přívrženci nabízejí „spravedlnost“ ve smyslu „sebrat a rozdělit si“. Přičemž velmi dobře vědí, že tato jimi nabízená *údajně jediná* „alternativa“ ve skutečnosti není z hlediska života průkazná, neboť realizace politiky „sebrat a rozdělit si“ nevyhnutelně produkuje velmi mnoho útrap a nespravedlností již v procesu dosahování tohoto „ideálu“, kdy dochází k prvotnímu obrání a rozdělení lupy. A v případě, že se alespoň přiblíží k dosažení tohoto „ideálu“ – tato koncepce „sebrat a rozdělit si“ odsuzuje sociálně-ekonomický systém k degradaci a nové vlně nespravedlností v důsledku toho, že do života vstupují nová pokolení, která se neúčastnila prvotního dělení lupy a fyziologické a psychologické potřeby lidí mají tu vlastnost, že se obnovují v souladu s biorytmem jejich organizmů a biorytmem příslušných biocenóz, jejichž součástí jsou jednotlivé skupiny obyvatel; kromě toho se potřeby spojené s využíváním objektů technosféry (výrobků materiální kultury) musí neustále obnovovat z důvodu jejich fyzického opotřebování, poruch a „morálního“ zastarávání. Navíc koncepce „sebrat a rozdělit si“ nenabízí žádné recepty na to:

- jak systematicky vyrábět lidem potřebné statky bez narušování spravedlnosti v procesu jejich výroby,
- a jak potom spravedlivě přerozdělit nově vyráběné.

Životně průkazné odpovědi na tyto otázky liberální mentalita a vůbec veškerá liberální kultura nemá v úmyslu poskytovat. Jenže na pozadí této ideové prázdnoty se obnažuje idiotismus přívrženců ideálu „spravedlnosti“ ve smyslu „sebrat a rozdělit si“, kterým se „spravedlnost“ ve smyslu realizace výše vyložených principů buržoazního liberalismu zdá být bezalternativní. Ve výsledku takové manipulace smyslů:

- začnou „axióm W. Churchilla: *„Demokracie je ta nejhorší forma vládnutí do chvíle, než ji porovnáte se všemi ostatními“* – mnozí

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

bezduše žijící lidé vnímat jako sociologický teorém úspěšně dokázaný nepřímým důkazem;

- jsou výsledky takových experimentů, jako byl ten provedený na Yaleově univerzitě s malpami kapucínskými, které naučili používat „peníze“¹ a experiment Všemír-25², posuzovány jako k ničemu nás nezavazující životní kuriozity;
- není ekologická krize vyprodukovaná *liberálně-tržním ekonomickým modelem, jehož ideálem je absolutní nevměšování se státu do hospodářské a finanční činnosti*, posuzována jako objektivní vyjádření sebevražedného charakteru buržoazně-liberální civilizace, ale jako jedna z mnohých nepřijemností, kterou civilizace překoná na základě vědeckého pokroku, jako v minulosti překonala jiné nepřijemnosti, aniž by se musela vzdát buržoazně-liberálního paradigmatu, nebo je tato krize vnímána jen jako propagandistický mýtus³.

I v případě, že opomineme všechno, co bylo napsáno dříve v tomto kurzu o davo-„elitářství“ a omezíme se pouze na rozbor výše uvedených principů liberalismu v této kapitole, tak jejich hlavní lež spočívá v tom, že:

Trh, včetně trhu práce, není objektivním měřítkem pracovního vkladu každého člověka a objektivním regulátorem práv na spotřebu statků v mezích prostředků vydělaných buď podnikatelskou činností nebo prací v pozici najatého zaměstnance.

Ve skutečnosti jsou všechny specializované trhy včetně toho souhrnného již dávno řízeny na základě velice nedemokratických principů. A prostředky tohoto řízení jsou:

- Institut úrokového úvěrování. Základem jeho řídicích možností je statistické rozložení objemů úvěrů: 1) podle velikosti, 2) podle odvětví a oblastí činnosti, 3) podle regionů (v hranicích státu i v měřítku planety), 4) podle sociálních skupin, 5) podle určené doby

---

¹ Viz kapitola 13.1 — díl čtvrtý tohoto kurzu.

² Viz Příloha č. 7 tohoto dílu.

³ Tento názor je mylný, neboť hrozbou pro civilizaci není „nedostatečná rozvinutost“ vědy a technosféry, ale to, že se Člověk rozumný v její kultuře nezformoval ve skutečného Člověka, a tato nezpůsobilost „lidí“ nemůže být kompenzována a překonána dalším rozvojem vědy a technosféry. To je ovšem něco, co se nachází za hranicemi chápání liberálů.

splatnosti, 6) podle velikosti úrokových sazeb, 7) podle pořadí splácení jednotlivých složek dluhu¹. Toto všechno jsou prostředky, jakými je prováděno bezstrukturní řízení makroekonomiky na úrovni čtvrté priority zobecněných prostředků řízení / zbraní, které jsou odedávna založeny na mafiánsko-korporativních principech a nijak nepodléhají procedurám buržoazně-liberální demokracie a takzvané „občanské společnosti“ liberálního typu. Úrokové úvěrování je odedávna nejen obchodní činností², ale především – nástrojem ve válce, nástrojem zavádění jiné nadřazené moci lichvářů, kteří si takto vytvářejí monopol na vysokou kupní schopnost korporace lichvářů a deficit kupní schopnosti mimo tuto korporaci, což jim otevírá možnosti pro jednání na základě principu: „*Kde neprorazí silná armáda, projde osel naložený zlatem*“. Proto je také na lichvářství a na jeho povýšení na svátost založen biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha.

A jestliže de-facto uznáme, že cena půjčených peněz je vlastně výše úroků, tak se ukáže, že peníze na rozdíl od jiného zboží na trhu nemají analogy v podobě jejich možné „náhrady za jiné zboží“ jak de-facto³, tak i de-iure⁴, takže tvorba cen na trhu úvěrů probíhá na

---

¹ Někdy bývá souhrnný objem dluhu právně rozdělen na „jistinu“ a „úrok“ a pořadí jejich splácení může předepisovat, že v první řadě musí být uhrazeny úroky, a až poté se bude umořovat sama jistina, tedy půjčená částka. Přičemž předčasné splacení úvěru může být právně zakázáno buď zcela, nebo je přípustné pouze po úhradě smluvní pokuty ve prospěch věřitele jako kompenzace za jeho „ušlý zisk“.

² Výnosnost souhrnné činnosti lichvářů je nezbytnou podmínkou pro to, aby mohli uplatňovat svou moc, a to je právě zaručeno úrokovou sazbou, a přestože někdy může zbankrotovat i někdo z členů korporace a někdo z dlužníků může slavit úspěch, tak to v konečném důsledku výnosnost souhrnné činnosti lichvářů nepoškodí zásluhou výše statistiky zbankrotování ostatních dlužníků naprogramované institutem lichvářství.

³ Směnný kurz valut formovaný valutovým trhem v dlouhodobých časových intervalech snižuje výhody zajištěné přechodem k úvěrování v cizí měně, nebo při změně kurzu mění tyto výhody ve ztráty.

⁴ Právně je na vnitřních trzích absolutní většina států povoleno používat jednu měnu a veškeré finanční výkaznictví vést v jejich nominálních hodnotách.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

základě diktátu souhrnného kreditora-monopolisty¹ a vůbec ne formou tvorby rovnováhy koupěschopné poptávky a nabídky zboží vzájemně nezávislých výrobců-konkurentů, jako se to *někdy*² děje na mnohých jiných trzích. A právě na této osobitosti trhu úvěrů je založen biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha.

- Zákonodárství v oblasti finanční a hospodářské činnosti je také nástrojem bezstrukturního řízení na úrovni třetí priority zobecněných prostředků řízení / zbraní³ napomáhající realizaci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha. Jenže bez pochopení podstaty úrokového úvěrování není dokonce ani zcela demokratická společnost schopná zformulovat zákonodárství vylučující vykořisťování svých výrobních sil globální korporací lichvářů-kreditorů, jejichmi šéfy a jejich místními představiteli.

---

¹ Podrobněji o tom viz dříve zmiňovaná monografie *Ekonomika inovačního rozvoje. Řídící základy ekonomické teorie – kapitola 6.2. „Finanční klima“* a některé možnosti jeho řízení.

² Na většině trhů, včetně úvěrového trhu, žádní takoví konkurenti nejsou: jejich existence je propagandistický mýtus liberálů. A i v případě, že na trhu nedošlo k právně uzavřené nebo tiché dohodě prodejců o cenách, tak stejně v procesu tvorby cen funguje jev autosynchronizace množiny prodejců, který formuje úroveň cen na každém trhu. Trhy, kde není žádná dohoda prodejců ani autosynchronizace jejich rozhodnutí o výši ceny, jsou vzácnými výjimkami nebo krátkodobými epizodami v dlouhodobé existenci trhů, kdy se přechází z jednoho režimu autosynchronizace tvorby cen, který z nějakých důvodů přišel o svou stabilitu, do nového režimu autosynchronizace tvorby cen.

Autosynchronizace je jevem projevujícím se v supersystémech, který je charakteristický tím, že množina samořídících se prvků z těch či oněch příčin (jednou z nich je vnější řízení) synchronně přizpůsobuje své chování vzorovému chování formovanému nepatrným (ve vztahu k celkovému počtu prvků v supersystému) počtem prvků. V lidské společnosti je autosynchronizace jednou z modifikací projevu instinktivně-reflexivní algoritmiky napodobování a smečko-stádního chování.

Viz také studijní materiály učebního kurzu *Dostatečně všeobecné teorie řízení* (kapitola 13.3. Autosynchronizace v supersystémech) a Příloha č. 1 – Operace „Exodus“ (díl druhý tohoto kurzu). V Části 2 tohoto kurzu (díl první) tato otázka probírána nebyla.

³ Tato otázka byla probírána v kapitole 19.2 – díl pátý tohoto kurzu.

- Sociologicko-ekonomické teorie zastírající řídicí funkce lichvářství a zákonodárství v systému realizace otrokářství na základě buržoazně-liberální ideologie.

Tyto tři faktory nacházející se mimo povědomí lidí, potom ve svém souhrnu přispívají k tomu, že ten „Churchillův axiom“ vypadá tak nezvratně přesvědčivě jak z hlediska samotných liberálů, tak i z hlediska lidí, kteří jim bezduše naslouchají, aniž by se namáhali zapojit své smysly, rozum a svědomí.

V důsledku staletí trvajících působení těchto prostředků řízení v společnostech podřízených buržoazně-liberální ideologii a liberálně-tržnímu ekonomickému modelu jsou jedny sociální skupiny odsouzeny být chudé (přestože tato chudoba má v každé epoše svou vlastní podobu) s tím, že to může vést až k užití ekonomické genocidy vůči nim a jiné zase zaručeně zůstávají v porovnání s těmi ostatními bohaté. Dokud je sociální struktura stabilní, může docházet k určitému přesunu určité menšiny z těch chudších skupin do bohatších, ale statistika realizace takových možností opět není určována ani tak jejich osobní pracovitostí a podnikavostí, jako spíše konjunkturou trhů řízenou úrokovým úvěrováním, právní úpravou a mentalitou formovanou sociologicko-ekonomickými teoriemi ovlivňujícími chování lidí (samořízení v životě společnosti).

Kultura posuzovaná jako informačně-algoritmický systém, která je podřízena realizaci biblické koncepce zotročení lidstva ve jméno Boha, v sobě zahrnuje všech šest priorit zobecněných prostředků řízení, a je také prostředkem bezstrukturního řízení ve vztahu ke konceptuálně bezmocným společnostem a jedincům, jejichž nezpůsobilost na úrovni první priority zobecněných prostředků řízení je cíleně podporována různorodými umělými prostředky formujícími systém „her s nenulovým součtem“¹.

Buržoazně-liberální ideologie vyjádřená egoismem, který ze sebe absolutně svévolně sňal jakékoliv závazky vůči jiným lidem a odpovědnost za následky svých činů, je v politické praxi společnosti schopná jedině k tomu, aby stabilně v návaznosti pokolení stále znovu reprodukovala:

- masovou bídu a nevzdělanost,

---

¹ Viz kapitola 8.5 — díl druhý tohoto kurzu.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

- a ekologické pohromy různého měřítka,
- na jejichž pozadí stále více intelektuálně degradující, mravně pokleslá, nezřízeně bohatá menšina už neví, co by a hořekuje nad neotesaností a vzpurnou nespokojeností obyčejných lidí, kteří si nepřejí žít a pracovat pod nadvládou liberalismu.

Spoléhat se na to, že vědecko-technický pokrok výhledově vyřeší všechny tyto problémy rozvrstvení společnosti je marné, neboť v liberálně-tržní ekonomice je vědecko-technický pokrok doprovázen masovou produkcí „ekonomicky přebytečného obyvatelstva“, které se stává v sociálně-ekonomickém systému nepotřebným v důsledku toho, že při zformované konjunkturu trhu práce, přírodních statků a výroby, jeho práce již není zapotřebí, takže nemá příjmy, které by mu umožňovaly zařadit se mezi spotřebitele.

„Ekonomicky přebytečné“ obyvatelstvo se v liberálně-tržní ekonomice mění v lumpen, a tak či onak je likvidováno. V epoše první průmyslové revoluce ho ve Velké Británii likvidoval stát prostřednictvím „zákonů o potulce“, a v dnešní době jsou mu nabízeny různorodé programy sebe-genocidy prostřednictvím státní podpory lumpenizované části obyvatelstva a jeho zatahování do degradačně-parazitických subkultur. V podmínkách globalizace prováděné na principech tržního liberalismu může do kategorie „ekonomicky přebytečného“ obyvatelstva spadat většina obyvatel celých států. Příkladem tomu jsou Řecko, Španělsko i Rusko.

V souladu s řečeným liberálové:

- právo na vykořisťování „člověka člověkem“ nehlasně začleňují do pojmu „individuální svobody“ a „lidských práv“ a ve větší či menší míře tak potlačují svobodu a poškozují práva potencionálních i reálných obětí vykořisťování tvořících převážnou většinu obyvatelstva;
- a právo být skutečně svobodným od vykořisťování „člověka člověkem“ liberalismus neřeší.

Jestliže reálně prohlédnete, co stojí za slovy, která ze sebe sypou liberálové, a jestliže se podíváte na tu politickou a ekonomickou praxi, která vyplývá z jejich pseudointelektuálního bludu, nevyhnutelně musíte přijít k závěru, že když někdo káže liberalismus, znamená to jednu ze tří věcí:

- buď je slabomyslný¹, takže upřímně nevidí a nechápe příčinné vazby (ve kterých se odrážejí objektivní zákonitosti) v životě jednotlivců i společnosti;
- nebo je to podvodník, mravně a eticky totožný s „velkými kombinátory“ Ostapem Benderou a Pavlem Ivanovičem Čičikovem, který si přeje „zalovit“ v kapsách a pokladničkách svých bližních s využitím možností uzákoněných liberály, kdy ho právní systém liberalismu chrání před těmi, které okradl;
- nebo je to zrádce své Vlasti i lidstva, který to právo „zalovit si“ v kapsách lidí a pokladničkách jakékoliv své Vlasti postupuje (v podmínkách historicky reálné globalizace) Federálnímu rezervnímu systému USA a jeho pohlavárům a šéfům, kteří sami o sobě také nejsou svobodní a jsou nuceni dřít se do úmoru na realizaci biblického projektu ztročení lidstva ve jménu Boha.

To však ještě není všechno, co by mělo být řečeno o liberalismu. Liberálové si uzurpovali monopol na výklad pojmu „občanská společnost“.

20.4.2. *Liberalismus a občanská společnost*

„Občanská společnost“ je termín, který vstoupil do politického slovníku SSSR v letech přestavby, a poté ho zdědili představitelé politické subkultury, kteří neumí do svého „myšlení“ zapojit své smysly ani obrazotvornost. V jeho základu leží anglický termín „civil society“, který se začal používat v 17. století. Koncepce individuálně-společensky-státních vztahů, jež se s ním pojí, se formovala především v západní Evropě a USA po dobu několika staletí – v procesu ideologické přípravy k „buržoazním revolucím“ a v průběhu ideologického zajišťování formování a trvání buržoazně-liberálních společností, takže v důsledku toho je toho koncepce „občanské společnosti“ vyjádřením jejich ideálů a částečně i reálně dosažených výsledků společensko-historického rozvoje.

Vzhledem k tomu, že každý národ je charakteristický především svými ideály, které si udržuje po staletí a někdy dokonce i celá tisíciletí, a že každý národ má svou, v mnohém unikátní historickou minulost, není jednoduché politickou koncepci zrozenou v prostředí jedné spo-

---

¹ Jinou otázkou je, jak tato slabomyslnost byla cíleně formována výchovou a vzdělávacím systémem, nebo se snad jedná o rozeného idiota?

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

lečnosti uvádět do života v prostředí jiné společnosti. Proto také není v současné době společnost v Rusku „občanská“ v tom smyslu, jaký do tohoto pojmu vkládají západní i naši domácí sociologové a političtí činitelé buržoazně-liberálního ražení. A aby se výhledově mohla stát „občanskou“ v obecně západním chápání tohoto pojmu, je nutné:

- zaprvé, vymýtit ideály uvádění do života nadpozemské Spravedlnosti, které jsou vlastní mnohonárodnostní civilizaci na Rusi (tj. vzdát se své budoucnosti),
- zadruhé, nechat upadnout do zapomnění svou historickou minulost;
- a to hlavní – zlikvidovat svědomí a stud a podřídít celý život lidí a společností právnímu systému.

To znamená, že je požadováno, aby Rus-Rusko zmizelo z historické minulosti a do budoucna přestalo existovat.

Existují lidé, kteří jsou navzdory tomu všemu, o čem jsme mluvili v Části třetí tohoto kurzu a ve fragmentech v Části čtvrté, přesvědčeni o tom, že Západ je nesporný lídr civilizačního rozvoje lidstva a morální autorita, který se chyb strategického významu nedopouštěl v minulosti a nedopouští se jich ani nyní (a tím spíše, že se nedopouští chyb ve strategickém vytyčování svých cílů), což je právě tím, co ho odlišuje od jiných regionálních civilizací planety, které se takovýchto chyb dopouštěly a dopouštějí. A proto musí být v souladu s tímto postojem pro všechny regionální civilizace tou nejlepší strategií rozvoje: *co nejrychleji se začlenit do způsobu života Západní regionální civilizace s tím, že si zachovají své tradiční kuchyně, folklór, umění a řemesla a převezmou od ní její organizačně politické a ekonomické subkultury.*¹

Co se týká Ruska, tak západní koncepce občanské společnosti zde může být svého druhu „objevem“ pouze pro lidi bez citu, rozumu a svědomí, jejichž představy o životě jsou zformovány na základě textů autorů, kteří byli někým povýšeni na autority s cílem realizace určitých politických úkolů.

---

¹ Tímto návrhem se s ohledem na jeho otevřené záměry rozumí převzetí všech veřejných, průhledných subkultur a s ohledem na jeho skryté záměry se jím předpokládá, že si esoterické subkultury Západu podřídí svébytné národní esoterické subkultury nebo je zlikvidují a bez zbytku zaujmou jejich místo. Jedná se o starozákonně-talmudické subkultury, které takto kdysi stejným způsobem zlikvidovali svébytné esoterické subkultury národů Západu, obsadily jejich místo a staly se „Západními“.

Snaha realizovat koncepci občanské společnosti v té podobě, v jaké byla zformována na Západě, nepřináší nic dobrého a příčiny toho nespočívají pouze v tom, že je Rusku cizí a je vyjádřením ideálů a historických zkušeností jiných národů, ale také v tom, že je z hlediska řízení vadná, což bylo dokázáno v Části třetí tohoto kurzu.

Z hlediska individuálně-společensko-státních vztahů spočívá hlavní výhrada vůči ní v tom, že její rozvoj začal ve chvíli, kdy už buržoazie získala ekonomickou váhu ve společnosti, ale politická moc nad společností i nadále zůstávala v rukou státu, jehož kádrovou základnou zůstávaly dědičně-aristokratické (feudální) klany, přičemž představitelé buržoazie ve své většině dál upřednostňovali zabývat se svým podnikáním, jehož řízení jim znemožňovalo kvůli nedostatku času podílet se na práci státního aparátu. Z toho také vyplývají dvě charakteristické vlastnosti západní koncepce občanské společnosti:

- neustálý konflikt mezi tou proslulou „občanskou společností“ a státností a státem, jehož intenzita může kolísat v širokém rozsahu – od připravenosti „občanské společnosti“ bojovat proti svému vlastnímu státu do reálného započítí válečných akcí s cílem svrhnout historicky zformovanou státní moc;
- idea „nájemného státu“ jako normy s tím, že je povinen sloužit těm, kteří platí daně na tom základě, že daňoví poplatníci jsou prý vlastně zaměstnavateli všech úředníků státního aparátu.

Navíc se v západní koncepci občanské společnosti ukrývá i pokrytecká složka. V naší internetové době nejdostupnější encyklopedie Wikipedie ve svém článku „Občanská společnost“¹ jako její první příznak uvádí «přítomnost svobodných vlastníků výrobních prostředků ve společnosti...»

A potom k tomuto příznaku doplňuje i další:

«...rozvinutá demokracie; právní ochrana občanů; vysoká úroveň občanské kultury a vzdělanosti obyvatelstva; nejlepší zajištění lidských práv a svobod; samořízení; konkurence struktur a různých skupin lidí, ze kterých se společnost skládá; svobodně se formující veřejná mínění a pluralismus názorů; silná sociální politika státu; vícesektorová ekonomika; početná střední třída.»

---

¹ Občanská společnost — Wikipedie:

http://ru.wikipedia.org/wiki/%C3%F0%E0%E6%E4%E0%ED%F1%EA%EE%E5_%EE%E1%F9%E5%F1%F2%E2%EE.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

Ve skutečnosti je ten první nazvaný příznak – *přítomnost vlastníků výrobních prostředků „nezávislých“ na státě¹* – tím jediným příznakem „občanské společnosti“ západního typu.

Všechno to ostatní se stalo realitou nebo *kultovní iluzí (konkrétně vysoká vzdělanostní úroveň; lidská práva a svobody jsou těmi kultovními iluzemi)* a bylo zahrnuto mezi atributy „občanské společnosti“ až ve 20. století, a to z větší části až v jeho druhé polovině. A nestalo se tomu tak z dobré vůle společenství „svobodných vlastníků výrobních prostředků“, ale v důsledku hrůzy, kterou vyvolala u té předvídavější části z nich Velká říjnová socialistická revoluce a její důsledky, včetně rozhodujícího vojensko-silového² vkladu SSSR do rozdrčení „Evropské unie číslo jedna“ v čele s Třetí říší.

Předtím tato koncepce „občanské společnosti“ existovala již přinejmenším po dobu dvou staletí, ale reálně se vztahovala pouze na buržoazní oligarchii a v menší míře na střední buržoazii podle kapitalizace jejího podnikání.

Zbytek obyvatelstva, včetně drobné buržoazie, reálně byl a stále je jen jedním z mnoha „ekonomických zdrojů“, na který se normy oligarchické etiky nevztahovaly, nevztahují a vztahovat nebudou. Přičemž procedury formální demokracie jsou určeny k tomu, aby zajišťovaly, a také zajišťují, legitimitu státní moci loutek-figurek buržoazní oligarchie³ a propaganda založená na principu „rovnosti všech před zákonem“ a ty údajně „rovné příležitosti“ kultivovaly a kultivují ve společnosti „ekonomických zdrojů“ iluzi, že každý je schopen stát se úspěšným politikem nebo oligarchou, pokud začne podnikat a bude usilovně pracovat.

---

¹ Právě v tomto smyslu je myšlena ta svoboda vlastníků výrobních prostředků na základě principu nedotknutelnosti soukromého vlastnictví jinak než na základě zákona nebo za náhradu bez nezákonné svévole ze strany státu vůči vlastníkovi a objektům jeho vlastnictví.

² Ekonomická pomoc USA v podobě dodávek strategického zboží do SSSR, jež se v naší zemi v dané době nevyrábělo buď vůbec nebo v nedostatečném množství, byla sice citelná, ale pro dosažení Vítězství rozhodující nebyla.

³ O tom, že „občanská společnost“ se reálně vztahuje jen na oligarchy, viz: I. I. Beglov – USA: vlastnictví a moc – Institut USA a Kanady akademie věd SSSR, 1971: <http://detectivebooks.ru/book/download/35905135/>.

Tak například v USA «v roce 1880 průměrné životní náklady činily 720 USD ročně a roční průměrná mzda dělníků v průmyslu činila okolo 300 USD. Přičemž průměrný pracovní den byl dlouhý 11-12 hodin a nezdávka i 15. Každé šesté dítě pracovalo v průmyslu a dostávalo oproti dospělému poloviční plat za stejnou práci. Něco jako bezpečnost práce nikdo neznal. Všechny tyto údaje jsou převzaty ze souhrnných údajů Úřadu pracovní statistiky, které byly předloženy Kongresu USA. Na konci této zprávy je závěrem uvedeno: „Lidé musí umírat, aby průmysl mohl vzkvétat.“»¹

A se zaváděním větší humánnosti do ekonomické činnosti, s rozvojem všeobecného vzdělávání, rozšířením politických práv a určité části ekonomických práv *de iure*² na celou společnost se na Západě začalo až když velká deprese v roce 1929 a v následujících letech postavila

---

¹ To díky Chicagu slavíme První máj — Internetový zdroj PRAZDNU-JEM.RU:

Po ty, kteří zapomněli, nebo nevěděli, kde se vzaly oslavy Prvního máje. Podle informací z Wikipedie: «Prvního května roku 1886 chicagští dělníci zorganizovali masovou stávkou s požadavkem na osmihodinový pracovní den. Pracovní podmínky byly tehdy velmi těžké: nízká mzda, pracovní doba 12 – 15 hodin, využívání dětské práce, absence sociálních záruk. Stávky se účastnilo 350 tisíc amerických dělníků, například v New Yorku jich stávkovalo 10 000 a v Detroitu 11 000. Střediskem odporu se stalo Chicago, ve kterém se stávky účastnilo okolo 40 000 dělníků.

Po této prvomájové stávce bylo na jednom ze závodů v Chicagu propuštěno půl druhého tisíce dělníků. Naštvaní dělníci vyhlásili ještě jednu stávku. Za dva dny do závodu přijeli stávkokazi, kteří byli uvítáni mítinkem u vstupní brány. Policie ho však za použití zbraní rozehnala. Čtyři lidi přitom zabila a desítky zranila.»

4. května protesty pokračovaly. V průběhu mítinku neznámý provokatér nechal vybuchnout bombu. Potom následovala střelba, po které byli mrtví i zranění v davu i mezi policisty, kteří byli zasaženi „střelbou do vlastních“ od svých kolegů. Poté bylo označeno 8 viníků, ze kterých 4 byli oběšeni. V roce 1993 jich bylo všech osm uznáno za oběti policejní provokace. Šéf policie, který vydal rozkaz zahájit palbu, byl později odsouzen za korupci. Policejní provokatér, který hodil bombu, nebyl nikdy odhalen.

A to se stalo šest let poté, kdy Úřad pracovní statistiky informoval Kongres USA o tom, že lidé musí umírat, aby průmysl mohl vzkvétat. Za celých těch šest let vládnoucí američtí „liberasti“ neudělali nic pro to, aby dělníkům zajistili ekonomická a politická práva, aby jim život ulehčili.

² De facto to zajištěno není, neboť vzdělávací systém není nastaven tak, aby si lidé osvojili znalosti a návyky umožňující jim stát se konceptuálně mocnými.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

buržoazní oligarchii před volbu: „*Bud' reformy zaměřené na vyšší humánnost vzájemných ekonomických vztahů a všeobecný kulturní rozvoj širokých mas obyvatelstva, nebo marxistická revoluce typu revoluce v Rusku se všemi jejími následky pro buržoazní oligarchii*».

Proto také reformy F. D. Roosevelta a svými cíli analogické reformy v ostatních státech vyvolaly odpor výslovně *oligarchie (určité její části) a lidí aspirujících začlenit se do jejich řad, tedy odpor reálné „občanské společnosti“ skládající se z ničemu¹*. A v Německu tento odpor „ob-

¹ V této souvislosti uvedeme a okomentujeme některé z úryvků z besedy J. V. Stalina s představiteli západního buržoazního liberalismu.

O právech a svobodě jedince se v jednom z poskytnutých rozhovorů J. V. Stalin vyjádřil následovně:

«Je mi zatěžko představit si, jakou asi může mít „osobní svobodu“ nezaměstnaný, který chodí hladový a nenachází využití pro svou práci. Skutečná svoboda panuje pouze tam, kde je zlikvidováno vykořisťování, kde jedni lidé neutiskují jiné, kde není nezaměstnanost a chudoba, kde se člověk netřese strachy, zda zítra nepřijde o práci, bydlení a jídlo. Pouze v takové společnosti je možná skutečná a ne papírová individuální i jakákoliv jiná svoboda.» (z besedy se zástupcem novinářského sdružení Royem Howardem z 1. března 1936). To znamená, že v postsovětském Rusku se v souladu s tímto kritériem většina obyvatelstva žádné individuální svobodě netěší.

Jak je ukázáno v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti, tak vysoká úroveň individuální sociální ochrany ve společnosti se zárukou ekonomických – ve své podstatě tvořivých i spotřebních – práv a svobod, vyžaduje řízení: demograficky podmíněného vytyčování cílů a účelné regulace výrobního výměnného koloběhu produktů ve víceodvětvovém výrobně-spotřebitelském systému, ze kterého společnost získává převážnou většinu svých spotřebních statků.

Po jedenácti letech od besedy s R. Howardem poskytnul J. V. Stalin rozhovor dalšímu západnímu novináři, kde je i diskuse o otázce nutnosti plánování a regulace výroby a přerozdělování v národním hospodářství s cílem zbavit se tímto způsobem zhoubné cykličnosti ekonomických depresí a chaosů uvnitř společností, které to vyvolává.

→→→

čanské společnosti“ přivedl k moci nacisty za podpory jejich režimu především buržoazní oligarchií (jak německé, tak i té zahraniční – USA a Velké Británie) i jejími šéfy, kteří investovali do zformování Třetí říše a její agrese proti SSSR kolosální částky¹.

Podstata západní buržoazně-liberální koncepce občanské společnosti se *od roku 1880, kdy podle přiznání Kongresu USA dělníci umírali, aby průmysl mohl vzkvétat, zůstala stejná až do dnešních dnů*. Změnily se pouze organizační formy, ve kterých vzrostly náklady buržoazní oligarchie a jejích šéfů na vydržování a reprodukci té části obyvatelstva, která má objektivní status „ekonomického zdroje“, přestože relativní náklady se snížily díky růstu produktivity světové ekonomiky a přerozdělování souhrnného produktu ve prospěch takzvaných „vyspělých států“.

Koncepce občanské společnosti propagovaná v SSSR v poststalinové době byla fikcí, která neměla nic společného se životem kvůli tomu, že se byrokracie proměnila ve vykořisťovatelskou třídu, a

---

«J. V. Stalin se ptá: „A co podnikatelé? Jestlipak budou chtít být regulováni a omezováni?“

Stassen na to odpovídá, že podnikatelé jsou obvykle proti tomu.

J. V. Stalin poznamenává, že je samozřejmé, že budou odporovat» (z besedy s Haroldem Stassenem ze 7. dubna 1947).

V podstatě svou odpovědí Stassen potvrdil správnost toho, co řekl Stalin v besedě s H. Wellsem z 25. července 1934, kdy prohlásil, že nevěří v dobrotivost buržoazie. Tehdy se Stalin k této otázce vyjádřil zcela jasně: «Vy, pane Wellsi, očividně vycházíte z předpokladu, že všichni lidé jsou dobří. A já nezapomínám na to, že existuje mnoho zlých lidí. Já nevěřím v dobrotivost buržoazie...».

A postsovětská politická a ekonomická praxe Ruska dokazuje, že Stalin měl v tomto hodnocení pravdu. Jak poznamenal ve svých pamětech římský imperátor a filosof Marcus Aurelius: **«Je šílenstvím myslet si, že se zlí nebudou dopouštět zla.»**

Informace. V roce 1948 byl Harold Stassen (1907 – 2001) krátkou dobu kandidátem za republikány na prezidenta USA za Morganovu oligarchickou skupinu. Ale poté, kdy prohrál primárky v Oregonu, se ho zřekli, takže se nestal prezidentem USA v roce 1952, ani v roce 1964. Viz I. I. Beglov – USA: vlastnictví a moc.

¹ Ten plakát vysvětluje jeden z Hitlerových výroků: «Za mnou stojí milióny.»

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

absolutní většina obyvatelstva se tomu žádným způsobem nebránila a nebyla mravně a eticky připravena realizovat Sovětskou moc jako organizační formu vyjádření lidovlády de facto.

No a v postsovětském Rusku nebyly sociologická věda ani politická filosofie schopny rozvinout žádnou koncepci občanské společnosti, která by byla alternativou té buržoazně-liberální. Dokonce se přestala citovat báseň N. A. Někrasova – Básník a občan. Nicméně naše představy o občanské společnosti jsou alternativní těm liberálním (západním) a skutečně se mohou odvíjet od Někrasovových slov «*nemusíš být básníkem, ale být občanem jsi povinen*». Tím se rozumí, že konceptuální moc musí mít všichni a zavazuje to být občanem rolníka, kupce, malé a střední podnikatele (kapitalisty), oligarchy, důstojnický sbor i další státní úředníky včetně hlavy státu, společenské činitele (včetně duchovních náboženských kultů)... To ovšem předpokládá platnost jednotných mravně-etických norem pro všechny bez výjimky, což potom znemožňuje vznik konfliktu mezi občany a státem.

Slova N. A. Někrasova vyjadřují životní ideál mnohonárodnostní civilizace Rusi po všechny časy. A je to lepší koncepce občanské společnosti než ta, kterou prosazuje Západ, neboť je osvobozena od pokrytectví. Avšak její uvedení do života vyžaduje individuální mravně-etický a všeobecně kulturní rozvoj všech lidí. V opačném případě dojde na realizaci již nejednou zmiňovaného aforismu V. O. Ključevského, kterým v předstihu charakterizoval projekt budování socialismu v Ruském impériu: «*Společnost pravověrného soužití skládající se z darebáků...*»

20.4.3. Liberalismus jako druh fašismu

Ale to ještě není všechno, co je zapotřebí říci o liberalismu. Jestliže si dáme do souvislosti podstatu fašismu vyloženou v kapitole 8.⁷¹ s liberalismem, tak zjistíme, že liberalismus sám není nic jiného než modifikace fašismu, a že je navíc generátorem fašismu oligarchicko-diktátorského typu. A přestože sami liberálové trvají na tom, že to právě oni jsou těmi antifašisty a bojovníky za svobodu všech i každého jednotlivce, tak se v tom ti slabomyslní z jejich řad upřímně mýlí a ti inteligentní lžou.

---

¹ Díl třetí tohoto kurzu.

Pochopení podstaty *liberalismu jako systému rafinovaného mi-santropismu* není možné bez pochopení podstaty člověka, tj. bez odhalení těch osobitostí, jaké odlišují člověka, který se zformoval ve skutečného člověka, od toho, který se člověku podobá pouze svým vnějším vzhledem; a také bez odhalení těch osobitostí, které odlišují druh Člověk rozumný ve všech jeho rasových podobách od živočišných druhů v biosféře Země. Jak již bylo zmiňováno v Části jedna tohoto kurzu (kapitola 4.1 /*redakce z roku 2016*/, a také v kapitole 13.1), tak si prý jednou starořecký filosof Diógenés ze Sinópe žijící ve 4. století před naším letopočtem vyšel do ulic města za denního světla s rozsvícenou lucernou a na nechápaté otázky svých spoluobčanů: „Nač potřebuješ ve dne lucernu?“ odpovídal neméně záhadně: „Hledám člověka“¹.

Málokterý kurz dějin filosofie opomine zmínit tuto pověst o Diogenovi ze Sinópe, ze které je možné vyrozumět, že Diógenés odmítal přiznat svým spoluobčanům a současníkům kvality člověka. Jinými slovy, z jeho pohledu nestačilo narodit se v biologickém druhu Člověk rozumný, aby byl člověk uznán za skutečného člověka. Narodit se je pro to pouze nezbytnou podmínkou, která ale sama o sobě nestačí. Pro dosažení kvalit člověka je nutné něco navíc. Ale co by to mělo být a jak toho dosáhnout, Diógenés už nedodal. Jednoduše jino-tajně-metaforickou, burcu-jící formou poukázal na problém „Jak z hlediska života průkazným způsobem odpovědět na otázku: *Co to znamená zformovat se ve skutečného člověka?*“

---

¹ Slovník okřídlených rčení (Plutex, 2004) informuje o zdroji, odkud se tato známá pověst rozšířila: «Řecký spisovatel ze 3. století n. l. Diógenés Laertios ve čtvrté knize své práce *Život, učení a názory významných filozofů* vypráví, že řecký filozof Diógenés (4. století před n. l.) jednou ve dne rozsvítil lucernu, se kterou chodil sem a tam se slovy: „Hledám člověka.“ Odtud také pochází výrok: „Hledat s Diogenovou lucernou“, který se používá ve významu snažit se usilovně, ale zbytečně někoho nebo něco najít.» Uvedeno podle publikace na internetu:

http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_wingwords/2884/Фонарь.

V podání autora hesla ve Slovníku okřídlených rčení tato pověst nevypadá realisticky: Diógenés, který vyšel ve dne do ulic s lucernou, nemohl dotírat na své spoluobčany s prohlášením: „Hledám člověka“, jako nějaký cest'ák prodávající své zboží či svědek Jehovův. To spíše spoluobčané, které jeho chování udivilo, se ho mohli ptát a dostat od něj odpověď uvedenou ve Slovníku okřídlených rčení.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

To je pro civilizaci klíčová otázka, neboť ta či ona odpověď na ni předurčuje veškerý další život společnosti: její rozvoj, stagnaci nebo degradaci a zánik.

Ale ani po téměř tisíci letech existence univerzitní vědy v Evropě¹ – nemají v Západní kultuře odpověď na tuto Diogenovu otázku v podobě vědeckých znalostí ani děl lidové umělecké tvořivosti.² A pokud snad po oddělení vědy od církve v epoše reformace západní církevní činitelé něco o této otázce psali, nestaly se jejich názory nedílnou součástí světonázoru širokých vrstev obyvatelstva, neboť ve společensko-politické praxi jak katolická, tak i protestantská církev odmítaly Kristovo učení a potlačovaly v lidech i ve společnosti jejich příklon k němu.

To právě z toho, že myslitelé a lidé na Západě ignorují tuto otázku, na kterou poukázal už Diónés, pramení ideologie liberalismu, podle které – implicitně – k tomu stát se člověkem úplně stačí narodit se jako představitel biologického druhu Člověk rozumný a získat alespoň nějakou výchovu v prostředí sobě podobných. A všechno ostatní už jsou jen přidružené podrobnosti charakterizující individualitu jedince.

Avšak reálná společensko-politická praxe liberalismu nepotvrzuje životní způsobilost tvrzení tohoto druhu. A dokonce ani život lumpenu neustále reprodukcijícího v liberálních společnostech kriminalitu se nestal stimulem k tomu, aby se liberálové zamysleli nad podstatou člo-

---

¹ Počítáno od roku 1088, kdy byla založena Boloňská univerzita v Itálii, nejstarší nepřetržitě fungující univerzita. Starší než ona je jen univerzita Al-Karaouine v marockém městě Fes, která byla založena roku 859, a také současná Istanbulská univerzita, jejíž dějiny se odvíjejí od „Vysoké školy“ založené byzantským císařem Flaviem Theodosiem II. v roce 425.

² V muslimské kultuře může být odpověď na tuto otázku vyrozuměna z Koránu: plnohodnotný může být jen ten člověk, který upřímně vyznává jednobozství a žije v souladu s Bohem na základě dialogu s Ním. Pokud opomíme otázku průkaznosti tvrzení o trojjednosti Boží – „dogma o Trojici“, bude v kultuře pravoslaví odpověď na tuto otázku v podstatě analogická (viz úryvek z práce Ignatije Brjančaninova – Slovo o člověku – kapitola 10.2.2, díl třetí tohoto kurzu). Leč nejenže se odpověď na otázku o podstatě člověka nestala ani v těchto kulturách obecně uznávanou a v životě závaznou, ale dokonce ani sama tato otázka a porozumění této otázce se nedostalo do širšího povědomí.

věka a její deformovaností v liberální kultuře. Nedokázali se poučit ani z osudů reálných „mauglí“, kteří v raném dětství vypadli z lidské společnosti a vyrůstající v živočišné říši se v průběhu svého dospívání v mnohém psychologicky identifikovali s představiteli těch biologických druhů, v jejichž populaci jako „lidská mláďata“ vyrůstali. Příklady těchto „mauglí“ a lumpenizace určité části obyvatelstva v návaznosti pokolení dokládají, že narodit se jako představitel biologického druhu Člověk rozumný nestačí k tomu, aby se člověk stal plnohodnotným člověkem. K tomu je bezvýhradně nezbytná příslušná výchova. Jenže taková výchova předpokládá existenci určitého cíle a prostředků pro jeho dosažení, což znamená, že je nezbytné znát odpovědi na otázky:

- Jak má vypadat člověk normální?
- Jaké varianty osobnostního rozvoje vedou k tomu, že této normy není v průběhu dospívání dosahováno?
- Jak se vyhnout té variantě osobnostního rozvoje, která v průběhu početí, prenatalního vývoje a následné výchovy neumožňuje dosáhnout této normy?
- Jak vykořenit z kultury společnosti faktory bránící nebo znemožňující dosažení této normy?

Jenže liberalismus se o tuto problematiku nezajímá a nepřeje si znát odpovědi na tyto otázky. Z jeho pohledu je pro společnost normou absence jakékoliv určité normy v odpovědi na otázku: „Jak má vypadat člověk normální? Pro něj je normou ničím neomezovaná různorodost odpovědí, limitovaná snad jen právní úpravou orientovanou na ochranu této nezměrné různorodosti. Přičemž degradace (a lumpenizace jako jedna z podob degradace) většího či menšího podílu obyvatelstva je v kultuře liberalismu považována za zcela normální složku této nezměrné různorodosti, neboť podle liberálů si každý buduje svůj život sám a výsledek závisí výlučně jen na něm samotném a ne na vnějších okolnostech, a to ani na těch, které vznikly (včetně těch, co byly cílevědomě zformovány politiky) ještě před jeho počtím a ovlivňovaly celé jeho formování počínaje dobou před jeho počtím, nad kterými daný jedinec nemohl mít žádnou moc.

Z tohoto tvrzení o nezměrné různorodosti však existuje jedna výjimka – z pohledu liberálů (opět implicitně, tj. nikoli zjevně, nevyřčeně, samo sebou se rozumějící) je plnohodnotný člověk **povinen být liberálem**; není-li člověk liberál, tak není plnohod-

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

notný¹ a liberální společnost ho tím či oním zákonným nebo nezákonným způsobem musí omezit v jeho právech, což může přinejhorším vést až k jeho fyzické likvidaci.

A pokud se blíže podíváme na podstatu různorodosti v životě společnosti, tak každá taková její různorodost se projevuje v určitém souhrnu statistik *souborných charakteristik popisujících každého jedince*, a v dynamice proměny tohoto souhrnu statistik v čase. Není-li však definována odpověď na otázku: „Jak má vypadat člověk normální?“ tak:

- mohou být sice změny v životě společnosti odhaleny,
- ale nebude možné odpovědět na otázky: „*Projevuje se v těchto změnách rozvoj společnosti nebo její degradace? Roste úroveň její bezpečnosti nebo kráčí směrem ke katastrofě?*“

Liberálové se o odpovědi na tyto otázky nezajímají, oni v sobě a liberální civilizaci vidí vzor dokonalosti, nebo přinejmenším to nejmenší ze všech zel. V obou těchto variantách („vzor dokonalosti“ nebo „to nejmenší zlo“²) se vidí jako ti nejlepší ze všech lidí, takže všichni ostatní se buď musí stát liberály, nebo musí zahynout jako nesporné zlo: a takový postoj pramení ze satanismu. To znamená, že liberalismus je (stejně jako „mraksismus“) jen další světskou verzí biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha.

Nicméně jak rozvoj, tak i degradace mají v životě své místo:

- degradace spočívá v tom, že objekt z nějakých vnitřních příčin předčasně přestane existovat (tj. ukončí svou existenci, aniž by dokončil svůj přirozený životní cyklus);
- rozvoj se projevuje dvojím způsobem:
  - objekt v přirozených lhůtách projde celým svým životním cyklem v celé jeho úplnosti a až po jeho skončení přestává existovat;

---

¹ Výroků liberálů na toto téma je na internetu více než dost. Také v různých svých publikacích a talk show liberálové neustále chrlí nové perly na téma neplnohodnotnosti ne-liberálů, aniž by to jakkoliv odůvodňovali kromě toho jejich liberálního, že to je přece „samo sebou se rozumějící“ a „tak očividné“.

² V tom také spočívá smysl dříve zmiňovaného aforismu W. Churchilla o „demokracii“ v davo-„elitářské“ společnosti.

- objekt přejde do určité – pro něj dříve netypické – kvality své existence ještě před přirozeným ukončením svého životního cyklu nebo po jeho ukončení.

Příčemž nezávisle na vymezení smyslu pojmů – „rozvoj“ a „degradace“, jsou tyto jako objektivně existující životní jevy pozorovatelné ze strany, jsou pocíťovány v životě společnosti a mohou být jako takové postiženy s různým stupněm hodnověrnosti – v závislosti na individuální poznávací a tvůrčí kultuře toho, kdo si tuto otázku pokládá. A jestliže si jedinec začne uvědomovat podstatu rozvoje i degradace, začne rozlišovat tyto procesy a jejich projevy v životě, A SÁM PŘESTANE SVOU ČINNOSTÍ PODPOROVAT TY DEGRADAČNÍ PROCESY, tak nemůže být liberálem; a jestliže byl liberálem dříve, než tímto způsobem prozřel a změnil svůj vztah k degradaci, tak tím liberálem být přestane, a to obvykle bývá nevratné¹. V takovém případě se však z hlediska liberálů stane „potencionálním fašistou“.

„Reálným fašistou“ se pro liberály stává v tom případě, kdy liberalismus již uvrhl společnost do procesu degradace a jedinec s touto degradací začne bojovat (v míře svého chápání, které ovšem nemusí být adekvátní) a vykořeňovat její příčiny, které ovšem z hlediska liberálů nejsou neřestmi a hříchy vedoucími k degradaci, jež musí být vymýceny, ale jen projevy „bezmezných různorodostí“.

Takže potom ve společnosti jako reakce na projevy degradačních procesů, v jejich historicky vzniklé konkrétní podobě, vznikají tak či onak určité představy o tom, co je nezbytné pro to, aby společnost uznala jedince za důstojného člověka, a co je v podstatě člověku zapovězeno, neboť to jeho důstojnost snižuje. To ovšem znamená, že v takovéto reakci na degradaci se projevuje uvědomění si určité odpovědi na otázku: „Jak má vypadat člověk normální a jak má vypadat společnost normálních lidí?“ A začne-li se liberalismus bránit potlačování a vykořeňování degradačních subkultur a dále trvá na své způsobilosti v podobě životní normy „bezmezných různorodostí, včetně její degradační složky“, začne sám být hodnocen jako degenerativní ideologie šířící amorálnost a mravní rozklad², která musí být potlačena a

---

¹ Návrat k liberalismu může být pouze důsledkem následné osobní degradace.

² Tu skutečnost, že lidé odmítají degradační subkultury liberalismu, potom liberálové-„antifašisté“ charakterizují slovy: „Fašismus nepřijímá modernismus“ (viz příznaky fašismu vyjmenované Umbertoem Ecem v článku Věčný → → →)

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

vymýcena. Když to dojde takto daleko, začne se liberalismus bránit tím, že to začne nazývat tmářstvím, tyranii, diktaturou a fašismem.

Pokud se však ztotožníme s definicí fašismu, jak je uvedena v kapitole 8.7, nebude liberalismus tvořit pouhou alternativu k opravdovému fašismu otevřeně oligarchicky-diktátorského typu, ale sám bude druhem fašismu¹, neboť mravně-psychologické pozadí liberalismu je identické s mravně-psychologickým pozadím fašismu oligarchicko-diktátorského typu. Ta okolnost, že za fašismu oligarchicko-diktátorského typu má diktatura veřejný charakter a za fašismu liberálního typu – neveřejný, zákulisní mafiánsky-korporativní, není v tomto ohledu ničím tak zásadním. Pokud v charakteristice systému společenského samořízení při nadvládě fašismu, jak je uvedena v kapitole 8.7, nahradíme slovo „fašismus“ slovem „liberalismus“ – zůstane charakteristika notoricky známého fašistického způsobu řízení z hlediska života stále stejně průkazná:

* * *

Liberalismus (fašismus) je jeden z typů *kultury společenského samořízení*, který je možný výlučně v davo-„elitářské“ společnosti.

Organizačně-politická podstata liberalismu (fašismu) jako takového spočívá v aktivní podpoře davu „malých lidiček“ – *na základě jejich ideového přesvědčení nebo bezideového instinktivně-zvířecího chování* – systému zneužívání moci „elitářskou“ oligarchií, který:

- prezentuje nespravedlnost jako údajně tu správnou „spravedlnost“, a na tomto základě lidem deformuje jejich vnímání a chápání světa a vši moci, jež je mu podřízena, kultivuje ve společnosti nespravedlnost a brání lidem, aby se stávali skutečnými lidmi;
- pod různými záminkami vši moci, jež je mu podřízena, potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlnosti samotného systému a jím uplatňované politice, a potlačuje i všechny, kteří v tomto ohledu byť i jen vzbudí jeho podezření.

---

fašismus: http://smartfiction.ru/prose/eternal_fascism/ — vysvětlení k němu jsou uvedena v kapitole 8.7, díl druhý tohoto kurzu.

¹ Viz také analytické zprávy vnitřního prediktoru SSSR – Liberalismus jako nepřítel svobody (rok 2003) a Ještě jednou: liberalismus jako nepřítel svobody ze série K současné situaci č. 7 (79), rok 2008.

Rozdíl mezi liberalismem a fašismem oligarchicky-diktátorského typu spočívá pouze v tom, že:

- liberalismus svou nevyhraněností normy individuálního a společenského rozvoje brání zformování civilizace lidskosti tím, že široce otevírá dveře masové individuální degradaci, což vede k degradaci společnosti v důsledku toho, že de-

gradovaní lidé, část psychicky nemocných a lumpenu, mají stejná práva jako lidé ze zdravotního i kulturního hlediska (v měřítku své společnosti) více méně normální. Viz fotografie: učitel a degradovaný člověk močící do odpadkové šachty na chodbě panelového domu jsou z hlediska chápání světa a jurisdikce liberalismu stejně plnohodnotní a rovnoprávní občané, a silové zamezení v konání degradovanému člověku lidmi z daného vchodu nebude z právního hlediska

hodnoceno jako pomoc policejním orgánům a nezbytná sebeobrana před agresí degradovaného člověka, ale jako narušení právního řádu, samosoud a tak podobně.

- A to, co liberalismus nazývá fašismem (tj. fašismus otevřeně oligarchicko-diktátorského typu), brání zformování civilizace lidskosti tím, že přestože blokuje některé odhalené degradační procesy, v tom nejdřívějších případech i nelítostnou likvidací reálně degradovaných lidí nebo těch, které jsou za takové označeni, tak ve skutečnosti brání individu-

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

álnímu rozvoji svým zaváděním těch či oněch omezujících dogmat, přičemž pochybnosti o nich povyšuje na zločiny proti státu, společnosti i proti celému lidstvu.

Ovšem hrůzy liberalismu vedou obyčejné lidi v davo-„elitářské“ společnosti k tomu, že na jejich pozadí se diktátorský fašismus zdá být určité jejich části lepší alternativou než liberalismus: viz demotivátor.

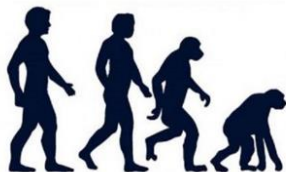
A dokonce ani takový příznak sociální organizace, jako je přítomnost pokrokových a široce přístupných volebních procedur, není možné připsat výlučně liberálním kulturám, protože některé diktatury také připouštějí volební procedury a úspěšně jejich prostřednictvím zajišťují opětovné zvolení diktátorů i jejich obslužné chunty. Neboť volební procedury jak v liberálních společnostech, tak i v těch diktátorských jsou řízeného manipulativního charakteru, v jehož základu leží neschopnost kultur obou těchto typů zformovat kompetentní, o vlastní vůli se opírající většinu, jejíž názor by dodal zákonnou moc odhlasovaným rozhodnutím. Ta okolnost, že se politické technologie manipulace davem „malých lidiček“ ve fašismu liberálního typu a ve fašismu otevřeně oligarchicko-diktátorského typu mezi sebou poněkud liší, není věcí zásadního významu, neboť ani v jednom ze dvou vyjmenovaných případů se společnost nedostane na tu jedinou úroveň svobody¹, takže nemůže být občanskou.

To znamená, že liberalismus funguje tak, aby vykořisťování většiny liberálně-buržoazní nebo jinou menšinou nikdy nebylo vymýceno a s tímto cílem také vytváří podmínky pro osobnostní degradaci nových pokolení v procesu jejich dospívání, kdy děti a dospívající ještě nejsou schopni předvídat následky toho, co dělají sami

se sebou a co s nimi provádí kultura nebo subkultura nesoucí liberalismus.

A konání liberálů je zatím v reprodukci systému vykořisťování „člověka člověkem“ úspěšné: jejich kult „tolerance“ není ničím jiným než požadavkem k vykořisťovaným, aby přijímali vykořisťování „člověka člově-

POZOR!

LIBERALISMUS!

¹ Viz kapitola 11.4 — díl třetí tohoto kurzu.

kem“ jako něco nevyhnutelného pod záminkou, že vykořisťovatelé jsou „jiní“ a mají právo být „sami sebou“ a za tuto jejich „osobitost“ si jich ostatní musí vážit.

Nejnebezpečnější je liberalismus pro dorůstající pokolení, jehož představitele vtahuje do degradačních procesů právě v těch věkových obdobích, kdy se psychika jedince ani jeho chápání světa ještě nezformovalo, takže se mnozí představitelé mladých pokolení bez potřebných znalostí a zkušeností, bez vypracované efektivní individuální poznávací a tvůrčí kultury a sebeovládání lehce podávají pokušením liberální ničím neomezované svévole, a ničí tak osud sobě i jiným, a to včetně budoucích pokolení¹.

Boj nanajských chlapečků: ve skutečnosti je to jen jeden člověk stojící na všech čtyřech, který má na sobě natažený dva kožichy tak, že se jejich límce nacházejí na úrovni jeho pasu a jejich rukávy jsou přichyceny ke druhému kožichu, takže to vytváří iluzi zápasnického chvatu dvou „bojovníků“.

A celkově se liberalismus a otevřeně oligarchicko-diktátorský fašismus v dějinách globální civilizace vzájemně doplňují a pomáhají si v tom nekonečném „boji nanajských chlapečků“ bránice tak rozvoji lidstva a vybudování globální civilizace lidskosti. Tento proces může být v krátkosti popsán metaforicky jako „*boj velkého inkvizitora*² a *velkého kombinátora* o

ustavení svého režimu“.

Stabilita režimu „velkého inkvizitora“ je zajišťována čtyřmi faktory:

1. Tvořivou prací absolutní většiny obyvatelstva pod celkovým řízením „velkého inkvizitora“.
2. Výhodami ve spotřebě vyrobené produkce a v *poměru, v jakém sociální mocenské postavení poskytuje jednotlivcům* při jejich stoupaní po sociálním žebříčku *jejich nedotknutelnost, co se týče odpovědnosti vůči níže stojícím*.

¹ Příkladem tomu je osud dospívající dívky, jejíž osobní stránka v sociální síti Vkontaktu je uvedena v kapitole 19.1 – díl pátý tohoto kurzu.

² Velký inkvizitor je postava z Legendy o Velkém inkvizitorovi z románu F. M. Dostojevského – Bratří Karamazovi: <http://prkas.ru/index.php?id=508>.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

3. Sebekázní vyšších hierarchů, kteří musí zajistit efektivitu práce a udržovat určitou míru přerozdělování různorodých výhod na stupních sociální hierarchie, která bude zaručovat stabilitu systému a jeho podporu absolutní většinou obyvatelstva. Přičemž určitý asketismus „velkého inkvizitora“ mu poskytuje morální právo „dát co proto“ všem, co se nacházejí v sociální hierarchii pod ním, ale spotřebovávají více než SÁM „velký inkvizitor“, nebo si činí nárok na zvýšení svého hierarchického postavení navzdory kritériím kádrové politiky režimu.
4. Potlačováním protisystémových menšin, mezi které patří i společenství „kombinátorů“, a především protisystémových představitelů samotné vládnoucí „elity“.

Jenže takový systém sociální organizace si v sobě zároveň nese i příčiny vlastního krachu. Tou hlavní příčinou je nezodpovědnost „výše postavených“ vůči „níže postaveným“ vyplývající z opičí „vrozené morálky“ biologického druhu Člověk rozumný. To potom vede k tomu, že v určité etapě reprodukce tohoto systému v návaznosti pokolení přestanou být výhody „výše postavených“, jak spotřebitelského charakteru, tak i ty vyplývající z jejich sociálního mocenského postavení, podmiňovány reálnou řídicí kompetencí ve vztahu k zajišťování efektivitu práce a přerozdělování vyrobené produkce tak, jak to společnost ještě považuje za spravedlivé i ve vztahu k potlačování protisystémových faktorů. Když „elita“ režimu „velkého inkvizitora“ přijde o své pracovní kompetence a začne se starat především sama o sebe, tak se velký podíl společnosti začne cítit ošizen (a také ztratí důvěru ke státní moci); a navíc – určitá část společnosti si řekne, že si také dokáže zajistit svůj blahobyt na úkor cizí práce, a to o nic hůře než jak to dělá historicky zformovaná „elita“, která svým parazitismem dává všemožnému lumpenu příklad k napodobování, přičemž se mu sama postupně přibližuje svou mravností, etikou i absencí potřebného professionalismismu a pracovních kompetencí.

Tato sociální skupina závistivců v sobě zahrnuje i podskupinu lidí činících si nárok stát se „velkými kombinátory“, kteří jsou charakterističtí tím, že se vyhýbají hrubému násilí a okatým krádežím, tj. „ctí trestní zákoník“ a vynalézají „poměrně čestné způsoby zcizování peněz a dalších statků“.

Když režim „velkého inkvizitora“ degraduje natolik, že se může zhroutit sám od sebe, tak se tito **uchazeči o místo „velkých kombinátorů“ prezentují zbylé společnosti jako bojovníci za svobodu proti tyranii „velkého inkvizitora“**. A pokud v nich společnost nerozpozná parazity, před kterými je nutné svobodu bránit úplně stejně jako před tyranii degradovaného režimu „velkého inkvizitora“, tak místo něho zavládne režim „velkého kombinátora“.

Jenže zatímco režim „velkého inkvizitora“ ve svém ideálu ukládá všem *bez výjimky* povinnost pracovat na tom či onom poli své působnosti, tak režim „velkého kombinátora“ ukládá tuto povinnost pouze „hloupým prostáčkům“, a těm, kteří jsou schopni „kombinovat“ přisuzuje právo realizovat své „kombinace“ neporušující právní úpravu, která je legislativně vytvářena stejnými „velkými kombinátory“ z právní vědy tak, aby vytvářela možnosti pro „kombinování“ a bránila „kombinátory“ před nespokojeností těch, které „zákonným způsobem“ okradli.

Naše domácí inteligence od dob F. M. Dostojevského¹ strašila sebe i zbytek společnosti hrozbou tyranie režimu „velkého inkvizitora“. Jenže od dob N. V. Gogola, který nám včas výstražně předvedl *velkého kombinátora P. I. Čičikova* v celé jeho kráse téměř 40 let před tím², než nás Dostojevskij tak „vystrašil“ velkým inkvizitorem, naši domácí myslitelé nebyli schopni zaměřit svou pozornost na podstatu „velkého kombinátora“ a nezamysleli se nad tím, jak bude vypadat jeho režim, získá-li monopolní nadvládu nad společností.

Úspěch přestavby a reformy v duchu idejí buržoazního liberalismu v té podobě, v jaké historicky proběhl, byl možný především proto, že se v sovětské společnosti Ostap Bender stal kultovní literární a filmovou postavou, se kterou mnozí sympatizovali, neboť měli ve své psychice stejné črty jeho povahy a charakteru. Takže poté, kdy se pokrytecky-ideologická kontrola mravů společnosti a ideologie uplatňovaná ÚV KSSS³ stala minulostí, začala se skutečná mravnost obyvatelstva volně projevovat. Na území bývalého SSSR se v mnohých městech

---

¹ Listopad 1880 – ukončení práce nad románem Bratři Karamazovi a jeho zveřejnění v plném znění.

² První díl satirického románu Mrtvé duše byl zveřejněn v roce 1842.

³ KSSS – kapitulantská strana samolikvidace socialismu.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

objevily památníky Ostapu Benderovi¹ a *principy „velkého kombinátorství“* = „*nepsaná pravidla*“ *buržoazního liberalismu* se staly základem finančně-ekonomické a politické činnosti.

Co ve své čisté podobě představuje režim „velkého kombinátora“ jsme v praxi mohli vidět v „zlých devadesátkách“.

Námítky ve stylu, že se tenkrát ruské kriminální živly „utrhy ze řetězu“ a neumožnily v divokém Rusku uvést do života „vysoké ideály liberalismu“, nejsou přijatelné, neboť růst kriminality v devadesátkách (devadesátá léta 20. století) a výklad „ústavy podle vlastních pravidel“ byl přímým důsledkem liberalizace života ve státě.

A režim „velkého kombinátora“ nedokáže nikomu nic zaručit, neboť dokonce i na toho „největšího kombinátora“ nevyhnutelně zaútočí „ještě větší kombinátor“², nebo se střetne s hrubým násilím závistivců, kteří sami nejsou schopni „ušlechtilého kombinátorství“³ a tak upřednostňují hrubou sílu, což je jen otázkou času. A tím spíše nedokáže zaručit nic těm, kteří svou prací vytvářejí blahobyt společnosti a na jejichž práci parazitují „kombinátoři“ různého druhu pod nadvládou režimu „velkého kombinátora“. Jediné, co jim je tento režim schopen

---

¹ Na internetu je možné najít informace o památnících O. Benderovi postavené v Petrohradě, Oděse, Pjatigorsku (zničen „vandaly“ v březnu 2010 a poté znovu obnoven), v Elistě (na prospektu nazvaném po O. Benderovi), v Charkově, Berďansku (kde vyrůstal poručík Schmidt), ve Žmerince, Starobělsku v Luhanské oblasti, v Jekatěrinburgu, a jednalo se o vybudování památníku v Taškentu. Navíc byla jménem O. Bendery pojmenována dopravní loď a spousta restaurací a kaváren.

² Stejně jako O. I. Bender zaútočil na mírumilovného podloutného sovětského milionáře A. I. Korejka.

³ Bender se s tím poprvé střetl, když se ho Kisa Vorobjaninov pokusil podříznout, a podruhé, když ho rumunští pohraničníci obrali při jeho pokusu o nelegální přechod státní hranice.

Někteří liberálové a kombinátoři nejsou schopni pochopit ani po krutých lekcích, které jim uštedří život, že pokud bude mít jejich „obchodní partner“ nebo ten, koho podplácují, možnost obrátit se o všechno, tak o své bohatství zákonitě musí přijít a žádné úplatky ani dohody je proti tomu neochrání.

zaručit je bída, neboť tito lidé pracují a nemají čas ani sílu zabývat „kombinátorstvím“¹.

Proto obyčejný pracovník žijící z výplaty upřednostní raději režim „velkého inkvizitora“ před režimem „velkého kombinátora“, neboť za dodržování určitých sociálních norem předepsaných „velkým inkvizitorem“ je hlavní statistické mase obyvatelstva zaručena určitá životní úroveň i růst blahobytu.

Výhrady většiny k „velkému inkvizitorovi“ mohou spočívat pouze v tom, že se mu nedaří udržovat a zlepšovat kvalitu života na základě čtyřech výše vyjmenovaných principů: 1) dostatečně efektivně řídit práci v měřítkách společnosti, 2) spravedlivě přerozdělovat statky s ohledem na to, *jak je historicky zformováno chápání této spravedlnosti u většiny pracujících*, 3) udržovat sebekázeň a čestnost vládnoucí „elity“ v rámci koncepce organizace života společnosti uplatňované „velkým inkvizitorem“, 4) potlačovat protisystémové menšiny, mezi které patří i společenství „kombinátorů“ a především protisystémové elementy v samotné „elitě“.

Tento odlišný vztah pracujících k režimům „velkého inkvizitora“ a „velkého kombinátora“ vysvětluje bezúspěšnost pokusů o „destalinizaci“ společnosti v minulosti i současnosti.

N. S. Chruščov and Company nedokázali provést destalinizaci, neboť sice připsali šlendrián partajně-byrokratického režimu výlučně osobě Stalina, ale sami se nedokázali stát efektivnějším „velkým inkvizitorem“ ani skutečnými osvoboditeli.

V Brežněvově době jezdily po silnicích našeho státu KAMAZy s portréty J. V. Stalina na čelních sklech, aniž by k tomu někdo ze strany „totalitárního“ státu jejich řidiče nutil. Z toho je také možné vyčíst vzkaz, který obyčejní lidé posílali režimu zosobněnému L. I. Brežně-

---

¹ A pokud je takový člověk mravně připraven ke kombinátorství, tak mu nezbyvá než ho uplatňovat cestou krádeží ve výrobě a porušováním technologické kázně: vždyť co se dá čekat od pracujícího člověka s výplatou 15 000 rublů (při cenách roku 2016), jestliže příjmy představitelů „elity“ se počítají v miliónech a miliardách rublů? – „nedělat nic a ještě škodit...; „jestliže si oni myslí, že mě platí, tak ať si také myslí, že já na ně pracuju...“; „v práci nejsi slušný host, odnes co chceš, všeho dost...“ a tak podobně.

A pokud takový člověk ke kombinátorství mravně připraven není, tak se mu režim „velkého kombinátora“ jednoduše hnusí.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

vem, že nejenže není demokratický, ale dokonce si nedokáže řádně poradit ani s povinnostmi „velkého inkvizitora“.

Pokus o „destalinizaci“, který zahájil M. S. Gorbačov a CIA „naverbovaný“ A. N. Jakovlev, také nebyl ověřen úspěchem, jen vedl k záměně režimu neefektivního „velkého inkvizitora“ za režim „velkého kombinátora“, o jehož řídicí efektivitě a společenské užitečnosti darmo mluvit.

Další pokus o „destalinizaci“, který v prvních letech 21. století zahájili buržoazní liberálové, také nespěje k úspěchu. Příčina tkví v tom, že se o to snaží přívrženci režimu „velkého kombinátora“ pokoušející se sami sebe prezentovat jako svobodomilci¹.

Abychom mohli dát z hlediska života průkaznou odpověď na otázku: *Proč všechny pokusy o destalinizaci a desovětizaci v Rusku selhávají?* – je nutné pochopit následující okolnost. Je to totiž tak, že každý objekt (jev) v chápání lidí charakterizuje určitý konečný soubor parametrů, z nichž každý musí být metrologicky průkazný. Objekty (jevy), které náležejí k jedné třídě objektů (jevů), jsou charakterizovány stejným souborným složením svých parametrů. Jestliže nějaký objekt (jev) zahrnuje širší soubor parametrů, než jaký je charakteristický soubor parametrů nějaké třídy objektů (jevů), bude tento objekt (jev) náležet k jiné třídě objektů (jevů).

Režim „velkého inkvizitora“ je charakterizován souborem skládajícím se ze čtyř dříve vyjmenovaných úkolů, které musí řešit. Režim stalinského bolševismu řešil stejné úkoly, proto ho mnozí vnímají jako jednu z podob režimu „velkého inkvizitora“. Jenže on současně s těmito čtyřmi úkoly spadajícími do režimu „velkého inkvizitora“ řešil i další úkoly, které navíc měly v porovnání s nimi v plném souboru úkolů stalinského bolševismu vyšší priority. Proto také bolševický režim v čele s J. V. Stalinem **nebyl** jednou z mnoha podob, jaké na sebe v dějinách bral režim „velkého inkvizitora“.

---

¹ Odsud pramení i pokus prezentovat jako „svobodomilce“ neúspěšného kombinátora M. B. Chodorkovského a boj buržoazně-liberální veřejnosti napřed o jeho osvobození z vězení a teď o jeho návrat do Ruska a o jeho účast v politice s cílem nechat ho zvolit prezidentem Ruska.

A tohle není nikdo z jeho kritiků-liberastů vycházejících z pozic „velkého kombinátora“ schopen pochopit.

No a svoboda jako vlastnost jedince a „kombinátorství“ jako charakteristická črta jeho jednání nejsou vzájemně slučitelné: v ruském jazyce je slovo „svoboda“ objektivně zkratkou **S**-vědomím **VO**-vedení **BO**-hem **DA**-né (**С**-овестью **ВО**-дительство **БО**-гом **ДА**-нное).

Jenže sám F. M. Dostojevskij chápal svobodu poněkud jinak¹, proto také „Kristus“ z Dostojevského legendy „velkému inkvizitorovi“ neoponoval². Takže je-li jedinec náchylný nebo třeba jen mravně při-

---

¹ V opačném případě by nebyl přívržencem hazardních her, což je projevem podřízenosti režimu „velkého kombinátora“.

² «Ó, přesvědčíme je, že jen tehdy se stanou svobodnými, vzdají-li se své svobody v náš prospěch a pokoří-li se nám. Nu což, budeme mít pravdu, či budeme lhátí? Přesvědčí se sami, že máme pravdu, neboť si vzpomenou, do jakých hrůz otroctví a zmatku je přivedla ta tvá svoboda. Svoboda, svobodný rozum a věda je přivedou natolik do úzkých a postaví před takové zázraky a nerozřešitelná tajemství, že někteří z nich, nepokorní a krutí, zahubí sami sebe, druzí, nepokorní, ale příliš slabí, zahubí druh druhá, a třetí, kteří zůstanou příliš slabí a nešťastní, přilezou k našim nohám a budou žadoniti: „Ano, měli jste pravdu, jen vy jste znali jeho tajemství, vracíme se k vám, zachraňte nás před námi samotnými.“ Ovšem až od nás obdrží chléb, jasně uvidí, že jim bereme chléb, který vlastníma rukama vydobyli, abychom jim ho rozdali bez veškerého zázraku, uvidí, že jsme neproměnili kameny v chleby, ale skutečně více než z chleba budou se radovati z toho, že jej obdrží z našich rukou! Neboť příliš dobře si budou pamatovati, že dříve, bez nás, dokonce i ten chléb, který sami vydobyli, měnil se jim v rukou jen v kámen, ale potom, když se vrátili k nám, změnil se jim týž kámen v jejich rukou v chléb. Příliš, příliš si budou cenit toho, co znamená podrobí se jednou pro vždy! (...)

Říkají a prorokují, že přijdeš a znovu zvítězíš, přijdeš se svými vyvolenými, se svými hrdými a mocnými, ale my řekneme, že oni spasili jen sami sebe a my jsme spasili všechny. Říká se, že potupena bude nevěstka, sedící na zvířeti a držící ve svých rukou tajemství, že se vzbouří znovu slabí, že roztrhají její purpur a obnaží její „hnusné“ tělo. Avšak tehdy vstanu a ukážu ti na tisíce milionů šťastných dětí, jež nepoznaly hříchu. A my, kdož jsme vzali jejich hříchy pro jejich štěstí na sebe, staneme před tebou a řekneme: „Sud' nás, můžeš-li a opovážíš-li se.“ Věz, že se tě nebojím. Věz, že i já jsem byl v poušti a živil jsem se tam kobyilkami a kořínky, že i já jsem žehnal svobodě, kterou jsi ty požehnal lidi, že jsem se připravoval vstoupiti do řad vyvolenců tvých, do řad mocných a silných s touhou „doplniti jejich řady“. Avšak vzpamatoval jsem se a nechtěl jsem již sloužit šílenství. Vrátil jsem se a přimkl

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

pravený „kombinovat“, připravuje ho to o svobodu. A společnost, ve které si mohou „kombinátoři“ pod ochranou jejího právního systému dělat co se jim zachce „dodržující její trestní zákoník“, nemůže být svobodná. A ten, kdo vykořeňuje parazitismus a to i potlačováním a likvidací parazitů, nemusí vždy být tyranem, despotou, upírem ani „velkým inkvizitorem“¹.

k zástupu těch, kteří napravili skutek tvůj. Odešel jsem od hrdých a vrátil jsem se k pokorným, pro štěstí těchto pokorných. To, co ti říkám, se splní a říše naše bude vybudována. Opakuji ti, že již zítra uvidíš ono poslušné stádo, které se na první můj pokyn vrhne k tobě a bude shrabovati žhavé uhlí k tvé hranici, na které tě spálím za to, že jsi nám přišel překážeti. Neboť zaslouží-li si někdo nejvíce ze všech naší hranice, pak jsi to ty. Zítra tě upálím. Dixi (tak jsem řekl – latin.) (...)

...když inkvizitor umlkl, čekal chvíli, co mu odpoví jeho zajatec. Jeho mlčení mu bylo těžké. Viděl, jak ho vězeň napjatě a tiše poslouchá dívaje se mu přímo do očí, aniž by mu snad chtěl oponovat. Stařec si velmi přál, aby dostal nějakou odpověď, byť i hořkou, hroznou. Ale vězeň se pojednou mlčky přiblížil ke staříkovi a tiše ho políbil na jeho bezkrevné, devadesátileté rty, a to byla celá odpověď. Stařík se zachvěl. Cosi se pohnulo v koutcích jeho rtů; přistoupil ke dveřím, otevřel je a řekl vězni: „Jdi, a už sem nikdy nechod'... nechod' sem vůbec... nikdy, nikdy!“ A propustil ho do „temných uliček města“. Vězeň odešel.

— A stařec?

— Políbek mu hoří v srdci, ale staré přesvědčení zůstává.»

¹ Přestože s tím liberálové souhlasit nebudou:

*И от Цезаря далеко, и от вьюги.
Лебезить не нужно, трусить, торопиться.
Говоришь, что все наместники — воруги
Но воруга мне милей, чем кровопийца*

*Moc daleko Caesar je, vichřice nemusíš se bát.
Netřeba honit se, lísat se a lhát.
Že náměstci kradou? Těž nepěkný to jev.
Však raději je než ty, co pijí tvou krev.*

I. A. Brodskij, Dopisy římskému příteli (citát od Marcuse Martialise), rok 1972.

«Když chytají špióna nebo zrádce rozhořčení lidé nezná hranic a požadují pro něj smrt zastřelením. Ale když zloděj krade všem před očima, když zpronevěřuje státní majetek, tak se reakce jeho okolí omezí jen na dobrosrdečné pošťuchování a poklepávání po rameni. Přitom je zcela očividné, že zloděj, který zpronevěřuje majetek lidu a podrývá tím zájmy národního hospodářství, je přinejmenším stejný špión a zrádce, ne-li hůř. (...) Zlodějí jsou u nás stovky, tisíce a všechny je prostřednictvím Hlavní politické správy nepochytáte. Tady je potřebné jiné opatření, účinnější a důkladnější, které spočívá v tom, že

→ → →

Reálná lidovláda se nemůže omezovat jen na volební procedury a dodržování jejich pravidelného opakování, jak to předepisuje tradice nebo zákon: dějiny znají dost tyranů, které získaly mandát ke svému vládnutí tak, že zorganizovaly formálně demokratické procedury hlasování o těch či oněch otázkách. Má-li být lidovláda reálná a ne pouze formální, tak to především znamená svobodu (přínejmenším většiny) v dříve definovaném smyslu tohoto slova, nejen ty či ony procedury, kterými lidé vyzdvihují své zástupce do mocenských orgánů. Hlavní charakteristickou vlastností lidovlády proto musí být **vnímavost orgánů státní moci k přáním lidí projevující se v praktické politice, a také ochrana budoucího národa před jeho neřestmi zděděnými z minulosti i těmi nově vznikajícími**. Vnímavost k přáním lidí a ochrana budoucího národa před neřestmi vyžaduje kázeň především v samotném státním aparátu a tím pádem také nelitostné a nemilosrdné odstraňování z něho všech, kteří tuto kázeň porušují¹. Což znamená, že je možné souhlasit s názorem vyřčeným G. Ja. Javlinským v jednom z televizních pořadů ještě v sovětské době:

Jestliže si přeji mít ve společnosti demokracii, musím mít ve státním aparátu diktaturu.

Ale to je přece i jeden z úkolů, který musí řešit režim „velkého inkvizitora“, přičemž reálná lidovláda musí řešit i jiné úkoly s ohledem na: 1) stabilní výrobu a přerozdělování „chleba pozemského“ a jiných

---

okolo takových zlodějíčků musí jejich okolí vytvořit atmosféru jejich všeobecného morálního odsouzení a nenávistného odmítání. Toto opatření spočívá v tom, abychom provedli takovou kampaň a vytvořili takovou morální atmosféru mezi pracujícími a rolníky, která by znemožňovala krádeže, která by zlodějům natolik znepríjemnila život, že by to napříště vyloučilo jejich zlodějiny a zpronevěry lidového majetku...» - J. V. Stalin – O hospodářské situaci v Sovětském svazu a politice strany. *Zpráva pro aktiv leningradské partajní organizace o práci pléna ÚV Všesvazové komunistické strany bolševiků ze 13. dubna 1926* – Sebrané spisy, díl osmý, str. 136. První publikace – Leningradská pravda, č. 89, 18. dubna 1926.

Z těchto dvou citátů musí být každému intelektuálně a mravně zdravému člověku jasná podstata nekompromisní nesmiřitelnosti bolševismu a liberalismu.

¹ To vůbec neznamená uplatňování trestu smrti, neboť takové odstranění může mít podobu nuceného nebo dobrovolného přechodu do zaměstnání mimo oblast státního či hospodářského řízení.

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

statků, 2) sebereprodukci sociálně-ekonomického systému a 3) jeho schopnost vlastní sebeobranu v návaznosti pokolení; tedy úkoly, jež si uložil i „velký inkvizitor“, přestože na základě principů spravedlnosti, kterou chápal podle svého. Ale reálná lidovláda řešící stejné úkoly jako režim „velkého inkvizitora“ musí navíc řešit i úkoly rozvoje: v opačném případě by zdegenerovala v tyranii více či méně efektivního „velkého inkvizitora“ nebo v tyranii „velkého kombinátora“.

Jenže takzvaný „silný stát“ není tyranii¹; je to stát, který si vytyčuje cíle a dosahuje jich s přijatelnou kvalitou řízení. Silný stát je celonárodní, pokud si vytyčuje cíle v celonárodním zájmu, tj. v zájmu nastolování nadpozemské objektivní Spravedlnosti a dosahuje jich navzdory všem globálně-politickým, zahraničněpolitickým a vnitropolitickým těžkostem, včetně cílevědomého odporu přívrženců a tvůrců nespravedlnosti a tím si získává lásku a podporu lidí.

A jednotícím článkem národa a státnosti je v tomto procesu vlastenectví, což znamená, že **vlastenectví bez státní politiky uvádějící nadpozemskou objektivní Spravedlnost do života není možné.**

A právě z těchto příčin není možné bolševický režim v čele s J. V. Stalínem, ani přes všechny jeho neduhy a chyby, charakterizovat jako tupou tyranii realizující principy: „dostat se nahoru kvůli získání moci“ a „jednou jsme se dostali k moci, tak si teď můžeme dělat, co se nám zamane“; ani jako režim „velkého inkvizitora“, neboť společně s těmi čtyřmi úkoly, které je povinen řešit režim „velkého inkvizitora“, bolševici navíc pracovali na řešení úkolů uvádění do života nadpozemské objektivní Spravedlnosti, tj. na řešení úkolů rozvoje nejen mnohonárodnostní společnosti a každého jednotlivého národa SSSR, ale zároveň i celého lidstva².

---

¹ Tyranie je v důsledku odtrženosti větší části důležitých zpětných vazeb v uzavřeném systému řízení (ve smyslu Dostatečně všeobecné teorie řízení) vždy slabá, takže otázkou pouze zůstává, zda existují síly (zahraničněpolitické a vnitropolitické), co dokáží využít její slabosti ve svých cílech, které však také nemusí být vždy a ve všech aspektech pravověrné.

² O tom viz kapitola 19. – díl pátý tohoto kurzu, a také práce vnitřního prediktoru SSSR: Ford a Stalin: O tom, jak žít lidsky, rok 2004, Řešení pro-
→ → →

Jedna jediná fráze z Ekonomických problémů socialismu v SSSR zcela popírá možná obvinění Stalinova režimu z tyranie, neboť za ní stála reálná politika zaměřená na řešení úkolu, který ohlašovala:

«Je nutné ... dosáhnout takového kulturního růstu společnosti, který by zajistil všem jejím členům všestranný rozvoj jejich fyzických a rozumových schopností, aby měli možnost získat takové vzdělání, které by jim postačovalo k tomu, aby se stali aktivními činiteli společenského rozvoje...»¹

Jenže „kombinátoři“ nejsou schopni odlišit tyranii „velkého inkvizitora“ od reálné lidovlády: jedno i druhé je pro „velkého kombinátora“ tyranii bránící mu „svobodně kombinovat“. **Ale poctivě pracující člověk je schopen od sebe odlišit všechny tři: tyranii „velkého kombinátora“, tyranii „velkého inkvizitora“ i silný stát pracující na uvádění do života nadpozemské objektivní Spravedlnosti, na vybudování reálné lidovlády a na zajištění reálné svobody jednotlivců.** A tou úplně nejhorší tyranii je tyranie režimu „velkého kombinátora“, která se tváří jako skutečná demokracie a svoboda.

A ta skutečnost, že historicky zformovaná kultura Ruské mnohonárodnostní regionální civilizace v současné době neztělesňuje výše popsaný ideál, jehož je odpradávná nositelkou – civilizaci lidskosti, která by uváděla do života nadpozemskou objektivní Spravedlnost, a je nyní naopak přeplněna těmi nejrůznějšími neřestmi, které se v ní staly životní normou, ještě neznamená, že tento ideál je iluzorní nebo nedosažitelný:

- je cílem kulturního rozvoje veškerého lidstva;
- jeho určitost a nepopíratelnost² umožňují jednoznačně rozlišovat a vymezovat individuální degradaci a individuální rozvoj, které se

---

blémů národnostních vztahů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti (O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti), z roku 2012 a Úvod do ústavního práva, z roku 2013.

¹ J. V. Stalin – Ekonomické problémy socialismu v SSSR – Moskva: samostatné vydání, Státní vydavatelství politické literatury, 1952, str. 68.

² Je nemožné popřít tu skutečnost, že v psychice každého jedince existují: 1) behaviorální programy vyplývající z instinktů, 2) programy vyplývající z historicky zformované kultury, 3) programy, jež jsou výsledkem tvořivosti samotného jedince bez ohledu na to, že je lhostejný k rozlišování objektivních rozdílů mezi Dobrem a Zlem, 4) povinnosti vyplývající ze svědomí, které vedou buď k pozastavení plnění nebo k plnění behaviorálních programů tří

→ → →

Hlava 20. Spravedlnost jako způsob vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“

---

následně promítají v tom, zda společnost degraduje nebo se naopak rozvíjí;

- jeho určitost a nepopíratelnost umožňují vypracovat a do života uvádět politiku stabilního a bezpečného rozvoje všech společností bez jakýchkoliv výjimek a nezávisle na tom, v jakém stavu se v současné době nacházejí, kolik se v nich nahromadilo neřeší a problémů.

Jenže to je antiliberismus a antifašismus v jednom, proto se ve světě najde mnoho těch, co budou nespokojeni s Rusí-SSSR-Ruskem, a všichni budou obviňovat Rusko: liberálové z fašismu, fašisté (přívrženci oligarchických diktatur a jednoho vůdce) – z biologické a kulturní neplnohodnotnosti s poukazováním na skutečné nebo vymyšlené neřeší a problémy, které jsou Rusku vlastní.

Jenže fašismus v jeho skryté oligarchicko-mafiánské podobě (obvykle se nazývající liberalismem) ani v otevřeně oligarchicko-diktátorské podobě nemá v Rusku potřebnou sociální základnu. A proto před Ruskem stojí úkol jeho dalšího svébytného rozvoje – ve smyslu uvádění do života ideálu lidskosti – a rozšíření tohoto procesu na národy ostatních regionálních civilizací, ve kterých pro to naštěstí existuje sociální základna. Biblický projekt globalizace se nachází ve slepé uličce a Ruský projekt globalizace – vybudování civilizace mnohonárodnostní lidskosti – bude realizován.

Hlava 20 v redakci ze dne 30.08.2016

---

předchozích kategorií v závislosti na tom, zda jsou za daných okolností nepravděrné nebo pravověrné.

Takže není možné vyvrátit tu skutečnost, že rozhodující vliv na chování jedince bude mít to, jaká ze čtyř výše nazvaných kategorií získá v jeho psychice nejvyšší prioritu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Podrobněji je tématika hlavy 21 osvětlena v pracích vnitřního prediktoru SSSR: Řešení problémů národnostních vztahů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti. O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti, z roku 2012 a O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných, z roku 2000. Proto bude v této hlavě uvedeno ve vztahu k této tématice jen to nejdůležitější, co je klíčové pro realizaci globalizace lidským způsobem s ohledem na to, že lidstvo se skládá z několika ras a množství národností.

21.1. Slepá ulička buržoazně-liberálního multikulturalismu

Uvedeme zde příklady toho, jak političtí činitelé evropských států hodnotili výsledky „rozvoje“ dosaženého jejich státy pod nadvládou idejí buržoazního liberalismu do roku 2010.

«Pokusy vybudovat v Německu multikulturní společnost, ve které by spolu představitelé různých kultur „žili v úplné shodě“, zcela pohořely. To přiznala kancléřka Německé spolkové republiky Angela Merkelová ve svém projevu v Postupimi na setkání s mládežnickým křídlem její strany, Křesťanskodemokratické unie Německa.

V šedesátých letech 20. století německé úřady vyzvaly zahraniční pracovníky, aby přijížděli do našeho státu, a oni v něm teď žijí. Tehdy jsme si lhali do kapsy, když jsme prohlašovali, že v Německu nezůstanou, že zase odjedou. Jenže to je daleko od reality“, citovala kancléřku BBC.»¹

Po několika měsících se k tomuto názoru německé kancléřky připojil i premiér Velké Británie.

«Premiéra Velké Británie Davida Camerona obvinili z přitakávání ultrapravicovým organizacím – britští antifašisté, muslimové a opozičníci zkritizovali politika za jeho mnichovský projev, ve kterém nedávno na konferenci o bezpečnosti prohlásil, že politika multikulturalismu utrpěla fiasko. A již několik hodin poté se ve městě Luton konala masová protiislámská demonstrace, informuje [ECHO Moskvy](#)»².

Potom se k nim připojil i francouzský prezident Nicolas Sarkozy:

---

¹ „Pokusy vybudovat v Německu harmonickou multikulturní společnost se nezdařily“, prohlásila Merkelová:

<http://www.newsru.com/world/17oct2010/merkel.html>.

² Cameron prohlásil, že politika multikulturalismu utrpěla fiasko. Je zapotřebí ukázat svaly: <http://www.newsru.com/world/06feb2011/kameron.html>.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

«Příliš jsme se obávali o identitu lidí přijíždějících do našeho státu a málo se starali o identitu našeho vlastního státu, když jsme je přijímali“, řekl minulý čtvrtek <10.02.2011> v televizním rozhovoru a přímo nazval politiku multikulturalismu neúspěšnou.

„Všichni samozřejmě musíme brát ohledy na rozdíly, ale my nechceme... společnost skládající se z jednotlivých komunit žijících samostatně vedle sebe. Jestliže někdo přijíždí do Francie, tak musí přistoupit na to, že se zde jako v tavicím kotli rozplyne v jednotné společnosti a to výslovně v naší národní společnosti. A pokud s tím není svolný, tak nemůže být ve Francii žádoucím hostem.“ (...)

O fiasku politiky multikulturalismu mluvila také federální německá kancléřka Angela Merkelová a bývalí premiéři Austrálie a Španělska John Howard a José María Aznar.»¹

A nejdále v tom zašli Holanďané.

«Holandská vláda prohlásila, že má v úmyslu vzdát se starého modelu multikulturalismu, který stimuloval muslimské imigranty, aby si v Nizozemsku vytvářeli paralelní společnost.

V novém návrhu zákona o integraci (průvodní dopis a patnáctistránkový plán činnosti), který holandský ministr vnitra Piet Hein Donner předložil parlamentu 16. června <2011>, se říká: „Vláda sdílí nespokojenost veřejnosti s multikulturním modelem společnosti a plánuje posunout priority směrem k zachování hodnot holandského národa.

V nové systémové integraci budou hodnoty holandské společnosti hrát ústřední roli. V souvislosti s touto změnou se vláda vzdává modelu multikulturní společnosti“.»²

V Norsku politici s ohledem na fiasko multikulturalismu žádná oficiální prohlášení nedělali, zato tam 22. července 2011 přímo **k něčemu** došlo: **jak informovala média**³, člen zednářské lóže svatého Olafa Anders Behring Breivik⁴ odpálil bombu ve vládní čtvrti v Oslo, poté

---

¹ <http://www.newsru.com/world/11feb2011/sarkozy.html>.

² “Hudson New York”, USA — 23. června 2011; “The Netherlands to Abandon Multiculturalism”; <http://perevodika.ru/articles/18983.html>.

³ To, co se stalo ve skutečnosti, se může velice lišit od toho, o čem informovala média...

⁴ Zednář sedmého stupně zasvěcení – Rytíř Východu, byl členem nejvyšší kapituly lóže. Po teroristickém útoku „bratani“ (pozn. překl. ve smyslu členové jedné mafie, zločinecké bandy) oznámili, že byl Breivik z lóže vyloučen. V roce 2012 byl odsouzen k 21 letům odnětí svobody a od té doby je ve výkonu trestu. Už jako vězeň začal studovat na fakultě politologie univerzity v Oslo (od roku 2015), kam se dostal na druhý pokus. Tato poslední okolnost nám dává důvod domnívat se, že on sám a jeho „poručníci“ mají s ohledem na

hlavní město opustil a proniknul na území mládežnického tábora vládnoucí Strany práce na ostrově Utøya¹, kde zahájil střelbu. V důsledku obou těchto teroristických činů zahynulo 77 lidí a 151 jich bylo zraněno. Z nich na ostrově Utøya zahynulo 69 lidí (65 jich Breivik na místě zastřelil, jeden člověk se při pokusu uniknout z ostrova utopil, jeden

OSTROV UTOYA:

NAHOŘE VPRAVO – CELKOVÝ POHLED NA OSTROV A TRASA POHYBU A. BREIVIKA, KTEROU UDALO OFICIÁLNÍ VYŠETŘOVÁNÍ (DĚLKA ČERNÉ LINKY V BÍLÉM OBDÉLNÍKU NA POZADÍ VODY V LEVÉM DOLNÍM ROHU ODPOVÍDÁ 50 METRŮM, ABYSTE SI MOHLI UDĚLAT PŘEDSTAVU O SKUTEČNÉM MĚŘÍTKU);

DOLE – TĚLA OBĚTÍ PŘÍMO U BŘEHU

zahynul pádem ze skály, jeden na svá zranění zemřel po cestě z ostrova a jeden v nemocnici) a zraněno bylo 62 lidí (podle jiných údajů 66).

Avšak mnohé svědčí o tom, že nás média opět obelhala a že Breivik ve skutečnosti nebyl bláznivý samotář, ale přijal na sebe právní odpovědnost za nějakou „brigádu“ a sehrál roli hlásné trouby jejich pánů. Ve prospěch toho mluví ta skutečnost, že podle toho, co ukazo-

---

jeho osobu určité politické plány do budoucna, a to nejspíše dříve, než mu vyprší jeho trest. Ve prospěch toho mluví i ta skutečnost, že média nenechávají lidi na Breivika zapomenout a epizodicky ho připomínají informováním o jeho životě. Například v roce 2016 Breivik úspěšně vysoudil na Norsku 331 000 norských korun (okolo 36 000 EUR) za „studentou kávu“, kterou mu ve vězení dávali ke snídani – „velice důležitá novinka“.

¹ Na jezeře Tyrifjorden přibližně 100 km od Osla.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

valy první reportáže z místa tragédie na ostrově Utøya, ležela těla mnoha zavražděných přímo u břehu v místech, která z vyvýšeniny ostrova buď vůbec nebyla viditelná nebo jen velice špatně kvůli výškovému rozdílu, keřům a dalším překážkám (viz fotografie výše).

To dělá dojem, že ti, co utekli před Breivikem stílejícím na ostrově, se před ním pokoušeli schovat za dosti příkrým pobřežním sklonem nebo odplavat z ostrova, ale když dorazili k vodní hladině, tak byli zastřeleni výstřely z člunu nebo z druhého břehu¹. A počet mrtvých těl u vodní hladiny dělá dojem, že po nich současně střílelo několik dost přesných střelců. No a Breivik v tomto pečlivě naplánovaném a zorganizovaném kolektivním „lovu“ plnil úkol „nadháněče“, a potom v určitém dlouhodobějším politickém scénáři – na sebe vzal osobní právní odpovědnost za to všechno a misi „posvátné oběti“ v projektu plánované, přičemž vůbec ne liberální, budoucnosti Evropy.

Navíc v roce 2011 na internetu probleskovaly zprávy, že Breivika řídila britská MI-5 a CIA. A v srpnu 2012 byly ohlášeny výsledky oficiálního vyšetřování reakce státních struktur, podle kterých policie nepřijala opatření pro zneutralizování Breivika včas. Také zazněly požadavky osvobodit Breivika a následovaly hrozby na adresu norských úředních osob vydávané jménem „řádu templářů“.

A po tom všem ve své řeči u soudu 17.04.2012 Breivik prohlásil:

«Já zde stojím jako představitel norského, evropského, antikomunistického a antiislámského opozičního hnutí: Norského a evropského hnutí odporu. A také jako představitel Templářů. Mluvím jménem mnoha Norů, Skandinávců, Evropanů, kteří nechtějí být připraveni o svá práva původního etnika, kteří nechtějí být připraveni o svá kulturní ani územní práva. (...) Máme právo položit politikům, novinářům, vědcům a veřejným činitelům

---

¹ Pravdivost té verze, že Breivik šel nebo běžel podél pobřežní linie (jak je to znázorněno na oficiálním schématu jeho pohybu po ostrově) a zabíjel všechny, kteří mu přišli do cesty, vyvolává mnoho otázek: Co ti lidé dělali u břehů ostrova při teplotě vody +14 °C? Proč nereagovali, když se objevil Breivik, jako by ho neviděli nebo neslyšeli výstřely (Breivik neměl na zbraních tlumič)? Proč se před ním neschovali v křoví na ostrově a čekali, až se k nim přiblíží na vzdálenost, kdy je zaručeně nemohl minout?

Breivik na Utøye vystřelil 121 krát z devítimilimetrové pistole Glock 34 (zaměřovací vzdálenost střelby v mezích 50 m) a 171 krát z pušky Ruger Mini-14 (zaměřovací vzdálenost střelby v mezích 100 – 150 m). V okamžiku zadržení mu ještě zbývalo 374 patron do pistole a 765 do pušky.

dvě velice důležité otázky. První otázka: Považujete za nedemokratické, že norský národ nikdy neměl možnost uspořádat referendum o přeměně svého státu v multietnický a multikulturní stát? Cožpak je to nedemokratické obracet se ke svým vlastním občanům o radu? Druhá otázka: Je demokratické nikdy se občanů vlastního státu neptat, zda jsou připraveni u sebe doma uvítat africké a asijské běžence, když to navíc povede k tomu, že se původní občané ve svém vlastním státě promění v menšinu?»¹

Na tyto otázky liberasti nemají „politicky korektní“ odpovědi, takže potom mnozí představitelé původních národů přicházejí k závěru, že je pro ně buržoazně-liberální multikulturalismus nepřijatelný, přestože třeba nemohou souhlasit s metodou „řešení“ tohoto problému Breivikem and Company.

To, co se stalo v Norsku v červenci 2011, napovídá, že jestliže buržoazně-liberální multikulturalismus v Norsku neutrpěl přímo krach jako všude v Evropě, tak proti němu přinejmenším vystupuje určitá část původního obyvatelstva, o které by se rády opřely některé mafiánsko-politické organizace, nejen ta, ke které náleží A. Breivik...

Tvrzení, že představitelé původních národů, kteří nepřijali liberální multikulturalismus, jsou ve všech státech Evropy masově stíženi „xenofobií“, tj. neopodstatněnými negativními předsudky k jinak vypadajícím lidem, kteří přijeli do jejich států a jsou nositeli jiné kultury; že tato „xenofobie“ se zakládá výlučně na odlišnosti vnějšího vzhledu představitelů různých kultur a vůbec ne na určité konfliktnosti jejich mravně-etických standardů², jež se navíc projevuje v masové statistice chování představitelů každé z těchto kultur, je v rozporu s celou dějinnou praxí globální mnohonárodnostní civilizace. Jedná se o nestydatou lež!

Příkladem toho, že podobné konflikty nevznikají jen tak z ničeho, je v Rusku vztah všech ostatních etnických (kulturně svébytných) skupin k cikánům:

- na jedné straně se najdou představitelé cikánské, převážně umělecko-tvůrčí inteligence, kteří někdy vystupují v politických televizních

---

¹ <http://pavel-slob.livejournal.com/515445.html>;
http://worldcrisis.ru/crisis/971021?PARENT RUBR=wc_social&PARENT ORDER=-WRITTEN%2C-PUBLISHED

² Jinými slovy, ti nově přichází prostě jen „vypadají na pohled hrozivě, ale jinak jsou to uvnitř z gruntu hodní lidé“ a místní reagují pouze na „hrozivost jejich vnějšího vzhledu“ a nejsou schopni uvidět tu jejich „vnitřní“ dobrotu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

talk show na téma „politické korektnosti“, „tolerance“ a „multikulturalismu“, a také hrají ve filmech¹, nebo si Rusové mohou připomenout nejznámější představitele jejich muzikální, teď již převážně minulé „restaurační“² kultury – k těm většina lidí žádné výhrady nemá a s úctou přijímají jejich vklad do rozvoje kultury mnohonárodnostního Ruska;

- a na druhé straně je daleko rozšířenější a všem dobře známá masová praxe cikánského zlodějství, *přesvědčivého žebráctví*³ a podvádění ve vlacích, na železničních i autobusových nádražích, na trzích, praxe, kdy cikánské „brigády“ obcházejí obytné čtvrti ve městech i obcích se stejným cílem podvádět a krást, praxe provozování „domácí magie“ (pro zákazníka zdaleka ne vždy bez rizika), praxe dealerství drog v místech odděleně kompaktního usídlení cikánské diaspory a „zastřešování“ celého toho cikánského kriminálního a polokriminálního byznysu orgány státní moci a představiteli policejních orgánů pod různými záminkami – to vše v lidech vyvolává zcela zasloužené odpor a celkový negativní vztah k cikánům ze strany bez výjimky všech národů, které se v životě s touto „cikánštinou“ střetávají.

Také hrdina Sovětského svazu se za celé ty čtyři roky Velké vlastenecké války mezi cikány objevil jen jeden, byl jím Timofej Iljič Prokofjev (1913 – 1944), jehož bojová cesta zasluhuje hlubokou úctu – byl to námořní pešák Černomořského námořnictva, který zahynul při

---

¹ Ve kterých cikány ne vždy hrají cikáni: v seriálu Cikán hlavního hrdinu zahrál Michaj Jermolajevič Volontir (1934 – 2015), o kterém je možné se dozvědět, že je původem Moldavan (v letech přestavby se Volontir zapojoval do politického života Moldávie a vyzýval k tomu, aby získala nezávislost, připojila se k Rumunsku a osvobodila se od „ruských okupantů“).

A cikáni ne vždy hráli výslovně cikány – příkladem tomu je Nikolaj Alexejevič Sličenko (který se narodil v roce 1934) ve filmu Svatba v Malinovce.

² V Ruském impériu měli peníze na to, aby svůj čas trávili v restauracích s cikánským hudebním doprovodem a ještě dříve na to, aby si „zajeli k cikánům“, jen představitelé zazobané „elity“. Takže ta restaurační cikánská muzikální subkultura byla subkulturou sekundárního parazitismu na subkultuře primárních parazitů, bohatých „elitářů“, kteří takto promrhávali život. Nezbytným předpokladem pro to byla svébytná přitažlivá estetika této subkultury.

³ V ruském jazyce se dokonce uchytilo sloveso označující specifiku cikánů v tomto druhu činnosti – „vycikánit“.

osvobozování města Nikolajev v sestavě výsadku dobrovolníků pod velením staršího poručíka Konstantina Fjodoroviče Olyšanského (1915 – 1944) ve dnech 26 – 28. března 1944.¹ A Hrdina socialistické práce není mezi cikány ani jeden, také mezi významnými vědci, inženýry a lékaři se cikánů najde pomálu.

Ale zato s nabídkou na „čtení z ruky“ a dalšími podobnými cikánskými čísly, která u lidí vzbuzují nechuť k „cikánštině“, se v životě nestřetl jen málokterý občan nebo cestující po železnicích SSSR a Ruska, přestože zde žije pouhých 220 tisíc cikánů (podle údajů ze sčítání lidu v roce 2010)², tedy podstatně méně než 1% z celkového počtu obyvatel RF.

Je jasné, že i při takové statistice účasti cikánské diaspory v životě mnohonárodnostní společnosti Ruska, si mohou lidé mimo cikánské prostředí vážit některých cikánů za jejich osobní kvality. **Tato skupina cikánů – skutečných pracujících, která se určitě neskládá jen z jednotlivých výjimek, je však zřídka kdy svým okolím vnímána jako cikánská, pokud se ti lidé ke své národnosti otevřeně nehlásí.** Avšak celkově cikánská diaspora – díky svým do očí bijícím „operujícím brigádám“ a politice „baronů“ – žádnou úctu v okolních kulturách nevyvolává³. A vinu na tom nenese obyvatelstvo žijící v okolí cikánské

---

¹ Ze 68 výsadkářů podle různých údajů přežilo od 11 do 15 lidí, z nichž většina byla raněna či otrávena kouřem; tři brzy poté na svá zranění zemřeli; a další dva zahynuli v bojích v srpnu 1944. Tito výsadkáři odrazili 18 útoků, zlikvidovali více než 700 hitlerovců, několik tanků a dělostřeleckých zbraní. 55 účastníkům tohoto výsadku byl udělen titul hrdiny Sovětského svazu. Jména dvanácti účastníků výsadku zůstávala dlouhou dobu neznámá, jen proto nebyla zahrnuta do seznamu Hrdinů. Několik jmen se podařilo zjistit až po válce. A. N. Andrejevovi, lodivodovi, který zajišťoval vylovení výsadku, byl titul Hrdiny Sovětského svazu udělen posmrtně v roce 1965 (<http://fishki.net/1481278-desant-olshanskogo.html>).

² I když sami cikáni uvádějí, že jejich počet v Rusku je okolo 1,5 miliónu.

³ Skutečnost, že to, co je o cikánech a vztahu k nim uvedeno výše, není žádný výmysl, viz publikace Sofie Taňkové v Komsomolské pravdě: Jen jediný den jsem si to zkusila v kůži cikánky, a už vás „gadžové“ nemohu ani cítit! ze dne 11.06.2016 (gadžo je v cikánštině označení pro osoby jiného než cikánského původu) a komentáře k této publikaci na odkazu: <http://www.spb.kp.ru/daily/26540/3558207/>.

«Dnes [17.06.2016] od 10:00 do 12:00 hodin v obci [Plechanovo, Tulská oblast, kde v březnu 2016 panovaly nepokoje kvůli likvidaci nepovolených
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

diaspory, prý trpící „xenofobií“ a neopodstatněnými proticikánskými předsudky, ale v první řadě právě ty „operující brigády“ a další kriminalita formovaná v cikánském společenství **v plné shodě s NORMAMI jejich tradiční kultury**¹, která se historicky utvářela *za souhlasu a povzbuzování činnosti těchto „operujících brigád“ ze strany cikánské „elity“*. Ale o tom představitelé cikánské tvůrčí inteligence v televizních talk show ani v jiných svých veřejných vystoupeních nikdy nemluví, čímž tento druh všemi tak nenáviděné „cikánštiny“ jen podporují.

Proto je to o tom, co dělala, dělá a má dělat státnost pro to, aby cikáni přešli od své historicky zformované a v mnohém neřestné kultury (a především od rodinné pedagogické subkultury) k nějaké jiné kultuře,

---

staveb cikánů] pracoval mobilní úřad práce. Odborníci byli také připraveni poskytnout konzultace každému, kdo by si to přál, v budově pobočky úřadu práce pro území Plechanovo.

Z 5,5 tisíce volných míst, která dnes úřad práce nabízí, tvoří 80% dělnické profese.

Bez ohledu na úsilí vynakládané úřadem se k němu obrátili pouze dva cikáni. Žena se zajímala o pracovní místo myčky nádobí a muž o pracovní místo svářeče.

Jak informuje tisková služba administrativy Tuly, tak minulý týden si cikánští baroni stěžovali městskému manažerovi Jevgeniji Avilovovi, že členové jejich tábora mají potíže s nalezením práce.

Příští týden se v budově Vzdělávacího střediska č. 1 bude konat celoměstský trh volných pracovních míst» (<http://www.glavny.tv/news/20801> — v hranatých závorkách jsou naše vysvětlivky k citaci).

¹ Na územích, která se za 2. světové války 20. století ocitla pod kontrolou Třetí říše, tyto osobitosti tradiční, staletí trvající cikánské kultury vedly k tomu, že byl zlikvidován velký počet cikánů jako nenapravitelných nositelů parazitismu. A v řadě oblastí Evropy se tato politika okupantů setkávala se souhlasem místního obyvatelstva. Ale Hitler nebyl v organizaci genocidy cikánů průkopníkem: viz dějiny počínaje středověkem.

V SSSR byla tato parazitická podstata cikánské kultury také pocitována, ale politika státu byla již od prvních porevolučních let zaměřena na kulturní integraci cikánů do sovětské společnosti, aby nová pokolení získala vzdělání a profese, které by jim umožnily plnohodnotně pracovat a přestat s potulkou, žebráním, zlodějnami a podvody. Ten proces však nebyl doveden do konce a tak ten problém dále přetrvává.

osvobozené od neřestí vyvolávajících v necikánském okolí odpor, strach (v řadě případů) a nenávisť.

To samé platí i pro všechny ostatní tradice negativního vztahu původního obyvatelstva těch či oněch regionů jakéhokoliv státu (včetně Ruska), zformované v době dávné i nedávné, k jednotlivcům přicházejícím z jiných kultur a k diasporám odlišných kultur zformovaných v jejich společnostech, v jehož základu vždy leží odpověď na otázku, jak vypadá statistika: Kdo v jakých oblastech a jak pracuje, jaké příjmy z této činnosti má, jaký postoj k tomu zaujímá státní moc a jak se sociální postavení lidí a diaspor jiných kultur slučuje s tím, co je reálně dosažitelné pro absolutní většinu skutečně pracujícího původního obyvatelstva?

A jestliže lidé z jiné kultury skutečně pracují, svědomitě se podílejí na společenském sjednocení práce a chovají se s úctou k původnímu obyvatelstvu, tak národnostní ani jiné konflikty původního obyvatelstva s jedinci ani diasporami jiných kultur nevznikají: vtipy a anekdoty na téma národních (kulturních) osobitostí a vzájemných vztahů samozřejmě budou mít své místo, ale budou vzájemné a lidmi budou vnímány opravdu jen jako vtipy a ne jako urážky a snaha toho druhého ponižit, protože humor hraje roli jednoho z prostředků komunikace mezi lidmi obecně, a stejně tak prostředku komunikace mezi jednotlivými kulturami v symbióze původního obyvatelstva a diaspor. Rovněž potom dochází k uzavírání mezietnických sňatků, které také vnášejí svůj vklad do harmonizace vzájemných vztahů mezi kulturami a do zachování a rozvoje každé z nich.

Zde může zaznít námitka v tom smyslu, že existuje výjimka v podobě takzvaného „zvířecího antisemitismu“; že je nutné uznat i ve statistice se projevující objektivně existující skutečnost, že židé jsou obzvláště pracovití a že v porovnání s nežidovským obyvatelstvem prokazují svou převahu v inteligenci a profesionalismu, za kterou prý je nenávidí ti lenivější, a proto méně úspěšní, ale zato o to více závistiví „slaboduší“ „antisemité“ – představitelé jiných národů.

Jenže ten nechvalně známý „antisemitismus“ břídilů-závistivců, přestože opravdu existuje, není tím statisticky převládajícím druhem „antisemitismu“. Takže odkazování¹ se na něj nemůže být vyvrácením

---

¹ Velmi názornou formou například ve stylu dříve uváděné fráze pronesené psychiatrem M. O. Gurevičem na adresu pacientky s Alzheimerovou chorobou → → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

toho, co bylo řečeno v předchozím odstavci už jen kvůli tomu, že biblický projekt ztročení lidstva ve jménu Boha není výmysl, ale historicky-kulturní objektivní danost, a *spoluúčast židů i judaistů na něm v roli, která jim v tomto biblickém projektu byla přisouzena*, musí vyvolávat tu či onu nespokojenost těch, kteří jsou v tomto projektu ti utlačovaní a vykořisťovaní, a to bez ohledu na etnický, konfesní nebo kulturní původ těchto ne-židů. A skutečnost masového podílnictví židů na biblickém projektu ztročení lidstva ve jménu Boha se nevynuluje tím, že oni sami se stali jeho prvními oběťmi, ani tím, že je někdo z nich mimořádný pracant, skvělý odborník a v životě jeden z nejspolehlivějších lidí... Toto jsou totiž otázky vzájemného vztahu příslušných kultur a egregorů převyšující tuto individuální úroveň.

A proto za staletí trvajících a všudypřítomných „nevynulování antisemitismu“ nemůžou „zoologičtí antisemité“, ale specifika tradiční židovsko-judaistické kultury naprogramovaná Biblií a Talmudem a její interakce s kulturami původních národů různých regionů planety¹. Ovšem problém „antisemitismu“ nemůže být vyřešen likvidací židů-judaistů,

---

robou: „Vidíte, jak málo je zapotřebí rozumu k tomu, abyste byli antisemitou“.

¹ Nový zákon od Jana, 8:42-47 «Ježíš jim řekl: „Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste Mne, neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím; neboť nepřišel jsem sám od sebe, ale On Mne poslal. Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo. Váš otec je ďábel; a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. Já mluvím pravdu, a proto mi nevěříte. Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Mluvím-li pravdu, proč mi nevěříte? Kdo je z Boha, slyší Boží řeč. Vy proto neslyšíte, že z Boha nejste.»

V Koránu je v podstatě stejná výčitka. Súra 62 obviňuje tradiční židovsko-judaistickou kulturu z odchýlení se od pravověrnosti 62:5-7 «Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je podoba lidí, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Bůh nepovede lid nespravedlivý! Rci: „Vy, kteří vyznáváte židovství! Domníváte-li se, že jste Bohu bližší než ostatní lidé, pak si přejte <vlastní> smrt, jste-li pravdomluvní!“ Ale oni si ji nikdy nebudou přát kvůli tomu, co provedly již předtím ruce jejich. A Bůh dobře zná nespravedlivé!» (tj. bojí se zodpovídat se Bohu ze svých činů v pozemském životě – naše vysvětlení k citaci).

jako se o to pokusila Třetí říše, a ještě dříve Španělsko v období reconquisty a inkvizice, ani likvidací „antisemitů“, jak to předpokládá Starý zákon¹.

Řečené ovšem neznamená, že historicky zformovaná kultura původního obyvatelstva je ve všech regionech planety vždy a ve všem pravověrná a bezúhonná, a kultury přichozích jedinců a diaspor jiných kultur jsou vždy a ve všem pokleslé a špatné. Jedni i druzí by se měli zbavovat neřestí, které jsou vlastní jejich kulturám, měli by si přitom vzájemně pomáhat a *o-Boh-acovat* se, ale to už je nutné posuzovat v konkrétních případech každého jednotlivého státu, každé *de facto* multikulturní společnosti a s ohledem na problémy, které se v ní nahromadily.

Takže příčinou toho, že přední evropští politici byli pod tlakem okolností nuceni přiznat fiasko a bezperspektivnost buržoazně-liberálního multikulturalismu v Evropské unii, není ničím neopodstatněná „xenofobie“ zaostalého obyvatelstva evropských států. Jedná se o zcela jiné příčiny, o kterých si však liberasti nepřejí diskutovat s odůvodněním, že probírat toto téma není „politicky korektní“ a poukazují přitom na nutnost „tolerance“², která je podle nich údajně jedinou možnou a bezvýhradnou životní normou.

---

¹ «...pronárody a království, jež by ti nesloužily, zhynou, a takové pronárody propadnou úplné zkáze» Izajáš, 60:12.

² „Tolerance“ byl původně lékařský termín označující sníženou odolnost organismu, snížení imunologické reakce organismu na přítomnost cizorodých objektů, především genů. V takovém významu ho jako první zavedl anglický imunolog Peter Medawar v roce 1952, kdy tento pojem označoval stupeň citlivosti lidského organismu na transplantované orgány, na přijetí cizorodých transplantátů.

Potom se slovo „tolerance“ začalo používat v sociologii a politice v poněkud jiném významu. «Tolerance (z lat. tolerantia – strpění, trpělivost, přijetí, dobrovolné snášení utrpení) – sociologický termín označující snášenlivost k jinému světónázoru, způsobu života, chování a obyčejům. Tolerance neznamená lhostejnost. Také neznamená přijetí jiného světónázoru nebo způsobu života, spočívá v tom, že poskytuje jiným právo žít v souladu s vlastním světónázorem.

V souladu s definicí Filosofického encyklopedického slovníku „je tolerance snášenlivost k jiným názorům, mravům, zvykům. Tolerance je potřebná ve vztahu k osobitostem různých národů, národností a náboženství. Je přízna-
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Navíc tu ve vzájemných vztazích různých kultur figuruje ještě jeden psychologický aspekt: **dokonce i jen ojedinělé pokleslé činy představitelů jiných kultur jsou vnímány v kulturně svébytných společnostech daleko ostřeji než v podstatě analogické, masově prováděné pokleslé činy představitelů jejich vlastní kultury.**

Tato okolnost je katalyzátorem konfliktů ve všech multikulturních společnostech a představitelé diaspor ji velmi často ignorují. V právníkové aplikační praxi potom ve větší či menší míře vlivem této okolnosti přichází o svou funkčnost deklarovaný princip, že před zákonem jsou si všichni rovni. V důsledku toho může, v závislosti na konkrétních historicko-politických okolnostech, příslušná právní aplikační praxe poškozovat:

- jak původní obyvatelstvo, jestliže státní orgány a média ospravedlňují a zbavují odpovědnosti představitele diaspor,

---

kem sebedůvěry a přesvědčení o spolehlivosti svých vlastních postojů, příznakem všem otevřeného ideového proudu, který se nebojí srovnání s jinými názory a nevyhýbá se duchovní konkurenci» (Wikipedie).

Za touto definicí ve Wikipedii následuje omezující podmínka, kterou však společensko-politická praxe nepotvrzuje: «Tolerance znamená úctu, přijetí a správné chápání jiných kultur, způsobů sebevyjádření a projevů lidské individuality. Tolerancí se nerozumí ústupky, blahosklonnost nebo shovívavost. Projev tolerance také neznamená trpět sociální nespravedlnosti, vzdát se svých přesvědčení nebo činit ústupky cizím přesvědčením, ani vnucování svých přesvědčení jiným lidem.» Jenže v reálné společensko-politické praxi buržoazního multikulturalismu **tolerance vyžaduje přesný opak: tupé a bezduché strpění jednání subjektů z jiné kultury, ať už by bylo jakékoliv. A tohle potvrzuje veškerá společensko-politická praxe buržoazně-liberálního multikulturalismu.**

„Tolerance“ se zásadně liší od Lásky, která také zavazuje přijímat lidi takovými, jací jsou. Jenže Lásky zároveň zavazuje pomoci člověku, který je takový, jaký je, aby se stal lepším. Tj. Lásky zavazuje pomoci člověku odhalit a vyřešit jeho problémy; „tolerance“ zavazuje trpět jeho neřesti a jejich vliv na okolní Svět a lidi a nepředpokládá, že by mělo být podnikáno něco, co by tomu člověku mohlo pomoci vyřešit problém jeho individuálního rozvoje, aby se mohl zformovat ve skutečného člověka. Proto je sama „tolerance“ velkým hříchem a velkou neřestí.

- tak i diaspory, jestliže se sama skutečnost příslušnosti k té či oné diaspoře stává důvodem pro odmítání presumpce neviny, která by měla vyšetřovací orgány zavazovat doložit faktickou průkaznost obvinění a soud, aby se přesvědčil o tom, že žalující strana a vyšetřovací orgány nevznesly falešná obvinění.

Ted' přejdeme k faktům dokládajícím, co přinesli nově příchozí z jiných kultur původnímu evropskému obyvatelstvu.

Aktivní propagandistku liberálně-buržoazního multikulturalismu a „tolerance“ mladou a krásnou Švédku Elin Krantzovou v prázdné tramvaji na okraji Stockholmu přepadl, potom surově znásilnil a zabil nedodělek člověka¹, dříve trestaný imigrant etiopského původu, který přijel do Švédska z USA a byl ve Švédsku odsouzen k 16 letům odnětí svobody. Znetvořenou mrtvolu Elin Krantzové zaházenou kameny našli na předměstí Stockholmu. K této události došlo v září roku 2010².

---

¹ Tím nedodělkem člověka není proto, že to je černoch, a tedy údajně představitel neplnohodnotné rasy, ale proto, že jeho psychika je svou organizační analogická psychice chlípné opice. Pokud bude někdo trvat na tom, že vrah Elin Krantzové dosáhl kvalit člověka, tak ať popřemýšlí o tom, zda si on sám přeje žít ve společnosti takových „lidí“ podle zákonů opičího stáda/smečky. On sám je také obětí defektní kultury, pod jejíž nadvládou dospěl sice tělesně, ale v mravně-psychologickém ohledu se již nedokázal zformovat ve skutečného člověka.

² «Tolerance a multikulturalismus zabíjejí. Život a osud Švédky Elin Krantzové»: <http://alexandr-palkin.livejournal.com/1640282.html>. — Přestože je lexikon této publikace na hony vzdálen normám „politické korektnosti“, tak podstatu problému popisuje dobře; <http://abunda.ru/54310-zhertva-tolerastii-6-foto.html> — je také o tom.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Elin Krantz was one of the "stars" of the video "Mix it up" promoting race mixing in Sweden.

Her insulting singing of the Swedish National Anthem while having sex with a black man was meant to hurt.

She was a member of the Facebook page "We Like Diversity" and she supported Third World Immigration into Sweden.

She was murdered by an American black male with an extensive crime record in the USA. He had married a Somali woman and moved to Sweden as an immigrant.

Her body was stuffed in between rocks after an extremely painful rape and murder.

It makes you wonder if she changed her mind about her views in the last moments of her life.

Rest in Peace Elin Krantz.

REÁLNÝ BURŽOAZNĚ-LIBERÁLNÍ MULTIKULTURALISMUS BEZ PŘÍKRAS...

Ale Elin Krantzová se ještě předtím, než se stala obětí chtíce a ničím neomezané svévole toho stvoření, které se člověku pouze podobá, stala obětí lživé politiky propagandy „tolerance“ a liberálního multikulturalismu uplatňované švédským státem po dobu mnohých desetiletí. Dříve než byla Elin Krantzová znásilněna a zavražděna stačila projevit svou iniciativu a nechala se natočit v klipu propagujícím mravní rozklad, ve kterém předstírala pohlavní styk „svobodné lásky“ s černochem, z čehož si divák měl udělat závěr, že takový úpadek mra-

vů je tím nejvyšším projevem tolerance¹, která by se měla stát normou v životě multikulturní společnosti.

Na konci ledna 2016 média informovala:

«Sedmnáctiletá Dánka se ocitla v absurdní situaci poté, kdy na ni neúspěšně zaútočil migrant. Jak informuje Daily Mail, dívka si postěžovala policistům, že za pomoci pepřového spreje se jen tak tak dokázala na ulici ubránit neznámému člověku, který se ji pokusil znásilnit. Jenže to vypadá, že před soudem stane sama poškozená.

Jak vysvětlil zástupce policie Knud Kirsten, tak použití pepřového spreje – a to dokonce i pro účely sebeobrany – je v Dánsku zakázáno, proto sedmnáctileté figurantce tohoto příběhu teď může hrozit trest nejen v podobě pokuty ale dokonce i odnětí svobody.

S ohledem na migrantovo tvrzení, že přistoupil k dívce na ulici s dobrými úmysly a v odpověď byl těžce zraněn, bude vyšetřování zamotané a zdlouhavé.»²

Další případ, o kterém informovala média v únoru roku 2016:

«Ultralevicová německá aktivistka odpustila svým migrantům-násilníkům. Toto sdělení svým trýznitelům zveřejnila na své stránce na Facebooku. Její prohlášení návštěvníky sociálních sítí šokovala, informuje Federální zpravodajská agentura.

Připomeneme, že poškozená Selin Görenová (24 let) je tiskovou mluvčí socialistické, feministické a protikapitalistické organizace Left Youth. Tři běženci ji surově znásilnili 27. ledna ve městě Mannheim (spolková země Bádensko-Württembersko).

Ve svém profilu na sociální síti se feministka obrací k násilníkům a prohlašuje, že je velice ráda, že se jim povedlo utéci před válkou na Blízkém Východě, překonat cestu po moři, aniž by utonuli a dosáhnout Evropy. Přesto se obává o jejich životy. A příčinou obav této velkomyslné feministky je rasismus, který zachvátil obyvatele Evropy. Má strach, že by běženci mohli díky němu utrpět a „že to surové násilí, které ona zažila, může

---

¹ Není to o rasové příslušnosti účastníků sexu, ale o mravním rozkladu jako zdroji uspokojování psychofyzilogických požitků, který liberasti povyšují na smysl života jedince.

- Pokud je mezinárodní či mezirasové manželství založeno na Lásce, tak je třeba těm lidem jen popřát hodně štěstí a znásobení Lásky v následujících pokoleních.
- Jestliže je za celkového úpadku mravů dodržováno něco podobného „rasovým zákonům“ Třetí říše, tak díky tomu mravní rozklad nepřestane být hříchem.

² Sedmnáctiletou Dánku soudí za použití pepřového spreje ve rvačce s migrantem: <https://life.ru/t/новости/182087>.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

posílit nenávisť k nim“. A tak slibuje, že bude proti rasismu bojovat, aby tak zabránila lidem je nenávidět.

„Vy nejste ten problém, vůbec nejste tím problémem. Vy jste skvělí lidé, kteří musí být svobodní a v bezpečí stejně jako všichni ostatní. Děkuji vám za to, že jste k nám přijeli“, píše aktivistka.

Připomeneme, že na začátku února se na populárních muslimských webech objevily výzvy k novým masovým útokům migrantů na německé ženy. Tyto útoky jsou naplánovány na Den svatého Valentýna, 14. února.¹ Německá policie přiznala, že hrozba těchto útoků je zcela reálná.»²

V dubnu roku 2016 se objevila nová zpráva:

«Norský politik **Karsten Nordal**, kterého sexuálně znásilnil běželec ze Somálska, se přiznal, že cítí vinu za to, že migranta deportují zpět do jeho vlasti, informuje britský deník *Daily Mail*.

Takto o tom člen norské socialistické levicové strany mluvil v pořadu národní televizní show *Sám proti sobě*.

Nordal v průběhu svého vystoupení poznamenal, že je heterosexuálem a poté, co ho migrant znásilnil, se snažil zbavit nepříjemných vzpomínek tím, že se vrhnul na alkohol a drogy. Násilník byl soudem odsouzen k 4,5 letům odnětí svobody a k deportaci z Norska zpět do své vlasti, do Somálska.

Život Nordala považujícího se za feministu a antirasistu byl po této události rozvrácen, píše informační zdroj s odkazem na slova poškozeného. Přesto však podle svých slov cítí vinu vůči Somálci, který bude nucen opustit Norsko a znovu se vrátit do své zaostalé země, i když byl dříve přesvědčen, že až násilník skončí za mřížemi, tak se mu uleví.

Politik viní z tohoto migrantova činu krutost současného světa a výchovu, na které se podepsala válka a chudoba.»³

Tak toto byly události, které je možné zařadit do kategorie „ojedinělých případů“ – zločinů, kterých se dopustili migranti. Jenže z těchto „ojedinělých případů“ se potom skládají příslušné statistiky. A dokonce i v případě, že se v té výše uvedené události se sedmnáctiletou Dánkou opravdu nejednalo o útok a šlo o pouhé nedorozumění a migrant vůči ní skutečně neměl žádné agresivní úmysly a stal se tak obětí její přehnané reakce vyvolané vlastním strachem, tak už jen ta skutečnost, že se v „zákonů dbalé“ Evropě sedmnáctiletá dívka vyzbrojila pepřo-

¹ Média neinformovala o tom, že by 14. února 2016 došlo v evropských státech k masovým útokům migrantů na ženy.

² Zabij mě něžně... Němka znásilněná migranty děkuje svým trýznitelům: <http://www.centrasia.ru/news2.php?st=1455530760>.

³ <http://mirnov.ru/lenta-novostej/iznasilovanniy-norvezhec-poprosil-umigranta-proschenie.html>.

vým sprejem a použila ho proti migrantovi, jehož úmysly nepochopila, svědčí o tom, že musela v té době již vědět a uvědomovat si „něco“, o čem se v souvislosti s tímto incidentem nemluvilo. A to „něco“ může být pouze životní zkušenost jí samotné, jejích přátel a blízkých, kteří se po dobu mnohých let, či dokonce desetiletí, systematicky střetávali s vyzývavě drzým chováním imigrantů, které pravidelně přecházelo v agresi proti původním obyvatelům státu¹, jež byla doprovázena nečinností policie a podporou migrantů ze strany státu.

Jenže masová mravně-etická připravenost nově příchozích *chovat se tak, jak to není slučitelné s normami chování společnosti*, která je přijala, se dříve či později nevyhnutelně projeví ve skupinových činech, jež s postupem času také zformují statistiku skupinových zločinů, která bude společně s ostatními statistikami charakterizovat život multikulturní společnosti.

Výsledkem toho se staly události v Kolíně nad Rýnem na prahu Nového roku 2016. Jak informuje Wikipedie:

«**Novoroční útoky na ženy v Německu** byly masové (okolo 1000 zaregistrovaných případů), jednalo se především o útoky na ženy v předvečer Nového roku 2016. Následně kolínská prokuratura vydala

---

¹ V červnu roku 2016 média informovala ještě o jedné epizodě, která se stala v Dánsku.

«Absolventské oslavy v metropolitní čtvrti Dánska Husum skončily hospitalizací dvou bývalých studentek. Podle informací očitých svědků absolventky kyselinou z vodních pistolí postříkali migranti.

K útoku došlo ještě za bílého dne 27. června, ale o incidentu se dozvídáme až nyní. Dívky postříkali kyselinou z okolo projíždějícího auta. Tekutina zasáhla jejich obličej a způsobila absolventkám chemické popáleniny očí. Díky zásahu lékařů se po několikahodinových léčebných procedurách povedlo dívkám zachránit zrak. Nacházejí se však i nadále pod zdravotnickým dohledem.

Jen poznamenáme, že v Dánsku mají absolventskou tradici, kdy si mladí lidé najímají auta a v celých třídách potom objíždějí rodiče, aby jim poblahořáli. Takový útok na dánské studentky nebyl v letošním roce zdaleka první. Místní média tvrdí, že se běženci z arabských států přinejmenším třikrát dopustili chuligánských výtržností proti absolventům. Jednou to dokonce bylo natočeno na video. Autokolona absolventů byla zablokována, když projížděla čtvrtí, ve které žijí převážně migranti. A poté po nich místní začali házet nejen vajíčka, ale dokonce i kameny. Podle policejních údajů při tom jedna dívka utrpěla úraz hlavy» (<http://www.gorod.lv/novosti/271127-bezhentsy-obliliskislotoi-studentov-vo-vremya-prazdnovaniya-vypusknogo-v-danii>).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

prohlášení o tom, že absolutní většinu podezřelých z útoku na ženy v době novoročních událostí ve městě netvoří migranti¹. Bylo zjištěno, že mezi podezřelými je pouze několik občanů Sýrie a Iráku, a že hlavní část útočníků se skládala z přesídlenců ze severní Afriky, kteří do Německa přijeli před mnoha lety a již dávno získali německé občanství. Také prokuratura vyvrátila ty pověsti o masových znásilněních v průběhu novoročních událostí. Většina z 1054 stížností, které na policii podali poškození, se týkala krádeží a ne sexuálního obtěžování, zdůraznila prokuratura.

První a nejvýznamnější incidenty – krádeží, sexuálního obtěžování a znásilnění (bylo informováno o dvou případech). Do davu oslavujících obyvatel se vmísila skupina asi 1000 mužů, především přesídlenců ze severní Afriky, kteří začali útočit proti ženám. Na městskou policii do 12. ledna přišlo více než 650 stížností.

Kromě Kolína k podobným incidentům došlo jak v jiných městech Německa (Berlín, Hamburk, Düsseldorf, Stuttgart), tak i ve Švýcarsku (Curych) a Rakousku (Salzburg).

---

¹ Počínaje rokem 2011 zesílil proud běženců směřujících do evropských států z Afriky a Blízkého Východu. Vyvoláno to bylo tím, že NATO zlikvidovalo Libyjskou arabskou republiku a činy takzvaného „islámského státu“ na území států Blízkého Východu, kde byly tyto bandy pseudoislámských teroristů podporovány tajnými službami USA a dalších států Západu, přičemž Turecko v kultivování tohoto pseudoislámského fašismu plnilo speciální misi.

Svého vrcholu tato migrace dosáhla v roce 2015, kdy celkový počet běženců a nelegálních migrantů, kteří přišli do států Evropské unie, dosáhl řádově 1 650 000 lidí, mezi kterými se snadno „ztratí“ 20 – 30 tisíc i víc přípravených bojovníků, jejichž úkolem je infiltrovat se do evropských společností a čekat na rozkaz k zahájení akce. **30 tisíc bojovníků, to znamená minimálně 1000 diverzně-teroristických skupin, které jsou schopné učinit konec současné Evropě, pokud:**

- na jedné straně oni dostanou rozkaz jednat,
- a na druhé straně dostanou policie a tajné služby evropských států rozkaz „dodržovat politickou korektnost“ a „jednat“ přesně tak, jako policie v Kolíně nad Rýnem v tu novoroční noc roku 2016.

Přítom počet obyvatelstva Evropské unie v jejích 28 státech v roce 2015 činil 508 milionů 200 tisíc lidí. Celkový počet imigrantů nahromaděný státy Evropské unie do roku 2016 je odhadován na 72 milionů lidí, což je řádově 9,7% z celkového počtu obyvatelstva (<http://maxpark.com/community/4109/content/3690561>). Počet nelegálních migrantů a jejich potomků žijících ve státech Evropské unie je odhadován na 5 – 7 milionů lidí.

Federální úřad německé kriminální policie slíbil prostudovat fenomén „taharruš“, pod kterým se v arabských státech rozumí kolektivní sexuální obtěžování: mladí muži obklopí ženu, začnou vykřikovat nepřístojné věci a pokoušejí se jí dotknout a sebrat jí její osobní věci. (...)

Efekt z tohoto skandálu byl zesílen tím, že policie po dobu několika dnů skrývala skutečné rozměry toho, co se dělo, takže na tuto situaci ani hned nezareagovala německá média. Navíc starostka Kolína nad Rýnem Henriette Reker poradila německým ženám, aby změnily své chování na veřejných místech – „chodily ve skupinách“ a „dodržovaly vzdálenost na vztaženou paži“, což vyvolalo příval kritiky a vtipů. (...)

V řadě německých měst proběhly demonstrace odsuzující útoky, z nichž část měla protiimigrantské zaměření a část naopak vyzývala čelit nepřátelským postojům vůči migrantům. Samostatný mítink proti útokům, sexismu a rasismu provedli syrští a afghánští běženci.»¹

«Třetí den tohoto migrantského skandálu v Kolíně nad Rýnem se ve [Spiegelu](#) objevil policejní protokol, ve kterém byla shromážděna svědeckví o tom, co se dělo tu [strašnou novoroční noc](#).

Autor protokolu nazývá dění u centrální kolínské katedrály „chaosem“ a tvrdí, že stát ztratil kontrolu nad migrační politikou města.

„Situace v tu novoroční noc byla „strašná a ostudná“, píše autor dané zprávy. „Něco takového jsem za celých 29 let své služby nezažil. Čekali jsme, že bude velký počet zraněných a mrtvých. Jen zázrakem se tomu povedlo vyhnout.“

A takto autor toho protokolu popisuje ty události:

„Ženy, ať už měly pánský doprovod či ne, byly donuceny projít v doslovném smyslu „uličkou“. Migranti byli opilí a pod vlivem drog, ani je nemůžu popsat jako lidi. O pomoc k policii se obraceli početní bezradní, plačící a vylekaní kolemjdoucí, obzvláště ženy a dívky. Na náměstí docházelo ke rvačkám, krádežím a veřejnému sexu.“

Policisté nemohli v té chvíli pomoci každému poškozenému, neboť jejich bylo příliš málo. Sami migranti se chovali vyzývavým a drzým způsobem dokonce i k nim:

„Já jsem Syřan a vy se ke mně musíte chovat přívětivě! Sama paní Merkelová mne sem pozvala“, cituje autor protokolu zadržенého migranta. A ještě se běženci policistům vysmívali přímo do tváře, trhali před nimi své dočasné doklady na kusy a říkali: „Vůbec nic mi nemůžete udělat. Zítra si koupím nové doklady.“

Zpráva svědčí o tom, že policisté dokonce ani nestíhali pomoci ženám, které je volaly z davu migrantů. V následujících dnech se na policii obrátilo více než sto poškozených. Dvě oběti oznámily znásilnění, přičemž jednoho z nich se měla dopustit celá skupina migrantů.

---

¹ Wikipedie. Novoroční útoky na ženy v Německu (2015/2016). (V tom stavu jak fungovaly do 07.05.2016, jsou odkazy na citované zdroje uvedeny.)

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

„Oni mne chytali, strkali mi ruce pod sukni a nikdo mi nepřišel na pomoc“, vyprávěla policii jedna Němka, která se stala obětí sexuálního obtěžování.

Budovu centrálního železničního nádraží Afričané proměnili v záchod a svou potřebu zde konali přímo před očima kolemjdoucích. To samé se dělo pod stěnami gotické římskokatolické kolínské katedrály.

Autor zprávy upřesňuje, že těm chuligánům a zločincům bylo podle jejich vzhledu od 15 do 35 let.

V protokolu se mluví o příčinách této mimořádné situace. Ukazuje se, že migranti prostě nemohli odjet z nádraží na předměstí, kde žijí. V tramvajích byla strašná tlačence. A to právě bylo důvodem toho sročení na náměstí před katedrálou, což vyvrací informace o tom, že tuto akci naplánovali migranti, kteří jsou členy Islámského státu (v Rusku zakázané teroristické skupiny – pozn. redakce), nebo německými radikály.»¹

Jenže ta novoroční epizoda v Kolíně nad Rýnem nebyla jen chuligánstvím davu poskládaného z jedinců, kteří byli masově pod vlivem drog (včetně alkoholu), a kterým oslavy poskytly záminku, aby se všichni sešli a pořádně si tento svůj stav „euforie“ užili.

Bylo to ohlášení nároku těch, co přišli v dnešní době i potomků těch, kteří přišli již dříve, na zaujetí postavení pánů Evropy. Oznamovali tím původním Evropanům, že je čeká postavení druhořadého obyvatelstva „nové Evropy“ s omezenými právy s tím, že v tom horším případě to může skončit i jejich genocidou budoucími „pravými Evropany“.

Faktor narkotické omámenosti v daném případě pouze zviditelnil tu mravnost a etiku a ty záměry, které jsou reálně vlastní velkému podílu imigrantů. Narkotika je pouze zbabavila zábran a v jejich chování se tak projevil princip popisovaný příslovím: „Co za strážníka v mysli, to v opilosti na jazyku.“

* * *

V souvislosti s událostmi v Kolíně nad Rýnem je nutné poukázat na to, že německá policie přišla o návyky, jak zabránit a předejít podobným masovým výtržnostem v ulicích. V Ruském impériu v případě

---

¹ Alexandr Bojko – Zpráva policie o situaci v Kolíně nad Rýnem: Co se ve skutečnosti dělo v tu novoroční noc – Komsomolská pravda ze dne 07.01.2016: <http://www.spb.kp.ru/daily/26475.4/3348043/>.

masových nepokojů v ulicích na konci 19. století a na začátku 20. století tajné služby jednaly následujícím způsobem.

Pokud to neskončilo ostrou střelbou do davu, jako tomu bylo 9. ledna 1905 v Petrohradě, nebo v průběhu Lenského střelení 4. (17.) dubna 1912¹, tak byl dav zablokován na určitém městském území, a potom do něj jízdní policie nebo kozáci najížděli. Ty, kteří projevovali agresivitu ve vztahu ke koním či jezdcům, bili karabáči nebo šavlemi (na plocho, aby je nezabíjeli, nebo šavlemi v pochvách). Od davu tak vždy odřízli skupinu, kterou vytlačili stranou a v doprovodu transportovali na místo soustředění vyšetřovaných². Takto byl dav postupně rozčleněn na menší skupinky. V místech jejich dalšího soustředění byly všechny skupinky od sebe izolovány. Poté se začalo s vyšetřováním na téma: Zjistit totožnost každého jednotlivce. Kdo je podněcovatel? Kdo aktivní účastník nepokojů? Kdo se přimotal k davu náhodou jako kolemjdoucí, který se ocitl v nesprávnou dobu na nesprávném místě? Na základě výsledků vyšetřování náhodné kolemjdoucí propouštěli bez následků a aktivní účastníci nepokojů si to odskákali každý v závislosti na svém vkladu: od povinného policejního dohledu do vyhnanství nebo trestu odnětí svobody ve vězení.³

Pokud vezmeme v úvahu podstatné snížení počtu jízdní policie, tak v dnešní době máme k dispozici drony, na kterých nemusí být umístě-

---

¹ Z přibližně 2 000 účastníků pokojného protestu proti porušování carských zákonů a nelidským životním i pracovním podmínkám (na 1 000 lidí více než 700 případů pracovních úrazů ročně, doba trvání pracovních směn do 16 hodin s jedním volným dnem v týdnu) bylo ve zlatých dolech podle různých údajů zabito od 150 do 270 lidí a zraněno od 250 do 500.

² V Moskvě i v Petrohradu se k tomu používaly jízdní kavalérie.

³ Přestože to někdy bylo doprovázeno nadužitím moci ze strany představitelů silových orgánů, kteří se mohli rozkurážit, takže lidé v davu mohli být také zmrzačeni nebo zabití. Nicméně úkolem silových orgánů bylo, aby při uklidňování řádění davu došlo ke zranění či zabití co nejméně lidí.

Jeden z nechvalně známých příkladů tohoto druhu nadužití moci: budoucí akademik a historik Je. V. Tarle (1874 — 1955, rozený Grigorij Vigdorovič) byl 18. října 1905 zraněn do hlavy v důsledku úderu palašem (šavlí) na plocho, když jízdní policie rozháněla shromáždění u Technologického institutu v Petrohradu na podporu manifestu Mikuláše II. ze 17. října o poskytnutí občanských svobod. — Jeden z absurdních případů z doby Mikuláše II., kdy bylo živelné sociální shromáždění na podporu rozhodnutí státní moci rozeznáno na rozkaz stejné státní moci.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ny jen videokamery; většina takových delikventů má dnes v kapse zapnutý mobilní telefon, díky němuž je možné je identifikovat a následně zadržet bez jakékoliv zvláštní námahy. Navíc jsou tajné služby povinné sledovat situaci ve společnosti a umět předvídat její další vývoj.

Proto nezbývá než přijít k závěru, že kolínské události mohly vzniknout jen za zjevné nečinnosti státní moci umožňující imigrantům dělat si, co se jim zamane. Státní moc tak očividně sabotovala své povinnosti vůči zákonům dbalému obyvatelstvu. Což znamená, že tyto události nebyly náhodné, bezcílné ani bezdůvodné. K rozboru této otázky se vrátíme později.

*   *
*

Ty kolínské události však nejsou jen důsledkem degradace a projevem neschopnosti státnosti Německé spolkové republiky.

Jsou především jedním z mnoha projevů toho, že vládnoucí režimy států Evropské unie uplatňují zrádcovskou politiku ve vztahu k původním národům a pracují na likvidaci těchto národů i jejich kultur: jedná se o biblickou globalizaci krytou prosazováním liberalismu a liberální koncepce „lidských práv“...

Abychom si ujasnili podstatu toho, co se dělo v Kolíně nad Rýnem, připomeneme si již více než deset let staré události. 27. října 2005 vypukly na pařížských předměstích nepokoje. V těchto oblastech imigranti a jejich děti, které se již narodily a vyrostly ve Francii ve druhém i třetím pokolení, tvoří významný podíl obyvatelstva. Mnozí z nich pocházejí z bývalých francouzských kolonií (což znamená, že etnicky to nejsou Evropané) a jsou mezi nimi i svou kulturou tradiční muslimové. Na ulicích byla podpalována auta i autobusy městské hromadné dopravy, také byly podpalovány obchody, restaurace, školy, docházelo k útokům na policejní hlídky i okrsky – v průběhu několika dnů dosáhly tyto nepokoje masového charakteru a rozšířily se i do ostatních regionů Francie.

Důvodem k vyjádření nespokojenosti takovým způsobem byla podle bouřící se strany smrt dvou výrostků arabského původu, kteří při pokusu schovat se před pronásledující je policií vlezli do transformátorové budky a zahynuli v ní v důsledku zásahu elektrickým proudem. Oficiální francouzské úřady informující o začátku nepokojů odmítly,

že by výrostky pronásledovala policie.¹ Nicméně popření této skutečnosti nevedlo k ničemu a po několika dnech se nepokoje rozšířily i do regionů jiných francouzských měst, kde imigranti a jejich potomci stejně jako na pařížských předměstích tvořili podstatnou část obyvatelstva a náleželi k *chudině* (podle francouzských měřítek).

Po dobu téměř dvou týdnů francouzské úřady zůstávaly prakticky nečinné (což nemohlo nevyvolat údiv u mnoha soudných lidí, přestože analytici z médií tuto skutečnost obcházeli), a nepřistoupily k žádným rozhodným silovým opatřením, kterými by zamezily běsnění násilí v ulicích a zločinům proti majetku nijak zvlášť bohatých francouzských občanů žijících ve čtvrtích zachvácených nepokoji. S pocitem beztrestnosti ten *údajně živelný*² projev nespokojenosti v podobě násilí a pogromů proti majetku v ulicích nabíral na masovosti. Ve výsledku do doby vyhlášení výjimečného stavu jedenáctý den nepokojů (9. listopadu) – buřiči pálili denně až 1 500 aut po celé Francii. Navíc začala tato pouliční verbež střílet na policejní hlídky ze střelných zbraní, takže se mezi policisty objevili ranění; o obětech mezi buřiči žádné informace nezazněly. V důsledku zavedení výjimečného stavu na základě zákona z roku 1955 získala policie právo postupovat tvrději a místní orgány mohly vyhlásit hodinu zákazu vycházení podle vlastního uvážení. Díky těmto *podezřele* (neospravedlnitelně) *pozdě* zavedeným opatřením začala intenzita zločinnosti klesat a 11. listopadu se počet podpálených aut snížil na 400 aut za noc a policie začala denně zadržovat od 150 do 200 pouličních chuligánů. Další týden se tyto ukazatele dále neměnily. 13. listopadu Francie přistoupila k deportaci buřičů zatčených v průběhu nepokojů, což vyvolalo nespokojenost „ochránců práv“. Ve stejný den francouzská vláda přijala rozhodnutí o prodloužení režimu výjimečného stavu na tři měsíce, které po několika dnech

---

¹ Ale i v případě, že by policie při udržování zákonného pořádku projevila zájem o tyto výrostky jako o hledané pachatele, by stejně tito mrtví dál patřili mezi kandidáty na „Darwinovu cenu“, což nás vede k myšlence, že do okamžiku jejich smrti byla jejich výchova defektní, že byli zmrzačeni vzdělávacím systémem (viz kapitola 10.7 – díl třetí tohoto kurzu).

² Již první týden nepokojů se objevovaly informace o tom, že jednání buřičů je v měřítku Francie koordinováno prostřednictvím internetu a sítí mobilních telefonů.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

potvrdil parlament i senát, což vyvolalo protesty veřejnosti stejně jako deportace cizinců zadržovaných v průběhu potlačování pogromů¹.

Špatný příklad je nakažlivý a k jednotlivým případům podpalení aut i k aktům vandalismu vůči dalšímu majetku, *kteřích se dopouštěli imigranti a potomci imigrantů z předchozích let, aby napodobili to řádění ve Francii*, došlo v prvním listopadovém týdnu také v Belgii, Německu a Řecku.

Jedno z hodnocení těchto událostí z francouzského tisku je uvedeno v článku Alaina Duhamela – Oheň francouzské integrace (Liberation, 9. listopadu 2005), jehož překlad byl zveřejněn na webu InoS-MI.Ru.

«Ty strašné dny, které prožívá Francie, nepokoje, které se rozhořely v pařížských předměstích, a následně přenesly i do dalších částí Francie, nám odhalily krutou pravdu: tyto bezděčné symbolické plamenné jazyky spálily francouzskou integraci na žhnoucí hranici. Tento starý stát věčné imigrace, neboť na rozdíl od všech svých sousedů Francie nepřestala být magnetem přitahujícím imigranty, zatímco ostatní národy jsou často samy složeny z nově příchozích, zdá se, dosáhl mezních hranic svého modelu. Mládeží, která zapaluje auta a hází kameny po policistech, je od 10 do 25 let. Převážná většina z ní se narodila již ve Francii a má francouzské občanství. Jejich útoky jsou zřetelně zaměřeny proti projevům veřejného života: policii, školám, školkám, kolejím, střediskům kolektivní tvůrčí činnosti, autům jejich sousedů, obchodům v nejbližších ulicích. Zuřivě útočí proti společnosti, ve které žijí, neboť ji považují za nespravedlivou a diskriminační. Cítí se být jejími vyvrženci, a proto ji sami také odvrhují. Kdyby se zde jednalo o racionální spor, mohli bychom jim něco namítnout, přiznat své chyby (vznik ghett, výškové odlišťující paneláky, zkrácení úvěrů na integraci, rušení zprostředkovatelských institucí, skomírající asociace, prořídlé řady obecní policie), a připomenout jim i to, co se dělá: zkvalitňování čtvrtí, pomoc při hledání práce, snaha dostat co nejvíce mladých do škol (nedostatečná), vylepšování vybavy zastávek i veřejných míst. Je nutné hodit za hlavu čísla a zkratky, ty jsou tu k ničemu.

Jenže už jsme se dostali daleko za hranice takové diskuse. Na jedné straně tu máme utlačovanou mládež, která okolo sebe nevidí nic než bídu, čas od času navštěvuje školu a nemá žádnou odbornou kvalifikaci, kterou do budoucna čeká pouze výhled na nezaměstnanost. Taková mládež potom nachází své sebevyjádření v té nejnebezpečnější a nejprovokativněj-

---

¹ 20. listopadu 2005 rádio Rusko informovalo o tom, že za tři týdny nepokojů bylo ve Francii spáleno více než 9 000 automobilů, vydrancováno více než sto obchodů a dalších budov a 126 policistů a četníků bylo zraněno.

ší, ale zároveň nic nepřinášející krutosti, které nejsou schopni čelit starostové, učitelé, náboženští činitelé ani asociace. A na druhé straně tu máme mnohotvárný a zmatený stát, který v poslední době neustále mění svůj kurz s ohledem na úvěry, smlouvy, plány i zákony, jakoby stále znovu a znovu stavěl svůj hrad z písku, který stejně další vlna smete.

Tento hněv, který nemá politické ani sociální řešení, tato draze se nám obcházející a ochablá nemohoucnost vedou k degradaci integračního modelu. Poprvé se celé pokolení lidí, kteří se narodili ve Francii, považuje za daleko hůře integrované do jejího života než jejich rodiče, kteří sem přijeli z cizích států. To pokolení se tak chová proto, že je ve francouzském národě považováno za cizorodý prvek. V naší společnosti začíná probíhat proces rozpadu, který je v rozporu s jejími principy a tím, čeho bylo dosaženo v předchozím století. Diskriminace (bytová, ve vzdělání, při najímání do práce) je jen dále zesilována sociální krizí, která začala už před třiceti lety. Surová a agresivní reakce mládeže a výrostků, kteří neuznávají žádná společenská pravidla a žijí ve stavu absolutní nezákonnosti, ještě více dramatizuje tento rozkol. I když uhasnou požáry a dojdou zásoby lahví se zápalnou směsí, tak ta vyostřená nedůvěra obyvatel chudinských čtvrtí ke všem ostatním nikam nezmizí.»¹

Police bouřící se strany byla ruskému obyvatelstvu předložena v převyprávění Darji Aslamové, která navštívila jedno z předměstí Štrasburku, zveřejněném na webu Internet proti televizní obrazovce dne 12.11.2005:

«Je zde (na jednom z předměstí Štrasburku, po jedenácté hodině večer: naše vysvětlivka k citaci) takové hluché ticho a tma jak v tanku. Na ulicích není živá duše. Nakonec jsme došli k zaparkovanému autu, kde sedí tři černí mladíci. „Čekají na zákazníky“, šeptá mi Alja, „drogy, vždyť víš.“ „Pánové“, oslovuje vrkajícím hláskem mladíky, „my jsme novinářky z Ruska. Nechtěli byste si s námi promluvit?“ „Ó, lala! Novinářky! To je krása! Chvilí, počkejte holky, hned jsme u vás.“ (...)

Na věčnou otázku: „A kdo za to za všechno může?“ se rozněl takový křik, že jsme na začátku nedokázali rozpoznat nic kromě výkřiků: „Sarkozy!“ (Nicolas Sarkozy – tehdejší francouzský ministr vnitra²).

Šťavnatě nám vylíčili, co a jak je nutné udělat se samotným ministrem, jeho mámou, tátou a všemi příbuznými. „Desetkrát denně nás zastavují, staví ke zdi, nutí sundávat boty a prohledávají!“ křičí svalnatý černoch. „A co moje lidská práva? My jsme Francouzi! Zapamatuj si to! Francouzi! Mám i občanku. Narodili jsme se tady, je to naše země!“ Černoch ke mně bojovně přitancoval a začal mi strkat pod nos své doklady. Dav okolo nás začal být čím dál bojovnější. Mladíci se vybudili, vztekale řvali na plné pec-

¹ <http://www.inosmi.ru/print/223564.html> — adresa funkční v polovině listopadu 2005.

² V letech 2007 — 2012 zastával funkci francouzského prezidenta.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ky, neustále do nás strkali. Ze strany to muselo vypadat jako velice drsný raperský klip. Já jsem se polekaně schovávala za Aljou, která byla klidná jako hroznýš. „Vůbec se neboj“, řekla mi, „oni ti nic neudělají, jsou prostě jenom tak temperamentní“. (...)

„Chcete, já vám ukážu Molotovův koktejl?“ zeptal se kluk z Bosny: „Koukněte!“ A začal si rozepínat poklopec. Všichni se rozchechtali. „Já osobně jsem spálil dvě auta!“ vytahuje se a doopravdy vytahuje z podpaží lahev s něčím kalným. „Ty si ale blbec!“, křičeli ostatní: „Drž hubu! Vždyť jsou to provokatérky!“

„My těm Francouzům zlikvidujeme celý ten jejich turistický byznys“, řekl velký černoch Zayed: „Tak to dopadlo i před dvěma lety, kdy náš kámoš utíkal v zimě před policií a skočil do kanálu. Za několik dnů potom v nemocnici zemřel na podchlazení. Tenkrát jsme vyšli do ulic a zablokovali celé štrasburské centrum. Oni nám také všechny naše obchody kazí. Cena na hašiš v poslední době vyletěla do nebes, protože všude šmejdí policajti. Celý kšeft nám stojí. A vy byste, mimochodem, holky nechtěli? Dám vám slevu.“ Vyndal sáčky s bílým práškem. V té chvíli k nám přistoupil nějaký zákazník, nevysoký mladíček s hluboko přetaženou kapucí. Jeden z našich nových známých s ním, aniž by si s námi dělal nějaké starosti, poodešel stranou.

„Nemyslete si, že jsme špatní!“ pateticky vykřiknul Arab jménem Stadir, „musíme obchodovat s drogami, protože nám platí mizerné sociální dávky a práce není.“ „A kolik dělají ty vaše dávky?“ Stadirovi to okamžitě zkazilo náladu: „Co vás všechny novináře pořád zajímají naše sociální problémy? Udělejte si raději pořádek u sebe v Rusku, vždyť tam třete bídu s nouzí. A mimochodem, tobě se Putin líbí?“ Zamumlala jsem něco neurčitého: řekneš – ano, rozbijou ti držku, řekneš – ne, rozbijou ti jí pro každý případ taky. „My sledujeme situaci ve vašem Čečensku!“, výhružně dodal, „a Izrael se nám také bude za Palestinu zodpovídat!“ „Ale přesto, kolik dělají ty dávky?“ „Ty se s tím naotravuješ! Ti hajzlové mi platí 325 euro měsíčně¹ a myslíš si, že se mě tak jednoduše zbavíš.“ (...)

„Pochop“, řekl černoch Zayed, „že potřebujeme, aby si nás vážili jako osobností. Nemůžeme ani chodit s holkama, protože jim nemáme co na-

---

¹ Rádio Rusko dne 13. 11. 2005 s odvoláním na noviny Russkij kurier informovalo, že média u našich občanů vytvořila zkreslený názor na události ve Francii. Prý se se sociální dávkou ve výši 500 euro nedá v Paříži vyžít, a získat právo na tyto sociální dávky také není nic jednoduchého, takže většina vzbouřenců žádné dávky nedostává a jejich protest ve formě vzpoury je tedy čistě sociálně třídního charakteru. Rádio Rusko také informovalo, že mezi zadrženými buňci není ani jeden, který by mluvil arabsky: všichni hovoří francouzsky.

bídnout. I když se říká, že u vás v Rusku je fůra pěkných holek? A? Vzkaž jim, že se na ně přijedeme podívat.“

Stadir z ničeho nic rozhodně přerušil naši besedu: „No tak jsme si holky promluvili, to stačí. Bráníte nám v práci, přitahujete zbytečnou pozornost. Co tady stojíte, jeli okolo třikrát policajti. Nic jsme vám neudělali, nemlátili vás, tak vysmahněte po dobrém.“ Stiskli jsme množství černých a hnědých rukou a vysmahli po dobrém.»¹

Ještě jeden souhrn dojmů A. Gladilina o životě ve Francii byl uveden na webu Internet versus televizní obrazovka dne 07.11.2005 pod názvem Stát, kde zvítězil idiotismus; „Neklidná“ pařížská předměstí:

«V novinách neustávají diskuse o tom, jak naladit způsob života v „neklidných“ předměstích. Zasedají ministerské komise. Organizují se speciální konference s účastí politiků, vědeckých výzkumníků, obecních úředníků. O těch nebohých chlapcích z „neklidných“ předměstí se píšou knihy, točí filmy, módní zpěváci jim věnují své písně... Já se kaji, tak trochu nevhodně jsem se vyjádřil, když jsem napsal: „Tak se Francii odvděčují za její pohostinství“. Promiňte mi to, o jaké vděčnosti může být řeč? Obecný tón diskuse je následující: jsou to nešťastné děti, oběti rasismu, nezaměstnanosti, třídní nerovnosti, nedostatků ve školním vzdělání, nemožnosti se někde pobavit, a slabé integrace francouzských² rodin do francouzského života, atakdále, atakdále.

Jen tak mimochodem, každá rodina tu má samostatný byt s barevnou televizí, lednicí, pračkou, koupelnou. /.../ Ve Francii je povinné osmileté základní vzdělání, a dokud se dítě učí (do 20 let), dostává na něj rodina dětské dávky. Mládež z „neklidných“ předměstí je všechna v podstatě uniformní, poflakuje se ve značkových kožených bundičkách. Co se týká zábavy, tak do Paříže to má dvacet minut jízdy veřejnou dopravou. Namítnete: „Ale to přece stojí peníze!“ Jenže platit za veřejnou dopravu současní „ponižovaní a ukřivdění“ považují za buržoazní přežitek, a pokud o tom řidič autobusu jenom pípne, dostane do držky, i průvodčího ve vlaku zmlátí. Na protest řidiči autobusů a železničáři uspořádali stávku. V odpověď mládež z „neklidných“ předměstí zasypala autobusy a vlaky kamením. Pozatýkala snad policie ty výtržníky? Ani omylem! Policie dostala neveřejný pokyn: bez zvláštního důvodu do „neklidných“ předměstí nevstupovat, neprovokovat ty nešťastné a utlačované děti.

Až když z vlády vyhnali socialisty, tak se nový ministr vnitra Sarkozy pokusil změnit situaci. Jak to dopadlo, jsem už vyprávěl. Nadšení svým vítězstvím ve volbách nechali pravičáci v parlamentu schválit zákon zakazující u vchodů do domů „srocování mládeže bránící volnému průchodu“. Tato kouzelnická právnická klička se překládá následovně: pokud u vaše-

---

¹ <http://www.contr-tv.ru/print/1424/> — adresa funkční v polovině listopadu 2005.

² Podle kontextu by tam mělo být „nefrancouzských“, „imigrantských“.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ho vchodu řadí výrostci, kouří hašiš, pijí alkohol, popichují obyvatele vračející se domů z práce, nebo lidi, kteří se prostě jenom odváží vstoupit na schodiště, tak máte od tohoto okamžiku právo povolát policii. Od chvíle přijetí tohoto zákona uplynuly dva roky. Za tuto dobu na základě tohoto paragrafu ve Francii odsoudili jednoho člověka na jeden měsíc vězení, přičemž jeho advokát, kterého ukazovali všechny televizní stanice, slíbil podat odvolání. A jaká byla reakce tisku? Ještě jste se nedovtípili? Jednohlasný nářek: policejní zvůle! (...)

A jak funguje francouzská policie?

Nebudeme odbíhat od policejního tématu. Když v posledních prezidentských a parlamentních volbách vyhráli pravičáci, tak se plnice své předvolební sliby rozhodli okamžitě vypořádat s neklidnými pařížskými předměstími, těmi zónami, kde neplatí žádné zákony. Takže v jeden krásný den nový ministr vnitra Nicolas Sarkozy do jedné takové čtvrti poslal dva batalióny policie. A nic, vše proběhlo bezproblémově. Na policii nikdo z oken nestřílel, neházeli po ní kameny, nepodpalovali policejní auta.

Policejní velení povzbuzené tímto úspěchem (pořádně jsme ty chuligány vystrašili), zavelelo provádět hlídkování v dříve nepřístupných zónách. První hlídka byla stejně jako za socialistů „politicky korektní“, takže se skládala ze dvou mužů a jedné ženy. Kdo to tak nařídil, nevím, ale myslím, že se přitom řídili přijatým politickým řádem. Kdyby nahradili obvyklou elegantní hlídku tuctem udělaných vazounů, tak by to znamenalo, že by z nich hned udělali reakcionáře a to ve francouzské politice znamená smrt. Takže zmíněná hlídka vstoupila do obytné čtvrti a doslova po několika metrech se na ni vrhla skupinka mládeže. Muže pořádně zmlátili a policejní dívku prostě zmrzčili, zlomili jí nos a čelist.

Ty nebožáky zachránila zvláštní policejní jednotka, kterou měli rozumně připravenou poblíž v bojové pohotovosti. Další den v této čtvrti zatkli několik výrostků. Jejich advokáti tvrdí, že jejich klienti se konfliktu s policií neúčastnili, že jen náhodou procházeli mimo. Čím to všechno skončí a zda se ta věc vůbec dostane k soudu, si hádat netroufám.

Ve stejný neblahý den jinou hlídku, méně „politicky korektní“, tedy skládající se ze samých mužů, zastavila mládežnická banda. Policisté před sprškou kamenů vyskočili z auta a schovali se za nákladák. Na policisty nepřestali házet kameny, shnilé ovoce, prázdné láhve a policejnímu autu dali pořádně zabrat. Ukradli z něho vysílačku, zvláštní vybavení, nevyplněné formuláře, a potom ho podpálili.

Otázka: Proč se ani v jednom případě policisté nedokázali ubránit? Neměli u sebe snad žádné zbraně? (...)

Policie zbraně má, jenže z nich nestřílí. A tou hlavní předností policisty není ochrana občanů, zadržování zločinců nebo alespoň vlastní sebeobrana, ne tou hlavní předností policisty je ta skutečnost, že on, policista, na zločince nestřílí. Střílet na zločince je ve Francii porušováním lidských práv a Francie je přece kolébkou těchto práv.

V podstatě mají policisté podle svých směrnic právo střílet, ale pouze v tom případě, kdy je jejich život v ohrožení. A to je třeba potom dokázat, což není vždy právě jednoduché. Když například policista dostává do držky, tak to není ohrožení jeho života, jde o ohrožení jeho zdraví, takže střílet nesmí. Když se sraženého policistu pokoušejí přejet traktorem, tak už v podstatě může použít zbraň, ale raději by si měl opatřit svědky, kteří by potvrdili, že jeho život byl skutečně v ohrožení.

Tak například taková pro Francii typická situace. Už jsem vyprávěl, jak chuligáni z neklidných předměstí pořádají rodeo, při kterém jezdí velkou rychlostí nočními ulicemi v kradených autech. Policejní noční hlídka takové auto velice snadno zaregistruje, neboť projíždějí semafony na červenou, jezdí v protisměru s hudbou zapnutou na plné koule. Takže připusťme, že takové auto policisté zaregistrují a začnou ho pronásledovat. Jenže ti chuligáni si zpravidla vybírají auta se silným motorem, které na starých policejních vehiklech nedohoníte. Máte střílet? To se nesmí, vždyť oni tak přece bezprostředně život policistů neohrožují. Ohrožují tak život pozdních chodců nebo řidičů aut, kteří měli tu smůlu, že právě projíždějí křižovatkou na zelenou, když... Nu, je to jasné. Takže co s tím? Hlídka vysílačkou přivolá posily. Policie se pokusí odhadnout trasu zlodějů aut a přehradit jim cestu. A jak to má udělat? Postaví policejní auto se zapnutými světly napříč silnicí a sami policisté se prozíravě uklidí stranou. Pokud je těch policejních aut dostatek a dokážou zcela přehradit tu silnici, budou zloději aut dopadeni. Takže je zatknou, noc stráví ve vězení na okrsku, a potom je pustí na základě podpisu prohlášení o nevycestování. Což znamená, že se musí hlásit na policii na první její výzvu, jenže to z jakéhosi důvodu nedělají. Stává se, že policie zahájí proti nim trestní řízení, které předá soudu. Jenže soudy mají takových řízení tolik, že se tam u nich na ně celé roky práší, dokud je od nich neosvobodí v pořadí další amnestie. A tím je incident vyčerpán.

Incident neskončí, pokud se nepodaří silnici přehradit úplně a zloději aut mají možnost ty překážky objet třeba i po chodníku. Což také dělají, aniž by sundali nohu z plynu a se snahou srazit policistu stojícího na chodníku. Tady jsou možné dvě varianty. Buď toho policistu srazí, přičemž takovou rychlostí, že to vždy znamená jeho smrt a za pokřiku si to vesele odpálí pryč a hledej vítr v poli. Nebo policista ztratí nervy a stačí vystřelit (vždyť na to teoreticky má právo, když se přímo na něj řítí auto), a sám uskočí stranou. Auto nezvládne řízení a do něčeho narazí. V prvním případě v novinách otisknou tři řádky: dne toho a toho, za takových a takových okolností zahynul policejní důstojník, otec tří dětí a v televizi na deset sekund ukážou smutný obličej dalšího ministra vnitra, který předává jeho vdově nějakou měděnou tretku s řádovou stužkou.

A je vymalováno. Více si na něj nikdo ani nevzpomene. V druhém případě, pokud utrpí někdo ze zlodějů aut, a dokonce to bude černoch nebo Arab, tak se ve všech novinách objeví rozsáhlé články plné rozhořčení: „Jen se zase podívejte na tu policejní zvěř.“ No a banda, ke které náleželi

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

ti chuligáni, ve své čtvrti uspořádá protestní demonstraci a bude několik nocí za sebou pustošit obchody a prodejny v sousedství a zapalovat auta ničím se neprovinivších místních obyvatel. Všechny televizní programy ochotně poskytnou slovo přátelům obětí, kteří s tvářemi omotanými šálem začnou bez přestání drmolit z obrazovky o rasismu a sociální nespravedlnosti. Policistu, který se jen zázrakem zachránil, okamžitě dočasně odvolají ze služby a zahájí vleklé služební vyšetřování, jehož výsledek často závisí na intenzitě vášní v tisku. A to tím spíše, že přátelé oběti budou tvrdit, že se žádného porušování pravidel silničního provozu nedopouštěli: „Prostě jsme se jen chtěli povořit. Cožpak za něco takové se lidé střílejí?“ Svědectví ostatních policistů brána v úvahu nebudou: „Cožpak policie někdy řekne pravdu...?!“ Takže v tomto případě může ten incident skončit tak, že chudáka policistu, který prokázal přílišnou horlivost, vyhodí z práce.

A teď se sami postavte na místo toho policisty, pokuste se do něj psychologicky vžít. Ano, služba u policie je samozřejmě nelehká, riziková a vůbec nepatří mezi ty prestižní: v každém uličním incidentu je dav obvykle naladěn proti policii a zahrnuje ji sprostými nadávkami. Navíc ani mzda francouzského policisty není kdo ví co, vůbec se nedá porovnat se mzdou amerického poldy. To všechno je pravda, jenže policista má postavení státního zaměstnance a to má ohromný význam. Početné ankety veřejného mínění nejednou potvrdily, že takzvaný řadový Francouz trpí řadou fobií, ze kterých však vítězí strach skončit jako nezaměstnaný. A to je něco, co státnímu zaměstnanci nehrozí. Jakmile jednou získá postavení státního zaměstnance, může takový Francouz v klidu vegetovat na svém pracovním místě až do penze. Speciálně policisté mají obzvláště na začátku své kariéry velice nízké mzdy, ale s postupem času se k nim něco připočítává, nějaké ty odměny, příplatky a nakonec takový policista dostane slušný důchod. A to hlavní: aby měli Francouzi nárok na plný důchod, musí mít odpracováno čtyřicet let a policistům stačí 25. To znamená, že to není služba, ale zlatá žíla. Kdo by se jí vzdal? Kdo by dobrovolně od policie odešel?

Ještě se nestalo, aby z francouzské policie někoho propustili za to, že mu utekl zločinec, nebo za špatnou práci: „Vždyť ty vůbec žádné myši nelovíš!“ Lajdácké pracovníky samozřejmě trestají: nezískají povýšení, dostávají druhořadé práce, ale do důchodu to stejně úspěšně doklepu. Od policie mohou někoho propustit pouze ve třech případech: za blbost, kvůli obvinění z rasismu a za přehnanou horlivost.

Zatímco bod druhý – to obvinění z rasismu – žádný další komentář nevyžaduje, tak ten první a třetí bod je třeba vysvětlit.

„Za blbost“ (jedná se o žargon) policistu propustí, když si hraje na příliš chytrého, což znamená, že si například pomyslí, když denně sleduje, jak jiní beztrestně vylupují banky a klenotnictví: „Proč bych si to také nezkusil? Jsem snad hloupější než oni? Vždyť vlastně znám metody a techniku těch loupeží.“ Nebo se rozhodne „zaokrouhlit si konec měsíce“ (opět

žargon) a bere úplatky od lidí překračujících zákon. Korupce! Tak v tomto případě policistu pěkně zmáčknu (pokud ho tedy vůbec zmáčknu) a nejenže ho propustí, ještě to předají soudu. A jeho kolegové si potom řeknou: „Pitomec, nemohl to vydržet do důchodu?!“

Třetí bod – za přehnanou horlivost – jsme už částečně probrali, ale je dobré to zopakovat. Takže vidí-li policista, že někoho mlátí, okrádají, znásilňují, zabíjejí, tak má samozřejmě povinnost zasáhnout, ovšem za přísného dodržování lidských práv. Když například muž honí ženu s nožem v ruce a už jí i několikrát bodnul, tak je dobré ho zastavit bez užití síly (například mu nahlas přečíst text ústavy). Vždyť pokud byste toho rávče nějak tvrději zarazili, tak by si potom na radu svého advokáta vyžádal zdravotní osvědčení. Zdravotníci by vypsali všechna škrábnutí a modřiny a advokát by začal křičet, že jeho klienta na policii zbili, což by okamžitě vyvolalo zájem tisku a z nepříjemností nevyjdete. A absolutně nepřijatelné je vyhrožovat chlapovi s nožem pistolí. Co když se najednou policistovi zachvěje ruka a pistole vystřelí? Pokud tu ženu zatím rozřežou na malé kousky, tak může policista dostat i prémii za prožitou hrůzu. A pokud by pistole vystřelila a to tak nešťastně, že by trefila toho zabijáka, tak je po důchodu a chudákovi policistovi nezbyde než se jít zaregistrovat na úřad práce.»¹

Uvedené svědectví o situaci panující ve Francii napsal náš krajan v ironicky-nezbedném stylu, ale jak známo, tak „na každém šprochu je pravdy trochu“ a ten zbytek obsahu je reálný život popsany ironickou, vtípnou formou...

Poslední svědectví o činnosti policie a vztahu policistů k ochraně zákona a pořádku a zamezování kriminální činnosti imigrantů a jejich potomků, kteří se již místem svého narození stali občany státu, se sice týká Francie, ale soudě podle všeho, panuje stejná situace i v dalších státech Evropské unie. Tento další článek je z konce prosince roku 2015:

«V Evropě roste počet znásilnění a loupeží, kterých se dopouštějí běženci. Například ve Finsku ministerstvo vnitra vyšetřuje deset případů znásilnění občanů, kde všude jako podezřelí z loupeží a útoků figurují migranti“, informuje tisk. (...)

Média často píšou o tom, že okolo středisek pro příjem běženců migranti mlátí Evropany a znásilňují jejich nezletilé děti. Jenže policie speciálně zamlčuje národnost těchto kriminálků, aby se vyhnula pogromům na ně.

„Šla jsem se dvěma přáteli, z nichž jeden se věnuje silovému trojboji a druhý nesl sadu nástrojů, těžkých. Čekali na mne u vchodu do obchodu, a když se na mne vrhli výrostci-migranti, a začali ze mě strhávat náušnice, vytrhli mi tašku a já jsem křičela, tak zůstali stát a nic neudělali!“ vyprávěla

---

¹ <http://www.contr-tv.ru/common/1410/> — adresa funkční v polovině listopadu 2005.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

The Daily Mail Francouzka Mari. Zločin zachytily venkovní kamery, avšak policii se nepodařilo najít běžence, kteří „si jsou vzájemně tak podobní“ a pak už jen přispěla radou být v „problémových“ oblastech opatrnější.

Němka jménem Heidi vyprávěla na sociálních sítích svůj šokující příběh:

„Přistoupila jsem s manželem k našemu autu, abych ho otevřela a on do něj mohl přendat věci z nákupního košíku. V tom okamžiku na mne zaútočili tři muži okolo 30 let a ještě jeden s nožem zůstal stát mezi manželem a mnou. Roztrhali na mně oblečení. Já jsem se jim snažila vytrhnout a křičela jsem. Manžel vytáhl telefon a začal vyhrožovat policii. Má 89 kilo a pěstí zatlouká kůly v sadu!“ – po několika měsících se svěčila na sociální síti: „Znásilňovali mne po řadě přímo před jeho očima a on jen zoufale křičel, volal na policii a pokoušel se urážet toho kluka s nožem, který se jen smál“, napsala svým odběratelům.

Za posledních 10 měsíců se státy EU doslova dusí pod náporem běženců. Méně než za rok do Evropy přijelo okolo 1,2 milionů migrantů. Úřady Evropské unie tento nepřetržitý proud migrantů nazvaly největší migrační krizí od doby 2. světové války.»¹

Neuplynulo ani půl roku, když se události podobné těm novoročním v Kolíně nad Rýnem zopakovaly:

«Více než 20 dívek se stalo sexuálními oběťmi migrantů na hudebním festivalu Schlossgrabenfest pod otevřeným nebem (koná se v květnu v oblasti Darmstadtu, který je jedním z předních vědeckých a kulturních středisek Německa – naše vysvětlení k citaci).

Podle jejich slov běženci obstoupili své oběti, neumožnili jim projít a obtěžovali je. Dívky přitom upesňovaly, že násilníci měli zevnějšek „charakteristický pro jižní státy.“²

V červenci se objevily zprávy o nárůstu případů sexuálního obtěžování ze strany migrantů v německých veřejných bazénech.

«Od začátku letošního roku bylo ve spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko na policii podáno 103 oznámení o zločinech sexuálního charakteru v bazénech, přičemž 44 z nich proti migrantům, informují německé

---

¹ Publikace ze dne 19.12.2015, Přiznání Němky: Migranti mne po řadě znásilňovali a manžel jen zoufale křičel»: <http://ren.tv/novosti/2015-12-19/priznanie-nemki-migranty-nasilovali-menya-po-krugu-muzh-istoshno-oral>.

² Publikace ze dne 31.05.2016, V Německu se objevily nové sexuální oběti migrantů. Na policii bylo podáno 20 oznámení o sexuálním obtěžování: http://ren.tv/novosti/2016-05-31/novye-zhertvy-seks-migrantov-poyavilis-v-germa-nii?utm_campaign=transit&utm_source=mirtesen&utm_medium=news&from=mirtesen.

noviny [Rheinische Post](#) s odkazem na údaje zveřejněné Zemským ředitelstvím policie Severního Porýní-Vestfálska (LZPD).

„Obvinění se pohybují od urážek a činů exhibičního charakteru po sexuální nátlak a znásilnění“, informoval tiskový mluvčí LZPD. Podle jeho slov je **úroveň kriminality s účastí přistěhovalců „nadměrná“** (vyčlenili jsme v citaci tučně).

Nemálo rozruchu, jak se říká dále, také vyvolal dokument určený pouze pro služební účely policie v Düsseldorfu, jak o tom informovaly německé papírové noviny Bild. V elektronickém dopisu se výslovně uvádí, že ve městě je „zaznamenán podstatný nárůst“ kriminality sexuálního charakteru. Stížnosti přicházejí především na mladé muže, včetně migrantů, kteří se drží ve skupinách a obtěžují ženy.“

V souvislosti s tím policejní hlídky dostaly doporučení fotit podezřelé v bazénech a dokumentovat důležité údaje jako jsou telefonní čísla a místa jejich pobytu pro usnadnění získávání důkazů, říká se v daném materiálu.»¹

Kdyby to výše popsané tvořilo jakési mrzuté výjimky z masové statistiky jinak slušného chování přistěhovalců jiných kultur, tak by k tomu Brevikovu zločinu nejspíš vůbec nedošlo, nebo by nevyvolal akceptaci u určité části původního obyvatelstva států Evropské unie; kolínské události v tu novoroční noc 2015/2016 by nebyly možné; případ sedmnáctileté Dánky by nevyvolával pochybnosti o tom, že dánský právní systém už zase ospravedlňuje potencionálního (který se jím nestal z příčin na něm nezávislých) násilníka-imigranta; incident s několikadenním zmizením třináctileté školačky Lisy F. s dvojítm občanstvím, německým a ruským, který byl doprovázen rozporuplným vysvětlením této události ze strany médií, by nevyvolal vlnu nedůvěry vůči státní moci a vlnu protiimigračních nálad jak v samotném Německu, tak i na mezinárodní scéně²; a takzvaní „pravičáci“ a „nacionalistické“ strany a hnutí by v posledním desetiletí nezaznamenávali nárůst své členské základny ve všech státech Evropské unie.

---

¹ V německých bazénech byla zaznamenána vlna sexuálního obtěžování: <http://www.inopressa.ru/article/05Jul2016/rp/duesseldorf.html>; originál článku v němčině: <http://www.rp-online.de/nrw/staedte/duesseldorf/wirbel-um-internes-papier-jeder-sexuelle-uebergreif-im-schwimmbad-ist-einer-zu-viel-aid-1.6097044>.

² <https://russian.rt.com/article/144393>; <http://politcom.ru/20692.html>; viz také článek na Wikipedii – Případ Lisy F.: https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%BB%D0%BE_%D0%9B%D0%B8%D0%B7%D1%8B_%D0%A4.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Z toho, co bylo uvedeno v této kapitole, je možné vyrozumět, že krize buržoazně-liberálního multikulturalismu se prohlubuje, že se nedejtná o žádný propagandistický výmysl protivníků liberalismu ani o iluzi vytvořenou liberálními médii jen tak z ničeho ve snaze upoutat pozornost obyvatel lacinou senzací, ale o realitu evropského života¹.

Avšak podstata a cíle tak vytrvalé politiky protlačování buržoazně-liberálního multikulturalismu, kterou celá desetiletí uplatňovaly státy Západu, vyžadují určitá vysvětlení.

---

¹ Přestože jsme se v této kapitole soustředili na Evropu, je nutné dodat, že v USA buržoazně-liberální multikulturalismus také nepřinesl žádné dobré ovoce. Vzájemné předsudky a konflikty mezi etniky bílých, černochů, „latinoameričanů“ a všemi dalšími, jsou objektivní daností amerického způsobu života, kterou se nedaří popírat jako neexistující ani bagatelizovat jako nevýznamný faktor Baracku Obamovi, Condoleeze Riceové, Colinu Powellovi ani řadě dalších, kteří v USA slavili svůj úspěch. Specifický termín „antisemitismus po sedmnácté“ také pochází z jejich kultury: znamená to, že projev antisemitismu v průběhu pracovního dne narušuje práci, ale po 17:00 hodině, kdy začíná takzvaná „soukromá doba“, je už možné kolegovi v práci židovsko-judaistického původu dát najevo, že společenský styk s ním je zatěžující a nepřijemný.

Etnická kriminalita je v USA životní normou po dobu mnohých desetiletí, stejně jako specifická etnická statistika představitelů vyšších pater veřejné politiky, byznysu a hromadných sdělovacích prostředků (včetně Hollywoodu).

21.2. Buržoazně-liberální multikulturalismus jako zbraň v „hybridní válce“

No, zdálo by se, očividnou absurditu politiky prosazování buržoazně-liberálního multikulturalismu *metodou přímého a bezprostředního znásilňování historicky zformované společnosti původních národů evropských států*, nesmí být pohlíženo jako na masově rozšířený idiotismus v prostředí evropských politiků¹, ale jako na vedení „hybridní války“ proti původním evropským národům. Potom ta iluze absurdity mizí a buržoazně-liberální multikulturalismus před námi vyvstane ve své obnažené podobě výslovně jako zbraň pro vedení války a realizaci genocidy ve vztahu k původním národům evropských států, jejímž prostřednictvím je dosahováno určitých globálně-politických cílů.

Jedno z vysvětlení pojmu „hybridní válka“:

«Hybridní válka je nový pojem v politickém životě naší planety. Poprvé se objevil ve vojenské dokumentaci USA a Velké Británie na začátku 21. století. Znamená to **podřídit si určité území za pomoci informačních, elektronických a kybernetických operací v kombinaci s akcemi ozbrojených sil, tajných služeb a intenzivním ekonomickým tlakem**. Nejúplnější definice „Hybridní války“ byla poskytnuta v předmluvě k Military Balance 2015, což je publikace každoročně vydávaná Londýnským mezinárodním institutem strategických výzkumů: „Využití vojenských a nevojenských nástrojů v integrované kampani zaměřené na překvapení, převzetí iniciativy a získání psychologických výhod využitelných v diplomatických krocích; rozsáhlé a bleskové informační, elektronické a kybernetické operace; krytí a utajení vojenských a výzvědných akcí; v kombinaci s ekonomickým tlakem.»²

To znamená, že pojmem „hybridní válka“ se rozumí válka, ve které jsou vojenské akce vedeny prostřednictvím všeho, co může způsobit tu či nu škodu protivníkovi a umožní dosáhnout stanovených cílů jak s ohledem na protivníka, tak i na změnu svého vlastního postavení v systému globálně-politických vztahů³. Jinak řečeno, tento pojem

¹ Přestože i on v tom hraje svou roli.

² Z článku Hybridní válka na webu: Co to znamená? <http://chtooznachaet.ru/gibridnaya-vojna.html>.

³ Od toho, co se dříve nazývalo pojmem „studená válka“ se „hybridní válka“ liší tím, že „studená válka“ vylučovala státní a blokové, byť i jen trochu masové použití zobecněných prostředků řízení/zbraní na šesté prioritě (vojensko-silových), přestože připouštěla realizaci jednorázových „bodových“ diverzně-teroristických operací tajných služeb a ojedinelé bojové střety
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

znamená válku vedenou prostřednictvím všech šesti priorit zobecněných prostředků řízení / zbraní (viz kapitola 8.5 tohoto kurzu – díl druhý). Ale žádné z těch vysvětlení pojmu „hybridní válka“ je nevyjmenovalo přímou formou, ani neposkytlo představu o jejich hierarchii a vzájemných vazbách. Toto zamlčování-nedomyšlenost je důsledkem určitých podvědomě-psychologických zákazů formovaných kulturou Západu ve vztahu k porozumění plné funkci řízení a cestám a způsobům jejího uplatňování *vůči kulturně svébytným společnostem i celému lidstvu*, a také důsledkem různorodých právních zákazů studovat a přehodnocovat tu či onu problematiku v životě společnosti.¹ A pod-

---

z nedopatření, nebo naplánované a realizované s cílem vyvinout morálně-psychologický tlak na politiky a vojáky svého protivníka. Takové speciální operace mohly být prováděny na území protivníka nebo třetích států v jejich teritoriálních vodách a vzdušném prostoru, nebo v neutrálních vodách a vzdušném prostoru nad nimi.

„Hybridní válka“ je na rozdíl od té „studené“ zbavena tohoto omezení, neboť v ní je otevřené použití ozbrojených sil státu jen otázkou vyhodnocení možných škod způsobených odvetnou akcí a vyzbrojování opozičníků v nepřátelském státě přímo na jeho území v podobě údajně samoiniciativních žoldáků je v ní normou.

¹ Připomeneme, že v zákonodárství všech států je složka, která je přímo nebo zprostředkovaně zaměřena na ochranu řízení podle určité koncepce, aby do společnosti nemohlo proniknout alternativní řízení podle koncepce, která není s tou dominující slučitelná. V Rusku je jednou ze součástí této komponenty Federální seznam extrémistických materiálů. Mimo jiné je v něm zahrnuta i dizertace uchazeče o titul kandidáta politických věd A. A. Mantajeva pod názvem: *Základy věrouky Hanífů (rozhodnutí Teučěžského okresního soudu Adygejské republiky ze dne 19.12.2014)*. Číslo 2638 ve Federálním seznamu extrémistických materiálů v jeho složení ke dni 24.11.2015.

Jde o jeden z projevů toho, jak si zákonodárci a právníci, kteří jsou ve své většině zaostalí v problematice sociologie, politologie a dějin, uzurpovali právo rozhodovat o tom, jaké předmětné oblasti budou pro vědecký výzkum otevřené, a jaké pro něj musí být uzavřené; jaké závěry jsou s ohledem na probírané problémy přípustné a jaké nejsou. Navíc jsou odborníci, kteří jsou v průběhu vyšetřování osloveni, aby vypracovali odborný posudek na materiály podezřelé z extrémistického obsahu, obvykle *filologové, kteří jsou také ve své většině nekompetentní v problematice dějin, sociologie, ekonomiky a financí, sociálního řízení i sociální filosofie*, stejně jako samotní právníci. A jak dokládá praxe, tak mnozí filologové využívání jako odborníci nejsou schopni

→ → →

vědomě-psychologické a právní zákazy tohoto druhu jsou samy výsledkem a nástrojem vedení „hybridní války“, stejně jako masový idiotismus politiků ve státech, které jsou oběťmi její agrese. Tento nástroj totiž rozšiřuje možnosti využití principu *„každý v míře svého chápání pracuje na sebe a v míře rozdílů v chápání na ty, kteří toho chápou více“*.

- Analýza vzniku a průběhu „hybridních válek“ by měla začít identifikováním co možná nejkompletnějšího souboru procesů v životě společnosti, což by umožnilo odhalit tendence jejich vývoje a na základě prognostiky vývoje tendencí odhalit cíle, ke kterým směřují sociální procesy, jež zdánlivě probíhají samy od sebe (aby bylo možné odhalit objektivní vektor cílů, který se od toho, jež deklarují politici, může podstatně lišit – viz Dostatečně všeobecná teorie řízení).
- Po odhalení cílů války bude možné odhalit subjekty vytyčující tyto cíle, které však nemusí být samostatnými subjekty ale jen periferií skutečných pánů války – něco jako retranslatory/drivers – využívané pro dosahování cílů „hybridní války“¹.

---

dokonce ani napsat své odborné posudky bez mluvnických a pravopisných chyb a překlepů, což dokládá i jejich filologickou profesní nezpůsobilost. Nicméně Federální seznam extrémistických materiálů je neustále doplňován, neboť se jedná o jednoduchý způsob, jak úspěšně vyplňovat své výkazy o odvedené práci „na ochraně ústavního zřízení a právního řádu“, *aniž by ti lidé riskovali život nebo nějakou odpovědnost za zločiny proti výkonu spravedlnosti*.

Ve státech Západu také existují zakázaná témata a závěry. A konkrétně jde třeba o výzkumy týkající se „holokaustu“, neboť jejich autoři přicházejí k závěrům, které jsou v rozporu s oficiální propagandistickou verzí, a proto jsou právně hodnoceny jako „antisemitské“ nebo specifické trestné činy.

¹ Jde o princip známý již od dob starověkého Říma: „Hledej, pro koho je to výhodné“ – ten funguje, přestože za příjemci výhod prvního stupně, kteří jsou nastrčeni do popředí, se může ukrývat ještě několik vrstev utajených příjemců výhod nebo takových příjemců výhod, kteří navenek předvádějí svoji údajnou neúčast a nezainteresovanost nebo deklarují svou zdánlivou zainteresovanost v přímém opaku toho, co se ve skutečnosti děje.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

OBJEKTIVNÍ ZÁKONITOSTI KTERÝM JE PODŘÍZEN ŽIVOT VŠECH LIDÍ, VŠECH RODIN, SOCIALNÍCH SKUPIN, SPOLEČNOSTI I CELEHO LIDSTVA

OBCENĚ BIOSFÉRIKÉ regulují formování biocenóz, vzájemnou součinnost biologických druhů mezi sebou, i celkové biosféry s přírodním prostředím

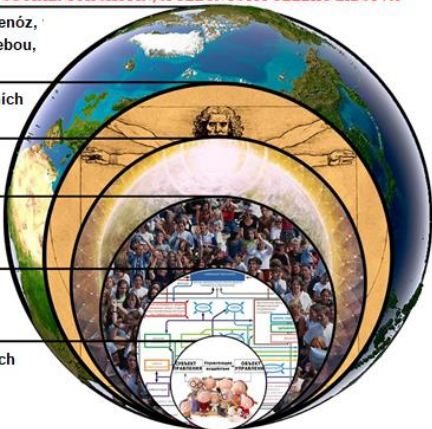
DRUHOVÉ odlišují druh Člověk moudrý od ostatních biologických druhů

NOOSFERICKO-NÁBOŽENSKÉ mravně-etické, regulují vzájemné vztahy mezi nositeli rozumu

SOCIOKULTURNÍ regulují formování kultury a určují následky jejího vlivu na lidi, společnosti, lidstvo i přírodní prostředí

EKONOMICKÉ regulují hospodářskou činnost lidí a předurčují její důsledky pro hospodářský systém jako takový i pro společnost

ŘÍDICÍ projevují se bez výjimky ve všech procesech řízení i samořízení

- Dále je nutné probíhající procesy porovnat s objektivními zákonitostmi všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí i kulturně svébytných společností, což umožňuje odhalit zobecněné prostředky vedení válek na všech šesti prioritách v *jejich konkrétních reáliích*, které používá jak podněcovatel války, který může být jejím zombie-retranslátorem, tak i její adresáti-příjemci.
- A ve výsledku tak může být odhalena koncepce (strategie) „hybridní války“ v konkrétních reáliích jejího průběhu.

Odhalení strategie, kterou sleduje agresor, je velice důležitou okolností při odrážení nebo zeslabování „hybridní války“, neboť „strategie bez taktiky znamená dlouhou cestu k vítězství; a taktika bez strategie, to je prostě jen chaos před porážkou“. Proti jedné strategii může být za konkrétních okolností postavena s cílem zvítězit jen efektivnější strategie, jejíž vypracování vyžaduje odhalit nejen retranslátory a pány „hybridní války“, ale i strategii agresora. A dále potom strategie vítězící v „hybridní válce“ již sama vyprodukuje taktiku pro dosažení cílů v konkrétních okolnostech.

S tím se pojí ještě jedna okolnost, kterou je nutné brát na vědomí:

Jedna z významných osobitostí „hybridních válek“ spočívá v tom, že v davo-„elitářských“ společnostech, ve kterých *lidé nemají představu o plné funkci řízení ani o cestách a metodách její realizace (především ve vztahu ke společnosti)*, ani o zobecněných prostředcích řízení / zbraní, ani o objektivních zákonitostech všech

šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, společností i celého lidstva – agresori (iniciátoři) ani adresáti-příjemci „hybridní války“ nemusí vůbec chápat, že jsou reálnými účastníky reálné války, a ne jen obětmi různorodých četných nedorozumění, *a jak se jim jeví nikým a nijak neřízených nešťastných shod okolností*¹.

Důsledkem této osobitosti pak je, že z hlediska Dostatečně všeobecné teorie řízení nabývá „hybridní válka“ ve většině případů podoby realizace určitého souboru slabých manévrů² v různých sférách činnosti společnosti po dobu celkem dlouhodobého časového úseku (v porovnání s dobou aktivního života pokolení), což v podmínkách, kdy v davu převládá povrchnost myšlení a jeho paměť je omezena na „maximálně dva týdny“³, umožňuje využívat *proti protivníkovi politickou technologii „Overtonova okna“⁴ plnicí roli strategické zbraně hromadného ničení vytvářející předpoklady pro dosahování průběžných i konečných cílů „hybridní války“ jinými prostředky působení na protivníka.*

Ještě jedna osobitost „hybridních válek“ spočívá v tom, že v nich není vymezena prostorově-zeměpisná lokalizace linie fronty, kterou by všichni vnímali jednoznačně. „Linie fronty“ prochází vnitřním světem lidí, takže jeden a ten samý jedinec může některými svými myšlenkami a činy bojovat v „hybridní válce“ na jedné straně a současně (nebo

---

¹ Tato osobitost „hybridních válek“ se z výše vyjmenovaných příčin konkrétně projevuje ve skepticky-ironickém vztahu absolutní většiny k takzvané „konspirologii“ a v odmítání uznat, že dějiny globální civilizace jsou procesem řízeným podle plné funkce řízení zevnitř samotného lidstva po dobu mnohých tisíciletí. Pro tyto oběti „hybridní války“ jsou všechny „teorie spiknutí s cílem ustavit ničím neomezovanou světovou nadvládu“ zcela jasnými bludy intelektuálně nezpůsobilých lidí nebo pikle očividných zloduchů, kteří si přejí rozeštvat lidi a národy jen tak pro nic za nic. Ve skutečnosti ovšem ani „konspirační teorie“ vyprodukované davo-,elitářskými kulturami nejsou adekvátní, neboť protirečí objektivním zákonitostem všech šesti skupin.

² Viz kapitola 6.9 — díl první tohoto kurzu.

³ Viz obr. 17.1-1 a vysvětlení k němu – díl pátý tohoto kurzu.

⁴ Viz Příloha č. 8 u tohoto dílu. Tuto technologii v ruštině odedávna vyjadřovala metafora: „*Jakmile drápek uvízne, chycen je celý ptáček*“ (česká obdoba: „*Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají*“, „*Jen dva prstíčky strčíme a hned zase půjdeme...*“), čímž se rozumí, že smrt „ptáčka“ je jen otázkou vývoje situace v čase, přičemž ten vývoj může být i řiditelný.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

v jinou dobu) jinými svými myšlenkami a činy bojovat na druhé straně, tj. může bojovat sám proti sobě, nebo se stát „trávou na bojovém poli“. O následcích takového způsobu existence psal již apoštol Jakub: «Je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí.»¹ Adekvátní vnímání skutečné „linie fronty“ v „hybridních válkách“ je otázkou ovládnutí efektivní metodologie a konceptuální moci na globální úrovni. Jinak se může zdát, že je „hybridní válka“ neopodstatněným výmyslem, nebo bude panovat množství názorů o jejích cílech i charakteru; jenže zpočátku neopodstatněný výmysl je schopen vyprodukovat zcela reálnou „hybridní válku“ – to je ten paradox „hybridních válek“.

A z těchto metodologických pozic přistoupíme k analýze vzniku buržoazně-liberálního multikulturalismu a jeho vlivu na kulturně svébytné historicky zformované společnosti usedle-civilizovaných evropských států.

Tak především je nutné si uvědomit, že aby v jakémkoliv původně monoetnickém státu vznikly předpoklady pro zformování multikulturní společnosti², je nezbytný dostatečně intenzivní přítok obyvatelstva z jiných států s jinou kulturou, tj. je nezbytné masové přesídlení (migrace) obyvatelstva, nebude-li to přímo v globálním, tak přinejmenším v kontinentálně-regionálním měřítku³.

Aby se taková migrace zrealizovala, je nutné dostatečně masově zpřístupnit těm lidem přepravu na velké vzdálenosti za dostatečně nízké režijní přepravní náklady. Tu poslední okolnost je nutné vysvětlit blíže.

---

¹ List Jakubův, 1:8.

² A nemusí to vůbec být nevyhnutelně buržoazně-liberální multikulturalismus, neboť multikulturalismus může být založen i na jiných principech.

³ Existují ještě dvě varianty vzniku multikulturní společnosti:

- Buď se hranice státu rozšíří tak, že se v jeho sestavě ocitne dostatečně početné obyvatelstvo s jinou kulturou,
- Nebo musí dojít ke kulturnímu rozkolu jeho vlastní, původně monokulturní společnosti. To může probíhat v jakémkoliv davo-„elitářské“ společnosti, pokud se subkultury vládnoucí „elity“ a prostého lidu začnou rozcházet tak, že nakonec plně zanikne možnost vzájemného pochopení a vzájemné úcty. V Ruském impériu se to stalo jednou z příčin jeho krachu.

Dostatečně nízké režijní přepravní náklady jsou nezbytnou podmínkou, neboť aby člověk opustil svou vlast v hledání lepšího života v cizině, musí být kvalita jeho života i života jeho rodiny dostatečně nízká s ohledem na jeho vlastní hodnocení následujících ukazatelů:

- 1) osobní bezpečnost jeho vlastní i jeho blízkých¹;
- 2) ekonomické zajištění stávajícího života a možnosti ekonomického zajištění rozvoje jeho rodiny do budoucna;
- 3) soulad historicky zformované sociálně-politické organizace s představami, jaké si jedinec vytvořil o sociálně-politické organizaci, ve které by chtěl žít;
- 4) možnosti kvalitativního zlepšování tří výše vyjmenovaných ukazatelů ve lhůtách, které jsou z hlediska života přijatelné (tj. maximálně v průběhu 5 – 10 let).

Aby migrace získala masový charakter, musí být takových lidí hodně, takže jsou potřebné sociální pohromy, na jejichž pozadí by příslušná propaganda podněcující k migraci získala na své přesvědčivosti.

Díky tomu, že davo-, „elitářské“ kultury v návaznosti pokolení masově reprodukuje nositele nelidských typů struktury psychiky, je třetí z výše vyjmenovaných stimulů k migraci aktuální jen pro celkem nevýznamný podíl potenciálních migrantů, neboť veškerá problematika sociologie, politologie a dějin, *i dlouhodobých politických výhledů řízení a realizace zformovaných tendencí*, se nachází mimo okruh zájmů a pozornosti absolutní většiny členů všech davo-, „elitářských“ společností.

Pro absolutní většinu potencionálních migrantů jsou nejaktuálnější první dva stimuly – nízká úroveň osobního bezpečí a nízká úroveň spotřeby produkce (včetně služeb) a přírodních statků, aniž by si tyto své problémy byli schopni spojit s třetím faktorem – se zformovanou sociálně-politickou organizací života. V převážné většině případů jde nízká úroveň osobní bezpečnosti ruku v ruce s ekonomickou nezajištěností života, takže chudoba potencionálních migrantů vyžaduje snížené režijní přepravní náklady, a to až na maximální technicky i organizačně přípustné minimum i na úkor snižování komfortu a bezpečnosti přepravy².

---

¹ Příčinou toho mohou být války, vysoká úroveň kriminality, špatná ekologie a také – multikulturalismus, který podlomí tradiční kulturu společnosti.

² Příkladem toho je nelegální migrace ze Severní Afriky do Evropy přes Středozemní moře realizovaná prostřednictvím neuvěřitelně přetížených ko-
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

A pokud jsou při nespokojenosti s kterýmkoliv z ukazatelů (bezpečnost života a ekonomická zajištěnost) vyhlídky na možné zlepšení života ve vlasti v rozumných lhůtách vyhodnoceny jako nereálné (čtvrtý faktor z těch vyjmenovaných), vede to k tomu, že se mnozí rozhodnou, že odjedou do „civilizovanějšího“ státu buď za výdělkem, nebo tam prostě trvale přesídlí; přičemž i odjezd za výdělkem se může proměnit v trvalé přesídlení jedince nebo celé jeho rodiny s podmínkou, že přijímající strana nezavede nějaká omezení pro dobu pobytu lidí přijíždějících za prací nebo časové omezení pro možnost jejich opakovaného pracovního pobytu a tak podobně.¹

Ona už i jen sama globalizace, realizovaná na principech tržního liberalismu a „zaostalým státům“ vnucovaného Washingtonského konsensu², doplňovaného požadavky nadnárodních korporací na volný

---

cábek, které se sotva dokážou udržet na klidné hladině i za úplného bezvětrí, a proto se pravidelně potápějí. Přesto však úspěšná plavba každé z nich téměř úplně zaplatí náklady na jejich pořízení. Pravidelné případy potopení těchto kocábek i se všemi pasažéry, kteří jsou v jejich podpalubí natlačeni jako sardinky v konzervě, tvoří prostě jen rizikové náklady místního byznysu vydávajícího na přepravě migrantů, kteří zaplatili (pro každého z nich nemalou) cenu za lístek „na onen svět“, a pokud budou mít to štěstí tak do té „vysoce civilizované Evropy“, která se mnohým z nich zdá být „rájem na Zemi“.

¹ Doba pobytu a pracovního povolení udělovaná cizincům může být například omezena na maximálně tři roky; opakovaný příjezd za prací může být buď zcela zakázán, nebo může být povolen až po uplynutí delšího časového úseku, třeba pěti let; vstup na území státu rodinných příslušníků člověka, který přijel za prací, může být zakázán buď zcela, nebo může být omezen pouze na jejich krátkodobý pobyt (v trvání maximálně několika měsíců) bez možnosti udělení pracovního povolení; udělení občanství nebo trvalého pobytu v případě vstupu do manželství s místním občanem/občankou může být zakázáno jak cizinci vstupujícímu do manželství, tak i dětem narozeným z takového manželství, nebo to může být doprovázeno podmínkami typu: požadavky na úroveň vzdělání a odbornou přípravu, na znalost jazyka, na politické preference a náboženské vyznání žadatele (přičemž podvod se trestá vypovězením celé rodiny) a tak podobně.

² Co znamená Washingtonský konsensus a jakou roli hraje v globalizaci, viz práce: M. V. Velička, V. A. Jefimova a V. M. Zaznobina – *Ekonomika inovačního rozvoje. Řídicí základy ekonomické teorie* – Moskva – Berlín: Direct-Media, 2015. (Webová stránka vydavatelství Direct-Media, kde se dá objednat její knižní vydání:

→ → →

oběh zboží, pracovních sil a kapitálu přes hranice států, která vytváří do nebe volající, bezútešnou ekonomickou nerovnost mezi obyvateli různých regionů planety jak z hlediska jejich kulturního rozvoje a práce, tak i z hlediska jejich spotřeby civilizačních statků¹ a volného času, kterého se jim dostává, je stimulem k masové migraci z bezútešně chudých regionů do těch, které jsou na tom z ekonomického hlediska lépe.

Ale liberálně-tržní ekonomický model nefunguje v současné globální politice jen tak sám od sebe. Zatahování regionů planety do tohoto modelu neprobíhá jen na základě „metody kulturní spolupráce“ „zaostalých států“² s těmi „vysoce civilizovanými“, ale také v důsledku toho, že ty „vysoce civilizované“ státy organizují v těch „zaostalých“ občanské války s cílem dosadit tam pro sebe přijatelné režimy a také je vzájemně rozeštvávají, aby mezi sebou bojovali v „lokálních válkách“. Tato spoluúčasť „vysoce civilizovaných“ států na globální politice nejenže rozšiřuje sociální základnu potencionálních migrantů, ale s další dodatečnou intenzitou stimuluje velký počet lidí, aby se skutečně stali migranty a opustili svou vlast v hledání lepšího života v cizině.

A jak je známo z liberální propagandy, tak ten „lepší život“ je z hlediska záruk osobní bezpečnosti (a tím spíše v porovnání s regiony zachvácenými válkami) a ekonomického zajištění možný pouze ve „vysoce civilizovaných“ státech Západu (v USA, Kanadě, státech Evropské unie a ještě v Austrálii), kam také směřují z chudobných regionů proudy migrantů, kteří se v těch „blahobytných“ státech chtějí trvale usadit³.

Ve své většině se jedná o chudinu vyprodukovanou exportem liberálně-tržního ekonomického modelu do regionů se svěbytnými kulturami a válkami „za demokracii“ rozpoutávanými „vyspělými“ státy

---

http://www.directmedia.ru/book_364343_ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya/; odkaz pro stažení pdf-souboru ve formátu A4 pro vytištění na tiskárně: http://www.kpe.ru/files/pdf/2015/Ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya_Velichko_Efimov_Zaznobin.pdf).

¹ Viz tabulky 20.2-1 a 20.2-2 a údaje organizace Oxfam o statistice přerozdělení bohatství v globálním měřítku uvedené výše v kapitole 20.2.

² V termínech tabulky 20.2-1 — „státy v přechodu“ (k tržní ekonomice).

³ O té skutečnosti, že je jejich blahobyt dočasný nebo iluzorní, nemají migranti ani tušení: nic z toho, co bylo vyloženo v Části 3 tohoto kurzu, bud' nevědí, nebo tomu nevěří.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

v těch „zaostalých“ v procesu realizace globalizace podle biblického projektu. Tato chudina je nejmasovější kategorií migrantů jak potenciálních, tak i těch, kteří se jimi již stali.

Kromě toho existují ještě dvě kategorie migrantů, které již nejsou tak početné jako chudina, přestože jsou v tom celkovém toku migrantů patrné, a pro přijímací stranu nejsou zdrojem „multikulturních hrozeb“:

- Jedná se o jedince, kteří uspěli ve svém byznysu, ale z různých důvodů je tíží život v jejich vlasti („měl jsem tu čest narodit se a vyrůst mezi těmito divochy, opicemi a sviněmi“; „korupce a ničím neomezená zvláště státní moc mi neumožňují rozvíjet můj byznys a žít civilizovaně“ apod.), takže potom na základě *odmítání historicky zformované kultury své vlasti a z pohledu svého osobního vyvyšování se nad ní* trvale přesídlují do podle jejich mínění „vysoce civilizovaných“ států s cílem integrovat se do jejich společnosti.
- Děti místní, takzvané „střední třídy“ a „elit“, které jejich příbuzní posílají na studia do „civilizovanějších“ států. Mnozí z nich se po skončení svého studia a získání žádoucí profese do své vlasti zpět nevracejí, a to dokonce ani tehdy, je-li sociální postavení jejich rodin doma celkem vysoké¹, ve státě není občanská válka a kompakt-

---

¹ Jeden z takových případů, který se stal svého druhu kuriozitou.

«Král Bansah nebo celým jménem Togbe Ngoryifia Cephas Kosi Bansah je nejvyšším vládcem území Hoho v Ghaně. Kromě dvou set tisíc jeho poddaných ho za svého lídra považují ještě 2 milióny představitelů národa Ewe žijícího v Togu. A to přitom tento král nežije v Ghaně ani v Togu. Jeho dům se nachází v německém Ludwigshafenu, kde pracuje jako automechanik na své stanici technické obsluhy. V roce 1970 ho jeho děda, král Hoho poslal do Německa, kde se vyučil jako automechanik. Po skončení svého studia se Bansah rozhodl, že tam zůstane a otevřel si svou stanici technické obsluhy. A žil si tam pokojně a šťastně, dokud v jeden překrásný den roku 1987 nedostal telegram z Ghany, který navždy změnil jeho život. Jeho děda Bansah zemřel a otec a starší bratr nebyli lidem uznáni za vhodné, aby jim vládli, neboť jsou oba levoručí, a tedy podle víry lidí národa Ewe „nečistí“. Bansah se stal nástupcem svého dědy a odhodlaně se pustil do zvyšování blahobytu a rozvoje svého národa. Přitom tento monarcha stále ještě pracuje od devíti do pěti ve své dílně a vládne prostřednictvím telefonu, Skypu a elektronické pošty. Několikrát do roka jezdí do Ghany, často v doprovodu své německé ženy Gabrielly, aby se lépe seznámil s potřebami svých poddaných. Tento stát se roku

→ → →

ně-oddělený způsob života „střední třídy“ a „elity“ jim zajišťuje celkem vysokou úroveň osobní bezpečnosti. Raději upřednostní svou integraci do společnosti státu, ve kterém získali své vzdělání a profesi, což následně vede ke zpretrhání všech vazeb s rodinou buď již v prvním pokolení nebo ve druhém a dalších pokoleních.

Tyto dvě skupiny nejsou zdrojem žádných podstatných „multikulturních hrozeb“ pro společnost, která je přijala, a to ze dvou příčin: 1) jejich představitelům je vlastní orientace na integraci do této společnosti cestou osvojení si její kultury a 2) celkem vysoká úroveň odborné kvalifikace, kterou získali na základě vzdělávacího systému „vyspělých států“ nebo jeho regionálních kopií-napodobenin, umožňuje představitelům těchto dvou skupin začlenit se do společenského sjednocení práce přijímající společnosti za podmínek, které pokud snad nejsou velice blízké podmínkám, za kterých pracuje většina původního obyvatelstva, tak jsou stále daleko lepší než pracovní podmínky v jejich vlasti.

„Multikulturní hrozbu“ představují zástupci první skupiny: chudina. A právě mezi chudinou vzniká koupěschopná poptávka na poskytnutí služeb, které by jim zajistily přepravu do států, které jsou podle jejich názoru blahobytnější. Vzniká na základě toho, že jsou ochotni rozprodat ve své vlasti úplně všechno, jen aby si koupili ten vytoužený „lístek do ráje“.

Každá koupěschopná poptávka (dokonce i ta zrozená z bídy) vyprodukuje nabídku příslušného zboží i služeb: to je zákon tržní ekonomiky. A proto:

Organizace a zajišťování masové migrace není žádnou dobročinnou činností provozovanou z dobrého srdce ve vztahu k obyvatelstvu strádajících států ale byznysem, který má přinášet zisk jako každý byznys, ve kterém musí být náklady s cílem maximalizace zisku sníženy na minimum, a to i na úkor snížení pohodlí

1992 stal demokratickým, ale jeho tradiční králové tam stále hrají významnou roli. Král Bansah staví školy, mosty, studně, daruje vodní čerpadla a automobily. Aby pro tyto účely získal peníze, tak se jako zpěvák účastní národních televizních show a veřejných akcí v Německu. (...) Pro financování těchto dobročinných projektů král také využívá zisky z prodeje svého piva pod názvem Akosombo, přestože on sám je zapřísáhlý abstinent» (<http://www.dezinfo.net/foto/75446-afrikanskij-chorol-rabotayushhij-avtomexanikom-v-germanii.html>).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

a bezpečnosti masové přepravy migrantů, jak jsme se o tom zmiňovali již dříve, a také díky nevyváženému odpovědnosti za následky.

Navíc je rozvoj byznysu možné stimulovat umělou tvorbou poprtávky: v daném případě cestou účelového vytváření různorodých pohrom ve státech, odkud má být zorganizována masová migrace, jak to můžeme pozorovat v globální politice od druhé poloviny padesátých let 20. století. Důležitou roli v tom hraje i neformální propaganda v podobě šíření drbů a fám, které mají v prostředí potenciálních migrantů vyvolávat iluzorní představy o životě ve „vysoce civilizovaných státech“: sociální dávky umožňující skvěle si žít a nemuset pracovat, zajištěné bydlení na úkor přijímající strany a tak podobně¹ – přičemž velký podíl na vytváření a šíření podobných iluzí má filmový průmysl.

Takto to tedy vypadá na jednom konci „migračního mostu“. Ted' se podíváme, co se děje na jeho druhém konci – ve státech, jejichž politici zradili své národy a souhlasili s přijetím migračního proudu lidí s jinou kulturou, jejichž počet jim umožní vytvářet společenství žijící územně a kulturně odděleně od původního obyvatelstva státu svého pobytu. Zde je vše také velmi prosté.

Celá ta masa přistěhovalců s jinou kulturou se ve své převážné většině ve společnosti, která je přijala, ukáže být kulturně i profesně nezpůsobitelná. A to dokonce i v případě, že neexistují žádná právní omezení typu, že přijímající stát neuznává odborné diplomy, které migranti získali ve své vlasti. Je to jedno, stejně se tam vždy bude projevovat více či méně výrazná jazyková bariéra, neslučitelnost individuálně-komunikačních návyků různých kultur a s ohledem na svou odlišnou úroveň vědeckotechnického rozvoje nebude přijímající stát potřebovat absolutní většinu profesí, které vykonávali migranti ve své vlasti²; kde

---

¹ Mnozí migranti (rok 2015) pokládali přijímající straně otázky ve stylu: Kdy dostanu svůj vlastní dům a auto? Jež očividně pramenily z takových iluzorních představ o budoucnosti očekávající je po přesídlení, které v nich formovali „pobízeči“ z migrantského byznysu a také šířené drby a fámy.

Navíc někteří z nich prohlašovali: „My jsme tu jako hosté, které pozvala vaše kancléřka, a hosté by přece neměli pracovat“.

² Ve společnostech, které udávají světovou úroveň rozvoje technologií, nejsou potřební odborníci pracující na základě technologií starých deset let i více. Takže v jejich struktuře pracovních míst a poptávce pracovní síly nebude pro takové profese žádná uplatnění.

se navíc mnozí z nich (ve státech, které bývaly koloniemi „vyspělých států“) protloukali jen díky náhodným výdělkům, takže v podstatě ani neovládají žádnou profesi vyžadující o něco důkladnější odbornou přípravu a nemají ani základní vzdělání na takové výši, které by jim umožnilo osvojit si nové profese ve společnosti přijímající strany.

Navíc tvoří velký podíl migrantů psychologicky zlomení, demoralizovaní lidé, kteří nejsou schopni odpovědného chování, jejichž behaviorálním modelem je nezodpovědně-bezstarostné přežívání přítomného okamžiku, kteří nemají žádné plány do budoucna, třeba naučit se jazyk, získat profesi a plnohodnotně se integrovat do společenského sjednocení práce přijímající je strany.

Díky těmto okolnostem jsou migranti v prvním pokolení odsouzeni k masové nezaměstnanosti a k práci v nejméně placených profesích vyžadujících minimální úroveň vzdělání a profesní přípravy.

Kdyby byli málopočetní a roztržštění, nemohli by vytvářet kompaktně-žijící kulturně oddělená společenství: neboť v takovém případě by byli nuceni osobně-individuálně překonávat jazykovou bariéru, osvojovat si komunikační návyky společnosti, která je přijala, integrovat se do její kultury a způsobu života a nepředstavovali by pro ni žádnou zvláštní „multikulturní hrozbu“.

Jenže je-li jejich počet dostatečný pro vznik kompaktně-žijících společenství, tak nutnost *rychlého* překonání jazykové bariéry a *rychlejší* integrace do kultury společnosti, která je přijala, pro absolutní většinu migrantů odpadá, neboť v diaspoře se vyčlení určitá skupina, která bude zajišťovat komunikaci s vnějším světem a v mezích zformované diaspory vše bude probíhat podle jejich vlastních tradic a návyků. Jenže za zajišťování komunikace s vnějším světem je nutné platit, a to je jeden z faktorů produkujících etnickou kriminalitu migrantů, která začíná tím, že nově příchozí musí platit za poskytování komunikačních služeb se společností svého pobytu, a pokračuje to „zaměstnáváním“ krajanů, kteří nedávno přijeli, v drogovém, pornografickém a dalším kriminálním byznysu, neboť díky svému nedostatečnému vzdělání, neznalosti jazyka a absenci profesních kvalit žádaných ve společnosti přijímající je strany prostě nemají šanci najít si jinou práci; a pokud se jim i podaří najít si práci v nekriminálních oblastech (jednotlivě i ve skupinách), tak jsou stejně nuceni platit vnitřním mafiánským skupinám příslušné diaspory za poskytování komunikačních služeb se společností jejich pobytu a s orgány její státní moci.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Stát, který takto masově přijme migranty, nebude schopen v této oblasti udělat pořádek a udržet zákonnost jak z důvodu jazykové a jiných komunikačních bariér, tak i díky tomu, že si diaspora lidí jiné kultury vybuduje svou vnitřní samoorganizaci na mafiánských základech, takže si její vedení a ona sama jako celek vytvoří ke společnosti svého pobytu vztah jako k objektu svého vykořisťování a beztrestně bude trestat ty své členy, kteří nedovoleně „prásknou“ ty či ony informace „těm cizákům“. Což zase na druhé straně povede k tomu, že se s ohledem na takto vznikající diaspory lidí s jinou kulturou – kvůli jejich nadměrné kriminalitě a zvýšenému výskytu příživnicko-parazitického vztahu k přijímající je straně – budou ve společnosti šířit negativní předsudky jak mezi obyvatelstvem, tak i mezi podnikateli-zaměstnavateli a státními úředníky, kteří budou nuceni pracovat s těmi „divochy“ a „pakáží“, co se „nahrnula“ do jejich státu. Proto bude migrant ve společnosti a u státu hledat ochranu před mafiánskými projevy uvnitř své diaspory marně. Navíc bude v tomto ohledu státnost prohrávat i s ohledem na svou operační rychlost, neboť jedná na základě zákonem předepsaných a v mnohém formálních postupů, zatímco mafie jednájí svévolně a vycházejí přitom ze svého chápání účelnosti, aniž by se nechaly omezovat nějakými formalitami. Nádavkem je liberální právní úprava orientována na potlačování spontánní kriminality jednotlivců a vůbec ne na mafiánsky-organizovanou kriminalitu: což se konkrétně projevuje i v tom, že právní věda liberálně-civilizovaných států odmítá princip kolektivní odpovědnosti.

A na tom všem je ve státech s liberálně-buržoazní kulturou postavena i dlouhodobá protikoránská strategie, podle které se těmi hlavními teristy stali muslimové¹.

---

¹ Podrobněji viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Dlouhodobá strategie překonávání koránského islámu pohlaváry biblického projektu (2010). Úkolem této strategie je vykořenit Korán z kultury lidstva, neboť je v něm biblická doktrína skoupení světa prostřednictvím židovského monopolu na lichvářství charakterizována jako druh satanismu.

V dnešní době řeší pseudomuslimský terorismus ten samý úkol, jaký v šedesátých až sedmdesátých letech 20. století řešil marxisticko-trockistický terorismus: přesvědčit západní obyvatele o tom, že nepřítel je reálný. Tehdy byl tím nepřitelem Západu Sovětský svaz. Zájezdy Velkého divadla a umělecké výstavy z kolekcí Ermitáže a Tretjakovské galerie nemohly přesvědčit

→ → →

Skutečnost, že touha migrantů a jejich potomků dosáhnout „rajského života“ nebyla naplněna, produkuje v jejich prostředí masové rozčarování a odmítání reality, což vytváří masovou sociální základnu pro verbování teroristů mezi migranty a jejich potomky, kteří jsou ve stavu zatrpklosti a deprese.

Takže buržoazně-liberální multikulturalismus je reálně nástrojem vedení „hybridní války“ a může být použit proti jakémukoliv národu tolerujícímu liberalismus. V takovém případě:

- je od státnosti, která zradila svůj národ, požadováno, aby v *návaznosti pokolení* podporovala režim separace všech diaspor přistěhovalců s jinou kulturou,
- a od diaspor je vyžadováno, aby se množily rychleji než původní obyvatelstvo, aby se tak po několika pokoleních původní obyvatelstvo proměnilo v menšinu ve své vlastní zemi¹, a také aby udržovaly svou kulturní separaci od společnosti, která je přijala.

---

západní obyvatele o tom, že SSSR je záštiplný potenciální agresor, který jen čeká na vhodný okamžik, aby zaútočil. Proto tento úkol řešily levičácké marxistické skupiny, jejichž podpora se dala snadno připsat činnosti KGB SSSR, neboť marxismus-leninismus byl oficiální ideologií SSSR. V roce 1991 SSSR přestal existovat a hrozba marxismu přestala být aktuální, takže se potenciální obětí Západu a překážkou globalizace podle biblického projektu stal region muslimské civilizace. Aby se obyvatelé přesvědčili o tom, jak je jim islám nepřátelský, byli rychle zapotřebí muslimští teroristé a Západ je vytvořil a neštil se přitom použít i takové svinstvo, jakým byla likvidace budov Světového obchodního centra v New Yorku 11. září 2001 a vyhození do vzduchu budovy Pentagonu provedené tajnými službami a obchodními kruhy USA, aby to potom mohl hodit na „muslimské teroristy“.

Navíc se Rusko začalo obnovovat, a to znamená, že Západ bude za chvíli potřebovat ruskou mafii a teroristy, aby přesvědčil své obyvatele o agresivitě a podřadnosti Ruska, takže se vrhne na jejich vytváření z ruskojazyčných občanů SSSR, postsovětských států a jejich potomků, kteří přesídlili na Západ.

¹ Příkladem může posloužit Kosovo, ve kterém se Srbové s postupem času proměnili v národní menšinu a byli potom nuceni ve své většině opustit svou vlast.

Takže si sami spočítejte, jaké jsou asi výhledy evropských států.

Počáteční podmínky:

- Diaspory tvoří 10% z celkového počtu obyvatelstva.
- Porodnost původního obyvatelstva je 1,5 dítěte na rodinu.
- Porodnost v diasporách je 4 a více dětí na rodinu.

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Tak takto vypadá tato politická technologie, přestože pro někoho je prostě obchodním prostředím či přímo byznysem a pro jiné souhrou náhod v kombinaci s hloupostí poslanců a úředníků evropských států, ale určitě ne řízenou politickou technologií. Přesto je to tak, že tato politická technologie, stejně jako mnohé další, řeší určité globálně-politické úkoly.

Podstata těchto úkolů je jednoduchá. V polovině 19. století pohlašovali biblického projektu globalizace pochopili, že kapitalismus založený na liberalismu ohrožuje život civilizace, neboť: 1) vede k rozvrstvení společnosti na bohatou menšinu, která je sama k ničemu a na masu kulturně nezpůsobilé chudiny, což vyvolává nepřipustné sociální napětí a 2) ničí biosféru planety. S cílem předejít katastrofě civilizace bylo tedy přijato rozhodnutí o přechodu ke společensko-ekonomické formaci organizované na jiných principech, ve které by nebyly možné bezuzdné závody ve spotřebě plodící množství sociálních i ekonomických problémů, což by zajistilo zachování biosféry Země a stabilitu sociální organizace.

Vzhledem k tomu, že řízení ze strany globální konceptuální moci má z větší části charakter *bezstrukturního řízení v podobě zakládání a podpory jedné tendence a potlačování jiných tendencí*, bylo v rámci této metody rozhodnuto podpořit tendence pramenící z vlastní iniciativy socialistů-experimentátorů 18. století a začátku 19. století. Ve výsledku vzniknul a začal být kultivován marxismus s jeho teorií celosvětové socialistické revoluce a vybudování globální komunistické společnosti¹.

Jenže protlačování marxistického internacionálního socialismu narazilo na odpor kvůli tomu, že ho v Evropě mnozí představitelé národní inteligence různých států – *příčemž ne bezdůvodně* – vnímali jako pro-

-
- Rychlost, se kterou nová pokolení vstupují do života, je jednou za pět let.
Sestrojte matematický demografický model a odpovězte na otázky:
  - Jaká bude dynamika růstu celkového počtu obyvatelstva a nahrazování původního obyvatelstva potomky přistěhovalců?
  - A co se stane s původními národy Evropy za stávající udržované izolovanosti kultur v takto nastaveném buržoazně-liberálním multikulturalismu?

¹ O marxismu, jeho poslání a podstatě, a o tom, jaký nad ním J. V. Stalin vynesl rozsudek smrti, viz Příloha č. 2 – Marxismus – světská verze biblického projektu zotročení lidstva (díl druhý tohoto kurzu).

jekt zaměřený na likvidaci národních kultur a tím pádem i národní buržoazie a národní inteligence s cílem nastolit ničím neomezovanou globální rasovou tyranii židů. „Světové zákulisí“ odpovědělo na tuto reakci tím, že dalo zelenou vzniku nacionál-socialismu, který měl řešit stejné úkoly potlačení závodů v bezuzdné spotřebě, zachovat biosféru a zajistit stabilitu sociální struktury s minimálním sociálním napětím. Zároveň bylo nacionál-socialismu přidáno výrazně „antisemitské“ zabarvení, přestože se v „elitě“ Třetí říše, a to dokonce i na klíčových postech, nacházeli židé i příslušníci židovské diaspory. Fakta tohoto druhu však tehdy nebyla zviditelnována a dnes jsou zcela cílevědomě zamlčována.

Ve výsledku tedy ve druhé čtvrtině 20. století v Evropě probíhaly dva socialistické experimenty:

- v SSSR se jednalo o ten **internacionálně socialistický** s velmi početnou účastí židů v oblasti státního a společenského spontánně-iniciativního řízení, ve vědě a uměních s tím, že „antisemitismus“ byl povýšen na trestný čin.
- v hitlerovském Německu – **nacionál-socialistický**, ve kterém byla oficiální veřejná politika zcela bezostyšně rasistická a oficiálně „protižidovská“, přičemž ve vedení Třetí říše i v její „elitě“ bylo zastoupeno tolik židů a příslušníků židovských diaspor, že se vůbec nejednalo o nějaké ojedinělé případy.

V USA byly reformy F. D. Roosevelta, kterými se snažil dostat stát z velké deprese, do kterého ho vehnali tržní liberálové, zaměřeny na řešení stejných úkolů, ale bez vyhlášení nějaké specifické ideologie, která by byla alternativou buržoaznímu liberalismu.

Buržoazně-liberální civilizace se v čele s Velkou Británií pokusila ochránit před socialismem prostřednictvím své periferie ve Třetí říši tak, že zorganizovala válku nacionál-socialismu proti internacionálnímu socialismu. V této válce zvítězil marxistický internacionální socialismus a bolševismus¹ Sovětského svazu ve spojení s buržoazně-liberální civilizací, pro kterou byly stejně jako dříve marxismus i bolševismus nepřáteli, kteří musí být zničeni.

V roce 1952 ve své práci Ekonomické problémy socialismu v SSSR J. V. Stalin vynesl marxismu smrtelný rozsudek, což vedlo k zahájení pomalého státního převratu v SSSR (také technologii Over-

---

¹ O podstatě bolševismu viz další kapitola 21.3.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

tonových oken), který pokračoval celých čtyřicet let a byl ukončen přijetím ústavy Ruské federace v roce 1993. V první etapě (v době Chruščova) měl převrat marxisticko-protibolševický charakter a potom, když marxisté přišli o své ideové přesvědčení (v době Brežněva a později), začal mít buržoazně-liberální charakter.

Ale pro „světové zákulisí“ tak problém likvidace buržoazně-liberální kultury zůstával nevyřešený. A poté, kdy J. V. Stalin vynesl marxismu smrtelný rozsudek, začalo být jasné, že na základě marxismu vyřešen být nemůže. Takže vyvstala otázka: Co dál?

Odpověď na tuto otázku je jednoduchá: marxismus a hitlerismus jsou ideologie, tj. sociokulturní prostředky. Jestliže neumožnily dosáhnout vytyčeného výsledku v podobě likvidace buržoazně-liberální kultury a transformace buržoazně-liberální civilizace, je nutné v „hybridní válce“ proti buržoazně-liberální regionální civilizaci použít jiné prostředky. Takže nejsou-li sociokulturní prostředky funkční, je možné nepřijatelnou kulturu zlikvidovat společně s národy, které jsou jejími nositeli a ukázaly se být nepoučitelnými, „nepochopily své štěstí“ žít v podmínkách internacionálního socialismu založeného na marxismu respektive v podmínkách nacionál-socialismu založeného na ideologii typu hitlerismu a jeho modifikací.

Takže úkol likvidace buržoazně-liberální civilizace je v Evropě¹ řešen cestou:

- dovedení liberalismu ad absurdum s využitím této skutečnosti ke stimulaci procesů biologické a sociokulturní degradace původních národů² s cílem snížit počet původního obyvatelstva;
- masového přisunu obyvatelstva s jinou kulturou do Evropy, které si musí udržet svou kulturní svébytnost a nesmí se integrovat do kultu-

---

¹ V USA a Kanadě, také v Austrálii, se řeší stejný úkol, ale je tam určité specifikum, které je od Evropy odlišuje.

² V USA a Kanadě po vyhubení indiánů role původních národů přešla k přistěhovalcům z Evropy, především k Anglosasům. Role „multikulturní hrozby“ je v USA přidělena potomkům afrických otroků („niggers“ jak černochům říkají Anglosasové) a migrantům z Latinské Ameriky („latinos“ jak jim říkají Anglosasové); a v Kanadě přistěhovalcům z Číny.

V Austrálii a na Novém Zélandu se Anglosasové také již dávno považují za původní obyvatelstvo. Tam však zatím „multikulturalismus“ nedozrál do bodu, kdy by představoval hrozbu pro stávající způsob života těchto států.

ry původních národů, aby mohlo být udržováno a kultivováno nepřátelství k němu, a aby v porodnosti předešlo původní obyvatelstvu.

Takže to vypadá, že je úkol likvidace buržoazního liberalismu, který si pohlaváři biblického projektu vytyčili již v první polovině 19. století, (*z jejich hlediska – dopl. překl.*) řešitelný v jedné ze dvou následujících variant:

- buď původní národy společně s liberalismem zahynou a ustoupí svůj životní prostor potomkům současných migrantů, kterým je vlastní jiná kultura;
- nebo se původní národy vlivem masových agresivních výtržností migrantů a pseudoislámského terorismu vzdají buržoazního liberalismu a přejdou k nacionál-socialismu, což povede k tomu, že se velký podíl migrantů a jejich potomků ocitne v koncentračních táborech, rezervacích, bude nuceně sterilizován nebo vypovězen ze státu.

V jakékoliv z těchto variant vývoje událostí by se měly závody ve spotřebě a všechny problémy produkované buržoazním liberalismem stát minulostí:

- V první variantě díky vědecko-technickému regresu: migranti a jejich děti nezískávají potřebné vzdělání, které by jim umožnilo rozvíjet vědu a techniku; navíc je pro rozvoj vědy a techniky potřebná jiná etika a komunikace jedinců ve společnosti, které nejsou tradičním kulturám migrantů vlastní, což je důvod, proč se nestali tvůrci vědecko-technického pokroku v minulosti a dokážou být pouze pasivními spotřebiteli jeho výsledků produkovaných jinými kulturami.
- Ve druhé variantě díky státnímu omezení spotřebních standardů a formování jiného způsobu života, ve kterém musí být peníze (čtvrtá priorita zobecněných prostředků řízení) i finančníci podřízeni státní ideologii (třetí priorita zobecněných prostředků řízení)¹, jejíž bezvý-

---

¹ O tom v podstatě psal Karel Marx již v polovině 19. století.

«Podle Bauera „je to proľhanost, jsou-li v teorii židovi odpírána politická práva, zatímco v praxi má obrovskou moc, a vykonává svůj vliv en gros (ve velkém měřítku – *red.*), je-li omezován en détail (v detailech – *red.*). („Židovská otázka“, str. 114.)

Rozpor mezi politickou mocí žida v praxi a jeho politickými právy je rozporem mezi politikou a mocí peněz vůbec. Zatímco pomyslně je politika nadřazena peněžní moci, ve skutečnosti se stala její nevolnicí.» (Karel Marx – K židovské otázce, rok 1843 – Uvedeno podle publikace:

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

hradná nadvláda musí být zajišťována jak vzdělávacím systémem, tak i kárnými orgány, a také tradičními biblickými konfesemi (Islám a Korán musí být vykořeněny).

Obě tyto varianty jsou však ve své podstatě fašistické...

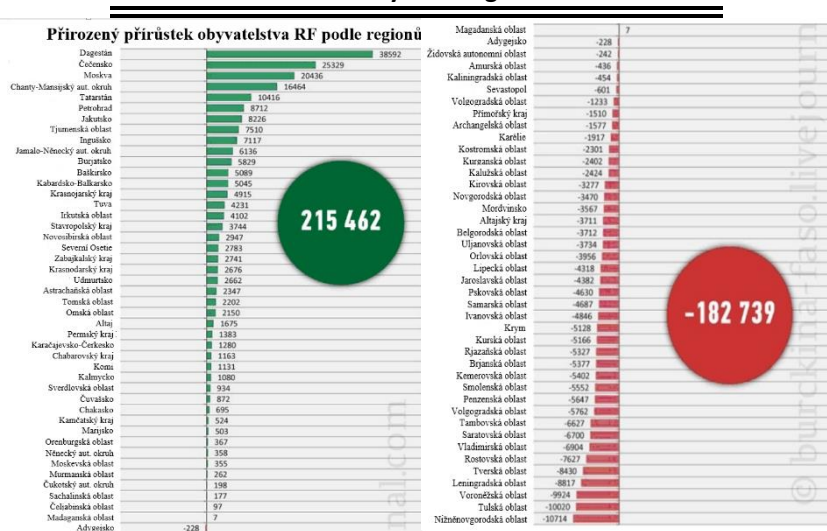
Podíváme-li se na to, co se děje v postsovětském Rusku, musíme si přiznat, že v podstatě úplně stejnou politickou technologii, jaká je využívána v Evropě na likvidaci buržoazního liberalismu, v Rusku liberálové a jejich pánová využívají pro konečné řešení „Ruské otázky“. Rozdíl mezi Ruskem a Evropou spočívá jen v tom, že Ruská federace byla od počátku mnohonárodnostním státem, a proto tato technologie může využívat vnitřní migraci mezi regiony a migraci z bývalých republik SSSR.

<http://www.avtonom.org/lib/theory/marx-engels/juden.html>; viz také typograficky vydaný text: Karel Marx, Bedřich Engels – Sebrané spisy, vydání druhé, díl první, str. 382 – 413).

V podstatě byl marxismus jako světská modifikace biblického projektu zaměřen na nápravu tohoto nenormálního stavu (kdy je politická moc nevolnicí moci peněžní). Měl být vybudován systém nadvlády ideových marxistů-internacistů nad hospodářsky-finančními systémy pseudosocialistických společností s cílem zlikvidovat závody ve spotřebě produkované liberálně-tržním ekonomickým modelem. Přičemž židé si měli ve společnosti ideových marxistů-internacistů zachovat své sebeurčení a izolovanost, aby mohli provádět celkovou kontrolu nad sociálně-ekonomickým systémem, jako tomu bylo v SSSR. O tom podrobněji viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Smutné dědictví Atlantidy. Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“ z roku 1999 a Řešení problémů národnostních vztahů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti z roku 2012.

Základy sociologie

Přirozený přírůstek a úbytek obyvatelstva podle regionů Ruské federace v roce 2015: rozdělení podle regionů (viz Demoskop weekly č. 689 – 690, 6. – 30. června 2016 – vydání Demografického institutu Národní výzkumné univerzity Vyšší škola ekonomiky: http://www.demoscope.ru/weekly/ssp/rus_reg_edn.php a dále podle jednotlivých subjektů RF).

Tyto okolnosti nás nutí k tomu, abychom v globálním měřítku (a především v Rusku) realizovali variantu, která bude tvořit alternativu k výše vyjmenovaným modifikacím fašismu. A taková alternativa existuje, je jí národní politika bolševismu. Aby se však dala v současných podmínkách realizovat, je nutné bez předsudků vyhodnotit historické zkušenosti Sovětského svazu a dát si je do souvztažnosti s objektivními zákonitostmi všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, což vyžaduje zahloubat se do teorie národnostní otázky.

21.3. Základy teorie národnostní otázky

Abychom se dostali z té slepé uličky buržoazně-liberálního multikulturalismu a vyloučili možnost jeho zneužívání jako zbraně v „hybridní válce“ pod záminkou tolerance, musíme mít reálnou představu o tom, co se v minulosti nazývalo „národnostní otázkou“.

Soudě podle toho, co se děje v USA a ve státech Evropské unie, žádnou teorii „národnostní“ otázky veřejná věda Západu nevypracovala a to, co je přítomno a reálně se projevuje v politice západních států¹, vychází z liberálně-individualistických bludů, což ve svém důsledku vede ke vzniku mnoha problémů (jak to bylo doloženo v předchozích kapitolách hlavy 21), a současně to postrádá schopnost stát se vědecko-metodologickým základem pro jejich řešení.

V Rusku je ta situace o něco lepší než na Západě: máme tu stalinské ideové dědictví, ve kterém je problematika vzájemných národnostních vztahů v podstatě podána adekvátně a jeho způsobilost byla dokonce v epoše stalinského bolševismu potvrzena politickou praxí SSSR, jenže:

- Výklad „národnostní otázky“ nebyl nikdy ve stalinském ideovém dědictví podán uceleně, neboť sám J. V. Stalin se k ní vracel v podobě samostatných fragmentů v míře aktuální potřeby řešit jednotlivé politické úkoly ve svých veřejných vystoupeních a v pracích vydávaných v průběhu čtyř desetiletí počínaje rokem 1913, kdy byla zveřejněna jeho základní práce na toto téma *Marxismus a národnostní otázka*², kterou ale v důsledku svého zatčení a změny život-

---

¹ Všichni politici absolvovali nějakou tu vysokou školu a nějakou tu „politologii“ na ní studovali.

² Článek *Marxismus a národnostní otázka* byl psán na pokračování koncem roku 1912 a začátkem roku 1913 ve Vídni; poprvé byl otisknut s podpisem K. Stalin v číslech tři, čtyři a pět časopisu *Osvěta* z roku 1913 pod názvem *Národnostní otázka a sociál-demokracie*. V roce 1914 byl tento Stalínův článek vydán v podobě samostatné brožury pod názvem *Národnostní otázka a marxismus* ve vydavatelství *Priboj* (Petrohrad). Tato brožura byla na příkaz ministra vnitra stažena ze všech veřejných knihoven a čítáren. V roce 1920 tuto práci nově vydal Národní komisariát pro národnostní záležitosti v Sebraných spisech J. V. Stalina o národnostní otázce (*Gosizdat, Tula*). V roce 1934 se článek stal součástí knihy: *J. Stalin – Marxismus a národnostně-koloniální otázka*. Sborník vybraných článků a projevů.

ních okolností nedokončil (vyhnanství, revoluce, práce v mocenských orgánech RSFSR a SSSR).

- Po Stalinově vraždě bylo studium teorie národnostní otázky na základě jeho prací postupně odstraňováno ze vzdělávacích programů škol, civilních vysokých škol, ze systému stranického vzdělávání, ze vzdělávacích zařízení KGB, ministerstva vnitra i ozbrojených sil SSSR pod záminkou, že národnostní otázka byla údajně v SSSR s konečnou platností vyřešena, takže to, co z toho potom k tématice vzájemných národnostních vztahů zbylo ve studijních kurzech, nebylo ničím jiným než grafomanstvím autorů učebnic a monografií, které odpovídalo formálním požadavkům ideologů z aparátu ÚV KSSS, a bylo prokládáno nedostatečně tematicky ucelenými a neadekvátními plagiáty sestavenými z útržků prací J. V. Stalina.
- A potom, když už v osmdesátých letech 20. století byla naše domácí inteligence skrz naskrz prolezlá duchem liberalismu, antisovětiismu a tupého pranýřování epochy stalinského bolševismu, se módní stala „teorie passionárnosti a etnogeneze“ L. N. Gumiljova (1912 – 1992), takže její přívrženci přišli i o ty zbytky adekvátního porozumění problematice vzájemných národnostních vztahů, které v nich ještě přetrvávaly, než v ni uvěřili¹. Výsledkem pak bylo, že se prakticky každý, kdo si zapamatoval slova jako „passionárnost“, „etnikum“ a „superetnikum“, začal považovat za velice kompetentního v problematice vzájemných národnostních vztahů, obzvláště když si k tomu všemu ještě nastudoval práce G. P. Klimova² věnované vzájemným vazbám mezi biologickou degenerací lidí a politikou a na-

---

¹ Etnogeneze je proces na biosférické úrovni, což znamená, že vychází za hranice společnosti a jejího kulturního prostředí, v tom měl L. N. Gumiljov pravdu. Ale jeho teorie etnogeneze je založena na metrologicky neprůkazných pojmech „passionárnost“ a „etnikum“, jejichž smysl není jednoznačně srozumitelný: viz jeho kniha *Etnogeneze a biosféra Země* (první vydání spatřilo světlo světa v roce 1979). Námitky vnitřního prediktoru SSSR k jeho teorii etnogeneze jsou vloženy v práci *Mrtvá voda* (hlava VII. *Passionárnost: biologie a další vzájemně vložené procesy*).

² Skutečné jméno – Igor Borisovič Kalmykov (1918 – 2007), autor knih *Kníže tohoto světa, Rudá Kabala, Jméno mé je Legie, Protokoly sovětských mudrců a další*. V materiálech *Koncepce sociální bezpečnosti* byla jeho koncepce analyzována v práci vnitřního prediktoru SSSR – *O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných*.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

byl tak přesvědčen o své biologické (rasové) nadřazenosti nad těmi ostatními „degeneráty“ a „biologicky podřadnými“ jedinci i národy¹.

Tato omezenost založená na „teorii passionárnosti“, fantaziích a ne vždy otevřeně se projevujícím rasismu toho či onoho národnostního zabarvení nedokáže harmonizovat vzájemné národnostní vztahy, zato je schopná je vyostřovat. A jako jedinou alternativu tomu všemu oficiální i polooficiální prozápadní sociologická věda RF navrhuje koncepci tolerance a buržoazně-liberálního multikulturalismu. A to navzdory tomu, že liberálně-individualistické bludy o toleranci a multikulturalismu, o prioritě sebeidentifikace národní příslušnosti nad společenskou identifikací nemohou ničím přispět pro pochopení cest, jak harmonizovat vzájemné národnostní a konfesní vztahy, neboť *nositelem sociokulturní svébytnosti není ten či onen jedinec ale kulturní pospolitost určitým způsobem spojující množinu jedinců, a to především těch jedinců, kteří se vzájemně ani neznají*. Takže abychom pochopili a mohli realizovat ty možnosti, které nám dovolí překonat liberálně-buržoazní multikulturalismus a různorodý rasismus s cílem harmonizovat vzájemné národnostní vztahy jak v kterémkoliv státě, tak i v globálním měřítku, musíme si, a to z hlediska života průkazným způsobem, odpovědět na otázky:

- Co je to kultura?
- Co leží v základě kulturní svébytnosti té či oné pospolitosti lidí?
- Co je to národ jako nositel kultury?

Bez metrologicky průkazných odpovědí² na tyto otázky bude politika v oblasti vzájemných národnostních (konfesních) vztahů odsouzena k tomu být nesrozumitelná a v něčem nevyhnutelně scestná, což v důsledku povede jen k vyostřování problémů vzájemných vztahů

---

¹ Těch kritérií „biologické podřadnosti“, kterými rasisté různého druhu charakterizují ostatní, je mnoho: „opice“, které nedokázaly za tisíce let svého svébytného rozvoje vytvořit civilizaci, dokud k nim nepřišla „civilizace bílé rasy“; genetičtí otroci: vaše velkoknížata líbala boty poslům našeho chána; my jsme na rozdíl od všech ostatních děti bohů (Japonci jsou dětmi bohyně Slunce Amaterasu; Velkorusové, Bělorusové a Velkoukrové jsou vnuky boha Dažboga /slovanský bůh Slunce/, děti bohů); podle svědectví Tóry jsme byli Bohem vyvoleni, abychom vládli světu: podřizujte se nám a nepletěte se nám do cesty a tak dále – podle toho, kam až sahá či zlovolnost a šílenství.

² Viz kapitola 1.3 tohoto kurzu.

mezi představiteli různých kultur, neboť tyto problémy bude zbytečně vytvářet místo toho, aby je harmonizovala. Proto si na tyto otázky odpovíme.

- **Kultura**, to jsou veškeré informace a algoritmika, které jsou předávány od pokolení k pokolení nezávisle na genetickém mechanismu biologického druhu. Základním prostředkem pro předávání informací a algoritmiky je v kultuře biologického druhu Člověk rozumný artikulovaná řeč – jazyk a s ním související symbolický aparát umění a řemesel, písemnictví (pokud existuje) a vědecké teorie. Jinými slovy, kultura je informačně-algoritmický systém spojující jedince, příslušníky dané kultury, kterým určitým způsobem organizuje jejich společný život. **Chápeme-li kulturu jako informačně-algoritmický systém, musíme také předpokládat, že má v sobě zabudován určitý soubor cílů a způsobů dosahování každého z nich.** Přičemž některých cílů mohou lidé dosahovat samostatně a dosahování jiných může vyžadovat jejich kolektivní úsilí a organizovanost, a to včetně takové organizovanosti, která bude muset být stabilně realizovaná v návaznosti pokolení. Kultury v sobě zahrnují subkultury: subkultury odborné a subkultury různých sociálních skupin (jak stabilní v návaznosti pokolení, tak i takové, které existují pouze krátkodobě, jako jsou například subkultury spojené s módou včetně subkultur dospívajících a mládeže).

Kultury různých národů, posuzované jako informačně-algoritmické systémy, se od sebe mohou lišit, jak složením souborů cílů, které jsou vlastní každé z nich, tak i způsoby jejich dosahování. Přitom se v různých kulturách soubory cílů ani soubory způsobů jejich dosahování (a to dokonce i stejných cílů) nemusí shodovat. Tato jejich neshoda může být způsobena tím, že cíle nebo způsoby jejich dosahování přípustné v jedné kultuře mohou být v jiné kultuře nepřipustné (a naopak). A tyto neshody se mohou stát generátorem konfliktů mezi představiteli různých kultur, pokud je alespoň v jedné z nich přítomna algoritmika potlačující kroky zaměřené na dosahování cílů, které jsou v ní buď přímo zakázané, nebo sice nejsou přímo zakázané, ale ani nepatří mezi ty povolené.

Konfesně podmíněná kulturní svébytnost může být součástí národní svébytnosti (pokud celý národ vyznává stejnou věrouku), nebo může mít podobu více či méně vyčleněné subkultury v mezích národní svébytné kultury (příkladem jsou „staroobřadníci“ a „*novooob-*

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

řadníci“ – nikoniáni, tj. oficiální církev Ruského impéria v kultuře Velkorusů v období 1653 – 1917).

Kultury se stejně jako informačně-algoritmické systémy mohou měnit v důsledku přebírání jak kulturních výtobytků, tak i neřestí z jiných kultur a také v důsledku realizace tvůrčího potenciálu nositelů těchto kultur, přičemž tento tvůrčí potenciál se může kvůli tomu, že psychická činnost lidí je podmíněna jejich mravností, podílet jak na rozvoji, tak i na degradaci kultury a tím pádem i na rozvoji a degradaci národa nebo nějakých sociálních skupin v jeho sestavě.

- Takže v základu každé kulturní svébytnosti leží „vztah“¹ kultury jako informačně-algoritmického systému k poznávacímu a tvůrčímu potenciálu každého člověka, který se v ní narodí. A všechny kultury (nebo subkultury sociálních skupin stabilní v návaznosti pokolení) se dají s ohledem na tento charakteristický příznak zařadit do jedné ze tří tříd:

- *lhostejně nevšimavé* – ve kterých si každý může dělat se svým poznávacím a tvůrčím potenciálem, co je mu libo: může si ho osvojovat a rozvíjet, může ho promrhávat a ničit, a ani v jednom z těchto případů mu v tom nikdo nebude cílevědomě bránit ani ho v tom cílevědomě podporovat;
- *utiskující* – ve kterých je poznávací a tvůrčí potenciál cílevědomě likvidován, potlačován a blokován;
- *rozvíjející* – ve kterých je osvojování si a rozvíjení poznávacího a tvůrčího potenciálu cílevědomě podporováno a faktory, které tomu brání, jsou odhalovány a vykořeňovány. Díky jejich vykořeňování se potom kultura může rozvíjet směrem k pravověrnosti, neboť *dialektika jako umění poznání a tvořivosti* efektivně funguje pouze v rámci Záměru na základě dialogu, který jedinec za svého života vede s Bohem.

Kultura jako celek v sobě může obsahovat subkultury patřící k různým typům charakterizujícím jejich „vztah“ k poznávacímu a tvůrčímu potenciálu jedince. To, že určitá kultura (subkultura) zapadá do jedné z výše vyjmenovaných tříd, může být účelově organizováno, ale může se jednat i o „sociálně-živelný“ výsledek fungování sociální psychodynamiky. Ta skutečnost, že se poznávací a tvůrčí

---

¹ V algoritmickém smyslu, ne v tom subjektivním, proto je slovo „vztah“ uvedeno v uvozovkách.

potenciál stětvává s přírodně-zeměpisnými životními podmínkami v areálu, ve kterém se formuje ta či ona národní kultura, a že také

Pamětní deska ve Vídni na domě, kde žil J. V. Stalin, když psal svou práci *Marxismus a národnostní otázka*. Fotografie z roku 2016.

reaguje na historicky zformované okolnosti života příslušné společnosti, přidává každé národní (nebo konfesně podmíněné) kultuře (subkultuře) v každé epoše určitou svébytnost, která ji odlišuje od jiných kultur (subkultur).

- **Národ**, to je nácie¹ (ve smyslu blízkém Stalinově definici tohoto pojmu – o tom dále) nebo několik paralelně existujících „nácií“–národností plus národní diaspory, které sice žijí mimo svou nácii, ale přitom si v kulturním prostředí jiných národů i přes vzájemnou součinnost s nimi zachovávají svou kulturní svébytnost.

Definice nácie, jak ji v roce 1913 sestavil J. V. Stalin ve své práci *Marxismus a národnostní otázka*:

„Nácie, to je historicky zformovaná stabilní pospolitost lidí, která vznikla na základě pospolitosti jazyka, území, ekonomického života a psychické mentality projevující se v pospolitosti kultury. (...) Pouze přítomnost všech těchto příznaků sloučených dohromady nám dává nácii.“²

¹ pozn. překl. Vzhledem k tomu, že v ruském jazyce se používají rovnocenná synonyma *narod* a *naucia*, kterým v českém jazyce odpovídá pouze slovo *narod*, a zde v textu jsou jim přidávány rozdílné významy, jsem nucena zavést nové slovo *nácie* z latinského *natio* (*narod*), které budu využívat pro překlad slova *naucia*, a *narod* pro překlad slova *narod*.

² V textu své práce tuto definici tučně vyznačil sám J. V. Stalin. Od té doby sociologická věda v chápání národnostní otázky nikam dál nepokročila. Tak například v již zmiňované školní učebnici „občanské nauky“ pod redakcí L. N. Bogoljubova (díl druhý, *Člověk a společnost – učebnice pro desátou až jedenáctou třídu*, Moskva, Osvěta, vydání osmé, 2003) žádná definice nácie uvedena není, je tam poskytnuta jen nejasná představa o „nácií“ na základě příznaků vyjmenovaných Stalinem v roce 1913. A přestože tam Stalinova definice uvedena není a tyto příznaky nejsou shrnuty v žádné jiné definici pojmu „nácie“, zůstávají ve své podstatě úplně stejné: historický charakter

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

V textu práce *Marxismus a národnostní otázka* této definici předchází zkoumání každého z těchto příznaků a je v ní odůvodněna volba každého z nich jako jednoho z charakteristických příznaků, které v souhrnu charakterizují nácií jako historicko-politický jev; a také jsou tam hodnoceny alternativní definice pojmu „nácie“ s doložením jejich nezpůsobilosti.

Zároveň je nutné zmínit, že definice nácie jako sociálního, historicky podmíněného jevu, jak ji poskytl J. V. Stalin, odlišuje nácií od národa jako od sociálního organismu¹, který v průběhu dějin té či oné regionální civilizace prochází různými formami organizace života kulturně svébytné (národní) společnosti. Tato odlišnost jevů, jakými jsou „nácie“ a „národ“, je patrná i z textu práce *Marxismus a národnostní otázka* a konkrétně z té části, kde J. V. Stalin píše o Gruzíncích jako o národu, kterému v určitém období jeho dějin feudální roztržičnost neumožnila semknout se v *nácií v tom smyslu, jak tento termín chápal Stalin*. Jenže definici vymežující, čím se nácie liší od plemene nebo národa, J. V. Stalin neposkytl, takže ve výsledku jsou slova nácie, národ, etnikum dokonce i ve vědeckém slovníku vnímána jako synonyma – téměř shodné ekvivalenty, už vůbec nemluvě o tom, jaký smysl těmto slovům přikládají ve svém všedním životě široké vrstvy obyvatelstva.

Navíc J. V. Stalin sestavoval svou definici nácie v tom historickém vývojovém období globální civilizace, kdy se všechny nácie, které se do té doby zformovaly, vyznačovaly ekonomickou soběstačností v tom

---

formování nácií (str. 316, odst. 2), jazyk (str. 316, odstavec 3), pospolitost území a ekonomická provázanost (str. 316, odstavec 5), pospolitost kultury (str. 316, 317), ve které se projevuje, a díky níž se obnovuje, národní charakter v návaznosti pokolení. Ale tu otázku psychické mentality – národního charakteru, jako jednoho z charakteristických příznaků nácie, učebnice ponechává stranou: což ovšem znamená, že stalinská definice tak byla okleštěna a stala se defektní, což se odrazilo na liberální omezenosti.

Ovšem žádná zmínka o tom, že se ve skutečnosti jedná o Stalinovu definici nácie, v této liberalistické učebnici uvedena není. Přitom se nejedná jen o plagiát, ale o falšování dějin obecně a o falšování dějin vědy jmenovitě.

¹ Pojmem „sociální organismus“ se rozumí, že národní společnost je souhrnem společenských institucí, které jsou spolu ve vzájemné součinnosti v souladu s kulturní svébytností dané společnosti zformované ve zkoumané epoše: viz tabulka 18-1 (díl pátý tohoto kurzu).

smyslu, že ve spektru¹ produkce, kterou spotřebovávaly, převládalo to, co si nácie sama vyprodukovala. Objem mezinárodní výměny produkce byl v poměru k objemu hrubého domácího produktu vyráběného samotnou nácií nepatrný a mezinárodní výměna produkce hrála o něco málo významnější roli jen ve formování kvality života národních „elit“ (vládnoucí a nejbohatší vrstvy národních davo-, „elitářských“ společností), což se nedotýkalo absolutní většiny lidí tvořících nácie. Jinými slovy tehdy nácie od sebe oddělovala nejen jejich územní a jazyková, ale i organizačně-technologická (hospodářská) a exportně-importní odloučenost.

A díky tomu, že nácie byly v té době z hlediska výroby a spotřeby produkce ve své většině soběstačné a mezinárodní výměna zboží neměla žádný větší pozorovatelný vliv na kvalitu života absolutní většiny nácie², se za slovy stalinské definice o pospolitosti ekonomického života, ekonomické propojenosti nácie ukrývá ta skutečnost, že nácie ze svých vlastních lidských zdrojů zajišťovala celé spektrum profesí³ nezbytných k produkci hrubého domácího produktu na té úrovni, jaké dosáhla ve svém organizačně-technologickém rozvoji; a přitom byla větší část této produkce spotřebována v rámci samotné nácie.

V dnešní době absolutní většina nácií, které existovaly v té historické době, kdy Stalin sestavoval svou definici tohoto jevu, přišla o svou ekonomickou soběstačnost ve výše uvedeném smyslu: velký podíl jimi vyráběné produkce je hned od počátku určen na export a v základu jejich vlastní výroby a spotřeby leží velký podíl importu těch druhů produkce, které se v jejich národním hospodářství nevyrábějí buď vůbec, nebo v objemech potřebných pro úplné zajištění nácie; současně se národní ekonomiky účastní řady projektů realizovaných

---

¹ Spektrem se v tom nejobecnějším slova smyslu rozumí nomenklatura vlastností plus metrologicky průkazná veličina nebo hodnocení (ukazatel) stavu každé z pozic nomenklatury ležící v základu spektra. Takže spektrem výroby se rozumí nomenklatura vyráběné produkce plus objemy výroby každé z pozic dané nomenklatury. Analogickým způsobem se vymezuje i spektrum spotřeby.

² Výjimku z toho (a to jen částečně) tvořily pouze nácie, které se staly zbraní při zakládání koloniálních impérií, takže se v nich obyčejným lidem dostalo i něco málo z toho, co v koloniích vyráběly jiné – ztročené nácie.

³ Tj. veškerou nomenklaturu profesí i příslušný počet lidí zaměstnaných v každé z nich.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

společným úsilím několika nácií, jejichž plody potom účastníci těchto projektů využívají společně (příkladem tohoto druhu projektů jsou výroba evropských dopravních letadel Airbus, programy Evropské vesmírné agentury, mezinárodní vesmírná stanice, transregionální plynovody a ropovody atd.).

Řečené se týká výroby a spotřeby jak meziproductů a investičních produktů spotřebovávaných v technologických procesech, tak i spotřeby konečných produktů v domácích hospodářstvích, státem i veřejnými organizacemi, tedy produktů určených ke spotřebě mimo oblast výroby. To znamená, že kvalita života absolutní většiny obyvatelstva je přinejmenším ve vyspělých státech určována účastí jejich ekonomik ve světovém hospodářství lidstva jak z hlediska výroby produkce, tak i z hlediska spotřeby meziproductů, investičních i konečných produktů.

Důsledkem je, že nácie si přestaly udržovat plné spektrum profesí a plné spektrum technologií potřebných k výrobě produkce v souladu s jejich spektrem spotřeby.

Ekonomická odloučenost nácií se stala minulostí. Díky této skutečnosti se změnila podstata jevu pospolitosti ekonomického života nácie, její ekonomické provázanosti. To ale neznamená, že:

- nácie v tom smyslu, jak tento pojem definoval J. V. Stalin v roce 1913, přestaly existovat a pravdu má nyní buržoazní liberalismus, podle jehož názorů není-li „národní příslušnost“ přímo „přežitkem minulosti“ (svého druhu sociokulturním „atavismem“), tak je to přinejmenším soukromá záležitost každého jedince¹ bez jakéhokoliv významu pro organizaci života společnosti ve státě s touto podmínkou, že všichni dospělí jedinci budou vychováni v duchu té nechvalně známé tolerance a „politické korektnosti“ a *problém tedy spočívá pouze v tom, jak tuto toleranci a „politickou korektnost“ v multikulturní společnosti² vštípit každému jedinci a udržo-*

---

¹ Takže v průběhu svého života může jedinec údajně nejednou změnit svou národní příslušnost podle svého vlastního uvážení při svém stěhování si z jednoho státu do druhého, nebo i bez těchto přejezdů.

² Jenže už sama existence tohoto problému v multikulturní společnosti je objektivním projevem toho, že idea buržoazního liberalismu zakládající se na tom, že „národní příslušnost je každého soukromou záležitostí“, není z hlediska života průkazná, a proto představuje nebezpečí pro ty lidi, kteří jí uvěří i pro společnost, ve kterých je tato víra více či méně rozšířena.

vat tyto normy tolerance a „politické korektnosti“ v návaznosti pokolení;

- a stalinskou definici je možné nechat upadnout do zapomnění, neboť nevydržela zkoušku časem a v národní politice státu je proto nutné se opírat o definici nácie od O. Bauera, R. Springera (Karl Renner), T. Herzla, o „etnikum“ a „superetnikum“ L. N. Gumiljova, či o nějaké jiné definice, nebo se těchto definic vzdát úplně a vyhnout se tak sporům o způsobilosti každé z nich a budovat národní politiku na základě mlhavých představ o rozdílech a zvláštnostech jak jednotlivých lidí, tak i kultur.

Ve skutečnosti ty ekonomické změny, ke kterým v globálním měřítku došlo ve 20. století, znamenají, že stalinská definice nácie jen nebyla na začátku úplně přesná v důsledku toho, že vyjadřovala marxistické chápání světa, pro které je charakteristické:

- v životě vidět pouze materii v rozličných „formách jejího pohybu“ a zároveň:
  - opomíjet složku života založenou na výskytu polí – tedy to, co se v předmarxistické době nazývalo duchovním životem (a co se v evropském esoterismu nazývá egregory a prací s egregory – viz Část první tohoto kurzu);
  - opomíjet objektivnost informací, systémů jejich kódování a algoritmiku jejich přeměny v přírodních i sociálních procesech a tím pádem se připravit o terminologický aparát umožňující adekvátní popis této složky života;¹

---

¹ V. I. Lenin – Materialismus a empiriokriticismus, hl. 2, kapitola první:

«Ve svém „Ludwigovi Feuerbachovi“ Engels vyhlašuje za hlavní filosofický směr materialismus a idealismus. Materialismus považuje přírodu za prvotní a ducha za druhotného, na první místo staví bytí a na druhé myšlení. Idealismus postupuje obráceně. To je zásadní rozdíl těchto „dvou velkých táborů“, na které se dělí filosofové „různých škol“ idealismu a materialismu, který Engels považuje za ten úplně hlavní a přímo obviňuje z „vyvolávání chaosu“ ty, kteří pojmy idealismus a materialismus používají v jiném smyslu.

Engels říká: „Nejvyšší otázkou veškeré filosofie“, „velkou základní otázkou veškeré a obzvláště novější filosofie“ je „otázka vztahu myšlení k bytí, ducha k přírodě“. Poté, co takto rozdělil filosofy do „dvou velkých táborů“ podle jejich postoje k této základní otázce, Engels poukázal na to, že „existuje i druhá strana“ základní filosofické otázky a konkrétně: „V jakém vztahu jsou naše myšlenky o světě, který nás obklopuje, k samotnému tomuto světu? Je

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

- rozlišovat „práci duševní“ a „práci fyzickou“, ale již nerozlišovat **práci řídicí** a *práci bezprostředně produktivní, podřízenou nějakému vnějšímu řízení* (a tím pádem se připravit o adekvátní teorii řízení, která by byla dostatečně všeobecná ve smyslu univerzality svého použití);
- interpretovat všechny sociální jevy na základě tvrzení o určující roli třídního boje ve společnosti o právo vlastnit výrobní prostředky a produkci vyráběnou *ve společenském sjednocení práce*¹ (ve smyslu: to „třídní boj je tou lokomotivou dějin“² a všechno ostatní v životě společnosti jsou jen jeho projevy a důsledky; „násilí je porodní bábou dějin“³, jež musí v životě společnosti napomáhat zrodu něčeho nového, když se to dříve bezvýhradně vládnoucí staré brání zrození nového).

Kromě toho si povšimněme, že *stalinská definice nácie se vztahuje na proces – na stabilní existenci nácie v návaznosti pokolení*, ale již ne na období jejího formování jako historicky stabilní pospolitosti lidí ani

---

naše myšlení s to poznávat skutečný svět, můžeme si ve svých představách a pojmech o skutečném světě vytvářet správný obraz skutečnosti?“»

Z tohoto textu je zřejmé, že si marxisté „ducha“ neztotožňují s fyzikálními poli, tj. není pro ně složkou a nedílnou součástí přírody (v tomto smyslu pro ně „duch“ objektivně neexistuje), je to něco, co je ve vztahu k přírodě sekundární, subjektivně-lidské. V důsledku toho je v marxistickém chápání „ducha“ skryta a marxisty opomíjena objektivita existence informací a objektivita existence míry (systémů kódování informací a algoritmiky jejich předávání a přeměn) jako nedílných součástí bytí doopravdy materiální Přírody. Viz rozbor otázky o trojjednosti matérie-informace-míry v pracích vnitřního prediktoru SSSR: Část první tohoto kurzu, Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

¹ V marxismu se místo tohoto termínu používá jiný: „společenská dělba práce“, který je v podstatě nesprávný, neboť se tím rozumí existence nějaké „práce“, která je ve společnosti rozdělována mezi jedince a sociální skupiny, zatímco ve skutečnosti probíhá odborná specializace lidí v pracovních činnostech a společenské sjednocování odborně specializované práce.

² V originálu: Revoluce jsou lokomotivami dějin (K. Marx – Třídní boj ve Francii).

³ V originálu: Násilí je porodní bábou každé staré společnosti, která je těhotná společností novou (K. Marx – Kapitál, díl první, hl. 31).

na období degradace nácie pod vlivem různých příčin, jež může skončit zánikem nácie, jejím rozdělením na několik příbuzných nácií nebo národností, které neutvoří nácií či znovuobrozením nácie v nějaké jiné kvalitě¹.

Stabilní existence nácie v návaznosti pokolení znamená, že se – jako jednotný celek – nějakým způsobem samořídí. Samořízení společnosti (řízení společnosti) se skládá z více aspektů a pouze jedním z těchto aspektů je ekonomický život zformované nácie, který může probíhat buď v režimu více či méně zřetelně vyjádřené ekonomické odloučenosti od ostatních nácií (jako tomu bylo v době, kdy J. V. Stalin psal svou práci *Marxismus a národnostní otázka*), nebo v režimu vzájemné součinnosti se systémy jiných nácií (jako je tomu nyní ve většině případů), která potom ovlivňuje kvalitu jejího života. Přičemž:

Samořízením lidské společnosti v jejím rozvoji se rozumí, že uspokojování fyziologických a běžných životních potřeb lidí není smyslem jejich bytí (tímto je omezen pouze okruh zájmů lumpenu a vyšších vrstev „elity“), ale prostředkem, jehož prostřednictvím skupina lidí v reálném životě postupně naplňuje svůj smysl života (ideály).

A tato pospolitost založená na společném smyslu života, pokud existuje, se projevuje v samořízení nácie jako jednotného sociálního organismu nezávisle na intenzitě vzájemných styků jednotlivých představitelů nácie žijících na opačných koncích svého území a nezávisle na výměně zboží mezi vzdálenými regiony.

- Pokud tento *mysl života, překračující hranice uspokojování fyziologických a běžných životních potřeb, existuje* a je všem společný, jedná se o nácií, a to dokonce i za podmínek, že lidé žijící na různých koncích jejího území pouze vědí o své existenci, ale nejsou mezi nimi žádné ekonomické nebo jiné viditelné vazby.
- Pokud tento *mysl života* neexistuje, tak se i přes přítomnost všech ostatních příznaků nácie (s výjimkou psychické mentality – národního charakteru, neboť ten se pojí se smyslem života a v mnohém je jím podmíněn) jedná jen o zástup jedinců, kteří mlu-

---

¹ Tato tematika je osvětlena v práci vnitřního prediktoru SSSR - Řešení problémů národnostních vztahů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti. O likvidaci systému vykořisťování „člověka člověkem“ v mnohonárodnostní společnosti.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

ví jedním jazykem, mají (zatím) společné území, stejné zvyky a další prvky kultury, ale nejsou nácií¹. V takovém případě jde o pseudonárodní lumpen, který je odsouzen buď najít svůj smysl života, nebo *se propadnout do historické minulosti, stát se „etnografickou surovinou“ pro zformování jiných nácií nebo vymřít v procesu degradace společně s tou nanicovatou kulturou, jejímž je nositelem. V době sociálních krizí podíl lumpenu v obyvatelstvu roste, což pro společnosti i její budoucnost představuje velké nebezpečí.*

Existence tohoto druhu smyslu života (společných ideálů) za přítomnosti ostatních příznaků nácie napomůže k zachování nácie i v současných podmínkách, kdy se minulostí stala nejen vzájemná ekonomická odloučenost nácií, ale postupně se minulostí stává i jejich všeobecná kulturní odloučenost v procesu formování jednotné kultury lidstva: *«Měřítkem národa není to, jakým je, ale to, co <on>² považuje za překrásné a opravdové, a po čem <on> touží»* (F. M. Dostojevskij).

To znamená, že pospolitost ekonomického života nácie, její ekonomická provázanost, je pouze jednou z tváří pospolitosti zformované nácie, její oblasti řízení, ve které je realizován nějaký smysl života množiny lidí tvořících nácií, který je objektivně všem těmto lidem společný, a to dokonce i tehdy, nejsou-li schopni ho vyjádřit; stačí, aby cítili jeho přítomnost v životě a tak či onak vnášeli svůj podíl do jeho uvádění do života (tj. aby se informačně-algoritmicky aktivně účastnili jeho uvádění do života).

Oblast řízení se od jiných oblastí života společnosti liší tím, že je v ní lokalizována odborná řídicí práce ve vztahu ke všem ostatním oblastem činnosti společnosti (i když jsou hranice oblastí jednotlivých

---

¹ Tato okolnost leží v základu tvrzení, že kriminální živly a lumpen nemají žádnou národnost a potvrzuje celkově jeho správnost, přestože jak kriminální živly, tak i lumpen používají ty národní jazyky, v jejichž jazykovém prostředí vyrostli ti či oni jejich představitelé. Ve svém prostředí se mu však vzdalují a upřednostňují ten či onen žargon, který je příznakem jejich beznárodnostní podstaty, která je založena na jejich zaměření uspokojovat své fyziologické a běžné životní potřeby na úkor a ke škodě zbytku společnosti i Přírody.

² Zde i dále budou v těchto <závorkách> uváděny naše doplňky umístěné v citovaných textech.

činností v té či oné míře určovány subjektivně, tak přesto existují, neboť se zakládají na objektivitě sociálních statistik zaměstnanosti obyvatelstva těmi či oněmi druhy činností). To znamená, že:

Jedním z příznaků nácie není pospolitost ekonomického života (jak tomu rozuměl J. V. Stalin), ale pospolitost smyslu života historicky zformované nácie vycházející za hranice uspokojování fyziologických a běžných životních potřeb lidí tvořících nácií. Tento smysl života se projevuje *v jednotě oblasti řízení nácie, řízení realizovaného na profesionálním základě*¹ a jmenovitě – utváří ekonomikou propojenost nácie v podobě charakteristické pro danou epochu.

Tato profesionální řídicí práce může zahrnovat jak některé jednotlivosti v životě národní společnosti, tak i řízení záležitostí celospolečenského významu na místní úrovni i v měřítku celé společnosti. V případě přítomnosti ostatních příznaků nácie uváděných ve stalinské definici a s porozuměním tomu, že pospolitost ekonomického života je pouze jedním z projevů pospolitosti nácie v oblasti řízení, vede vyčlenění a rozvoj *ve sféře řízení té oblasti, která zahrnuje řízení na profesionálním základě záležitostí celospolečenského významu na místní úrovni i v měřítku celé národní společnosti*, ke vzniku státnosti.

Státnost, to je subkultura řízení *na profesionálním základě* záležitostí celospolečenského významu na místní úrovni a v měřítkách společnosti.

To znamená, že státnost není celou oblastí řízení, ale pouze jednou z jejích komponent, neboť k oblasti řízení patří také řízení výměny zboží (obchodování), řízení kolektivní výrobní a jiných činností probíhajících mimo státní aparát a jeho orgány.

Stát, to je státnost v uvedeném smyslu plus území, akvatorium a vzdušný prostor, na které se vztahuje jurisdikce této státnosti plus obyvatelstvo žijící na území pod kontrolou státnosti.

---

¹ A konkrétně dříve zmiňované Stalinovo tvrzení, že Gruzíni nezformovali nácií, souvisí s tím, že v podmínkách feudální roztržetosti neexistuje jednotná oblast řízení, nejen ekonomická provázanost národa. Ale pokud vezmeme do úvahy toto upřesnění otázky s ohledem na ucelenost oblasti řízení, tak Gruzíny bylo možné v tomto období posuzovat jako několik paralelně existujících „nácií“–národností (viz výše v hlavním textu uvedená definice pojmu „národ“), neboť v hranicích každého feudálního státu, nějaká ta ekonomická provázanost existovala.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Formování státnosti na stejnorodém národním základě vede k široce rozšířenému ztotožňování si nácie s jejím nacionálním státem, což je charakteristické pro západní sociologii, která se formovala na základě historických zkušeností Evropy.

Tato sociologie potom ovlivňuje politický život Ruska, když „vědci“ a politikáři bezmyšlenkovitě přenášejí její terminologii na ruskou skutečnost. V důsledku tohoto tupého napodobování „vyspělých států“ v MNOHO-národnostní Ruské federaci si „politici“, kteří nazývají Rusko „nácií“¹, přejí, aby někdo přišel s „národní ideou“, a když někdo s nějakou „národní ideou“ přijde, tak ho okamžitě obviní z nacionalismu, xenofobie a separatismu; „politici“ si přejí mít ve svých rukou „strategii národní bezpečnosti“, „strategii národního rozvoje“, ale už se nezamýšlejí nad tím, že Rusko potřebuje mít *strategii bezpečného rozvoje mnohonárodnostní společnosti*; Rusové se podle jejich názoru stávají „mnohonárodnostní ruskou nácií“ a oficiální věda RF tomuto i dalším bludům přidává „punc vědeckosti“, přičemž přehlíží normy smyslu vyjadřovaného prostřednictvím ruského jazyka a mate tím jak sama sebe tak i ty, kteří se spolehnou na názory takových „vědců“².

Ale navzdory těmto bludům se státnost může rozvíjet i na mnohonárodnostním základě a obsluhovat život mnohých nácií, které si buď nevypracovaly svou národní státnost, nebo těch, jejichž národní státnost má v té či oné míře omezenou suverenitu, takže řadu úkolů života takové národní společnosti řeší **státnost společná několika náciím**,

---

¹ «Idea ruské nácie je absolutně produktivní a není třeba se jí bát» (Stenografická zpráva o společném zasedání Státní rady a Komise pro realizaci prioritních národních projektů a demografickou politiku ze dne 27. prosince 2010 – oficiální web prezidenta RF: <http://www.kremlin.ru/events/state-council/9913>). «Zotavili jsme se jako stát i jako jednotná nácie» - D. A. Medvěděv (když zastával funkci prezidenta, z jeho projevu při udělování státních vyznamenání RF ze dne 12.06.2011: <http://www.kremlin.ru/transcripts/11544>). Jenže D. A. Medvěděv nějak zapomněl připomenout, že toto „zotavení“ bylo v porovnání se stavem bolševicko-stalinského SSSR mizerné a bez těch perspektiv rozvoje, jakými disponoval SSSR.

² O ruském jazyce a jeho roli v kultuře viz práce VP SSSR – Jazyk náš: jako objektivní danost i jako kultura řeči, z roku 2004.

kteřá je mnohonárodnostní z hlediska složení lidí¹ v ní pracujících, jejíž dosah zahrnuje regiony formování a dominování několika národních kultur.

To poslední znamená, že takový mnohonárodnostní stát nebude „tavicím kotlem“² (typu USA nebo eurounijní Francie), ve kterém se v průběhu času mezi jedinci určitým způsobem setřou všechny národnostní rozdíly; mnohonárodnostní stát není „tavicím kotlem“, neboť v něm regiony formování a dominování národních kultur neustále obnovují určitou národní svébytnost všech nácií, které tam žijí, přestože zároveň existuje a rozvíjí se i všem společná kultura, jež je všechny spojuje a bez které není možná integrita a rozvoj mnohonárodnostního státu.

Státnost Ruska je mnohonárodnostní státností společnou všem národům, které v Rusku žijí. A v této své kvalitě se rozvíjí již po několik staletí: přinejmenším počínaje dobytím Kazaně Ivanem Hrozným v roce 1552, kdy se Tatarstán stal součástí Ruska³. Je

---

¹ U většiny představitelů takových nácií to nevyvolává nespokojenost, jestliže je kvalita řízení zajišťovaná společnou mnohonárodnostní státností z jejich hlediska uspokojivá. Není-li kvalita řízení ze strany společné státnosti z jejich hlediska uspokojivá, jsou možné dvě varianty reakce na tuto skutečnost:

- buď separatismus – „právo nácií na sebeurčení“, což může vést až k oddělení a vytvoření vlastního státu,
- nebo zdokonalení všem společné mnohonárodnostní státnosti, aby se kvalita jejího řízení stala uspokojivou.

² Poté, kdy se ukázalo, že taková multikulturní „slitina“ je nevalné kvality, část politických analytiků-liberálů přešla od metafory „tavicího kotle“ k metafoře „salátu“, ve kterém jsou všechny ingredience nadrobno nařezané, takže vlastně zůstávají samy sebou a přitom je to všechno pěkně promícháno v celém tom objemu „státu – salátové mísy“. Ale to je také špatná metafora, neboť (pokud vyčleníme z tohoto úhlu pohledu dlouhodobé procesy typu hnutí salátu i ingrediencí) v „salátu“ nejsou jeho komponenty ve vzájemné součinnosti, zatímco v multikulturní společnosti tomu tak je. Proto je metafora „tavicího kotle“ s určitými „multikulturními příměsemi“ lepší než ta metafora se „salátem“. Ovšem kromě „kotle“ a „příměsí“ je pro úspěch věci potřebný zkušený „tavič“. Jenže to je pro buržoazně-liberální zastávce multikultury nepřijatelné, neboť to navozuje asociace na Stalina, jehož politika multikulturalismu se od té buržoazně-liberální velmi lišila...

³ Tj. Evropská unie, která právně vznikla až v devadesátých letech 20.

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

očividné, že ztotožňovat takový mnohonárodnostní stát se státem-nácií, jaké převládají v Evropě, je buď hloupost nebo zlý úmysl. Také je hloupostí nebo zlým úmyslem pokoušet se realizovat řízení společenského života v takovém státě na základě sociálních zákonitostí odhalených v životě států-nácií. A ještě větší hloupostí či zlým úmyslem je pokoušet se realizovat řízení společenského života v takovém státě na základě liberálně-buržoazních multikulturalistických bludů typu: „Učme se od USA“¹.

A z hlediska takové mnohonárodnostní státnosti na území pod její kontrolou neexistují žádné „národnostní menšiny“ utlačované státností nějaké „hlavní nácie“ nebo státností korporace „hlavních nácií“, neboť přístup k práci v ní není určován původem představitelů toho či onoho národa, ale pracovními kvalitami a politickými záměry pretendentů na tato pracovní místa.

Jestliže takto chápeme státnost a stát, může být historicky zformovaná stabilní nácie součástí mnohonárodnostního státu a zároveň mít nějakou svou oblast určitého specifického řízení, na kterém se podílejí její představitelé, kteří řídí kolektivní činnost v oblasti výroby produkce, obchodu a tak podobně, ale nemají svou vlastní státnost jako nositelku funkcí spadajících do oblasti politiky (a ne ekonomiky).

Máme-li od začátku jazykovou a *uceleně kulturní* pospolitost, která se zformovala na nějakém území, a existuje-li v regionech tohoto území několik oddělených oblastí řízení realizovaného na profesionálním základě, tak bude probíhat:

- buď proces formování nácie z několika *národností*, z nichž každá má svou, v něčem specifickou oblast řízení² (například jednotné

---

století, je za námi ve vztahu k tomuto parametru pozadu tak o 400 let, takže se od ní v tomto ohledu nemůžeme ničemu strategicky významnému naučit.

¹ «Vzpomeňme si, že ještě před čtyřiceti lety ve Spojených státech amerických představitelé různých ras a národností často seděli na různých lavicích a nyní je to dost tolerantní společnost. Takže bychom se neměli bát něčemu se od nich přiučit» (D. A. Medvěděv jako prezident RF – z jeho vystoupení na Státní radě ze dne 27.12.2010).

² Nadále je nutné pojem „národnost“ chápat v následujícím smyslu: existuje pospolitost jazyka s obyvatelstvem sousedních regionů, která nevyžaduje služeb překladatelů, ale oblasti řízení regionů jsou od sebe odděleny, přičemž

→ → →

Německo se zformovalo z množství německých feudálních a polo-feudálních ministátečků, když začalo docházet ke stírání hranic oddělujících tyto regiony v oblasti společenského samořízení¹ na základě toho, že lidé spojoval stejný smysl života, který překračoval hranice uspokojování jejich fyziologických a každodenních potřeb, a jejich jazyková pospolitost jim navíc umožňovala domluvit bez překladatelů);

- nebo proces národnostní roztržičnosti vedoucí:
  - ke zformování několika příbuzných nácií²;
  - nebo k asimilaci nácií nebo vyčlenivších se národností, jež neobstály před jinými náciemi, kterým se prosadit podařilo³;
  - nebo k etnické čistce daného území, které si pro své potřeby zaberou nějaké jiné nácie, které se prosadit dokázaly⁴.

---

jsou tam přítomny všechny ostatní příznaky nácie, které mohou mít specifické odlišnosti vyčleňující každou takovou národnost z celkové sestavy zformované nebo potenciální nácie.

¹ Tento proces probíhal v průběhu překonávání feudální roztržičnosti v mnohých regionech planety. O tomto období v životě Gruzínů píše J. V. Stalin ve svém článku jako o období, které předcházelo zformování gruzínské nácie.

² Těmi jsou dnes Velkorusové, Bělorusové a Ukrajinci. Těmi jsou Gruzínové a Adžarové (jazyk je gruzínský a biologický základ je příbuzný Gruzínům, jejich kultura převzala mnoho z té turecké díky tomu, že dlouhou dobu byly součástí Osmanské říše).

³ J. V. Stalin píše o tendencích Gruzínů asimilovat Jižní Osetince, kteří byli po dlouhé historické údobí odříznuti od Severních Osetinců Kavkazským hřebenem, což bránilo pospolitosti jejich samořízení. Tento proces asimilace ukončil vznik SSSR a rozvoj komunikace mezi Osetinci Severní a Jižní Osetie v sovětském historickém údobí. V postsovětské době se gruzínským nacistům tento proces asimilace nepovedlo obnovit v Jižní Osetii ani v Abcházii.

⁴ Takovou politiku Angličané uplatňovali vůči původnímu obyvatelstvu Austrálie i Nového Zélandu. Odůvodnění takové politiky vůči národům, které byly z hlediska buržoazně-liberálního Západu považovány za zaostalé, v roce 1937 prezentoval W. Churchill, když vypovídal před Peelovou komisí kvůli prosionistické politice Velké Británie v Palestině:

«Já si nemyslím, že pes na seně má výlučné právo na toto seno, a to dokonce ani tehdy ne, leží-li na něm velice dlouhou dobu. Já takové právo neuznávám. Já si například vůbec nemyslím, že se americkým indiánům nebo australským domorodcům v Austrálii stala nějaká velká křivda. Nemám za to, že byli tito lidé poškozeni v důsledku toho, že silnější rasa, rozvinutější rasa,

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Ve všem ostatním stalinská definice sociálního jevu „nácie“ uspokojí potřeby lidí, kteří budou chtít porozumět vzájemným národnostním vztahům *s podmínkou*, že budou mít adekvátní pohled na ty jevy, které stojí za slovy obsaženými v definici, jako je „kultura“ a „národnostní charakter“ (nebo „psychická mentalita“), a také na takový jev, jako jsou diaspory a proces interakce diaspor se svou nácií a s náciemi s jinou kulturou. Se zohledněním uvedeného je možné vytvořit následující upřesněnou definici sociálního jevu „nácie“:

Nácie je historicky zformovaná stabilní pospolitost lidí, která vznikla na základě pospolitosti jejich: 1) jazyka, 2) území, 3) smyslu života projevujícího se v jednotě a ucelenosti oblasti jejich společenského samořízení postaveného na profesionálním základě, 4) psychické mentality (národního charakteru) projevující se 5) v kultuře, která tyto lidi spojuje a na základě této kultury se v návaznosti pokolení obnovují. Pouze společná přítomnost všech těchto příznaků nám dává nácií.

Ale **národ** je více než nácie.

Národ, to je nácie žijící v areálu dominování její národní kultury (nebo kulturně blízké „nácie“-národnosti, které neutvořily jednu nácií), plus národnostní diaspory, tj. nositelky příslušné národní kultury žijící v areálech dominování jiných národních kultur. Přitom mohou diaspory ve větší či menší míře přijít o svou jazykovou pospolitost s obyvatelstvem areálu, kde dominuje jejich národní kultura, ale zachovat si kulturní identitu s tímto obyvatelstvem v ostatních aspektech.

Avšak smysl života diaspor pobývajících v jiných společnostech, se může v něčem lišit od smyslu života nácie, ze které vyšly, neboť

---

nebo v každém případě zkušenější rasa, dá-li se to takto říci, přišla a zabrala jejich místo» (Uvedeno podle publikace na internetu <http://ami-moy.narod.ru/A522/pages/A522-044.html> s odkazem na knihu Churchill a židé od Martina Gilberta, která vyšla ve Velké Británii). Tento mravně-etický postoj vyplývá z biblické doktríny ztročení lidstva ve jméno Boha. A stejnou politiku jsou pohlaví biblického projektu připraveni rukama Anglosasů použít i vůči Rusku (pokud jim to dovolíme).

začínají sdílet určitou pospolitost osudů s tou společností, ve které pobývají.

Pokud v procesu interakce se společností, ve které diaspora pobývá, nahradí smysl života dané společnosti smysl života nácie, ze které diaspora vyšla, může se národnostní charakter diaspory silně odlišovat od národnostního charakteru původní nácie, což se může v tom nejsilnějším stupni projevit až úplným odmítáním národnostního charakteru její původní nácie. Ale možný je i opačný proces, ve kterém je smysl života společnosti, která přijala diasporu, nahrazen smyslem života vlastním dané diaspoře. **A oba tyto procesy mohou být využity jako nástroj při vedení „hybridní války“.**

Intuitivně vnímaný termín „diaspora“ je v různých encyklopediích a slovnících vysvětlován různě:

«**Diaspora** (z řeckého diaspora – rozesetí), pobyt značné části národa (etnického společenství) mimo stát jeho původu. Diaspory vznikaly v důsledku násilného vysídlování, hrozby [genocidy](#), působení ekonomických a zeměpisných faktorů. Původně byl termín diaspora používán pro židy žijící mimo Palestinu, obzvláště po jejich vyhnání na začátku šestého století před n. l. babylonským králem [Nabuchodonozorem II.](#), a potom v prvním až druhém století n. l. Římany. Později byl termín diaspora používán i k označování některých jiných etnických (například Arménů, Irů, Číňanů) a náboženských (například raných křesťanů) společenství» (Velká ruská encyklopedie: <http://slovari.yandex.ru/~книги/БСЭ/Диаспора>).

«**Diaspora** (z řeckého διασπορά, „rozesetí“) — část [etnika](#), rozptýlené žijícího daleko za hranicemi své historické vlasti, využívající [sociální instituce](#) k udržování a rozvoji svého společenství» (Wikipedie: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Диаспора/>).

«DIASPORA [řec. diaspora — rozesetí] — rozptýlení nějaké nacionalnosti (národnosti) v cizině nebo rozšíření nějakého náboženství mezi jinověrce; náboženské menšiny, a také území jimi obývaná. Původ. — o židech rozptýlených mezi jinými národnostmi v důsledku babylonského zajetí; a také o židech-křesťanech žijících mezi pohany» (Slovník cizích slov – N. G. Komlev, 2006: http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_fwords/10001/ДИАСПОРА).

Tyto definice nejsou úplně přesné, neboť jsou v nich zahrnuty specifické jednotlivosti, které necharakterizují diasporu jako sociální jev a jsou pouze průvodními okolnostmi, následky nebo podmínkami jejich existence; obsahují určité nevyslovené věci, které je nutné odhalit kvůli porozumění podstatě diaspor a jejich vzájemné součinnosti s prostředím jejich pobytu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Diaspora, to je množina nositelů určité národní nebo náboženské kultury stabilně existující po dobu delšího časového úseku (řádově po dobu aktivního života jedince a více – až do reprodukce v návaznosti pokolení), kteří:

- zaprvé žijí za hranicemi areálu formování a dominování své kultury a *udržují si ve společnosti svého pobytu více či méně široké spektrum sociálních vazeb (včetně účasti ve společenském sjednocení práce) s představiteli dominující kultury a jiných diaspor¹*, takže:
  - si diaspora tímto způsobem ve společnosti svého pobytu vytvoří svou sociokulturní niku a nabyde schopnost ovlivňovat její osud, a to jak v kladném, tak i negativním směru;
  - trvalé složení diaspor² se v té či oné kvalitě, ve větší či menší míře začíná podílet na osudu společnosti svého pobytu;
- zadruhé si uchovávají svou kulturní svébytnost v jiné kultuře, která je obklopuje, a to i v případě, že se určitá část představitelů diaspor stane obojetně kulturní (především – dvojjazyčnou), a určitá část je asimilována společností, ve které pobývá.

Turisté si neudržují široké spektrum sociálních vazeb se společnostmi svého pobytu, takže se tak nesvážou s osudem místního obyvatelstva³, a proto nejsou diasporami ani v případě, že jejich koncentrace je dostatečná pro to, aby byli v životě místní společnosti nepřehlédnutelní a stali se pro ni významným sociálním a ekonomickým faktorem. Přitom však mohou turisté být v interakci s příslušnými místními diasporami, nebo se dokonce stát příčinou jejich zformování.

---

¹ To, co je vyčleněno kurzívou, je hlavním charakteristickým příznakem diaspor, který je odlišuje od turistů.

² Kromě trvalé a neměnné části tvoří diasporu i část, která je proměnlivá. Jedná se o lidi, kteří z nějakých důvodů opustí svou vlast a stávají se po určité delší či kratší dobu součástí diaspor, a poté se buď vrátí zpět do své vlasti, nebo jsou asimilováni společností, ve které daná diaspora pobývá, nebo se stanou trvalou součástí diaspor.

³ Výjimkou z tohoto pravidla se může stát, když se turisté stanou obětmi válek a živelných pohrom v regionu, který navštěvují, nebo přijedou do státu s cílem zúčastnit se politických akcí pořádaných místními aktivisty či nadnárodními politickými silami.

A vzhledem k tomu, že diaspory jsou množiny lidí, a že **množiny lidí na rozdíl od jednotlivců nedisponují vědomím a vůlí** (to jsou komponenty individuální psychiky ne té kolektivní¹), není ve vztahu k diasporám na místě použití takových slov jako „musí“ a „nemusí“ ve smyslu přisuzování jim *nějaké etické povinnosti k okolním lidem*: uložit si etické povinnosti jakéhokoliv druhu může ze svého rozhodnutí, uvědoměle, na základě své vlastní vůle pouze samotný jedinec.

Vznik a existence diaspor je nejen objektivní historickou daností, ale i objektivní nevyhnutelností kvůli tomu, že:

- globalizace chápána jako souhrn různorodých jevů vedoucích ke sjednocení lidstva do jednotné kultury je nevykořenitelnou tendencí globálního historického procesu, jež se realizuje právě vznikem diaspor (otázkou zůstává pouze koncepce globalizace a kvalita kultury sjednocující veškeré lidstvo, která se nutně musí v průběhu globalizace zformovat);
- poté, co vzniknou, jsou diaspory jedním z vodičů (nositelů) tohoto procesu.

Ve vzniku a chování diaspor (s výjimkou židovsko-judaistických diaspor²) se neprojevuje uvědoměle promyšlená vůle lidí (že by se sešli, probrali to a rozhodli se, že trvale přesídlí na území dominance kultury jiného národa a tam že se „semknout do diaspory“, která bude dělat to a to a nic jiného a hlavou diaspory že jmenují toho a toho) ale algoritmika kolektivní psychiky – psychodynamika, která je podmíněna historickou minulostí, jejíž činnost je stimulována aktuálně vzniklými okolnostmi³.

---

¹ Viz hlava čtvrtá tohoto kurzu (díl první).

² Rozptýlení židů mezi národy bylo nezbytným předpokladem pro realizaci biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha, který není žádným „živelným produktem“ slepé a nesmyslné hry sociokulturního živlu. Proto také bylo židovsko-judaistické rozptýlení a zformování diaspor provedeno plánovitě a s oporou na sociální psychodynamiku samotných židů.

³ A jestliže kultura diaspory neustále reprodukuje statistiku, ve které převládají nelidské typy struktury psychiky, tak se v psychodynamice diaspory musí nezbytně aktivně projevit instinkty smečko-stádního chování a slabá „vrozená morálka“, které jsou vlastní Člověku rozumnému jako biologickému druhu (viz kapitola 20.1), a to má potom určité následky jak pro společnost, ve které se nachází diaspora, tak i pro samotnou diasporu, která se potom ne-

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Když taková diaspora vznikne, tak může být buď prakticky zcela izolovaná od areálu formování a dominování své vlastní kultury, nebo může mezi ní a jejím rodným regionem docházet ke statisticky významnému (ve vztahu k početnosti diaspory) jednostrannému nebo oboustrannému přesunu lidí. **Přesto však existence diaspory předpokládá, že v ní je přítomna trvalá základna jejích členů, kteří si i přesto, že žijí obklopeni jiným kulturním prostředím, ve svém minimu zachovávají svou kulturní sebeidentitu po dobu porovnatelnou s dobou trvání aktivního života jedince a ve svém maximu po celou dobu existence dané diaspory v návaznosti jejich pokolení.** S touto trvalou základnou je v interakci proměnlivá část sestavy diaspory, tedy lidé, kteří z nějakých důvodů opustí svou vlast, žijí kratší či delší dobu v diaspoře, a poté se buď vrátí do své vlasti, nebo jsou asimilováni společností pobytu dané diaspory, nebo se stanou součástí trvalé základny diaspory.

V podmínkách davo-„elitářství“ se z trvalé základny diaspory vyčlení její vlastní „elity“, které nejenže budou schopné diktovat svou vůli proměnlivé části diaspory, ale i její trvalé základně. To právě v důsledku davo-„elitářství“ mohou existovat cikánští „baroni“, „pohlaváři“ Tatarů, Uzbeků, Tádžiků a dalších; stejnou roli hraje v židovsko-judaistických diasporách ve všech státech světa rabinát¹.

V řadě případů to vede k tomu, že v diaspoře začne dominovat mafie, která nestrpí, aby se jí členové diaspory nepodřizovali, a formuje politiku diaspory ve vztahu ke společnosti jejího pobytu²; v některých případech se může mafie vzešlá z diaspory více či méně od ní separo-

---

zbytně začne střetávat s reakcí společnosti na smečko-stádní projevy slabé „vrožené morálky“ mnohých představitelů své diaspory.

¹ M. B. Chodorkovskij „úpěl ve vězení“ právě kvůli tomu, že si tohle neuvědomil a prohlásil před jedním z hlavních rabinů Ruské federace Berlem Lazarem, že se cítí být Rusem a do židovsko-judaistické diaspory mu nic není, a to prosím za situace, kdy „na něj byl zapsán tak velký kšeft!“ Jednalo se o svého druhu „výstražný trest“, aby si ostatní něco takového dobře rozmysleli...

² Například kázeň židů, jakou v minulosti projevovali vůči židovské obci, je jevem tohoto druhu. Viz N. S. Leskov – Židovská bumbáclegie (*pozn. překl. Hromadný protest židů proti rekrutování na vojnu projevující se tak, že sebou po prvním výstřelu pláclí o zem a zůstali ležet – bum-bác*); Ja. A. Brafman – Kniha židovské obce.

vat (v USA není každý představitel italské diaspory mafián, ale přesto byla italská mafie v minulosti významnou součástí zločineckého světa USA, i když neměla pod svou kontrolou celou italskou diasporu).

Podíváme-li se na asimilaci určitého podílu představitelů diaspor společností jejich pobytu, tak se může jednat jak o dospělé lidi, kteří z nějakých důvodů upřednostní život podle norem kultury sociálního prostředí, které je přijalo a vzdají se své rodné kultury a sociálních vazeb uvnitř příslušné diaspor, tak i o děti, kterým se zdá kultura obklopujícího je sociálního prostředí přitažlivější, takže se v důsledku toho vymaní ze systému sociálních vazeb uvnitř diaspor založeného na příslušné národní (nebo náboženské kultuře). Stimulem k asimilaci mohou být jak možnosti otevírající se osvojením si kultury společnosti, ve které diaspora pobývá, tak i konflikt s diasporou.

Zároveň mohou diaspor asimilovat i určitý podíl místního obyvatelstva – především prostřednictvím sňatků představitelů dominující kultury se členy diaspor, v jejichž rodinách jsou potom děti vychovávány podle norem kultury diaspor a získávají tak sebeuvědomění charakteristické pro příslušnou diasporu. Důvodem k tomu mohou být jak osobní motivy v psychice těch, kteří se přičlení k diasporám, tak i stimul ze strany společnosti, ve které diaspora pobývá, pokud tato společnost zahrnuje ty, kteří vstoupí do smíšených manželství a děti z nich narozené.

Toto všechno jsou jevy, které se mohou v životě diaspor objektivně vyskytovat, přičemž jejichž statistická váha je podmíněna charakterem interakce kultury diaspor s kulturou společnosti, ve které se nachází, tedy charakterem interakce mezi nositeli příslušných kultur.

Díky tomu, že si diaspor vytvářejí ve společnostech svého pobytu své sociokulturní niky a začínají být vázány na osud obyvatelstva regionů svého pobytu, stávají se ve větší či menší míře nezávislé na regionech, ze kterých jejich kultury vzešly, což může dospět až k úplné ztrátě pospolitosti s osudem jejich obyvatelstva a také s příbuznými diasporami v jiných společnostech (takové jsou židovsko-judaistické diaspor po celém světě: přestože se všechny podílejí na plnění určité míse globálního charakteru, je osud představitelů každé z těchto diaspor ve velké míře podmíněn regionálními procesy).

Vzhledem k možnosti získání autonomie tohoto druhu, jež odpouští diasporu od její vlasti, mohou vznikat situace, ve kterých daná diaspora z historického hlediska stabilně přetrvává, zatímco v regionu, ze kterého její kultura vzešla, je původní obyvatelstvo nahrazeno ji-

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ným, přičemž toto nově příšlé obyvatelstvo si může zachovat a rozvíjet svou původní kulturu, nebo se může stát biologickým základem pro zformování kultury nové nácie, a to i tím způsobem, že se smíchá s předchozím původním obyvatelstvem.

Například židovsko-judaistické diaspory se již dávno odtrhly od regionu, ve kterém se původně jejich kultura zformovala, kde nejenže nyní žijí jiní lidé, ale navíc historici vedou spory o tom, kde přesně se tento region nacházel; a mnozí z nich (včetně židů¹) vůbec nejsou přesvědčeni o tom, že tradiční arabsko-egyptsko-palestinská lokalizace areálu formování židovsko-judaistické kultury odpovídá historické skutečnosti. Stejně tak se současné arménské diaspory v mnohém odštěpily od Arménie.

Kromě toho jsou možné situace, kdy se v důsledku svého podmanění původní obyvatelstvo promění v diasporu v prostředí kultury nově příchozího obyvatelstva, která je mu cizí: takový je osud Kurdů, kteří se stali diasporami na území současného Turecka, Iráku, Íránu, Sýrie, Gruzie, Arménie, Ázerbájdžánu a Ruska (určitá část Kurdů po nuceném přesídlení z Arménie a Ázerbájdžánu v roce 1937 a z Gruzie v roce 1944 do Turkmenistánu a Kazachstánu stále v těchto postsovětských státech žije); takový je i osud Arménů a Řeků na území Turecka.

Také bychom si měli připomenout, že za součinnosti Velké Británie (počínaje Balfourovo deklarácí z roku 1917), Společnosti národů, nacistického Německa a následně – OSN a SSSR, židovská diaspora v Palestině zvyšovala svůj počet především díky přítoku imigrantů² a transformovala se v nácií-stát. Přičemž větší část nežidovského obyvatelstva Palestiny byla nucena pod tlakem teroru organizovaného sionisty opustit rodná místa³ a jeho menší část se proměnila v diasporu

---

¹ Viz například: Zand Šlomo – Kdo a jak vynalezl židovský národ, Moskva: EKSMO, 2011.

² Na konci 19. a na začátku 20. století tvořili židé v Palestině řádově 2% obyvatelstva.

³ Achad ha-Am, jeden z významných sionistů napsal po své cestě do Palestiny: „Máme za to, že všichni Arabové jsou divoši žijící jako zvířata, která nechápou, co se okolo nich děje. Jenže to je hluboký omyl.“ A dále: „Co to tam v té Palestině naši bratři doopravdy provádějí?.. Židé tam zacházejí s Araby krutě, připravují je o jejich zákonná práva, absolutně bezdůvodně je urážejí, a potom se těmito svými činy ještě chlubí. A mezi námi se nenajde

nikdo, kdo by proti těmto jejich odporným a nebezpečným sklonům vystoupil.“

Achad ha-Am odcházel „na odpočinek“, a tak si očividně mohl dovolit být na sklonku svých let otevřený. Byl dostatečně prozíravý, aby dokázal předvídat, k jakým tragickým koncům může v konečném důsledku vést pohrdání a nenávisť k původnímu obyvatelstvu Palestiny. Intifáda, která tam plane již kolik let, je toho svědectvím.

Prorocká slova Achad ha-Ama však byla hlasem volajícího na poušti. Ostatní lídři sionismu dělali politiku tady a teď. „Co se týká otázky bezpečnosti“, zamýšlel se Vladimír Žabotinskij ve svém vystoupení před Britskou královskou komisí, „tak jaký jiný národ než ten váš, národ s kolosálními koloniálními zkušenostmi z minulosti, by měl nejlépe vědět, že kolonizace nikdy neprobíhá hladce, bez místních střetů s obyvatelstvem... Legalizujte naši sebeobranu, jako to sami děláte v Keni.“

K židovským oddílům „domobrany“ byl přidělen zkušený anglický rozvědkář Orde Charles Wingate, který dostal za úkol proměnit tyto oddíly v profesionální kárné jednotky. Bojovníci vyháněli Araby z odedávna jim náležející půdy a potlačovali rozněcující se ohniska vzpoury.

Wingateovy jednotky byly vytvořeny nejen s cílem likvidace partyzánské války (s použitím stejné taktiky), ale také na ochranu cenného imperiálního objektu – iráckého ropovodu, který končil v přístavu Haifa. (...)

Když v Německu vzrůstaly represe proti židům, tak přímo v německém Berlíně za podpory nacistů naplno pracovala takzvaná Palestinská kancelář, která se tam za bezprostřední účasti budoucího premiéra Izraele Levi Eškola zabývala „tříděním“ běženců. Jon a David Kimche, autoři knihy Tajné cesty, podávají svědectví o tom, že palestinští emisáři nepřijížděli do nacistického Německa, aby zachraňovali německé židy; vybírali si mladé muže a ženy ochotné vypravit se do Palestiny, aby se tam stali průkopníky, bojovali a... válčili“.

Tisícům židů žijícím v rajchu nebyla ponechána jiná možnost než si vybrat, zda skončí v koncentráku nebo v „přeshkolovacím středisku“, odkud vedla přímá cesta do Palestiny. „V nacionálních židovských kruzích“, psal jeden z velitelů německé rozvědky Hagen s odkazem na názor (Feivela) Polkese, „jsou velmi spokojeni s radikální německou politikou uplatňovanou vůči židům, protože se díky ní daří navyšovat počet židovského obyvatelstva v Palestině, takže v blízké budoucnosti bude možné počítat s jeho početní převahou nad arabským obyvatelstvem“.

Angličané se vzpamatovali až v roce 1939, kdy zjistili, že jejich židovští partneři vedou svou hru současně s Německem i s Amerikou. V podobě výstražného a výchovného opatření pro ně tehdy Londýn ve stejném roce přijal zákon o přísném omezení emigrace židů do Palestiny a současně se snažil

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

v židovském státě Izrael zřízeném v roce 1947. Takto dějiny 20. století předvedly, jak je možné využít diasporu jako nástroj agrese proti jiným národům a zmocnit se tak jejich území.

Následně byl v devadesátých letech 20. století stejný algoritmus uplatněn v Jugoslávii: albánská diaspora v Kosovu se stala nástrojem využitým k odtržení Kosovského kraje od Srbska. Přestože sám proces trval několik desetiletí a probíhal jako mezinárodní konflikt Albánců a Srbů v Kosovu, jednalo se ve své podstatě o experiment nadnárodních politických sil ve vedení „hybridní války“ prostředky na páté prioritě zobecněných prostředků řízení / zbraní v novodobých podmínkách. Tento experiment předvedl, jak je takový prostředek schopen fungovat efektivně a jak ideologie a politika povzbuzování buržoazně-liberálního individualismu s požadavky na toleranci a „politickou korektnost“ prakticky zcela odzbrojí společnost ve vztahu k obraně její národní svébytnosti a území před etnicko-diasporální agresí tohoto druhu. A nyní je tento prostředek používán proti původním evropským národům, jak to bylo doloženo v kapitole 21.2.

Potencionálními oběťmi tohoto druhu agrese ze strany diaspor, ať už o tomto tématu „ochránci práv“, další abstraktní „humanisté“ a v praxi činní politici buržoazně-liberálního ražení žvaní cokoliv, jsou: Německá spolková republika (diaspory, které ji ohrožují: Turci, Albánci, židé), Francie (Arabi, přesídlenci z „černé“ Afriky), Velká Británie (přesídlenci z jejich bývalých kolonií a především muslimské diaspory), Itálie (utečenci z Tunisu a Libye v roce 2011), USA (mexická a čínská diaspora), postsovětská Ruská federace (židé, Kavkazané

---

podnítit špičky místního arabského obyvatelstva k organizaci střetů s židovskými kolonisty. „Hagana“ (obrana) odpověděla tím, že začala se svým terorem, který byl přerušen v prvních letech války, aby potom v roce 1944 vzplanul s novou silou» (http://www.specnaz.ru/archive/02_2002/10.htm).

Ještě jeden premiér Izraele Menachem Begin (v letech 1977 – 1983), laureát Nobelovy ceny míru (1987), se jako velitel podzemní židovské militantní organizace Irgun podílel na terorismu: proti Angličanům, pod jejichž mandátem se Palestina nacházela po 1. světové válce 20. století (výbuch bomby v hotelu Král David v červenci 1946) a na masakru Arabů v Dejr Jásinu (duben 1948), kterého se dopustili jeho podřízení (podle oficiální verze to prý nebylo na rozkaz Menachema Begina, ale z jejich vlastní iniciativy).

nacházející se za hranicemi areálů formování jejich národních kultur, Číňané na Dálném Východě a na Sibiři).

V buržoazně-liberální koncepci *beznárodnostních* práv člověka-individua neexistují „politicky korektní“ prostředky k obraně společnosti a její kultury před agresivitou diaspor (lumpenizovaných, propadlých nacismu nebo internacismu), které by odpovídaly liberálně-buržoazní koncepci lidských práv. V podmínkách davo-„elitářství“ jsou jedinými prostředky obrany společnosti před celkovou agresivitou diaspor a jejich představitelů, před rychlejším tempem rozmnožování diaspor vedoucím k vytěšňování a nahrazování původního obyvatelstva – masová deportace představitelů diaspor do vlasti, jejich izolace v rezervacích nebo koncentracích; a to i na základě zavádění principu kolektivní odpovědnosti představitelů diaspor za antisociální chování jejich představitelů do práva, politické a právní aplikační praxe, počínaje odpovědností rodiny a konče diasporou jako celkem¹.

* * *

V postsovětském Rusku na tom z hlediska vzájemných národnostních a konfesních vztahů nejsme právě nejlépe díky idiotismu a vlastizradě liberastů odrážejících se v jejich politické činnosti, a tato situace se již dlouhou dobu nijak nezlepšuje. A aby tato situace nevygradovala až k nutnosti provádět nucenou deportaci diaspor, nebo nedošlo ke genocidě těchto diaspor v důsledku emocionálního výbuchu původního obyvatelstva, který může být i řízený zvnějšku nepřáteli státu, je nutné si uvědomit, že trestní paragraf předepisující trest za podněcování národnostní nebo náboženské nenávisti, nesmí být uplatňován výlučně „protirusky“. Musí platit především pro představitele diaspor: a jmenovitě být uplatňován proti takovým, jako byl ten „frajer“, který vjel do Alexandrovské zahrady k mohyle neznámého vojáka a k věčnému ohni na Land Roveru²; proti té omladině z diaspor, která vyzývavě vy-

---

¹ Právní a politická praxe Izraele ustanovuje odpovědnost členů arabských rodin za zločiny, jichž se dopustí představitel (teroristé nebo partyzáni – v závislosti na postoji zaujímaném k izraelským dějinám) arabské diaspor. Stejně tak i Třetí říše uplatňovala ve své politické praxi princip kolektivní odpovědnosti místního obyvatelstva za činy partyzánů a odboje.

² K této události došlo 12. října 2010: «Terénní vozidlo Land Rover vjelo okolo půlnoci vysokou rychlostí na území Alexandrovské zahrady, otočilo se na prostranství u věčného ohně a ujelo. Ve městě byla vyhlášena akce Dopa-
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

hledává dobrodružství (incidenty s Kavkazany ve městě Kondopoga¹, v Saľsku a v řadě jiných míst, kde jsou lidé původem z Kavkazu při-

---

dení a za půl hodiny bylo auto zadrženo na Cvětném bulváru, informuje Interfax s odkazem na policejní orgány.

Za volantem Land Roveru byl devatenáctiletý student Moskevského státního institutu mezinárodních vztahů. Podle některých údajů se jedná o syna podnikatele z Čechenska. V autě se společně s ním nacházel dvacetiletý nezaměstnaný Moskvan, osmnáctiletá obyvatelka Chimok u Moskvy a sedmnáctiletá dívka, která do Moskvy přijela ze Saranska» (<http://www.city-n.ru/view/161096.html>).

Ještě připomeneme, že poctivou prací není v Rusku možné si vydělat na Land Rover, takže ani tato okolnost společně s tou „frajerskou“ výtržností v Alexandrovské zahradě, vůbec nepřispívá k tomu, aby se původní obyvatelstvo chovalo tolerantně k podobným „frajerům“, co přijíždějí se svou drzostí a nevycválaností do regionů s jinou kulturou, než je ta jejich.

¹ Kondopoga je město v Karélii. V roce 2006 tam jeho původní obyvatelé na „nepovoleném mítinku“ požadovali, aby z města byly vyhnány kavkazské diaspory: poslední kapkou, kterou přetekl pohár trpělivosti obyvatel tohoto města, se stala vražda dvou místních obyvatel Kavkazany v restauraci Čajka, ke které došlo 30.08.2006. Poté se městem přehnal vlna pogromů, při kterých bylo ničeno vlastnictví Kavkazanů a vyvrcholilo to nepovoleným mítinkem.

Hlava Republiky Karélie S. Katanandov byl v jednom ze svých vystoupení nucen přiznat, že státní úřady Republiky Karélie i města Kondopoga v tomto ohledu projevíly svou neschopnost (nerozhodnost):

«Měli jsme dost sil zabránit pogromům? Měli. Ale zvolili jsme mírumilovný scénář, abychom nebojovali se svým lidem... Mám za to, že opatření, která předtím přijímaly úřady a milice v Kondopoze, nebyla dostatečná“, prohlásil Katanandov ve svém rozhovoru pro Izvestije“. (...)

Katanandov také řekl, že: „V nepokojích sehrálo svou roli rostoucí sebevědomění lidí, jejich sebeucta. Obyvatelé města mají svou hrdost.“ Přiznal, že tam Čechenci lidi terorizovali. Úřady to věděly, ale „jednaly formálně“, což „vedlo k jejich beztrestnosti“. (*A to vypovídá o tom, že mocenské orgány nemají snahu bránit původní obyvatelstvo před diasporami, které se začaly chovat nepřístojně, což může být způsobeno pouze tím, že tyto státní úřady byly těmito diasporami efektivně podplaceny: naše vysvětlení k citaci.*) „Věděl jsem o tom, ale nepřepokládal jsem, že to vezme takový konec. Nemohu tedy říci, že jsme podnikli všechno, co bylo v našich silách, abychom této krizi předešli“, dodal» (<http://www.newsru.com/russia/06sep2006/kondo.html>).

→ → →

stěhovalci, a přesto se chovají vůči původnímu obyvatelstvu vyzývavě); a těm „pravověrným muslimům“, kteří zaplavili ulice Moskvy krví obětních beranů ve svůj Svátek oběti (Kurban-bajram) – ti všichni musí nést odpovědnost za své jednání na základě paragrafu rozněcování národnostní a náboženské nenávisti. Všechny podobné činy vyvolávají u původního obyvatelstva Moskvy a u obyvatelstva etnických velkoruských regionů Ruské federace nenávist k lidem jiných kultur, kterou představitelé příslušných diaspor sami rozněcují svým buď lehkomyšlným jednáním nebo uvědomělým prosazováním beztrestnosti své ničím neomezované svévole a svého výlučného postavení v mnohonárodnostním státě. Jinak ty události v Kondopoze, Saľsku, Demjanově a na dalších místech (o kterých federální a místní média zásadně neinformují) budou vypadat jen jako „dětské hrátky“, až nezbyde než přistoupit k aplikaci principu kolektivní odpovědnosti a skončí to (stejně jako ve čtyřicátých letech 20. století) masovou nucenou deportací velkého počtu lidí podle jejich národnostní nebo náboženské příslušnosti.

Ale právníci ve státním aparátu, ani právníci ve Veřejné komoře Ruské federace, ani žádní další právníci si tohle chápat nepřejí a jejich zákonodárná a aplikační praxe potom vyvolává mezi obyčejnými lidmi nenávist k právníkům jako k odbornému společenství, ve kterém působí nadměrně mnoho (v porovnání se statisticky nejpočetnějšími etnickými skupinami obyvatelstva RF) představitelů řady diaspor.

A kromě toho by se k paragrafům za trestné činy spáchané představiteli diaspor *za hranicemi areálu dominování jejich národní (nebo náboženské) kultury* měl AUTOMATICKY připočítávat paragraf předepisující trest za rozněcování národnostní (nebo náboženské) nenávisti-

---

S analogickým požadavkem přibližně ve stejné době vystoupili i lidé na „nepovoleném mítinku“ ve městě Saľsk v Rostovské oblasti, které zase bylo v moci dagestánských kriminálních živlů.

Charakteristické je i to, že v souvislosti s událostmi v roce 2006, které se staly v Kondopoze, Saľsku a řadě dalších měst, nevystoupila žádná z hlav kavkazských autonomních republik a neoslovila své soukmenovce, aby je vyzvala k úctě ke kultuře a obyvatelům těch regionů Ruské federace, kam Kavkazané jezdí za prací a kde se i trvale usazují.

A stejně mlčeli s ohledem na vyzývací drzé chování svých soukmenovců za hranicemi areálu formování jejich národních kultur i v roce 2010 i v letech následujících...

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ti bez jakýchkoliv polehčujících okolností. Takže ti představitelé diaspor, kteří se proviní ukryváním zločinců-soukmenovců (jako tomu bylo v Kondopozu), musí kromě odpovědnosti za jejich ukryvání nést i odpovědnost za rozněcování nenávisti mezi národy nebo mezi konfesemi s přitěžujícími okolnostmi a bez práva na amnestii, udělení podmíněného trestu a předčasné propuštění.

A není žádný zásadní rozdíl v tom, jak jsou rozpoutávány konflikty na půdě národnostního nebo náboženského nepřátelství: zda slovy nebo mlčenlivým jednáním; zda se toho dopouštějí představitelé původního obyvatelstva regionů, kteří propadli nacismu a rasismu, jejichž trpělivost ve vztahu k výstřelkům představitelů diaspor není bezbřehá; nebo zda se toho dopouštějí představitelé diaspor. V každém případě tím bez ohledu na jejich národnost nebo vyznání trpí lidi, kteří jsou v tomto ohledu z mravně-etického hlediska adekvátní.

A jestliže tedy zohledníme to, co bylo výše uvedeno o diasporách a variantách jejich vzájemných vztahů se společností jejich pobytu, vyplyne nám z toho, že jedním ze subjektů rozněcování národnostní a náboženské nenávisti a nepřátelství v Ruské federaci je sama ruská buržoazně-liberální státnost:

- která zaprvé svou ekonomickou politikou úplně všude vyprodukovala různorodé lumpenizované diaspory a řádný podíl lumpenizovaného původního obyvatelstva;
- a zadruhé vyžaduje od původního obyvatelstva regionů, kde dominují ty či ony národní (nebo náboženské) kultury, snášlivost v tom lepším případě k hulvátskému chování představitelů diaspor a v tom horším případě k působení mafiánsko-kriminálních mocenských struktur působících v regionu, k režimu teroru uplatňovanému vůči původnímu obyvatelstvu a k obohacování se diasporálních „elit“ na tomto základě na úkor a ke škodě původního obyvatelstva regionu.

To je jen další ukazatel toho, že buržoazní liberalismus je se všemi těmi jeho řečmi o „lidských právech“ nepřítelem svobody, a proto musí být vykořeněn především z vědy a vzdělávacího systému, které mu poskytují „konzultační a podpůrné služby“ (a ve své podstatě formují názory poslanců a státních úředníků na aktuální politickou problemati-

ku) a neustále obnovují kádrový sbor pro oblast řízení s určitou protilidskou mentalitou.

* *

*

Ale dějiny znají pospolitosti širší než jen ty národní. Jestliže je jeden a ten samý smysl života ideálem různých národů s jazykovou a kulturní svébytností, které tak či onak pracují na tom, aby tyto ideály byly uváděny do života, vzniká tak **pospolitost národů nadnárodního řádu. Jedná se o civilizační pospolitost**, která neformálně spojuje mnohé národy, a to dokonce i v tom případě, kdy se jejich ideály zatím v životě nestaly realitou. Zopakujeme to ještě jednou: *«Měřítkem národa není to, jakým je, ale to, co považuje za překrásné a opravdové, a po čem touží»* (F. M. Dostojevskij), tj. podstatou národa jsou jeho ideály. Jsou-li ty ideály společné různým národům, vytvoří civilizační pospolitost.

Z tohoto pohledu jsou dohledné dějiny lidstva dějinami regionálních civilizací, z nichž každou charakterizují určité životní ideály odlišující ji od jiných regionálních civilizací. Západ (Evropa za hranicemi Ruska, Běloruska a Ukrajiny; Severní Amerika, Austrálie) – to je množina nácií-států náležejících do jedné z takových regionálních civilizací planety. Rusko-Rus je další regionální civilizací *mnohých národů žijících ve společném státě*¹. Podle údajů ze sčítání lidu se v roce 2002 řádově 85% obyvatel označilo za Rusy a ruský jazyk je v této regionální civilizaci jedním z jejich systémových faktorů.

Ta poslední skutečnost se odrazila i v samotném jazyce. Slovo „русский“ (ruský/Rus) je ve starověkých textech ve většině případů používáno ve významu definujícím zemi (Русская земля/Ruská země) a ne lidí, kteří na této zemi žijí. Jako ethnonym² se začalo používat až v posledních několika stoletích. A gramaticky se jedná o přídavné jméno, což ho odlišuje od jiných ethnonym, která jsou v ruském jazyce všechna bez výjimky podstatnými jmény. To znamená, že slovo

---

¹ V tom je principiální rozdíl mezi Rusí-Ruskem a jinými státy, neboť je jako stát zároveň i regionální civilizací, zatímco ostatní státy jsou součástí těch či oněch regionálních civilizací planety.

² Ethnonym – pojmenování národní příslušnosti.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

„русский“ necharakterizuje národní ale civilizační pospolitost¹. A proto je použitelné jak pro Slovary, Tatary, Gruzíny, Kalmyky, tak i pro další představitele národů naší regionální civilizace, a také pro mnohé z těch, kteří přišli na Rus z jiných regionálních civilizací². My se odlišujeme svými národnostmi uvnitř hranic Ruska, ale jakmile odjedeme do zahraničí, jsme pro všechny cizince rázem všichni Rusové/русские; dokonce ani Ukrajinci a Bělorusové, kteří po rozpadu SSSR žijí ve svých samostatných státech, nepřestali být součástí ruské civilizační mnohonárodnostní pospolitosti a jsou za hranicemi území bývalého SSSR vnímáni jako Rusové navzdory tomu, že si jejich vlastní rasisté - nacionalisté nárokují zvláštní výlučnost.

Takže s ohledem na ukazatele rozvoje nadnárodních společenských institucí zaostává civilizace Západ za civilizací Rusi-Ruska tak o čtyři sta let, neboť založení Evropské unie, které položilo začátek formování velké nadnárodní státnosti s jednotným úvěrově-finančním systémem a právní úpravou, se společným systémem vzdělávacích a dalších stan-

---

¹ V epoše nadvlády marxistického internacismu mělo stejný význam – jako charakteristika civilizační pospolitosti – slovo „sovětský“. Uvedeme reálný případ ze života ze začátku dvacátých let 20. století. Bezprizorní chlapec na otázku čekistů (kteří měli na starost dětské domovy a likvidaci bezprizornosti): „Čí ty jsi?“ odpověděl: „Я — советский/Jsem sovětský/Sověť.“ Jeho odpověď si zapsali jako příjmení. Michail Alexandrovič Sovětskij (1917 – 1944) vyrostl v dětském domově a stal se letcem-navigátorem bombardovacího letectva Baltského námořnictva. Nadporučík Michail Sovětskij, který byl vyznamenán řádem Hrdiny Sovětského svazu dne 22. ledna 1944, zahynul při letecké katastrofě dne 22. června 1944, když letadlu vysadily při přistávání po splnění bojového úkolu motory.

Dotaz pro liberasty: Kolik bezprizorních dětí z devadesátých let 20. století díky vaší politice získalo takové vzdělání a odbornost, aby si díky tomu ve svém dalším životě vysloužilo vyznamenání nejvyššími řády Ruska?

² Kdo by se například osmělil tvrdit, že V. I. Daľ nebo A. F. Hilferding nebyli Rusové? Kdo může mít jaké výhrady k tomu, že maršál K. K. Rokossovskij byl Polákem? Maršál I. Ch. Bagramjan Arménem? A. V. Suvorov synem Armény? P. I. Bagration Gruzínem? Letečtí konstruktéři A. I. Mikojan a M. I. Gurevič – zakladatelé firmy MiG a vědecké školy projektování bojových letadel – Arménem a židem? Oni všichni vnesli svůj reálný vklad do rozvoje Ruské civilizace mnohých národů, což každého z nich odlišuje od „ruských“ i všech ostatních nacionalistů, kteří se naopak stali překážkou v rozvoji civilizace mnohonárodnostní Rusi.

dardů a podobně, je opakováním toho, čemu byl v Rusku položen základ v době Ivana Hrozného. Navíc zatímco v Rusku formování nadnárodních společenských institucí proběhlo, tak Evropská unie prožívá „krizi multikulturalismu“, kterou zcela zbytečně sama vyvolala.

A v důsledku této objektivně-historické civilizační odlišnosti je filosofie (a především politická filosofie) zrozená z ideálů a životních zkušeností západních nácií-států odsouzena produkovat chyby, když se někdo její recepty pokouší aplikovat na odhalování a řešení problémů na Rusi. Příkladem toho je pokus vybudovat socialismus na ideovém základu „mraksismu“. Příkladem toho jsou i liberální reformy v postsovětském Rusku.

A z odlišného smyslu života regionálních civilizací Západu a Ruska také plynou proslulá slova F. I. Tjutčeva – básníka-filosofa a diplomata – který získal vzdělání evropského charakteru (tj. západní) a svými smysly a nevědomými úrovněmi psychiky vyjadřoval Ruského ducha, jemuž jsou vlastní ideje, jež se ne vždy dají vyjádřit terminologií západní vědy: *«Rozumem Rusko nepochopíš, / společným metrem nepoměříš, / Rusko je vždycky k Bohu blíž, / bud'to v něj věříš, nebo nevěříš.»* Ze stejného důvodu je absolutní většina hodnocení Ruska a jeho výhledů ze strany Západu (a stejně tak Východu) mylná, neboť oni přitom vycházejí z jiných civilizačních ideálů povýšených na ty jediné platné.

Nositelům ideálů (smyslu života národa) je „genetické jádro“ národa (nácie, diaspory). A při vzniku civilizační pospolitosti mnohých národů vzniká také mnohonárodnostní „genetické jádro“ civilizace. Podíváme-li se na **funkci** tohoto jádra, **tak ta spočívá v obnovování smyslu života národa v jeho rozvoji v návaznosti pokolení**. Text „smysl života národa v jeho rozvoji“ byl v předchozí větě vyčleněn kurzívou, neboť zahrnuje i něco, co není vyjádřeno přímo:

Jádro v souladu s touto funkcí, která je mu vlastní, nemůže být generátorem nebo katalyzátorem degračních procesů vedoucích k biologické degeneraci nebo k redukci ideálů na uspokojování výlučně fyziologických a běžných životních potřeb¹.

Uspokojování psychicko-fyziologických a běžných životních potřeb na úrovni zajišťování reprodukce biologicky zdravých pokole-

---

¹ To, co bylo vyčleněno kurzívou, znamená degradaci kultury.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

ní schopných dalšího rozvoje je základem života, ne jeho smyslem. Pokud se to stane cílem i smyslem života, znamená to degradaci (lumpenizaci) nebo snahu o přežití v podmínkách vzniku nějaké krize.

Nicméně větší či menší podíl představitelů jádra může být zatažen i do degradačních procesů, ale poté, co na sobě pocítí jejich vliv, degradaci odmítnout, neboť ideály jsou na prvním místě a vliv degradačních procesů na jedince znemožňuje jejich dosažení. Jádro může zahynout, jestliže nestíhá efektivně odpovídat na „výzvy doby“, a v tom také spočívá vnitřní příčina zániku civilizací i národů v průběhu dějin¹; ale jako množina lidí se nemůže nechat zlákat procesy degradace a posilovat jejich potenciál, jinak by přestalo být jádrem plnicím svou charakteristickou funkcí v životě národa nebo civilizace.

A přestože někdo z představitelů jádra nemusí vydržet tlak okolností a odpadnout od něj, může stejně tak někdo jiný (nebo ten, kdo od něj v minulosti odpadnul) tyto okolnosti překonat, vyřešit řadu úkolů svého osobnostního rozvoje a k jádru se připojit. Proto toto **jádro v sestavě národa nebo obyvatelstva civilizace představuje určitou biologicky vyšší „rasu“**. Příslušnost k jádru z hlediska biologie samo-

---

¹ A právě tento proces zániku civilizace v důsledku zániku jejího jádra probíhá nyní na Západě a právě do tohoto procesu se Západ a naši domácí stoupenci Západu pokoušejí zatáhnout Rusko.

I. A. Jefremov o tom, jen jinými slovy, psal svému americkému příteli paleontologovi Everettovi Olsonovi: «Dá se vypořádat, že od pradávných časů měla mravnost a čest (v ruském chápání těchto slov: naše poznámka k citaci – viz dále v textu za citátem) vždy daleko vyšší váhu než kordy, šípy a sloni, tanky a útočící bombardéry. Všechna impéria, státy i další politické organizace se vždy zhroutí po ztrátě mravnosti. To je tou jedinou příčinou katastrof v celých dějinách, a proto můžeme po prozkoumání příčin téměř všech kataklyzmat prohlásit, že takovéto zhroucení má sebedestrukční charakter» (Uvedeno podle textu knihy: A. Konstantinov, Zářivý most, druhé vydání, podle publikace na webu: <http://noogen.2084.ru/Efremov.htm>; viz také: Ivan Antonovič Jefremov, Korespondence s vědci, Nevydané práce, Ruská akademie věd, ze série Vědecké dědictví, 22. díl – Moskva: Věda, 1994).

V tradičním ruském pojetí těchto slov „mravnost“ rovná se „pravověrnost“, a z toho plyne, že čest nemůže být jako životní jev nepravověrná. Jenže realita života je taková, že mravnost není vždy pravověrností, a proto se může čest ocitnout v konfliktu s pravověrností.

zřejmě předpokládá u jeho představitelů určité genetické minimum biologického zdraví a existenci „automatického“ přístupového práva k určitým informacím a algoritmicke obsaženým v egregorech příslušné kultury přes rodové egregory jejich předků. Jsou-li však mravně-etické normy „cizáka“ z nějakých příčin takové, že ze své vůle upřímně alespoň občas pracuje na realizaci stejného smyslu života, jaký reprodukuje jádro v návaznosti pokolení, může se i takový „cizák“ objektivně stát příslušníkem jádra.

A konkrétně A. S. Puškin měl mezi svými předky Afričany, takže z hlediska mnohých „etnických Rusů“ Rusem nebyl. Přesto to však objektivně informačně-algoritmicky byl právě on, kdo se stal představitelem jádra Ruské mnohonárodnostní civilizace a genetického jádra Velkorusů a ne oni, jejichž „ruskost“ neměla nic společného se směřováním mnohonárodnostní Rusi ke svatosti a zmizela společně s kolonkou „národnost“ v průkazu totožnosti občana postsovětského Ruska; V. I. Daľ měl mezi svými předky Dány, přesto byl i on příslušníkem jádra Ruské mnohonárodnostní civilizace. A jak vyplývá z byliny Tugarin Drak a mnohých dalších děl A. K. Tolstého, byl i on představitelem genetického jádra Ruské mnohonárodnostní civilizace a genetického jádra Velkorusů; stejně jako jím byl J. V. Stalin, jak tvrdil on sám, když říkal, že je „Rus/русский gruzínského původu“¹. To jádro však netvoří pouze široce známí kulturní a političtí činitelé. Ti, kteří jsou přesvědčeni o tom, že „jádem“ mohou být pouze významní představitelé „elity“, se pletou. Tím jádrem je především spousta takzvaných „obyčejných lidí“ žijících v dané společnosti svým „obyčej-

---

¹ Toto sebehodnocení J. V. Stalina je spojováno s následujícím příběhem. V Georgijevském sálu Kremlu dne 25. května 1945 u příležitosti slavnostní recepcie na počest Vítězství Stalin pronesl přípitek za velký ruský národ a jeho velkou trpělivost: „Připíjím především na zdraví ruského národa, neboť to on si v této válce vysloužil všeobecnou úctu jako vedoucí síla Sovětského svazu mezi všemi národy našeho státu...“ (varianty tohoto do současné doby i do budoucna aktuálního textu na základě stenogramu a podle novinových zpráv uvádí

Wikipedie: http://ru.wikipedia.org/wiki/%C7%E0_%F0%F3%F1%F1%EA%E8%E9_%ED%E0%F0%EE%E4!).

Potom k němu přistoupil dojatý maršál tankových vojsk Pavel Rybalko:

„Krásně jste, soudruhu Staline, promluvil o ruském národě! Jak to, že vy, Gruzín, tak hluboce znáte ruský národ?“ A Stalin mu odpověděl: „Já nejsem Gruzín, já jsem Rus gruzínského původu!“

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

ným“ životem, Dostanou-li se tito lidé do situace, pro jejíž vyřešení je potřebná „podstata tohoto jádra“, tak se u nich projeví¹.

V minulosti se žádný termín „genetické jádro“ v jazyce nevyskytoval, přesto v životě existovalo. A byl tu i ten pocit, že ve vztahu k němu si lidé nejsou tak úplně podobní. Příslušnost člověka k tomuto jádru lidé charakterizovali slovem „blahověrný“², *jestliže nebylo používáno falešně, s cílem zalichotit „elitáři“*, *jak se to následně zvirtlo se slovy „Vaše blahorodi“*, *„Vaše vysokoblahorodi“*, *„Vaše svatosti“ a tak podobně.*

Kromě toho, jak dokazují dějiny, není vůbec pravidlem, že potomci příslušníků jádra budou také patřit k jádru: nesprávné početí a chyby ve výchově, kterých se dopustí rodiče, z nichž alespoň jeden patří k jádru, se projevují i u nich. V důsledku toho termín „blahorodost“, kterým v daleké minulosti také mohli charakterizovat příslušnost ke genetickému jádru, přišel v životě o svůj obsah. Proto je **nyní obnova skutečné blahorodosti a blahověrnosti v budoucích pokoleních povinností každé rodiny.**

Nicméně ve své podstatě je *jádro* — *genetické* v aspektu obnovování smyslu života národa v jeho rozvoji. A je přítomno u každého národa, u každé regionální civilizace, která nevyčerpala smysl svého bytí³. A dokud existuje, je živ i národ, je živa i civilizace.

Řečené znamená, že existuje určitý rozdíl mezi hlavní masou představitelů národa (civilizace) a představiteli genetického jádra, jež se projevuje v osobitostech individuální algoritmiky psychiky a

---

¹ Viz vysvětlující zpráva vnitřního prediktoru SSSR z roku 2000 – Z minulosti ruské konceptuální moci. Umělecky ztvárněnou obrazovou představu o tom, jak se představitelé jádra liší od zbytku národa, poskytuje film Tank Klim Vorošilov 2: kde vojáci dělnickorolnické Rudé armády ze své iniciativy vytvoří posádku opuštěného tanku. To jsou ti představitelé genetického jádra Ruské civilizace; a původní posádka tanku, která zmizela neznámou kam, panikáři a marodéři – jen rusky mluvící jalová biomasa.

² Blahověrný bylo například oficiální církevní přízvisko knížete Alexandra Něvského.

³ V terminologii Dostatečně všeobecné teorie řízení je činnost genetického jádra jednou ze složek řízení na základě virtuálních struktur.

v charakteru vzájemných vazeb mezi individuální psychikou a eggregory, a celou noosférou.

Hlavní rozdíl spočívá v tom, že ti, co nepatří k jádru, se za svého života uvnitř svého národa (své civilizace) napojují na příslušné eggregory a chovají se v souladu s jejich algoritmikou a svým eggregoriálním postavením v těchto eggregorech (pokud se tak neděje v kritických okolnostech jako například ve filmu Tank Klím Vorošilov 2, tak v běžném všedním stabilním životě). Jestliže se tito lidé ale ocitnou v jiných společnostech, tak přijdou o smysl života svého národa (civilizace), napojí se na eggregory společností, které je přijaly a v průběhu času se přizpůsobí jejich algoritmice, získají v nich to či ono eggregoriální postavení a budou pracovat na realizaci smyslu života jiných národů a civilizací.

Představitelé jádra, kteří se ocitnou v jiných společnostech, si uchovávají vazby na své etnické (civilizační) eggregory (v souladu s typem jádra) a přizpůsobí se místní společnosti pouze v těch aspektech, které nejsou v rozporu se smyslem života obnovovaným jádrem v návaznosti pokolení; a zároveň začnou vnášet do života jiných společností, do jejich egregorů smysl života uchovávaný jádrem jejich národa (jejich regionální civilizace).

* * *

Provedeme-li analýzu kultur a subkultur v jejich sestavě jako informačně-algoritmických systémů, můžeme v nich vyčlenit funkčně specifické komponenty:

1. Komponentu orientovanou na formování jedince v průběhu jeho života počínaje předhistorií jeho početí a konče jeho vstupem do dospělosti (to je to, co bylo dříve nazýváno „pedagogickou subkulturou“).
2. Komponentu orientovanou na zajištění fungování jedince ve světě, který ho obklopuje, tj. orientovanou na součinnost:
  - s jinými členy společnosti,
  - s technosférou a umělým životním prostředím,
  - s přírodním prostředím.

Jednou z nejvýznamnějších složek druhé komponenty je „obrázek světa“ a jeho vyjádření v různorodých jazycích tj. vnímání a chápání světa (viz Část první tohoto kurzu).

V informačně-algoritmickém vztahu je druhá komponenta podmíněna první, neboť složky druhé komponenty musí být udržovány indi-

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

viduální kulturou smyslů, individuální a kolektivní kulturou celkové intelektuální a psychické činnosti, které se zase musí opírat o objektivně potřebnou úroveň biologického zdraví, tj. o míru rozvinutosti struktury organismu jedince a o celkovou harmoničnost rozvoje jeho organismu (tj. rozvinutost těchto jeho složek si musí vzájemně odpovídat).

*   *
*
*
*

Ve vztahu ke každé svébytné národní nebo konfesně podmíněné kultuře nebo subkultuře je možné vše, co bylo výše řečeno o kulturách posuzovaných jako informačně-algoritmické systémy, znázornit v podobě tabulky. Základ pro sestavení struktury takové tabulky poskytují předcházející odstavce vyčleněné v textu skupinami hvězdiček.

To zde však dělat nebudeme, neboť tabulková porovnávací analýza celé množiny kultur a subkultur vyskytujících se na území Ruska a ve zbytku světa není součástí úkolů řešených touto prací. **Nicméně pro čtenáře bude užitečné samostatně si pro sebe vykreslit strukturu tohoto druhu v charakteristické tabulce *kultury posuzované jako informačně-algoritmický systém*, protože je to nezbytné ke zformování jeho mozaikového chápání světa¹.**

Udělat je to možné na příkladu jakékoliv kultury, i když nejtěžší je to na své rodné kultuře, jestliže se člověku zdá jeho rodná kultura ta jediná správná a není schopen rozpoznat rozdíly v sebehodnocení a prohlášeních o pravověrnosti a dobrých úmyslech, jaké jsou v ní formovány a tím, kam objektivně směřuje a co se děje ve skutečnosti.

Národní a konfesně podmíněné kultury, hodnotíme-li je jako informačně-algoritmické systémy, se z hlediska výše pojmenovaných parametrů mezi sebou liší:

---

¹ Ve vztahu ke kulturám zformovaným na základě věrouk abrahámovských náboženství jsou výsledky tohoto druhu analýzy uvedeny v analytické práci vnitřního prediktoru SSSR – Porovnání „abrahámovských“ věrouk, z roku 2015.

- svými cíli (složením jejich množiny a jejich hierarchickou uspořádaností, přítomností nebo absencí chyb v objektivním vektoru cílů; složením a uspořádaností potenciaálního vektoru cílů);
- algoritmikou dosahování shodných cílů, což podmiňuje rozdílnou efektivitu dosahování cílů;
- přítomností algoritmů, které nemají žádné analogy (z hlediska svých cílů a prostředků jejich dosahování) v jiných kulturách;
- osobitostí „obrázku světa“ dominujícího v kultuře, který se v různých kulturách liší, a navíc odlišnostmi tohoto „obrázku světa“ od jeho objektivního předobrazu – samotného Života;
- kromě toho mohou národní a konfesně podmíněné kultury zahrnovat „exoterickou“ (určenou všem) a „esoterickou“ (určenou jen pro ty či ony „vyvolené“) složku, které jsou mezi sebou v určité interakci, přičemž vše řečené výše o rozdílech kultur platí i pro porovnání „exoterické“ a „esoterické“ složky subkultur – a to jak v mezích nějaké jedné kultury, tak i při porovnání analogických složek různých kultur.

A právě v důsledku toho, že egregory národních a konfesně podmíněných kultur a subkultur objektivně existují a liší se mezi sebou obsahem svého *informačně-algoritmického zajištění činnosti společnosti a společenství na ně navázaných, a také jedinců z těchto společností a společenství, kteří jsou na ně navázáni*, jsou všechna politická prohlášení a právní „záruky“ *rovnosti práv nezávisle na národním původu a konfesní příslušnosti* v davo-„elitářských“ kulturách jen prázdnými slovy a neodráží se **zprvé** ve statistikách charakterizujících život multikulturních společností i celého lidstva a **zadruhé** v dynamice změn v těchto statistikách s plynutím času (viz kapitola 20.2 tohoto kurzu).

* * *

Toto obecné historické pravidlo V. O. Ključevskij vyjádřil ve svém aforismu, že „zákonitost historických jevů je nepřímou úměrná jejich duchovnosti“¹.

---

¹ Tímto aforismem začíná „Sešitek aforismů od V. O. Ključevského (V. O. Ključevskij – Devítidílné sebrané spisy, Moskva: Mysl, 1990, díl devátý, str. 375).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Výjimky jsou zřídka a toto pravidlo jen potvrzují, neboť takové „výjimky“ jsou důsledkem toho, že se duchovnost společnosti mění vlivem cíleně uplatňované politiky, a to potom vede ke změně kvality života. Je to odedávna známo z Koránu: *«Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění»* (Korán, 13: 12 (11)). No a to, co je v lidech, je duchovnost: informace a mravně podmíněná algoritmika jejich psychiky zformované kulturou a formující tuto kulturu do budoucna.

Mezi takové „výjimky“ ze zákonitosti, na kterou poukázal V. O. Ključevskij, patří konkrétně:

- Stalinská epocha, *kdy se socialismus nebudoval slovy ale činy*, což vedlo ke změně informačně-algoritmického obsahu národních kultur i všech sociálních statistik;
- Malajsijský „kulturně-ekonomický zázrak“, za který Malajsie vděčí politice „antisemity“¹ a „antiamerikanisty“, „protivníka *globalizace*“ (*na biblický způsob*) – Mahathira Mohamada (narozeného v roce 1925), který byl předsedou vlády od roku 1981 do roku 2003. Jak informuje Wikipedie, tak „za něho se Malajsie promění-

---

Termín „zákonitost“ ve vědeckém slovníku předpokládá vznik (periodicitu) jevu za určitých podmínek. Duchovnost je ve své podstatě egregorem a vzhledem k tomu, že je především *materiálním* (z hlediska matérie jde o pole) objektem, je nositelkou specifického informačně-algoritmického obsahu. Je-li duchovnost z hlediska informačně-algoritmického zajištění života společnosti neměnná, obnovuje psychodynamika společnosti v dějinách neustále jedny a ty samé události a opakuje jejich průběh, jako by šlo o jednu a tu samou divadelní hru, jejíž průvodní okolnosti (svého druhu dekorace) se mění od státu ke státu, od epochy k epoše, přičemž kombinatorika jedné a té samé události se může obměňovat v té míře, v jaké to egregoriální algoritmika připouští.

¹ Viz konkrétně, http://jn.com.ua/disasters/mahathir_2210.html. Takovéto označení si vysloužil za to, že v jednom ze svých vystoupení veřejně obvinil židovské burzovní a bankovní kruhy ze zorganizování globální finančně-ekonomické krize v roce 1998, která způsobila velké škody malajsijskému kreditně-finančnímu systému a ekonomice. Tímto M. Mohamad potvrdil pravdivost tvrzení: „Antisemité“ nejsou ti, co nemají rádi židy, jsou to ti, koho nemají rádi sami židé-internacisté.

la ze státu se slabě rozvinutou zemědělskou ekonomikou v jednoho z „asijských tygrů“¹.

Také je užitečné zmínit, že ani jedna z těchto dvou výjimek z Ključevského obecného historického pravidla by nebyla možná, kdyby v SSSR a v Malajsii platila – prý „demokratická“ – formální a životem nepotvrzená omezení na dobu, po kterou mohou politici zastávat nejvyšší státní funkce.

Příčina toho spočívá v tom, že doba trvání procesů účelově zaměřené (a tím spíše sociálně-živelné) přestavby informačně-algoritmického zajištění egregorů národních kultur je podstatně delší,

---

¹ Přitom je nutné zmínit, že startovní podmínky mnohonárodnostní Malajsie (se sestavou obyvatelstva: Číňané, Indové, Malajsijci, potomci anglických kolonizátorů, přičemž Malajsijci byli v roce 1981 ti nejhudší z nich) byly po více než stoletém koloniálním útlaku ze strany Velké Británie, japonské okupaci, boje za nezávislost a formování vlastní státnosti v roce 1981 neporovnatelně horší než startovní podmínky SSSR po bezmála sedmdesáti letech socialistické výstavby než klika „Gorbačov – Jakovlev“ vyhlásila v roce 1985 přestavbu; a kulturně-ekonomické výsledky Malajsie byly v roce 2003 neporovnatelně lepší, než jakých dosahovalo postsovětské Rusko ve svém stavu do roku 2016. – To je k té otázce vytyčování cílů státního řízení, koncepce jejich dosahování a kvality řízení, a také k otázce role osobnosti v dějinách.

Viz také analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Chile: repetice k uchvácení Ruska ze série K současné situaci č. 12 (60) 2006, ve které je ve zkrácené podobě uveden i referát Zkušenosti z dynamického rozvoje, který Mahathira Mohamad přednesl na VI. konferenci ADVISTA ARABIA (Džidda, Saúdská Arábie) dne 14. března 2004, a který je v mnohém aktuální i pro postsovětské Rusko. Z tohoto referátu je možné vyrozumět, že Malajsie se stala příkladem úspěšné modernizace „na základě vnuknutí“ bez jakýchkoliv teoretických podkladů.

Ve své podstatě vláda Mahathiry Mohamada uplatňovala stejnou politiku rozvoje mnohonárodnostních kultur a ekonomického zajištění tohoto procesu, jaká byla vedena v SSSR v době stalinského bolševismu (viz dále kapitola 21.4).

V analytické zprávě Dvě poslání ze série Ke stávající situaci č. 5 (29) 2004 byl tento Mohamadův referát porovnán s Posláním federálnímu shromáždění Ruské federace z 26. května 2004 tehdejšího prezidenta RF V. V. Putina (který byl zvolen do svého druhého mandátu ve stejný den, 14. března 2004, kdy M. Mohamad vystoupil se svým referátem) s využitím plného souboru zobecněných prostředků řízení / zbraní: toto porovnání vycházelo v neprospěch státnosti RF po celou dobu od roku 1991 až do roku 2016...

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

než doba trvání pravomocí veřejných činitelů zakotvená právní úpravou takzvaných „demokratických“ společností. V důsledku toho, a také vlivem uplatňované praxe manipulovat názorem davu, „demokratická“ výměna vedení nekompetentním elektorátem ve falešných demokraciích nezaručuje návaznost kurzu rozvoje davo-„elitářské“ společnosti směrem k lidskosti, neboť ve své většině jsou jak národní „elity“, tak i jejich kurátoři, zastánci ideového internacismu, proti *takovému rozvoji, který by podryl kulturologické vazby davo-„elitářství“*¹.

Jinými slovy:

Omezení doby trvání mandátu osob volených do nejvyšších státních funkcí ani omezení počtu zastávání těchto mandátů jednou osobou (za sebou nebo celkem) není vyjádřením demokracie, která musí být zaměřena na to, aby se ve státě (tj. ve společnosti a ve státním aparátu) neprojevoval nedostatek odborných kádřů kompetentních v oblasti řízení, kteří si uvědomují zájmy skutečného rozvoje národa a cesty a prostředky jejich dosahování, kteří *neslouží realizaci těchto zájmů ze strachu či za odměnu, ale dělají to na základě svého svědomí*.

To je potřebné k tomu, aby byl v případě nutnosti státní činitel nahrazen jinou osobou, a to dokonce i v průběhu jeho mandátu, jestliže nedokáže řádně plnit povinnosti, které mu byly svěřeny; a také k tomu, aby mohl být význačný politik po několika desetiletích své svědomité služby národu nahrazen neméně kompetentním a způsobilým pokračovatelem celonárodního díla a byla tak zajištěna návaznost politiky a práce započaté v období, kdy svěřené pravomoci vykonával jeho předchůdce.

Omezení mandátů a jejich počtu nepotřebuje národ, ale pánové falešných demokracií, aby takovým lidem jako byl D. F. Roosevelt a J. V. Stalin, neumožnili tvořit dějiny samostatně; aby bylo možné bez problémů jednu loutku „demokraticky“ zvolenou nemyslicím davem nahrazovat jinou, zvolenou neméně „demokraticky“, a aby nebylo nutné tyto věci řešit excesy, které vyvolávají příliš velký rozruch, jako byla vražda prezidenta J. F. Kennedyho, který (z hlediska pohlavárů biblického projektu) začal řídit „ne tam“ a „ne tak“, neboť takové ex-

---

¹ Viz hlava 10: Davo-„elitářství“: biologické předpoklady a kulturologické vazby (Díl třetí tohoto kurzu).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

obzvláště se cení upřímný „obdiv k židům“, v jehož základu leží zmrzačená mravnost a intelektuální nezpůsobilost v chápání dějin, politologie, psychologie a sociologie v celém jejich komplexu¹. Tj. vše je v plné shodě s doktrínou Deuteronomia-Izajáše: buď sloužit pánům této doktríny, nebo se stát historickou minulostí.

Jenže se jedná o strategii dosahování spotřebitelského a sociálně úspěšného postavení v tomto světě, a ne o strategii dosahování plně lidské důstojnosti v Životě. A neexistují žádné důkazy o tom, že právě doktrína Deuteronomia-Izajáše je vyjádřením Božího předurčení ve vztahu k osudům lidstva, takže její úporné prosazování do života bude nutné si zodpovědět před Bohem, přičemž postih za tupou loajalitu vůči ní bude vyšší než za tu úpornost.

Kromě toho:

Život celkově a především – biologická degenerace biblicky-civilizovaných společností a z nich vzešlých „světských“ společností², a také globální biosféricko-sociální krize, kterou vyprodukovaly, jsou objektivním ukazatelem toho, že tato doktrína není Shora podporovaná: **Bůh není schizofrenik, a tudíž nemůže vykořeňovat pravověrnost, kterou Sám káže.**

Alternativou ideovému internacismu založenému na doktríně Deuteronomia-Izajáše se může stát pouze vykořenění davo-„elitářství“ v globálním měřítku ve všech jeho možných podobách. To předpokládá rozvoj, šíření a uvádění do života mocnější koncepce globalizace

---

¹ Příklad tohoto druhu můžeme nalézt v dopisu P. A. Florenského napsaného V. V. Roznovovi dne 26. října 1913: viz kapitola 8.4 – díl druhý tohoto kurzu.

² Růst statistiky onemocnění předhání porodnost: více než 90% novorozenců má nějakou patologickou vadu, včetně genetických patologických vad a většina z těch, co se narodili zdraví, je odsouzena k tomu, že později onemocní buď díky genetické náchylnosti k těm či oněm nemocem, nebo vlivem stresů a špatné ekologie; onkologická onemocnění se šíří takovým tempem, že jimi začínají trpět ještě nenarozené plody v útrobach matek; šíří se „epidemie“ neplodnosti; řádově polovina obyvatelstva potřebuje tu či onu péči psychologa nebo psychiatra, což se může zvrtnout v masové protisociální chování velkého množství osob biologického druhu Člověk rozumný, které nedosáhly lidských kvalit – v těch nejhorších případech to potom může nabývat podob terorismu a úmyslně organizovaných technogenních MEGA-katastrof.

vycházející z objektivní pravověrnosti (jako mravnosti obsahově jiného charakteru) a zahrnující v sobě jiné cíle a jinou algoritmiku jejich dosahování, jejímiž nositelkami se musí stát všechny národní kultury i kultury diaspor, včetně té židovsko-judaistické.

V opačném případě bude eggregoriální algoritmika celého toho souhrnu národních a konfesně podmíněných kultur ve své historicky zformované podobě stejně jako dřív hrát ty své „šejdířské eggregoriální hrátky“ se všemi lidmi, kteří nedosáhli lidského typu struktury psychiky (a také s těmi, kteří o něj za těch či oněch okolností přišli ztrátou svého sebeovládání) a nemají příslušné znalosti a návyky, *v souladu s eggregoriálním postavením každého takového člověka ve chvíli jeho interakce s tím či oním eggregorem.*

A v tomto historicky zformovaném systému vzájemných vazeb mezi eggregory a nositeli nelidských typů struktury psychiky, který tu dodnes funguje, má díky tomu, že dokáže obsáhnout nejširší okruh oblastí činnosti, což je podmíněno jeho globální úrovní vytyčování si cílů, nejvyšší status právě egregor judaisticko-židovského ideového internacismu a na něj navázaný egregor biologického internacismu LGBT společenství¹, takže:

- je potom neloajalita ve vztahu k algoritmice těchto eggorů v politice i byznysu **při nelidském typu struktury psychiky člověka, který se proti nim vzbouřil a nemá podporu algoritmiky svých eggorů v příslušných oblastech činnosti**², zárukou sociálních neúspěchů jeho samotného i určité části jeho rodných a blízkých (což může přinejhorším vést až k jeho předčasné smrti nebo i záhubě celého jeho rodu);
- zatímco loajalita zajišťuje prosperitu (kariéru, bohatství a tak podobně) v souladu s úrovní „užitné hodnoty“ daného jedince, jak ji

---

¹ O LGBT společenství – společenství lesbiček, gejų, bisexuálů, transgenderů (zkratka LGBT je vytvořena z jejich prvních písmen) viz Příloha č. 9 tohoto dílu.

² Také proto, že v biblické kultuře je algoritmika v těchto oblastech činnosti v mnohém identická algoritmice judaisticko-židovského eggoru kvůli tomu, že behaviorální programy jsou kopiemi jejich judaistických analogů v „odlehčené“ verzi: tj. se sníženou funkčností – a konkrétně jsou oslabeny možnosti korporativní činnosti, není-li přímo nebo zprostředkovaně řízena představiteli judaisticko-židovského eggoru.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

vyhodnotí algoritmika egregorů židovsko-judaistického internacionalismu a LGBT společenství.

Ale nositelé lidského typu struktury psychiky se ve všech epochách a ve všech národech nacházeli mimo moc tohoto egregoriálního systému, neboť oni jsou náměstky Božími na Zemi žijícími v soubornosti, přestože je tato jejich soubornost pouze jedním z mnohých segmentů noosféry planety a sestava jedinců, která tento segment podporuje, nepatří právě k té nejpočetnější.

To, co je vyloženo v této kapitole, je nezbytné minimum pro pochopení dějin formování mnohonárodnostního SSSR a jeho úspěchů:
Bůh pomáhá bolševikům...

21.4. Národnostní politika bolševismu — formování mnohonárodnostní lidskosti

21.4.1. Podstata bolševismu

Tak především je nutné vysvětlit pojmy.

Bolševismus, jak nás učí dějiny KSSS¹, vznikl v roce 1903 na II. sjezdu RSDRP jako jedna ze stranických frakcí – proud uvnitř strany, který se oddělil od ostatních frakcí svým specifickým chápáním stavu věcí ve státě i ve světě, a také cest a způsobů dosahování cílů strany. Jeho protivníci poukazovali na to, že bolševici do roku 1917 nikdy ne vytvořili skutečnou většinu marxistické strany, a proto jejich oponenti v těch letech vždy měli námitky proti tomu, jak se pojmenovali. Tento jejich názor však pramenil z toho, že ti různorodí menševici i mnozí z těch, co se považovali za bolševiky, nepochopili podstatu bolševismu².

Bolševismus není ruskou variantou marxismu ani neoznačuje frakční nebo partajní příslušnost. A absolutně absurdní je slovní spojení „židovský bolševismus“ použité Hitlerem v jeho knize *Mein Kampf*, neboť bolševismus je smyslem bytí Ruské civilizace, podstatou jejího ducha, a ne ducha nositelů doktríny biblického globálního otrokářství na rasovém základě.

Bolševismus existoval před marxismem, existoval v ruském marxismu³, stejně jako existuje i nyní a bude existovat i nadále, neboť jeho

---

¹ Na vysokých školách byl předmět Dějiny KSSS součástí studijního programu v prvním ročníku, pro tyto účely byla vydána příslušná učebnice, která byla redigována a nově vydávána po dobu několika desetiletí.

² Z besed F. I. Čujeva s V. M. Molotovem:

«F. I. Čujev: „Proč se zrušil název strany bolševická?“

„Bylo to samozřejmě správně. To přece byl jen takový náhodný název, nic ideového v tom není. Vždyť to slovo jen znamená většinou hlasů, většinou lidí.“

„Už samo pojmenování – bolševik, znamená něco silného, mocného...“

„A co bolševik znamená pro bezpartijní a pro lidi v zahraničí? Přelož to z ruštiny do nějakého jiného jazyka... Pro staré bolševiky je ta věc obzvláště nepřijemná...“ 23.11.1971» (F. I. Čujev – Molotov, polostátní vladař — Moskva: Olma-press, 2002 – str. 397).

³ Viz konkrétně: A. Pyžikov – Kořeny stalinského bolševismu – Moskva: vydavatelský dům Argumenty týdne, 2015. Jeden z hypertextových odkazů

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

nositelem a šířitelem je genetické jádro Ruské mnohonárodnostní civilizace.

Sami bolševici, členové marxistické strany RSDRP(b) prohlašovali, že to oni v politice hájí strategické zájmy pracující většiny obyvatelstva mnohonárodnostního Ruska, a proto se právě jen oni mají právo nazývat bolševiky. A nezávisle na tom, nakolik bezchybně bolševici vyjadřují strategické zájmy pracovní většiny, nakolik si sama tato většina uvědomuje své strategické zájmy a je jim ve svém životě věrná, nespočívá **podstata bolševismu** v početní převaze přívrženců nějakých idejí nad přívrženci jiných idejí a nemyslicím davem, ale v následujícím:

Podstatou bolševismu je upřímná snaha vyjádřit a uvádět na základě svého svědomí do života dlouhodobé strategické zájmy pracující většiny, která si nepřeje, aby někdo parazitoval na její práci a životě. Jinými slovy, historicky reálně v každé epoše spočívá podstata bolševismu v aktivní podpoře přechodného procesu od historicky zformovaného davo-„elitářství“ k mnohonárodnostní lidskosti budoucí éry Země¹. Podstata bolševismu spočívá v poctivé práci na uvádění ideálů nadpозemské objektivní spravedlnosti do života².

---

pro přečtení: <http://www.rulit.me/books/korni-stalinskogo-bolshevizma-read-422203-1.html>.

¹ To právě tohle je pro Západ a jeho pohlaváry tou podstatou Ruské otázky – jak se zbavit toho genetického jádra Ruské mnohonárodnostní civilizace a jevu, jehož je nositelem, který ve 20. století dostal název „bolševismus“. Na druhé straně na Rusi nepřijetí ideálu bolševismu ve svém důsledku vždy vedlo ke zpronevření se sama sobě a ke zradě.

² Což ve svém důsledku znamená, že **menševismus** je opakem bolševismu, neboť objektivně vyjadřuje snahu všech, co se považují za něco lepšího, za „elitu“, parazitovat na práci a životě obyčejných lidí – tedy většiny. Takže je menševismus vždy vyjádřením sklonu k fašismu toho či onoho ražení. A marxismus ve své čistě podobě není ničím jiným než internacistickým menševismem.

21.4.2. *Ideály a jejich uvádění do života:
algoritmika sociálních přeměn*

Avšak ohlášení těch či oněch ideálů samo o sobě nevede k jejich automatickému a okamžitému uvedení do života, a to v žádných předem daných či výhledových lhůtách.

Příčiny tkví v tom, že život společnosti v režimu odlišujícím se od těch či oněch ideálů (i kdyby je dostatečně široké vrstvy obyvatelstva vyznávaly) je objektivně podmíněn statistikou mravně-psychologických typů vlastních této společnosti, které formují její psychodynamiku a odráží se v ní i výsledcích její práce.

Způsob života – ten stávající – je vyjádřením mravně podmíněné algoritmiky psychiky všech členů této společnosti, té algoritmiky, která reálně působí a ne *té, kterou si lidé sami připisují ve svém sebehodnocení¹; to samé platí i pro loajální odborné posudky o stavu a výhledech společnosti, jaké bývají prováděny na objednávku všech davo-„elitářských“ režimů².*

Tato podmíněnost kvality života psychodynamikou odrážející statistiku mravnosti a etiky se projevila v přísloví: „do ráje by rádi, jenže hříchy jim v tom brání“.

Aby tedy mohly být jakékoliv ideály uvedeny do života, je nutné v dané společnosti změnit reálnou statistiku mravně-psychologických typů. A vzhledem k tomu, že mravně-psychologický typ (typ struktury psychiky) jedince je v průběhu jeho dospívání v mnohém formován historicky zformovanou kulturou společnosti a jejími subkulturami, a že v davo-„elitářských“ kulturách není absolutní většina dospělých schopna dalšího sebevzdělávání a sebevýchovy v důsledku toho, že byl v dětství a mládí těchto lidí potlačován a pokřiven proces jejich individuálního formování (a v řadě případů – už od doby předcházející jejich

---

¹ « Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé, neboť jeho ústa mluví, čím srdce přetéká» (Lukáš, 6:45). Ale to samé platí i pro všechny jiné činnosti, jak individuální, tak i kolektivní.

² Tyto posudky odborníků nejsou způsobilé buď v důsledku své útržkovitosti (zamlčování sociálně významných jevů) nebo v důsledku své záměrné falešnosti vyplývající z úkolu „povědečtit“ politiku režimu (tj. vytvořit dojem, že se zakládá na vědeckých zjištěních a přidat jí zdání životní průkaznosti).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

početí¹), je nutné provést změnu této statistiky *změnou kultury (posuzované jako informačně-algoritmický systém)* sdružující v sobě danou množinu jedinců. Jinými slovy, úkol uvedení statistiky mravně-psychologických typů vlastních dané společnosti do souladu s těmi či oněmi ideály vyžaduje vedení příslušné politiky, tj. uvědomělé jednání jak státnosti, tak i zainteresované politicky aktivní veřejnosti.

A pouze ve výsledku takovéhoho uvědomělého účelného jednání, nachází-li odezvu v životě, může ve společnosti po určité době vzniknout taková statistika mravně-psychologických typů, jaká povede k takové změně způsobu života společnosti, jež bude vyjádřením dříve vyhlášených ideálů.

Řečené platí pro jakékoliv *ideály (cile politiky)* uváděné do života společnosti: jak pro ideály svobodného života všech lidí v Království Božím na Zemi, tak i pro „ideály“ toho či onoho otrokářství uplatňovaného těmi či oněmi způsoby nějakou menšinou ve vztahu k většině v národních, regionálních a globálních měřítkách. A jak poznamenal ve svých zápiscích římský imperátor-filosof Marcus Aurelius (121 – 180, který byl imperátorem od roku 161): «Je šílenstvím myslet si, že se zlí nebudou dopouštět zla.»

Každý způsob života společnosti je vyjádřením historicky vzniklé statistiky mravně-psychologických typů vlastních této společnosti.

Přechod k jakémukoliv jinému způsobu života je možný pouze ve výsledku příslušné změny této statistiky, ve výsledku účelového a uvědomělého úsilí *rozšiřující se* množiny lidí – přívrženců daného způsobu života.

---

¹ Neboť v davo-„elitářských“ kulturách jsou vytvářeny podmínky zajišťující stabilitu davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení: viz čtyři podmínky zabezpečující vykořisťování „člověka člověkem“ (kapitola 20.2 v tomto dílu) a tři principy, na kterých je postaven vzdělávací systém pro otroky v davo-„elitářských“ kulturách (kapitola 19.3.1 – díl pátý, nebo kapitola 10.6.4 – díl třetí tohoto kurzu).

Celková algoritmika provádění takovéto změny statistiky mravně psychologických typů ve společnosti zahrnuje kroky spadající do všech šesti priorit zobecněných prostředků řízení / zbraní¹ a dosáhne úspěchu, pokud se opírá o objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízen život jedinců, rodin, sociálních skupin, kulturně svěbytných společností i celého lidstva. A konkrétně tato algoritmika přeměn zahrnuje:

- propagandu určitých ideálů ve společnosti, které se však v davo-„elitářských“ společnostech nemusí nutně shodovat se skutečnými záměry konceptuálně mocných iniciátorů sociálních přeměn² (ukrýt v davo-„elitářských“ kulturách skutečné záměry, které jsou pro společnost dost možná nepřijatelné za naopak dobře znějící ideály-hesla, je úkolem ideologické moci³);
- **KROKY PODNIKANÉ MNOŽSTVÍM LIDÍ ZAMĚŘENÉ NA UVEDENÍ VLASTNÍ PSYCHIKY DO SOULADU S VYHLAŠOVANÝMI IDEÁLY – to je to hlavní, neboť od toho se odvíjí i to daleko důležitější – VÝCHOVA DORŮSTAJÍCÍCH POKOLENÍ V SOULADU S TĚMITO IDEÁLY;**
- propagandu metod, které zaručují (nebo **údajně zaručují** – v případě davo-„elitářství“) uvádění propagovaných ideálů do života a fakticky – *propagandu takové reorganizace společenských institucí, aby jejich činnost **automaticky** vedla k realizaci skuteč-*

---

¹ O zobecněných prostředcích řízení / zbraní viz kapitola 8.5 tohoto kurzu (díl 2).

² V daném kontextu se termínem „sociální přeměny“ rozumí jedna ze dvou variant: buď evoluce historicky zformovaného způsobu života v průběhu reformem nebo revoluce likvidující historicky zformovaný způsob života, po níž je nutné nový způsob života vybudovat prakticky od nuly. A evoluce i revoluce mohou být obecně realizovány buď s cílem rozvoje anebo také s cílem degradace kulturně svěbytné společnosti.

³ Funkcí *ideologické moci* je odít koncepci, která je svým charakterem zotročující, do takového ideologického hávu, ve kterém by nevyvolala odmítání a tím spíše účelově zaměřený aktivní odpor proti jejímu zavádění do řídicí praxe, což by nakonec mohlo vygradovat ve vypracování alternativní koncepce a jejímu uvedení do života. Díky této své funkci je ideologická moc nedílným atributem davo-„elitářských“ kultur. Není potřebná jen tehdy, když se skutečné záměry nositelů konceptuální moci, včetně těch nevyslovených, shodují s otevřeně propagovanými ideály. Podrobněji o tom viz kapitola 8.5 (díl druhý tohoto kurzu).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ných (v podmínkách davo-„elitářství“ vůbec nemusí být veřejně deklarované) záměrů konceptuálně mocných iniciátorů reforem;

- reorganizaci a vytvoření úplně nových chybějících společenských institucí v souladu s těmito záměry;
- kroky podnikané reorganizovanými a nově vytvořenými společenskými institucemi zaměřené na uvádění těchto záměrů do života;
- ochranu příslušné politiky a jejích činitelů před politikou a živelnou sabotáží prováděnými ideově přesvědčenými protivníky těchto záměrů¹ a jejich *pomahači, jejichž boj proti této politice může být více či méně neuvědomělého charakteru, neboť pramení z automatismů jejich nevědomých úrovní psychiky*. V některých případech se může ochrana politiky a politických aktivistů projevat účelovou likvidací ideově přesvědčených nositelů jiných ideálů a jejich pomahačů, a to jak uvědomělých, tak i těch, kteří jednájí na základě automatismů nevědomých úrovní psychiky; v mírnějších variantách jim mohou být zakázány ty či ony druhy činnosti, nebo mohou být na delší či kratší dobu izolováni od společnosti či vypovídáni za hranice.

21.4.3. Národnostní politika v SSSR: *úspěchy a opomenutí*

Přibližně tak, jak to bylo podáno v kapitole 21.4.2, přestože v poněkud jiné terminologii, chápali úkol budování komunismu bolševici, když do svých rukou převzali státní moc. A abychom ukázali, že nemluvíme do větru, uvedeme v této souvislosti Leninův názor:

«„Rusko nedosáhlo takové úrovně rozvoje výrobních sil², za které je

---

¹ A také před sabotáží skutečných přívrženců vyhlášených ideálů: to se stává v případě, že se propagované ideály neshodují s opravdovými záměry iniciátorů reforem, potom totiž činnost zaměřená na uvádění do života vyhlášených ideálů představuje vlastně sabotáž a záškodnictví ve vztahu k činnosti zaměřené na uvádění do života těch opravdových ukrývaných záměrů.

² **Výrobní síly** jsou systémem subjektivních (člověk) a materiálních prvků, jež realizují „látkovou výměnu“ mezi člověkem a přírodou v procesu společenské výroby. Výrobní síly jsou odrazem aktivního vztahu lidí k přírodě zakládajícím se na materiálním a duchovním osvojování si a rozvoji jejich bohatství, v jehož průběhu se obnovují existenční podmínky člověka a probíhá

možný socialismus.“ S tímto tvrzením všichni hrdinové II. internacionály, samozřejmě včetně Suchanova¹, nadělají círátů jako s malovanou torbou². Toto nesporné tvrzení omílají na tisíc různých způsobů a zdá se jim být rozhodujícím z hlediska hodnocení naší revoluce.

(...)

Jestliže je pro vytvoření socialismu potřebná určitá kulturní úroveň (i když nikdo nedokáže říci, jak konkrétně by ta „kulturní úroveň“ měla vypadat, neboť je ve všech západoevropských státech odlišná), tak proč bychom nemohli začít tím, že si napřed revoluční cestou vybojujeme předpoklady pro tuto určitou úroveň, abychom *potom*, již na základě dělnickorolnické moci a sovětského zřízení, mohli začít dohánět ostatní národy.

(...)

Vy tvrdíte, že pro vytvoření socialismu, je potřebná civilizovanost. To je skvělé. Proč bychom tedy u nás napřed nemohli vytvořit takové předpoklady civilizovanosti jako je vyhnání velkostatkářů a vyhnání ruských kapitalistů, abychom se potom mohli začít posouvat směrem k socialismu? V jakých knihách jste se dočetli, že podobné změny obvyklého historického řádu jsou nepřipustné či nemožné?

---

proces formování a rozvoje samotného člověka, který se v rámci měnících se společensko-ekonomických formací zrychluje. Výrobní síly tvoří hlavní stránku [způsobu výroby](#), jsou základem rozvoje společnosti. Každému stupni rozvoje výrobních sil odpovídají určité [výrobní vztahy](#), které jsou společenskou formou jejich posunu. V procesu svého rozvoje se výrobní síly dostávají do rozporu se stávajícími výrobními vztahy, kdy se ze stimulujících forem rozvoje výrobních sil tyto vztahy mění v jejich okovy. Potom v podmínkách antagonistických formací (zde jsou myšleny třídní rozpory v davo- „elitářských“ kulturách: naše vysvětlení k citaci) nastupuje epocha sociální [revoluce](#), dochází k převratu v ekonomické struktuře společnosti, v její právní a politické nadstavbě. Hlavní výrobní silou společnosti jsou samotní její lidé, účastníci společenské výroby – dělnické, pracující masy (viz K. Marx a B. Engels, 46. díl, část první, str. 403; V. I. Lenin, Úplné sebrané spisy, páté vydání, 38. díl, str. 359) (http://slovari.yandex.ru/~книги/БСЭ/Производительные_силы/).

¹ Nikolaj Nikolajevič Suchanov (pravé příjmení – Gimmer) (1882 – 1940), ekonom, menševik, od roku 1930 opakovaně vystaven represím, v roce 1940 byl zastřelen. Autor knihy Zápisky o revoluci.

² To V. I. Lenin naráží na lidové pořekadlo: „nosit se (s něčím) jak hlupák se zdobenou torbou“. Naše vysvětlení k citaci pro nezasvěcence do ruské kultury minulých epoch. Torba – taška, malovaná – zdobená obrázky, vzory. V naší době je to charakteristika těch rádoby světských lvů a lvic ztotočených „módní noblesou“.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Vzpomínám, jak Napoleon napsal: «On s'engage et puis... on voit». Ve volném překladu do ruského jazyka to znamená: „Napřed je nutné vrhnout se pořádného boje, a pak se už uvidí.“ Stejně jako jsme se my napřed v říjnu roku 1917 vrhli do pořádného boje, a potom teprve uviděli takové detaily rozvoje (z hlediska světových dějin, jsou to bezesporu detaily) jako byl Brestlitevský mír nebo NEP apod. A v současnosti už není pochyb o tom, že jsme v tom hlavním zvítězili.»¹

Ve výše popsané algoritmice přeměn společenského života je významnou skutečností to, že propagované ideály: se **zprvé** ne vždy shodují se skutečnými záměry a **zadruhé**, že sociologicko-ekonomická teorie (pokud existuje), která o sobě prohlašuje, že je zaměřená na uvedení propagovaných ideálů do života, se vůbec nemusí zakládat na algoritmice vedoucí k jejich uvedení do života (právě to se dělo a děje v případě pokusů opírat se při budování socialismu a komunismu o marxismus).

Prvky výše popsané *algoritmiky řízení, jejímž prostřednictvím jsou uváděny skutečné záměry* (nebo propagované ideály) do života, je možné odhalit jak v procesu formování Sovětské moci, tak i v procesu formování buržoazně-liberálního politického systému v postsovětském Rusku. Rozdíl spočívá pouze v tom, že:

- Zprvé,
  - **bolševici** podmiňovali ideál skutečné svobody jedince ve společnosti likvidací vykořisťování „člověka člověkem“,
  - **a buržoazní liberálové** vykořisťování „člověka člověkem“ implicitně zahrnují do pojmů „svoboda jedince“ a „lidská práva“, neboť popírají samotný fakt existence této sociální neřesti v liberální společnosti.
- Zadruhé,
  - **bolševici** v míře svého chápání společnosti a podstaty marxismu poctivě pracovali na uvádění tohoto ideálu do života a **vytvářeli podmínky pro osobnostní rozvoj nových pokolení**, i když se jim v tom z mnoha příčin nepovedlo dosáhnout úspěchu²,

---

¹ V. I. Lenin – O naší revoluci (Reakce na zápisky N. Suchanova), Úplné sebrané spisy, páté vydání, 45. díl, str. 378 – 382; článek V. I. Lenin diktoval 16.-17. ledna 1923).

² Hlavní příčiny:

- marxismus tyto ideály pouze deklaroval, zatímco jeho pánové měli

→ → →

- a **buržoazní liberálové** pracují na tom, aby vykořisťování většíny liberálně-buržoazní nebo jinou menšinou nikdy nebylo vymýceno a s tímto cílem **vytvářejí podmínky pro osobnostní degradaci nových pokolení, přičemž zatím ve věci obnovování systému vykořisťování „člověka člověkem“ slaví úspěch; a jejich kult tolerance, to je požadavek kladený na vykořisťované, aby vykořisťování „člověka člověkem“ přijímali jako něco patřičného pod záminkou, že vykořisťovatelé jsou „jiní“ a mají právo být „samými sebou“ a všichni ostatní by si jich za tuto jejich „osobitost“ měli vážit.**

J. V. Stalin se výslovně o tomto rozdílu v chápání *skutečné svobody jedince* a „svobody“ jedince v jejím liberálně-buržoazním, marxisticko-trockistickém a dalších fašistických zvrácených pojetích vyjádřil zcela jasně:

«Je mi zatěžko představit si, jakou asi může mít „osobní svobodu“ nezaměstnaný¹, který chodí hladový a nenachází využití pro svou práci. **Skutečná svoboda panuje pouze tam, kde je zlikvidováno vykořisťování, kde jedni lidé neutiskují jiné, kde není nezaměstnanost a chudoba, kde se člověk netřese strachy, zda zítra nepřijde o práci, bydlení a jídlo. Pouze v takové společnosti je možná skutečná a ne papírová individuální i jakákoliv jiná svoboda.**» (vyčlenili jsme tučně v citaci).²

---

v úmyslu vybudovat systém „ideálního otrokářství“, ve kterém jsou otroci přesvědčeni o své svobodě;

- bolševici se na úrovni sociálně-ekonomické teorie, jejího terminologického aparátu, nedokázali distancovat od přívrženců koncepce ideálního otrokářství (marxistů-trockistů).

Z těchto důvodů bylo řízení v SSSR od samého počátku vnitřně konfliktní (bolševismus versus „mraksismus“), jinak řečeno, zůstalo konceptuálně nevyhraněné. A to všechno se promítlo do vzdělávacího systému, jak to bylo popsáno v kapitole 19.3.1. (díl pátý tohoto kurzu). Ve výsledku byl v roce 1991 tento konflikt řízení rozhodnut ve prospěch třetí síly – buržoazních liberálů-globalistů.

¹ Ve vztahu k postsovětskému Rusku se to týká „svobody bezdomovců“, které politická praxe buržoazního liberalismu degradovala na sociální hierarchii do úrovně „lidských odpadků“.

² Z besedy se zástupcem novinářského sdružení Royem Howardem z 1. března 1936: J. V. Stalin, Sebrané spisy, 14. díl – Moskva: Spisovatel, 1997, str. 110.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Nu a jaké mohou být výhrady k tomuto Stalinovu názoru v podmínkách *totalitární tyranie* nadnárodní lichvářské korporace panující nad postsovětským Ruskem, která proměnila všechny obyvatele státu ve své rukojmí, nevolníky a otroky, a „elitu“, včetně poslanecko-úřednického sboru v prodejné lokajičky a své „ideové“ přísluhovače?

A přestože byl v SSSR ideál vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ vyjádřen prostřednictvím ideologie materialistického ateismu „mraksismu“, je tento ideál také vyjádřením podstaty *Zjevení Jediného Zákona* předaného lidem v různých epochách přes Mojžíše, Krista a Mohammeda, *kterému se však historicky reálný judaismus, křesťanství i islám zpronevěřily*¹. A v tom tkví odpověď na otázku, proč je z hlediska života opodstatněné Stalinovo vyjádření: „Bůh pomáhá bolševikům“.

Navíc je nutno vysvětlit ještě některé další okolnosti, aby ti, kteří nemají osobní vzpomínky na sovětskou minulost², dokázali této minulosti i „vědeckému komunismu“ v jeho *marxisticko-leninské verzi* lépe porozumět. Zatímco na Západě byla slova „socialismus“ a „komunismus“ vnímána jako synonyma, tak v SSSR označovala dvě postupné fáze výstavby plnohodnotné lidské společnosti, ve které není místo pro vykořisťování „člověka člověkem“, a proto jsou v ní všichni svobodní.

První fáze se nazývala „**socialismus**“ a předpokládala realizaci principu „*od každého podle jeho schopností, každému podle jeho práce*“.

Druhá fáze se nazývala „**komunismus**“ a předpokládala realizaci principu „*od každého podle jeho schopností, každému podle jeho potřeb*“ díky rozvoji výroby a vybudování příslušné kultury zajišťující všestranný a úplný osobnostní rozvoj členů komunistické společnosti.

První fáze, která občany morálně zavazovala pracovat podle jejich schopností, předpokládala, že spotřeba statků obyvatelstvem bude

---

¹ Viz práce vnitřního prediktoru Ke Království Božímu..., Krátký kurz..., Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry, a také Příloha č. 1 (díl druhý tohoto kurzu), Příloha č. 3 (díl třetí tohoto kurzu).

² V této souvislosti je užitečné přečíst si knihu od Ju. I. Muchina s názvem SSSR – ztracený ráj, která popisuje život v pozdním SSSR; Moskva: Jauzpress, 2009.

omezena platební schopností členů společnosti a jejich rodin (odměna „podle práce“), což znamenalo zachování tovární výroby a peněžního oběhu. Přičemž všechny možnosti, jak mohli občané získat příjem, se dělily na pracovní (příjem z pracovní činnosti – mzdy, důchody, stipendia) a nepracovní (podvody, zlodějny, krádeže, loupení, zpronevěry, vykořisťování cizí práce v přímé nebo zprostředkované podobě apod.). Navíc měli pracující, děti, staří lidé a invalidé nezávisle na své účasti na společenském sjednocení práce právo využívat společenské fondy spotřeby¹, jak bylo na příkladu vysvětleno dříve v kapitole 20.2 (díl pátý tohoto kurzu).

Získávání nepracovních příjmů bylo odsuzováno jak společenskou morálkou, tak i státní ideologií a v mnohých případech v SSSR tvořilo skutkovou podstatu trestného činu se všemi následky z této právní kvalifikace vyplývajícími².

Jedna z definic kapitálu v marxismu zní, že kapitál je „hodnota, která se sama zhodnocuje“³, a peníze jsou prvotní formou, ve které každý kapitál vstupuje na dějinnou arénu (v tom smyslu, že získání kapitálu v jeho materiální nebo informačně-algoritmické formě vyža-

---

¹ Společenské fondy spotřeby byly statky poskytované občanům SSSR bezplatně nebo na základě jejich částečné úhrady podle jejich potřeb, ale v mezích možností ekonomiky. Mělo se za to, že v průběhu rozvoje socialismu musí ceny klesat a podíl spotřeby ze společenských fondů narůstat, a že po přechodu ke komunismu se musí společenské fondy spotřeby stát jediným zdrojem uspokojování potřeb lidí a zcela tak vytěsnit ze života společnosti obchodování.

² A právě tato okolnost posloužila jako podklad k tomu, aby bylo disidentům-antisověťčikům a „ochráncům práv“ liberálně-buržoazního ražení v SSSR inkriminováno, že v jejich případě jde pouze o konflikt majetkového charakteru s Oddělením pro boj s rozkrádáním majetku v socialistickém vlastnictví, to byl útvar ministerstva vnitra, a ne o ideový konflikt s KGB (která měla oficiálně uloženo bránit socialismus – ústavní zřízení SSSR a Sovětskou státnost). To znamená, že konflikt nebyl veden v té rovině, že totalitární stát má nutit disidenty a další občany k tomu, aby jednali proti svému svědomí, ale v té rovině, že si disidenti-antisověťčíci, „ochránci práv“, jejich přívrženci a loutkovodiči nárokují právo na nepracovní příjmy a vykořisťování zbytku společnosti. **Právo buržoazní oligarchie na vykořisťování zbytku společnosti je tou hlavní zamlčovanou skutečností liberální ideologie.**

³ Karel Marx – Kapitál, 3. díl, hlava 24.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

duje peníze na jeho zakoupení v hotové podobě nebo na investice do výroby příslušných objektů). A transformace dokonce i zákonně získaných peněžních částek do kapitálu na základě principu soukromého vlastnictví a získávání z takového kapitálu příjmů bylo v SSSR posuzováno jako trestný čin a příjmy z využívání kapitálu jako „hodnoty, která se sama zhodnocuje“ byly kvalifikovány jako nepracovní. V důsledku toho bylo po celou Sovětskou epochu (s výjimkou krátkodobé existence NEP /Nové ekonomické politiky/) soukromé vlastnictví kapitálu v jakékoliv jeho formě z právního hlediska zakázáno¹.

Z toho plyne, že i základní ekonomický zákon socialismu se v podání bolševiků od základního ekonomického zákona kapitalismu liší. J. V. Stalin je definoval následovně:

Základní ekonomický zákon kapitalismu: «...zajišťování maximálního kapitalistického zisku prostřednictvím vykořisťování, ruinování a ožebračování většiny obyvatelstva daného státu cestou jeho porobení, systematického okrádání národů jiných států, obzvláště zaostalých států a

---

¹ V tomto zákazu však existovala „dírečka“ fungující po dobu několika desetiletí ještě z předválečných dob. Šlo o výplatu úroků z vkladů, které si občané ukládali do spořitelen. Navíc existoval prostředek legalizace soukromého kapitálu v podobě vkladních knížek na doručitele. Vydání takové vkladní knížky se dalo zařídit tak, že jste o to požádali nějakého ožralu v hospodě, neboť k otevření takového účtu byl potřebný občanský průkaz, a potom už jste mohli všechny operace při vkládání i vybírání peněz provádět anonymně na základě předložení vkladní knížky bez nutnosti identifikovat se občanským průkazem nebo nějakým jiným dokladem totožnosti.

Na začátku osmdesátých let 20. století nemělo řádově 40% rodin v SSSR vůbec žádné vkladní knížky, ale díky tomu, že se jednalo o prostředek legalizace soukromého kapitálu, bylo řádově 90% vkladů soustředěno na 3% z celkového počtu vkladních knížek, z nichž většina tvořila samozřejmě vkladní knížky na doručitele. Když KGB nebo úřady ministerstva vnitra odhalily nějakého podloudného sovětského milionáře, tak u něj kromě zlata a dalších materiálních drahocenností obvykle našly celou „knihovničku“ vkladních knížek na doručitele, přičemž celkový součet vkladů na nich občas překračoval několik miliónů rublů (a to přitom, že většina obyvatelstva v první polovině šedesátých let 20. století dostávala výplatu pohybující se v mezích 100 rublů a v sedmdesátých letech v mezích 140 rublů). Vlastníci těchto peněz byli přesně tou sociální skupinou, která si nejvíce ze všech přála obnovení kapitalismu v SSSR, až potom se k nim připojili „družstevníci“ první vlny.

nakonec také prostřednictvím válek a militarizace národního hospodářství sloužícími k zajišťování těch největších zisků.»¹

Základní ekonomický zákon socialismu: «...zajišťování maximálního uspokojování neustále rostoucích materiálních a kulturních potřeb celé společnosti cestou nepřetržitého růstu a zdokonalování socialistické výroby na základě vyšší techniky.

Takže: místo zajišťování maximálních zisků – zajišťování maximálního uspokojování materiálních a kulturních potřeb společnosti; místo rozvoje výroby s přestávkami od vzestupu ke krizi a od krize k vzestupu – nepřetržitý růst výroby; místo pravidelných přestávek v rozvoji techniky doprovázených rozkladem výrobních sil společnosti – nepřetržitě zdokonalování výroby na základě vyšší techniky.

Říkají, že základním ekonomickým zákonem socialismu je zákon systematického, proporčního rozvoje národního hospodářství. To není správné. Systematický rozvoj národního hospodářství a tím pádem plánování národního hospodářství, které je více či méně pravdivým odrazem tohoto zákona, nám samy o sobě nic nemohou dát, není-li známo, ve jménu jakého úkolu je plánovaný rozvoj národního hospodářství realizován, nebo je-li tento úkol nejasný. Zákon systematického rozvoje národního hospodářství může mít potřebný efekt pouze v tom případě, kdy existuje úkol, v jehož jménu je prováděn plánovitý rozvoj národního hospodářství. Sám zákon systematického rozvoje národního hospodářství tento úkol nemůže vytyčit a tím spíše ho nemůže vytyčit plánování národního hospodářství. Tento úkol je obsažen v základním ekonomickém zákonu socialismu v podobě jeho požadavků vyložených výše. Proto se také účinky zákona systematického rozvoje národního hospodářství mohou plně rozvinout pouze v tom případě, kdy se opírá o základní ekonomický zákon socialismu².

---

¹ J. V. Stalin – Ekonomické problémy socialismu v SSSR – Sebrané spisy, 16. díl – Moskva: Spisovatel, 1997 – str. 181.

² Všechno, co řekl J. V. Stalin v tomto odstavci, platí: neurčitost cílů vylučuje možnost řízení. Všechno je to v úplné shodě s Dostatečně všeobecnou teorií řízení, přestože je to vyjádřeno v terminologii marxismu a konkrétně je to v souladu s úkolem řízení národního hospodářství *podle plně funkce*.

Avšak problém spočíval v tom, že přestože v učebnicích politické ekonomie socialismu v SSSR po dobu desetiletí slova „zákon systematického a proporčního rozvoje“ existovala, tak tam už nebylo uvedeno nic dalšího, co by tato slova v chápání světa čtenářů těchto učebnic spojovalo s meziodvětvovými bilancemi a alespoň nějakou metodologií plánování a praxí státního řízení hospodařením státu. Tato osobitost sovětského vzdělání v oblasti politické ekonomie byla jedním z faktorů zajišťujících, že politika partajně-sovětského režimu nebyla pod kontrolou společnosti, a také měla svůj vliv na nekompetentnost absolutní většiny představitelů samotného režimu

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Co se týče plánování národního hospodářství, tak to může dosáhnout pozitivních výsledků pouze v případě, že jsou dodrženy dvě podmínky: a) jestliže správně odráží požadavky zákona systematického rozvoje národního hospodářství, b) jestliže zohledňuje všechny požadavky základního ekonomického zákonu socialismu.»¹

A když mluvíme o systematickosti a proporcionálnosti rozvoje národního hospodářství, tak se tím rozumí řízení meziodvětvových a meziregionálních bilancí v chronologické návaznosti na plánovací období v souladu s hlavním ekonomickým zákonem socialismu². Přičemž v praktické hospodářské činnosti musí být finanční stabilita podniků v odvětvích a regionech zajišťována prostřednictvím příslušné nadstavby v podobě algoritmiky na přerozdělování daní, dotací a podpor.

To znamená, že hlavním zdrojem ekonomických problémů při budování socialismu a komunismu je odchýlení se systému plánování od základního ekonomického zákona socialismu a jeho vlastní chyby v metodologii plánování.

Druhá fáze předpokládala bezplatné poskytování všech statků všem členům komunistické společnosti bez jakýchkoliv omezení, které by na ně společnost zvnějšku v přímé nebo zprostředkované podobě uvalovala, tj. poskytování statků podle potřeb, které měly být omezeny pouze mravností samotného člověka³. Těmi prostředky pro uspokojování

---

mu v oblasti řízení národního hospodaření, financí a zahraničně-ekonomické činnosti.

¹ J. V. Stalin – Ekonomické problémy socialismu v SSSR — Sebrané spisy, 16. díl — Moskva: Spisovatel, 1997, str. 182, 183.

² O tom viz již zmiňovaná monografie: M. V. Veličko, V. A. Jefimov a V. M. Zaznobin – Ekonomika inovačního rozvoje, Řídící základy ekonomické teorie.

³ Tvrzení, že všechny potřeby lidí budou zaručeně uspokojovány v plném rozsahu, vyvolávalo u mnohých údiv a výhrady ve stylu: ale to si všichni budou přát mít paláce a jachty, luxusní limuzíny, a i kdyby se to povedlo všechno vyrobit, tak kam by se to všechno na Zemi vešlo? Kromě toho k udržování paláců a jachet je zapotřebí mít stálý obslužný personál, v podstatě domácí služebnictvo.

Námítky v tom smyslu, že mravnost a etika komunistické společnosti nebudou vyžadovat paláce a jachty, domácí služebnictvo a tak podobně, jak je to vlastní způsobu života „elit“ v kapitalistických, feudálních a otrokářských zřízeních, byly odmítány s odůvodněním, že lidi přece nepředěláte, nebo to

vání individuálních a kolektivních potřeb lidí měly být Příroda a národní hospodářství v celonárodním vlastnictví. Práce se měla stát svobodnou a proměnit se v tu nejdůležitější životní potřebu, neboť tvůrčí potenciál jedince se nerealizuje v nicnedělání a prázdných řečech, ale právě jen v práci a jen díky jejím výsledkům se pracujícímu dostane společenského uznání. V ekonomice komunismu měli všichni pracovat podle svých schopností a evidence pracnosti (vynaložené práce) měla být ve všech odvětvích prováděna v naturální podobě (člověkohodinách), stejně jako evidence vyráběné a spotřebovávané produkce (tj. podle nomenklatury a norem), takže peněžní oběh se měl stát kvůli své přebytečnosti minulostí¹.

---

bude trvat velmi dlouho a zatím tedy nezbývá nic jiného než se snažit proboujet se mezi „elitu“, jestliže si chcete dobře žít a takovéto komunistické propagandě, že mohou věřit jen naivní hlupáci...

¹ Přičemž nad otázkou metrologické nezpůsobilosti této teorie vykazování hodnoty práce, na které byla založena politická ekonomie marxismu, se marxisté nepozastavovali, a to ani po zveřejnění Ekonomických problémů socialismu SSSR, kde J. V. Stalin přímo na tento problém poukázal: tj. zatímco pracnost, tedy práce vynaložená na vykopání příkopu kopáči může být vyhodnocena v „člověkohodinách“, tak jak v „člověkohodinách“ vyhodnotíte pracnost prokázání nějaké matematické poučky nebo vytvoření nějaké teorie v jakémkoliv vědeckém oboru? Vždyť jeden člověk na to, aby dokázal poučku (například Pythagorovu větu), potřebuje několik minut a někdo jiný ji nedokáže bez nápovědi od jiných dokázat ani za dlouhá desetiletí svého života. A jak takovou míru pracnosti chcete určovat například v umění (to je přece odvětví ekonomiky, které formuje estetiku našeho životního prostředí a podílí se na výchově lidí), ani nemluvě o tom, že kvalitu uměleckých děl dost dobře nemůžete standardizovat a nacpat do nomenklatury, neboť dvě auta jedné značky, jsou jedním výrobkem inženýrského umění, ale dvěma plnohodnotnými automobily (užitkovými výrobky); Mona Lisa je unikátní, ale její reprodukce a kopie již nemají plnou kvalitu originálu; několik filmových kopií je pořád jeden a ten samý film, nebude to několik nových filmů; Černý čtverec je pro jedny významným jinotajně-filosofickým dílem malířského umění a pro jiné jen jedním z mnoha artefaktů, který by se měl nacházet v muzeu dějin psychiatrie a ne v umělecké galerii.

A stejně tak, jako byla ponechána stranou problematika zajištění metrologické průkaznosti řízení, nezamýšleli se ani nad tím, jak bude v podmínkách komunismu zachován kreditně-finanční systém jako nástroj makroekonomického řízení a statistické evidence preferencí spotřebitelů, jež jsou podmíněny jejich subjektivismem, který dost dobře není možné standardizovat na základě

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Uvedení ekonomiky SSSR v posledních letech Stalinova života do režimu systematického snižování cen v míře růstu výroby a uspokojování potřeb lidí se stalo jedním z nástrojů vykořeňování vykořisťování „člověka člověkem“, neboť to blokovalo takový faktor okrádání většiny parazitickou menšinou, jakým je inflace (ztráta kupní síly peněz), která umožňuje obohacovat se menšinu, jejíž příjmy rostou rychleji než inflace.

Takové byly představy o vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ v SSSR.

Hlavní problém při budování socialismu a přechodu ke komunismu spočíval v tom, že marxisticko-leninská teorie nezajišťovala vyřešení tohoto globálně politického úkolu kvůli své metrologické, řídicí a psychologické nezpůsobilosti podmíněné ateismem, a že marxismus byl od počátku pod kontrolou pohlavářů biblické projektu zotročení lidstva.

Druhý problém spočíval v tom, že mnohým bylo směřování rozvoje společnosti vyhlášené Sovětskou mocí proti mysli, a to včetně těch, kteří se probjovali do nejvyšších pater stranické, státní a hospodářské moci SSSR – oni si přáli stát se buržousty nebo statkáři, na které se dřou jejich nevolníci.

Třetí problém spočíval v tom, že velkému podílu obyvatelstva bylo zcela jedno, kdo je u moci, jen když budou police v obchodech plné všeho, po čem jen jejich dušička zatouží; a proto považovali za lepší tu moc, která „přímo teď hned“ naplní obchody zbožím¹. A co bude po-

---

nějaké nomenklatury. Tato problematika je vysvětlena v již dříve zmiňované monografii: M. V. Veličko, V. A. Jefimov, V. M. Zaznobin – Ekonomika ino-vačního rozvoje, Řídicí základy ekonomické teorie.

¹ A pro velký podíl obyvatelstva tehdy i dnes jsou lepší ti kandidáti do mocenských pozic, kteří toho přímo a teď dokáží naslibovat více než jejich konkurenti a oponenti.

Skupina obyvatelstva náležející do této subkultury v letech Velké vlastenecké války sloužila ve Wehrmachtu jako zásobovači, rekrutovali se z ní policisté a vlasovci. A dnes se stejnou ochotou přikyvuje tvrzením, že kdyby Třetí říše porazila Stalina, tak by dnes u nás lidé jedli salámy německé kvality, pili to skvělé bavorské pivo a jezdili všichni výhradně v Mercedesech nebo BMW a o tom, že existoval jakýsi plán Východ/Ost, podle kterého měla být prove-

→ → →

tom? To je teď přece jedno: „Budeme ty problémy řešit, jak budou postupně přicházet...“.¹ To znamená, že jejich vztah ke státu, ve kterém žili, byl bezmyšlenkovitě dobytčí, a ne *ušlechtilé uvědoměle* lidský, neboť byli nositeli dobytčího typu struktury psychiky.

Jenže právě ta orientace Sovětské moci na vymýcení veškerého vykořisťování „člověka člověkem“ a určité úspěchy, kterých v tom dosáhla, zajistily sovětské společnosti, obzvláště v poválečných letech, jak všeobecně relativně nízkou úroveň vnitřního sociálního napětí², tak i prakticky absolutní absenci vzájemného nepřátelství mezi představiteli různých národností. Ve výsledku se v SSSR skutečně formovala nová historická pospolitosť lidí – sovětský národ, která vůbec nebyla vymyšlená, jak to na

---

dena genocida obyvatelstva SSSR a zbytek využit na práce při získávání přírodních zdrojů, nemají ani tušení.

V 19. století jejich předchůdci litovali, že Napoleon nedokázal vyhrát nad Ruským impériem, jak to F. M. Dostojevskij vyobrazil v postavě Smerďakova ve svém románu *Bratři Karamazovi*: *«Já celé to Rusko nenávidím... Ve dvanáctém roce, když bylo veliké tažení na Rusko císaře Napoleona I., otce nynějšího císaře, tak by bylo bývalo lépe, kdyby nás byli porazili Francouzi: moudrý národ by byl porazil hloupý a byl by nás připojil k sobě. A to by byl potom jiný pořádek.»*

A že po ustanovení „nových pořádků“ bývají ti, kteří se ukázali být hloupějšími, likvidováni kvůli své přebytečnosti, aniž by se jich kdo ptal na názor, se tito smerďakovci všech dob dovzpít nedokážou.

¹ Jenže řešit tyto „postupně přicházející“ problémy nebývají tito lidé, kteří se člověku pouze podobají, připraveni, neboť k jejich úspěšnému vyřešení je nutné v dostatečném předstihu umět tyto nazrávající problémy odhalit a vytvořit předpoklady a prostředky k jejich vyřešení.

² I když jedna výjimka by tu byla. *Obzvláště v poststalinské době* vzrůstalo napětí ve vztazích mezi komunisticky orientovanou veřejností a partajně-státní „nomenklaturou“, která po Stalinově vraždě nabrala kurz na obnovu kapitalismu. Aby se tento proces nějak ventiloval, neutralizoval a sociokulturní dynamika získala žádoucí směřování, začalo být tak od druhé poloviny padesátých let 20. století za podpory KGB a tajných služeb USA zviditelňováno disidentské hnutí rádobý inteligence liberálně-buržoazního ražení. Zatímco prokomunistická opozice vůči byrokratické nomenklatuře byla v různých vrstvách společnosti KGB „v zárodku potlačována“ tak rychle a tvrdě, že neměla čas zformovat se v alespoň trochu organizovaný ideově-etický proud v KSSS.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Státní radě 27.12.2010 tvrdil V. V. Putin¹. Jenže se do roku 1985 nestihla zformovat: jinak bychom žili v prosperujícím SSSR, který

---

¹ Na tom zasedání Státní rady věnovanému problematice vzájemných národnostních vztahů V. V. Putin (tehdy ve funkci premiéra) vyjádřil následující názor na situaci panující ve státě:

«Měli bychom se samozřejmě stydět za to, co se tu teď děje. Jen se podívejte, všichni tady jsme zažili tu ne tak dávnou minulost. Vždyť v Sovětském svazu nebyly takové problémy ve vzájemných národnostních vztazích. Sovětské moci se povedlo vytvořit podmínky mírového soužití jednotlivých etnik a náboženství. Žádné takové problémy u nás nebyly, ať už jste žili kdekoliv. (...)

Nedávno jsem mluvil s jedním ze svých kolegů, který dnes žije v jedné z nezávislých republik, jejímž je občanem. Studovali jsme spolu na univerzitě. Vzpomínal na to, jak se jednou ocitl v ruské vesnici, kde onemocněl, a jak se tam o něj starali jako o vlastního. Prostě tu nebylo nic z toho, co dnes pozorujeme v našem státě. Proč? Existuje pro to několik důvodů. Ten první spočívá v tom, že se Sovětské moci povedlo vytvořit určitou substanci, která se ukázala být nadřazená vztahům mezi etniky a náboženstvími. **Bohužel měla ideologických charakter, byla nositelkou ideologie. Jednalo se o socialistickou ideu. Dokonce si vymysleli nějakou novou pospolitost lidí – sovětský národ.** A to tu dnes nemáme. My říkáme: Rusové, ruský národ. Ale zatím to není ono. Zatím jsme nedokázali najít ekvivalent toho, co bylo vynalezeno v Sovětském svazu. A já si myslím, že nemusíme chodit daleko, abychom to našli. **Existuje jen jedna věc, která může nahradit to, co se tak dobře osvědčilo dříve, a tou je všruské vlastenectví.** My to prostě jen nevyužíváme, nerozvíjíme tuto myšlenku a někdy se jí dokonce ostýcháme. A tady není místo pro žádný ostych, na tom si přece musíme zakládat. **Je nutné, aby byl každý člověk hrdý na svůj stát a chápal, že na úspěchu celého státu závisí i úspěch každého jednotlivce a naopak.** A my musíme všichni pracovat na tom, aby si tohle lidé uvědomili.» (Stenografický zápis ze společného zasedání Státní rady a Komise pro realizaci prioritních národních projektů a demografickou politiku – Oficiální web prezidenta RF: <http://www.kremlin.ru/events/state-council/9913>; tučně jsme v citaci vše vyčlenili my).

Tento úryvek je nutné okomentovat:

- O tom, že slovo „vlastenectví“ představitelé „elit“, obyčejní lidé z davu a lidé, kteří se zformovali ve skutečné lidi, naplňují různým smyslem, jsme mluvili již dříve. Kvůli tomu je idea abstraktního „všruského vlastenectví“ v postsovětském Rusku v podstatě nefunkční.

→ → →

by byl lídrem civilizačního rozvoje lidstva, takže by cizí státy stály ve frontě, aby mohly vstoupit do SSSR a probíhaly by v nich programy zaměřené na bezkonfliktní integraci do sestavy SSSR.

Navíc je nutné si uvědomovat, že Svaz sovětských socialistických republik (SSSR) se v *tom období, kdy stranu a stát řídil V. I. Lenin a po něm J. V. Stalin* od postsovětského Ruska a všech dalších států jak minulých, tak i těch současných odlišoval tím, že vědecko-metodologickým základem jeho vnitřní a vnější politiky byla sociologicko-ekonomická teorie marxismu-leninismu. Přítomnost teorie – dokonce i při všech vadách „mraksismu“ – v případě, že je dostatečně široce rozšířena prostřednictvím systému politického vzdělávání, zajišťuje dostatečně jednoznačné chápání cílů státní politiky, cest a prostředků jejího dosahování jak v samotné společnosti, tak i na všech úrovních a ve všech větvích „vertikály moci“.

V souladu s tímto systémovým principem státnosti SSSR bylo *přibližně prvních třicet let existence napřed Sovětského Ruska a následně SSSR, tj. v postrevoluční a Stalinské epoše* porovnávání reálného života společnosti s teorií normou politického života státu.

A tím se v poststalinské době v SSSR ani v postsovětském Rusku nezabývá nikdo: jednotliví politici, politické strany, vědeckovýzkumné ústavy Ruské akademie věd, politologicko-sociologické fakulty, katedry vysokých škol ani novinářská obec. Příčiny tohoto stavu jsou jednoduché, může za to mravní orientace na sobeckou ziskovost místo na rozvoj společnosti a omezenost, která vede k nepochopení role teorie jako jednoho z faktorů zajišťujících jak efektivitu státního řízení, tak i konsolidaci (sjednocení) společnosti¹.

-
- V SSSR byla státní idea pro jedny abstraktní – „socialistická“ (něco podobného nabízenému „všeruskému vlastenectví“) a pro jiné se jednalo o velice konkrétní ideu *spravedlnosti, tj. nevratného vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ ve všech jeho podobách*. A právě tato druhá skupina budovala SSSR, jenže ji zradili gorbačovci za aktivní spoluúčasti a nečinného přihlížení KGB SSSR.

¹ Viz obr. 13.1-1 (hlava 15 — 5. díl tohoto kurzu nebo kapitola 13.1 — 4. díl tohoto kurzu).

Viz také analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Dva způsoby boje s „velmocenským pesimismem“ ze série K současné situaci č. 3 (87), 2009, → → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

A skutečnost, že se politická „elita“ státu v poststalinických a postsovětských dobách vzdala své moci nad touto etapou plně funkce řízení, je jen dalším z jejich nešvarů.

A vzhledem k tomu, že v marxismu v jeho podobě z roku 1917 nebyly obsaženy odpovědi na všechny otázky, které v průběhu socialistické výstavby vyvstávaly, bylo porovnávání skutečnosti s teorií stimulem k tomu, aby se teorie dále rozvíjela v souladu s potřebami řešit konkrétní úkoly společenského rozvoje.

Zároveň probíhal boj o výklad nejednoznačně chápané terminologie marxismu a toho, co v něm nebylo vyjádřeno přímo, co zůstalo nevyřčeno, buď v duchu bolševismu nebo v duchu prvopočátečního marxistického internacismu. **V tom spočíval ten hlavní problém socialistické výstavby v SSSR, který byl neřešitelný bez odhalení nešvarů „mraksismu“ a jeho záměny v politice za jinou – bolševickou teorii, která by byla z hlediska řízení způsobilá.**

Navzdory tomu, jak bylo v poststalinických dobách idealizováno a romantizováno bílé hnutí, opomíjejíce přitom jeho zločinecky nesmy-

---

1. kapitola – O neakceschopnosti státního aparátu Rossionie. Je v ní uveden dopis zasláný k rukám D. A. Medvěděva, informující ho o nezpůsobilosti vědecko-metodologického zajištění ekonomické politiky Ruska, na který byla obdržena odpověď následujícího znění:

«Váš dopis k rukám prezidenta Ruské federace byl obdržěn a zpracován.

Informace z něj byly vzaty na vědomí.

Přejeme Vám vše nejlepší!

Hlavní poradce departmentu

pro písemnou korespondenci s občany

A. Kiseljov.»

Tato odpověď dokládá, že D. A. Medvěděv není schopen řádným způsobem organizovat ani práci vlastní kanceláře, a proto nemůže být schopen řídit ani vládu nebo stát: viz kapitola 19.2 (5. díl tohoto kurzu) – to je také k té otázce účelu a správného fungování těch útvarů orgánů státní moci, které je možné hypoteticky nazvat „kancelář Jeho carského Veličenstva“.

Kdyby se k práci pro lid postavil jinak, tak by od března roku 2009 do dnešní doby (rok 2016) bylo plně možné vyřešit problém nezpůsobilosti vědecko-metodologického zajištění státního řízení, převést ekonomiku státu do režimu inovačního rozvoje a zaručeně tak uspokojovat potřeby lidí a politiky státu.

slné jednání, bezcitnost a nelítostnost, tak výsledky občanské války prokázaly, že ideál budování společnosti bez vykořisťování „člověka člověkem“ byl hlavní většinou obyvatelstva bývalého Ruského impéria přijat. A byl také vyhlášen Ústředním výborem RKP(b) – VKP(b) a Sovětskou mocí za cíl státní politiky, což zajistilo podporu politiky dostatečně širokými vrstvami obyvatelstva.

Kromě toho – a to je to hlavní pro porozumění této epoše – byla politika strany a státu ve stalinských dobách skutečně zaměřena na uvádění tohoto ideálu do života a na řešení příslušných úkolů rozvoje kultury cestou osobnostního rozvoje lidí a osvobození jejich tvůrčího potenciálu, nakolik to marxismus umožňoval. A to se potom prakticky projevovalo v tom, že kvalita života absolutní většiny obyvatelstva rok od roku rostla. Skutečnost, že tento ideál byl podpořen praktickou činností absolutní většiny obyvatelstva státu, se po několik desetiletí projevovала v úspěších SSSR, v jeho všeobecně kulturním a ekonomickém rozvoji. A tento ideál likvidace systému vykořisťování „člověka člověkem“ se s dostatečnou přiměřeností odrážel i v dokumentech bolševické strany a v dokumentech státu včetně těch, které se týkaly politiky v oblasti vzájemných národnostních vztahů.

Podívejme se tedy na tyto dokumenty. Na XVI. sjezdu VKP(b), který se konal ve dnech 26. - 16. července 1930 v Moskvě, byla mezi jiným¹ probírána i problematika vzájemných národnostních vztahů v SSSR s cílem vypracovat v průběhu probíhajícího budování socialismu „národnostní politiku“.

«Kde se v našich současných podmínkách ukrývá podstata toho sklonu k velkoruskému šovinismu²?

---

¹ XVI. sjezd VKP(b) přijal rozhodnutí provést rekonstrukci všech odvětví národního hospodářství na základě nejnovější techniky, tj. vyhlásil kurz na modernizaci státu s cílem vybudovat materiálně-technickou základnu socialismu a **zajistit tak úplnou ekonomickou nezávislost SSSR**. Potvrdil kurz na kolektivizaci zemědělství, což bylo podmíněno: zaprvé, nízkou výnosností většiny soukromých hospodářství, zadruhé potřebou pracovních sil v průmyslu, které bylo možné získat pouze díky růstu produktivity práce v zemědělské výrobě na vesnicích a přesunu přebytku zemědělského obyvatelstva (především mládeže) do měst – do průmyslu a vědy. Ještě jednou připomeneme: mimo zemědělství může být zaměstnáno pouze tolik lidí, kolik jich zemědělství dokáže se zárukou uživit po dobu mnoha let.

² A v podstatě je řeč o hrozbě velkoruského nacionalismu a o možnosti jeho přerůstání v nacismus – naše poznámka k citaci.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Podstata sklonu k velkoruskému šovinismu spočívá ve snaze obcházet národní rozdíly spočívající v odlišném jazyce, kultuře a životním stylu; ve snaze připravit likvidaci národních republik a oblastí; ve snaze podlomit princip národní rovnoprávnosti a demaskovat politiku strany s ohledem na nacionalizaci¹ aparátu <státního a partajního řízení>, nacionalizaci tisku, školství a dalších státních a společenských organizací².

Lidé s těmito sklony přitom vycházejí z toho, že když mají při vítězství socialismu národy splynout v jeden celek a jejich národní jazyky se přeměnit v jeden společný jazyk, tak je načase začít likvidovat rozdíly mezi národy a odmítat politiku podpory rozvoje národní kultury dříve utlačovaných národů.

Odkazují se přitom na Lenina, přičemž ho necitují správně a někdy jeho slova přímo překrucují a očeňují ho tak.

Lenin řekl, že v socialismu se zájmy jednotlivých národů spojí v jeden celek – neznamená to snad, že je načase skončit s národními republikami a oblastmi v zájmu... internacionalismu? Lenin v roce 1913 ve své polemice s bundovci řekl, že heslo národní kultury je buržoazním heslem – neznamená to snad, že je načase skončit s národní kulturou národů SSSR v zájmu... internacionalismu?

Lenin řekl, že národnostní útlak a bariéry mezi národy jsou v socialismu likvidovány – neznamená to snad, že je načase skončit s politikou zohledňování národnostních osobitostí národů SSSR a přejít

---

«**Šovinismus** (franc. chauvinisme), krajní forma nacionalismu, propagování národní výlučnosti; nadřazování zájmů jednoho národa nad zájmy všech ostatních národů, šíření národní domýšlivosti, rozněcování nepřátelství a nenávnosti mezi národy. Termín šovinismus se objevil ve Francii [v roce 1831 v komedii bratří Jeana-Hippolyta a Charlese-Théodora Cogniardových Tříbarevná kokarda; jedním z hrdinů byl agresivně bojovný vojenský rekrut Nicolas Chauvin; má se za to, že jeho předobrazem byla reálná osoba – veterán napoleonovských válek N. Chauvin vychovaný v duchu uctívání imperátora, díky němuž se Francie stala „velikou“]. Slovem šovinismus potom začaly být označovány různé projevy nacionalistického extremismu (Velká sovětská encyklopedie).

¹ V daném kontextu „nacionalizace“ znamená, že v národních republikách SSSR bylo upřednostňováno obsazování vyjmenovaných oblastí činnosti rodilými kádry původních národů – naše vysvětlení ke kontextu citace.

² V našich dnech se projevuje v tom, že pro nacionalisty-Velkorusy jsou všichni, co nejsou pokrevními Velkorusy, jen „omezenými divochy“, a přitom se sami ti velkoruští rasisté-nacionalisté nevyznačují ničím jiným než tím svým mýtem o svých velkých předcích, samolibosti, omezenosti a řídicí neschopnosti.

k politice asimilace v zájmu... internacionalismu? A tak dále a tak podobně.¹

Nemůže být pochyb, že tyto sklony v národnostní otázce maskující se navíc internacionalismem a Leninovým jménem, jsou tím nejvytříbenějším, a proto také tím nejnebezpečnějším druhem velkoruského nacionalismu².

Zaprvé, Lenin nikdy neříkal, že národnostní odlišnosti musí zmizet, a že se národní jazyky musí sloučit do jednoho společného jazyka v hranicích jednoho státu ještě **před vítězstvím** socialismu **v celosvětovém měřítku**. Lenin naopak tvrdil něco zcela opačného a konkrétně, že „národnostní a státní odlišnosti mezi národy a státy... budou **přetrvávat ještě velice a velice dlouho**, dokonce i **po** nastolení diktatury proletariátu v celosvětovém měřítku“³ (díl XXV, str. 227).

Jak je možné odvolávat se na Lenina zapomínajíc na toto jeho hlavní tvrzení?

Je pravda, že jeden z bývalých marxistů a současný renegát a reformista Kautsky tvrdí něco zcela opačného, než je to, čemu nás učí Lenin. On navzdory Leninovi tvrdí, že vítězství proletářské revoluce v rakousko-německém sjednoceném státě by v polovině minulého století vedlo k vytvoření **jednoho společného** německého jazyka a k **poněmčení** Čechů, neboť „již samotná síla výměny zbažené pout, samotná síla moderní

---

¹ Tento i předcházející odstavec je o tom, jak je potřebné chránit socialismus a národní kultury před internacismem ve formách „internationalismu“ – naše poznámka k citaci.

² Tato věta by měla pokračovat: *...kterým operuje globální starozákonní-talmudistický internacismus* – naše poznámka k citaci.

A právě díky tomu, že se „velkoruští“ nacionalisté vždy stávali *hloupým* nástrojem v rukou internacistů (kvůli absenci vlastního projektu globalizace), je bolševismus nikdy nepodporoval a oni vždy byli proti němu. V epoše J. V. Stalina tyto „velkoruské“ nacionalisty (včetně „gosudarstvěnníků“ /*přivrženců silné státní moci a jednotného státu*/) právě z tohoto důvodu potlačovali, přestože srozumitelně jim v marxistické terminologii vysvětlit: „*Za co?*“ nebylo dost dobře možné, neboť v marxismu chyběl pojem „internacismus“.

Ale i v jiných státech byl vždy místní nacionalismus (šovinismus) podřízen internacismu biblické koncepce ztročení lidstva ve jméno Boha. Nejvýraznějším příkladem toho se stal hitlerismus, přestože *poukazovat na jeho vazby na sionismus je považováno za „politicky nekorektní“ a v řadě případů je to dokonce trestné*. Příčina podřízenosti všemožných nacionalismů internacismu je velice jednoduchá: biblický internacismus realizuje koncepci globalizace a nacionalisté nemají v ruce žádnou koncepci dosahující takové úrovně, jen to své stoprocentní přesvědčení o vlastní „výlučnosti“.

³ Celý text v citátu tučně vyčlenil sám J. V. Stalin při publikaci tohoto vystoupení.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

kultury, jejímiž nositeli byli Němci, by bez jakékoliv násilné germanizace **proměnila zaostalou drobnou českou buržoazii, rolníky i dělníky v Němce, kterým jejich skomírající národnost nic nemohla dát**¹ (viz předmluva k německému vydání Revoluce a kontrarevoluce).

Je pochopitelné, že takováto „koncepce“² je v plném souladu se sociál-šovinismem Kautského. Právě s těmito Kautského názory jsem v roce 1925 bojoval ve svém projevu na Univerzitě národů Východu. Cožpak opravdu my, marxisté, co toužíme až do konce zůstat internacionalisty, můžeme nalézat něco pozitivního v těchto antimarxistických blábolech nadutého německého sociál-šovinisty? Kdo měl pravdu? Kautsky nebo Lenin? Jestliže měl pravdu Kautsky, tak čím potom vysvětlíte tu skutečnost, že se takové srovnatelné zaostalé národnosti jako Bělorusové a Ukrajinci, jež jsou si s Velkorusy daleko bližší než Češi s Němci, v důsledku vítězství proletářské revoluce v SSSR neporušily, ba naopak to vedlo k jejich obrodě a rozvoji jako samostatných nácií? Čím vysvětlíte, že se takové nácie jako Turkmeni, Kyrgyzové, Uzbeki, Tádžici (už vůbec nemluvě o Gruzíncích, Arméncích, Ázerbájdžáncích atd.) bez ohledu na svou zaostalost v důsledku vítězství socialismu v SSSR nejenže neporušily, ale naopak obrodily a rozvinuly v samostatné nácie³? Není tedy očividné, že tito naši vážení revizionisté v honbě za okázalým internacionalismem upadli do spárů kautskyánského sociál-šovinismu? Není očividné, že když prosazují jeden společný jazyk v hranicích jednoho státu, v hranicích SSSR, tak se v podstatě snaží o obnovení privilegií dříve panujícího **jazyka** a jmenovitě toho **velkoruského**?

Kde v tom je jaký internacionalismus? **Zadruhé**, Lenin nikdy neřikal, že se likvidace národního útlaku a splynutí zájmů národností do jednoho společného celku rovná likvidaci národnostních odlišností. Zlikvidovali

---

¹ To je také německý nacismus jen v poněkud „humánnější“ verzi, než byla ta hitlerovská nebo po dobu několik století trávající vysoce rozvinutá anglosaská verze nacismu, neboť je orientován na asimilaci „zaostalých národů“ a ne na jejich celkovou likvidaci „kvůli jejich přebytku“. Politika bolševismu je v oblasti vzájemných národnostních vztahů kvalitativně jiná, jak vyplývá z dalšího textu – naše poznámka k citaci.

² To je jedno z mála míst, kde J. V. Stalin používá slovo „koncepce“, přičemž ho umístil do uvozovek. A z celkového kontextu je zřetelně vidět, jak zde J. V. Stalin při vysvětlování problematiky vzájemných národnostních vztahů v SSSR uplatňuje svou konceptuální moc; a zároveň tuto schopnost upírá K. Kautskému (1854, Praha – 1938, Amsterdam) tím, že slovo „koncepce“ umístil do uvozovek. – Naše vysvětlení k citaci.

³ V tom smyslu jak termín „nácie“ definoval J. V. Stalin ve své práci *Marxismus a národnostní otázka* – naše poznámka k citaci.

jsme národnostní útlak. Zlikvidovali jsme národnostní privilegia a ustanovili národnostní rovnoprávnost. Zlikvidovali jsme státní hranice ve starém slova smyslu, pohraniční sloupy a celní bariéry mezi národnostmi SSSR. Sjednotili jsme ekonomické a politické zájmy národů SSSR. Znamená to snad, že jsme tak zlikvidovali národnostní odlišnosti, národní jazyky, kulturu, životní styl apod.? Samozřejmě že ne. Jestliže však národnostní odlišnosti, jazyk, kultura, životní styl a tak dále zůstávají, není snad zřejmé, že požadavek zlikvidovat národní republiky a oblasti je v daném historickém období požadavkem reakčním, který je zaměřen proti zájmům diktatury proletariátu? Uvědomují si tito naši revizionisté, že by nyní likvidace národních republik a oblastí znamenala, že by miliónové masy národů SSSR byly připraveny o možnost získat vzdělání v **rodném** jazyce, byly připraveny o školství, soudy, administrativu, společenské a jiné organizace a instituce fungující v jejich **rodném** jazyce, byly připraveny o možnost připojit se k výstavbě socialismu? Není tedy očividné, že v honbě za okázalým internacionalismem naši revizionisté upadli do spárů reakčních velkoruských šovinistů a zapomněli, zcela zapomněli na heslo kulturní revoluce¹ v období diktatury proletariátu, které má stejnou platnost pro všechny národy SSSR? Jak pro Velkorusy, tak i pro ty, kteří jimi nejsou?²

Zatřetí, Lenin nikdy netvrdil, že je heslo rozvoje národní kultury **v podmínkách diktatury proletariátu** reakčním heslem. Naopak, Lenin vždy trval na tom, že je zapotřebí národům SSSR pomáhat rozvíjet jejich národní kulturu. Právě pod vedením Lenina a nikoho jiného byla sestave-

---

¹ V souvislosti s tématem, kterého se zde J. V. Stalin dotýká, vám doporučujeme přečíst si novelu Čingize Ajtmatova – První učitel (viz například zde: <http://lib.ru/PROZA/AJTMATOW/uchitel.txt>). — Naše poznámka k citaci.

A také viz kapitola 19.3 věnovaná rozvoji vzdělávacího systému (díl pátý tohoto kurzu), neboť vzdělávací systém byl v té době nástrojem realizace kulturní revoluce úplně všech národů SSSR.

² Tyto otázky položené J. V. Stalinem na sjezdu ukazují, že nacismus a internacismus jsou si svým jednáním, cestami a prostředky jejich dosahování rovni, jen prostředníci politiky nacismu a internacismu se liší. Jedním ze současných projevů této jejich identity je spolupráce internacistů liberál-buržoustů a „ruských nacionalistů“ v kampani: „Putine, odejdi!“, která se táhne už od roku 2011.

A zároveň tyto otázky ukazují, že marxismus byl od samého počátku jen ideologickou slupkou internacismu, neboť neumožňuje terminologicky se oddělit od internacionalistů-internacistů, odhalit internacismus a zachránit tak před ním mnohonárodnostní společnost – naše poznámka k citaci.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

na a na X. sjezdu strany¹ přijata rezoluce k národnostní otázce, kde se přímo píše o tom, že:

*„Úkol strany spočívá v pomoci pracujícím masám nevelkoruských národů dohnat centrální Rusko, které je napřed, **pomoci jim:** a) rozvinout a upevnit u sebe sovětskou státnost ve formách odpovídajících národnostním podmínkám a stylu života těchto národů; b) rozvinout a upevnit u sebe soudy, administrativu, hospodářské orgány, mocenské orgány fungující v jejich rodném jazyce a složené z místních lidí, kteří jsou obeznámeni se životem a psychologii místního obyvatelstva; c) rozvinout u sebe tisk, školství, divadlo, klubovou činnost i další kulturně-osvětové instituce v rodném jazyce; d) vybudovat a rozvinout širokou síť kurzů a škol jak všeobecně vzdělávacího, tak i odborně technického charakteru v jejich rodném jazyce.“*

Není tedy očividné, že Lenin vždy zcela a plně stál za heslem rozvoje národní kultury v **podmínkách diktatury proletariátu**?

Není tedy očividné, že odmítání hesla národní kultury v podmínkách diktatury proletariátu znamená odmítání potřeby kulturního vzestupu nevelkoruských národů SSSR, odmítání potřeby všeobecného povinného vzdělávání těchto národů a jejich zahánění do duchovního područí reakčních nacionalistů?

Lenin skutečně kvalifikoval heslo národní kultury **při nadvládě buržoazie** jako heslo reakční. Cožpak to mohlo být jinak?

* * *

Co je to národní kultura při nadvládě národní buržoazie? Je to svým obsahem **buržoazní** a svou formou národní kultura, která má za cíl otrávit masy lidí jedem nacionalismu a upevnit nadvládu buržoazie.³

---

¹ Konal se v Moskvě ve dnech 8. – 16. března 1921 – naše poznámka k citaci. To znamená, že na XVI. sjezdu byly hodnoceny výsledky politiky uplynulých devíti let a vypracováván politický kurz do budoucna. A to všechno bylo prováděno na základě porovnávání událostí se sociologicko-ekonomickou teorií marxismu-leninismu.

² Klub byl v těch dobách budovou nebo místností, kde se lidé mohli ve volném čase scházet, aby se podívali na film, poslechli si koncert, nebo se sami účastnili práce nějakých umělecko-tvůrčích kroužků, prodiskutovali nějakou otázku, poslechli si přednášku... Tj. klubová činnost byla v té době prostředkem, jak pomoci lidem v jejich osobnostním rozvoji a nemělo to vůbec nic společného s „nočními kluby“ liberálně-buržoazní epochy, které napomáhají osobnostní degradaci především dospívajících a mládeže.

³ Tato charakteristika je pro mnohé státy pravdivá i při nadvládě nadnárodní buržoazie, i když v jiných státech může „světové zákulisí“ prostřednic-

→ → →

Co je to národní kultura při diktatuře proletariátu? Je to svým obsahem **socialistická** a svou formou národní kultura, která má za cíl vychovat masy lidí v duchu socialismu a internacionalismu.¹

Jak je tedy možné směřovat tyto dva principiálně odlišné jevy, aniž byste se zpronevěřili marxismu²?

Není snad očividné, že když Lenin bojoval s heslem národní kultura za buržoazního režimu, tak útočil na buržoazní **obsah** národní kultura a ne na její národní podobu?

Bylo by hloupé předpokládat, že Lenin posuzoval socialistickou kulturu jako kulturu **oproštěnou od národností**, která nemá tu či onu národní podobu. Bundovci jeden čas Leninovi skutečně tento nesmysl připisovali. Ale z Leninových prací je známo, že proti této pomluvě tvrdě protestoval, a rozhodně se od tohoto nesmyslu distancoval. Snad naši vážení revizionisté nevykročili ve stopách bundovců³?⁴

*   *

*

Tak co zbylo po všem, co zde bylo řečeno, z argumentů našich revizionistů?

---

tvím transnacionální buržoazie uplatňovat internacisticickou politiku vštěpování buržoazně-liberálního multikulturalismu.

Podstatou kultura, která je svým obsahem buržoazní a svou formou národní, je organizace vykořisťování většiny národa národní buržoazní menšinou – naše poznámka k citaci.

¹ V bolševickém výkladu (a tím pádem ve stalinském kontextu) je internacionalismus osvobozený od internacismu a nemůže tedy být jeho šířitelem, prostředkem jeho legalizace a maskování.

Svým obsahem socialistická kultura předpokládá nepřítomnost vykořisťování „člověka člověkem“ při zachování národního jazyka, národního umění, kuchyně a tak podobně, národních osobitostí širokých národních mas – mas pracujících – naše poznámka k citaci.

² V daném případě by bylo přesnější – bolševismu. – Naše poznámka k citaci.

³ Tj. propadli internacismu. – Naše poznámka k citaci.

⁴ Tyto odstavce jsme v citaci od zbytku textu oddělili hvězdičkami, neboť chcete-li porozumět oběma druhům politiky uplatňovaným v oblasti vzájemných národnostních vztahů, musíte především porozumět mravně-eticky podmíněným sociálním jevům stojícím za nimi, od nichž se tyto politiky odvíjejí:

- politika rozbrojů vznikajících v důsledku projevů nacismu a internacismu,
- politika harmonizace vzájemných národnostních vztahů na základě vykořisťování národních i internacionálních systémů vykořisťování „člověka člověkem“.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Nic jiného než žonglování praporem internacionalismu a očerňování Lenina.

Ti, kteří se přiklánějí na stranu velkoruského šovinismu, se hluboce pletou, když předpokládají, že období budování socialismu v SSSR je obdobím rozpadu a likvidace národních kultur. Je to zcela naopak. Ve skutečnosti je období diktatury proletariátu a budování socialismu v SSSR obdobím **rozkvětu** národních kultur, **socialistických** svým obsahem a národních svou formou, neboť samotné ty nácie nejsou za sovětského zřízení nějakými obyčejnými „moderními“ náciemi, ale náciemi socialistickými, stejně jako jejich národní kultury nejsou svým obsahem obyčejné buržoazní kultury, ale kultury socialistické.

Oni očividně nechápu, že národní kultury se musí se zavedením a upevněním všeobecného povinného výchozího vzdělání v rodném jazyce začít rozvíjet **s novou silou**. Oni nechápu, že pouze za předpokladu rozvoje národních kultur bude možné zaostalé národnosti skutečně zapojit do budování socialismu.

Oni nechápu, že právě v tom spočívá základ leninské politiky **pomoci a podpory** rozvoje národních kultur národů SSSR.

Může se zdát podivným, že my, přívrženci budoucího **splynutí** národních kultur do jedné (svou formou i svým obsahem) společné kultury¹

---

¹ Proces **splyvání** národních kultur do jedné společné kultury (svou formou i svým obsahem) v SSSR skutečně probíhal, jenže v roce 1985 ještě nebyl ukončen: jinak by se SSSR v roce 1991 nerozpadl – sovětský národ by nedovolil zničit svůj vlastní stát.

Ale navzdory této skutečnosti neotrockisté parazitující na tendenci splyvání národních kultur v procesu rozvoje každé z nich v poststalinské době mluvili o existenci jednotného sovětského národa jako nositele socialistické kultury na základě ruského jazyka, jako by k jeho zformování v této podobě již došlo.

«V [roce 1961 N. S. Chruščov](#) při svém projevu na [XXII. sjezdu KSSS](#) prohlásil: «V SSSR se zformovalo nové historické společenství lidí různých národností se společnými charakteristickými črtami – sovětský národ». V usnesení [XXIV. sjezdu KSSS](#) z roku [1971](#) bylo vyhlášeno, že sovětský národ je výsledkem pevné sociálně-politické a ideové jednoty všech [tříd](#) a vrstev, nácií a národností žijících na území SSSR. Jejich společným jazykem – jazykem sovětského národa – byl uznán [ruský jazyk](#), což bylo odrazem „té role, kterou [ruský národ](#) hraje v bratrské rodině [národů](#) SSSR“» (Wikipedie: http://ru.wikipedia.org/wiki/Советский_народ).

A pod vlivem tohoto propagandistického mýtu neotrockistů se právě v poststalinských dobách v národních republikách začalo s omezováním vzdělávacích systémů v národních jazycích národů SSSR a také systémů výuky

→ → →

s jedním společným jazykem jsme zároveň v daném okamžiku, v období diktatury proletariátu přívrženci rozkvětu národních kultur. Jenže nic divného na tom není. Je nutné umožnit národním kulturám, aby se rozvinuly, rozkvetly a mohl se tak projevit veškerý jejich potenciál, to potom vytvoří podmínky pro jejich splynutí v jednu společnou kulturu s jedním společným jazykem v období, kdy socialismus zvítězí v celém světě. **Rozkvět svou formou národních a svým obsahem socialistických kultur v podmínkách diktatury proletariátu v jednom státě následně povede k jejich splynutí v jednu společnou socialistickou (svou formou i obsahem) kulturu s jedním společným jazykem, až proletariát zvítězí v celém světě a socialismus se stane životní normou – to právě v tom spočívá dialektičnost leninského přístupu k otázce národní kultury** (vyčlenili jsme tučně v citaci: jedná se o jedno z krátkých vyjádření bolševického projektu globalizace).

(...)¹

Nebo například leninský přístup k otázce práva nácií na sebeurčení až k jejich možnému oddělení. Lenin někdy vykresloval tezi o národním sebeurčení v podobě jednoduchého vzorce: „rozlučení kvůli sjednocení“. Jen se nad tím zamyslete: „rozlučení kvůli sjednocení“. To přece vypadá také jako paradox. A přitom tento „rozporuplný“ vzorec odráží tu životní pravdu Marxovy dialektiky, která bolševikům umožňuje zdolávat i ty nejneproněkšší pevnosti v oblasti národnostní otázky.

To samé přece platí i pro vzorec týkající se národní kultury: rozkvět národních kultur (a jazyků) v období diktatury proletariátu v jednom státě s cílem přípravy podmínek pro jejich odumírání a splynutí v jedné společné socialistické kultuře (s jedním společným jazykem) v období vítězství socialismu v celém světě.

---

představitelů ruský mluvících diaspor národním jazykům a základům místních kultur. To bylo jedním z faktorů tvorby potenciálu různorodých nacionalismů s cílem využít tento potenciál při likvidaci socialismu a rozčlenění SSSR v souladu s Direktivou Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18.08.1948. – Naše poznámka k citaci.

¹ V citaci je vynechán odstavec o „odumírání státu“. Poznamenejme, že v Koncepci sociální bezpečnosti je tvrzení marxismu o „odumírání státu“ hodnoceno jako chybné: státnost bude existovat, neboť společnost potřebuje využívat řídicí práci realizovanou na profesionálním základě. A to vyžaduje nejen vzdělání v oblasti řízení, ale i znalost předmětné oblasti. Studium absolutní většiny předmětných oblastí nemůže probíhat až v procesu řízení, ale vyžaduje předchozí přípravu kandidáta na jejich řízení, což může trvat delší dobu, a ne vždy je takové studium možné při zaměstnání. Viz kapitola 19.2 (díl pátý tohoto kurzu).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Kdo nepochopil tuto osobitost a „rozporuplnost“ našeho přechodného období, kdo nepochopil tuto dialektiku historických procesů, ten je pro marxismus mrtvý¹.

Tragédie našich revizionistů spočívá v tom, že nechápou a nechtějí pochopit marxistickou dialektiku.

* * *

Tak takto to vypadá s těmi sklony k velkoruskému šovinismu.

Není těžké pochopit, že tyto sklony jsou odrazem snahy dožívajících tříd dříve vládnoucí velkoruské nácie vrátit si zpět svá ztracená privilegia.

To odsud plyne to nebezpečí velkoruského šovinismu jako hlavního nebezpečí pro stranu v oblasti národnostní otázky.

A v čem spočívá podstata sklonů k místnímu nacionalismu?

Podstata sklonů k místnímu nacionalismu spočívá v úsilí izolovat se a uzavřít se v rámci své národní skořápky ve snaze zaretušovat třídní protiklady uvnitř své nácie², ve snaze ochránit se před velkoruským šovinismem cestou ústupu z celkového proudu socialistické výstavby, ve snaze nevidět to, co sblížuje a spojuje pracující masy nácií SSSR a vidět pouze to, co je od sebe může vzdalovat.

Sklony k místnímu nacionalismu odrážejí nespokojenost dožívajících tříd dříve utlačených nácií s režimem diktatury proletariátu, jejich snahu izolovat se ve svůj vlastní nacionálně buržoazní stát a ustavit si v něm svou třídní nadvládu.

Nebezpečí těchto sklonů spočívá v tom, že kultivují buržoazní nacionalismus, oslabují jednotu pracujících národů SSSR a hrají na ruku intervencionistům.³

---

¹ V daném případě by bylo přesnější – pro bolševismus. – Naše poznámka k citaci.

² Tj. vylicít vykořisťování „člověka člověkem“ v národní kulturně-svěbytné společnosti jako výmysl nebo jako bezalternativní normu života. – Naše vysvětlení k citaci.

³ Tyto odstavce jsme od zbylého textu oddělili hvězdičkami, neboť přerod sovětské „elity“ v DROBNOU buržoazii jak v Ruské federaci, tak i v ostatních svazových republikách a všech národnostních autonomiích – je jedním z faktorů, který vedl k rozpadu SSSR.

„Intervencionalisté“ byli stoupenci intervence do SSSR z „civilizovanějších“ států, tj. potencionální přísluhovači okupantů, kolonizátorů, kteří byli především nespokojeni budováním socialismu-komunismu v SSSR. Rozdíl mezi „intervencionalisty“ a *kryptokolonizátory s jejich slouhy* není v zásadě žádný.

Tak taková je podstata sklonů k místnímu nacionalismu.

Úkol strany spočívá v důrazném boji s těmito sklony a v zajištění podmínek potřebných pro internacionální výchovu pracujících mas národů SSSR.»¹

Poslední větou v citovaném úryvku projevu J. V. Stalina se rozumí vybudování socialistické kultury spojující veškeré obyvatelstvo SSSR s tím, že se k této kultuře připojí bez výjimky všechny národy státu.

Po sedmi letech v očekávání přijetí nové Ústavy SSSR (která vstoupila v platnost 5. prosince 1936²) se J. V. Stalin znovu vrátil k otázce „národnostní politiky“ ve státě.

«Svaz sovětských socialistických republik vznikl, jak známo, v roce 1922 na Prvním sjezdu sovětů SSSR. Byl založen na základě rovnosti a dobrovolnosti národů SSSR. Současná platná Ústava, která byla přijata v roce 1924, je první Ústavou Svazu SSR³. Bylo to období, kdy ještě vztahy mezi národy nebyly řádně vyladěny, kdy přežitky nedůvěry k Velkorusům ještě nezmizely, kdy odstředivé síly pořád ještě působily. V těchto podmínkách bylo zapotřebí naladit bratrskou spolupráci národů na základě ekonomické, politické a vojenské vzájemné pomoci, a sjednotit je v jeden svazový mnohonárodnostní stát. Sovětská moc nemohla nevidět těžkosti, které to doprovázely. Měla před očima neúspěšné pokusy mnohonárodnostních států v buržoazních státech. Měla před očima nezdařený pokus starého Rakouska-Uherska. A přesto se pokusila vytvořit

---

Postsovětská Ukrajina je v postsovětském prostoru tím nejvýraznějším potvrzením toho, že měl Stalin ve svém hodnocení maloburžoazního nacionalismu pravdu.

Podstata maloburžoazního nacionalismu spočívá ve snaze národní buržoazie (nebo těch, co se chtějí mezi ni zařadit) vykořisťovat absolutní většinu svého národa buď samostatně, nebo ve spiknutí s nadnárodní buržoazií a jejími pány pod záminkou zachování národní svébytnosti.

¹ J. V. Stalin – Politická zpráva Ústřednímu výboru XVI. sjezdu VKP(b), Sebrané spisy, 12. díl — Moskva: 1949, str. 362 – 371.

² Je možné se s ní seznámit na odkazu:

http://www.democracy.ru/library/history/laws/constitution_1936.html.

³ Je možné se s ní seznámit na odkazu:

http://www.democracy.ru/library/history/laws/constitution_1924.html.

A na tomto odkazu <http://www.democracy.ru/library/history/laws/> je možné se seznámit s Ústavou z roku 1977 a s Ústavou RSFSR z roku 1918.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

mnohonárodnostní stát, protože věděla, že mnohonárodnostní stát, který vznikne na základě socialismu, musí vydržet všechno, jakékoliv zkoušky.

Od těch dob uplynulo 14 let. Doba dostatečně dlouhá na zhodnocení tohoto pokusu. A jak to dopadlo? Uplynulé období bezesporu prokázalo, že ten pokus vytvořit mnohonárodnostní stát založený na socialismu byl absolutně úspěšný. Jedná se bezesporu o vítězství leninské národnostní politiky.

Čím se dá toto vítězství vysvětlit?

Absence vykořisťovatelských tříd, které jsou hlavním organizátorem šarvátek mezi národy; absence vykořisťování kultivujícího vzájemnou nedůvěru a rozpoutávajícího nacionalistické vášně; vláda dělnické třídy, která je nepřítelem jakéhokoliv zotročování a věrným nositelem idejí internacionalismu; poskytování si faktické vzájemné pomoci mezi národy ve všech oblastech hospodářského a společenského života; a nakonec rozkvět národní kultury národů SSSR, národní svou podobou a socialistické svým obsahem – všechny tyto a podobné faktory vedly k tomu, že se od základu změnila tvář národů SSSR, zmizel v nich pocit vzájemné nedůvěry, rozvinul se v nich pocit vzájemného přátelství a to vše vedlo k navázání současné bratrské spolupráce národů v systému jediného svazového státu.

Ve výsledku tu teď máme zformovaný mnohonárodnostní socialistický stát, který vydržel všechny zkoušky, jehož pevnost mu může závidět kterýkoliv národní stát v jakékoliv části světa.

Takové jsou změny, které proběhly v uplynulém období v oblasti *vzájemných národnostních vztahů v SSSR*.

Takový je celkový výsledek změn v oblasti hospodářského i společensko-politického života v SSSR, ke kterým došlo v období od roku 1924 do roku 1936.»¹

Takový byl v leninsko-stalinském období teoretický přístup Vše-svazové komunistické strany (bolševiků) k problematice vzájemných národnostních vztahů, které kultivovala ve společnosti, a které tvořily základ její politiky.

Ani poté, v chruščovsko-brežněvovských časech KSSS od těchto náhledů neupustila, přestože v systému stranického vzdělávání upřednostňovala jejich volný výklad pověřenými vědci-„marxisty“ namísto originálního Stalinova výkladu, neboť se žádnou svou alternativou v duchu „překonávání následků Stalinova kultu osobnosti“ sama nepří-

---

¹ J. V. Stalin – O návrhu Ústavy Svazu SSR: Referát na Mimořádném VIII. Všesvazovém sjezdu sovětů ze dne 25. listopadu 1936 — J. V. Stalin, Sebrané spisy, 14. díl — Moskva: vydavatelství Spisovatel, 1997 — Str. 125, 126.

šla. Jenže v tom období teorie přestala tvořit základ politiky a její roztržštěné fragmenty začaly být používány k „povědečt'ování“ politiky vycházející z jiných zdrojů.

Po smrti L. I. Brežněva (6 (19).12.1906 — 10.11.1982) se Ju. V. Andropov (2 (15).06.1914 — 09.02.1984), který stál v čele strany (a potom i v čele státu), pokusil o návrat k tomu, aby se politika odvíjela od teorie¹, jenže jeho vláda byla příliš krátká a změnit styl partajního a státního řízení se mu nepodařilo. Po velice krátkodobém pobytu K. U. Černěnka (11 (24).09.1911 — 10.03.1985) v čele strany a státu se nejvyšší osobou ve státě stal M. S. Gorbačov, jehož intelekt a podpantoflový charakter by vůbec neměly umožňovat pustit ho k řízení státu. To se také stalo jednou z příčin, kvůli které byla zaprvé přestavba zahájena bez jakékoliv teoretické přípravy ze strany SSSR² a zadruhé, že

---

¹ V časopisu Komunistka č. 3 z roku 1983 byl zveřejněn článek Učení Karla Marxe a některé otázky socialistické výstavby v SSSR (viz: <http://www.sovietworld.narod.ru/stat/stat/andropov-stat01.htm>), ve kterém jsou mimo jiné uvedena i následující slova: «*S takzvanými základními pravdami marxismu je nutné zacházet opatrně, neboť za jejich nepochopení nebo zanedbávání nás potom krutě trestá sám život*». Ju. V. Andropov sice touto formou poukázal na význam sociologicko-ekonomické teorie v životě společnosti a při řízení státu, ale vůbec nezapochoyboval o životní způsobilosti samotné *marxistické* teorie, což také podmínilo jeho brzký odchod z tohoto světa a následující vývoj událostí.

² Jediné poctivé přiznání od autority naší domáci „ekonomické vědy“, které se povedlo dohledat, o nepřipravenosti vědy řešit úkoly vyhlášené na začátku „přestavby“ v SSSR, náleží akademikovi A. I. Ančiškinovi (1933 – 1987), který založil a stal se prvním ředitelem Institutu ekonomiky a prognostiky vědecko-technického pokroku Akademie věd SSSR (nyní Institut národohospodářské prognostiky Ruské akademie věd v čele s akademikem V. V. Ivanterem (nar. 1935)):

«Je třeba se vši určitostí přiznat, že ekonomická věda a vůbec veškeré společenské vědy v průběhu celého našeho rozvoje předvedly, že nejsou připraveny odpovědět na otázky vytyčené XXVII. sjezdem strany a lednovým plénum (z roku 1987). Mnohé fundamentální problémy rozvíjejícího se socialismu dnes musíme řešit empiricky metodou „pokus-omyl“ se všemi negativními důsledky vyplývajícími z teoretické nepřipravenosti těchto řešení. Příčin nastalé situace je několik a bylo by asi zjednodušením to vše přičítat neuspokojivé práci samotných vědců ekonomů.

Zaprvé, pro úspěšný rozvoj ekonomické vědy je zapotřebí, aby byla jasně vyjádřena společenská a politická potřeba do hloubky a objektivně odhalovat

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

v jejím průběhu tým chráněnců CIA v čele s „naverbovaným“¹ členem Politbyra ÚV KSSS A. N. Jakovlevem vůbec nepřipouštěl žádné diskuse ve společnosti ani na stranických konferencích a sjezdech o otázkách sociologicko-ekonomické teorie v SSSR a v zahraničí, o jejich životní způsobilosti a vývoji, přestože deklarována byla „glasnost/otevřenost“.

Jediné, co bylo v SSSR v podmínkách „glasnosti“ v letech přestavby reálně zakázáno, bylo hájit ideál života společnosti bez vykořisťování „člověka člověkem“ a rozvíjet teoretickou základnu uvádění tohoto ideálu do života².

V důsledku souhrnu toho všeho:

---

reálné zákonitosti ekonomického rozvoje a jeho nesrovnalostí, musí být *potávkou po vědecké pravdě*. (...)

Zadruhé, stav ekonomické vědy se vždy pojí s ideologickými postoji, existencí nebo neexistencí dogmat, které často předurčují nejen směřování a průběh vědeckých výzkumů, ale také jejich závěry a výsledky.» (Diskuse na téma Ekonomická teorie a praxe přestavby — Kommunist, teoretický a politický časopis ÚV KSSS, č. 5 (1303), březen 1987, str. 35, 36).

V protikladu k této praxi „povědečtování“ politických názorů nejvyššího partajního a státního vedení SSSR, které se u nich objevovaly neznámo odkud a jak, zakládala se v USA politika uplatňovaná ve vztahu k SSSR na vědě studující SSSR – takzvané „sovětologii“.

¹ O tom viz například rozhovor bývalého pracovníka Řízení vnější kontrarozvědky KGB SSSR plukovníka A. A. Sokolova – A. Jakovleva naverbovala CIA a před vyšetřováním ho zachránil Gorbačov. Pročpak asi?: <http://www.elesta1.ru/a-iakovleva-zaverbovannogo-cru-spas-ot-rassledovan/part1> a následující stránky. Viz také N. Dobryjucha – Odhalení posledního předsedy KGB: Je možné, že Gorbačov a Jakovleva naverbovali v USA (ukrajinská Komsomolská pravda, 26.08.2011: <http://kp.ua/daily/260811/297869/print/>).

² Stačí si vzpomenout na reakci aktivistů přestavby pohybuující se na hraně hysterie na emocionální článek N. A. Andrejevové (narozené roku 1938) zveřejněný v novinách Sovětské Rusko dne 13. března 1988 (viz <http://www.revolucia.ru/nmppr.htm>), který byl v podstatě z hlediska rozvoje teorie celkem bezobsažný. Po třech týdnech proti němu zaútočily noviny Pravda ze dne 5. dubna 1988 redakčním anonymním článkem Principy přestavby: revolučnost myšlení i činů, jehož autorem byl CIA naverbovaný člen Politbyra N. A. Jakovlev (viz <http://soveticus5.narod.ru/88/prpe.htm>).

Ty názory na otázku vzájemných národnostních vztahů a na cesty a prostředky jejich harmonizace, které J. V. Stalin vyslovil v letech 1912 – 1913 a v letech budování socialismu, představují tu nejvyšší úroveň teoretického zajištění „národnostní politiky“ v našem státě za veškerou jeho nám známou historii. Ale ani v zahraničí nic lepšího k dispozici není.

Proto mají práce J. V. Stalina týkající se národnostní otázky stejné jako dřív globální epochální význam.

Termín marxismu-leninismu „kultura národní svou formou a socialistická svým obsahem“ je nutné chápat v tom smyslu, že národní jazyky a tradice zůstávají zachovány a rozvíjejí se, neboť v tom právě spočívá svébytnost a odlišnost národních kultur, ale zároveň musí být v každé národní kultuře vykořeňováno všechno to, co představuje různé aspekty vykořisťování „člověka člověkem“ a systémově neorganizovaný parazitismus jedněch na práci a životě druhých.

Ale ty Stalinovy výroky, výše uvedené náhledy a praxe společenského života v SSSR vyžadují určitá vysvětlení, neboť bez toho není možné vyhodnotit perspektivy harmonizace vzájemných národnostních vztahů v Ruské federaci, v „postsovětském prostoru“, ani ve zbytku světa.

Především je nutné si uvědomovat, že ty názory, které vyjádřil J. V. Stalin o situaci v SSSR a o problematice budování socialismu a komunismu v mnohonárodnostním státě, zdaleka ne ve všem odpovídaly skutečnosti. Hlavní příčiny toho spočívají v tom, že:

- zaprvé se musel vyjadřovat v terminologii marxismu, ve které od počátku chyběla slova pro pojmenování a popis řady jevů, které byly ve společnosti objektivně přítomné, přičemž smyslová zátěž řady termínů nebyla pro odhalování a řešení problémů společenského rozvoje buď dostatečně přesná, nebo šlo o nejednoznačnost vzájemně se vylučujících smyslů;
- zadruhé Sovětské Rusko a SSSR byly od samého počátku projektem globálního nadžidovského prediktora, který svou politiku uplatňuje prostřednictvím židovsko-judaistické diaspory a zednářů, což pro J. V. Stalina nebylo žádným tajemstvím¹. Jenže

---

¹ Viz práce vnitřního prediktora SSSR – Jidášův hřích XX. sjezdu (Ke stávající situaci, č. 2 (50) 2006).

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

v kultuře SSSR té epochy to bylo tajemstvím, které by absolutní většina společnosti, a především ty vrstvy společnosti, které byly do roku 1917 tvořeny „prostým lidem“, nebyla s to *adekvátně*¹ po-

---

¹ Maximum toho, co bylo tehdy reálné, by bylo vnímání podstaty Sovětské moci jako výlučné moci židů a jejich přísluhovačů s vyvoláním pocitu, že internacistický marxistický projekt je tudíž k ničemu. Jeden z takových velmi vypovídajících příkladů podobného druhu „pochopení“ je zaznamenán v knize *Proklaté dny* od I. A. Bunina:

«Nedávno jsem na ulici potkal profesora Ščepkina, komisaře lidové osvěty. Šel pomalu s idiotským výrazem, tupě zírající před sebe. Přes ramena měl přehozenou zaprášenou talmu (druh pláště-přehozu – bez rukávů: naše vysvětlení k citaci) s obrovským mastným flekem na zádech. Jeho klobouk na tom byl stejně, až se člověku při pohledu na něj žaludek obracel. Šíleně špinavý papírový límeček vzadu podpíral úplný vulkán, hnisavý nežít a vše to korunovala tlustá stará vázanka, vyždobená *rudou olejovou barvou*.

Říkají, že Feldman držel proslov před nějakými rolnickými „poslanci“:

— Soudruzi, brzy bude v celém světě moc sovětů!

A najednou se z davu poslanců ozvalo:

— To teda ne-e!

Feldman zuřivě:

— A to jako proč?

— Žid'áci vám dojdú!

Nemějte žádné obavy: takových Ščepkinů se najde dost a dost» (http://az.lib.ru/b/bunin_i_a/text_2262.shtml) — datováno v noci 24. dubna 1919. — Jenže takoví „přemoudřelí“ Buninové nejsou biblickému projektu ztročení lidstva ve jméno Boha díky svému „elitářství“ na překážku, naopak jsou to jeho přísluhovači; na překážku jsou mu bolševici schopní vytvořit jeho alternativu, nad nimiž takoví Buninové ohnují nos. Ti však v té době byli pogramotní díky výnosu O kuchařčiných dětech (1887). Tento výnos nepřístupňoval středoškolské a vysokoškolské vzdělání prostým lidem a připravil tak po uplynutí několika desetiletí řídicí sbor státu o lidi způsobilé v oblasti řízení.

17. (29.) října 1888 došlo k havárii carského vlaku Alexandra III. u stanice Borki, kterou je možné vykládat jako Shora poslanou předzvěst budoucí katastrofy impéria v roce 1917 v důsledku jeho špatného řízení: konkrétní místo havárie – územní celek Červonnyj Veleť, v překladu z ukrajinštiny to znamená Rudý Velikán – Sovětský svaz. To on potom nahradil impériem a skutečně se stal Rudým Velikánem.

Jenže oficiální církevní a státní tradice té epochy si tuto událost nevyložila jako předzvěst/varování, ze kterého je nutné vyvodit příslušné politické

→ → →

chopit. Z toho důvodu J. V. Stalin nemohl přímou formou mluvit o mnohých jevech politického života státu a světa, neboť „zедnářské bratrstvo“ by se mu v *takovém případě ihned postaralo o pohřeb, aniž by se stihla zformovat konceptuálně mocná sociální skupina*¹, která by ze své iniciativy realizovala bolševický projekt globalizace tvořící alternativu k tomu biblickému, což by znemožnilo vznik toho nechvalně proslulého „kultu osobnosti“ a mohlo by ochránit Stalina před „zедnářským bratrstvem“ zosobněným jak těmi *pravými marxisty*, tak i liberál-buržousty – a také před místním „provinciálním“ (použijeme-li tuto zедnářskou terminologii) znacharstvem s jeho *choutkami na výlučně svou vlastní parazitickou moc nad zaostalým davem ve své „provincii“*²;

- zatřetí byl J. V. Stalin také jen člověkem, přestože nevšedním: což znamená, že vyrostl v ruské mnohonárodnostní kultuře v určitém stádiu jejího vývoje, takže jeho *chápaní světa (subjektivní obrazy v jejich lexikálním vyjádření)* bylo v mnohém omezeno úrovní rozvoje této kultury v dané epoše, a to i přesto, že v určitých aspektech svým *viděním světa (tj. z hlediska vnímání světa a ob-*

---

závěry, ale jako „zázrak“ – záchranu carské rodiny. Proto byl na místě této „zázračné“ havárie v letech 1891 – 1894 vybudován chrám Krista Spasitele (který byl zničen v průběhu bojových akcí v letech Velké vlastenecké války) a sociální politika se nezměnila. V důsledku toho, že pod vládou Romanovců Ruské impérium neměnilo svou sociální politiku, nedokázalo po zrušení nevolnického práva v roce 1861 realizovat takový scénář rozvoje, jaký celkem úspěšně (i když s některými chybami, jako byla účast ve 2. světové válce na straně Hitlera) realizovalo Japonsko po reformách Meidži v letech 1868 – 1889.

¹ Příkladem toho je vražda prezidenta USA J. F. Kennedyho (1917 – 1963), který v jednom ze svých veřejných projevů prohlásil, že moc v USA je v rukou tajných společenství, což je neslučitelné s demokracií. – *Reálně mocnější pohlaváři tajných společenství* tento jeho názor veřejně a přesvědčivě vyvracet nezačali: prostě ho zastřelili a se všemi počtami pochovali...; a vraždu hodili na samotářského psychopata, kterého také zastřelili (a i když určitou dobu žil v SSSR, tak tuto protisovětskou kartu rozehrávat nezačali), a potom zesnulého prezidenta zařadili do „panteonu“ významných amerických politických činitelů a vyložili „americkému národu“ jeho vládu pro sebe přijatelným způsobem...

² Z těchto choutek místního národního znacharstva právě pramení ten nacionalismus, co má sklony transformovat se v nacismus.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

razných subjektivních představ o životě) předešel hlavní statistickou masu svých současníků, včetně mnohých filosofů a předních politiků světové úrovně té doby, přinejmenším o sto – sto padesát let.

Hlavní problémy budování socialismu v SSSR se ve stalinské epoše i v následujících letech zakládaly na nesrozumitelnosti „mraksismu“ při osvětlování problematiky řízení ve všech oblastech života společnosti. Důsledkem toho se stala praktická nerealizovatelnost té pověstné „diktatury proletariátu“ – jedné z hlavních tezí marxismu charakterizující moc ve společnosti v období budování socialismu a komunismu, dokud společnost ještě zůstává třídní a státnost „neodumřela“.

Státnost, to je subkultura řízení záležitostí společenského významu na profesionálním základě, se kterými by si lidé nebyli schopni poradit samostatně nebo na základě epizodické samoorganizace neodborníků.

Takže nebudeme-li nad tím všelijak falešně mudrovat, znamená termín „*diktatura proletariátu*“ *pojmenování takového režimu státní moci, kdy je celá oblast státního řízení sestavována z představitelů dělnické třídy.*

Jenže dělnická třída do roku 1917 ani poté, ba ani v současné době ve své většině nedisponovala a nedisponuje potřebným vzděláním pro vykonávání profesionální činnosti v oblasti státního řízení. Je samozřejmě možné připravovat na práci v orgánech státní moci představitele dělnické třídy, jejichž potenciál individuálního rozvoje jim umožňuje osvojovat si potřebné znalosti a návyky, a jejichž mravně-etické kvality poskytují naději, že až se tito lidé dostanou k moci, nezačnou ji zneužívat v zájmu svého osobního a rodinně-klanového egoismu na úkor ostatní společnosti a na úkor budování socialismu a komunismu jako sociálního systému, ve kterém není místo pro vykořisťování „člověka člověkem“¹. Jakmile se však dostanou do oblasti řízení v postavení

---

¹ Jenže naděje tohoto druhu ne vždy dojdou svého naplnění. Kdo s tímto tvrzením nesouhlasí, musí uznat, že v Kazachstánu po rozpadu SSSR stále ještě má své místo *diktatura proletariátu*, neboť jeho věčný prezident Nursultan Abiševič Nazarbajev (nar. 1940) začínal svou pracovní činnost jako betonář, a následně jako dělník u odpichu v Karagandinském metalurgickém kombinátu (Magnitka – ohnivá kolébka: <http://www.izvestia.kz/node/333>).

Avšak na jeho oficiálním webu kazachstánského prezidenta „mu nebylo vhod“ tuto svou dělnickou minulost připomenout → → →

profesionálních manažerů, tak i když se „neelitarizují“, v podstatě přestanou být součástí dělnické třídy, takže se „diktatura proletariátu“ opět promění pouze v heslo, posuzujeme-li společenské samořízení prostřednictvím plné funkce řízení.

V podmínkách SSSR dělnická třída a ostatní pracující mohli reálně kontrolovat shodu politiky státu s úkolem budování komunismu pouze přes *poslance, kteří v době mezi zasedáními Sovětů dále pracovali ve svých kolektivech* a přes instituce vnitřní stranické demokracie ve VKP(b) a později v KSSS, a to pouze v těch případech, kdy si byli schopni podřídit Sověty poslanců a vnitřní stranické instituce. To znamená, že diktatura proletariátu (jako politický jev, a ne jako heslo epochy) reálně mohla obsáhnout pouze některé etapy plné funkce řízení, ale ne celou plnou funkci řízení ve vztahu ke společnosti. Programově-adaptivní modul se přitom ocitl mimo moc reálné diktatury proletariátu – v moci profesionálních manažerů „aparátčiků“: partajního, odborového a státního úřednictva, a také „hospodářských pracovníků“¹. Navíc o konceptuální moci v marxismu nebylo ani řeči a vzdělání většiny obyvatelstva a širě jeho rozhledu nebyly dostatečné, aby se ti lidé mohli fakticky stát globálně-konceptuálně mocnými, bez nějaké teoretické základny.

Tento pohled na „diktaturu proletariátu“ neodpovídá jejímu fungování popsanému J. V. Stalinem v jeho práci K otázkám leninismu v hlavě páté: Strana a dělnická třída v systému diktatury proletariátu².

(http://www.akorda.kz/ru/the_head_of_the_state/president), přestože tam neopomněl uvést všechny své prokazatelně falešné „vědecké“, „elitářsky“-stavovské insignie (doktor ekonomických věd, akademik akademií různých států, „čestný profesor“ a tak dále). Nu prostě dělá dojem typického zbohatlíka, který se dokázal probít až do postavení chána.

¹ Ředitelé podniků státního sektoru a předsedové kolchozů a družstev, jejichž dosazování do funkcí ve stalinské době, pokud nebylo ve všech případech bez výjimky přímo diktováno partajními úředníky té či oné úrovně, bylo jim předkládáno ke schválení ve stádiu návrhu kandidátů nebo poté, co byli vybráni. V poststalinské době nastoupila diktatura partajně-byrkratického aparátu, která bez výjimky rozhodovala o všech jmenováních, a jestliže byly ze zákona potřebné volby, tak těmto jejím rozhodnutím pouze přidávaly zákonnou sílu vzbuzováním dojmu, že ti lidé byli zvoleni.

² J. V. Stalin – Sebrané spisy, 8.díl, str. 31 – 60, Moskva: 1948, nebo viz: http://grachev62.narod.ru/stalin/t8/t8_03.htm.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Problém byl v tom, že ke schopnosti realizovat společenské samorízení podle plné funkce řízení na základě schématu „diktatury proletariátu“ popisovaném Stalinem, nebo na základě nějakého jiného schématu, společnost v SSSR ani v jiných státech v daném dějinném období z hlediska svého vnímání a chápání světa a mravně-psychologicky ještě nedorostla.

A v důsledku, jestliže se podíváme na Zprávu o činnosti ÚV VKP(b) ¹, se kterou J. V. Stalin vystupoval před delegáty na XVII. sjezdu strany dne 26. ledna 1934, tak se v jejím textu – *jako o jedné z hlavních překážek a hrozeb pro budování socialismu* – nejednou mluví o „kancelářsky-byrokratické metodě řízení“, která se do té doby v SSSR zformovala, a která se stala jednou z příčin jeho krachu v roce 1991 a nyní opět znamená reálnou hrozbu pro budoucnost Ruska. A Stalin tam vytyčuje úkol zlikvidovat tuto „kancelářsko-byrokratickou metodu řízení“ ve všech člancích státního aparátu. A J. V. Stalin nebyl prvním, kdo se při řízení Sovětského svazu střetnul s byrokratizmem ohrožujícím výstavbu socialismu.

Jak je možné se dočíst z jednoho z předpřípravených referátů nabízených internetem lajdáckým studentům:

«Lenin nikdy neposuzoval byrokracii jako třídu. V jeho očích byla pouhým buržoazním přežitkem v sovětském aparátu, který měl být vymýcen. Po říjnové revoluci však začal se znepokojením mluvit o všudypřítomné byrokracii v partajním sovětském aparátu a na konci života došel k závěru, že jestliže něco socialismus dokáže zahubit, bude to právě byrokracie.»²

V dobách V. I. Lenina a J. V. Stalina se byrokracie v SSSR skutečně ještě nestihla zformovat ve společenskou třídu³. Ale předpoklady

---

¹ J. V. Stalin – Sebrané spisy, 13. díl, str. 382 – 379, Moskva: 1952, nebo viz publikace v novinách Pravda ze dne 28. ledna 1934. Jedna z internetových publikací: <http://www.hrono.ru/libris/stalin/13-27.html>.

² <http://www.nestudent.ru/show.php?id=43497&p=1>.

³ Leninova definice společenské třídy: „Velké skupiny lidí, které se liší svým místem, jaké zaujímají v historicky určitým systémem společenské výroby, svým vztahem (z větší části definovaném a zakotveném v zákonech) k výrobním prostředkům, svou úlohou v organizaci práce a samozřejmě způsobem nabývání a velikostí podílu společenského bohatství, kterým disponují. Třídy, to jsou takové skupiny lidí, ze kterých si jedna může přisvojovat výsledky práce druhé díky svému odlišnému postavení v určitém zřízení společ-

k tomu, aby se v průběhu času tou třídou stala, přičemž třídou vykořisťovatelskou, existovaly již tehdy. A po zrušení „partajního maxima“¹ ještě zesílily. A v poststalinské době, kdy se skončilo s „odštělem“ odborně nezpůsobilých a prodejných kariéristů, se tyto předpoklady naplnily a byrokracie, která se proměnila ve vykořisťovatelskou třídu²,

čenského hospodaření» (V. I. Lenin, Úplné sebrané spisy, 5. vydání, 39. díl, str. 15).

¹ Partajní maximum — omezení příjmů členů VKP(b) ve vedoucích funkcích v SSSR. Bylo zrušeno v roce 1934. V učebnicích dějepisu, včetně Dějin KSSS, nebylo zmiňováno a jeho role v nich tudíž nebyla hodnocena.

² Shoda byrokracie SSSR s definicí společenské třídy:

- místem, jaké sovětská byrokracie zaujímal ve všech svých podobách v systému společenské výroby, byla sféra řízení;
- vztah k výrobním prostředkům – byrokracie SSSR začala reprodukovat sama sebe na „elitářsky“-klanovém základu, takže v důsledku toho za nečinného přihlížení zbytku společnosti získala monopol na svou řídicí činnost bez možnosti její kontroly ze strany společnosti;
- co se týká získávání jejího podílu ze společenského bohatství, tak byrokracie si sama určovala mzdovou tarifní stupnici, strukturu bezplatných výhod a státního zajištění především pro nejvyšší hierarchie byrokracie, a dále přerozdělování ve společnosti pokračovalo už na základě zbytkového principu.

O formování byrokracie v SSSR jako společenské třídy – třídy parazitické a vykořisťovatelské viz práce vnitřního prediktoru SSSR: Globální potřeba našich dnů – debyrokratizace moci a byznysu a vymýcení parazitismu menšin na práci a životě většiny (analytická zpráva ze série K současné situaci č. 3 (39) 2005), Jidášův hřích XX. sjezdu (analytická zpráva ze série K současné situaci č. 2 (50) 2006), Patnáct let po Státním výboru pro výjimečný stav... (analytická zpráva ze série K současné situaci č. 8 (56), 2006), Byrokratická beznaděj v Rusku a globální projekt „Obama“ (analytická zpráva ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008), „Sad“ roste sám? (z roku 2009). Kromě toho je v současném kurzu problematika byrokracie nařuknuta v kapitolách 10.8 (díl třetí) a 19.2, 19.3 (díl pátý).

Prvním, kdo v takzvaných „socialistických státech“ veřejně charakterizoval byrokracii jako společensky vykořisťovatelskou třídu, byl Milovan Djilas/Džilas (1911 – 1995), v minulosti člen ÚV komunistické strany Jugoslávie a jeden z viceprezidentů tohoto státu. «19. listopadu [roku 1956](#) byl Djilas po svém veřejném prohlášení agentuře Agence France-Presse s odsouzením sovětského vojenského zásahu v Maďarsku zatknut a odsouzen ke třem letům vězení. V [roce 1957](#) byla v zahraničí zveřejněna publicisticko-filosofická Djilasova kniha – Nová třída: Analýza komunistického systému, ve které odůvodňoval svou tezi o vzniku nové vládnoucí třídy privilegovaných stranických

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

se zrekla ideálů bolševismu – socialismu-komunismu, jež byly pro tyto vykořisťovatele mravně nepřijatelné, zradila národ a zaprodala SSSR buržoustům, neboť díky nahromadění omezců ve svých řadách přišla o svou kompetenci a schopnost řídit stát¹. Ve výsledku se tak po uplynutí půl století naplnila předpověď L. D. Trockého².

byrokratických špiček v SSSR, Jugoslávii a dalších socialistických státech. Tato kniha byla přeložena do více než 40 jazyků a získala široký ohlas za hranicemi takzvaného socialistického světa, ale autorovi přinesla jen dalších sedm let vězení» (https://cs.wikipedia.org/wiki/Milovan_Djilas).

¹ Byrokracie se opírá „o tři berličky“: 1) o mravní připravenost jedince-byrokrata k parazitování, 2) o absenci jeho vůle a 3) o jeho nekompetenci ve věci, do které se pustil. Přičemž ta mravní připravenost je tím hlavním: jestliže chybí, nebude na místě ani bod dva a tři. A všechno jsou to psychologické faktory, což převádí tu otázku vymýcení byrokracie z oblasti boje s byrokracií a osobně s byrokraty do oblasti rozvoje kultury samotnou společností.

A ve vztahu k byrokratům je vnějším faktorem napomáhajícím k proměně těchto předpokladů v reálnou byrokracii řídicí ngramotnost a absence politické vůle panující v ostatní společnosti.

² V roce 1936 L. D. Trockij (jeden z internacistů, a proto také jeden z iniciátorů potlačování Sovětské moci, jako moci vycházející přímo na místech z lidu, a její záměny byrokratickým řízením) napsal v knize Zrazená revoluce:

Co jest SSSR a kam spěje? (<http://www.magister.msk.ru/library/trotsky/trotl001.htm>):

«Privilegia mají pouze polovinu své hodnoty, nelze-li je zanechat jako dědictví svým potomkům. Jenže právo to učinit je neoddělitelné od vlastnického práva. Nestačí být ředitelem trustu, musíte být jeho podílníkem. Vítězství byrokracie v této rozhodující oblasti by znamenalo její přeměnu v novou majetnickou třídu.»

«Zhroucení sovětského režimu by nevyhnutelně vedlo ke zhroucení plánovaného hospodářství a tím pádem ke zrušení státního vlastnictví. Vynucená vazba mezi trusty a závody uvnitř trustů by se tak rozpadla. Nejúspěšnější podniky by si pospíšily vydat se vlastní samostatnou cestou. Mohly by se přeměnit na akciové společnosti nebo by byla nalezena jiná přechodná forma vlastnictví, například s účastí pracujících na zisku. Současně by se ještě snadněji rozpadly kolchozy. Pád současné byrokratické diktatury bez její záměny novou socialistickou mocí by tak znamenal návrat ke kapitalistickým vztahům za současného katastrofického úpadku hospodářství i kultury.»

«Kdyby... vládnoucí sovětskou kastu svrhla buržoazní strana, našla by nemálo připravených slouhů mezi současnými byrokraty, administrátory,

→ → →

Značnou roli v tom sehrál sociální jev, který se ve stalinské době nazýval „buržoazním přerodem“. Ve své zprávě na XVII. sjezdu J. V. Stalin mluví o lidech „s určitými zásluhami v minulosti“, ze kterých se stali „velkomožní páni“, «kteří si myslí, že stranické a sovětské zákony nejsou psané pro ně ale pro hlupáky. Jsou to ti samí lidé, kteří nepovažují za svou povinnost plnit rozhodnutí strany a vlády a ničí tak základy stranické a státní kázně. Nač se spoléhají, když porušují stranické a sovětské zákony? Doufají, že Sovětská moc si k nim nic nedovolí kvůli jejich dřívějším zásluhám. Tito zpanštělí velmoži si myslí, že jsou nenahraditelní,

---

techniky, řediteli, partajními tajemníky, prostě mezi privilegovanými špičkami všeobecně. Čistka státního aparátu by samozřejmě byla nutná i v takovém případě; ale při restauraci buržoazie by se patrně musela zbavit méně lidí než revoluční strana. Hlavním úkolem nové moci by však byla obnova soukromého vlastnictví výrobních prostředků. Především by bylo nutné vytvořit podmínky pro to, aby se ze slabých kolchozů dokázali vyčlenit silní farmáři a silné kolchozy by bylo nutné přeměnit ve výrobní družstva buržoazního typu, v zemědělské akciové společnosti. V oblasti průmyslu by odnárodňování začalo podniky lehkého a potravinářského průmyslu. Plynulý začátek by se proměnil v přechodné období, v sérii kompromisů mezi státní mocí a jednotlivými „korporacemi“, tj. potencionálními vlastníky z řad sovětských kapitánů průmyslu, jejich bývalých vlastníků-emigrantů a zahraničních kapitalistů. Nehledě na to, že sovětská byrokracie mnohé pro restauraci buržoazie připravila, tak to, co by nový režim musel provést v oblasti forem vlastnictví a metod hospodaření, by nebyla reforma, ale sociální převrat.»

Jenže toto vystoupení L. D. Trockého proti byrokracii nebylo starostí skutečného komunisty o blaho státu. Jednalo se o jednu z hran konfliktu biblického projektu s bolševismem, ve kterém skutečný marxista L. D. Trockij (viz práce vnitřního prediktora SSSR – Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“) pod rouškou boje s byrokracií vystupoval proti bolševismu, který byl v daných historických okolnostech nucen bránit budoucnost státu před ideovými marxisty opírající se o byrokracii, ze zásady bezideovou, kterou L. D. Trockij sám v prvních porevolučních letech pomáhal vytvářet, když potlačoval Sovětskou moc pod rouškou místního boje s kontrarevolucí (viz práce vnitřního prediktora SSSR – Jidášův hřích XX. sjezdu). Ta otázka, jak marxisti-trockisti počínaje koncem roku 1917 sami likvidovali Sovětskou moc jako moc vycházející z lidu, není v historické literatuře osvětlena ani není adekvátně zachycena v dokumentech strany a státu té doby. Jedno z hesel Kronštadtského povstání v roce 1921 znělo: „Za Sověty bez komunistů!“ (bylo populární v letech 1919 – 1920 po celém státě: tj. v Kronštadtu si ho sami nevymysleli) bylo pouze jedním z projevů tohoto boje internacistů-trockistů proti skutečně lidové Sovětské moci a socialismu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

a že mohou beztrestně porušovat rozhodnutí řídicích orgánů. Jak postupovat s takovými pracovníky? Je třeba je bez váhání odvolávat z vedoucích funkcí bez ohledu na jejich zásluhy v minulosti. (Výkřiky: „Správně!“) Je třeba je přesouvat do nižších funkcí a zveřejňovat to v tisku. (Výkřiky: „Správně!“) Je nutné těmto nadutým zpanštělým velmožům-byrokratům srazit hřebínek, postavit je do latě. Je to potřebné k posílení stranické a sovětské kázně ve veškeré naší práci. (Výkřiky: „Správně!“ Potlesk)»

Tato obvinění-*varování*¹ nebyla žádným Stalinovým pomlouvačným výmyslem hanobícím „leninskou gardu“ pramenícím prý z jeho údajné snahy v předstihu ospravedlnit represe, které plánoval. Jejich pravdivost po desetiletích přiznal V. M. Molotov, který se tak doznal i ke svému vlastnímu odpadlictví od bolševismu a ideálů komunismu. V jednom z rozhovorů s ním F. I. Čujev zavedl řeč na K. Je. Vorošilova², při jehož charakteristice Molotov provedl zobecnění:

«Řekl bych, že mu samozřejmě plně nedůvěřoval (J. V. Stalin: naše vysvětlení ke kontextu citace). A proč? **Nu, my jsme samozřejmě všichni měli takovou tu slabost k velkopanským manýrům. Ty**

---

¹ Ve stranické historiografii je oficiální název XVII. sjezdu „Sjezd vítězů“, a neoficiální název v „liberálně-humanistické“ historiografii je „Sjezd odsouzcenců ke smrti zastřelením“: z 1966 delegátů XVII. sjezdu bylo represím vystaveno 1108 lidí, ze kterých jich 848 bylo zastřeleno (přičemž ze 139 členů a kandidátů na členy ÚV VKP(b) voleného na XVII. sjezdu jich bylo zastřeleno 89) – údaje z webu: http://www.liga-press.ru/news/history/dvadcaty_sezd/ s odkazy na materiály komise Prezidia ÚV KSSS založené 31. prosince 1955, aby „vyšetřila, jakým způsobem byly umožněny masové represe proti většině z celé sestavy členů a kandidátů do ÚV VKP(b) voleného na XVII. sjezdu strany“. V komisi byli Pospelov, Komarov, Aristov a Švernik; do této práce byli zaangažováni pracovníci KGB a Prokuratury SSSR (konkrétně předseda KGB generál I. Serov). Závěry komise byly předloženy 8. února 1956 na zasedání Prezidia ÚV – v očekávání XX. sjezdu KSSS, který se konal 14. – 25. února 1956, kde jeho poslední den vystoupil N. S. Chruščov se svou lživou zprávou O kultu osobnosti a jeho důsledcích (v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je tato zpráva komentována v práci vnitřního prediktoru SSSR – Jidášův hřích XX. sjezdu).

² Stejně jako V. M. Molotov, tak i M. I. Kalinin, N. I. Ježov a mnozí další činitelé těch let měli manželky židovky – to je k otázce charakteru porevoluční partajně-sovětské „elity“ a řízení prostřednictvím instinktivně podmíněné podřízenosti muže ženě při nelidských typech struktury psychiky.

jsme pochytili, to se nedá popřít. Všechno je u nás na hotovo, všechno bezplatně. Takže i on se začal chovat velkopansky (vyčlenili jsme z citace¹)» (F. I. Čujev – Molotov: polostátní vladař, Moskva, OLMA-PRESS, 1999, str. 380; viz také: http://militera.lib.ru/db/chuev_fi/index.html).

— Tj. určitá část bojovníků proti vykořisťování „člověka člověkem“, která se „buržoazně přerodila“, se sama dala cestou vykořisťování „člověka člověkem“, přičemž ti lidé zaujímali různé funkce na všech stupních všech větví hierarchie moci v SSSR. A ti samozřejmě ve své kádrové politice upřednostňovali při jmenování do řídicích funkcí sobě podobné. O obrovském rozmachu jevu „buržoazního přerodu“ v nejvyšších patrech moci dvacet devět let po XVII. sjezdu napsal ve svých zápiscích Je. S. Varga² – Otevřít za 25 let, které sepsal nedlouho před svou smrtí v roce 1963, kde například konkrétně píše:

¹ To je jeden z hlavních problémů přechodu ke komunismu: zachovat si v podmínkách hojnosti svou lidskou důstojnost a nezačít „chrochtat“ – viz kreslený film Medvěděš/ Медвежуть (studio Sojuzmultfilm, 1988), díl o zázračné krabičce, která poskytovala hojnost všeho. Jinak řečeno, komunismus není pro „banderlogy“.

Medvěd Balú charakterizoval Bandar-logy následovně (R. Kipling – Mauglí):

«Naučil jsem tě Zákonu džungle, který platí pro všechny národy džungle kromě Opičího národa žijícího na stromech. **Ti nemají žádný Zákon.** Nemají svůj jazyk, jen ukradená slova, která převzali od jiných, když je tajně odposlouchávali a sledovali, když na ně číhali ve větvích stromů. Jejich obyčeje nejsou našimi obyčeji. Žijí bez vůdce. **Nic si nepamatují. Jen pustě žvaní a chvástají se, že jsou velikým národem, který v džungli plánuje veliké věci, stačí ale, aby spadnul ořech, aby je rozesmál a oni na všechno okamžitě zapoměli** (vyčlenili jsme tlustě v citaci). Všichni se jim v džungli vyhýbají. Nepijeme tam, kde pijí opice, nechodíme tam, kam chodí opice, nelovíme tam, kde loví, neumíráme tam, kde ony umírají. Cožpak jsi ode mne slyšel být jen jediné slůvko o Bandar-lozích?» — Nepřipomíná vám tato charakteristika Bandar-logů někoho?

Jenže kromě bouřících se „banderlogů“ připravených ke vzpouře jsou tu ještě i ti „krotcí“, více či méně vydrežirovaní kulturou davo-„elitářství“.

² Je možné se o něm dozvědět na internetu: Jevgenij Samuilovič Varga (1879 – 1964) – ekonom, akademik Akademie věd SSSR. Narodil se v Maďarsku. Předseda Nejvyššího sovětu Národního hospodářství Maďarské sovětské republiky (1919). Po neúspěšném pokusu vytvořit Maďarskou sovětskou republiku se ocitl v Moskvě. V roce 1927 se stal zakladatelem Institutu

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

«Nikdy se u nás nemluvalo a nepsalo tak mnoho o „komunistické morálce“, o formování „komunistické osobnosti“ jako dnes. Ten rozpor mezi oficiálně vyhlášenou ideologií a skutečnými vztahy mezi lidmi nebyl nikdy tak do nebe volající jako dnes. S velmi vzácnými výjimkami se každý člověk v Sovětském svazu snaží o to, aby si navýšil své příjmy. Stejně jako za kapitalismu je to hlavním životním cílem lidí. Kdyby se jednalo pouze o ty široké vrstvy obyvatelstva, jejichž měsíční mzda činí 30 – 80 rublů, u kterých je tato snaha pochopitelná a omluvitelná; jenže když to samé dělají lidé s dostatečnými příjmy, není to již slučitelné se socialismem!

Vybudování společnosti založené výlučně na principu „odměny podle práce“, tj. na příjmu, 46 let po Říjnové revoluci vede ke hlubokému morálnímu rozkladu sovětské společnosti. Lidé, včetně nejvyšších vrstev byrokracie, se snaží zvýšit své příjmy nejen prostřednictvím velkého pracovního úsilí, ale i s pomocí různých jiných prostředků: okrádání státu, spekulací (Smirnov, tajemník Krymského krajského výboru), prozrazování vojenských tajemství (Peňkovskij), krádeží osobního vlastnictví, například i cestou přisvojování si cizích rukopisů; a s tím vším se začíná již od školy. Popis všech těch vybroušených metod podvodů, jejichž prostřednictvím se majetek a příjmy státu (a dalších socialistických organizací) přesouvají do rukou soukromých osob, by zaplnil mnoho svazků.

Jak je možné tomu učinit přítrž? Je možné naplnit princip rozdělení podle práce komunistickým obsahem? A je vůbec dlouhodobě slučitelný princip vlastnictví se socialismem? (...)

Pracovník sovochozu si měsíčně vydělá 30 – 50 rublů; akademik přibližně 1000 rublů, tj. dvacetkrát a někdy i třicetkrát více. A jaké jsou reálné příjmy těch, kteří patří ke špičkám byrokracie, k vrstvě vládnoucí ve státě? A ještě lépe je se ptát, kolik si měsíčně stát vyplácí sám sobě?

To neví nikdo!

Ale zato každý ví, že pod Moskvou jsou vily – samozřejmě státní; kde se neustále nachází 10 – 20 členů ochranky, navíc zahradníci, kuchaři, pokojské, odborní lékaři a zdravotní sestry, šoféři apod. – celkem tedy

---

světového hospodářství a světové politiky a stál v jeho čele do roku 1947. Práce Je. S. Vargy v oblasti problémů ekonomiky a politiky imperialismu získaly široký věhlas. Laureát Leninského řádu (1963).

Soudě podle jeho zápisků Otevřít za 25 let, byl Je. S. Varga upřímný, ale přestože prožil dlouhý život, za který toho hodně viděl, nepochopil, co je to marxismus, bolševismus, trockismus, judaismus, internacismus a jakou roli hrají v globálním historickém procesu... **V důsledku toho Institut světového hospodářství a světové politiky, který založil, za dvacet let své práce nedokázal zaregistrovat existenci biblického projektu ztročení lidstva ve jménu Boha v jeho náboženské ani marxisticky-světské verzi.**

okolo 40 – 50 sloužících. To všechno platí stát. Navíc mají samozřejmě k dispozici i městský byt s příslušnou obsluhou a minimálně ještě jednu vilu někde na jihu. K dispozici jsou jim osobní speciální vlaky, osobní letadla, jedno i druhé vybavené kuchyněmi s kuchaři, osobní jachty a samozřejmě velký počet automobilů i se šoféry, kteří jsou jim i členům jejich rodin k dispozici dnem i nocí. Bezplatně dostávají, nebo přinejmenším dříve dostávali (jak je to dnes přesně nevím) všechny potraviny a další spotřební předměty.

Na kolik to všechno stát přijde? To nevím! Ale zato vím, že abyste měli v Americe zajištěnou takovou životní úroveň, musíte být multimilionářem! Vždyť jenom úhrada mzdy pro 100 lidí z osobní obsluhy by měsíčně vyšla přibližně na 30 – 40 tisíc USD. Takže společně s dalšími výdaji by to dělalo více než půl miliónu USD ročně!

Jak má dojít k přechodu ke komunismu, k „rozdělování podle potřeb“ od takového přerozdělování příjmů a všeobecné snahy dosahovat stále vyšší „životní úrovně“?

Říkají, že bude plná hojnost!

Ale vzdají se někdy nejvyšší špičky takového života, kde je obsluhuje celý houf sta lidí? Jestlipak se začnou obsluhovat sami? Je přeci jasné, že za komunismu nemůže být nikdo sluhou někoho jiného (s výjimkou lékařů, zdravotních sester apod.).

Uvažujeme ještě vůbec o přechodu ke komunismu od současné, morálně se rozkládající společnosti, s tisícinásobnými rozdíly v příjmech a v nesčíslných privilegiích?

Nebo je tu současný stav už navěky?

Já zemřu zkroušený. (...)

Dnes se bojím, že jsem velice podcenil výši té části národního příjmu, kterou dostávají privilegované vrstvy. Například třináct (!) Kalininových dcer (a sester) dnes žije ve vládních vilách s personálem placeným státem s plným zajištěním a tak dále (M. I. Kalinin zemřel v roce 1946, své zápisky psal Varga v roce 1963: naše poznámka k citaci). Chruščov si za deset let postavil 13 nových luxusních vil. Na Krymu pro něj na břehu moře postavili novou rezidenci; jen zpevnění břehu stálo 8 miliónů (nových) rublů¹! V Krymské přírodní rezervaci byl na místě lovecké chatky vystavěn mramorový palác a tak dále.

V Sovětském svazu neexistuje žádná statistika o reálném přerozdělení příjmů mezi různé vrstvy obyvatelstva. Proto také nemůžeme říci, jak je velký podíl, který dostává vládnoucí byrokracie – téměř výlučně všichni komunisté. Je nám však známo, že počet ministrů a tajemníků krajských výborů každoročně neustále roste. V Číně s jejími 700 milióny obyvatel

---

¹ V roce 1961 byla provedena peněžní reforma – desetinasobné snížení nominálních cen, mezd a tak dále: naše vysvětlení k citaci.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

mají pouze 57 ministrů. U nás s 230 milióny obyvatel jich máme několik stovek...»¹.

Zároveň se ve všesvazové „elitarizující se“ byrokracii začaly separovat národnostní větve, které se jako obvykle ocitly pod kontrolou větve přívrženců globálního internacismu lokalizované v SSSR. Rozvoj těchto procesů, za nečinného přihlížení národů státu, umožnil internacistům v letech „přestavby“ rozehrávat nacionalistickou a liberálně-buržoazní kosmopolitickou kartu v procesu záměrně prováděného rozkladu SSSR a likvidace základů socialismu.

Je to tedy tak, že v souladu s uvedeným mohla v SSSR nespokojenost vyvěrat z jedné ze dvou věcí:

- buď v podstatě z toho, že je ve státě budován komunismus jako společnost, ve které není místo vykořisťování „člověka člověkem“;
- nebo z toho, že v procesu uvádění tohoto ideálu do života dochází k chybám a navíc je proces budování komunismu doprovázen různorodým zneužíváním a nešvary jak ze strany partajně-státní moci (včetně zahraničních agentů v jejích řadách), tak i ze strany „obyčejných lidí“ zotročených mravně-etickými normami davové „elitářských“ kultur minulosti.

V roce 1985 zahájili takzvanou „přestavbu“ agresivní parazité, kteří svou politiku likvidace základů socialismu a rozčlenění SSSR zastírali *prázdnými bludy ambiciózních sečtělých hlupáků mravně-psychologicky identických s Bandar-logy*; přestavbu zahájili ti, kteří byli zásadně nespokojeni se socialismem a přáli si jednou provždy zničit výhledy komunismu jako společnosti, ve které nebude místo pro vykořisťování „člověka člověkem“, tj. ve které by nemohli oni sami a jejich dědicové agresivně parazitovat na životě lidstva a biosféře Země.

Když začala být tato podlá podstata „přestavby“ na konci osmdesátých let zřetelná, tak se někteří lidé, co nepřijali hloupou a pokryteckou politiku režimu zosobněného M. S. Gorbačovem, rozhodli projevit v politice svou samoiniciativu a na jiných mravně-etických základech vypracovat a uvést do života alternativní politický kurz, který by vyja-

---

¹ <http://library.rksmb.org/text/e4a96086501947c1955be017ff782b88.rtf>: s odkazem na publikaci v časopisu Polis, č. 2, z roku 1991.

dřoval životní zájmy jak jich samotných, tak i absolutní většiny lidí žijících ze mzdy za svou práci a více či méně mravně připravených žít ve společnosti, ve které není místo pro parazitismus. A výsledkem byl vznik Koncepce sociální bezpečnosti, která se dál rozvíjí a šíří. Jenže tato činnost není ničím „inovačním“, co by se vzalo neznámo odkud neznámo jak, ale zákonitým pokračováním a rozvojem procesů probíhajících v sovětské společnosti mimo byrokratickou „nomenklaturu“ a ještě dříve ve všech vrstvách společnosti Ruského impéria, včetně carské rodiny¹: mimo „nomenklaturu“ působila a šířila se jiná etika pod-

---

¹ Viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR z roku 2011 – Osvobození filosofie na Rusi od dogmat byzantského bohosloví. Uvedeme zde úryvek z 20. hlavy Závěr, Knihy paměti velkoknížete Alexandra Michajloviče (1866 – 1933) – vnuka Mikuláše I.:

«Já ničeho nelituji, ani neklesám na mysl. Mí vnuci – a mám čtyři – nejspíše dosáhnou něčeho lepšího. Nepovažuji současnou epochu za civilizovanou ani za křesťanskou. Když čtu o milionech lidí umírajících hladu v Evropě, Americe a Asii, zatímco ve skladech hnije nezměrné množství obilí, kávy a dalších potravin (bylo to psáno v letech „velké deprese“, v jejímž důsledku v USA zemřelo několik milionů lidí – naše poznámka k citaci), tak přiznávám, že v podmínkách našeho života musí dojít k radikálním změnám. Osud tří monarchií zviklal mou víru v neotřesitelnost politických systémů. Třináct let komunistického experimentu nad nešťastným Ruskem mne připravilo o všechny iluze o lidském idealismu. Od lidí nacházejících se v duchovním otroctví nelze čekat nic jiného.

Oficiální křesťanství, které v roce 1914 odhalilo svou neschopnost, teď vynakládá veškeré své úsilí, aby nás proměnilo v *otroky Boží* (vyčlenili jsme kurzívou v citaci, mělo by to být uvedeno v uvozovkách nebo tam být ponecháno pouze slovo „otroky“ bez zmiňování Boha: naší poznámka k citaci) a vyvolává v nás tak fatalismus, který nese strašnou odpovědnost za tragický konec Ruska a jeho dynastie.

Náboženství Lásky založené na zákonu Lásky musí nahradit všechna náboženská vyznání a proměnit dnešní „otroky Boží“ v Jeho aktivní spolupracovníky. Jestliže nás naše utrpení ničemu nenaučilo, byla Kristova oběť marná, a potom má skutečně pravdu ten, kdo tvrdí, že poslední křesťan byl ukřižován před devatenácti sty lety.

Je trpké přiznat si, jak daleko se dnešní církve vzdálila Kristovi; ale je to tak (už deset let před narozením Alexandra Michajloviče o tom psal i arcibiskup Ignatij Brjančaninov ve svých zápiscích z let 1862 – 1866 O nutnosti provést církevní koncil o současném stavu Ruské pravoslavné církve, který chtěl docílit, aby se církev vrátila ke skutečnému Kristovu učení). Ten chybějící

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

článek ona vytvořit nemůže, neboť se neřídí zákonem Lásky; vše je to tak očividné: dogmata, tajemství, obřady, tisíce modliteb, za kterými se ukrývá duchovní bezmoc a není v nich Láska.

Koho a co bychom měli milovat?

Vyšší moc – Boha, jenže ne slovy, ani poklonkováním a otrockým patolízalstvím, ale myšlenkami a činy lásky projevovanými ke všem nastejno, k lidem nám blízkým i vzdáleným, k přátelům i nepřátelům, ke všem stvořením.

Milovat musíme celý svět, neboť tvoříme jeho nedílnou částičku, a zároveň si musíme uvědomovat, že pocházíme z Vyšší Síly, k níž se vrátíme teprve tehdy, až se staneme samostatnou, sebeuvědomělou, duchem silnou osobností. Vně myšlenek a lásky nemůže existovat láska k Vyšší síle – Bohu; a pro tuto Sílu jsme potřební natolik, nakolik plníce zákony světa nenarušíme harmonii světa.

Milovat musíme vše čisté, krásné, přírodu a všechny její projevy, milovat musíme pozemský život, neboť je jedním ze stupínků k životu věčnému, a jestliže ho prožijeme v pravdě, čistotě a lásce, tak získáme možnost vystoupat o stupínek výše. Já chápu, že pro lidi, kterým život ubíhá v ustavičné těžké práci a v nepřetržitých starostech jak uživit svou rodinu, je těžké ho milovat. Ale vždyť pokud porovnáme náš život s životem našich sester a bratrů, kteří zůstali v Rusku, pak je opravdu lepší být svobodným chudákem než chudákem-otrokem.

Navíc se přece nežije těžce jen nám; všechno obyvatelstvo zeměkoule, s výjimkou bohaté menšiny, žije ve stejných podmínkách jako i my sami.

Rozhodně je třeba si uvědomit, že návratu do minulosti již není; jestliže se vrátíme do vlasti, budeme muset i tam neúnavně pracovat; my sami se teď budeme muset o sebe postarat a nikdo jiný to za nás neudělá. Navíc ta prudká změna, ke které došlo v našem životě, je z duchovního hlediska velkým přínosem, a kdo si to uvědomil, ten tuto okolnost hluboce využil při stoupání po své cestě k dokonalosti. A z tohoto hlediska tedy musíme život milovat.

Nesmíme hodnotit svůj život z úzce pozemského hlediska, ale z hlediska věčnosti a duchovnosti. Nesmíme se na sebe dívat jako na pouhé tělo, ve kterém dočasně přebýváme, ale jako na ducha, jehož je naše „Já“ vyjádřením, který je obyvatelem Světa, pro něhož neexistuje čas ani prostor, který si žije kde chce a není podřízen zákonům přírody ani lidským zákonům, jehož práva jsou neomezená, neboť život se kryje v něm samotném a zodpovídá se pouze Síle Nejvyšší – Bohu.

Nic pozemské se nikdy v ničem nemůže dotknout našeho ducha, on je mimo dosah pozemských, lidských choutek, ale spojení s Duchem Věčným je vždy v jeho plném dosahu. Jestliže si uvědomíme tu velkou pravdu právě ře-

→ → →

míněná jinou mravností než tou „elitářskou“. Proto se podívejme na to, co se dělo v SSSR za hranicemi byrokratické „nomenklaturní“ korporace.

V SSSR absolutní většina obyvatelstva od doby, kdy byla v první polovině třicátých let 20. století ukončena kolektivizace zemědělství, pracovala v kolektivech. Na rozdíl od „nomenklaturní“ byrokracie, která si sama určovala mzdu a spektrum státního zajištění pro sebe a své rodiny na úkor zbytku společnosti a nezávisle na kvalitě svého řízení hospodařením státu, byly kvalita života a možnosti kariérního růstu absolutní většiny lidí pracujících v kolektivech i jejich rodin podmíněny výkonností příslušného kolektivu.

A výkonnost všech kolektivů je podmíněna sladěností kolektivu, v jejímž základu leží: 1) mravně podmíněná etika jako prostředek pro poskládání množiny jedinců do jediného kolektivu a 2) specifická odbornost každého z účastníků daného kolektivu. **Bez toho nebude ve větší či menší míře praceschopná ani taková organizační systemizační struktura¹, která je z funkčního hlediska ta nejlepší.**

Přestože mzdový systém a systém přerozdělování přístupových práv ke společenským fondům spotřeby nebyly v SSSR kvůli svému byrokratickému charakteru zdaleka ideální (z hlediska stimulování pozitivní práce a tvořivosti²) a docházelo v nich k různorodému zneužívání

čeného a procítíme tuto velkou radostnou pravdu až do konce, tak pochopíme, nakolik je všechno to, co se týká našeho těla malicherné, nakolik je všechno to, co se děje na zemi nepodstatné.

Řekněte si: „Já, duch věčný, svobodný, od Boha pocházející a k Bohu jdoucí: mám v sobě vše pro to, abych byl s Bohem ve věčném kontaktu, a to vše se váže jen ke slovu „milovat“ – ke slovu, které skutečně vyjadřuje základní, pozitivní zákon Světa» (<http://militera.lib.ru/memo/0/one/russian/a-m.rar>). — O Lásce viz kapitola 12 (4. díl tohoto kurzu).

¹ O budování a analýze shody organizačních systemizačních podnikových struktur s jejich vytyčenými úkoly viz pracovní materiály vnitřního prediktoru SSSR – O kultuře administrativní činnosti.

² Jestliže ve společnosti funguje oběh peněz, určuje kvalitu života a vyhlídky do budoucna v mnohém to, komu a za co jsou v ní vypláceny peníze:

- jestliže ve výši příjmů vedou „světské lvíce“ (tj. „elitářské“ „běhny“), „šoumení“ a představitelé úzké skupiny „elitářských“ klanů zaujímající
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

moci, projevil se na makroúrovni ekonomiky v historicky dlouhodobějších časových intervalech jejich rozhodující dopad. A v těch podmínkách, které již byly zformovány makroúrovňovou státního řízení, měl na mikroúrovni (v kolektivech, a také z hlediska řešení každodenních životních problémů) v historicky krátkodobých časových intervalech (od několika let do několika desetiletí aktivní pracovní činnosti v životě pokolení) rozhodující význam vlastní profesionalismus a etické návyky spolupráce s ostatními členy kolektivu.

---

nejvyšší funkce ve státní správě a v byznysu, nejsou vyhlídky společnosti do budoucna vůbec růžové;

- a jestliže jsou to skuteční odborníci z oblasti vědy, techniky, vzdělávacího systému (**a to již od předškolního věku dítěte**) a zdravotnictví nezávisle na své klanové příslušnosti, má společnost do budoucna zcela jiné vyhlídky, daleko lepší.

Co se týká oblasti řízení, tak v mravně-eticky zdravé společnosti se v této oblasti příjmy nesmí pohybovat na špičce. Postup po „kariérním žebříčku“ v této oblasti činnosti směrem k vrcholu „vertikály moci“ musí být doprovázen snižováním příjmů od určitého maxima do úrovně přibližně 2/3 průměrného příjmu ve společnosti na samotném „vrcholku moci“. (V tomto smyslu byl návrh, který se objevil na internetu v srpnu 2016, snížit mzdu D. A. Medvěděvovi na 15 000 rublů, zcela na místě, jen by to nemělo být adresováno osobně Medvěděvovi, ale mělo by to být spojeno s danou funkcí. A to platí pro všechny ostatní funkce v nejvyšších patrech moci na federální a regionální úrovni, a také v oblasti velkého byznysu jak soukromého, tak i státního).

Je to totiž tak, že právě výší poměru mezi vyplácenou a minimální mzdou je ve společnosti oceňována míra profesionalismu v sociálně-ekonomickém systému. Takže když mzdy lidí v nejvyšších řídicích funkcích a další jejich příjmy a privilegia mnohonásobně překračují minimální mzdu, označuje to velký nedostatek vysoce profesionálních řídicích manažerů v dané společnosti.

A ten problém se ještě navíc prohlubuje tím, že v davo-„elitářských“ kulturách v konkurenci o funkce s nejvyššími mzdami v kariérním růstu vítězí intrikáni a sluhové místo skutečných odborníků, kteří nazývají věci jejich pravými jmény, odhalují problémy, chyby a zneužívání moci. V důsledku nevykořenitelnosti této tendence se v davo-„elitářských“ kulturách deficit vysokých odborníků v oblasti řízení vyostřuje ještě více a kvalita řízení záležitostí celospolečenského významu klesá a společnost tak spěje ke krizi (viz dříve uvedené úryvky ze zápisků Je. S. Vargy a jejich porovnání s následujícím dějinným vývojem SSSR).

To bylo v SSSR charakteristické pro všechny kolektivy, jejichž pracovní výsledky nebyly formálním součtem výsledků individuální práce jejich členů¹, ale součinem², ve kterém se projevil vklad každého účastníka kolektivu podmiňující úspěšnou práci dalších členů kolektivu i celkový pracovní výsledek.

---

¹ Například „kolektiv polikliniky“ vyléčil 100 nemocných: 3 internisté vyléčili každý 20 nemocných, chirurg – 15, oční lékař – 10, otorinolaryngolog – 10, neurolog – 5. A všichni léčili nezávisle na sobě většinou odlišné pacienty.

² Letadlo je výsledkem práce fundamentální vědy a jejích aplikovaných oborů, hlavního konstruktéra a odborníků okolo něho, kolektivu letecké fabriky a kolektivů všech těch podniků, které dodávaly suroviny, součástky a všechno to ostatní, co je potřebné pro provoz letecké fabriky. Navíc je ta skutečnost, že jsme dnes schopni vyrobit letadlo, podmíněna výtěžností v oblasti vědy a techniky nahromaděnými minulými generacemi za celé dějiny současné globální civilizace.

Vklad každého účastníka takového druhu kolektivní činnosti do společného výsledku je možné vysvětlit na následujícím příkladu. Předpokládejme, že je nutné ručně vyložit auto plné cihel. 10 lidí vytvoří řetěz a začnou vykládat auto tak, že si vzájemně předávají cihly. Pravděpodobnost toho, že každý článek tohoto řetězce neupustí cihlu a nerozbije jí, se rovná 0,9. Takže se ptáme: Kolik cihel se rozbije při tomto způsobu vykládky a při takovémto přístupu k té práci a úrovni profesionalismu? Spočítejte si to sami, není to tak těžké, když je teď kalkulačka k dispozici téměř v každém mobilním telefonu a v každém počítači.

Je jasné, že jestliže ve výsledku takové „práce“ zbyde celých cihel méně, než je potřeba pro danou stavbu a nové cihly nebudou přivezeny, nemůže být stavba postavena. **Příčemž s ohledem na tento výsledek není vůbec důležité, kdo rozbije více cihel, zda to bude první nebo poslední člověk v řetězci, nebo zda na tom budou v počtu rozbitých cihel více méně všichni stejně, protože stavba tak jako tak nebude moci být postavena.**

Pokud tuto analogii aplikujeme na úkol vyvinout a vyrobit produkci, která je vědecky náročná a musí být vyráběna prostřednictvím kolektivní odborně specializované práce, je očividné, že mnohé projekty nebudou realizovatelné v důsledku nahromadění chyb v technologických řetězcích síťových diagramů (v posloupnosti prací) těchto projektů odrážejících procesy vývoje a výroby dané vědecky náročné produkce.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Je jasné, že za takových podmínek je z hlediska neformalizovaného hodnocení¹ každého člena pro zbytek kolektivu tím nejdůležitějším:

- aby bylo možné danému člověku svěřit tu část společného díla, kterou má zastat;
- aby iniciativa, kterou tento člověk projeví, byla zaměřena na zvýšení přesvedčivosti kolektivu jako celku, tj. na růst profesionality všech jeho členů a na celkovou sladěnost práce kolektivu místo toho, aby si jejím prostřednictvím řešil nějaké své úkoly na úkor ostatních a k jejich škodě.

Pokud tomu tak je, pak je otázka národnostního původu toho či onoho profesionála pro kolektiv významná pouze z hlediska překonání „jazykové bariéry“, což je nezbytné pro sladěnost práce kolektivu s cílem zajišťovat jeho vysokou výkonnost².

Samozřejmě že to, co je popsáno výše, je ideál, od něhož v reálném životě vždy dochází k těm či oněm odchýlkám. Ale principy tvořící tento ideál jsou funkční a byly v SSSR systémovým faktorem.

A na tento systémový faktor musela nejvyšší vládnoucí byrokracie i její nižší periférie v kolektivech a jejich podřízených útvarech brát ohled, neboť jinak by vlivem nespravedlnosti a zneužívání moci, kterých by se tam dopouštěli vyšší či nižší šéfové, tyto kolektivy přicházely

---

¹ Formalizované hodnocení předávané personálnímu oddělení a nadřízeným nemá pro vzájemné vztahy v kolektivu význam.

² Reálný případ. Podzim roku 1941. Dělostřelecká baterie byla doplněna posilami z Kazachstánu. Bránit svou vlast ti lidé morálně připraveni byli, jenže většina z nich nemluvila rusky. Tak co s tím? Velitel baterie jmenoval velitele děl ty z nich, kteří znali ruský jazyk. Potom velitel dával rozkazy rusky a velitelé jednotlivých děl je opakovali obsluze kazašsky, takže čísla souřadnic všichni chápali a mohli podle toho jednat. Hlášení a dotazy také zprostředkovali velitelé děl. Bojová příprava také probíhala normálně: ti, co uměli rusky, se to napřed naučili sami, a potom ostatním vysvětlili kazašsky, jak mají obsluhovat děla a organizovat práci. Po několika měsících byla jazyková bariéra překonána a baterie byla plně bojeschopná. Jednalo se o mnohonárodnostní kolektiv, jehož všichni členové pracovali na společném cíli, pomáhali si navzájem a byli připraveni nahradit v boji zraněné a mrtvé. Žádné národnostní konflikty nevznikaly.

Viz také kniha: Ju. I. Muchina – SSSR – ztracený ráj, Moskva: Jauzpress, 2009.

ly o svou práceschopnost, a to by v konečném důsledku vedlo k jejich pracovnímu selhání, ze kterého by se tito šéfové museli zodpovídat svým nadřízeným. To bylo obzvláště charakteristické pro stalinskou epochu, přestože i tenkrát docházelo ke zdaleka ne ojedinělým případům, kdy byli za viníky označeni nevinní lidé¹. Ale dokonce ještě i za brežněvovské „stagnace“ hrály tyto systémové principy významnou roli v životě kolektivů i celého státu.

Na makroúrovni se od nich odstoupilo až v letech přestavby, kdy se o to postarala klika „Jakovlev – Gorbačov“, a tomu se z mikroúrovně žádného samostatného kolektivu (závodu, kolchozu, vědeckovýzkumného ústavu, vojenské jednotky a tak podobně) čelit nedalo, neboť v SSSR neexistovaly žádné nástroje (kromě „mystických“²), kterými by se z úrovně kolektivu dala přímo ovlivňovat makroúroveň, stejně jako neexistují ani v postsovětském Rusku.

* * *

A na všesvazové úrovni k tomu, aby od moci byla odstavena klika „Gorbačov – Jakovlev“ nebylo dost sil a organizovanosti, přestože se podobné výzvy ozývaly. A konkrétně již v prvních deseti minutách práce XXVIII. sjezdu KSSS³ delegát z Magadanu Vladimir Danilovič Bludov vznesl návrh, aby byla vyslechnuta zpráva Politbyra a jednotlivých vedoucích představitelů strany a vyjádřena plná nedůvěra M. S. Gorbačovovi jako generálnímu tajemníkovi ÚV KSSS.

«**V. D. Bludov**, delegát za Magadanskou oblast, mandát 1157, pomocník vedoucího úseku Kadykčanské šachty sjednoceného podniku Severovostokugoľ ministerstva uhelného průmyslu SSSR. Prosím o přijetí následujícího návrhu: „*Na základě paragrafu 31 platných stanov KSSS sjezd vyhláší, že stranická moc plně přechází do jeho rukou, jako nejvyššího orgánu strany a ustanovuje:*

---

¹ K masovým „neodůvodněným represím“ doprovázeným neospravedlnitelnými obětmi v té době docházelo, jenže jejich zdroj byl internacisticko-trockistický a ne stalinský, ne bolševický.

² O tom viz kapitoly 19.1 a 19.3 (5. díl tohoto kurzu), a také analytické práce vnitřního prediktoru SSSR – Pravdivý a svobodný věštecký jazyk jejich jest i s Vůlí Nebeskou se druží...» ze série Ke stávající situaci č. 6 (102), 2011.

³ Konal se v Moskvě od 02. do 13. července 1990 a vlastně se jednalo o poslední sjezd KSSS před její likvidací v roce 1991 po fiasku Státního výboru pro výjimečný stav.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

1. Že zaručuje imunitu delegátům a prodlužuje jejich pravomoci do XXIX. sjezdu KSSS.

2. Odvolává ÚV KSSS v čele s Polibyrem, jejichž členové se nebudou moci účastnit voleb do řídicích orgánů sjezdu za selhání při plnění Potravinového programu a rozhodnutí XXVII. sjezdu KSSS a XIX. stranické konference.

Práci každého jednotlivého tajemníka ÚV a člena Politbyra zhodnotí sjezd.“ Prosím, aby o tomto návrhu bylo hlasováno.

M. S. Gorbačov Myslím, že o této otázce... K této otázce se ještě vrátíme. A nyní budeme pracovat podle programu. Ano, soudruzi?

Hlasy. Ano.

M. S. Gorbačov Dobře. Co se týče Prezidia, můžeme hlasovat?

Hlasy. Ano.»¹

Jenže k této otázce se sjezd už nevrátil, přestože po několika dnech V. D. Bludov od mikrofonu v zasedacím sále pronesl:

«Já vás velice krátce seznámím s rozhodnutím zasedání stranického výboru dolu Matrosova Magadanské oblasti o vyjádření nedůvěry ÚV“, pohnutě promluvil delegát sjezdu. – „Za chyby, kterých se dopustil již v letech přestavby, za nedůslednost, nerozhodnost při řízení procesů přestavby, za to, že nebyl schopen zaujmout postoj v řadě fundamentálních otázek rozvoje společnosti vyjádřit nedůvěru ÚV“.

Delegát z Dálného východu se rozjel, jako by se probojoval ke kuloletu Maxim, a dál útočil na Gorbačova: „Susumanská okresní stranická organizace rozhodla stejným způsobem. Magadanská oblastní stranická organizace rozhodla také tak: „Považovat práci ÚV KSSS a Politbyra s ohledem na plnění rozhodnutí XXVII. sjezdu a XIX. Všesvazové stranické konference za nesplněnou“. Snaží se odvádět naši pozornost, abychom se tu nedali do hodnocení práce Politbyra. Já si myslím, že je to, mírně řečeno, nehoráznost... Chci připomenout své vystoupení v první den práce sjezdu. Tehdy jsem podal návrh, který byl opominut a nebylo o něm hlasováno. Sjezd měl vyhodnotit práci každého tajemníka ÚV a člena Politbyra.

Jenže tento tak důrazně prosazovaný návrh, který nebyl jediným, přesto neprošel. Obratný aparátčík Gorbačov to zamluvil, odvedl řeč stranou, neboť se vyděsil, že jeho samotného a takové činitele jakým byl Jakovlev, poženou ze strany svinským krokem.»²

---

¹ «Stenografický záznam práce XXVIII. sjezdu KSSS, 1. díl, Moskva: Vydavatelství politické literatury, 1991, uvedeno podle publikace: http://soveticus5.narod.ru/85/xxviii_1.htm.

² Ivan Michajlovič Boltovskij – Voják, Na polích světové války, z roku 2016 – Uvedeno podle publikace na internetu: → → →

Nějak si nepamatuji, že by se tato epizoda dostala do televizního zpravodajství o práci XXVIII. sjezdu. Ale výše uvedená epizoda se do televize dostala díky přímému přenosu Centrální televize SSSR z otevření sjezdu a dostala se tak do všeobecného povědomí.

To znamená, že značná část společnosti se chtěla v té době od členů Politbyra domoci vysvětlení: od A. N. Jakovleva o jeho činnosti s ohledem na podporu antikomunistického separatismu v Pobaltí; od E. A. Ševarnadzeho o jeho protistátní činnosti ve funkci ministra zahraničí SSSR. To byly ty nejvíce do očí bijící projevy toho, že velká část společnosti chtěla, aby se SSSR rozvíjel cestou ke skutečnému komunismu. Jenže ve státě neexistovaly procedurální mechanismy, aby tato možnost mohla být realizována demokratickou cestou, a návyky samorganizace k prosazování svých dobrých záměrů dav nemá: ten potřebuje autoritu-lídra, který odpovídá určitým představám davu o tom, jak by jeho lídr měl vypadat; pokud se takový претендент na lídra najde,

---

<http://maxpark.com/community/politic/content/5317650>. Viz také Stenografický záznam z práce XXVIII. sjezdu KSSS, 2. díl, Moskva: Vydavatelství politické literatury, 1991 (http://soveticus5.narod.ru/85/xxviii_2.htm).

Dále V. D. Bludov pokračoval: «Zadruhé. Mám za to, že Michail Sergejevič nadále nemůže vést sjezd, neboť využívá metody Kašpirovského (A. A. Kašpirovskij – šoumen-senzibil, hypnotizér, kterého tehdy pravidelně ukazovali v televizních pořadech, při kterých „léčil“ na dálku z televizní obrazovky diváky ze všech nemocí: - naše vysvětlení k citaci). *(Smích)* Všechny do jednoho nás tu zařikává a odvádí od řešení podstatné otázky. Umlčuje nás. Já žádám, aby se o této otázce hlasovalo a soudruh Gorbačov nesl osobní stranickou odpovědnost za to, že se tomu vyhýbá... *(Šum v sále)*»

V průběhu další práce sjezdu V. D. Bludov odmítnul vzít funkci předsedy Ústřední kontrolní komise ÚV KSSS, do které byl navrhován a motivoval to tím, že jeho pracovní zkušenosti získané na úrovni okresního výboru KSSS mu neumožňují dobře zvládnout práci v uvedené funkci. V našem pojetí se „zkušenosti dají získat za pochodu“, stačí, aby se člověk postavil k zadané práci svědomitě, neboť ponechat ji v rukou profesionálních zmetků, je pro společnost škodlivější než vzít práci, pro kterou člověk není ještě plně kompetentní, protože se může postupně k těmto kompetencím dopracovat a získat potřebnou profesionalitu. Navíc ještě navrhnul do funkce Generálního tajemníka ÚV KSSS E. A. Ševarnadzeho místo M. S. Gorbačova. Což je na jedné straně ukazatelem toho, že ve státě nepanovaly žádné národnostní předsudky a na druhé straně ukazatelem toho, že V. D. Bludov nedokázal předvídat následky zvolení dalšího zrádce do této funkce: Jaký by stát měl prospěch z toho, kdyby v nejvyšší mocenské funkci jeden zmetek nahradil druhého?

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ale neodpovídá těmto představám, tak se vůdcem nestane; pokud jim odpovídá, stane se buď vůdcem nebo loutkou v roli vůdce, jakou byl M. S. Gorbačov¹.

Několik měsíců po XXVIII. sjezdu KSSS začal čtvrtý sjezd lidových poslanců SSSR² také návrhem Saži Zajdinovny Umalatové (nar. 1953) projednat otázku vyslovení nedůvěry M. S. Gorbačovovi – prezidentovi SSSR a generálnímu tajemníkovi vládnoucí strany.

A přestože tyto návrhy neprošly na sjezdu strany ani na sjezdu poslanců, tak objektivně odrážely názor dostatečně širokého okruhu obyvatelstva SSSR a zůstaly zachovány v paměti noosféry a jejího Ruského segmentu, což nemůže zůstat bez následků.

Příčiny toho, že delegáti sjezdu KSSS ani poslanci Nejvyššího sovětu SSSR nepodpořili tyto návrhy, spočívají v tom, že historicky reálně do srpna 1991 stáli v čele KSSS zavilí pokrytci-antikomunisti a ani všichni řadoví členové KSSS nebyli přívrženci toho, aby se socialismus zbavil svých deformací – KSSS byla nakažena duchem liberalismu. To vše bylo důsledkem toho, že od poloviny padesátých let nebyli mnozí přívrženci *nezdeformovaného socialistického rozvoje státu* vedením strany vpouštěni do jejích řad; a mnozí komunisti-bolševici do strany nevstoupili, protože se *štítli* strany, v jejímž čele stála taková *pimprlata* bez svědomí, jako byl Chruščov, Brežněv a Gorbačov.

Je nutné také zmínit tu okolnost, že dokonce i při veškeré státní protistranické propagandě těch let, komunistické strany dokonce i v republikách Pobaltí přežily krizi a přítok nových komunistů, kteří tak dali najevo svůj příklon k ideálům socialismu, se obnovil. Jenže jim chyběla rozhodnost a návyky samoorganizace, která by se ukázala být efektivnější než strukturální organizace zednáři zaneřádané byrokracie partajního aparátu.

Takže s ohledem na činnost poststalinské KSSS jako vládnoucí strany SSSR, jsou všichni delegáti XXVIII. sjezdu a všichni po-

---

¹ M. S. Gorbačov v době svého zvolení na rozdíl od L. I. Brežněva, K. U. Černěnka, Ju. V. Andropova plně odpovídal představám davu: mladý (55 let), energický, dokázal mluvit bez papíru na jakákoliv témata, usmíval se – co víc chtít? – Že nemá srozumitelnou koncepci reforem přestavby? – Jenže dav o koncepcích a jejich roli v politice vůbec nic netuší, ani nemluvě o tom, že nemá ani ponětí o celá staletí trvající historii zákulisní globální politiky.

² Konal se v Moskvě od 17. – 27. prosince 1990.

slanci Nejvyššího sovětu SSSR, kteří nepodpořili iniciativy V. D. Bludova a S. Z. Umalátové odpadlíci a zrádci, přestože bez zlého úmyslu, neboť se jimi stali především kvůli své zbabělosti a idiotické důvěřivosti příslušníků davu k vůdcům.

Po tomto vysvětlení se můžeme blíže podívat na vzájemné národnostní vztahy v Sovětském svazu jako takovém.

*   *
*

Pracovní migrace je jednou ze složek života organizačně-technologicky vyspělých a touto cestou se rozvíjejících společností. Proto v SSSR také docházelo k pracovní migraci, přičemž tato migrace zahrnovala všechny areály formování národních kultur na území státu. Proto se *všude* v kolektivech nevyhnutelně objevovali noví lidé pocházející z areálů formování jiných národních kultur.

Přičemž po celá desetiletí se lidé trvale stěhovali jak z regionů, které byly z technosféricko-civilizačního hlediska rozvinutější, do regionů méně rozvinutých s cílem pozvednout je na úroveň těch rozvinutých, tak také z méně rozvinutých regionů do těch rozvinutějších s cílem získat vzdělání a práci v profesích, které se v jejich „malé vlasti“ nevy-skytovaly¹. Díky tomu byly kolektivy mnohonárodnostní a ruský jazyk

---

¹ Například hrdina Sovětského svazu, příslušník ponorkového námořnictva Jaroslav Konstantinovič Josseliani (1912 – 1980) se narodil a vyrostl v horách Svanetie. Ve svých pamětech *Oheň v oceánu* (Tbilisi: Merani, 1975) se vyhnul cenzuře Hlavní politické správy Sovětské armády a Vojenského námořnictva a zveřejnil pravdu o mravně-etických kvalitách „nepotopitelného“ vrchního velitele Vojenského námořnictva SSSR z chruščovskogorbačovských časů S. G. Gorškova (viz <http://lib.rus.ec/b/177805/read>).

Hrdina Sovětského svazu, příslušník ponorkového námořnictva Izrail Iljič Fisanovič (1914 – 1944) se narodil v Jelisavetgradě (současný Kirovograd, Ukrajina), potom se jeho rodina přestěhovala do Charkova. Zahynul v ponorce V-1 (bývalá britská Sunfish) společně s celou posádkou včetně anglických spojovacích důstojníků: ponorku, která plula na hladině, při přesunu z Velké Británie do Murmansku potopilo (jak tvrdí Angličané, tak omylem) anglické letadlo; podle tvrzení anglické strany se ponorka vychýlila z dohodnuté oblasti, a když se objevilo letadlo, tak se místo toho, aby zůstala na hladině a vyslala dohodnuté rozpoznávací signály, potopila, takže byla poté potopena leteckými hlubinnými bombami.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

se stal jazykem mezinárodní komunikace a integrace jedinců do mnohonárodnostní společnosti se zachováním národních jazyků v regionech formování příslušných národních kultur i v diasporách za jejich hranicemi.

Náš život je takový, že přibližně polovinu toho času, kdy jsme vzhůru, trávíme v práci, a proto lidé při práci v kolektivech nevyhnutelně navazovali přátelské vztahy a část sňatků byla uzavírána mezi pracovníky stejné kolektivu (což bylo obzvlášť charakteristické pro podniky, okolo kterých se utvářela města, ve kterých pracovala polovina i více dospělých obyvatel takového města). Ale přátelství ani láska rodící se v kolektivech mezi jeho členy žádné národnostní hranice neuznávaly.

Přitom byla národnostní politika Sovětské moci ve Stalinově epoše skutečně zaměřena na vykořeňování národnostního útlaku jedněch etnických skupin jinými a to tou cestou, že představitelé všech národností měli možnost získat jakkoliv vysoké vzdělání v různých oblastech a uplatnit získané znalosti v praktické činnosti. Pro dosažení tohoto cíle byla státní politika zaměřena na to, aby se v co nejkratších termínech v národních republikách, ve kterých do revoluce obyvatelstvo žilo podle norem feudalismu nebo rodového zřízení, zvýšila úroveň vzdělanosti na úroveň Ruska, kde byl počet lidí, kteří získávali vzdělání v porovnání s okraji impéria vyšší. O roli nerovnosti v oblasti vzdělání při budování systému vykořisťování „člověka člověkem“ a vzniku národnostního útlaku jsme mluvili již dříve, což umožňuje pochopit životní průkaznost politiky bolševiků. A lidé si vážili za mravně-etické kvality a profesionalismus, a ne za etický původ.

A na základě stejného principu obyčejní lidé hodnotili i ty, kteří pracovali v oblasti řízení, takže nevznikaly žádné námitky v souvislosti s tím, že J. V. Stalin je Gruzín, bratři M. M. a L. M. Kaganovičové –

Hrdina Sovětského svazu, příslušník ponorkového námořnictva Magomed Imadutdinovič Gadžijev (1907 – 1942), kapitán druhého stupně, velitel divize ponorek Severního námořnictva, se narodil v dagestánské horské vesničce. Zavedl praxi likvidace lodí protivníka dělostřeleckou palbou z ponorek typu K (dvě děla ráže 100 mm a dvě děla ráže 45 mm), když to taktická situace umožňovala. Zahynul v boji společně s ponorkou K-23 a její posádkou. Magomedu Gadžijevovi je připisován výrok: „Nikde neexistuje větší rovnost než v ponorce, kde buď všichni zvítězí, nebo všichni zahynou.“

židé, V. M. Molotov, M. I. Kalinin, S. M. Bud'onnij – Rusové, Je. S. Varga – žid z Rakousko-Uherska, A. I. Mikojan a jeho bratr (letecký konstruktér), admirál I. S. Isakov (Isakjan) – Arméni, maršál K. K. Rokossovskij – Polák a tak dále.

A pokud nějaké výhrady proti nim vznikaly, tak to bylo v souvislosti s jejich činností jako takovou. A pouze v těch nezaostalejších vrstvách společnosti byla činnost těch či oněch funkcionářů, která byla z jejich hlediska nepřijatelná, vysvětlována jejich „cizáckým původem“ – ať už reálným nebo přisuzovaným; a úplně stejně se projevovaly tendence řídit ke svému národu představitele jiných národů, pokud si získali úctu. A tak to pokračovalo po celou tu dobu, kdy byl socialismus skutečně budován, dokud se společnost skutečně posouvala ke komunismu, neboť kvalita řízení rostla a problémy, se kterými se lidé střetávali v práci i ve svém každodenním životě, byly řešeny, neboť si všichni díky své kolektivní práci žili rok od roku lépe.

Vztah k moci a vědě se mezi obyčejnými lidmi změnil až poté, kdy byrokracie v poststalinských dobách začala obnovovat sama sebe jako společenskou vykořisťovatelskou třídu v návaznosti pokolení a pronikla i do vědy¹, takže se kvalita řízení z hlediska obyčejných lidí začala soustavně snižovat. Tím nejpopvrchnějším vysvětlením snižování kvality řízení se stalo poukazování na převahu „cizáků“ v mocenských funkcích a ve vědě: v národních republikách – na převahu především Slovanů a židů; a v aparátu svazových orgánů moci, ve vědě, umění a vzdělávacím systému – na převahu židů a lidí pocházejících z národních republik SSSR.

Také je nutné přiznat, že při jmenování do funkcí v areálech formování národních kultur národů SSSR byly v řadě případů upřednostňovány místní „národní kádry“ a ne profesionalismus „cizáků“ do těchto regionů přicházejících, což snižovalo možnosti kariérního růstu profesionálně způsobilějších lidí jiných národností, kteří nepocházeli z daného národa, jehož představitelé dostali přednost, přestože kolikrát

---

¹ Jestliže to nebylo již na konci padesátých let 21. století, tak od začátku šedesátých let se vžila fráze: „*Vědcem být nemusíš, ale kandidátem ano...*“. O žalostném stavu oficiální vědy v našem státě viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR: Ruská akademie brojí proti pseudovědě? - Zameťte si před vlastním prahem... (VP SSSR) ze série K současné situaci, č. 4 (64), 2007.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

nedisponovali potřebnou profesionalitou¹. Jenže jak ukázala zkušenost, tak mnohé místní „národní kádry“, které byly tímto způsobem zvýhodněny, vždy nedokázaly ocenit, že takto něco získaly předem jako zálohu, a že je to proto zavazuje k profesionálnímu růstu a projevení vděku vůči tomu, kdo jim s tím pomáhá a na jehož úkor byly upřednostněny. Výsledkem bylo, že takováto kádrová politika napomáhala růstu místního „elitářského“ profesionálně nezpůsobitelného nacionalismu a zneužívání moci z jeho strany, včetně orientace národních „elit“, které *získaly své vzdělání a sociální postavení na úkor zdrojů SSSR, na úkor zdrojů všech jeho národů, a především na úkor Velkorusů, na rozvracení SSSR a likvidaci socialismu. Obzvláště se to týkalo bývalých „zastatých okrajů“ Ruského impéria: republik Střední Asie, regionů Kavkazu a Pobaltí*².

Nicméně mezi obyčejnými lidmi, kteří žili jen ze mzdy za svou práci, byly nacionalismus, nacismus a internacismus krajně řídkými jevy. Ty byly významnějším jevem pouze v prostředí národních a diasporálních byrokratických a „intelektuálních“ „elit“ (v prostředí takzvané „inteligence“).

V postsovětské době, v podmínkách fungování liberálně-buržoazního ekonomického modelu, který zapříčinil lumpenizaci vel-

---

¹ Výjimkou byly areály formování velkoruské, ukrajinské a běloruské kultury. Zde byly nadměrně ve vztahu k jejich procentuálnímu podílu v sestavě obyvatelstva na kariéřním žebříčku zastoupení představitelé židovsko-judaistické diaspory. V prvních desetiletích SSSR se to týkalo jak jejich zastoupení v byrokracii, tak i v jiných „prestižních“ sférách činnosti. V poststalinových dobách se jejich zastoupení v administrativním aparátu vyšší úrovně poněkud snížilo, ale stejně jako dřív hráli rozhodující roli ve vědě, vzdělávacím systému, umění orientovaném na široké masy a trávení volného času i v žurnalistice. V postsovětských dobách židovsko-judaistická diaspora posílila svou přítomnost v orgánech státní moci na všech úrovních „vertikály“ a také – v byznysu (jak ve státním, tak i v soukromém).

² Co se týká Pobaltí, tak liberální mýty o prosperitě těchto států v období jejich samostatné existence od roku 1918 do roku 1940 neodpovídají skutečnosti, a proto také nejsou potvrzovány sociálně-ekonomickými statistikami. Obyčejným lidem se v těchto státech žilo špatně – hůře než v Ruském impériu. Proto také jejich návrat pod státnost Ruské mnohonárodnostní civilizace v podobě SSSR proběhl za podpory obyčejných lidí. Jenže se jedná o faktologicky objemné téma přesahující hranice tematiky tohoto kurzu.

kého podílu obyvatelstva různých národností, v podmínkách poklesu kvality všeobecného vzdělání a vzniku nedostupnosti vysokoškolského vzdělání pro mnohé sociální skupiny (včetně skupin vyčleňujících se svou národní příslušností), což těmto lidem znemožňuje dostávat se do „prestižních“ oblastí činnosti a brání jim to v kariérním růstu, se problémy vzájemných národnostních vztahů vyostřily, neboť různé etnické skupiny byly poškozeny v důsledku rozvrácení SSSR, likvidace socialismu a obnovy *kapitalismu pod kontrolou nadnárodního kosmopolitního kapitálu rozdílnou měrou*. Přičemž statistiky, které se zformovaly v postsovětském Rusku, s ohledem na přerozdělení kapitálu mezi představiteli různých etnických skupin¹ a na rozložení obyvatelstva různých etnických skupin podle úrovně jejich příjmů, charakteru odborného uplatnění, možnosti získat vzdělání, příslušnou práci a kariérně růst jsou takové, že nezbyvá než si přiznat, že:

Postsovětský prostor se nachází pod nadvládou globálního internacionalismu, jehož šířitelem je židovsko-judaistická diaspora; její představitelé zaujímají na mafiánsko-klanovém základě mnohá klíčová místa ve vědě, byznysu, státním aparátu, v oblasti vzdělání; a kde nesedí přímo oni sami, tam jsou jejich patolízalové a obdivovatelé, etnicky různorodí kosmopolité, kteří přišli o své národní sebeuvědomění a s nimi spojení představitelé LGBT společenství.

Proto před Ruskem, stejně *jako před všemi ostatními státy planety (včetně Izraele) nestojí problém „harmonizace vzájemných národnostních vztahů na základě kultu všemožné „tolerance“ v liberálně-buržoazní multikulturní společnosti“*, ale **problém vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ a likvidace systému národnostního útlačku celého státu a jeho národů ze strany internacionalismu**. Pouze v tomto případě se vzájemné národnostní vztahy „samy o sobě“ časem harmonizují v průběhu rozvoje kultury při jejím přechodu k tomu typu, kdy kultura povzbuzuje osvojování si, rozvoj a realizaci tvůrčího potenciálu všech a každého jednotlivce, potlačuje degradační procesy a vykořeňuje příčiny degradace a předpoklady k jejímu vzniku.

---

¹ Viz kapitola 20-2 v tomto dílu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

21.4.4. Národnostní politika bolševismu je ta jediná možná

V této kapitole je v krátkosti pojednáno pouze to, co se týká bolševismu a jeho perspektiv. Vše ostatní k tomuto tématu je zevrubněji vyloženo v jiných pracích vnitřního prediktoru SSSR: náhledy na průběh globálního historického procesu najdete v pracích Mrtvá voda a Smutné dědictví Atlantidy. Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“, Sad roste sám?..; náhledy na dějiny Rusi – Ruska – SSSR v jejich návaznosti na globální historický proces jsou v pracích Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání..., Jidášův hřích XX. sjezdu, Mrtvá voda, Sad roste sám?..; náhledy na dějiny organizace revolucí v Ruském impériu jsou v práci Narušení hermetizace.

Historické zkušenosti Moskevského velkoknížectví, potom Moskevského carství a nakonec Ruského impéria, které byly v minulých epochách formou státní existence regionální civilizace Rusi, dokládají, že v tomto historickém období byla jednota mnohonárodnostního (multikulturního) státu zajišťována cestou masové integrace představitelů „elit“ národů, které byly součástí ruského státu, do sestavy celostátní vládnoucí „elity“. Přičemž do všeruské vládnoucí „elity“ se úspěšně integrovali i samostatní imigranti z jiných států: Němci, Turci, Francouzi, Španělé, Portugalci, Italové, Angličani, Švýcaři a další¹, a to

---

¹ Jedinou výjimku tvoří Poláci. Důvod, proč kádrová politika Ruského impéria nedokázala integrovat do sestavy carské „elity“ polskou „elitu“ a tím pádem ani integrovat Polsko do sestavy Ruska, spočívá v tom, že v relativně nedávné historické minulosti bylo Polsko samo mocenským centrem ovládajícím po několik století okolní země a národy, které si buď nedokázaly zformovat vlastní státnost (budoucí Ukrajinci) nebo jejichž státnost nebyla natolik efektivní, aby odpovídala „výzvam doby“ (část staroruských úředních knížectví a Litva). Přičemž Polsko úspěšně integrovalo do sestavy své „elity“ etnické nepoláky, které „popolšťovalo“. **Jenže tento proces byl eticky nemorální. Jeho nemorálnost spočívala v tom, že všechno nepolské bylo charakterizováno slovy „psia krew“ (psí krev), „lůza“ a tak podobně, a bylo potlačováno a vykořeňováno. Takto to probíhalo jak do posledního dělení Polska v roce 1795, tak i v době mezi dvěma světovými válkami XX. století, kdy bylo Polsko samostatným státem. A právě kvůli nacismu, který mu byl vlastní, velkopolský imperiální projekt uvázl ve slepé uličce, když se Polsko pokusilo integrovat a popolštit „Moskevsko“ v době smuty (období zmatků) na Rusi na rozhraní XVI. – XVII. století.**

Na rozdíl od polského procesu soustřeďování zemí pod vládou Krakova a Varšavy, Moskevský projekt soustřeďování zemí a národů umožňoval všem, aby si ponechali svou národní kulturu a svébytnost s podmínkou, že všichni budou tento princip dodržovat; jenže právě tento princip polská „elita“ dodržovat nehodlala, a proto se také kvůli tomuto svému postoji nemohla integrovat do sestavy carské všeruské „elity“.

Takže žádná specifická polská svobodomylovnost, ale právě tento nerealizovaný polsko-nacistický imperiální projekt, který je aktivní na eggregoriální úrovni do dnešních dnů, byl příčinou neustálé opozičnosti polské „elity“ k Ruskému impériu a jeho „elitě“.

A co se týká té „polské svobodomylovnosti“, tak to je pouhý kultovní mýtus: v průběhu povstání roku 1794 polští vzbouřenci proti impériu sabotovali zrušení nevolnického práva Tadeuszem Kościuszkiem (1746 – 1817, vůdce povstání, národní hrdina Polska, Litvy, Běloruska, USA, čestný občan Francie), a to dokonce i když se rolníci chtěli sami vykoupit a uhradit všechny možné platby; a polské povstání z roku 1863 bylo v podstatě vzbouřením polských majitelů nevolníků-nacistů proti zrušení nevolnického práva v impériu.

Tento velkopolský-nacistický projekt je po dobu posledních několika staletí až do současné doby příčinou i všech ostatních neúspěchů Polska jako státu, a to přivrženectví k němu do budoucna se svalováním všech velkopolských neúspěchů na Moskvu ani výhledově Polsku nepřinese nic dobrého.

Nicméně i za těchto okolností lidé původem z Polska a jejich potomci vnesli svůj, někdy i velmi významný, vklad do rozvoje Rusi. A jmenovitě: hrdina války z roku 1812 N. N. Rajevskij (23. července 1812 v boji u vesnice Saltanovka v kritickém okamžiku boje osobně vedl do útoku Smolenský pluk. Podle legendy ho doprovázeli jeho dva synové ve věku sedmnácti a jedenácti let, přestože sám Rajevskij tuto skutečnost následně nepotvrdil. Boj skončil naším vítězstvím a sám N. N. Rajevskij byl raněn kartáčovou palbou do hrudi. Díky tomuto vítězství armáda P. I. Bagrationa unikla porážce, což vyvolalo Napoleonův hněv a stalo se jedním z předpokladů jeho budoucí porážky), P. I. Čajkovskij, K. E. Ciolkovskij, V. I. Lopušinskij, F. E. Dzeržinskij, maršál Sovětského svazu K. K. Rokossovskij – ti všichni měli polská příjmení nebo byli etnickými Poláky. Mnozí z těchto lidí se poté, co se osvobodili od polsko-nacistických manýrů a tužeb, stali ruskými lidmi.

Vysvětlení. Václav Ivanovič Lopušinskij (1856 – 1929) tvůrce parních lokomotiv série E, které byly v našem státě nejrozšířenější a napomohly nám dostat se z hospodářského rozvratu po občanské válce, vybudovat průmysl v prvních pětiletkách, zvládnout Velkou vlasteneckou válku a obnovit po ní naše národní hospodářství.

Parní lokomotiva série E (výchozí projekt z roku 1909) byla skvostem inženýrské mysli, i když ne proto, že by svými technickými charakteristikami

→ → →

HLAVA 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

předehnila svou dobu, ale proto, že po dobu více než půlstoletí odpovídala potřebám a provozním podmínkám (reálným možnostem) železnic Ruska – SSSR. Odpovídala: našemu dopravnímu hospodářství a reálným podmínkám jeho zdokonalování, vozovému parku, počasí a podmínkám technické obsluhy ve většině dep na celém území státu.

Přestože se od konce dvacátých let 20. století nejednou ozývaly hlasy, že tato parní lokomotiva již „morálně zastarala“, tak jsme prostě neměli takové ekonomické možnosti, abychom v historicky krátkých lhůtách provedli kardinální rekonstrukci železnic na celém území SSSR. A proto byly právě tyto parní lokomotivy, které konstrukčně nejlépe odpovídaly přepravním a provozním podmínkám většiny železnic státu, neustále modernizovány až do konce čtyřicátých let 20. století, vyráběly se až do roku 1957 a masově byly provozovány do konce sedmdesátých let 20. století, přestože v řadě případů na nákladově nevytíženějších tratích a z hlediska terénu nejproblematičtějších úsecích musel být použit dvojitý záprah, dvě na jeden vlak. Parní lokomotivy podle nových projektů s dokonalejší konstrukcí se začaly vyrábět od začátku třicátých let (FD, IS a SO, po válce potom L, LV, P36), ale ty vytěšňovaly parní lokomotivy série E pouze v té míře, v jaké byly rekonstruovány železniční tratě a především na nevytíženějších úsecích. S konečnou platností se parní lokomotivy série E přestaly na železnicích SSSR používat až v roce 1986.

Tyto lokomotivy byly výjimečně spolehlivé, nenáročné a provozuschopné dokonce i v podmínkách válečných *přifrontových* krizových situací a slabých tratí (včetně tratí poskládaných z „kolejnicových úlomků“: v důsledku katastrofálního nedostatku standartních kolejnic se tratě skládaly z neúplných kousků, vyřezaných ze zbytků kolejnic poškozených válkou). Jejich obsluha „se dala provádět kdekoli na koleně“, vytápět se dali „kdečím“ a bylo možné pro ně použít vodu, jaká byla právě „po ruce“. Společně s parními lokomotivami série SO byly součástí sestavy „konvoju parních lokomotiv zvláštní rezervy Národního komisariátu dopravních spojů“. (Parní lokomotivy Sergo Ordžonikidze byly vytvořeny na základě konstrukce parních lokomotiv typu E se zajištěním vzájemné zaměnitelnosti nejdůležitějších uzlů a dílů u lokomotiv obou sérií: parních lokomotiv SO bylo vyrobeno 4 487 kusů.) Takže nebyť parní lokomotivy série E (kterých bylo od roku 1912 do roku 1957 vyrobeno okolo 11 000 kusů, což je světový rekord v počtu vyrobených kusů i z hlediska *doby provozování jednoho a toho samého konstrukčního typu*) mohly být dějiny státu jiné, daleko krušnější.

Byl to hlavní a nejpočetnější typ parních lokomotiv na železnicích SSSR s využitím jak pro nákladní, tak i osobní vlaky (přestože se využíval především pro nákladní vlaky). Zhodnotíme-li roli, jakou tato parní lokomotiva sehrála v životě našeho státu a dobu jejího vzniku na sklonku impéria, je to

→ → →

dokonce včetně pokřesťanštěných židů a jejich potomků (P. P. Šarifov – vicekancléř Petra I., K. V. Nesselrode – ministr zahraničí Mikuláše I., Je. F. Cancrin – ministr financí Alexandra I. (od roku 1823), a potom Mikuláše I., přestože řada zdrojů popírá, že by K. V. Nesselrode a Je. F. Cancrin měli židovské předky; početní chlápci-kantonisté¹ z dob Mikuláše I., kteří udělali kariéru v armádě a v námořnictvu, a jejich potomci jsou také příklady tohoto druhu). A mnozí z těchto „cizáků“ a jejich potomků sloužili Rusku čestně, *neboť se z nich v podstatě stali ruští lidé své epochy*².

---

možné považovat za záměr realizovaný v dostatečném předstihu Shora prostřednictvím V. I. Lopusinského. Přestože sám Lopusinskij v době občanské války opustil Rusko společně s děníkinovci a v roce 1920 se vrátil do Polska, kde stihnul ještě zkonstruovat jednu parní lokomotivu Tu23, než v roce 1929 zemřel. Navíc byla v roce 1889 za jeho účasti na Kolomenském závodě na výrobu parních strojů zkonstruována ještě jedna „převratná parní lokomotiva“ – série O (od roku 1890 do roku 1928 různé podniky vyrobily více než 9 000 kusů různých jejích modifikací, z nichž nejznámější je O^V).

¹ (pozn. překl.) Nezletilí synové nižších vojenských šarží vedení u vojenského úřadu, kteří byli kvůli tomuto svému původu povinni vykonávat vojenskou službu. Kantonisté se učili v kantonských školách (dříve se nazývajících garnizóny), a proto se jejich absolventům říkalo kantonisté. Toto slovo bylo převzato z pruského názvu plukovního okruhu – kanton. Od roku 1827 se takto nazývaly i finské, cikánské, polské a židovské děti-rekruti (<https://ru.wikipedia.org/wiki/Кантонисты>).

² A. V. Kolčak (1874 – 1920) k nim nepatří. Má se za to, že byl potomkem (prapravnukem) tureckého vojenského velitele Iliasa Kolčaka-paši (datum narození neznámé, zemřel roku 1743), který byl zajat polním maršálem Ch. A. Minichem v roce 1739, když mu Kolčak-paša vydal pevnost Chotin. A protože sultán Mahmud I. považoval vydání pevnosti za zradu, odsoudil Kolčaka-pašu k trestu smrti. Ten se proto po skončení války usadil v Polsku, kde nastoupil do služby k magnátovi Josefovi Potockému. V roce 1794 se potomci Kolčaka-paši přestěhovali do Ruska a po přestoupení na pravoslavnou víru byli povýšeni do šlechtického stavu (jen tak pro informaci: přešli do služeb Ruska, když byly vyhlídky Polska bídné. V roce 1794 došlo k povstání pod vedením Tadeusze Kościuszka, jehož porážka vedla ke třetímu rozdělení Polska v roce 1795). Sám Ilias Kolčak se narodil v Moldavsku, a potom se nechal najmout do turecké armády, kde přijal islám a začal dělat kariéru.

Jeho potomek A. V. Kolčak několik dnů po Velké říjnové socialistické revoluci poslal britskému králi Jiřímu V. žádost, aby byl přijat do služby v britské armádě *za jakýchkoliv podmínek*. Jeho žádosti bylo vyhověno, **takže**

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

z právního hlediska 30. prosince 1917 oficiálně začala jeho služba britské koruně. V roce 1918 ho *britské velení poslalo do Ruska „udělat pořádek“ ve vzbouřené kolonii* a on rozkaz svých pánů začal plnit napřed v postavení ministra války Direktoria, a potom po dohodě s interventy zorganizoval vojenský převrat a prohlásil se za „nejvyššího vládce Ruska“. Takže **jako „nejvyšší vládce Ruska“ Kolčák zároveň sloužil britské koruně** a navíc byl ještě v tajných službách USA. To znamená, že se jednalo o zrádce Rusi-Ruska, proti čemuž byla jeho nevěra manželce S. F. Kolčakové a bezectný román s manželkou svého kolegy A. V. Timirjovovou, idealizovaný v liberastkém historicky lživém filmu Admirál, pouhou malicherností (film a televizní seriál Admirál natočil režisér A. Kravčuk v roce 2008 na objednávku 1. kanálu ruské televize za podpory Goskina /Státního filmu/ a Sverdlovského filmového studia, scénář napsali Z. Kudrja a V. Valuckij).

Vypadá to, že se tímto filmem probritské mafie v Rusku pokoušely „očistit“ svého agenta-operativce: z celého filmu je pravda jen to, že byla rusko-japonská válka, 1. světová válka 20. století, že byla revoluce a občanská válka, a že Kolčák a Timirjovová žili v této historické epoše.

Co se týče osudu A. V. Timirjovové (1893 – 1975), která v SSSR prožila mnohá léta ve vězení a ve vyhnanství, tak je třeba si uvědomit, že kdyby A. V. Kolčák v občanské válce vyhrál a prolil ještě více národní krve, než jí reálně prolil (v letech 1918 – 1919 jen na Sibiři postříleli řádově 40 tisíc lidí, na Uralu jen v Jekatěrinské gubernii řádově 25 tisíc lidí), tak by mohla – *bez jakýchkoliv výčitek svědomí* – prožít dlouhý život v postavení „bojové družky“ „zachránce Vlasti“ a „první dámy“. Jenže to jí holt nevyšlo... Takový už bývá osud „trávy na válečném poli“.

Zdá se tedy, že lokajství a nečestnost jako životní principy, byly u Kolčáků rodovou črtou po dobu několika pokolení, což se projevovalo v podobě zrady předešlému vládci, když se ocitl v krizi. Ovšem jako lokajové byli schopní a jejich profesionalita byla v „nekrizových časech“ žádaná, to se jim upřít nedá.

A. V. Kolčaka v podstatě interventi zradili (spojenci bílých), takže se ocitl v rukou rudých a byl z rozkazu bolševického Irkutského válečného revolučního výboru zastřelen.

Dnes se z něho někteří pokoušejí udělat ruského vlastence a „zachránce Vlasti před židy a bolševiky“, kterému jeho současníci neporozuměli, a jehož věrolomní spojenci vydali na milost a nemilost bolševikům.

Existuje taková historická anekdota¹ připisovaná markýzi de Custinovi (Astolphe Louis Léonor, 1790 – 1857, autor knihy *La Russie en 1839*), který navštívil Rusko za vlády cara Mikuláše I.:

«Na bálu pořádaném u dvora markýze de Custina oslovil car Mikuláš I.:

— Vy si myslíte, že všichni tito lidé okolo vás jsou Rusové?

— Samozřejmě Vaše Veličenstvo...

— Jenže nejsou. Tento je Tatar, tamten Němec, tenhle Polák a támhle stojí žid a Moldavan.

— A kteří jsou tu tedy Rusové, Vaše Veličenstvo?

— Všichni dohromady jsou to Rusové!» (v jiné verzi: My všichni dohromady jsme Rusové!)

Jedním z úkolů, který řešila carská vládnoucí „elita“, bylo poskytování pomoci národním („místním“) „elitám“ na podporu režimu vykořisťování „člověka člověkem“ v národních společnostech, a to včetně potlačování vzpour s využitím sil pravidelné armády (například Pugačovovo povstání bylo mnohonárodnostní a potlačovala ho pravidelná armáda jak v zájmu zachování dynastie Romanovců, režimu nevolnického práva a celistvosti impéria, tak i v zájmu regionálních ná-

---

¹ Přímé odkazy na tento text markýze de Custina se najít nepodařilo. Zato jsme našli tvrzení, že je to báchorka vymyšlená v sovětské době. Toto tvrzení je zvláštní tím, že tehdy bylo přijato Mikuláše I. prezentovat jako svěhlavého despotu a ne vlastence mnohonárodnostního Ruska. Nicméně nezávisle na svém původu je tato historická anekdota ze sociálního hlediska pravdivá. A de Custin popisuje v tomto smyslu velmi podobnou příhodu z bálu v Michajlovském zámku:

«...všeobecná pokora nás nutí myslet si, že tu u nás panuje stejnorodost. Nenechte se mýlit; neexistuje žádný jiný stát, kde by se rasy, mravy, víra a myšlení lišily tak moc, jako je tomu v Rusku. Mnohotvárnost leží v hloubce a stejnorodost na povrchu: ta naše jednota je pouze zdánlivá. Jen se prosím podívejte, nedaleko od nás stojí dvacet důstojníků; a jen ti první dva jsou Rusové, za nimi stojí tři z Poláků, kteří jsou nám věrní, ostatní jsou částečně Němci; stává se, že dokonce i kyrgyzští chánové mi posílají své syny na výchovu mezi našimi kadety. Tady je jeden z nich.“ A s těmito slovy ukázal prstem na *malou čínskou opičku (to jsou slova „osvíceného“ a „humanistického“ Evropana markýze de Custina, ne „despoty“ a „svěhlavého tyрана“ Mikuláše I.)* v podivném aksamitovém obleku blyštícím se od hlavy až k patám zlatem; na hlavě tohoto mladého Asiata se skvěla vysoká vzpřímená špičatá čepice s velkými, nahoru přehnutými okrouhlými okraji podobná šaškovské čapce. „Společně s tímto chlapcem je zde na mé náklady vychováváno a své vzdělání získává dvě stě tisíc dětí.“»

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

rodních „elit“; v „neruských národních“ regionech docházelo i ke vzpourám menšího rozsahu, které také byly potlačovány s využitím sil pravidelné armády).

Takže principy kádrové politiky Ruského impéria byly projevem mravů a etiky rodového zřízení v jeho mnohonárodnostní verzi a vyšvihnout se z prostého lidu mezi carskou „elitu“ – stát se dědičným šlechticem (a tím spíše probjovat se do nepočetné skupiny klanů, které od pokolení k pokolení zásobovaly impérium byrokraty a vyššími vojenskými důstojníky) nebylo jednoduché pro nikoho, a to bez ohledu na jeho národnost. Dynastie Romanovců tupě podporovala stavovskokastovní zřízení jako údajně Bohem dané, neboť nejlépe odpovídalo mravům a etice špiček rodové hierarchie klanů a osob a nestarala se o rozšíření kádrové základny řídicího sboru cestou vzdělávání prostých lidí a zapojování jejich představitelů do státního řízení na všech úrovních, včetně vědy a vzdělávacího systému. Jenže pro bezkrizový rozvoj státu bylo objektivně zapotřebí vykořeňovat rodovou davo-„elitářskou“ protikřesťanskou etiku a demontovat stavovsko-kastovního zřízení¹. Takže v důsledku ignorování *programově (politicky-algoritmické) básně* A. S. Chomjakova – Rusko (1839, viz Příloha č. 10 tohoto dílu), odmítání svolat Koncil ruské pravoslavné církve², a také kvůli uvádění

---

¹ Jako to proběhlo v Japonském císařství v důsledku reformy Meidži (1868 – 1889).

² O nutnosti svolat Koncil psal arcibiskup Ignatij Brjančanin v letech 1862 – 1867: viz jeho zápisky O nutnosti provedení Koncilu o současném stavu Ruské pravoslavné církve:

«Bude-li Koncil proveden pod vlivem intrik, odchýlí-li se od svého cíle a místo Bohu bude po vůli lidem, tak ať se raději nekoná: neboť tím způsobí velkou škodu, povede to k ráznému a hlasitému roztržce! A jestliže naopak milosrdenství Boží napomůže tomu, aby Koncil proběhnul s vytoženým úspěchem, jako se to povedlo Ekumenickým a Místním koncilům pravoslavné církve, budou blahodárné plody Koncilu jak v duchovním, tak i v občanském ohledu neuvěřitelně velebné a převeliké.

V duchovním ohledu se dostaví triumf pravého Kristova učení, o kterém se u nás dosud téměř nesmělo mluvit (vyčlenili jsme v citaci tučně). Až bude Kristovo učení se vši otevřeností vysvětleno, tak padnou, nebo přinejmenším velice zeslábnou všechna kacířská učení, Pravoslavný národ se utvrdí ve svém Pravoslaví a mnozí jinověrci se uchýlí pod střechem Pravoslaví. Pravo-

→ → →

do života ustanovení již dříve nejednou zmiňovaného výnosu O kučařčinyých dětech¹, který zablokoval dětem „prostých lidí“ přístup ke vzdělání, se Ruské impérium zhroutilo z vnitřní příčiny **podmíněné systémovými principy jeho neschopnosti** zformovat řídicí sbor v potřebném počtu a z lidí potřebné kvalifikace, který by v návaznosti pokolení úspěšně odhaloval a řešil problémy rozvoje lidstva a státu. Všechny ostatní příčiny krachu Ruského impéria jsou druhořadé nebo představují již důsledky a průvodní podmínky odvíjející se z účinků této – hlavní – příčiny: chronické neschopnosti řídicího sboru impéria, který se klanově-„elitářsky“ odtrhnul od společnosti a začal žít ve světě svých iluzorních fantazií a tužeb, pravověrně a v předstihu (tj. na základě schématu „prediktor-korektor“) odpovídat na „výzvy doby“.

Impérium a *sebedestrukční* bezvládní Prozatímní vlády liberál-buržoustů 7. listopadu 1917 nahradila Sovětská moc. Formování Sovětské moci v roce 1917 a v letech občanské války mělo dvojí charakter:

- Na jedné straně – Sověty jako orgány moci zřizovali místně sami lidé – z větší části to byli bolševici původem z prostého lidu. To znamená, že „*zdola*“ se utvářela a formovala státnost Sovětské moci

---

slaví musí být přijato v celé své ucelenosti a plnosti, aniž by bylo v jakémkoliv ohledu připuštěno hanobení Svatého Ducha.

V občanském ohledu takový Koncil sjednotí lid Pravoslavné víry v jednotný národ, byť by se tento národ nacházel v různých státech a podléhal tak rozdílnému občanskému řízení. V Rusku by takový Koncil musel silně zapůsobit na rozkol, který má v současné době velmi mnoho opor v pravidlech a ustanoveních Ekumenické církve. Američané a Angličané pak budou nuceni nenásilně, jen díky zdravému smyslu přijmout Pravoslavnou víru takovou, jaká je, bez jakýchkoliv změn a výjimek» (uvedeno podle publikace na webu: <http://pravbeseda.ru/library/index.php?id=464&page=book>). Ve své podstatě se jedná o návrh vypracovat a realizovat projekt globalizace na základě návratu ke Kristovu učení v jeho původní, „elitami“ nepřekroucené podobě, kdy je církev – církví Boží a ne církví césarovo (vládce, zosobňujícího v sobě vládnoucí „elitu“, který je rukojmím jejího korporativního egoismu: osudy Anny Leopoldovny, Petra III. a Pavla I. jsou toho těmi nejlepšími příklady).

¹ Vysvětlení k této otázce viz odkazy v uvedených kapitálách: 10.1.2 (díl třetí tohoto kurzu) a 13.2.1 (díl čtvrtý tohoto kurzu); a také v analytické zprávě vnitřního prediktora SSSR – Vládnoucí moc na Rusi a Rus: o možnostech promeškaných i těch aktuálních... ze série K současné situaci č. 4 (111), listopad roku 2013.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

jako celonárodní přímá a operativní demokracie – samoděržaví/samovláda lidu. Jenže problémem bylo, že Sovětská moc nemohla v té době získat potřebnou kvalitu kvůli masové nekompetenci jejích aktivistů – původem z prostého lidu, kteří nezískali vzdělání potřebné pro řízení státu.

- A na druhé straně od samotného počátku zednáři prolezlé vedení marxistické strany RSDRP(b) – RKP(b) – VKP(b) formovalo Sověty vyšších úrovní státní moci a vstupovalo do nich s cílem všim právem i *neprávem* (z latinského *Per fas et nefas*) podřídít marxistickému projektu i sobě osobně nižší Sověty. Tj. shora probíhalo formování státnosti Sovětské moci v podobě zednářské diktatury realizované v podobě falešné demokracie uplatňované zprostředkovaně přes jedinou vládní stranu, která byla propagandou vykreslována jako avantgarda všeho lidu. *Tohoto procesu se účastnili (a také ho samozřejmě ze zákulisí řídili) lidé, kteří sice získali dobré vzdělání, jenže orientované na realizaci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha a ne na řešení úkolů vyhlášených Sovětskou mocí jako její ideály.*

Výsledkem procesu formování státnosti SSSR na začátku třicátých let 20. století se tedy stala dost specifická a vnitřně různorodá sociální formace skládající se na všech úrovních „vertikály moci“:

- ze zednářství ve dvou jeho základních větvích: pseudosocialistické zednářství na ideovém základu *esoterického skutečného marxismu*¹ a

---

¹ Veřejným lídrem a prorokem tohoto směru byl L. D. Trockij (Bronštejn). G. Je. Zinovjev (skutečné příjmení Radomyslskij, předseda výkonného výboru Kominterny v letech 1919 – 1926) také patřil k tomuto směru. Marxisté-esoterici si pro sebe marxistické texty vykládali poněkud jinak, než jak je vysvětlovali davu marxistů-exoteriků tvořících hlavní masu členů strany a také bezpartijních přívrženců marxismu a socialismu, kteří z různých důvodů do strany nevstoupili.

O „esoterickém marxismu“ viz: I. Landovskij – Rudá symfonie. Jedná se o román-mystifikaci, jehož účelem je rozšířit ve společnosti informace o existenci a činnosti nadnárodního řízení realizovaného na mafiánských principech. Takže:

- Vše, co v něm o marxismu a světové revoluci při výslechu ve speciální vile říká postava nazvaná jménem reálného trockisty G. Ch. Rakovského, který byl v roce 1938 odsouzen na dvacet let, v podstatě odpovídá plně

→ → →

buržoazně-liberální zednářství na základě tradičních biblických věrouk a bezostyšného ateismu:

- ti první kontrolovali partajní a sovětský aparát;
- ti druzí zase Akademii věd a přes společenský institut „vědu“ zase vzdělávací systém, jako odborníci-profesionálové pracovali ve státním aparátu a podíleli se na řízení hospodářství i ozbrojených sil, kde zaujímali občas velmi vysoké funkce.

Ale ani buržoazně-liberální větve zednářství nebyla stejnorodá a skládala se ze dvou částí:

- kosmopolitní (internacismus – jeho nositeli jsou po dobu mnohých desetiletí naši domácí „zapadníci“ /„milovníci“ *Západu*/ různých národností a mnozí představitelé židovsko-judaistické diaspory);
- a imperiální (jinak řečeno – „elitáři“–gosudarstvěníci /*přivrženci silné státní moci a jednotného státu*/ – svou sestavou především Velkorusové a potomci dávno poruštělých „cizáků“ bez ohledu na jejich národnostní původ, včetně určitého množství představitelů židovsko-judaistické diaspory).

A vzhledem k tomu, že obě větve zednářství tak jako tak pracovaly pro biblický projekt globalizace, tak jim výše stojící „bratři“ umožňovali ponechat si své ideologické zaměření a kuloárně-

---

funkci řízení, historické minulosti a systému vzájemné součinnosti toho, co v marxismu bylo „ohlášeno a co zůstalo nevyřčeno“.

- A ten příběh, jak doktor Josif Landovskij, kterého měl údajně za vynikající úspěchy v oblasti narkologie a toxikologie NKVD (Národní komisariát vnitřních záležitostí) zaangažovat ve své práci, takže byl z tohoto titulu přítomen u výslechu G. Ch. Rakovského; který prý na psacím stroji nařukal dvěma prsty nezaevidovaný exemplář stenogramu výslechu; a když zanechal práce v NKVD, tak tam na něj, jako na svého pracovníka se znalostí utajovaných věcí, měli zapomenout a přestat se o něj zajímat; no a potom se tento člověk v letech Velké vlastenecké války měl ocitnout na Leningradské frontě, kam sebou vláčel svůj osobní archív, který prý tajně vynesl ze speciální vily NKVD, kde žil, když pro NKVD pracoval; a tak se díky celému tomuto náhodnému řetězci hrubých porušení systému ochrany státních tajemství fungujícího v SSSR měl potom jeho osobní archív plný tajemství najít u jeho mrtvol – to je všechno mystifikace, která měla pravděpodobně vysvětlit, jak se tato informace, která se skutečně neměla dostat na veřejnost v SSSR ani na Západě, stala v marxistických – psychotrockistických – kruzích všeobecně známou.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

neveřejně diskutovat na témata „sociální filosofie“ a „politologie“, přičemž přerůstání takových diskusí v likvidační válku ideových protivníků blokovali¹.

- z nositelů marxistické ideologie stojících mimo zednářské struktury, kteří věřili ve vědeckou způsobilost marxismu, tj. z marxistů-exoteriků – členů strany a nestranických přívrženců socialismu důvěřujících výkladu života na základě marxistických textů stranickými vůdci.
- z profesionálních byrokratů (včetně právníků), jejichž hlavními vlastnostmi jsou:
  - absolutní bezzásadovost a bezideovost (v tom smyslu, že byrokraté jsou schopni odvolávat se na jakoukoliv ideologii a měnit své „ideologické názory“ v míře změny politické konjunktury a názorů zákulisní „vládnoucí strany“) – **nestydatost a bezcharakternost jsou jejich životními principy, což také tvoří základ formování byrokratické korporace;**
  - lokajská úslužnost ve vztahu k „pánovi“² (byrokracie je konceptuálně bezmocná, není schopná řídit na základě plné funkce, přestože se snadno začleňuje do programově-adaptivního modulu systému řízení, a proto také může samostatně-bez pána vydržet jen relativně krátkou dobu);
  - nechuť a neochota vnikat do podstaty věci (neboť to je podle jejich názoru povinnost podřízených profesionálů-odborníků – lidí druhé a třetí kategorie, přičemž oni sami sebe samozřejmě řadí mezi lidi „první kategorie“) a záměna reálné funkční práce za oběh dokladů a formální výkaznictví.
- ze skutečných bolševiků – různého sociálního a etnického původu, jak uznávajících marxismus za vědecko-teoretický základ bolševismu, tak i těch, co ho za tento základ neuznávali, jak z těch, kteří

---

¹ Jen do té doby než byl L. D. Trockij v roce 1927 vyloučen z VKP(b) (po pokusu trockistů o státní převrat v den desátého výročí Velké říjnové socialistické revoluce) a později vypovězen ze SSSR (v únoru 1929). Poté obě zednářské mafie přešly od diskusí k likvidační válce ideových protivníků a jejich lidí.

² Od začátku třicátých let 20. století byrokracie uznala za svého „pána“ J. V. Stalina.

vstoupili do strany, tak i z „bezpartijních bolševiků“ (tento termín existoval v leninsko-stalinských dobách).

Ve výsledku v té době, kdy zednářství dostatečně navýšilo potenciál k roznicení 2. světové války 20. století, J. V. Stalin *jako osoba zosobňující SSSR* vyhovoval vedení zednářství stojícímu nad jeho oběma výše vyjmenovanými větvemi, přívržencům socialismu, kteří věřili ve vědeckou způsobilost marxismu, byrokracii, která po všem, co se dělo ve třicátých letech uznala J. V. Stalina za svého „pána“ i bolševikům, přičemž každá z těchto sil v míře svého chápání a zdrojů, které měla pod kontrolou (především celkových sociálních zdrojů a kádrových – řídicích jmenovitě), pracovala pro své zájmy a v míře svého nepochopení – na ty, kteří toho chápali a věděli více. Proto také byla politika Sovětské státnosti ve všech svých aspektech (ta globální, vnější a vnitřní) vnitřně různorodá až konfliktní. To znamená, že nebyla plně bolševická, ideově-marxistická, proburžoazně-liberální ani beze zbytku byrokraticky-hamižnická.

Navzdory této historické skutečnosti liberál-buržoouiti a marxistě-trockisti ze všeho obviňují bolševiky, kteří prý pod vedením J. V. Stalina zdeformovali jejich dobré záměry a vykreslují bolševismus jako hlavní hrozbu pro lidstvo, čímž se názorově shodují s A. Hitlerem.

Takže abychom porozuměli tomu, jaké jsou možnosti řešení problémů multikulturalismu ve státech i problémů mnohonárodnostního lidstva, musíme umět rozeznat v tom, jak plynuly události v životě SSSR za leninsko-stalinské epochy, bolševické principy harmonizace vzájemných vztahů lidí a kultur v mnohonárodnostní společnosti.

Nebudeme tedy dále mluvit o případech zneužívání moci a chybách v politice VKP(b) a tehdejší státnosti, ani o reálných či imaginárních hrůzách dané epochy z nich pramenících, ale o tom, co se tehdy dělalo správně.

Jestliže si za základ vezmeme objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, tak na prvním místě stojí státní politika ochrany životního prostředí, jeho obnovy a zlepšování. Tato problematika nebyla v letech 1920 – 1940 součástí politiky Sovětské moci, avšak po vítězství ve Velké vlastenecké válce se jí v SSSR zabývat začali. 20. října 1948 bylo přijato Usnesení Rady ministrů SSSR a ÚV VKP(b) o realizaci projektů významného ruského vědce-původce V. V. Dokučajeva (1846 – 1903) – autora knihy *Naše stepi*

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

dříve a nyní, a v podstatě jednoho z prvních vědců v oblasti ekologie v dějinách současné civilizace.

«V rámci boje s dlouhotrvajícími suchy a záchrany půd bylo rozhodnuto: 1) založit do roku 1965 osm státních lesních pásem rozkládajících se přes šestnáct oblastí státu o celkové délce pět tisíc kilometrů; 2) založit velikostně významné masivy místních lesních pásem; 3) založit 45 tisíc rybníků; 4) zřídit lesní školky; 5) zajistit zaškolení odborníků s ohledem na výsadbu, pěstování, udržování a ochranu lesů a vodojemů; 6) začít využívat v oblasti výsadby lesa mechanizaci. A tohle všechno byl jen začátek Stalinových ekologických plánů.

V květnu roku 1949 – tedy v době, kdy vrcholila Berlínská krize! – Rada ministrů SSSR vydala usnesení o boji proti znečišťování ovzduší a zdokonalování sanitárně-hygienických podmínek v obydlených místech. Tímto usnesením: 1) se přísně zakazovalo stavět nebo obnovovat průmyslové podniky bez čističek; 2) se předepisovalo zavádění povinných kurzů o problémech ochrany životního prostředí na technických vysokých školách; 3) byl schválen program výroby kontrolních a měřících přístrojů pro sledování stavu okolního prostředí; 4) se předepisovalo státním hygienickým inspekcím systematicky shromažďovat a zveřejňovat materiály o průmyslových emisích do ovzduší.¹

Tato usnesení spouštěla gigantické mechanismy v oblasti ekonomiky a sociálního života. Například v průběhu pouhých čtyř let od roku 1948 byl plán výsadby lesních pásem rozpočítaný na sedmáct let splněn z jedné třetiny. V novinách v té době nazývali boj s erozí půdy a dlouhotrvajícími suchy „svatým dílem“. Propaganda srovnávala postup ve výsadbě státních lesních pásem se „stalinskými úderý“² z roku 1944. Přitom však autorství

---

¹ V podstatě tak bylo vytvořeno nové odvětví národního hospodářství, které mělo v míře růstu produktivity práce v jiných odvětvích a uspokojování potřeb společnosti a státu v různorodosti produkce začít využívat uvolňované pracovní zdroje.

² Pozn. překl. 6. listopadu 1944 vystoupil J. V. Stalin na slavnostním zasedání Moskevského sovětu, stranických a veřejných organizací hlavního města při příležitosti 27. výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Ve svém vystoupení poprvé nazval rozhodující úspěchy sovětských vojsk v kampani roku 1944 „úderý“, přičemž obzvláště vyčlenil deset velkých útočných operací, jež skončily porážkou nepřitele. Stalin poznamenal, že zatímco léta 1941 – 1942 byla obdobím útočných operací nepřátelských vojsk a jejich postupu do hloubi SSSR, rok 1943 obdobím zásadního zvratu na sovětsko-německé frontě, tak rok 1944 se stal rokem rozhodujících vítězství, jejichž výsledkem byl ústup německých vojsk k hranicím Německa.

V následujících letech se pojem „deset stalinských úderů“ pevně zakořenil

Základy sociologie

projektu Stalinovi připisováno nebylo a mluvilo se výslovně o významném půdoznalci Dokučajevovi. Na projekt byly vyčleněny gigantické pracovní zdroje.»¹ (Viz agitační plakát níže)

---

v sovětské ideologii a po dobu mnohých let, byť i s některými přestávkami, se objevoval v literatuře a publicistice vydávané jak v SSSR, postsovětském Rusku, tak i za hranicemi (https://w.histrf.ru/articles/article/show/diesiat_stalinskikh_udarov).

¹ V. M. Sidorov – Pátá lekce o marxismu. Socialismus. Přeměna světa – internetový zdroj: <http://valentin-aleksy.livejournal.com/7252.html?thread=528212>.

Viz také: Stalinská ekologická revoluce – Proletářské noviny, internetová verze: http://pgazeta.narod.ru/4_1999_7_.html.

V poststalinských dobách se postarali, aby to vše upadlo do zapomnění, což je jeden z projevů, v němž se odráží protilidovost všech poststalinových režimů. «Mnohá lesní pásma byla vykáčena, o několik tisíc rybníků a vodojemů určených k chovu ryb se přestalo pečovat a 570 lesních ochranných stanic založených v letech 1949 – 1955 bylo na příkaz N. S. Chruščova zlikvidováno.»¹

Kromě toho bylo za dob Chruščova zlikvidováno velké množství „kolchozních hydroelektráren“ na menších řekách, vysušeno velké množství bažin, což na mnohých územích snížilo úroveň spodních vod, neprospělo ekologii státu a vytvořilo předpoklady k rozsáhlým letním „přírodním požárům“². Kazachstán vděčí N. S. Chruščovovi za ekologickou katastrofu³, která vznikla v důsledku agresivního, parazitického a kořistnického „osvojování celin“, které sám osobně i přes varování vědců inicioval.

V dnešní době je praktická realizace vědecky podložených, životně způsobilých programů tohoto druhu na ozdravení biosféry a kultivaci životního prostředí potřebná ve všech státech a ve všech regionech, neboť pouze to se může stát předpokladem úspěšného vyřešení všech ostatních problémů civilizace.

A především jsou tyto programy nezbytné pro úspěšnou realizaci státní politiky ozdravení obyvatelstva v návaznosti pokolení, která by ani tak nebazírovala na rozvoji medicíny (jejích technologií) a vnučování obyvatelstvu různorodých „zdravotních služeb“, jako spíše napo-

---

¹ I nad dlouhotrvajícími suchy zvítězíme! Stalinský plán přeměny přírody (Část třetí): http://so-l.ru/news/show/i_zasuhu_pobedim_stalinskiy_plan_pr_k.

² Šlo o rozsáhlá hrubá narušení obecně biosférických zákonitostí, kterým je podřízen život lidí.

³ Větrná eroze půd vedla ve stepní zóně k desertifikaci (proces rozšiřování pouště v důsledku činnosti člověka) rozsáhlých území a snížení jejich úrodnosti.

Jedna prашná bouře je schopná z rozsáhlého území odnést až 15 – 20 cm půdního pokryvu i s případným osivem, přičemž potom trvá přinejmenším 1 000 let, aby se tento půdní povrch opět obnovil. Reálnou ochranou před větrnou erozí je zachování integrity povrchových vrstev půdy a travnatého pokryvu, jenže k tomu jsou potřebné speciální zemědělské technologie a techniky, které se liší od těch, jež jsou využívány v lesní zóně, kde se taková větrná eroze půd neprojevuje.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

máhala přechodu lidí ke zdravému způsobu života, čímž by se snížily jejich dispozice k onemocnění i úrazovost.

Politika ozdravení obyvatelstva může být úspěšná pouze v tom případě, kdy se opírá o specifické druhové zákonitosti charakteristické pro druh Člověk rozumný. Propaganda a státní podpora zdravého způsobu života byla součástí bolševické státní politiky, viz například fotografie níže v porovnání se současností.

Zleva fotografie z roku 1928. Takové dětské mítinky byly tehdy organizovány po celém státě, neboť politika státu byla zaměřena na vykořeňování alkoholismu a ochranu dětí před alkoholismem rodičů a jeho důsledky pro budoucí pokolení. Jinou věcí bylo, že si tehdy neuvědomovali, že alkoholismus vzniká z takzvaného „kulturního pití“, které brali jako životní normu.

Zprava fotografie z dnešních dnů. To, co je na ní zachyceno, má masový charakter a stát vede politiku další reprodukce této neřesti, což vede k „se-begenocidě“ obyvatelstva.

Takto vypadá názorný rozdíl mezi politikou bolševismu a liberalismu.

Státní peníze a peníze společenských organizací byly vkládány do masového tělovýchovného hnutí a ne na efekt do „špičkových“ sportovců. Za tímto účelem byla zakládána všeobecně dostupná sportovní zařízení: sportovní hřiště a stadiony, „střediska vodních sportů“¹, le-

¹ A jak vypadalo takové „středisko vodních sportů“ v ruském středním podnebním pásmu? – Molo pro lodě mělo maximálně tak dvacet podpěr zaražených do dna překrytých dřevěnými deskami s upevněnými kruhy pro úvaz, nebo ho tvořil ponton s analogickým krytím a kruhy pro úvaz, dále tam na

→ → →

tecké kluby, také v parcích kultury a oddechu se nacházela sportovní

---

břehu bývala dřevěná bouda pro uskladnění vesel s prostory vyčleněnými pro strážce-správce. Plavební zóna byla tvořena stejnou přístavní hrází, na které však byly instalovány startovací bloky. Od mola byly ke konci ohrazeného místa ve vodě nataženy provazy s bójkami vyznačující plavební dráhy. Vzhledem k tomu, že tam byl proud, bylo na nich měření času relativní, takže ho Plavecká federace nemohla uznávat, ale množství lidí se tak mohlo věnovat tělovýchově prakticky bezplatně a upevňovat si své zdraví i zdraví budoucích pokolení.

Skokanská věž (umožňovala-li to hloubka vodojemu) byla také dřevěné konstrukce, jež složitostí své výroby jen o něco převyšovala stavební lešení dané epochy (viz výše foto střediska vodních sportů v Tjumeni: nejdůležitější bylo, aby dřevěné části, na které lidé našlapovali bosky, byly dobře ohoblovány a neohrožilo tak, že si na nich zadřou třísku).

To všechno se dalo postavit za týden. A i v případě, kdy tající kry a jarní povodně každoročně toto „středisko vodních sportů“ zcela zničily, mohl ho každý kolchoz nebo vojáci z místní posádky snadno obnovit a zajistit tak lidem možnost bezpečně se věnovat sportu: stačilo, aby o to lidé projevíli zájem a stát už jejich iniciativu jen podpořil – ve dvacátých až třicátých letech 20. století v SSSR platilo jedno i druhé.

Fotbalové nebo sportovní hřiště (s maximem hráčů nebo atletů a minimem diváků) se dá technologicky zajistit ještě snadněji než „středisko vodních sportů“.

„Střediska vodních sportů (základny vodních sportů) byla ve dvacátých až čtyřicátých letech místem, kde si lidé mohli na loďce zapádlovat dle libosti (tehdejší loďky byly určeny k tomu, aby si na nich lidé zapádlovali a měli z toho radost, nebyly to ty dnešní „necky s lopatami“, které pro pádlování nejsou uzpůsobeny, takže „pádlování“ na nich je otravné, přestože peníze od návštěvníků takových parků vybírat nezapomínají); lidé se mohli věnovat plavání (jako druhu sportu) na otevřené vodě, provozovat skoky do vody. V přírodním vodojemu bylo nalezeno nebo vytvořeno místo, kde hloubka, rychlost proudu a stav dna zajišťovaly plavcům i skokanům bezpečnost. Po vraždě J. V. Stalina nechali v padesátých letech veškerou tuto infrastrukturu masového tělovýchovného hnutí byrokraté zpustnout. Začali potom stavět drahé bazény, jejichž množství ve státě nebylo takové, aby nahradilo „střediska vodních sportů a zajistilo, aby se lidé mohli masově věnovat tomuto sportu nezávisle na svém věku.

A proč se o tom tak rozepisujeme? Protože plavání je s ohledem na tělovýchovu jedním ze sportů, který nejvíce prospívá lidskému zdraví (a tím spíše je-li provozován ve volné přírodě, kde nedochází k otravě chlórem nebo popáleninám sliznic) a také nejméně úrazový.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

zařízení, která bylo možné využívat bezplatně nebo za „symbolickou“ cenu¹.

Typické provinciální „středisko vodních sportů“
ze stalinských dob: Tjumeň, rok 1951.

V absolutní většině případů to byla otevřená sportoviště, kde si lidé mohli upevnovat své zdraví a rozvíjet tělo na čerstvém vzduchu, ve vzájemné součinnosti svého organismu s přírodními živly v celé jejich různorodosti.

Takže to všechno bylo v porovnání s dnešními železobetonovými sportovními komplexy nesrovnatelně levnější a dostupnější. Většinu sportovních zařízení tohoto systému masového tělovýchovného hnutí bylo možné zakládat od nuly a udržovat v provozuschopném stavu silami samotných lidí, kteří tam cvičili, nebo z jejich iniciativy, neboť při jejich budování a údržbě byly využívány všeobecně dostupné materiály příslušných regionů.

A to všechno se dělalo kvůli tomu, aby se dospělí i mládež mohli sportovně vyžívat dle libosti a mladší děti si z nich braly příklad. Nešlo o to, aby si úředníci mohli „rozporcovat“ peníze ze státního rozpočtu (tj. namastit si kapsu) a vykazovat svým nadřízeným byrokratům, že byla do provozu uvedena další údajně „sportovní“ show-byznysová zařízení².

---

¹ Přijít do parku zahrát si s přáteli na hřišti volejbal nebo se seznámit s jinými hráči bylo ještě v šedesátých letech zcela běžnou věcí. Parašutistické věže a centrifugy (kolotoče-letadla, včetně vertikálních se smyčkou Nestěrova) fungovaly v parcích kultury a oddechu nejen v oblastních centrech, ale i v mnohých dalších městech.

² Typu Zenit-arény, ze které obyvatelstvo Petrohradu nemá žádný užitek teď ani výhledově: stavba byla zahájena v roce 2007 a cena byla odhadována na 4,7 miliard rublů, do provozu měla být uvedena v roce 2009, teď už to má být v roce 2018 (to kvůli mistrovství světa ve fotbale, které se Rusko zavázalo

Odznaky GTO SSSR
prvního a druhého stupně
z let 1936 — 1940.

Všesvazová statistika výsledků z absolvování normativního souboru cviků BGTO (Buď připraven k práci i obraně – dětský soubor cviků) a GTO (Připraven k práci i obraně – soubor cviků pro mládež a dospělé) rok za rokem charakterizovala reálné ukazatele zdraví obyvatelstva v dynamice jejich změn. Bylo to velice vzdálené dnešnímu „špičkovému sportu“: na pozadí „úspěchů“ státu v této oblasti lidé ve své většině nejsou schopni splnit normy BGTO (pro školáky od 1. do 8. třídy, čtyři věkové stupně) a GTO (pro studenty starší

šestnácti let a dospělé, tři stupně) z třicátých let 20. století. Zatímco od roku 1931 do roku 1941 řádově 6 miliónů lidí splnilo normy souboru GTO prvního stupně a více než sto tisíc lidí normy druhého stupně.

Z našeho hlediska by bylo daleko lepší, kdyby:

- 95% mládeže a dospělých každoročně dokázalo splnit normy souboru cviků BGTO a GTO ve svých věkových kategoriích a stát se neúčastníkem žádných mistrovství různých úrovní ani olympijských her, kde je nutné kvůli vítězství mrzačit lidi ze všech hledisek trojjednotnosti matérie-informace-míra,
- než abychom tu měli ten současný zdravotní stav obyvatelstva a šoumenů-sportovců, který tu kultivuje liberálně-buržoazní státnost a sponzoři platící si reklamu.

A ty odznaky, které lidé dostávali za splnění BGTO a GTO, nebyly ukazatelem uspokojené ctižádosti sportovců v soutěži s jinými ctižá-

---

zorganizovat), přičemž nyní (rok 2016) se cena stavby už odhaduje na minimálně 39 miliard rublů).

A takových show-komplexů, které jsou ze sociálního hlediska k ničemu, zato jsou velice užitečné k tomu, aby si díky nim byrokraté „namastili kapsu“ ze státního rozpočtu a peněz sponzorů, je nyní ve státě mnoho a žádná masová tělovýchova se nerozvíjí a ani to není v plánu: Zenit-arény se v každé obci postavit nedají a propaganda špičkového sportu rozvoji masového tělovýchovného hnutí neprospívá. Chtělo by se nám položit otázku: Kolik by se asi za 39 miliard rublů dalo postavit různých sportovišť pro masové tělovýchovné hnutí?

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

dostivci, ale především prostředkem, díky němuž se člověk dozvěděl, jak je na tom *ze zdravotního hlediska a svého tělesného rozvoje, tak potřebných pro jeho plnohodnotný život stejně jako pro zajištění stabilního rozvoje společnosti a státu.*

Je jasné, že speciální „strava pro sportovce“, „doping“ pro dosažení špičkových výsledků a výchova šoumenů hájících „čest státu“ ve „špičkovém sportu“ v tomto schématu nefigurovaly.

- V počátečním období svého formování byl tento systém zaměřen na reprodukci zdravého obyvatelstva a zvyšování statistických ukazatelů zdraví v návaznosti pokolení.
- K jeho přeorientování z masového tělovýchovného hnutí v profesionální špičkový sport, jehož se účastní nepatrný podíl obyvatelstva státu, došlo úsilím byrokratů až v poststalině době.

To znamená, že politika Sovětské moci byla v oblasti rozvoje masového tělovýchovného hnutí z hlediska zvyšování ukazatelů zdraví obyvatelstva v návaznosti pokolení efektivní, neboť odpovídala specifickým druhovým zákonitostem charakteristickým pro biologický druh Člověk rozumný: organismus poškozovaný alkoholem a dalšími jedy, a také nedostatkem pohybu, nemůže být zdravý a tento svůj stav bude předávat dalším pokolením na základě genetického mechanismu biologického druhu (tj. na úrovni DNK a na úrovni biopolní komponenty).

Další skupinou jsou noosféricko-náboženské zákonitosti – svým charakterem mravně-etické. Úkol vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ a vybudování společnosti skutečně *svobodných lidí, jejichž vůle se pod nadvládou diktatury svědomí vzájemně přínosně doplňuje s vůlí všech ostatních čestných a poctivých lidí*, ve své podstatě spočívá ve změně mravnosti a etiky statisticky převládající ve společnosti.

Tento úkol musí být řešen v omezeních technosférické civilizace, aby lidé nejprve přešli k pravověrné mravnosti a etice, což by se stalo zárukou bezpečného přechodu k biologické civilizaci i zárukou jejího dalšího bezpečného rozvoje. Takže vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ jako jeden z aspektů tohoto komplexního úkolu předpokládá, že ve společnosti bude bezvýhradně panovat mravnost vylučující principy „to není moje věc“, „po nás potopa“, „berte mě takového, jaký jsem a komu se to nelíbí, ať mi dokáže, že má na víc“ a tak podobně. A pravověrnost se prakticky projevuje a vypracovává etikou tvořivosti a vzájemné pomoci. Taková etika se v podmínkách civilizace, která je plně závislá na technosféře a výrobě, může formovat pouze v pracovní

činnosti lidí, neboť v životě založeném na kolektivní práci, se převážná většina (negativních) zpětných vazeb od řízení stojícího hierarchicky nad společností (účinek nechvalně známé „karmy“) uzamyká na lidi přes produkci, kterou vyrábějí, na základě principu „lžička dehtu zkazí celý sud medu“: *tj. nesvědomitá práce jednoho může zmařit projekt, ve kterém pracují milióny, a na jehož výsledku ve větší či menší míře může záviset život (kvalita života) někdy stovek miliónů, pokud ne celého lidstva*; a stimulační (pozitivní) zpětné vazby vedoucí od řízení stojícího hierarchicky nad společností se projevují v podobě růstu kvality života, ve smyslu snižování statistiky různorodých nepříjemností¹: «Hleďte především jeho Království Boží a spravedlnost, a všechno ostatní (podle kontextu blahobyt pozemský pro všechny lidi) vám bude přidáno.» (Matouš, 6:33).

V této souvislosti se podíváme na mince SSSR z dvacátých let 20. století (viz fotografie). Důležité není to, že byly vyrobeny ze stříbra,

ale to, že je na nich vyraženo: „Proletáři všech zemí spojte se!“ – což je alternativou k těm principům „to není moje věc“ a „po nás potopa“, neboť to předpokládá, že lidé spojí své síly při vytváření lepší budoucnosti v návaznosti pokolení bez rozdílu svého národního a stavovsko-kastovního původu. Ty obrázky na obou mincích znázorňují a velebí práci (na padesátníku – 50 kopějek) a směřování ke světlé budoucnosti (dělník jako symbol diktatury proletariátu vybízí rolníka opírajícího se rukou o brány, aby s ním šel vstríc východu slunce).

To je také propaganda působící ne-li každý den, tak určitě každý týden, neboť do obchodů a na trh museli pravidelně chodit všichni a tak tyto mince společně s papírovými bankovkami používalo prakticky veškeré obyvatelstvo státu a děti poznávající svět chtěly od dospělých vysvětlit, co je to vyobrazeno na těch mincích a co to znamená. Takže dospělí museli dětem objasnit, že to práce je zdrojem všech blah, kterých se v civilizované společnosti dostává dospělým i dětem.

¹ Viz Předmluva k Části 4 — díl čtvrtý tohoto kurzu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Papírové peníze podporovaly stejnou ideu sjednocování lidí v práci na základě vzájemné pomoci. Příkladem tomu je třírublová bankovka z roku 1924 (viz fotografie): ve státě, kde většina

obyvательства neuměla číst a psát, obrázek na bankovce propaguje potřebu se to naučit a vzájemně si přitom pomáhat: odpočívající dělník a rolník si čtou knihu, ze které pro sebe čerpají nové znalosti¹. A stejné to bylo prakticky na všech předválečných platidlech stalinské epochy: na rublu z roku 1938 je vyobrazen horník, na třírublové bankovce – pěšák, na pětirublové – letec: pracující a obránci mírového života a tvořivosti.

Tím vším se lidem dávalo najevo, že základem zajišťujícím hodnotu peněz Sovětského svazu i prosperity všech lidí dohromady i každého jednotlivce zvlášť je práce lidí, professionalismus a svědomitost každého z nich.

Veškerá ta symbolika na sovětských penězích mluvila o tom, že nikdo nesmí být nástrojem parazitismu na práci a životě jiných lidí cestou získávání nepracovních příjmů z peněžního oběhu.

Ruské impérium bylo před 1. světovou válkou v důsledku působení a následků „Výnosu o kuchařčiných dětech“ státem zaostávajícím ve vědeckotechnické i ekonomické oblasti, čímž se připravilo o perspektivy svého rozvoje s podmínkou zachování historicky zformované kultury jako celku a státnosti jmenovitě. Porovnáme-li tempo rozvoje ekonomik Ruska, USA, Německa, Velké Británie a Francie v dané epoše, tak zjistíme, že za nimi Rusko stále více a více zaostávalo, tj.

---

¹ Jeden z kultovních aforismů sovětské epochy: «Milujte knihy, zdroj znalostí, neboť jen znalosti vás spasí, jen znalosti vás mohou učinit duchovně silnými, čestnými a rozvážnými lidmi, kteří jsou schopni upřímně milovat člověka, vážit si jeho práce a opravdově se těšit z plodů jeho nepřetržité velké práce» (A. M. Gorkij). — To je alternativa k mnohým dnešním subkulturám žijícím heslem: „Uf, to je na mne příliš dlouhé...“.

degradovalo¹. Poslední hladomor byl v impériu (oficiálně „politicky korektně“ nazývaný „neúrodou“, neboť carům se nelíbilo, že za jejich vlády hladomor po celá desetiletí systematicky zachvacoval mnohé regiony jejich impéria) v roce 1911², kdy jím trpělo řádově 32 miliónů

¹ Monarchisté s tímto hodnocením nesouhlasí: prý jsme tenkrát „krmili obilím půl světa“ a z exportu másla získávali zlata více než jeho těžbou a tak podobně. V souvislosti s tím bychom se rádi zeptali: *Když jsme v důsledku revoluce a občanské války vedoucí k našemu hospodářskému kolapsu přestali vyvážet obilí a máslo, tak proč „půl světa“ nezemřelo bez těchto našich produktů hladem?* — Odpověď na tuto otázku potvrzovaná životem je taková, že reálná statistika naší výroby, vnitřní spotřeby, exportu a importu zemědělské a průmyslové produkce za impéria byla s ohledem na perspektivu dalšího rozvoje Ruského impéria v postavení „velmoci“ vražedná, porovnáme-li tuto statistiku s analogickými ukazateli USA, Velké Británie, Německa a Francie.

Kdyby nebyla 1. světová válka 20. století v té podobě, v jaké se v reálných dějinách odehrála, a impérium se zachovalo v té podobě, v jaké existovalo v roce 1913, tak by nás do roku 1940 USA, Velká Británie, Německo, Francie a Japonsko ve svém vědeckotechnickém a vojensko-ekonomickém rozvoji natolik předhlonily, že by na náš stát pohlížely jako na pouhý objekt své kolonizace a Rusko by nemělo žádné své zbraně v potřebné kvalitě a v potřebném množství, aby dokázalo čelit takové, dost možná kolektivní, agresi „vyspělých států“ proti „domorodcům“. Takže by se události vyvíjely přesně podle té britské vojenské písně z konce 19. století: *«Na každou vaši otázku máme pro vás odpověď: My máme Maxim (kulomet: naše vysvětlení k citaci) a vy ne!»*.

² Předtím hladomor v letech 1891 – 1892 zasáhl řádově 30 miliónů lidí, počet mrtvých není znám, neboť nebyla vedena státní statistika; Rusko začalo dovážet obilí kvůli tomu, aby nakrmilo armádu a námořnictvo; dále hladomor v letech 1897 – 1898 zasáhl řádově 27 miliónů lidí. V roce 1901 hladovělo řádově 42 miliónů lidí, ze kterých jich zemřelo 2,8 miliónů. Hladomor v roce 1905 zasáhl 22 gubernií. «Rusko se fakticky nedokáže vyhrabat ze stavu hladomoru tu v jedné, tu v druhé gubernii, a to jak v době před válkou tak i v době války» (A. N. Naumov, 1868 – 1950, ministr zemědělství Ruského impéria v letech 1915 – 1916; učil se v jedné třídě s V. I. Leninem a i když byl již v emigraci, vysoce hodnotil jeho činnost).

«V roce 1907 kníže D. N. Svjatopolk-Mirskij ve Státní dumě prohlásil, že spotřeba obilí na člověka činí v Rusku 212 kg, zatímco v Anglii – 299 kg, ve Francii – 363 kg a v Německu – 317 kg. Velikost tržního (přebytečného) produktu vyprodukovaná ruským zemědělstvím byla na začátku 20. století bezvýznamná, v průměru činila maximálně 5 pudů obilí (v obchodním ekvivalentu) na jednoho vesnického obyvatele /asi 81,5 kg/. (...) ... v předrevoluční

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

lidí a zemřelo na něj 1,8 miliónů lidí; podle údajů vojenské správy řádově 40% nových odvedenců poprvé okusilo maso až za své vojenské služby.

Takže to dědictví, které se po dynastii Romanovců dostalo Sovětské moci (a to dokonce i bez zohlednění toho rozvratu po občanské válce¹), bylo opravdu „nevalné“. A aby měly národy státu vůbec něja-

---

ruské vesnici byl hlad častým hostem. A čím si vysvětlit takový stav zemědělského hospodaření? Jednou z příčin byl export obilí. Je třeba poznamenat, že v Rusku platilo celosvětové pravidlo – klidně dál vyvážet zemědělskou produkci z regionů a států, kde byl její ostrý nedostatek a dokonce tam panoval i chronický hlad. Dokonce i v letech, kdy v Rusku obzvláště řádl hladomor, nepřestalo prodávat obilí do zahraničí v miliónech pudů» (<http://vasilii-ch.livejournal.com/100007.html>).

Takže to bolševici mohou za to, že lidé za občanské války nepodpořili bílé?

Kromě toho ještě podotkneme, že se bílí v dějinách nevyznamenalí žádnými organizačně-hospodářskými úspěchy na územích, která byla pod jejich kontrolou i po několik let. Jeden z lídrů bílého hnutí se sice pokoušel nějak zorganizovat hospodářskou činnost ve státě Převeliké vojsko donské, který založil, jenže jeho spolubojovníci ho v tom nepodpořili. Byl to generál P. N. Krasnov (1869 – 1947, oběšen z rozkazu vojenského senátu Nejvyššího soudu SSSR za spolupráci s hitlerovci a účast v jejich vojenských a kárných operacích proti SSSR).

¹ V roce 1919 již bylo více než 60% parních lokomotiv neschopných provozu. Nové nákladní parní lokomotivy série E tvořily pouze 4% celého strojírenského parku.

Když navíc porovnáme technickou úroveň železnic Ruského impéria s jeho geopolitickými konkurenty, tak to také nebude ve prospěch Ruska:

- hustota železniční sítě v přepočtu na 1000 km² byla dokonce i v evropské části Ruského impéria podstatně nižší než v Evropě (podívejte se na internetu (například na odkazu: <http://szhaman.com/starje-granicy-imperiji-polsha/>) na mapu železnic tehdejšího Polska, jehož území do 1. světové války náleželo Rusku, Německu a Rakousko-Uhersku, to vám to vše ozřejmí) a za Uralem už byla jen Transsibiřská magistrála;
- ruské železnice ve své většině umožňovaly zatížení nápravy patnáct tun, zatímco v Evropě na začátku dvacátých let 20. století již na tamních železnicích překonali hranici dvaceti tun, i když tedy ne všude a v USA se již na nejvíce vytižených trasách blížili k třicetitunové hranici. Dvacetitunová hranice byla v SSSR překonána díky principům plánované ekono-

→ → →

miky pouze na nejdůležitějších trasách ve druhé polovině třicátých let 20. století, kdy začaly být pro parní lokomotivy nových projektů FD a IS účelově rekonstruovány dřívější železnice a budovány nové. Rozvrácení hospodářství v letech Velké vlastenecké války znovu snížilo traťové hospodářství na mnohých železnicích do zatížení nápravy menší než 20 tun přibližně na celé desetiletí.

A dosahovaná kapacita přepravy nákladů je jedním z ukazatelů charakterizujících sílu ekonomiky industriálně rozvinuté kultury.

V dnešní době je to stejné, jen se již jedná o otázku hustoty a kapacity sítě automobilových silnic a tím pádem o zatížení nápravy automobilu, neboť dokonalost hospodářských systémů všech států je dnes v mnohém posuzována podle možnosti dodávat náklady automobilovou dopravou na základě principu „od dveří ke dveřím“.

Železnice mohou zčásti odlehčit silnicím jen na těch nejdůležitějších nákladových trasách za podmínky, že dokážou zorganizovat rychlou přepravu přivěsů těžkých kamionů na velké vzdálenosti rychleji než silniční dopravou (železnice USA si tento trh osvojily již v šedesátých letech 20. století: viz N. Smeljakov – Byznys Amerika, zápisky inženýra — Moskva: 1967). (N. N. Smeljakov, 1911 – 1995, v letech 1955 – 1956 první tajemník Gorkovského oblastního výboru KSSS, v letech 1956 – 1957 ministr strojírenství SSSR, v letech 1959 – 1987 náměstek ministra zahraničního obchodu SSSR, laureát Leninovy ceny za vytvoření prvního zařízení kontinuálního lité oceli v SSSR na závodě Krasnoje Sormovo, kde byl od prosince 1950 do roku 1955 ředitelem.) Avšak «podle výsledků z roku 2012 činila průměrná rychlost nákladního vlaku po Rusku 9,1 km/hod. (...) Přičemž v Číně i Německu činí průměrná rychlost vlaků 50-60 km/hod., a v USA okolo 45 km» (Publikace na webu Lenta.ru – Hlemýždím tempem. Proč jsou ruské vlaky pomalejší než jízdní kolo?» <https://lenta.ru/articles/2013/02/01/trains/>). To znamená, že **postsovětské vedení Ruských železnic nebylo schopné na ruském území vytvořit ani fakticky monopolní trh rychlostních kontejnerových přeprav mezi Dálným Východem a Čínou z jedné strany a Evropou z druhé strany.** Viz například publikace o osudu rusko-čínského projektu na vytvoření jedné z přepravních tras mezi těmito dvěma státy: «V srpnu roku 2014 byla mezi Ruskem a Čínou uzavřena dohoda o výstavbě železničního mostu přes řeku Amur. Ve výsledku čínská strana postavila ze své strany jeho polovinu skládající se ze sedmnácti podpěrných sloupů a šestnácti rozpětí mezi nimi v délce 1755 metrů. Podle údajů z médií Rusko ještě ani nezačalo se stavbou své části a teprve v březnu roku 2016 začalo hledat dodavatele» (<http://www.yaplakal.com/forum1/topic1438638.html>).

A jestliže vezmeme do úvahy, že v roce 2016 byla hrubá váha standardního čtyřosého nákladního vagónu ruských železnic 90 tun, tak to všechno do-
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

kou perspektivu dalšího rozvoje, nestačilo pracovat tak, jak to tenkrát lidé uměli. Bylo zapotřební pracovat lépe, než to uměli, a proto bylo nutné zvyšovat úroveň vzdělanosti celé společnosti, a především mládeže.

Vzhledem k tomu, že televizní ani rádiová síť tehdy ještě neexistovala, byl úkol probudit zájem ke zvýšení úrovně vzdělání řešen pomocí

Abychom měli více,
musíme toho více vyrobit.
Abychom toho více vyrobili,
musíme toho více znát.

agitačních plakátů, které visely na dobře viditelných místech na úřadech, závodoch, v klubech a dalších veřejných zařízeních. Jeden z takových plakátů je na obrázku: *Kdo by mohl něco namítat proti tomu, co je na něm napsáno?* (Abychom měli více, musíme toho více vyrobit. Abychom toho více vyrobili, musíme toho více znát.) A navíc ten úkol v podstatě nespočíval ani tak v tom, že budování komunismu vyžadovalo znalosti, ale v tom, že *komunismu jako způsobu života* také bylo zapotřebí se naučit a především – se to musela učit mládež – budoucnost státu.

V této souvislosti vám doporučujeme přečíst si proslov V. I. Lenina ze III. sjezdu Všeruského komunistického svazu mládeže ze 2. října 1920 – Úkoly mládežnických svazů¹.

hromady znamená, že od dob J. V. Stalina a lidového komisaře dopravních cest L. M. Kaganoviče se železniční hospodářství (železnice, vagóny a lokomotivy, už vůbec nemluvě o organizaci přepravy) z hlediska spotřebitelů jeho služeb nijak nezlepšilo: v roce 1940 činila průměrná rychlost přepravy nákladů po železnicích SSSR řádově 20,6 km/hod.

¹ Ještě probíhala občanská válka, která měla skončit až v roce 1923 ustavením Sovětské moci na celém území tehdejšího SSSR. Ještě pokračovala válka Polska proti Sovětskému Rusku, vrangelovci ještě byli na Krymu, interventi a bělogvardějci měli pod kontrolou část Sibíře a celý Dálný Východ. A na pozadí toho všeho Sovětská moc v předstihu začala s vytyčováním úkolů stojících před mládeží s ohledem na potřeby politiky státu a rozvoje společnosti do budoucna!

Po vyhodnocení výsledků reforem vzdělávacího systému prováděných liberály v postsovětských letech¹ se mnohé z toho, co V. I. Lenin řekl před sto lety, stalo opět aktuálním:

«... jak je zapotřebí vytyčit základní úkoly, mluvíme-li o úkolu: naučit se komunismu.

Abych vám to vysvětlil, a zároveň se dostal k té otázce jak se učit, použiji praktický příklad. Vy všichni víte, že před námi teď hned za úkoly vojenskými, za úkoly obrany republiky, vyvstává úkol hospodářský. Víme, že komunistickou společnost nelze vybudovat, pokud neobnovíme průmysl a zemědělství, jenže to nesmíme udělat po staru. Musíme je obnovit na moderním základě podle posledních vědeckých poznatků. Dobře víte, že tím základem je elektrická energie, takže až poté, kdy proběhne elektrifikace celého státu, všech odvětví průmyslu i zemědělství, až tento úkol zvládnete, až potom si tu pro sebe dokážete vybudovat tu komunistickou společnost, kterou staré pokolení vybudovat nedokáže. Před vámi stojí úkol hospodářské obnovy celého státu, reorganizace a obnovy jak zemědělství, tak i průmyslu na moderním technickém základě opírajícím se o současnou vědu, techniku a o elektrickou energii. Určitě si dobře uvědomujete, že elektrifikaci negramotní lidé nezvládnou a nestačí se naučit jen číst a psát, nestačí jen vědět, co je to elektřina: musíte vědět, jak ji technicky využít v průmyslu, zemědělství a v jednotlivých odvětvích průmyslu a zemědělství. Musíte se to naučit sami a naučit to i veškeré dorůstající pracující pokolení. To je úkol, který stojí před každým uvědomělým komunistou, před každým mladým člověkem, který se považuje za komunistu a dobře ví, že svým vstupem do Komunistického svazu mládeže, si na sebe bere úkol pomoci straně budovat komunismus a pomoci celému mladému pokolení vytvořit komunistickou společnost. Jenže si musí také uvědomit, že to dokáže pouze na základě moderního vzdělání a pokud se sám nebude vzdělávat, zůstane komunismus jen přáním.

(...)

... Před vámi stojí úkol budovat, který budete umět řešit pouze tehdy, osvojíte-li si všechny nejnovější znalosti. Musíte umět přeměnit komunismus z hotových naučených vzorců, rad, receptů, předpisů a programů v to živé, co je spojuje s vaší bezprostřední prací, proměnit komunismus v příručku pro svou praktickou práci.

To je váš úkol, kterým se musíte řídit ve vztahu ke vzdělání, výchově a pozdvihování veškerého mladého pokolení. Musíte být prvními budovateli komunistické společnosti společně s milióny dalších budovatelů, mezi které se musí zařadit každý chlapec, každá dívka. Pokud do tohoto budování komunismu nezapojíte široké masy dělnické a rolnické mládeže, tak komunistickou společnost vybudovat nedokážete.

---

¹ Viz kapitola 19.3 – díl pátý tohoto kurzu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

(...)

Musíte ze sebe vychovat komunisty. Úkolem Svazu mládeže je zaměřit svou praktickou činnost tak, abyste přitom jak se učíte, organizujete, stmelujete a bojujete, vychovávali jak sami sebe, tak i všechny ty, kteří v takové mládeži vidí své vůdce, abyste vychovávali komunisty. Je zapotřebí, aby veškerá vaše výchova, vzdělávání a učení byly zaměřeny na vychovávání komunistické morálky.

Existuje však vůbec taková komunistická morálka? Existuje komunistická mravnost? Samozřejmě, že ano. Často tuto věc staví tak, že my nemáme vlastní morálku, a velmi často nás buržoazie obviňuje z toho, že my, komunisté, zavrhuje jakoukoliv morálku. To je způsob jak zaměňovat pojmy, jak dělníkům a rolníkům házet písek do očí.

V jakém smyslu zavrhuje morálku, zavrhuje mravnost?

V tom smyslu, v jakém ji kázala buržoazie, která tuto mravnost odvozovala z velení Boha. My samozřejmě v tomto ohledu říkáme, že v Boha nevěříme, a velmi dobře víme, že jménem Boha mluvalo duchovenstvo, mluvili statkáři, mluvila buržoazie tak, aby to napomáhalo realizaci jejich vykořisťovatelských zájmů. Nebo místo toho, aby tuto morálku odvozovali od toho, co jim velela mravnost, co velel Bůh, ji odvozovali z idealistických nebo napůl idealistických frází, což nakonec končilo také tím, že se to velmi začalo podobat velení Boha.¹

(...)

... pro komunistu všechna mravnost spočívá v té semknuté solidární kázní a uvědoměném masovém boji proti vykořisťovatelům. My v žádnou věčnou mravnost nevěříme a klam různých těch pohádek o mravnosti odhalujeme. **Mravnost slouží k tomu, aby se lidská společnost pozdvihla výše, zbavila vykořisťování práce** (vyčlenili jsme tučně v citaci).

Abychom to uskutečnili, potřebujeme to pokolení mládeže, které se v situaci ukázněného urputného boje s buržoazií začalo proměňovat v uvědomělé lidi². V tomto boji takové pokolení vychová skutečné komu-

---

¹ V podstatě se jedná o odsuzování mravnosti a etiky, jak je formovaly věrouky idealistického ateismu, které tak či onak potlačovaly svědomí a deformovaly lidem jejich vůli (pokud ji měli). A takové odsuzování je správné, životem potvrzované. Viz hodnocení oficiálního křesťanství velkoknížetem Alexandrem Michajlovičem v poznámce pod čarou v kapitole 21.4.3. (v tomto díle) a jeho dojmy z toho, jak oficiální carské křesťanství v něm – ještě jako v dětství – strachem potlačilo pravou nábožnost založenou na svědomí (v poznámce pod čarou v kapitole 12.2.1 – díl čtvrtý tohoto kurzu).

² Ve většině případů je v kontextu bolševické literatury jako „uvědomělý člověk“, „uvědomělý pracující“ a podobně, označován člověk jednající na základě uvědomělé projevované vůle v souladu s úkoly budování komunismu

nisty, a tomuto boji musí podřídit a spojit s ním každý krok svého učení, vzdělávání i výchovy. Výchova komunistické mládeže nesmí spočívat v tom, že bude častována různými sladkými řečičkami a mravními pravidly. V tom výchova nespočívá. Až když lidé vidí jak jejich otcové a matky žijí pod útlakem statkářů a kapitalistů, když oni sami zakoušejí ta muka, jaká postihují ty, co začnou bojovat proti vykořisťovatelům, když vidí, jaké oběti stojí pokračovat v tomto boji, aby si ubránili vybojované, jakým litém nepřítelem jsou statkáři a kapitalisté – to tyto okolnosti z těch lidí vychovávají komunisty. V základu komunistické mravnosti leží boj za upevnění a dokončení nastolení komunismu. To je to, v čem spočívá základ komunistické výchovy, vzdělávání a učení. To je to, v čem spočívá odpověď na otázku, jak je zapotřebí učit se komunismu.»¹

A vůbec se nejednalo o slova, která by nepadla na úrodnou půdu, neboť odpovídala touhám lidí po lepším životě, než byl ten v Ruském impériu. Takže mnozí lidé byli mravně připraveni takový život budovat vlastní prací.

«První komunistická sobotní brigáda (subbotnik) proběhla v depu Moskva-Sortirovočnaja Moskevsko-Kazaňské železnice 12. dubna 1919.

A tato brigáda mimochodem nezačala sobotního rána, ale v noci na sobotu. Do provozu depa Moskva-Sortirovočnaja se po pracovním dnu vrátila skupina dělníků v počtu patnácti lidí, ze kterých bylo 13 komunistů a dva „sympatizanti“ a začala opravovat parní lokomotivy. Jak se uvádí v zápisu protokolu organizátora této akce, předsedy komunistické buňky depa I. Je. Burakova, tak títo lidé pracovali bez přestávky do šesté hodiny ranní (celkem deset hodin) a provedli opravu a běžnou údržbu tří parních lokomotiv č. 358, 4 a 7024². Práce probíhala družně a dařila se jako nikdy dříve.

V šest hodin ráno se proletáři sešli ve služebním vagónu, kde odpočívali, pili čaj, probírali svou práci a rozhodli se takovou noční – ze soboty na neděli, provádět každý týden.

10. května 1919 proběhla první masová komunistická sobotní brigáda na Moskevsko-Kazaňské železnici, které se již účastnilo 205 lidí. Po této události Lenin napsal svůj článek Veliký počín (O hrdinství pracujících

---

jako společnosti, ve které jsou všichni svobodní, a proto v ní není místo pro vykořisťování „člověka člověkem“.

¹ V. I. Lenin – Úkoly svazů mládeže, Sebrané spisy, vydání páté, díl 41.

² Parní lokomotiva O^v-7024 je od roku 1959 (do té doby byla v provozu různě po železnicích SSSR) jako památník prvního subbotniku vystavena v depu Moskva-Sortirovočnaja Moskevsko-Kazaňské železnice (odešly pouze ojnice spojující písní tyče stroje s koly hnací nápravy). Je na ní umístěna památní deska, na které jsou vyjmenováni všichni účastníci první komunistické sobotní brigády z 12. dubna 1919.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

v týlu. Ke „komunistickým subbotníkům“), který byl zveřejněn v samostatné brožurce v červenci roku 1919.

Podle Leninova názoru byla tato iniciativa moskevských železničářů, kterou se inspirovali v průmyslových podnicích, projevem hrdinství pracujících mas, které začaly s praktickou výstavbou socialismu. Subbotniky byly vyjádřením nového, „dobrovolného“ přístupu k práci za situace ekonomického poklesu a hladu v tehdejší Rusku.»¹

Ve svém článku Velký počín V. I. Lenin psal:

«Hrdinství pracujících mas uvědoměle přinášejících obět pro vítězství socialismu, tak přesně to je tím základem nové, soudružské kázně v Rudé armádě, jejího obrození, upevnění a růstu.

Ale neménš pozornost zasluhuje hrdinství pracujících v týlu. Přímou gigantický význam v tomto ohledu mají komunistické subbotniky organizované pracujícími z jejich vlastní iniciativy. Zdálo by se, že je to jen začátek, jenže je to začátek mimořádně důležitý. Je to začátek převratu, daleko těžšího, podstatnějšího, vnitřnějšího a rozhodnějšího než samotné svržení buržoazie, neboť se jedná o vítězství nad vlastní zkosnatelostí, prostopášností, maloburžoazním egoismem, nad těmi zvyky, které proklatý kapitalismus zanechal jako dědictví dělníkovi i rolníkovi. Až bude toto vítězství upevněno, tak potom tehdy a jedině tehdy se návrat zpět ke kapitalismu stane nemožným a komunismus se stane skutečně neporazitelným.»²

Dále V. I. Lenin cituje článek zveřejněný v novinách Pravda dne 17. května 1919:

«Ukázalo se, že kvůli nedostatku pracovních sil a slabé intenzitě práce se zpožďují naléhavé objednávky a spěšné opravy parních lokomotiv. Proto bylo 7. května na společné schůzi komunistů a jejich sympatizantů okrsku Moskevsko-Kazaňské železnice rozhodnuto o přechodu od slov o potřebě přispět k vítězství nad Kolčakem k činům. V předloženém návrhu se uvádělo:

„Kvůli těžké vnitřní a vnější situaci, musí komunisté a jejich sympatizanti pro získání převahy nad třídním nepřítelem znovu napnout své síly a utrhnout si ze svého odpočinku ještě hodinu práce, tj. prodloužit si svůj pracovní den o hodinu, sumarizovat ho a v sobotu jednorázově fyzicky odpracovat 6 hodin, aby tak byly okamžitě vyrobeny reálné hodnoty. A s ohledem na to, že komunisté nesmí litovat svého zdraví ani života pro obranu výdobytků revoluce, bude tato práce odváděna bezplatně. Tato komunistická sobota bude zavedena v celém okrsku do úplného vítězství nad Kolčakem.»

Po určitém zaváhání byl tento návrh přijat jednohlasně.

---

¹ Jak se objevily první subbotniky – internetový zdroj: <http://vova-91.livejournal.com/4626112.html>.

² V. I. Lenin – Velký počín — Sebrané spisy, vydání páté, díl 39.

V sobotu 10. května se v 6 hodin večer jako vojáci dostavili komunisté a jejich sympatizanti do práce, utvořili řady a bez zádrhelů byli mistry přidělení na pracoviště.

(...)

Celková hodnota práce při běžné mzdě je 5000 tisíc rublů a jeden a půl krát více za přesčasy. Intenzita práce při vyšší zátěži než u běžných pracujících – 270%. Ostatní práce mají přibližně stejnou intenzitu.

Odstraněno bylo zpoždování objednávek (spěšných) kvůli nedostatku pracovní síly a průtahům od sedmi dnů do tří měsíců.

Práce byly prováděny pomocí nástrojů se závadami (lehce odstranitelnými), zdržujícími jednotlivé skupiny od 30 do 40 min.

Administrativa, která měla řídit práce, sotva stačila připravovat nové a možná bylo i trochu nadsazené to prohlášení starého mistra, že za komunistický subbotnik bylo uděláno tolik práce, kolik za celý týden odvedou neuvědomělí a liknaví pracovníci.

Vzhledem k tomu, že se práce účastnili i upřímní přívrženci Sovětské moci a očekává se příliv dalších takových v budoucích sobotách, a s ohledem na přání dalších okresů vzít si příklad z komunistů-železničářů Moskevsko-Kazaňské železnice, se podrobněji podívám na organizační stránku na základě informací přímo z míst prací.

Prací se účastnilo asi 10% komunistů přímo z daných pracovišť. Ostatní z odpovědných míst i ti zvolení, od komisaře železnice po komisaře pro konkrétní závod, a také odboráři a lidé z vedení i z Komisariátu železnic.

Nadšení a svornost byly při pracích nevídané. Když bez nadávek a sporů dělníci, lidé z kanceláří i vedení společně popadli okolek čtyřicetipudového kola osobní parní lokomotivy a kouleli ho na místo jako pracovití mravenečkové, tak se v srdci rodil vřelý pocit radosti z kolektivní práce a upevňovala se víra v nezvratnost vítězství dělnické třídy. Světoví dravci neudusí vítěze-dělníky, vnitřní sabotéři se nedočkají svého Kolčaka.

Po skončení prací byli přítomní svědky nevídaného obrázku: stovka komunistů, unavených, ale s radostnými ohníčky v očích, oslavila úspěšně provedené práce slavnostními tóny Internacionály – až se zdálo, že tyto vítězné tóny vítězné hymny proniknou za stěny, roznesou se po dělnické Moskvě a jako vlny od vhozeného kamene se rozběhnou po dělnickém Rusku a vzpruží unavené a liknavé.»¹

Dále V. I. Lenin hodnotí to, co se stalo a perspektivy této sociální lidové (ne „elitářské“) iniciativy:

«Nevolnická organizace společenské práce byla postavena na kázni udržované pomocí hole a využívala nevědomost a zdeptanost pracujících, které okrádala a ponižovala hrstka statkářů. Kapitalistická organizace společenské práce byla postavena na kázni udržované pomocí hladu a ne-

---

¹ V. I. Lenin – Velký počín – Sebrané spisy, vydání páté, díl 39.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

smírná masa dělníků zůstávala bez ohledu na veškerý pokrok buržoazní kultury a buržoazní demokracie v těch nejvyspělejších, civilizovaných a demokratických republikách nevědomou a zdeptanou masou najatých otroků nebo ušlápnutých rolníků, které okrádala a ponižovala hrstka kapitalistů. Komunistická organizace společenské práce, ke které je prvním krokem socialismus, je postavena a čím dále tím více bude postavena na svobodné a uvědomělé kázni samotných pracujících, kteří svrhli jařmo statkářů i kapitalistů.

Tato nová kázeň nepadla z nebe ani se nezrodila z dobrých přání, ona vyrůstá z materiálních podmínek kapitalistické velkovýroby, jen z nich. Bez nich by nebyla možná.»

Poslední odstavec je nutné vysvětlit. Kapitalismus, který se od počátku formoval na základě individuálního soukromého podnikání, vytváří systém výroby a přerozdělování produkce (technologie a organizace) na základě kolektivní odborně specializované práce. Přitom vzniká to, co marxismus označuje termínem „*hlavní rozpor kapitalismu*“ – „*rozpor mezi společenským charakterem výroby a soukromíko-kapitalistickou formou присvojení si*“ produktů práce. Podstata tohoto „hlavního rozporu kapitalismu“ spočívá v tom, že produkt vytvářelo svou prací množství lidí a vlastníkem výsledku této práce se stává vlastník kapitálu vloženého do podniku a do výrobního procesu. V liberálně-buržoazním chápání světa je to normou, jejímž ideálem je, aby najatý pracovník pracoval a orientoval se přitom na mzdu (tj. „vydělával peníze“) a ne na výsledek práce jako takový (výsledek práce není v jeho kompetenci); a podnikatel musí organizovat podnik tak, aby dosáhl jeho rentability a získal co možná nejvyšší zisk, a ne kvůli výsledku z práce podniku jako takovému (takže se vysokého zisku může dosahovat i na úkor výsledku jako takového). Tj. v tomto systému vládne kapitalokracie, ve které jsou všichni otroky-nevolníky peněz: jak kapitalisté (vlastníci kapitálů, podniků, produkce), tak i najímaní pracovníci, jejichž kolektivní práci je zajišťována funkční způsobilost všech podniků, které všechny vytvářejí produkci. To znamená, že pokud nebudou peníze na zaplacení práce a produkce, nebude práce ani produkce, a to i v případě, že společnost by tuto produkci potřebovala a její znalosti jí plně umožňují tuto produkci vyrobit v potřebné kvalitě a v dostatečném množství.

Motivace k jakékoliv činnosti je v konečném výsledku vždy psychologického charakteru. Ve vztahu k práci to znamená, že pro člověka práce nesmí postrádat svůj smysl, a to platí jak pro individuální, tak i pro kolektivní práci. Ale smysl pracovní činnosti je u každého člověka

celkově podmíněn jeho reálnou mravností a zformovaným chápáním světa, se kterým je určitým mravně podmíněným způsobem spojen i smysl pracovní činnosti.

* * *

O SMYSLU PRÁCE

V historicky zformované kultuře globální civilizace je typologie motivace k práci, tj. smysl práce v následujícím:

- **v získání výsledku jako takového v jeho materiální¹ nebo informačně-algoritmické² podobě;**
- *v získání peněz bez ohledu na výsledek práce v jeho materiálním nebo informačně-algoritmickém vyjádření;*
- a v získání výsledku jako takového v jeho materiální nebo informačně-algoritmické podobě a v získání peněz, přičemž tato poslední varianta je také variabilní:
  - *výsledek jako takový a peníze mají stejnou prioritu³;*
  - **výsledek má vyšší prioritu než platba za práci a pokrytí z ní vlastních výdajů spojených s prací, tj. se získáním výsledku;**
  - *peníze mají vyšší prioritu než výsledek práce jako takový ve svém materiálním nebo informačně-algoritmickém vyjádření.⁴*

---

¹ Vytvořit nějaký produkt, jehož podstata je určena charakteristikami materie, ze které je vyroben, což umožňuje s jeho pomocí uspokojovat nějaké potřeby.

² Vytvořit nějaký ve své podstatě nemateriální produkt – informační modul nebo algoritmus umožňující řešit nějaké jiné úkoly.

³ To znamená, že slíbený nebo očekávaný výsledek práce nemůže být zákazníkovi (spotřebiteli) ze strany zhotovitele dodán za nižší cenu; a ze strany zákazníka (spotřebitele) za určitou cenu nemůže být přijat výsledek v kvalitě nižší, než se očekává na základě principu „to se rozumí samo sebou“ nebo bylo přímo smluvně dohodnuto.

⁴ Takže zákazníkovi (spotřebiteli) je za dohodnutou cenu přípustné dodat výsledek s horšími charakteristikami, než se očekávalo nebo bylo přímo smluvně při objednávce dohodnuto; ošizení zákazníka (spotřebitele) je přípustné, a pokud se ho ošidit nepodaří, musí mu být výsledek vnucen nějakými jinými prostředky. V každé z těchto variant je nutné si peníze od zákazníka (spotřebitele) vymoci v dohodnutém nebo dokonce větším objemu.

Ze strany spotřebitele (zákazníka) je nutné zhotovitele cestou podvodu nebo jinými prostředky donutit dodat žádoucí výsledek, pokud ne zcela bez-
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

- To, co je v přechozích bodech výše vyčleněno **tučně**, je normální motivace k práci ve společnosti svobodných lidí, kde je předpoklad získat maximálně vysoký výsledek v kvalitě, jaké je pracovník schopen dosáhnout, a když si pracovník uvědomí, že není schopen dosáhnout minimálně přijatelné (požadované) úrovně kvality, tak takovou práci odmítne. Jenže tuto charakteristiku doprovází i něco, co nebylo nahlas vyřčeno: **jestliže je výsledek práce objektivně zaměřen na společenský rozvoj a ne na uspokojování degra-dačně-parazitických potřeb nebo na vytváření a udržování de-gradačních procesů¹. To je civilizační ideál Ruské mnohonárod-nostní civilizace a bolševismu ve vztahu k práci a jejímu výsled-ku.**

A pouze tento ideál umožňuje vzájemně tak, aby se doplňovaly, koordinovat vektory cílů (zájmy rozvoje) pracovníka, kolekti-vu, státnosti a společnosti.

- To, co je výše vyčleněno *kurzívou (obyčejnou i tučnou)*, je charakte-ristické pro všechny kultury, ve kterých je člověk otrokem-nevolníkem peněz, jen s tím rozdílem, že to:
  - co je vyčleněno *obyčejnou kurzívou*, je pro otroky-nevolníky buržoazně-liberální kultury uzákoněnou normou;
  - a to, co je vyčleněno *tučnou kurzívou*, pokud se v buržoazně-liberální kultuře v životě realizuje, je právně kvalifikováno jako podvod, poskytování služeb a výrobků v neodpovídající kvalitě, porušení smluvních závazků a tak dále. **Jenže na Rusi je to normou „obchodní“ etiky jak pro lumpen, tak i pro tu část**

---

platně, tak za co nejnižší cenu, a to i za předpokladu, že zakázka pro něj ne-bude rentabilní.

¹ Pokud je tato nevyřčenost de facto popírána, tj. pokud výsledek práce vytváří nebo podporuje degra-dačně-parazitické procesy, odpovídá to charakte-ru činnosti pohlavárů a pánů davo-„elitářských“ kultur, pro které není vlast-nictví peněz smyslem života a jejich činnosti, ale prostředkem dosahování jiných – nepeněžních, svou podstatou neobchodních smyslů (cílů) jejich čin-nosti. To znamená, že je to charakteristické pro tu úroveň, kde jsou „peníze dobrým sluhou ale ne pánem pro toho, kdo je vlastní, ale pro otroky-nevolníky peněz.“

obyčejných lidí, kteří se již měli možnost přesvědčit o tom, co „dobrého“ jim přináší vládnoucí „elita“, a tak když nemají po ruce žádné alternativy k davo-„elitářství“, prostě sabotují protilidovou politiku této egoistické „elity“, která se tak bezstarostně a nezodpovědně ke společnosti chová; a také je to etickou normou pro představitele „elity“ v jejich vztahu ke „svobodným prost'áčkům“ a k těm, co už se proměnili v nevolníky.

To, co bylo vyčleněno tučnou kurzívou v předchozím odstavci, je jedním z hlavních problémů postsovětského Ruska a představuje takovou hrozbu pro jeho budoucnost, že by se Rusko také mohlo stát historickou minulostí.

* *
*

Takže když se zamyslíme nad tím, co bylo řečeno v odstavcích vyčleněných od hlavního textu hvězdičkami, tak ty subbotniky organizované samotnými pracujícími, nebyly ani tak významné tím, kolik se při nich opravilo parních lokomotiv nebo vyrobilo nové produkce, nebo jaká byla jejich produktivita práce; byly významné tím, že se přes ně začala ve společnosti šířit výše uvedená normální motivace k práci charakteristická pro společnost svobodných lidí, čímž docházelo k přeměně společnosti, lidé se tak při práci učili komunismu.

Nešlo o státem přikázanou práci na panském, podobnou té z doby nevolnického práva, kdy museli nevolníci bezplatně pracovat na „bát'ušku milostpána“, neboť tehdy výsledek jejich práce náležel milostpánovi; kdežto výsledky z práce při subbotnicích byly přínosem pro celou společnost, včetně samotných účastníků subbotníků. Státní práci na panském se subbotniky začaly stávat v míře toho, jak se byrokracie transformovala ve vykořisťovatelskou třídu a začala iniciativu lidí zaměřovat za různorodé způsoby, jak lidi přinutit k bezplatné rituální práci. Subbotniky se proměnily ve státní rituální práci na panském až v poststalinské době a do té doby se nezištná práce pro společné blaho, charakteristická pro společnost svobodných lidí, v sovětské společnosti šířila a státní politika přerozdělování mzdy podle odvětví, regionů, profesí a úrovně kvalifikaci to jen doprovázela.

A tento přístup k práci s motivací na výsledek jako takový místo motivace zaměřené na odměnu se projevoval dokonce i v tom nechvalně známém GULAGu. Kniha Kanál J. V. Stalina napsaná kolektivem

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

spisovatelů v čele s A. M. Gorkým vypráví o výstavbě Bělomořsko-baltského kanálu. Nepíše se v ní o všem, co se dělo v GULAGu, tj. neříká celou pravdu, ale zároveň také není pouhým výmyslem. Ta část pravdy, o které pojednává, spočívá v tom, že mezi vězni bylo hodně lidí, kteří se nikdy dříve ve svém životě nezabývali ničím jiným než kriminalitou (kasaři s předrevoluční praxí, kapsáři rekrutující se z bezprizorních dětí v dobách občanské války a rozvratu a tak dále) a poctivou prací si doposud nevydělal ani kopějku.

Při výstavbě kanálu mnozí z nich získali profese a pocítili morální uspokojení z tvořivé práce. Po ukončení výstavby kanálu byla většina vězňů osvobozena a ti, kteří nejlépe pracovali, byli osvobozeni s čistým trestním rejstříkem a byly jim uděleny čestné odznaky „Nejlepšímu úderníkovi BBK OGPU (Bělomořsko-baltského kanálu Sjednocená státní politická správa)“ viz fotografie. A ti nejlepší z nejlepších byli navíc oceněni řády SSSR. Přičemž mnozí lidé, kteří

Nápisy na odznaku: „Nejlepšímu úderníkovi BBK OGPU (Bělomořsko-baltského kanálu Sjednocená státní politická správa)“ „Práce v SSSR je věcí cti, slávy, chrabrosti a hrdinství“

získali profese při výstavbě kanálu, se již nevrátili do kriminálního světa a **v podobě celých brigád založených na soudružských principech v průběhu výstavby Bělomořsko-baltského kanálu** odjízďeli na nové stavby, na kterých svou příkladnou prací sloužili příkladem tamním vznikajícím pracovním kolektivům.

Knihy Kanál J. V. Stalina byla vydána v roce 1934, takže by ji bylo možné hodnotit jako „nestoudně lživou bolševickou propagandu“, ale kniha Námořnictvo,

které zklíkvidoval Chruščov (autor A. B. Širokorad) byla vydána v roce 2004. Mimo jiné jsou v ní také uvedeny vzpomínky na práci v „šaraškách“ (tajné vědeckovýzkumné ústavy a zvláštní konstrukční kanceláře, kde pracovali i vězni), ve kterých ve třicátých letech 20. století uvěznění inženýři projektovali lodní dělostřelectvo a další lodní zařízení. A na podiv liberálů tam lidé pracovali svědomitě, jako by nebyli bývali uvěznění na základě falešných a nespravedlivých obvinění.

Kromě toho se jeden z liberálů sám prořekl, aniž si uvědomil, co přesně tím dosvědčuje. Ve třicátých letech ÚV VKP(b) provedl několik speciálních odvodů dělnické mládeže – komunistů a komsomolců – do vojenských škol s cílem upevnit dělnickou vrstvu v důstojnickém sboru Dělnicko-rolnické rudé armády a Dělnicko-rolnického rudého námořnictva. Liberál, který se vetřel do VKP(b), byl na základě tohoto speciálního odvodu poslán do letecké vojenské školy, což mu zabránilo zrealizovat „jeho vysoká hnutí duše“. Když přijel do školy, tak odmítnul studovat a vstoupit do vojenské služby, za což byl vojenským soudem odsouzen ke třem letům v nápravně pracovních táborech. Podle jeho názoru zcela nevině a „za nic“. Ve vlaku na cestě do místa trestu rozprávěl s kriminálníkem rekrutovaným z bezprizorních dětí z dob občanské války. Ten, když si vyposlechl tento jeho příběh, prohlásil: „*To kdyby mě poslali učit se na letce, tak bych se tedy učil...*“ – jenže kriminálníkům s delší praxí byly podobné možnosti nedostupné.¹

Výmluvné je i to, jak bolševický přístup k práci hodnotili úspěšní kapitalisté. Sovětský letecký konstruktér A. S. Jakovlev ve svých pamětech Cíl života sděluje následující:

«...na začátku třicátých let mu trn z paty vytrhla sovětská objednávka leteckého katapultu, který Heinkel vynalezl, a lodního letadla, jak sám píše ve svých pamětech:

„... Brzy po úspěchu mého katapultu v Německu jsem začal dostávat početné zahraniční objednávky. Ale tu nejdůležitější a nejsložitější jsem dostal z Východu. Někdy na začátku třicátých let mne Maria Huperz (Heinkelova sekretářka – A. Ja.) informovala, že přišli dva podezřelí pánové, nejspíš bolševici a že by tedy raději byla přítomna naší schůzce a dávala na ně pozor. Ona je za takových okolností celkem dobrý tělesný strážce. Mí návštěvníci vstoupili a musím přiznat, že ve mně žádnou velkou důvěru

---

¹ Přitom ten liberál tak nějak pozapomněl, že měl možnost na okresním výboru strany odmítnout nechat se odvést tímto speciálním odvodem organizovaným ústředním výborem. Jenže to znamenalo také ukončit své členství ve straně a odevzdat stranický průkaz. Tak by zůstal civilistou, mohl jít na vysokou školu, získat profesi a žít do začátku válku běžným životem. Jenže na okresním výboru strany buď ztratil odvahu vzdát se stranického průkazu, nebo ho partajní byrokraté zapomněli informovat o tomto jeho zákonném právu vyhnout se speciálnímu odvodu. Odevzdat stranický průkaz bylo v té době jediným „represivním“ opatřením za odmítnutí nechat se odvést na základě speciálního odvodu vyhlášeného ÚV VKP(b), učit se na vojenské škole a sloužit v Dělnicko-rolnické rudé armádě a námořnictvu. Takových případů bylo více a nikdo za to neskončil ve vězení.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

nevzbudili. Dokonce se ani nepředstavili. Starší z nich mluvil pouze rusky a jeho kolega vše rychle překládal do němčiny.

„Jsem představitelem obchodní delegace SSSR v Berlíně,“ řekl ten starší s očima podezřele střílejšíma do stran a čekal, až jeho přítel tato jeho slova přeloží. „Byl jsem pověřen zeptat se vás, zda byste byl schopen v co nejkratší lhůtě postavit katapult a lodní letadlo.¹ Odpovězte jednoduše ano nebo ne. To je vše, co potřebuji vědět. Zašleme vám technické podmínky a vy nás potom seznámíte s projekty. Pokud se nám budou líbit, obdržíte naši objednávku.“

Nemohu říci nic špatného o poctivosti Rusů v obchodních vztazích...

...V lakonickém stylu mých hostů jsem odpověděl jednoduchým: „Ano“. Za dva dny jsem obdržel dokument s technickými podmínkami...

...O týden později se znovu objevili dva Rusové. Tentokrát se představili. Ukázalo se, že ten starší byl Alksnis, zástupce velitele rudého vojenského letectva a ten mladší byl překladatel Sasnov. Dostal jsem objednávku na katapult a zkušební vzorek letadla. „Jestliže se to letadlo osvědčí“, řekl Alksnis, „dostanete velkou objednávku. Uvidíme“.

Položili přede mne smlouvu obsahující několik desítek bodů a neuvěřitelné množství podrobností: přesná data dodávek, kontrolu ze strany Rusů, obvyklé smluvní pokuty v případě nedodržení dodacích lhůt nebo snížení charakteristik v porovnání s těmi, co byly uvedeny v projektech. „To nejdůležitější je dostat tu smlouvu“, řekl jsem si, „a s tím ostatním už si poradíme, až ji získáme...“

Tu objednávku Heinkel splnil. Letadla s katapultem byla ve stanovené lhůtě odeslána do SSSR.

V Heinkelových pamětech dále čteme:

„...Několik měsíců jsem o nich neslyšel. Potom se nečekaně dostavil Alksnis a jako vždy bez nějakých okolků prohlásil: „Ta létající loď je velmi dobrá. Dostanete objednávku na výrobu dvaceti kusů.“

Napřed jsem nevěřil svým uším. To byla ta úplně největší objednávka jednoho typu letadla, kterou jsem vůbec kdy dostal. Pro experimentální podnik, jaký jsem měl, to byla mimořádně náročná práce.

---

¹ Sestavy «katapult + hydroplán» se v těch letech rozmístovaly na těžké dělostřelecké lodě – bitevní lodě a křižníky. Letadlo bylo potřebné k provádění průzkumu a korigování dalekonosné dělostřelecké palby. Letadlo bylo vystřelováno pomocí katapultu (ve většině případů tvořila jeho základnu otočná příhradová konstrukce), a po splnění úkolu přistálo na vodě a doplulo k lodi, na jejíž palubu bylo vyzdviženo pomocí jeřábu a opět umístěno do katapultu nebo na speciální plošinu. Na největších lodích pro něj měli krytý hangár. Sovětský svaz si u Heinkela objednal několik katapultů a letadel do výzbroje lodí Dělnicko-rolnického rudého námořnictva.

...Zeptal jsem se: ‚Přejímací komise také přijede?‘
‚Samozřejmě a tentokrát bude početnější,‘ odpověděl Alksnis. ‚Hodně letadel vyžaduje hodně očí. Hodně očí vidí lépe.‘

Dále si Heinkel stěžuje na ruské kontrolory:

‚...Šťourali se v každé maličkosti... Mí lidé se jich nemohli zbavit. Stokrát přezkušovali materiály. Přezkušovali každý drát, každý kousek plátna, každý dřevěný díl. Jejich kontrola mě brzy donutila zesílit svůj dozor. Najednou jsme začali pracovat s takovou přesností a v takovém tempu jako nikdy dříve.

‚No né,‘ říkal jsem si, ‚vždycky jsem měl za to, že můj podnik pracuje jako dobře vyladěný orchestr, ale bolševici pracují lépe. To jsou věci...‘

A další Heinkelovo svědectví:

‚...Ta výroba letadel pro Rusy se pro mne ukázala být velice důležitou, neboť mi pomohla přežít strašnou krizi, která zachvátila nejen letecký, ale vůbec veškerý průmysl...‘¹

V letech Velké vlastenecké války to bylo stejné. Ferapont Petrovič Golovatyj (1890 – 1951), sovětský kolchozník, jeden z iniciátorů celo-

národního vlasteneckého hnutí organizujícího sbírky prostředků do fondu Rudé armády v době Velké vlastenecké války, Hrdina socialistické práce (1948). Člen VKP(b) od roku 1944. On sám věnoval své úspory na výrobu dvou stíhačích letadel, která daroval letci Borisovi Nikola-

jevičovi Jerjominovi.² A F. P. Golovatyj nebyl sám, podobně se zachovali i další kolchozníci, kteří za své peníze kupovali letadla, tanky, děla a darovali je vojákům.

¹ A. S. Jakovlev – Životní cíl – hl. Němečtí konstruktéři.

² Boris Nikolajevič Jerjomin (1913 – 2005) v roce 1942 major, který to potom dotáhnul až na leteckého generálporučíka, Hrdina Sovětského svazu.

První letadlo Jak-1 (na fotografii) mu bylo darováno v prosinci roku 1942 v průběhu Stalingradské bitvy. Nyní je jako exponát vystaveno v Saratovském

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

Kirill Prokofjevič Orlovskij (1895 – 1968), Hrdina Sovětského svazu, Hrdina socialistické práce. Sloužil u státní bezpečnosti. V letech Velké vlastenecké války byl velitelem partizánského oddílu Sokoli v Baranovičeské oblasti Běloruska (v roce 1943 čítajícího více než 350 lidí). Přišel o obě ruce od zápěstí (byl raněn a lékař partizánského oddílu mu je amputoval obyčejnou pilou bez narkózy), přesto nadále velel oddílu. V roce 1943 byl odvolán do Moskvy, ale kvůli následkům svého zranění nemohl plnohodnotně sloužit, stal se penzistou s hodností podplukovníka státní bezpečnosti. Jako Hrdina Sovětského svazu dostával slušnou penzi a byl mu přidělen byt v Moskvě. V červenci roku 1944 napsal J. V. Stalinovi dopis a přiložil k němu svůj „podnikatelský plán“ na téma, jak pozvednout z úpadku jeden z kolchozů v osvobozených oblastech Běloruska. Psal, že nechce být přítěží státu a prosil ho, aby ho jmenoval předsedou jednoho z kolchozů (současně se službou ve státní bezpečnosti získal zemědělské vzdělání). V lednu roku 1945 se stal předsedou kolchozu Rassvět/Úsvit v Mogiljovské oblasti, který se pod jeho vedením v průběhu několika let stal jednou z nejvýkonnějších, nejefektivnějších zemědělských výrobníků ve státě a pro kolchozníky komfortním místem pro práci i život. V roce 1958 mu byl udělen titul Hrdina socialistické práce.

A jestliže F. P. Golovateho a K. P. Orlovského někdo z liberálů může označit za maniaky-fanatiky, za ojedinělé výjimky z celé té masy „sovkového dobytka“ (*sovok – hanlivé označení sovětské epochy*), a to navzdory tomu, že se jednalo o jedny z mnoha skutečných bolševiků, tak z paměti L. I. Brežněva – Obrození, je také možné se dozvědět, jaký měla k práci přístup tato masa nechvalně známého „sovkovského dobytka“. V níže uvedeném úryvku z Brežněvových pamětí se pojednává o pracích na obnově Zaporožtali zničené v průběhu Velké vlastenecké války, které měl jako tajemník Zaporožského oblastního výboru VKP(b) na starosti sám Brežněv:

«Usilovali jsme se o starostlivý přístup ke kádrům, cenili jsme si ovzduší partajní srdečnosti, které již v naší organizaci tehdy panovalo. Já jsem nikdy nebyl přívržencem hrubého, uřvaného, nebo jak tomu někdy říkají, „tvrdou vůlí“ prosazovaného řízení. Když je člověk zasažen, tak na sebe žádnou odpovědnost nevezme. My jsme nepotřebovali lidem ruce

---

muzeu. Druhé letadlo Jak-3, které mu Golovatyj daroval na konci května roku 1944, je v muzeu OKB A. S. Jakovleva.

svazovat, naopak jsme podporovali jejich co nejširší iniciativu. V těch napjatých podmínkách bychom bez novátorství a aktivního hledání ničeho nedosáhli. A mimochodem řvát na lidi v pokojných a klidných dobách je už úplně mimo.

Uvedu takový příklad. K montáži jsme využívali věžový jeřáb BK-151¹, v těch dobách považovaný za výkonný. Lidé chtěli urychlit práce, přetížili ho, jeřáb spadl a porouchal se. Když mě informovali o této havárii, rychle jsem tam běžel. Slyšel jsem křik, hluk, stál tam pobledlý jeřábník a už stihli přijet i lidé z Kotlového dozoru² a dokonce i z vyšetřovacích orgánů. Klid zachoval, zdá se mi, pouze Kuzmin³.

„Žádné oběti?“ zeptal jsem se ho.

„Ne,“ odpověděl mi. „Spadl velice šťastně. Kdyby se to snažili speciálně propočítat, tak by se jim to tady v té naší tlačenici lépe nemohlo povést.“

Začali jsme zjišťovat co a jak a skutečně, jeřáb spadl na volný úsek a nikoho nezabil, nic nezničil. Ale už se začaly ozývat hysterické výkřiky: „Je to záškodnictví! Jeřábníka i stavbyvedoucího za katr!“ Chci, abyste mne pochopili správně. Já jsem pro přísné a především neodvratné potrestání skutečných ničemů a zločinců, jejichž vina byla plně prokázána. Ale tady, když jsem se přesvědčil, že nešlo o žádný zlý úmysl jen o neopatrnost, jsem je požádal, aby změnili tón. Nač vytvářet atmosféru nervozity a strachu? Naopak, s oporou na pocit hněvu vyvolaný tímto nezdarem je nutné lidi podnítit k tomu, aby hledali co nejrychlejší a nejrozumnější řešení vzniklé situace.

A východisko bylo nalezeno. Stavebníci použili systém jeřábů kotvených lany⁴, takže montáž mohla pokračovat a dokonce to ani nenarušilo

---

¹ Věžový jeřáb přesouvající se po kolejích. Výška ramene jeřábu nad úrovní kolejí byla 44,5 m, maximální nosnost 7,5 t (při maximálním dosahu ramene – 30 m) a do 15 t (při minimálním dosahu ramene – 8 m). Kabina jeřábníka byla umístěna v dolní části věže ve výšce okolo 10 m nad úrovní kolejí.

² Kotlový dozor byl v SSSR kontrolní úřad, který byl součástí Státního důlního a technického dozoru, a měl na starosti dodržování předpisů v oblasti výroby a bezpečného provozu parních kotlů, tlakových nádob a zdvihacích zařízení.

³ A. N. Kuzmin – ředitel závodu Zaporožstaľ.

⁴ Jeřáb kotvený lany (derikový jeřáb) – druh stacionárního zdvihacího jeřábu. Jejich konstrukce je založena na tom, že stožár nesoucí rameno je udržován ve vertikální poloze díky vzpěrám (lanům) upevněným na zemi nebo jiných konstrukcích mimo pracovní sektor ramene. Jako vzpěry mohou být v konstrukci derikových jeřábů používána lana s kladkostrojí (pro udržení potřebného napnutí vzpěr) a příhradové konstrukce.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

pracovní harmonogram. Čím by prospěl přísný trest lidem, stavbě, dílu, kterému sloužíme? Řekněme, že by tento příklad zastrašil další jeřábníky a stavbyvedoucí. Kdyby však naši úderníci a inženýři novátoři začali pracovat „odtud až potud“ a dodržovat všechny předpisy, mohli bychom zapomenout na splnění našich šibeničních stavebních termínů.

Žádná nauka o obnově toho, co bylo zničeno, vypracována nebyla. Učebnice, které by učily, jak z popela pozvedat spálené, zničené, výbuchy rozmetané stavby, napsány nebyly. Všechno se to dělalo poprvé, všechno od začátku. Sám ten úkol byl smělý a důležité bylo nezničit ducha novátorství, bylo zapotřebí podněcovat kuráž všech: dělníků, inženýrů i partajních pracovníků. To léto, které bylo tak horké v přímém i přeneseném smyslu, na všech úsecích údernické stavby lidé lámali obvyklé normy a tím pádem také museli i riskovat. Ale jednalo se o riziko opodstatněné a promyšlené, opírající se o znalosti, zkušenosti a dobrý kalkul.

Bylo například nutné sundat ze železniční plošiny stojan válcovací stolice vážící osmdesát dvě tuny. A jeřáb jsme měli k dispozici třicetitunový. Na základě všech předpisů byla potřebná výkonnější technika, a tak mohla pracovní brigáda jednoduše složit ruce do klína a nedělat nic: „Najděte výkonnější jeřáb, dovezte nám ho sem a my si na to počkáme.“ Lidé se však zachovali jinak.

Starší mistr vazačských prací Alexandr Nikolajevič Čepiga, mlčenlivý, a dokonce na pohled nevládný, obešel plošinu ze všech stran, prohlédl si ten příšerně těžký stojan a potom základy, které pro něj byly připravené. Něco si promyslel sám, potom poseděl s brigádou, s inženýry, prověřil výpočet a výsledkem bylo číslo, které u nás lidé nazvali „cirkusovým“. Mezi plošinou a základem vybudovali rampu z pražců. Potom přivázali stojan za jeho vrchní část a na Čepigův povel potom jeřáb (ten samý třicetitunový) přesunul tuto část na rampu. Potom přivázali stojan za jeho druhý konec a opět ho posunuli směrem k základům. A tak postupně dostali stojan do potřebné polohy. Ten trik spočíval v tom, že celou tu dobu hlavní část váhy spočívala na tvrdé opoře. Byl to skutečně trik založený na důvtipu, vynalézativosti a přesném kalkulu talentovaného pracujícího člověka.

Úplně stejným způsobem se potom přesouval stojan nůžek válcovací stolice, který už vážil sto třicet tun. Časová norma přitom byla devadesátkrát kratší! Podobný případ se potom odehrál i při obnově teplárny, kde byl těžký buben kotle zdvihán do velké výšky. Práce to byla nanejvýš odpovědná a potřebné jeřáby tam také k dispozici nebyly. Jeden z inženýrů však navrhl kombinovaný zdvih s pomocí málovýkonného ramene a příhradových nosníků samotné budovy. Odborníci Sojuzprommontaže

---

Existují varianty konstrukce derikových jeřábů, ve kterých chybí stožár a kořen ramene je umístěn na speciální základně nebo na konstrukcích montovaného zařízení a řízen je systémem příhradových a lanových vzpěr.

spustili poplach, ale když přišli do kotelnové haly, stál již buben na svém místě. A místo několika dnů to trvalo 32 minut.

Jednou jsem přistoupil ke skupině montážníků, kteří přijeli ze Stalingradu: „Zdravím vás, soudruzi gardisti!“ Nenazval jsem je tak jen kvůli tomu, že mnozí z nich ještě nosili své vojenské blůzy, ale i proto, že montážníci měli dělat dokončovací práce, to na nich závisel náš konečný termín, a jak se říká, ustoupit nebylo kam. Zeptal jsem se jich, co je nového na jejich úseku a oni se jen smáli. Když jsem se dozvěděl, co se u nich přihodilo, rozesmál jsem se i já.

Byla to zábavná historka. Dostal se k nim výkres, na kterém byl kategorický příkaz: „Havarijní! Udělat ještě dnes. Livšic.“ Montážníci si to prohlédli a zděsili se. I na základě těch nejtvrdších pracovních norem to byla práce na tři dny. Neobešlo se to bez silných slov, ale co dělat? Přistoupili k tomu důmyslně a smontovali to ještě ten den. A potom k nim najednou přiběhlo děvče z konstrukční kanceláře: „Kde je ten výkres?“ Ukázalo se, že ten příkaz soudruha Livšice, šéfa energetického sektoru Gipromezu¹, vůbec nebyl určen montážníkům. Žádal pouze udělat kopii daného výkresu.

Doslova na všech úsecích lidé pracovali obětavě, talentovaně a odvažně. Stávalo se, že se nevraceli domů, dokud nesplnili úkol a zůstávali na stavbě i několik dnů – zděfimli si někde v koutku tři čtyři hodiny a opět do práce. Vznikla atmosféra, o kterou se od samého začátku oblastní výbor snažil, atmosféra všeobecného úsilí, ohromné cílevědomosti a nevyčerpatelné víry ve své síly. Pocítil jsem, že na stavbě došlo k rozhodujícímu zlomu, teď už půjdeme stále jen kupředu a kupředu. Vyrůstla pracovní garda, která zvládne v krátkém čase zrealizovat i ty nejmělejší plány. A teď bylo důležité nepřijít o toto tempo a jako na frontě dobývat opevnění za opevněním...»²

* * *

Jenže tento vztah k práci se začal postupně vytrácet, když byrokracie, která se proměnila v parazitickou vykořisťovatelskou třídu³, zor-

---

¹ Gipromez – zkratka: Státní úřad projektování hutních závodů se sídlem v Leningradu. Dnes je to OAO Lengipromez (otevřená a.s.).

² L. I. Brežněv – Obrození, hl. 5.

³ Napomohlo tomu zrušení „partajního maxima“ v roce 1934.

Partajní maximum – maximální měsíční příjem, který měli právo dostávat členové VKP(b) ve vedoucích funkcích v institucích i podnicích. Partajní maximum bylo zavedeno dekretem Všeruského ústředního výkonného výboru ze dne 23. června 1921, který stanovil, že mzda zodpovědných pracovníků nesmí převyšovat 150% z úrovně průměrné výplaty institucí a podniků, které jsou

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ganizovala státní převrat, v jehož průběhu zavraždila J. V. Stalina a L. P. Beriu, a nastolila svou korporativní tyranii. Protolidový charakter partajně-byrokratického poststalinského režimu se otevřeně projevoval nejen slovy (hanebná zpráva N. S. Chruščova na 20. sjezdu), ale i činy: tbiliské střílení do shromáždění demonstrantů protestujících proti rozhodnutím přijatým na 20. sjezdu KSSS očerňujícím Stalina (březen roku 1956); a střílení do demonstrantů v Novočerkassku, kteří protestovali proti zvyšování pracovních norem na pozadí zhoršující se ekonomické situace v důsledku záškodnických reforem Chruščovova režimu (1962).

V míře upevňování byrokratické protolidové diktatury se ten vztah k práci, který kultivovali bolševici, během desetiletí prakticky vytratil ze života, stále však zůstává uložen v lidové paměti.

A když se L. I. Brežněv stal generálním tajemníkem ÚV KSSS a hlavou státu, tak bohužel nenaplnil naděje lidí, kteří doufali, že se stát vrátí k politice bolševismu. Výčitkou režimu, který zosobňoval, se potom staly Stalinovy portréty na předních sklech nákladňáků (masový jev v sedmdesátých a v první polovině osmdesátých let 20. století).

Kdyby L. I. Brežněv dokázal zajistit sesazení byrokracie z jejich výšin, obrodit politiku bolševismu, aby se bolševický vztah k práci stal běžnou normou, tak by se žádná přestavba a následné sociální katastrofy v našem státě nekonaly.

---

jím podřízeny. Tento dekret omezoval i možnosti vedoucích pracovníků přivydělávat si vedlejšími příjmy.

Ze sociálně řídicího hlediska bylo „partajní maximum“ užitečné, neboť motivovalo řídicí pracovníky:

- ke zvyšování kvality života ve společnosti výhradně díky zvyšování kvality sociálního řízení, aby tak rostla kupní síla rublu, průměrné mzdy v jejich institucích a podnicích, aby se rozšiřovaly fondy společenské spotřeby;
- přecházet z řídicí funkce na jinou práci, kde nebyly příjmy omezeny „partajním maximem“, takže tyto funkce uvolňovali schopnějším řídicím pracovníkům, více oddaným ideálům komunismu.

Po zrušení partajního maxima se začala byrokracie rychle transformovat do společenské vykořisťovatelské, agresivně parazitické třídy, a v této podobě přetrvala až do dneška. Její agresivně parazitická podstata se projevuje v monopolně vysokých příjmech mocenských byrokratů, v jejich beztrestnosti za zločiny a v nezákonném odírání zbytku společnosti.

Navíc byla ve všeobecných školách, středních technických školách a učilištích, i na vysokých školách a fakultách pro pracující¹ ve dvacátých a třicátých letech 20. století využívána brigádní forma výuky, jejíž podstata spočívala v tom, že se třída nebo skupina studentů rozdělila na „brigády“ a kontrola prospěchu byla prováděna způsobem, že byl „člen brigády vyvolán, aby odpověděl na otázky a známku, kterou takto získal, dostali všichni členové jeho brigády“.

Z hlediska individualistického chápání světa je tato brigádní metoda hloupostí a nespravedlností, neboť pokud zástupce brigády dostane pětku, tak tím sníží prospěch všem ostatním členům brigády, přestože oni by mohli dostat za své odpovědi jedničku.

V roce 1932 přestala být brigádní metoda univerzální a vzdělávací systém se jí postupem času zřekl úplně.

Přestože brigádní metoda výuky může být velice efektivní, jen to vyžaduje určité průvodní podmínky: studenti musí být vnitřně motivováni k osvojování si znalostí a profesionálních návyků. Pokud tomu tak je, může být výuka postavena na samostatné práci studentů a jejich vzájemné součinnosti v osvojování si znalostí. V brigádě mají všichni zájem na tom, aby jejich úroveň znalostí byla co nejvyšší, a proto si přitom vzájemně pomáhají. Učitelé při takovéto organizaci výuky jen řídí proces sebevzdělávání, který realizují samotné brigády a plní přitom roli poradců. Sebevzdělávání organizované v souladu s psychologii studentů je v porovnání s jejich výukou ve stylu „natloukání znalostí a návyků zvnějšku učitelem“ z hlediska svých výsledků efektivnější a brigádní forma výuky, jsou-li studenti motivováni se učit, takový výsledek zajišťovala. Navíc učební proces založený na brigádní metodě výuky také lidi připravoval k práci v kolektivu, a ne jen tak k nějaké práci, ale k práci orientované na výsledek jako takový, ne na nějaké formální ukazatele typu peněz, funkcí, odměn a tak dále.²

---

¹ Více známé pod zkratkou „rabfak“. Rabfaky připravovaly dělníky a rolníky, kteří v dětství nezískali systemizované školní vzdělání, k přijetí na technické střední a vysoké školy.

² Jestliže v prostředí studentů dominuje motivace získat atestaci nebo diplom o vzdělání místo motivace získat znalosti a návyky jako takové, jak je k tomu formální získávání atestací a diplomů jen ponouká, tak brigádní forma výuky zcela ztrácí svou funkčnost, neboť „pětkaři“ v ní podřývají úspěch
→ → →

HLAVA 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

Na výše popsaném vztahu k práci, který bolševismus pěstoval a šířil ve společnosti v leninsko-stalinských dobách, je významné to, že lidé chápali prospěch *výsledku jejich práce jako takové* pro celou společnost a tím pádem i pro každého z nich. To je skutečně důležité.

A bylo by hloupé popírat, že svou roli v tomto šíření pracovní etiky společnosti svobodných lidí hrála i ta nechvalně proslulá státní propa-

---

„jedničkářů“; ti, co nemají zájem osvojovat si znalosti, úspěšnými studenty pohrdají a snaží se je využívat (opisování, objednávka písemných a ročníkových prací kvůli získání zápočtu a tak podobně).

Ale i efektivita individuální formy studia je podmíněna průvodními okolnostmi. **Tím hlavním v ní je vymezení odpovědnosti za výsledek:**

- Povinnost učitele musí spočívat pouze v přednáškách a předání studentům seznamu literatury a dalších materiálů pro samostatnou práci, ve vedení seminářů nebo laboratorních prací v souladu s učebním plánem a tematikou učebního kurzu.
- **Odpovědnost za úroveň osvojení znalostí a návyků musí ležet výlučně na studentovi.**

Ten poslední bod se musí prakticky projevovat v tom, že učitel – bez jakýchkoliv negativních důsledků pro sebe a pedagogický sbor jako celek – musí mít možnost známkovat tak, jak to skutečně podle jeho názoru studenti zasluhují, tj. i nedostatečnými. A jak si poradí s tímto sníženým prospěchem, musí být starostí samotných studentů. Nízký prospěch třídy nebo skupiny nemůže být ukazatelem nízké kvalifikace a neprofesionality učitele, neboť není možné násilím učit ty, kteří o to nemají zájem.

V brežněvovské a postsovětské době se tento princip porušoval a porušuje se dál: učitel je odpovědný za nízké výsledky studentů na základních, středních i vysokých školách. Pokud by učitel všechny známkoval podle jejich skutečných výsledků nízkými známkami, tak se to díky algoritmicke fungování systému obrátí proti němu osobně a proti jeho pedagogickému kolektivu. Obzvláště to platí pro vyšší odborné a vysoké školy – pokud je nízkých známek „příliš mnoho“, tak za vyřazením neprospívajících studentů následuje snižování počtu pracovních míst učitelů. Studenti tak dobře vědí, jak jsou učitelé omezeni v možnostech známkovat je zaslouženými nedostatečnými, což jen maximálně umocňuje jejich drzost, neboť nejsou motivováni získávat znalosti, stačí jim diplom.

Nastavení systému tímto způsobem je jen dalším důvodem pro to, aby ideologové reformování vzdělávacího systému a vedení Ministerstva školství a vědy nesli odpovědnost za neefektivitu vzdělávacího systému podle §275 Trestního zákoníku Ruské federace.

ganda. Takže po uznání této skutečnosti je zbytečné vyvolávat hysterii s ohledem na nepřijatelnost státní propagandy pro společnost svobodných lidí. Státní propaganda skutečně může být v rozporu se zájmy společenského rozvoje a vyvolávat u lidí znechucení a odmítání, ale může se také stát organickou součástí života společnosti, jedním z nástrojů napomáhajících společenskému rozvoji a v této své kvalitě je absolutně nezbytná. Otázkou jen zůstává, jak dosáhnout takovéto její kvality.

Státní propaganda je potřebná, dokud existuje státnost, a to dokonce i v tom případě, kdy celá společnost dosáhla té jediné skutečné úrovně svobody¹ a všichni lidé v ní nevratně dosahují lidského typu struktury psychiky na začátku mladosti, disponují efektivní osobnostní poznávací a tvůrčí kulturou a mohou zastávat i žrečské funkce, neboť společnost v civilizaci s rozvinutou technosférou může žít pouze na základě společenského sjednocení specializované odborné práce.

Někdo se tedy musí ve vztahu ke kulturně svébytné společnosti i celému lidstvu prakticky cele věnovat práci na prvních etapách plně funkce řízení, zatímco jiní se budou věnovat jiným druhům činnosti. Tato okolnost vyžaduje, aby s cílem obnovy organické jednoty života společnosti ti, kteří se budou věnovat žrečské činnosti, informovali ostatní o svém pohledu na věc, o svém chápání aktuálních problémů společnosti a lidstva, o cestách a způsobech jejich řešení. A tato **potřeba obnovovat organickou jednotu společnosti v procesu společenského rozvoje právě vede k tomu, že je státní propaganda v každém případě potřebná.**

A aby se stala organickou složkou života společnosti, musí být dodrženy následující podmínky:

- sociálně významné problémy, které osvětluje propaganda, musí lidé vnímat svými smysly i rozumem jako reálně existující;
- nesmí existovat sociálně významné problémy,
  - které lidé svými smysly i rozumem vnímají jako reálně existující,
  - ale o kterých státní propaganda mlčí jako by vůbec nebyly, nebo se lidi pokouší přesvědčit, že tyto problémy reálně neexistují, a lidé jsou o jejich existenci přesvědčeni jen díky úspěšné práci

---

¹ Viz kapitola 11.4 — díl třetí tohoto kurzu.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

těch či oněch sil vedoucích protilidovou či protistátní propagandu;

- cesty a způsoby (metody) řešení sociálně významných problémů, které nabízí propaganda společnosti, musí být z hlediska života objektivně způsobilé (tj. musí odpovídat objektivním zákonitostem všech šesti skupin, kterým se podřizuje život lidí);
- jejich objektivní životní způsobilost musí být subjektivně lidmi uznávána, což vyžaduje:
  - na jedné straně – určitou úroveň rozvoje kultury (znalostí) a individuálního rozvoje členů společnosti,
  - a na druhé straně – shodu samotné propagandy s dosaženou úrovní rozvoje kultury (všeobecně známými skutečnostmi) a s úrovní individuálního rozvoje členů společnosti (nebo sociálních skupin, na které je daná propaganda zaměřena)¹.

Tyto dva podbody znamenají, že ve společnosti musí být rozšířeny určité představy o tom, jak je život lidí podmíněn objektivními zákonitostmi všech šesti skupin v jejich vzájemné součinnosti, aby se státní propaganda o tyto představy² mohla opírat, a pokud tomu tak není, musí jí předcházet určitá osvětová práce.

---

¹ Dokonce ani ideje, které jsou z hlediska života způsobilé, nebudou ve společnosti fungovat, jestliže jim lidé na základě svého zformovaného chápání světa správně neporozumí.

² V tom se také ukrývá odpověď na otázku: Proč Koncepce sociální bezpečnosti existuje již celé čtvrtstoletí „bez nějakých viditelných výsledků“? Obsah Koncepce přesahuje rámec znalostí, které většinu lidí zůstanou po absolvování středních i vysokých škol, takže nejsou schopni dát si dohromady její obsah s tím, co jim je známo. Rozšíření Koncepce předpokládá jinou algoritmiku, ve které je každý další krok podmíněn efektivitou činů v předchozích krocích:

1. Přimět člověka k tomu, aby si uvědomil, že jeho „zbytkové“ znalosti nejsou dostatečné k tomu, aby vedl šťastný a komfortní život, a proto je v jeho vlastním zájmu a povinnosti vůči sobě samému, dětem i zbytku společnosti, aby si rozšiřoval svůj obzor a to i prostřednictvím studia materiálů Koncepce sociální bezpečnosti.

2. Samostatná práce jedince na svém vlastním individuálním rozvoji, a to včetně osvojování si materiálů Koncepce, je prostředkem pro překonávání vlastní nezpůsobilosti popisované slovy: „Co já sám zmlžu?“

- propaganda musí být ve vztahu ke každé etapě řešení úkolů spojených s překonáváním vzniklých problémů, i při snaze o jejich předcházení, prováděna v předstihu, neboť pro účast při řešení úkolů spojených s překonáváním těchto problémů může být potřebné, aby si lidé osvojili znalosti a návyky, které nemají v okamžiku, kdy se s propagandou střetnou. A osvojení si znalostí a návyků vyžaduje určitý čas a úsilí, a v řadě případů i státní organizaci příslušných vzdělávacích programů (takže v propagandě musí být kladen důraz na nutnost osvojit si nové znalosti a návyky, neboť bez toho není možné dané problémy vyřešit);
- paralelně s propagandou je nutné pracovat na plánech zaměřených na vyřešení sociálně významných problémů, a tyto plány v sobě musí zahrnovat i v předstihu prováděnou přípravu odborně způsobilých kádrů, které budou mít na starosti praktické řešení problémů osvětlovaných státní propagandou.

Provedeme-li v chronologické posloupnosti (druhá priorita zobecněných prostředků řízení/zbrání) analýzu toku událostí od vyhlášení Sovětské moci na II. Všeruském sjezdu Sovětů dne 7. listopadu 1917 a Leninova vystoupení na III. sjezdu Ruského komunistického svazu mládeže do obnovy státu po Vítězství nad hitlerovskou „Evropskou unií“ z hlediska různých vzájemně souvisejících aspektů, budeme muset uznat, že *bolševická státní propaganda výše uvedeným podmínkám-požadavkům v podstatě odpovídala (a to dokonce i při tom, že do ní byrokracie vnášela formalismus, který byl bolševismu cizí, neboť trockisté se snažili zdravé ideje a podnikané kroky přehánět do absurdních rozměrů, aby tak zdiskreditovali bolševiky a nastolili v organizačních útvech Sovětské moci ničím neomezovanou zednářsko-marxistickou diktaturu, a také při tom, že byl bolševismus nucen vyjadřovat všechny své názory prostřednictvím „marxistického“ jazy-*

---

3. Propaganda těch či oněch činů v souladu s Konceptí sociální bezpečnosti v prostředí těch, kteří si ji osvojují a jsou schopni dát si její obsah dohromady se životem a objektivními zákonitostmi všech šesti skupin, kterým se podřizuje život lidí, rodin, sociálních skupin, kulturně svébytných společností, regionálních civilizací i celého lidstva.

Neúspěch konceptuální politické strany Jediněníe/Sjednocení (hnutí Cestou pravdy a sjednocení) při šíření Konceptce sociální bezpečnosti do politiky byl podmíněn tím, že se vedení strany soustřeďovalo především na třetí etapu, aniž by udělovalo dostatečnou pozornost prvním dvěma.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ka, který byl v mnohém pro život nezpůsobilý)¹, což také podmínilo její efektivitu.

Takže bolševická státní propaganda: 1) vnesla svůj vklad do toho, že Rus (regionální civilizace mnohých národů) přežila díky tomu, že dokázala vyřešit mnohé problémy zcela zbytečně vytvořené carskou „elitou“ a dynastií Romanovců a 2) podílela se tak na rozvoji SSSR i dalším rozvoji celého lidstva.

Nejefektivnější státní propagandou je uvádění do života toho, co bylo dříve slíbeno udělat pro blaho národa a to tak, aby to ve svém osobním životě pocítili všichni, tj. když jsou slova stvrzována činy.

Ve vztahu k námi probíranému tématu pracovní etiky bolševismu se pro absolutní většinu pracujících příslušnou zpětnou vazbou stalo uvedení národního hospodářství SSSR po peněžní reformě 16. – 29. prosince 1947 do režimu progresivního snižování cen v míře rozvoje výrobního potenciálu, růstu objemů výroby a uspokojování potřeb lidí produkcí v plné shodě se základním ekonomickým zákonem socialismu a zákonem plánovitého proporcionálního rozvoje²: viz tabulka 21.4.4-1.

---

¹ Liberální propaganda, jejíž nedílnou součástí je lež pronášená buď přímo nebo ukrývající se v tom, co zůstalo nevyřečeno, těmto požadavkům ve své podstatě vyhovovat nemůže, a proto je efektivní pouze z hlediska vytváření problémů, ale už ne z hlediska jejich řešení.

² O těchto zákonech viz kapitola 21.4.3.

Tabulka 21.4.4-1.

Dynamika změn indexu cen základního zboží v SSSR v letech 1947 až 1952 uvedená v procentuálním poměru k základu, za který slouží IV. čtvrtletí roku 1947.¹

Druhy zboží	IV. čtvrtletí roku 1947 (do 16. prosince)	16. prosince 1947	1. března 1949	1. března 1950	1. března 1951	1. března 1952
Všechno zboží	100	83	71	57	53	50
Potravinářské výrobky	100	82	68	53	48	43
Z nich:						
Chleba a další pečivo	100	81	73	53	45	39
Maso a drůbeží	100	88	79	59	50	42
Uzenářské výrobky	100	85	76	57	49	41
Ryby a sledě	100	80	72	60	54	54
Živočišné oleje	100	80	72	48	41	37
Rostlinné oleje	100	84	84	76	76	60
Cukr	100	63	63	55	55	49
Nepotravinářské výrobky	100	86	78	65	63	62
z nich:						
Bavlněné látky	100	78	78	66	66	66
Vlněné látky	100	127	115	95	95	95
Hedvábné látky	100	88	79	73	73	73
Oblečení	100	111	104	89	89	89
Pletené výrobky	100	83	83	76	76	76
Punčochy a ponožky	100	89	85	71	71	71
Kožená obuv	100	73	70	59	59	59
Gumová obuv	100	29	29	26	26	26

Díky tomuto „nelidskému“ politicko-ekonomickému experimentu bolševiků byly „nejvíce postiženy“ ty nejvíce vysokopříjmové (legál-

¹ N. V. Kuzněcova – Snižování maloobchodních cen a materiální životní úroveň obyvatelstva SSSR v letech 1947 – 1952, Věstník VolGU, série čtvrtá z roku 2008, č. 1 (13) – str. 32-42, tabulka č. 2.

Viz také: <http://cyberleninka.ru/article/n/snizhenie-roznych-tsen-i-materialnyy-uroven-zhizni-naseleniya-sssr-v-1947-1952-godah>.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ně) vrstvy jak sovětské společnosti, tak i kriminálních kruhů, které byly na vnitřním trhu SSSR za importní hedvábné punčochy, krajkové prádlo, kosmetiku a další přepychové zboží, za domácí delikatesy a auta nuceny platit ceny několikrát dražší, než jak tomu odpovídal oficiální kurz rublu (ve vztahu k importu) a o mnoho více, než byla výrobní cena zboží (ve vztahu k domácí produkci určené pro „elitářskou“ spotřebu). No a díky tomuto jejich „okrádání nespravedlivým Sovětským státem, který neuměl docenit jejich talent“¹ státní rozpočet SSSR pokrýval část nákladů spojených se snižováním cen výrobků masové spotřeby, čímž se zvyšovala životní úroveň absolutní většiny obyvatelstva, včetně samotných pracujících.

V tabulce 21.4.4-1 nebyly uvedeny domácí spotřebiče: lednice, televize, rádia a gramorádia, pračky, osobní automobily a tak dále. Jde o nepřímý projev té okolnosti, že priorita rozličných potřeb lidí a společnosti se liší a v té době národní hospodářství SSSR pracovalo na uspokojování potřeb, které měly tu nevyšší prioritu pro absolutní většinu obyvatelstva v porovnání s uspokojováním potřeb s ohledem na domácí spotřebiče, pro jejichž masovou výrobu byl nedostatek kapacit a jejichž hlavními spotřebiteli byly nejvíce vysokopříjmové skupiny obyvatelstva, které beztak nikdy nepoznaly chudobu a špatné životní podmínky, ve kterých žila většina obyvatelstva státu.² Tenkrát byly všech-

---

¹ To je hodnocení bolševického režimu z pozic norem buržoazního liberalismu, kterým byli mnozí z těchto lidí ztotožněni.

² Na internetu se můžete setkat s porovnáním životní úrovně v USA a SSSR ve třicátých a poválečných letech (čtyřicátá léta a začátek padesátých let 20. století), jejichž autoři viní z chudoby bolševiky. Kdyby byli čestní a ti, kteří těmto jejich výkladům přikyvují, nebyli slaboduší, tak by k takovým závěrům o vině bolševiků nikdy nemohli dojít, neboť z těchto svých „porovnání“ bojovníci s bolševismem vynechávají následující okolnosti:

<p>USA na svém území nezakusily válku od roku 1865, kdy u nich občanská válka skončila vítězstvím severanů. Tato občanská válka navíc nebyla vedena ani jednou ze stran s cílem úplné (nebo téměř úplné) likvidace protivníka. Takové likvidační války byly ze strany USA vedeny pouze proti indiánům a dalším „lidským nedodělkům“ (podle jejich názoru) například ve Vietnamu, Iráku a Afghánistánu. Také se to pokoušely uplatnit proti Sovětskému Rusku v průběhu intervence v době naší občanské války.</p>	<p>SSSR vznikl na ruinách Ruského impéria už tak zaostalého, které navíc <i>od druhé poloviny 19. století až do svého krachu za USA stále více zaostávalo</i> ve všech významných sociálně-ekonomických i sociálně-kulturních ukazatelích. A od roku 1914 do roku 1945 Rusko přestalo tři války vedené s cílem likvidace národů na jeho území (1. světová válka 20. století, občanská válka a intervence, Velká vlastenecká válka), které zasáhly jeho nejosídlenější a z hlediska infrastruktury a ekonomiky nejrozvinutější regiony.</p>
<p>Kvůli „velké depresi“, kterou v USA účelově a v podstatě pro nic za nic zorganizovali jejich pohlaváři, v podmínkách liberálně-ekonomického modelu zemřelo více lidí než kvůli všem přehmatům kolektivizace a rozkulačování v SSSR. USA se dostávaly z „velké deprese“ až do začátku 2. světové války, kdy jim mnohonásobný nárůst objemů vojenských objednávek v průběhu této války umožnil překonat strukturální disproporce a nezaměstnanost z doby „velké deprese“.</p> <p>S ohledem na kvalitu všeobecného vzdělání a obecné dostupnosti vysokoškolského vzdělání USA od konce čtyřicátých let za SSSR zaostávaly.</p>	<p>Tempa ekonomického růstu a sociokulturního rozvoje SSSR byla nejvyšší na světě po celou epochu bolševismu, k jejich katastrofálnímu propadu došlo až s nastolením korporativní diktatury byrokracie po státním převratu v roce 1953.</p>

→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

ny tyto vyjmenované věci „luxusem“. Další rozvoj národního hospodářství a navyšování jeho výrobních kapacit nevyhnutelně vedly k tomu, že se v plné shodě se základním ekonomickým zákonem socialismu dřívější „luxusní zboží“ postupně měnilo ve zboží masové spotřeby. A tempa růstu výroby v SSSR (a to i díky růstu produktivity práce) byly v té době nejvyšší na celém světě zásluhou stále více se rozmáhající pracovní etiky společnosti svobodných lidí a z hlediska řízení díky vysoce odbornému kombinování státního plánování a podnikatelské iniciativy různých výrobních i spotřebních družstev a kol-

<p>Pro ekonomiku USA byly charakteristické dva nešvary vyplývající z mravnosti jejich vládnoucí „elity“ a podmíněné mravností jejího chápání světa a politiky:</p> <ul style="list-style-type: none"> - okrádání států zaostalých ve vědeckotechnickém a ekonomickém ohledu prostřednictvím liberálně-buržoazních principů organizace mezinárodního obchodu a osobitostí cenotvorby na trzích v liberálně-tržním ekonomickém modelu; - závody ve zbrojení pod jakoukoliv záminkou, což je prostředek potřebný pro likvidaci strukturálních disparit vznikajících v ekonomice kvůli vědeckotechnickému pokroku, který umožňuje zajistit relativně nízkou úroveň nezaměstnanosti a stabilitu „spotřebitelské společnosti“.	<p>Pro SSSR bylo charakteristické:</p> <ul style="list-style-type: none"> - fakticky nevratná pomoc národům, které vstoupily na cestu osvobodování se od útluke světového – Západního – buržoazně-liberálního imperialismu (to byla komponenta globální politiky SSSR), což odčerpávalo zdroje, které mohly být využity pro řešení úkolů vnitřní politiky; - závody ve zbrojení vnucené Západem SSSR (které odstartoval Churchillův projev 5. března 1946 a „studená válka“, jež potom následovala) zpomalovaly rychlost řešení úkolů zvyšování ekonomické životní úrovně obyvatelstva SSSR a společenského rozvoje.
---	---

Ale dokonce i navzdory těmto okolnostem, tak přehlíženým liberály, by další pokračování politiky bolševismu vedlo k tomu, že by se SSSR stal pro celé lidstvo bezvýhradným lídrem a učitelem ve věci civilizačního rozvoje. Jenže státní převrat v roce 1953 vedoucí k nastolení korporativně-byrokratické diktatury a skutečnost, že se tomu lidé nebránili, to vše vedlo k tomu, že tato možnost nebyla ve 20. století realizována.

Život v SSSR v té době nebyl ze spotřebitelského hlediska snadný a beze sporu byl horší než život té části obyvatelstva zvané v USA „střední třídou“ (jestliže to srovnávání provádíme v poválečném období, a ne v době „velké deprese“, jejíž statistika úmrtnosti dosud podléhá utajení), ale byl zajímavý a radostný pro ty lidi, kteří žili a pracovali na základě svého svědomí a pro které nebyli „velcí kombinátoři“ typu Ostapa Bendery a Pavla Ivanoviče Čičikova žádnými modlami ani vzory k napodobování...

chozů¹ v jednom makroekonomickém systému. Takže se objemy produkce i služeb poskytované občanům SSSR na základě jejich potřeb neustále rozšiřovaly prostřednictvím společenských fondů spotřeby.

* * *

Přímo opačný postoj v porovnání s tím, jaký zaujímala státnost k iniciativám vznikajícím ve společnosti v epoše bolševismu leninsko-stalinských časů, projevuje postsovětská státnost. Jeden z charakteristických příkladů:

«V Astrachani za opravu silnice provedenou z iniciativy obyvatel domu stavbařům udělili pokutu ve výši 25 tisíc rublů, informoval na svém Facebooku poslanec Státní dumy Oleg Šein.

Obyvatelé z domu č. 120 na ulici Pěrvaja Pěrevoznaja se nejednou obraceli na místní úřady se žádostmi, aby byla provedena oprava silnice vedoucí okolo jejich domu a úředníci tyto žádosti odmítali s poukazem na nedostatek peněz. Společenství vlastníků si tedy samo pozvalo dodavatele, který velmi rychle položil asfalt za peníze obyvatel domu.

Po určité době k domu přijeli pracovníci dopravní policie a lidé z úřadu komunálního dozoru, kteří vyhotovili akt o přestupku a udělili pokutu. Stavbaře obvinili z poškození silnice.

„Není to ani tři týdny, kdy v sousední ulici společenství vlastníků dostalo pokutu jen za to, že jejich dům byl opraven v srpnu a ne v květnu. Přičemž sama administrativa na to nevyčlenila ani halíř“, napsal eser Šein a

---

¹ V leninsko-stalinských dobách bylo výrobní i spotřebitelské družstevnictví důležitým a dynamickým sektorem sovětské ekonomiky a zlikvidováno bylo až v poststalinské době partajně-byrokratickou tyranii v čele s N. S. Chruščovem. V roce 1959 byl veškerý družstevní majetek vyvlastněn a tvůrčí iniciativa byla buď vytlačena do kriminální oblasti („meloucháři“, „kšeftaři“ a tak dále – nelegální podnikatelé/kapitalisté sovětské epochy) nebo nenacházela své uplatnění, což v souhrnu s dalšími způsoby byrokratického zneužívání moci a nekompetence vedlo k pádu efektivity ekonomiky SSSR, viz:

- A. K. Trubicyn – O Stalinovi a podnikatelích — internetové zdroje: https://kprf.ru/rus_soc/99271.html; nebo http://anticomprador.ru/publ/a_k_trubicyn_o_staline_i_predprinimateljak_h/29-1-0-1065
- Družstevnické hnutí v SSSR v období administrativně-direktivního systému řízení – bez uvedení autorů – internetový zdroj: <http://www.bestreferat.ru/referat-211040.html>.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

dodal, že v červnu předkládal návrh zákona na zrušení pokut pro sdružení vlastníků.»¹

A to není jediný případ takového druhu.

To znamená, že postsovětská moc:

- **nejenže sama není schopná odhalovat a řešit problémy lidí (ani nemluvě o jejich předcházení), ale dokonce aktivně lidem brání, když chtějí své problémy řešit ze své iniciativy a za své prostředky;**
- **současně udržuje režim vykořisťování „člověka člověkem“ a napomáhá jeho obnově v návaznosti pokolení, což může skončit zánikem Ruska jako civilizace.**

Tyto dvě okolnosti nás přivádí k tomu, že jediným ospravedlněním existence postsovětské státnosti je ta skutečnost, že i nanicovaté státní řízení je při řešení úkolů společenského rozvoje lepší než úplné zhroucení státního řízení² a válka všech proti všem podle svých sil, a to tím spíše, že tato válka všech proti všem by byla nevyhnutelně doprovázena intervencí států činících si nárok na využívání přírodních zdrojů a zbytků obyvatelstva „banderlogů“ „nespravedlivě“ usazených na území, o které má agresor zájem.

Nezpůsobilost postsovětské státnosti je přímým důsledkem toho, že státní úředníci a poslanci jsou k práci motivováni penězi místo výsledky práce jako takové³. To právě tato orientace na peníze a ne na výsledek jako takový se projevila v odpovědi ruského premiéra D. A. Medveděva na otázku učitele z Dagestánu, kterou mu položil na fóru Území smyslů v Kljazmě dne 03.08.2016:

«Pedagog se zeptal, zda je spravedlivé, když učitel v jejich republice (v Dagestánu – naše vysvětlení k citaci) dostává 15 tisíc rublů, zatímco pracovník policejních orgánů 50 tisíc. „Je to posláním, a pokud chcete vydělávat peníze, máte k dispozici spoustu jiných skvělých pracovních míst, kde vám to půjde rychleji a lépe. Například v byznysu“, odpověděl Dmitrij

---

¹ Svévonná oprava silnice skončila v Astrachani pokutou ve výši 25 000 – internetový zdroj: <http://www.yaplakal.com/forum1/topic1439471.html>.

² Není-li státnost natolik loutková, aby vedla totální válku s cílem likvidace vlastního národa prostředky na šesté prioritě zobecněných zbraní, jako tomu bylo v Kampučii (Kambodži) v době Pol Pota.

³ O různé motivaci k práci se pojednávalo dříve v této kapitole v části O smyslu práce.

Medvědév. A potom ještě dodal: „Současný energický učitel nemusí do-
stávat jen tu výplatu, která je mu vyhrazena podle tabulek, ale může si
přece takříkajíc někde ještě něco přivydělat bokem.“

Fakticky se jedná o deja vu z před pěti let, i když tenkrát se podobný
případ stal s ministrem školství a vědy Andrejem Fursenkem, který je
v současnosti poradcem prezidenta pro vědu. A stalo se to tenkrát na se-
tkání s petrohradskými studenty (zdá se, že při rozhovoru s mládeží se
vysocí úředníci mají méně na pozoru). Otázku položil učitel, který v zápalu
pronesl doslova následující: „Profesor Petrohradské státní univerzity do-
stává 8 tisíc rublů – to je základní tarif. Co myslíte, dá se vyžít s takovými
penězi?“ „Vy tu mluvíte o osmitisícovém mzdovém tarifu učitele...“, stejně
emocionálně mu odpověděl Andrej Fursenko. „Ale spočítejte si základ,
příplatky a reálně vyplacenou mzdu. Já mám základní tarif 31 tisíc rublů a
vydělávám 150 tisíc... Já jsem přesvědčen, že učitel na vysoké škole si
musí umět vydělat, pracovat vědecky, získávat granty... Nemůžete od ma-
teřské školky do penze počítat s tím, že vám všechno naservíruje stát. ¹»

Takže pokud člověk bere své učitelství jako poslání, tak má podle
Medvěděva celý život živořit a chce-li si žít lépe, musí si někde přivy-
dělávat bokem. ²

— Jsou strašně odtrženi od života lidí a zcela očividně nejsou do-
statečně kompetentní pro funkce, které zaujímají³:

---

¹ Území smyslů dostalo Dmitrije Medvěděva. Předseda vlády neslibuje
učitelům lepší život – Nezávislé noviny, 04.08.2016, uvedeno podle internetové
publikace: http://www.ng.ru/columnist/2016-08-04/2_medvedev.html.

² Přitom ty možnosti přivydělat si bokem nebo i přímo ve své škole jsou
minimální: každoroční snižování stavů trvajících už řadu let má své důsledky –
zdálo by se například, že předepsaný platový základ docenta ve výši 50 tisíc
rublů by mu měl k životu stačit, jenže problém je v tom, že velký podíl učitelů
na mnohých vysokých školách nepracuje na plný úvazek; krácením státního
rozpočtu část grantů vymizela; a přivydělávat si bokem je problém, neboť
rozpis přednášek (učebních hodin) je pevně daný pouze po dobu jednoho se-
mestru (školního čtvrtletí) a mění se každý semestr (od čtvrtletí k čtvrtletí); a
při té dlouholeté politice Centrální banky zaměřené na udušení reálného sek-
toru podnikatelé spíš přemýšlejí jak přežít, než jak investovat zisk do vědec-
kovězkumných a vývojově-konstrukčních prací a do vzdělávacího systému; a
platit humanitním pracovníkům a sociologům za jejich výzkumy už nemá
zájem vůbec nikdo (viz dříve v poznámce pod čarou odpověď
z administrativního aparátu D. A. Medvěděva s ohledem na nutnost vytvoření
vědecko-metodologického zajištění státního řízení).

³ Intelektuální síla se musí projevat v kompetenci a odrážet na výsled-
cích práce, přičemž ty výsledky musí být pozitivní, pokud sama činnost není
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

- oni nechápou, že jestliže společnost žije na základě společenského sjednocení odborné práce, tak je pro její rozvoj potřebné určité spektrum profesí¹. A pokud bude odborník místo toho, aby se plně věnoval své práci, neustále přemýšlet o tom, kde by si ještě tak mohl přivydělat, protože ze své vlastní mzdy nevyžije, nemůže založit rodinu a zaopatřit ji, tak jak asi ta jeho práce bude vypadat?
- současně by si jak občané, tak i představitelé státní moci a byznysu měli uvědomit, že státnost může být akceschopná pouze v tom případě, kdy je absolutní většina řídicího sboru motivována odhalovat problémy jako takové, řešit je a předcházet jim, přičemž k této jejich činnosti musí být peněžní odměny v podobě výplat a prémie pouze doprovodným faktorem. Zároveň však musí zaručený příjem jedinci umožňovat vyžít, založit rodinu, vychovat plnohodnotně děti a podporovat své prarodiče.

*   *
*
*

I když výše při výkladu o tom, jak v SSSR probíhal proces, při kterém si lidé postupně osvojovali normální pracovní etiku společnosti svobodných lidí, nebyly zmiňovány národnostní odlišnosti, není nicméně možné bez pochopení tohoto procesu porozumět tomu,

---

zaměřena na záškodnictví (ale někdy je i pro efektivní záškodnictví nutné vyznat se v oboru):

- jeden téměř deset let slibuje modernizaci a inovační rozvoj státu – a stále nic a to ani výhledově;
- druhý pokračuje v reformách vzdělávacího systému započatých jeho předchůdcem a zreformoval ten systém tak, že absolventi škol nejsou ve své většině schopni poradit si v přijímacím řízení s úkoly z fyziky a matematiky, které bez problémů zvládali ti, kteří stejné školy zakončili před začátkem reformy; přičemž u více než 99% absolventů škol se navíc zhoršuje jejich zdravotní stav, a to včetně reprodukčních funkcí.

¹ Spektrum profesí, to je nomenklatura profesí a kvalifikačních úrovní v každé z nich + počet odborníků na každou pozici z této nomenklatury. Spektrum profesí musí odpovídat potřebám společenského rozvoje a nomenklaturě pracovních míst včetně zohlednění skutečnosti, že lidé mohou ovládat několik profesí.

jaké faktory měly vliv na harmonizaci vzájemných národnostních vztahů. Právě z tohoto důvodu byla výše ta otázka pracovní etiky a vztahu k práci zaměřené na výsledek jako takový v jeho naturální (ne peněžní) podobě osvětlena dost důkladně, přestože z pohledu mnohých lidí s tématem harmonizace vzájemných národnostních vztahů nijak nesouvisí.

Existuje jen jeden způsob harmonizace vzájemných národnostních vztahů, je to cesta rozvoje každé jednotlivé národní (a stejně tak konfesně podmíněné) kultury směrem k nevratnému vykořeňování vykořisťování „člověka člověkem“ z každé z nich a vybudování integrující kultury společné všem národům a konfesím, ve které také nesmí mít místo vykořisťování „člověka člověkem“ v žádné své modifikaci – ekonomické ani mimoekonomické. V tom spočívá podstata politiky bolševismu, ke které neexistuje alternativa, a to jak v měřítku kteréhokoliv multikulturního státu, tak i v tom globálním.

Příčemž se jedná o nevratné vymýcení vykořisťování „člověka člověkem“ nejen ve všech jeho projevech, ale také v podobě všech zatím nerealizovaných možností tohoto ostudného jevu.

Rozvoj kultur chápaný výslovně v tomto smyslu je procesem dlouhodobým, zahrnujícím život několika pokolení, je-li ukazatelem jeho úspěchu ten stav, kdy je:

- v každé národní (konfesně podmíněné) kultuře likvidován systém, který v předstihu potlačuje a deformuje biologický a sociokulturní rozvoj jedince;
- a kdy je takový režim, který vylučuje potlačování a deformaci prováděné v předstihu a vytvářející předpoklady k vykořisťování „člověka člověkem“, obnovován stabilně v návaznosti pokolení, což umožňuje všem nově narozeným lidem nejen dosahovat k začátku své mladosti nevratného typu struktury psychiky, ale také si svobodně osvojovat a rozvíjet potenciál svého individuálního rozvoje, a to včetně jeho nejdůležitější složky, kterou je poznávací a tvůrčí potenciál.

A kultury se mohou rozvíjet v uvedeném směru pouze v tom případě, kdy se žijící lidé ze své vůle sami uvědoměle osobnostně rozvíjejí a vnášejí tak individuálně svůj vklad do pravověrného rozvoje jak své národní (a konfesně podmíněné) kultury, tak i do vědomí a rozvoje všem společné integrační kultury, která má potom zase příznivý vliv na

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ně samotné, ale v ještě větší míře na následující pokolení v procesu jejich formování počínaje předhistorií jejich početí.

Jak již bylo zmíněno dříve v kapitole 20.2, je ten jev vykořisťování „člověka člověkem“ daleko širší a různorodější než jen čistě ekonomické vykořisťování „člověka člověkem“ a zahrnuje v sobě rozličné psychologické a fyziologické složky. To ekonomické vykořisťování je jen nejokatejší, neboť se tak či onak dotýká celé společnosti, a v porovnání s psychologickým nebo fyziologickým vykořisťováním je méně individuálně variabilní. V každé své podobě je však vykořisťování „člověka člověkem“ jak ze strany vykořisťovatele, tak i ze strany vykořisťovaných podmíněno mravně-etickými kvalitami obou stran, které toto vykořisťování dělají možným, což se potom bez výjimky projevuje ve všech jeho podobách.

V technosférické civilizaci, ve které je všechno tak či onak závislé na samotné technosféře, na procesech její obnovy a na procesech ekonomického zajišťování života všech a každého produkcí a přírodními statky, je sféra kolektivní pracovní činnosti vlivovým nástrojem na etiku a mravnost jednotlivých účastníků, přičemž tento její vliv je dvojího charakteru:

- Bezprostřední – v pracovním kolektivu se formuje etika vyjadřující ten či onen smysl účasti jedinců v kolektivní práci¹, která si tak či onak
  - buď přizpůsobuje reálnou mravnost lidí, kteří přišli do kolektivu,
  - nebo zavrhuje nositele nepřijatelné mravnosti, kteří neodpovídají etice umožňující realizovat smysl pracovní činnosti kolektivu a jeho účastníků.
- Zprostředkovaný – když se lidé v oblasti pracovní činnosti i celkově ve svém životě střetávají s výsledky práce jiných lidí (a také jejich činnosti v tom nejširším slova smyslu), když narážejí na podmíněnost kvality vlastního života výsledky práce (činnosti) jiných, tak si tak či onak, uvědoměle nebo neuvědoměle vypracovávají svůj vztah k jiným lidem.

---

¹ O různé motivaci k práci se pojednávalo dříve v této kapitole v části O smyslu práce.

Zdalo by se, že se lidé v takovém případě vůbec nemusejí znát, že je mohou oddělovat ohromné vzdálenosti i časové intervaly – a co je člověku do toho, že si k němu někdo jiný na základě ocenění plodů jeho činnosti vypracuje nějaký vztah? — Jenže noosféra, její lidský segment (egregory, které vytvářejí lidé a ve kterých také spoluúčinkují) není výmyslem, ale realitou – jedná se o vodič přenášející informace, algoritmiku i energii. A nejvýše nad noosférou panuje Všedržitelnost, a proto „bezdůvodné zlořečení (*Pozn. překl. svůj cíl*) nezasáhne“¹, a to ani v případě, že je odesláno do noosféry, zato se může vrátit ke svému autorovi; zatímco pravověrný hněv – také odeslaný přes noosféru – dojde k adresátovi a ten ho pocítí v mezích Božího dopuštění. Potom se nepravověrný tvůrce toho něčeho střetne s nepříjemnostmi, nad jejichž smyslem dostane možnost popřemýšlet².

Příčemž charakter tohoto druhu bezprostředního a zprostředkovaného vlivu na mravy a etiku je určován organizací pracovního procesu a smyslem práce, jaký je této organizaci vlastní – motivací k práci s očekáváním toho či onoho výsledku. Proto to vše v závislosti na organizaci a smyslu práce, který je jí vlastní a na bezprostředním i zprostředkovaném vlivu kolektivní pracovní činnosti na etiku a přes etiku – na změnu mravů účastníků:

- může vést k dalšímu zezvířečťování a zotročení pracujících,
- nebo k jejich osvobození a přeměně v lidi s vlastní vůlí, kteří ji společně se svědomím dokážou uplatňovat pro ně přínosným způsobem.

---

¹ Přísloví, 26:2: « Vrabc přeletuje, vlaštovka poletuje, bezdůvodné zlořečení nezasáhne.»

² A konkrétně Švédka Elin Krantzová, Němka Selin Görenová (tisková mluvčí socialistické, feministické a protikapitalistické organizace Left Youth), norský politik Karsten Nordal (který se považoval za feministu a antirasistu) zmiňovaní v kapitole 21.1, všichni tito aktivističtí propagandisté liberálně-buržoazního multikulturalismu se nestali oběťmi násilí migrantů s jinou kulturou náhodou, tj. nestalo se to bez příčiny, takto se na ně napojily brzdicí zpětné vazby hierarchicky vyššího noosféricko-všedržitelného řízení, před kterým se nedá schovat ani se mu vyhnout.

I když z pohledu liberálů, ateistů a agnostiků se toto tvrzení nedá dokázat, a všichni ti vyjmenovaní a mnozí další, kteří se nedostali na stránky novin, prostě jen měli smůlu a stalo se jim to bez jakékoliv příčiny a účelu, prostě jen neměli štěstí.

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

A proto jestliže jsou:

- kolektivy mnohonárodnostní,
- národohospodářský komplex zahrnuje i regiony, kde se formují a obnovují rozličné národní kultury,
- politika státnosti v oblasti rozvoje vzdělávacího systému a rozvoje národních (a stejně tak konfesně podmíněných) kultur je orientována na vykořeňování vykořisťování „člověka člověkem“ ve všech jeho podobách a na vymýcení možností jeho opakovaného vzniku,
- organizací práce je podporována motivace na výsledek jako takový v jeho naturální (ne peněžní) podobě a je udržována pracovní etika společnosti svobodných lidí,

tak:

- dochází v mezích mnohonárodnostních kolektivů v průběhu bezprostřední komunikace mezi lidmi k vypracovávání pravověrné etiky ve vztahu k práci a jsou formovány i příslušné mravní normy, které vytlačují z psychiky dřívější nepravověrné mravní normy,
- v procesu výměny se produkce vyrobená v některém z regionů formování příslušné národní kultury dostává do ostatních regionů, a pokud je tato produkce kvalitní, tak vyvolává zpětnou reakci vysílanou přes noosféru k těm, kteří ji vyrobili, a přináší jim prospěch,
- dospělí, jejichž etika a mravnost se v průběhu pracovní činnosti tohoto druhu mění, se začnou jinak chovat k dětem, jinak přistupovat k jejich počtům, jinak je vychovávat – a to jak své vlastní, tak i děti, se kterými se ty jejich přátelí.

Je-li přitom ekonomika uvedena do režimu snižování cen a rozšiřování společenských fondů spotřeby v míře růstu výrobních kapacit a uspokojování potřeb v produkci na základě demograficky podmíněného spektra výroby, tak si rok od roku lépe žijí všichni: a to včetně těch, kteří z různých příčin dosáhli hranic svého kvalifikačního růstu, takže jejich nominální mzda již nemůže podstatným způsobem vzrůstat. Přičemž to poslední platí i pro ty nejvíce nízkopříjmové vrstvy obyvatelstva, a to včetně těch národnostních skupin (a stejně tak konfesních), jimž jejich historická minulost neumožňuje, aby si jejich představitelé v současné době osvojovali vysokopříjmové a jinak prestižní profese. Rozvoj vzdělávacího systému v takovém sociálně-ekonomickém prostředí orientovaný na to, «aby <bez výjimky> všichni členové společnosti měli možnost získat vzdělání dostatečné k tomu, aby se stali ak-

tivními činiteli společenského rozvoje...»¹; na vykořenění systému biologického a sociokulturního útisku, který je aplikován v předstihu; na rozvoj národních (a stejně tak tak konfesně podmíněných) kultur a rozvoj integrační kultury² (chápaných jako informačně-algoritmické systémy a faktory, ke kterým se v životě adaptují dorůstající pokolení) — to vše vede k tomu, že se zlepšují možnosti individuálního rozvoje všech dětí nezávisle na národnosti a konfesní příslušnosti jejich rodičů i starších předků. To potom vytváří *životem potvrzovanou* víru v zítřejší den, což je nejdůležitější faktor charakterizující kvalitu života v přítomnosti i perspektivy dalšího rozvoje společnosti a státu.

Takže bez vymýcení *historicky zformovaných systémů v předstihu aplikovaného biologického a sociokulturního útisku individuálního rozvoje lidí a systémů vykořisťování „člověka člověkem“* ze všech národních (a stejně tak konfesně podmíněných) kultur; bez vybudování kultury, která by všechny tyto kultury integrovala, a ve které by nebylo místa pro výše jmenované systémy, není v měřítku multikulturního státu ani v měřítku globální civilizace harmonizace vzájemných národnostních vztahů možná.

Takový je účinek svým charakterem mravně etických objektivních zákonitostí, kterým se podřizuje život lidí, jež spadají do skupiny noosféricko-náboženských zákonitostí. Politika, která jim odpovídá, hraje v životě společnosti rozhodující úlohu, neboť reálné statistiky mravnosti a etiky vlastní společnosti, jsou svého druhu sítem propouštějícím jen konkrétní sociokulturní a ekonomické zákonitosti, které se v životě společnosti potom projevují³. Proto ten veliký počín prvního subbotni-

---

¹ J. V. Stalin – Ekonomické problémy socialismu v SSSR – Moskva: samostatné vydání, Státní vydavatelství politické literatury, 1952 – str. 68. Výše uvedenou větou se rozumí, že se všichni musí dostat na tu jedinou úroveň svobody, kdy se jejich vůle podřizuje svědomí a jejich poznávací a tvůrčí osobnostní kultura je efektivní.

² Která může být jak jednojazyčná, tak i mnohojazyčná – v závislosti na okolnostech.

³ Tak například, když statistiky mravnosti a etiky odpovídají kapitalismu, tak se v takové společnosti nebude moci projevit základní ekonomický zákon socialismu, neboť i přes všechna právní omezení se bude do popředí prodírat algoritmika cenotvorby liberálně-tržního ekonomického modelu, což bude mít pro společnost mnoho negativních následků. A naopak, jestliže se společnost již zformovala ve společnost svobodných lidí s vlastní vůlí žijících pod nad-
→ → →

Hlava 21. Harmonizace vzájemných vztahů v multikulturní společnosti

---

---

ku a z jeho příkladu vzešlá iniciativa množství pracujících a politika bolševismu podporující pravověrný vztah k práci – hrály rozhodující roli ve vztahu k formování budoucnosti. A tato politika by byla nepoprazitelná nebýt doprovázena kultivací materialistického ateismu ve společnosti, což vedlo k narušení dalších zákonitostí ze stejné skupiny noosféricko-náboženských zákonitostí a vedlo následně ke krachu SSSR jako nositele procesu obnovování nepokrytě ateistické kultury.

Nicméně výše popsaná cesta realizace politiky bolševismu předpokládá, že podstatou všech kultur se stane lidská vůle pod nadvládou diktatury svědomí chápané jako *vrozený náboženský smysl*. To povede k tomu, že se egregor sobornosti/soudržnosti stane jednoznačně dominujícím a vůle všech i každého jednotlivce v něm bude bezkonfliktně doplňovat vůli všech ostatních v rámci Božího Záměru. V tom také spočívá podstata harmonizace vzájemných národnostních vztahů, jaké liberalismus v důsledku své nepřirozenosti nikdy nemůže dosáhnout.

Hlava 21 v redakci ze dne 05.09.2016

---

vládou diktatury svědomí, tak se v ní nedokážou uplatnit sociokulturní a ekonomické zákonitosti kapitalismu a dalších davo-„elitářských“ zřízení.

Hlava 22. Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace

Objektivním zákonitostem všech šesti skupin, kterým se podřizuje život lidí, rodin, sociálních skupin, společností i celého lidstva, podle našeho názoru nejlépe odpovídá způsob života ekotechnologické civilizace na základě koncepce krajinné venkovské urbanizace. Termín krajinná venkovská urbanizace přímo poukazuje na podmíněnost života společností krajinami, tj. na nezbytnost zachování a rozvoje civilizace v harmonii s přírodním prostředím, a přesněji vyjadřuje smysl navrhované koncepce než takové termíny jako „komplexní venkovská urbanizace“, „ekoosada“, „ekopolis“, „rodové sídliště“ a tak dále.

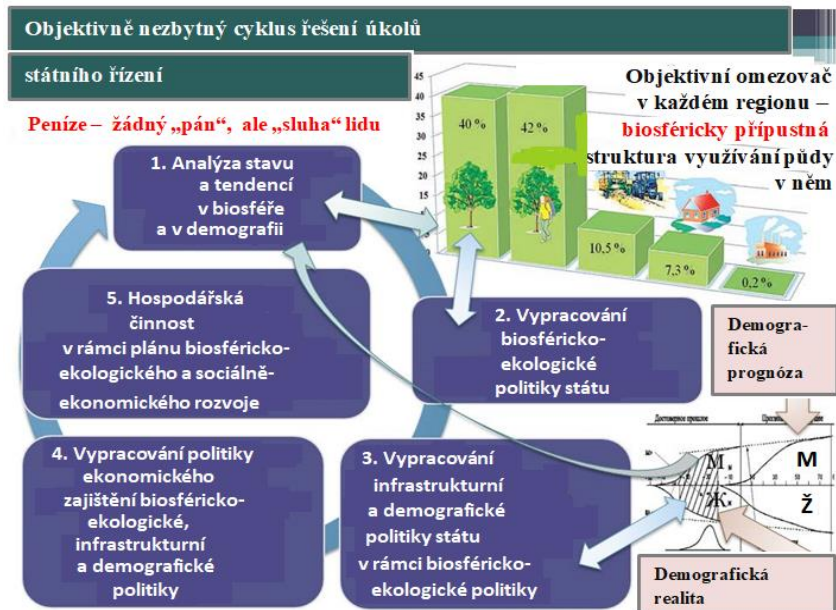
Svou podstatou je koncepce krajinné venkovské urbanizace zaměřena na vyřešení biosféricko-sociální ekologické krize technokratické civilizace, a to jak v globálním měřítku, tak i v měřítku regionů a států. Aby však dosáhla takové kvality, musí mít krajinná venkovská urbanizace určité charakteristiky.

Hlavním požadavkem je, aby zajistila v návaznosti pokolení obnovu biologického zdraví obyvatelstva schopného rozvíjet kulturu a současně zůstaly zachovány a rozvíjely se biocenózy v regionech, kde je zamýšleno zřídit infrastrukturu pro bydlení a hospodářskou činnost lidí. To znamená, že v sobě musí krajinná venkovská urbanizace organicky kombinovat dva aspekty: biocenózně-ekologický (se zohledněním hospodářské činnosti) a sociokulturní. A taková urbanizace se nemůže realizovat „sama o sobě“ na základě liberálně-tržního ekonomického modelu, ta vyžaduje organizaci založenou na *vědecko-metodologicky průkazném*¹ státním řízení prováděném v souladu s cyklem řešení dílčích úkolů znázorněných na obr. 13.1-3.

---

¹ To znamená řízení, které se opírá o objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízen život lidí, v jejich vzájemných spjitostech.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

*OBR. 13.1-3. VZÁJEMNÁ PODMÍNĚNOST DÍLČÍCH ŘÍDÍCÍCH ÚKOLŮ V PRŮBĚHU REALIZACE
KONCEPCE STABILNÍHO A BEZPEČNÉHO ROZVOJE*

Biocenózně-ekologický aspekt vyžaduje vypracování a uplatňování biosféricko-ekologické státní politiky, která musí být podřízena obecně biosférickým zákonitostem podmiňujícím život biocenóz, neboť v opačném případě není možné integrovat civilizaci do jejich života, a pokud lidstvo zničí biosféru, bude to jeho sebevražda.

Základem biocenóz na kontinentech jsou vodojemy: bažiny, potoky, řeky, jezera, rybníky a tak dále. A dynamika vodní rovnováhy na území v průběhu střídání ročních období podmiňuje produktivitu biocenóz jak s ohledem na celkový objem biomasy, tak i s ohledem na sestavu a různorodost jejich biologických druhů. Zvláštní roli v udržování vodní rovnováhy na území hrají v suchých letech bažiny, nemluvě o tom, že mnohé z nich jsou místem hnízdišť různých druhů ptáků a jejich odpočinku při sezónních přeletech.

Takže první otázkou, kterou musí řešit státní biocenózně-ekologická politika, je koncepce režimu ochrany vododržných zón: bažin, břehů potoků (míst tření ryb), řek, jezer, umělých vodních nádrží s dvojitým zaměřením:

- řízení vodní rovnováhy území v souladu s klimatickými osobitostmi regionů s cílem udržení a rozvoje biocenóz¹ a zajištění zdravých životních podmínek pro obyvatelstvo;
- udržování chemické čistoty a čistoty z hlediska fyzikálních polí.

Příčemž je nezbytné zmínit, že celkový klimatický systém planety i podnebí regionů má vzájemnou spojitost se stavem biocenóz regionů. Tato vzájemná spojitost je dvojího charakteru: v jednom směru změna podnebí v regionu vede ke změně charakteru jeho biocenóz; a ve druhém směru změna biocenóz, a to především vlivem civilizace v případě jejího působení na vodní rovnováhu území, vede ke změnám podnebí v regionu, které se mohou dotknout i přilehlých regionů (a tím pádem i jejich biocenóz) a ovlivnit tak celý klimatický systém planety² i celkovou biosféru „na principu domina“. Příkladem toho je prakticky úplné vymizení Aralského moře (viz obr. 22-1), ke kterému došlo v důsledku hospodářské činnosti člověka, když se vedení SSSR orientovalo na dosahování výlučně spotřebitelských výsledků. Jeho vymizení změnilo přírodní prostředí a podnebí přilehlých regionů několika států: Kazachstánu, Uzbekistánu a některých oblastí Turkmenistánu.

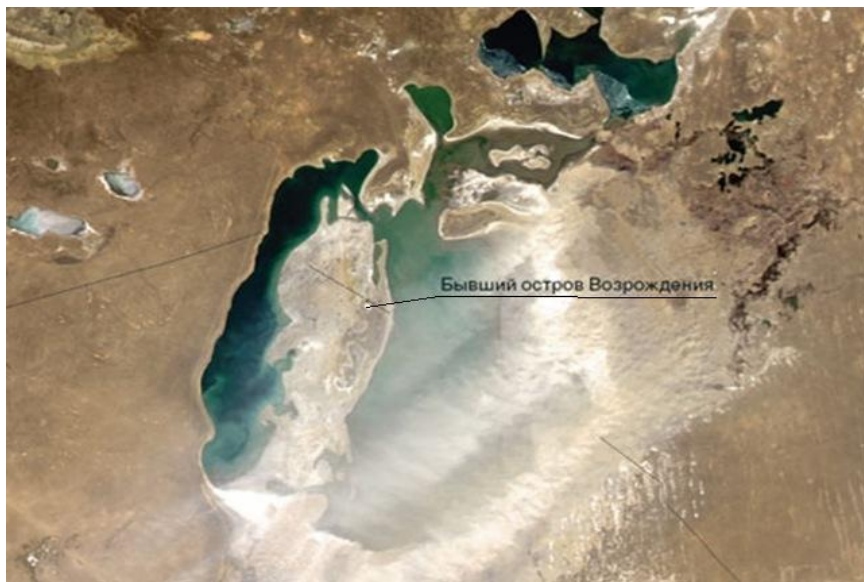
¹ «Lesy jsou místem pro život velkého podílu známých biologických druhů suchozemských ekosystémů planety. Jenže na Zemi už zbývá jen o něco málo více než 55 % původního lesního porostu, přičemž k jeho snižování došlo převážně v posledním století. Nehledě na úsilí vynakládané na obnovu lesů, se plocha světového lesního porostu stále intenzivně snižuje, obzvláště v tropických oblastech» (Ztráta biologické rozmanitosti, Zpráva OSN – internetový zdroj: <http://www.un.org/ru/events/biodiversity2010/losing.shtml>).

² «Ztráta biologické rozmanitosti často snižuje také výkonnost ekosystémů, což vede k ochuzování přírodní zásobárny zboží a služeb, které neustále využíváme. Destabilizuje to ekosystémy a oslabuje jejich schopnost čelit živelným pohromám, jako jsou povodně, sucha a uragány, a také stresům antropogenního původu v podobě znečištění a změn klimatu. Už nyní vynakládáme ohromné částky na likvidaci následků povodní a uragánů, které se se snižováním lesního porostu jen prohlubují, přičemž se tyto objemy s ohledem na globální oteplování budou stále jen zvyšovat» (stejný zdroj).

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace

---

Obr. 22-1. To, co zbylo z Aralského moře v prvních letech 21. století. Snímek byl pořízen z vesmíru.

«V posledních pěti deseti letech je z důvodu vysychání Aralu pozorována znatelná proměna klimatických podmínek oblastí okolo Aralského moře. Dříve zde Aral plnil funkci specifického regulátoru tím, že změkčoval vliv studených větrů vanoucích na podzim a v zimě ze Sibíře a doslova jako ohromný klimatizační přístroj snižoval žár v letních měsících. S drsnějším podnebím se nyní léto v tomto regionu stalo sušším a kratším a zimy delší a studenější. Vegetativní období se zkrátilo na 170 dnů. Produktivita pastvin se snížila o polovinu a zánik záplavového rostlinstva desetkrát snížil užitek zaplavovaného území.

V příbřežních oblastech Aralského moře se několikanásobně snížily atmosférické srážky. Jejich velikost v průměru činí 150 – 200 mm se značnou nevyrovnaností v jednotlivých ročních obdobích.

Zaznamenáno bylo zvýšené odpařování (do 1 700 mm ročně), přičemž se zároveň snížila vlhkost vzduchu o 10%. Teplota vzduchu se v zimě snížila a v létě vzrostla o 2 - 3 °C. V letním období jsou zaznamenávány vysoké teploty (do +49 °C).

Charakteristickou črtou klimatu oblastí okolo Aralu se stala zvýšená četnost i doba trvání prашných bouří a sněžných vánic. V oblasti Aralského moře nyní často vanou silné větry. Nejintenzivnější a nejdelší bývají na západním pobřeží moře, kde mohou trvat více než 50 dnů. Maximální rychlost větru může dosahovat 20 – 25 m/s (vichřice až silná vichřice).

Tyto klimatické podmínky vedly k tomu, že provozovat zde zemědělství bez zavlažování již není možné. Důsledkem je intenzivní hromadění solí v půdě, což vyvolává nutnost větší spotřeby vody nejen k zalévání rostlin, ale i na promývání půdy.»¹

«Podle informací zdravotních odborníků trpí místní obyvatelstvo ve větší míře respiračními nemocemi, anémií, rakovinou krku a trávicího ústrojí. Zvýšil se i výskyt nemocí jater a ledvin, nemluvě o očních chorobách.»²

Je to důsledkem toho, že se bývalé dno Aralského moře proměnilo v prosolenou, zemědělskými chemikáliemi znečištěnou poušť, neboť velká část desítek let používaných zemědělských preparátů v oblastech okolo Aralu se do něj smyla a zůstala uložena v sedimentech na jeho dnu.

Zároveň je nutné podotknout, že to desetiletí od roku 1980 (kdy změny za předchozích dvacet let začaly citelně indikovat budoucí katastrofu) do roku 1990 (kdy se ten katastrofický vývoj značně urychlil – viz obr. 22-2) bylo zcela postačující k tomu, aby se lidé zamysleli nad tendencemi a vývojem, vypracovali si strategii změny hospodářské činnosti v přílehlých regionech, realizovali ji a vyhnuli se tak biosféricko-sociální katastrofě.

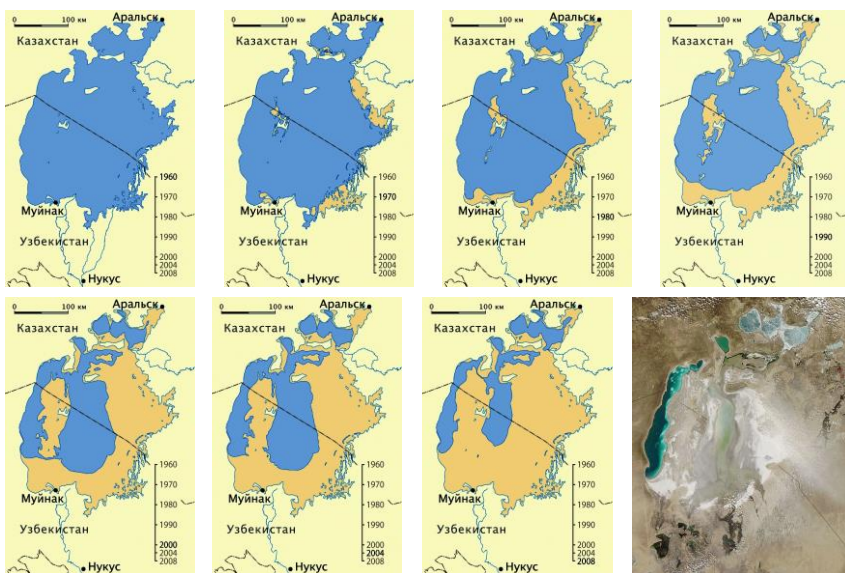
---

¹ Aralské moře — bez uvedení autora, internetový zdroj: <http://enrin.grida.no/htmls/aralsole/aralsea/russian/arsea/arsea.htm>.

² Aralské moře a příčiny jeho zániku — bez uvedení autora, internetový zdroj: <http://lifeglobe.net/blogs/details?id=484>.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

OBR. 22-2. DYNAMIKA PROCESU ZÁNIKU ARALSKÉHO MOŘE OD ROKU 1960 DO ROKU 2010 (MAPY), 2010 (FOTOGRAFIE).

Je jasné, že zůstane-li vedení států sousedících s Aralem věrné principům kapitalokracie tržního liberalismu, budou se biosféricko-sociální problémy oblastí přiléhajících k Aralu jen dále prohlubovat a produkovat etnopolitické problémy i dalším státům.

Ovšem ten úkol obnovy biocenóz a tvorby přírodního prostředí příznivého pro lidi nespočívá výlučně jen v politice zajišťování režimu vododržných zón, ale zavazuje nás udržovat nejen ty takzvané „národní přírodní parky“ a několik desítek federálních přírodních rezervací: v každém regionu musí být vyčleněna více než jedna chráněná zóna, kde bude hospodářská činnost zcela zakázána a režim turismu a odpočinku zde bude přizpůsoben režimu obnovy biologických druhů v těchto místech. Vymezení takových chráněných zón o různé rozloze se musí stát zdrojem expanze biologických druhů na sousedící území, kde hospodářská činnost a život lidí brání normální obnově pokolení biologických druhů v biocenózách.

Narušení režimu vododržných a chráněných přírodních zón musí být posuzováno jako zvlášť těžký zločin a nelítostně trestáno, neboť následkem zločinů tohoto druhu může v historicky dlouhodobých časových intervalech dojít k biocenózním a klimatickým katastrofám způsobujícím společnosti nevratnou škodu a to až do té míry, že se mnohé oblasti mohou stát nevhodnými k životu lidí (příkladem toho je zánik Aralského moře a zasolení půd Kalmycka v důsledku hospodářské činnosti civilizace a doprovodné biosférické i sociální problémy těchto regionů).

Účelem politiky udržování režimu vododržných a chráněných zón je všude obnovit biocenózy a jejich zdraví a vrátit tak Přírodu lidem a lidem Přírodě.

Takže základem státní politiky ochrany přírody se nesmí stát jen samotná biologická věda, ale také její specifické odvětví zkoumající biocenózy jako přírodní systémy schopné stabilní sebereprodukce a v případě příznivých podmínek expanze na sousedící území a stejně tak klimatologie. To znamená, že státní politika ochrany přírody nesmí podléhat požadavkům velkého a malého soukromého byznysu, aby mu zajišťovala v tomto ohledu beztrestnost a co nejvyšší *krátkodobou* rentabilitu na základě principu „po nás potopa“. Vypracování takové politiky vyžaduje realizaci příslušného státního programu komplexních výzkumů se zapojením geografů, geologů, klimatologů, biologů, historiků a odborníků na národohospodářské komplexy (odborníků na makroekonomické systémy). Je tedy nutné vrátit se k tomu, co bylo zahájeno v době stalinského bolševismu: viz kapitola 21.4.4 – o stalinské ekologické revoluci.

V mnohém musí být obsah takového programu podmíněn odpověďmi na otázky sociokulturního charakteru. A na tuto podmíněnost se teď podíváme.

Jak bylo předvedeno dříve, je rodina tím „semínkem“, ze kterého vyrůstá budoucnost společnosti. A z hlediska zajištění toho správného způsobu života společnosti je tím nejvhodnějším typem rodiny — mravně zdravá rodina několika dospělých pokolení žijících ve společné domácnosti a vychovávajících děti. Proto je tím hlavním úkolem vytvořit takové podmínky pro život rodiny, jaké budou vycházet z jejího sociokulturního účelu popsaného v kapitole 19.1 (díl pátý tohoto kurzu).

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace

---

Podíváme-li se na současnou realitu, tak uvidíme, že se životní podmínky rodiny ve městě a na venkově liší: v důsledku osobitostí rozvoje současné civilizace.

Život ve městě je charakteristický:

- na jedné straně tím, že běžný život je v něm jednodušší a snazší, poskytuje větší možnosti s ohledem na vzdělání, zdravotní služby i různorodost trávení volného času (v případě, že lidem vůbec nějaký zbývá) – harmonogram práce a odpočinku většiny městského obyvatelstva se v průběhu kalendářního roku nemění, neboť není podmíněn sezónními pracovními a domácími aktivitami;
- a na druhé straně tím, že město – jeho technosféra a koncentrace obyvatelstva – je velmi silným patogenním¹ a mutagenním faktorem, takže se v něm *reprodukce biologicky zdravých pokolení stala prakticky nemožnou*: čím je město větší, čím je v něm vyšší hustota obyvatelstva, koncentrace objektů technosféry a jejich výkon, tím slabší je fyziologický a psychologický vliv Přírody na člověka, takže městský člověk inklinuje především ke ztrátě svého psychického zdraví, a také toho fyziologického a genetického; navíc v míře živelně-komerčního, neplánovaného rozšiřování městských hranic a vzrůstání hustoty zástavby v těchto hranicích se městské obyvatelstvo ve stále větší míře ocitá v moci „prokletí infrastruktur“², která požírá volný i pracovní čas městských obyvatel i jejich zdraví, a také snižuje ekonomickou efektivitu městského způsobu

---

¹ «Velkoměsto může lidi bez ohledu na přítomnost civilizačních vymožeností „připravit“ až o pět let života. To 7. dubna 2010 na tiskové konferenci zasvěcené Celosvětovému dnu zdraví prohlásil hlavní hygienik Ruska Gennadij Oniščenko. Ovšem potom to upřesnil, že přesný sumární ukazatel škodlivosti velkoměst zatím neexistuje. (...) Z hygienického hlediska nazval Oniščenko optimální velikost města s pěti sty tisíci obyvateli» (Velkoměsta „připravují“ lidi o pět let života – internetový zdroj Ruská farmaceutika: <http://pharmapractice.ru/16826>).

² „Prokletí infrastruktur“ – někdy se tento výraz používá jako metafora poukazující na to, že rozvoj infrastruktur, který má zlepšit kvalitu života a efektivitu ekonomické činnosti obyvatelstva velkých měst vede v podmínkách neregulovaného trhu a komercializace života k dalšímu zvyšování hustoty výstavby, hustoty obyvatelstva a tak dále, takže ve výsledku se ty investice do rozvoje infrastruktury stávají ekonomicky a sociálně neopodstatněnými, neboť problémy velkých měst se stále jen dále prohlubují.

života (břímě těchto finančně-ekonomických nákladů tak či onak potom padá na zbytek obyvatelstva státu, což vytváří iluzi určitého specifického blahobytu velkoměst – nejvíce je to vidět na příkladu výstavby metra za peníze z federálního rozpočtu, neboť ta se nikdy bezprostředně v podmínkách neregulovaného trhu nevyplatí, a proto také nemůže probíhat na základě soukromé podnikatelské iniciativy).

Život na venkově je charakteristický:

- na jedné straně otevřeností člověka k fyziologickému a psychologickému působení Přírody, minimální úrovni patogenního a mutagenního vlivu technosféry;
- a na druhé straně větším objemem prací v běžném životě rodiny, deficitem pracovních sil v jedněch ročních obdobích a jejich přebytkem v jiných, připoutaností lidí k hospodářství a jeho sezónním rytům, nižšími možnostmi s ohledem na vzdělání, zdravotní, komunální služby i různorodost trávení volného času (především takového, které lidskou osobnost rozvíjí). Někdy může být přístup ke všem těmto sociokulturním vymoženostem zcela znemožněn, nachází-li se obec mimo dopravní a informační sítě po celý rok nebo v některých ročních obdobích.

V souladu s těmito okolnostmi potřebuje civilizace jiný způsob života, který by spojoval biologické výhody venkovského způsobu života a sociokulturní výhody toho městského a současně umožňoval integraci civilizace v procesu jejího rozvoje do biocenóz.

Z hlediska praktické politiky přechodu k ekotechnologické civilizaci to znamená, že je nutné změnit současnou podobu historicky zformovaného městského i venkovského způsobu života.

Přítom hlavní otázkou krajinné venkovské urbanizace zůstává architektura obcí (měst, vesnic, osad), přičemž charakter této otázky je mnohohranný:

- zaprvé je to otázka dominantních a doprovodných druhů hospodářské činnosti obyvatel obce, neboť každá obec, ve které žijí lidé v návaznosti pokolení, jak dokládají dějiny, musí mít svůj ekonomický základ a zaniká, jakmile tento ekonomický základ zmizí (příkladem toho jsou „mrtvá města“ v USA, která byla lídry průmyslu a velkoměstské urbanizace a v minulosti se rychle rozvíjela, po určité dobu vzkvétala, a potom byla opuštěna a začala se roz-

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

padat¹⁾ nebo je zlikvidován neadekvátním státním řízením (příkladem toho jsou „monoměsta“²⁾ a mnohé venkovské obce v dnešním Rusku)³⁾;

- zadruhé je to otázka volby umístění obce na území regionu se zohledněním: 1) vlivu přírodních faktorů na práci i život obyvatelstva, 2) zachování již zformovaných biocenóz, 3) rozvoje infrastruktury, které musí integrovat obec do sociálně-ekonomické struktury státu (druhá a třetí etapa v cyklu řešení úkolů státního řízení znázorněného na obr. 13.1-3);
- zatřetí je to otázka struktury samotné obce, tj. jak budou v jejích hranicích rozmístěny: 1) obytné zóny, 2) zóny určené k *odpočinku v kontaktu s přírodním prostředím*, 3) zóny vedení dominantních a doprovodných druhů hospodářské činnosti, 4) sítě vnitřních komunikací a vyvedení tranzitních komunikací spojujících obec se zbytkem státu za její hranice;
- začtvrté je to otázka charakteru výstavby obytných zón a v jejich hranicích zase otázka architektury bydlení, které musí: 1) zajišťovat pohodlný život a zdraví každého z členů velké rodiny několika dospělých pokolení a 2) sloužit minimálně 100 let (v opačném případě bude hromadná výstavba „dočasného bydlení“ pro společnost neúnosná – příkladem toho je hromadná zástavba měst a obcí „chruščovkami“, kterých je nyní nutné se zbavovat).

S ohledem na stávající obce je tato komplexní otázka v podstatě věcí jejich *rekonstrukčního rozvoje*, takže ke čtyřem vyjmenovaným aspektům ve vztahu k mnohým již zformovaným obcím (a obzvláště velkým městům) přibudou ještě dva další: 1) zachování památníků dějin a kultury a jejich integrace do současného i budoucího života obce a 2) vyvedení tranzitních dopravních tahů za hranice obcí (to je nezbytné

---

¹ Mezi taková města patří i Detroit, který byl kdysi „hlavním městem“ automobilového průmyslu USA a v současné době se vyliďňuje a rozpadá. Počet jeho obyvatel se snížil z 1,8 mil. lidí v roce 1950 na 681 tisíc v roce 2013.

² Obce městského typu, které vznikly okolo jediného průmyslového podniku, ve kterém pracuje většina obyvatel dané obce.

³ Proto jsou obce s rodinnými domky a vilami, do kterých se na začátku devadesátých let začali stěhovat zbohatlíci, kde nejsou pracovní příležitosti, především pro nová pokolení, sociokulturní slepou cestou, jestliže i nadále zůstane zachován jejich noclehářsky-rekreační status.

ze dvou důvodů: zlepšení životních podmínek v samotné obci a zvýšení efektivity dopravních infrastruktur regionů i celého státu díky zvýšení průměrné rychlosti přepravy nákladů i lidí).

Také je nutné zmínit, že z hlediska života průkazné odpovědi na každou z výše nastolených otázek jsou podmíněny přírodně-geografickými faktory regionu a konkrétního místa, kde obec již existuje, nebo je v plánu ji od nuly vybudovat.

Tato problematika bude mít svou tvář ve městech s počtem obyvatel přibližně od 100 000 a více a jinou tvář ve všech ostatních obcích s menším počtem obyvatel.

Stávající paradigma zástavby měst, které se živelně zformovalo v podmínkách maximální komercializace všech oblastí činnosti, musí být v historicky krátkých lhůtách překonáno. Neboť při jeho nadvládě je hustota zástavby vícepatrovými domy (včetně zvyšování hustoty stávající zástavby) taková, že odsuzuje města k infrastrukturnímu kolapsu a lidé v nich se – už jen svou pouhou přítomností tam – biologicky a psychicky vzájemně utiskují kvůli vysoké hustotě obyvatelstva, ani nemluvě o nepříznivém vlivu jiných faktorů současného městského životního prostředí.

V laboratořích vede zvýšená hustota pokusných myší v laboratorních klecích k jejich degradaci.
A jak to vypadá s obyvateli měst ve vícepatrových domech?

**„Napřed my vytváříme architekturu, a potom architektura formuje nás“,
Winston Churchill.**

Bytí formuje vědomí

Ve městech, jejichž existence v podobě průmyslových center, dopravních uzlů a míst koncentrace vědy a vysokých škol je

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

---

---

z funkčního hlediska odůvodněná, může výstavba vícepatrových budov sledovat jen jeden cíl: snížit v hranicích města plochu pod budovami a dopravními cestami, aby mohly být přírodní krajinné plochy a biocenózy integrovány do městského prostředí.

A v souladu s tím, co bylo řečeno dříve o roli velké rodiny v životě společnosti, musí převládat takový typ bytové výstavby, která umožňuje společný život rodiny složené z několika dospělých pokolení s dětmi.

V obcích s obyvatelstvem v mezích několika desítek tisíc lidí zdroje našeho státu umožňují zajistit výstavbu obydlí převážně venkovského typu. Takový charakter výstavby se před začátkem epochy industrializace a masového odlivu obyvatelstva z venkova do průmyslových center vyskytoval ve většině vesnic, městeček a měst. V obcích tohoto typu může být volná příroda dosažitelná do půl hodiny.

Avšak i výstavba venkovského typu se může jedna od druhé velice lišit, tj. ne každá dokáže zajistit řešení výše vytyčeného úkolu přechodu k ekotechnologické civilizaci. Na obr. 22-3 (níže v textu) je znázorněna rekonstrukce panství Gončarovových – Plátenická manufaktura (Kalužská oblast) – jak vypadalo na začátku 19. století. V meandru řeky Suchodrev se nacházel panský park, ovocný sad, skleníky, stáje a další hospodářské budovy a panský třípatrový dům. Za Kateřiny II. získal tento dům status „paláce“. Tento panský dům-palác v době ekonomického rozkvětu klanu obsluhovalo až 90 osob, přičemž roční příjem Gončarovových činil řádově 1/15 rozpočtu Ruského impéria.

Obdélníčky rozkládající se v řadě podél řeky v horní části obrázku jsou domky *ve vlastnictví* Gončarovových, kde bydleli nevolníci pracující v plátenické manufaktuře a papírně.

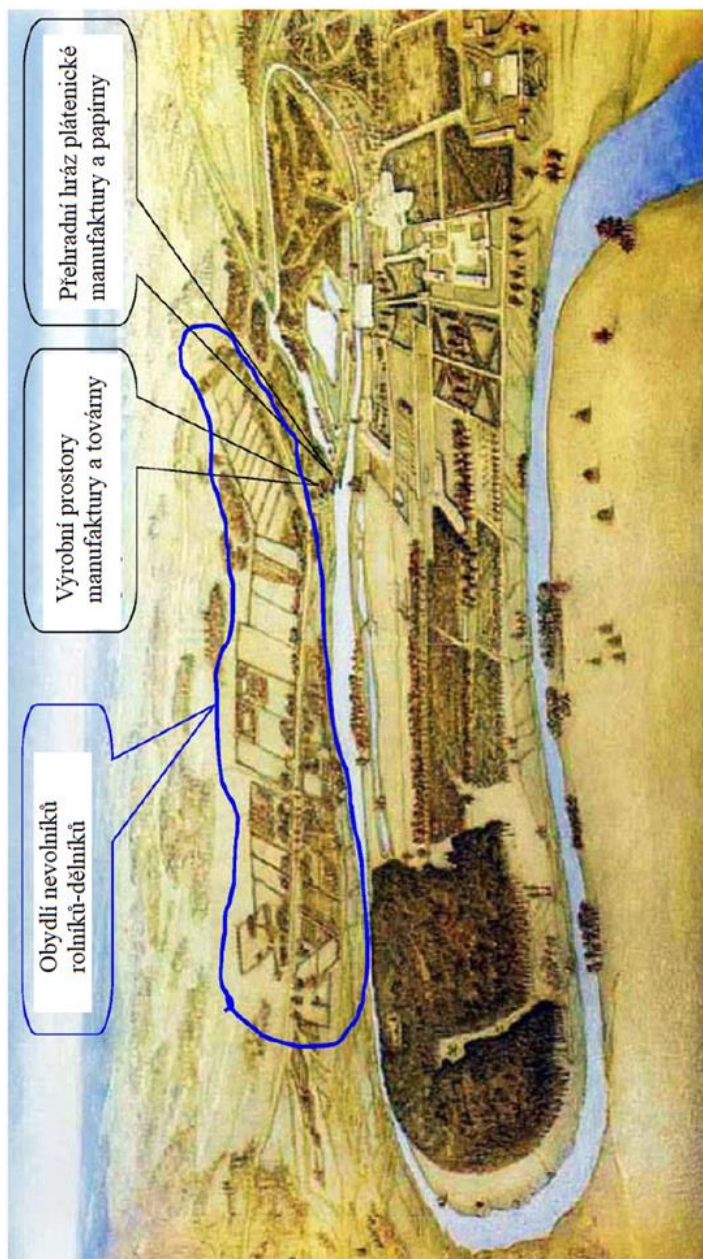
Od té doby uplynulo řádově 200 let a 150 let od doby, kdy bylo zrušeno nevolnické právo. Ale obec Plátenická manufaktura (stejně jako většina ostatních obcí postavených tak, aby odpovídaly potřebám nevolnické éry), se i nadále skládá z několika ulic zastavěných domečky „se dvěma okénky“ na průčelí, které jsou příliš malé k tomu, aby zajistily život rodiny v návaznosti pokolení a to je ten hlavní požadavek na obydlí, jestliže si společnost přeje vykořenit nedostatek pozornosti věnované dětem, masovou zločinnost a osamocenosť prarodičů.

Tento typ výstavby má ještě jeden aspekt, nad kterým se prakticky nikdo nezamýšlí:

Jedním z účelů architektonických principů promítajících se do „obydlí určeného pro otroky“ je reprodukce otrocké algoritmiky individuální a kolektivní psychiky v automatickém režimu v návaznosti pokolení.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

OBR. 22-3. PLÁTENICKÁ MANUFAKTURA, PANSŤVÍ GONČAROVŮVÝCH – PANORÁMA ZE ZAČÁTKU 19. STOLETÍ. REKONSTRUKCE ARCHITEKTA
A. A. KONDRATĚVA (1942 – 2006) - 2000. MALÍŘ V. S. MANAJENKOV – OLEJOMALBA, 2002 (VÝSĚTLIVKY JSOU NÁŠE).

Otrocké architekturní prostředí neustále reprodukuje otrockou psychologii a ta zase reprodukuje otrockou architekturu v nových historických podmínkách na základě nových technologií. Příkladem toho jsou „chruščovky“ ze sovětské minulosti, které vůbec nebyly vhodné pro život rodiny v návaznosti pokolení, na které dodnes mnozí vzpomínají s povděkem vůči N. S. Chruščovovi: *prý se díky tomu lidé přestali tlačit v podnájmech, sklepních obytných prostorách a komunálkách*. A přitom si vůbec neuvědomují, že ve skutečnosti jeden typ obydlí pro otroky nahradili jiným typem obydlí pro otroky.¹ A to samé se opakuje i dnes, kdy při projektování a výstavbě nových obcí převládá stejný typ zástavby jako v obci Plátenická manufaktura. Příkladem toho je obytná čtvrť Novaja Ižora² (viz obrázek) poblíž města Kolpino nedaleko od Petrohradu.

Aby se tento zhoubný cyklus přerušil, je nutné uvědomit si tento problém, přijít s alternativním architekturním paradigmatem a také politická vůle zaměřená na uvedení této alternativy do života.

Taková je moc psychologické setrvačnosti a absence státního mnohostranně-komplexního přístupu k té otázce, jak má vypadat obec, aby v ní absolutní většina rodin mohla žít a pracovat v návaznosti pokolení, aniž by to produkovalo sociální a ekologické problémy.

---

¹ V této souvislosti zmíníme i škodu způsobenou přechodem na pětidenní pracovní týden se dvěma víkendovými dny v roce 1957. Od roku 1956 do roku 1960 byl v SSSR proveden přechod na sedmihodinový pracovní den (a v některých odvětvích na šestihodinový), v sobotu zkrácený o jednu hodinu. To umožňovalo dětem pobýt dostatečnou dobu s rodiči každý den. V důsledku přechodu na pětidenní pracovní týden, byla pracovní doba navýšena na osm hodin, což se započtením přestávky na oběd a nárůstem přesčasových prací v národním hospodářství podstatně zkrátilo dobu, kterou mohly děti trávit se svými rodiči po celý pracovní týden. Tento výsledek nemohl být kompenzován doplňkovým volným dnem v sobotu, neboť děti je nutné vychovávat každý den a neoponechávat je celý týden o samotě s tím, že o víkendech bude výchova „intenzivnější“.

² A. Ju. Agafonov, pracovník Studijního a konzultačního střediska řízení projektů Petrohradské státní architekturní a stavební univerzity. Principy architekturně-urbanistických řešení venkovských obcí 21. století – Přednáška z 27. listopadu 2009 na III. sjezdu asociace vesnické výstavby s tématem architekturně-urbanistická řešení a stavební materiály pro obce 21. století.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace

---

Na fotografii zleva jsou domy z výše uvedené obytné čtvrti.

V podstatě je Novaja Ižora příkladem obnovy principů výstavby určené pro otroky a reprodukci otrocké psychologie, které se zformovaly už před několika staletími pod

tlakem nevolnického práva, nově pouze v hávu moderních stavebních technologií. Tyto principy nezajišťují vyřešení úkolu přechodu společnosti ke zdravému způsobu života v harmonii s přírodním prostředím v návaznosti pokolení.

Obrazně řečeno jsou obce v architektonickém stylu Novaja Ižora jen stejnou, o něco větší komunálkou typu „vraniho hnízda“¹, která se neskládá z pokojů ale „rodinných domků“ o celkové obytné ploše od 133 do 140 m² na pozemcích o velikosti od 220 do 550 m².

A nad otázkou, nakolik je umístění této obytné čtvrti a charakter její zástavby přínosný pro život lidí z hlediska bioenergetiky a jaké práce by bylo zapotřebí provést pro její zlepšení, se při vypracování projektu asi nikdo nezamýšlel už vůbec: nejdůležitější přece bylo zajištění obchodního zisku. Jenže stejný typ zástavby je charakteristický i pro „elitářská“ satelitní městečka v celém Rusku jen s tím rozdílem, že „vily“ jsou v nich dražší než v Novoj Ižoře. A společným problémem takových sídelních celků je ta skutečnost, že v nich nelze zajistit zaměstnanost jejich obyvatel a reprodukci psychologicky i tělesně zdravých pokolení.

V charakteru zástavby se odráží etika vládnoucí ve společnosti, a především pak mravy a etika takzvané „vládnoucí elity“. A soudě podle toho, co jsme viděli výše, propadla se postsovětská Ruská federace ve své mravně-etické regresi na úroveň epochy nevolnického práva. A

---

¹ (Pozn. překl.) Z románu *Zlaté tele* od spisovatelů Ilji Ilfa a Jevgenije Petrova: «Zatímco obyvatelé velkého komunálního bytu číslo tři, kde žil Lochan-kin, byli považováni za velmi svérázné lidi, kteří se v domě proslavili častými skandály a hlučnými hádkami, čímž si tento byt číslo tři vysloužil i svou přezdívku „Vrani hnízdo“.»

konkrétně, ještě neuplynulo ani 20 let od doby odmítnutí socialismu a senátor S. Pugačov ve svém daňovém přiznání přiznal příjem za rok 2009 ve výši tří miliard rublů. Porovnáme-li jeho příjem s průměrnou mzdou v RF v roce 2009, je to ekvivalentní tomu, jako by byl vlastníkem přibližně 10 600 nevolnických otroků. A to znamená, že otrokářství, které v roce 1861 v Ruském impériu přišlo o svůj nestydatě otevřený charakter, v postsovětském Rusku nebylo podoby finančního otrokářství, právně anonymního, neboť obyčejní lidé žijící v bezútěšné nouzi a bídě mají „práva“ přiznávaná jim jen jako jednomu z mnohých ekonomických zdrojů, ovšem z právního hlediska se jedná o plnoprávné občany.

Nicméně v těch regionech státu, kde nebylo nevolnické právo a kde svéhlavé carské úřednictvo ponechávalo „mužika“ alespoň trochu na pokoji, se projevil jiný druh výstavby obcí vyznačující se dvěma vlastnostmi:

- Zaprvé obydlí zajišťovalo pohodlný život rodině několika dospělých pokolení s jedním hospodářstvím.
- Zadruhé vzdálenost sousedících hospodářství byla taková, aby si sousedi „vzájemně netlačili na psychiku“ a zároveň jim to umožňovalo dostatečně rychle se obracet jeden na druhého v těch či oněch pracovních nebo přátelských záležitostech (dosahovalo se toho buď vysokými ploty v případě hustší zástavby, jako se to dělo v mnoha sibiřských obcích, nebo většími vzdálenostmi mezi domy 50 – 100 metrů i více v hranicích obce).

Jako příklad je níže opět k dispozici fotografie domu, který se zachoval v architektonické rezervaci Kiži (dům byl přenesen z vesnice Oševněvo, kde byl postaven v roce 1876 pro velkou rodinu rolníka Nestora Maximoviče Oševněva).

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

---

Ještě jedním příkladem (fotografie níže) je dům středního rolníka, který se zachoval v architektonické rezervaci Malyje Korelly u Archangelsku.

Oba tyto domy by se dnes v katalogu nemovitostí nazývaly „elitním rodinným domem z prvotřídní kulatiny“, přestože v době své výstavby byly v podstatě *typickým* obydlím pro velké rodiny *typických* pracujících.

V naší době samozřejmě není nutné, aby se pod jednou střechou s obytnou částí (jako se to dělalo na Severu do začátku 20. století) nacházely všechny ty hospodářské prostory, které potřebovala rolnická rodina

v minulosti. Nicméně ty požadavky, které se zformovaly v regionech bez nevolnického práva, určující rozměry *rodinného domu* a plochu okolního pozemku mají neopominutelný význam kvůli neměnnosti biologických a psychologických potřeb lidí. A právě ty nám umožňují pochopit, čím se liší architekturní paradigma krajinné venkovské urbanizace od dnešní výstavby obcí řídicí se nyní všudypřítomným principem dosahování co nejvyššího obchodního zisku ze čtverečního metru pozemku.

S problémem nekompatibility úkolů spočívajících v dosahování maximální obchodní efektivity výstavby a řešení sociálních problémů se střetávají všechny státy. Z článku T. Soljanajové¹ věnovanému semináři jedné z předních evropských odbornic na bytovou výstavbu profesorky Londýnské školy ekonomie Christine Whitehead se dozvídáme:

«Analytici varují, že tato móda (levného, z obchodního hlediska maximálně efektivního bydlení: naše vysvětlení k citaci – aut.) nás může vyjít pěkně draho: ve výsledku vznikají celé oblasti nekvalitního bydlení, které se časem promění jen v další „Harlemy“. Jenže stavbaři mají ve státě velkého zákazníka. A pro něj jsou takové „psí boudy“ výhodné: jestliže jsou určeny pro přidělení/prodej státním zaměstnancům a pro sociální účely, je možné dodržet i sociální normu 18 m² na člověka, a potom podat hlášení, že bytové problémy byly vyřešeny. No a spokojení jsou i ti, kteří takové byty dostanou. Jen zkuste vysvětlit důstojníkovi, který se deset let plahočil po ubytovnách, že jeho novoučký šedesátimetrový „třípokojevý“ byteček je na nic.

Snaha o levnost vyvolává i další tendenci, se kterou bojují ve vyspělých státech, a tou je suburbanizace, neboli rozrůstání města o jeho předměstí, což potom zvyšuje problémy s infrastrukturou. Příkladem toho jsou novostavby v okolí Moskvy a v ještě větší míře novostavby v okolí Petrohradu. A ten problém nespočívá ani tak v tom, že bouřlivě se rozrůstající předměstí nemají dost školek, škol, nemocnic a požárních stanic, ale v tom, že se ocitají „mimo“ i v sociokulturním smyslu. Ve výsledku potom probíhá marginalizace jejich obyvatel zrychleným tempem a najednou se ze včera ještě čistého předměstí stává místo, kde není doporučeno vycházet večer ven.»

Dostat se z této biosféricko-sociální slepé uličky je možné pouze na základě koncepce krajinné venkovské urbanizace. Jenže přechod k ní nutně znamená odmítnutí toho dosud vládnoucího principu, že

---

¹ T. Soljanaja – Levné bydlení se stane líhni zla (Internetový zdroj: <http://www.utro.ru/articles/2010/05/19/894744.shtml>).

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

„obyvatelstvo není nic jiného než ekonomický zdroj“ ve vlastnictví „elity“ a kosmopolitní „superelity“ a přechod k jinému principu, že „ekonomika je tu proto, aby přinášela prospěch **každému** člověku“, a to samozřejmě vyžaduje přestavbu celé sociálně-ekonomické politiky státu (včetně té finanční), zákonodárství i systému norem.

Přičemž v měřítku státu musí demografická politika zohledňující výše popsané biologické a sociokulturní aspekty zajišťovat:

- negativní biologický přírůstek obyvatelstva ve městech s obyvatelstvem nad 100 000;
- depopulaci miliónových měst a přijímání takových opatření, aby na jejich současné území mohly začít pronikat biocenózy příslušných regionů, aby v jejich hranicích mohly být zformovány rekreační zóny a snížen technogenní vliv na jejich obyvatele;
- biologický přírůstek obyvatel na venkově převyšující místní potřebu pracovních zdrojů;
- přítok mládeže z venkova do měst jako systémový faktor reprodukce a ozdravení městského obyvatelstva v návaznosti pokolení.

S ohledem na tuto demografickou politiku **krajinné venkovské urbanizace musí být na venkově zajištěna**:

- kvalita běžného života rodiny, včetně dostupnosti vzdělání, zdravotních služeb i různorodých možností jak trávit volný čas, jaké jsou nyní ve městě, a to s navyšováním úrovně všech těchto možností, aby tak byla zajištěna kvalitativně stejná možnost individuálního rozvoje lidí (především z hlediska získávání vzdělání) nezávisle na místě, kde se narodili a žijí;
- a zachování fyziologického a psychologického vlivu Přírody na člověka s cílem zajistit reprodukci biologicky zdravých pokolení, jak je to nyní charakteristické pro život na venkově.

Krajinná venkovská urbanizace musí změnit vzhled většiny měst tak, aby postupně přestaly vypadat jako „kamenné džungle“, začaly se podobat „městským zahradám“ a přestaly tak být prostředím utiskujícím a utlačujícím lidskou fyziologii a psychiku a mrzačícím lidskou genetiku.

Když jsme si takto vytyčili příslušné cíle, můžeme zformulovat principy krajinné venkovské urbanizace v regionálním i celostátním měřítku. Aby bylo výše řečené realizovatelné, je nutné vyřešit následující úkoly:

- sladit ochranu vododržných a chráněných zón se zeměpisným rozmístěním nalezišť nerostných surovin a jejich těžbou;
- podřídit *celostátní i regionální dopravní, energetickou a komunikační infrastrukturu* strategii a režimu ochrany vododržných i chráněných zón;
- napojit na dopravní infrastrukturu nové obce, jejichž výstavba již musí být prováděna v souladu s koncepcí krajinné venkovské urbanizace;
- v míře možností musí být zemědělství převáděno na technologie a organizaci „permakultur“¹. Výchozí princip „permakultury“ spočívá v účelovém formování umělých biocenóz, jejichž komponentami budou rostliny, houby, zvířata, ptáci a ryby, které mohou lidé využívat jako potravu, a které mohou být zdrojem surovin pro některé oblasti zpracovatelského průmyslu. Podle údajů jednoho ze zakladatelů permakultury – rakouského rolníka Seppa Holzera², je její výnosnost v přepočtu na jednotku plochy a jednoho zaměstnance vyšší než výnosnost tradičního zemědělství založeného na produkci monokultur lokalizované na jednom místě. Navíc může být takto díky vzájemnému vlivu jednotlivých komponent těchto umělých biocenóz zcela odstraněna potřeba zemědělské chemie, což činí produkci permakultury v porovnání s produkcí tradičního zemědělství bezkonkurenční s ohledem na ukazatele ekologičnosti výroby a prospěšnosti pro lidské zdraví. Také nám to umožní vyhnout se výrobě potravin z genově modifikovaných organismů. Takže ve stravě absolutní většina obyvatelstva státu mohou pak dominovat chutné a zdravé prospěšné potraviny vyráběné přímo v regionu, kde lidé žijí, místo těch falzifikátů jídla optimalizovaných tak, aby si zachovaly svůj vzhled i po dlouhodobé přepravě a skladování, které jsou ve větší či menší míře zdraví škodlivé.

Kromě toho přechod k permakultuře umožňuje obnovu přírodních biocenóz na územích dosud vymezených pro tradiční zemědělskou činnost, čímž se zlepší stav přírodního prostředí v celém státě.

Krajinná venkovská urbanizace znamená Rusko skládající se z nevelkých obcí s jedno až dvoupatrovou zástavbou venkovského ty-

---

¹ Z anglického slova „permaculture“ — permanent agriculture — «trvale udržitelné zemědělství».

² Zemědělský revolucionář Sepp Holzer / Sepp Holzer; z němčiny přeložil E. A. Šek – Orjol; S. V. Zenina, 2008, str. 176.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – kra- jinná venkovská urbanizace

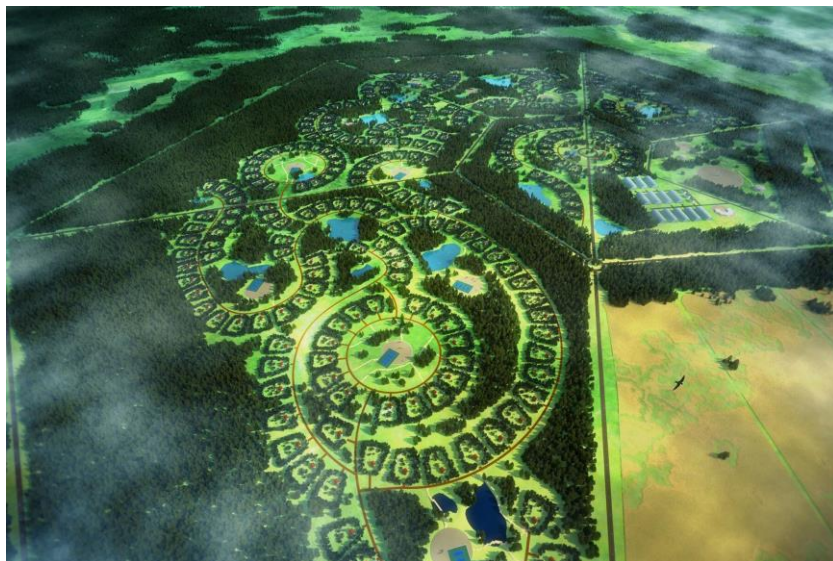
pu, integrovaných do přírodního prostředí a tonoucích v zeleni svých zahrad. K tomuto tématu najdete na internetu velké množství publikací: stačí si do vyhledávače zadat „krajinná venkovská urbanizace“ («ландшафтно-усадебная урбанизация»). Projektování obcí v souladu s koncepcí krajinné venkovské urbanizace se musí zakládat na následujících principech:

1. V první etapě se do krajiny rozmístí a na infrastruktury federální a regionální úrovně napojí zóny hospodářské činnosti, rekreační zóny a obytné zóny.
2. V obci se vše musí z větší části nacházet v dosahu půlhodinové až hodinové chůze pěšky; hlavním dopravním prostředkem uvnitř obce musí být jízdní kola a koloběžky, velomobily (dopravní prostředky poháněné lidskou silou) a při výskytu sněhu – lyže (neboť prostředky boje s hypodynamii musí být integrovány do způsobu života obyvatelstva);
3. Pozemky vyčleněné pro rodinné domky se nesmí nacházet hned vedle sebe, musí být odděleny pásy nedotčené přírody nebo s umělou výsadbou širokými řadově 10 – 20 metrů; vzdálenost mezi domy menší než 100 metrů není z psychologického hlediska přípustná;
4. Obvod pozemků musí být zakřivený (příroda nezná pravé úhly a přímky a zakřivený obvod pozemku je tak více organický a nevytváří psychologickou bariéru mezi člověkem a Přírodou).
5. Architektura domů a charakter rozmístění staveb na pozemku musí zajišťovat:
  - buď od počátku *pohodlný* život rodině složené z několika pokolení pod jednou střechou tak, aby se každý mohl stáhnout do ústraní a zároveň zůstat na dosah ostatním;
  - nebo do budoucna umožňovat modernizaci a rozšíření domu v případě zvýšení počtu členů rodiny (na jedné straně je péče o staré rodiče povinností jejich dětí a na druhé straně by děti měly vyrůstat tak, aby měly před očima všechna věková období svého nadcházejícího života).

Tyto principy jsou zaměřeny na realizaci všeho, o čem se psalo v hlavách 16 – 19 (díl pátý tohoto kurzu).

Základy sociologie

V Rusku jsou zatím v souladu s těmito principy vyvíjeny projekty obcí jen na základě společenské iniciativy¹. Celkový pohled na jeden takový projekt typu Spirála je znázorněn na obrázku níže: **I sny se mohou splnit, naše Země, města a vesnice mohou vypadat i takto, budeme-li na tom společně a svědomitě pracovat.** O stupni propracovanosti této problematiky viz Informační zpráva Míra v urbanistice na webu Nízkopodlažní planeta².

Jako příklad realizace základních principů krajinné venkovské urbanizace může posloužit obec Amatiems v Lotyšsku (obr. 22-4, obr. 22-5)³.

¹ Viz web projektu Nízkopodlažní planeta: <http://www.lowriseplanet.net/>.

² http://www.lowriseplanet.net/images/modeli_poselenii/01_pz/120107_pz_mp_1/120107_pz_mp_1.pdf

³ Amatiems. — Internetový zdroj: <http://www.amatiems.lv/rus/ideja.html>.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace

---

---

*OBR. 22-4. AMATCIEMS, LOTYŠSKO.
CELKOVÝ POHLED NA JEDEN ZE SEGMENTŮ TĚTO OBCE.*

V obci Amatciems však byla koncepce krajinné venkovské urbanizace uplatněna pouze částečně, neboť s pracovními místy pro všechny obyvatele této obce se nepočítalo, což vyvolá problém v průběhu života jednoho až dvou dalších pokolení.

*OBR. 22-5. AMATCIEMS, LOTYŠSKO. PŘÍKLADY INTEGRACE RODINNÝCH DOMŮ DO KRAJINY
V HRANICÍCH OBCE.*

Navíc, jak poznamenal geolog půdoznalec a jeden ze zakladatelů ekologické geografie V. V. Dokučajev (1846 – 1903): „Člověk je zornální ve všech projevech svého života, ve svých zvycích, v náboženství (obzvláště v těch, co nejsou křesťanská), v kráse, oblečení, v celém

svém každodenním životě; zonální jsou hospodářská a domácí zvířata, takzvané kulturní rostlinstvo, domy, jídlo i pití.“¹

Jinými slovy, koncepce krajinné venkovské urbanizace si i při zachování určitých společných principů ve všech regionech nevyhnutelně zachová při realizaci v každém z nich svou osobitost. Tato osobitost je podmíněna přírodně-geografickými faktory příslušného regionu, kterým se člověk musí přizpůsobit, aby společnost zůstala v návaznosti pokolení stabilní. Výše uvedené příklady se týkají regionů, na jejichž území převažují lesy a panuje tam relativně krátké léto s pravidelnými srážkami. Fyzikálně-geografické podmínky stepních a lesostepních zón či hor budou diktovat jinou optimalizaci organizace rodinného obydlí na principech krajinné venkovské urbanizace.

A otázky zaměstnanosti obyvatelstva v měřítku státu musí být při realizaci koncepce krajinné venkovské urbanizace řešeny na základě jiných principů, než jsou ty současné, historicky-živelně zformované.

Zaměstnanost v zemědělství je podmíněna především dvěma faktory: 1) relativně pomalu se měnící kapacitou trhu potravin a technických kultur a 2) sezónními potřebami pracovních zdrojů, které v průběhu roku kolísají.

Takže pro využití pracovních zdrojů, které se uvolní v důsledku kolísání potřeb v zemědělství, mohou být v obcích na venkově rozmístěny různorodé průmyslové výroby.

Vzhledem k tomu, že pro účely ozdravení obyvatelstva v návaznosti pokolení je nezbytné změnit proporce městského a venkovského obyvatelstva státu směrem ke zvyšování podílu toho venkovského, je nutné rozmisťování průmyslových podniků na vesnici chápat nejen jako prostředek pro zajištění zaměstnanosti venkovského obyvatelstva v době mezi sezónními zemědělskými pracemi, ale také jako komplexní strategii rozvoje vědy a průmyslu.

Je to totiž tak, že v absolutní většině případů průmyslová výroba pro své kádrové zajištění vůbec nepotřebuje města s obyvatelstvem nad 100 000 a více. Jejich vznik je důsledkem živelně-ekonomického rozvoje průmyslu v podmínkách, kdy v minulosti společnost neřídila trh. Bude-li uplatňována biosféricky podmíněná demografická politika,

---

¹ Uvedeno podle knihy: Zonální typy biomů Ruska: antropogenní rušivé zásahy a přirozené procesy obnovy ekologického potenciálu krajiny. Pod redakcí doktora zeměpisných věd profesora K. M. Petrova, Petrohradská státní univerzita, Petrohrad: 2003, str. 38.

22. Způsob života ekotechnologické civilizace – krajinná venkovská urbanizace

počet jejich obyvatel poklesne, přírodní biocenózy se rozšíří na jejich současné území a změní kvalitu života lidí v nich. A při orientaci na přechod k ekotechnologické civilizaci mohou být průmyslové podniky (celé nebo jejich technologicky specializované podřízené útvary) napojeny na dopravní infrastrukturu stejně jako obce rozvíjené na principech krajinné venkovské organizace, a v takovém případě v nich obyvatelstvo okrajových obcí bude moci pracovat. Energetická zajištěnost a rozvoj dopravních infrastruktur umožní při takovém přístupu zajistit technologickou ucelenost a říditelnost výrobních procesů většiny druhů produkce. Do práce a zpět domů se zaměstnanci mohou dopravovat osobními automobily a linkovou autobusovou dopravou.

Taková politika postupem času zvýší podíl venkovského obyvatelstva a obnoví jeho dostatečný přítok do měst, aby se upevňovalo zdraví městského obyvatelstva, což povede k celkovému navýšení kvality života celé společnosti. Takový systém organizace života a práce bude o to efektivnější, oč vyšší bude všeobecně kulturní a vzdělanostní úroveň obyvatelstva (takže změna pracovního místa a profese nebude pro většinu lidí stresující ani problémová a znalost několika profesí a připravenost osvojovat si nové se stane sociální normou).

To všechno však může být realizováno pouze za podmínky, kdy stát uznává a ve své politice uplatňuje následující principy mravně-etického charakteru:

- smysl lidského života nespočívá v získávání peněz;
- hlavní masa obyvatelstva není „ekonomickým zdrojem“, není to prostředek pro uspokojování spotřebitelských ani jiných choutek takzvané „elity“, tito lidé mají svou lidskou důstojnost a lidská práva;
- ekonomická činnost lidí je jen prostředkem umožňujícím realizaci smyslu života každého z těchto lidí: jinými slovy, člověk musí žít a pracovat ve jménu nějaké ideje a dostávat za to důstojnou mzdu, která mu umožní zajistit rozvoj jeho rodiny, výchovu dětí, dostatek volného času pro kontakt s jinými lidmi a tak dále... A v případě, že přestane být schopný práce nebo dosáhne důchodového věku, musí mít zajištěn příjem a péči ze strany svých příbuzných a blízkých.

Jenže na ekonomických principech buržoazního liberalismu, v podmínkách trhu, který není řízen v zájmu zajišťování bezpečného společenského rozvoje, není nic z toho, co bylo popsáno výše, realizo-

vatelné. Proto se při přechodu od kapitalokratické civilizace vyprodukované buržoazním liberalismem na principech komercializace bez výjimky všech druhů činností musí politika státu a společenského samořízení opírat o alternativní sociologicko-ekonomickou teorii, na jejímž základě by bylo možné řídit hospodářský systém státu v procesu realizace koncepce krajinné venkovské urbanizace jako organizačně-ekonomického základu pro život společnosti a rozvoj kultury.

Zatím však politici vykreslují jen perspektivy prohlubování biosféricko-sociální ekologické krize ve všech jejích aspektech a považují to za nevyhnutelný a normální běh věcí¹, což představuje pro budoucnost státu i lidstva reálné nebezpečí.

Krajinná venkovská urbanizace, jejíž základní principy byly vyloučeny v této kapitole, je jako organická složka Koncepce sociální bezpečnosti jedinou alternativou k sebelikvidační buržoazně-liberální civilizaci narušující objektivní zákonitosti všech šesti skupin, kterým je podřízen život jednotlivých lidí, jejich rodin, sociálních skupin, kulturně svébytných společností i celého lidstva. Je tím nezbytným základem pro přechod k ekotechnologické civilizaci i pro další rozvoj kulturně svébytných společností i celého lidstva. Jenže realizace koncepce krajinné venkovské urbanizace vyžaduje, aby státní řízení řešilo dílčí úkoly v cyklu znázorněném na obr. 13.3-1, zohledňovalo objektivní zákonitosti všech šesti skupin a mělo odpovídající společenskou podporu.

Hlava 22 v redakci ze dne 01.09.2016

---

¹ Viz Příloha č. 5 – Teze z projevu ministryně ekonomického rozvoje Ruské federace E. S. Nabiullinové na Moskevském urbanistickém fóru 8. prosince 2011 – díl pátý tohoto kurzu.

Hlava 23. O ekonomickém zajištění společenského rozvoje a politiky státu

V těchto šesti dílech studijního kurzu Základy sociologie nebyla probána problematika organizace ekonomického zajištění života obyvatelstva, společenského rozvoje a politiky státu v souladu s Koncepcí sociální bezpečnosti. Tato témata je osvětlena v již nejednou dříve zmiňované monografii „*Ekonomika inovačního rozvoje, Řídící základy ekonomické teorie*“¹, kde je v jedné práci zkoncentrován obsah různých prací vnitřního prediktoru SSSR věnovaných ekonomické problematice². Jejím účelem bylo vypracování uceleného textu pro pochopení vzájemných spojitostí ekonomiky a mimoekonomických aspektů života společnosti, takže obsahuje i mnohé z toho, co je v tomto kurzu.

Navíc je řada otázek řízení administrativně izolovaného podniku podle plné funkce (problematika úrovně mikroekonomiky) rozebrána v již dávno zveřejněné práci vnitřního prediktoru SSSR – *Kultura administrativní činnosti*³. A co se týká otázek, které v ní nebyly probány, je nutné uznat, že v ekonomické vědě států s tržní ekonomikou byla problematika řízení podniků analyzována dostatečně podrobně a zevrubně, přičemž mnohé z toho, o čem pojednává literatura⁴ tohoto druhu, je podepřeno dlouholetou praxí fungování podniků, které si dokázaly sta-

---

¹ M. V. Veličko, V. A. Jefimov, V. M. Zaznobin – *Ekonomika inovačního rozvoje, Řídící základy ekonomické teorie* – Moskva-Berlín: Direct-Media, 2015 – 648 stran. Webové stránky vydavatelství Direct-Media, kde je možné si objednat tuto knihu v tištěné podobě: http://www.directmedia.ru/book_364343_ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya/.

Odkaz, na kterém je možné stáhnout si pdf-soubor ve formátu A4, který si můžete vytisknout na tiskárně: http://www.kpe.ru/files/pdf/2015/Ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya_Velicko_Efimov_Zaznobin.pdf.

² Mrtvá voda; Krátký kurs...; Pro pochopení makroekonomiky státu a světa, Teze; „Kýlu“ ekonomiky je třeba „vyříznout“ a další.

³ Plný název: *Kultura administrativní činnosti. Nediskutované otázky administrativní činnosti a managementu na příkladu organizace řízení podniku podle plné funkce nebo Úvod do „mikroekonomiky“*.

⁴ Viz například V. Ja. Chripač a další – *Ekonomika podniku* – Minsk: Ekonompress, 2001 (Lze nalézt na internetu).

bilně udržovat svou rentabilitu v konkurenčním prostředí vnitrostátních i světových trhů. Je však také nutno si uvědomovat, že přenos organizačních principů a schémat řídicích postupů z jedné kultury do druhé nezaručuje v jiném kulturním prostředí takový výsledek, jakého bylo více či méně úspěšně dosahováno ve výchozí kultuře: neboť se projevuje vliv neformalizovaných aspektů psychodynamiky společnosti. Navíc je mnohé z toho, co se týká mikroúrovně organizace národního hospodářství, podmíněno „finančním klimatem“, který je na makroúrovni vytvářen státem nebo nadstátní lichvářskou korporací, jež si uzurpovala bankovnictví v globálních měřítkách; a také odvětvovou specifikou a přírodně-zeměpisnými okolnostmi. Proto je možné cizí získané zkušenosti, které prokázaly svou úspěšnost v jednom kulturním prostředí a v jedné zeměpisné lokalizaci s jejími specifickými přírodními podmínkami, přenášet do jiného kulturního prostředí pouze po jejich tvůrčím uzpůsobení s ohledem na psychodynamiku vlastní společnosti, „finanční klima“ a přírodní podmínky. A v řadě případů prostě nemohou být přeneseny dříve, než bude u lidí zformováno a dostatečně široce rozšířeno chápání světa a behaviorální návyky pro ně potřebné. A jestliže se navíc v chápání světa a behaviorálních návyků tohoto druhu projevuje mravně-etická degradace, není takový přenos vůbec na místě. V takovém případě je zapotřebí najít jiné řešení organizačně-ekonomických úkolů.

S ohledem na výše uvedené v této kapitole, má vnitřní prediktor SSSR za to, že není zapotřebí formovat ještě další jeden nebo dva díly kurzu Základů sociologie za účelem výkladu ekonomické problematiky.

Takže už zbývá jen probrat otázku místa a poslání Koncepce sociální bezpečnosti v životě Ruska a globální civilizace.

Hlava 23 v redakci ze dne 28.11.2016

Závěrem

Dějiny šíření Koncepce sociální bezpečnosti v Rusku i za jeho hranicemi od roku 1987 do současné doby svědčí o tom, že zdaleka ne všem je po chuti.

Věnovat se těm výhradám směřovaným na vnitřní prediktor SSSR a Koncepci sociální bezpečnosti, které se dají shrnout frází, jež je nyní na internetu velice populární: „Uf, to je na mne příliš dlouhé...“, nemá smysl. Ti, kteří se dívají na televizi a klipy, a přemýšlejí ve větách složených ze tří – pěti slov (i když je, jako někteří jiní, nemusí navíc prokládat parazitními vulgárnostmi), jsou odsouzeni žít pod nadvládou těch, kteří si přečetli *některé, svým obsahem a formou výkladu dost specifické tlusté knihy*. „Žít“ takto se rozhodli buď oni sami, nebo to za ně udělali jejich rodiče a z moci této v minulosti učiněné volby se většina z nich z různých důvodů nedokáže vymanit do konce svých dnů, neboť cítit Život a přemýšlet abstraktně-logicky a procesně-obrazně, tj. koordinovaně oběma hemisférami je to, k čemu nebyli od dětství vedeni; a zatěžovat se tím ve své tělesné dospělosti už nemají zájem...

Ostatní motivy odmítání Koncepce jsou různorodé, ale ty statisticky nejčastější mohou být vyjádřeny následovně:

To, co je vyloženo v materiálech Koncepce, neodpovídá předpoklům, které si lidé již stačili vypracovat, přičemž mnozí z nich si je ve své psychice povýšili na Zjevení Bohem daná (věřící v Boha všech konfesí), nebo na „vědeckou“ pravdu „v poslední instanci“ (nepokrytí ateisté, kteří získali své vzdělání na „prestižních vysokých školách“). Takže Koncepci ti první vnímají jako satanismus a ti druzí jako pseudovědecké nesmysly.

Nu, co k tomu dodat? — Například že to, co bylo vyloženo v materiálech Koncepce do současné doby, neodpovídá předpoklům účastníků vnitřního prediktora SSSR, pod jejichž nadvládou oni sami žili do okamžiku, kdy se v roce 1987 pustili usilovně do této práce. A vadí to snad? Pracujeme a žijeme dál, ale již s kvalitativně jinou osobnostní kulturou vnímání světa, psychické činnosti a s jiným chápáním světa.

Ted' předpokládejme, že vnitřní prediktor SSSR vůbec nevzniknul, takže se Koncepce sociální bezpečnosti v kultuře nevyskytuje. Co nám

potom zbývá? V takovém případě jsou v našem životě *zcela nesporně (i když ne pro všechny)* přítomné čtyři okolnosti:

1. Množství známých i neznámých problémů ukrývajících se za slovy „globální biosféricko-sociální (ekologická) krize“, přičemž samotnou skutečnost její existence a prohlubování této krize někteří představitelé vědecké oficiální i polooficiální vědy popírají¹.

---

¹ V Rusku je jedním z takových popíračů globální biosféricko-sociální (ekologické) krize *dědičný vědec-zákoník*, doktor biologických věd V. B. S.:

«Biosféra je systém s obrovským stupněm spolehlivosti a nehledě na všechny obavy panující okolo „globální ekologické krize“, nebyly v tomto systému v posledních desetiletích zaznamenány žádné hodnověrné negativní změny [25]. V. I. Vernadskij, zakladatel nauky o biosféře, napsal: „Biosféra se ve svých základních črtách nezměnila za celou dobu trvání geologického času, od archaika (prahor), tedy přinejmenším půl druhé miliardy let... Z hlediska geochemie se život celkově, jako součást málo se měnícího stavu biosféry oscilujícího okolo neměnného průměru, jeví jako stabilní a v geologickém čase neměnný“ [3]. Tato hluboká ekologická a filosofická myšlenka byla nejednou objektem diskuse i útoků. Obzvláště negativní reakci vyvolala u stoupců ideologie globálních ekologických krizí, která mluví o nevratném ničení a degradaci biosféry vlivem sociálního faktoru. Jenže žádné objektivní údaje o nějakém snižování druhové rozmanitosti a masy biosféry nebyly dodnes získány. Plocha lesů tvořících základ biomasy planety má navyšující se tendenci [24; 33]. Údaje o snižování druhového složení planety nemohou být seriózní už jen proto, že nám jejich celkový počet není znám. A jeho odhady se pohybují v ohromných rozmezích – od milionů do miliard [18; 19]. V osmdesátých až devadesátých letech 20. století se odhadovalo, že mizí jeden druh každou hodinu [31]. Podle posledních oficiálních souhrnných zpráv [7; 8] mizí jeden druh ročně, což zřejmě odpovídá přirozenému průběhu evoluce biosféry. Ovšem i tento odhad vyvolává pochybnosti. V tomto ohledu je dobré podívat se na údaje kryptozoologie, vědy o vzácných, mizejících a problematických druzích [32]. A ty svědčí o tom, že druhová rozmanitost planety je daleko větší, než by se mohlo na základě povrchní analýzy zdát. (...)

To právě na ideologii globální krize, ve smyslu nevratné degradace biosféry planety, je založen velký počet mezinárodních programů zaměřených na zachování biologické rozmanitosti – programů, které jsou zajištěny finančně ale nikoliv vědecky [15]. Idea globálního ničení biosféry posloužila jako odůvodnění teorie globálního oteplování a politických rozhodnutí z ní pramenících v podobě Kjótského protokolu, a to bez jakéhokoliv seriózního vědeckého základu» (V. B. S...ov – Ekologické depozitáře jako mechanismus stability biosféry – Společnost/Prostředí/Rozvoj (Terra Humana), vydání 1/2010 – V hranatých závorkách jsou v uvedeném úryvku odkazy na citovanou literaturu → → →

2. Koncepce udržitelného rozvoje byla sice v Rio de Janeiro na konferenci OSN o životním prostředí a rozvoji v roce 1992 vyhlášena, ale za celých těch uplynulých 24 let ta takzvaná „světová věda“, ani oficiální a polooficiální věda nějakého jednoho státu, nebyla schopna vypracovat žádné vědecko-metodologické zajištění státního a podnikatelského řízení, aby mohla začít být uváděna do života v měřítku států i v globálním měřítku. A bez takového vědecko-metodologického zajištění řízení představuje Koncepce udržitelného rozvoje jen prázdné prohlášení o dobrých záměrech. Nic nového nepřinesla ani rezoluce Valného shromáždění OSN ze dne 25. září 2015 č. 70/1 *Přeměna našeho světa: Agenda pro udržitelný rozvoj do roku 2030*¹: jedná se opět jen o deklaraci, jejíž uvedení do života není podloženo vědecko-metodologickým zajištěním sociálně-ekonomického řízení, ani vzděláním stávajících politiků a vysokých manažerů. I když je v ní vytyčeno 17 skutečně aktuálních cílů biosféricko-sociálně-ekonomického rozvoje a vyhlášeno 169 úkolů, které musí být pro dosažení těchto cílů vyřešeny. Nejsou v ní však uvedeny žádné odkazy na vědecko-metodologické zajištění, které by umožňovalo řešit obsažené úkoly a dosáhnout tak ohláše-

---

ru. Bibliografie a plný text článku viz odkaz: Vědecká knihovna KiberLeninka: <http://cyberleninka.ru/article/n/ekologicheskij-depozitarij-kak-mehanizm-ustoychivosti-biosfery#ixzz428ZPI3Lf>).

Kdo by se přel? Biosféra je stabilnější než civilizace a Kosmos je stabilnější než planeta. Jenže tu otázku, že biosféra-noosféra Země může lehce převálcovat jak současnou globální civilizaci, tak i ten druh, který ji vytvořil, ponechal V. B. S. bez odpovědi... A když se zamyslíme, tak biosféra se skutečně může transformovat vlivem civilizace takovým způsobem, že v té nové, civilizací přeměněné biosféře bude zcela chybět ekologická nika pro ten domyšlivý druh, jakým je opice druhu Člověk rozumný, jejíž morálka ve svém rozvoji zaostala za technosférou i magií, jak už jsme na to v tomto kurzu nedjednou poukazovali.

Existují publikace, jejichž autoři dokazují, že předchodí biosféra Země byla zlikvidována v průběhu globální jaderné války jednou z minulých civilizací, a že tato předchodí biosféra byla v porovnání s tou současnou přibližně dvacet tisíckrát rozměrnější. Zůstává tedy otevřenou otázkou, jaký byl počet vyhynulých biologických druhů tamté biosféry. A není vyloučeno, že biologický druh, který zničil onu biosféru v globální válce, sám v důsledku jejího zhroucení zahynul.

¹ http://unctad.org/meetings/en/SessionalDocuments/ares70d1_ru.pdf.

ných cílů. Takže se to má tak, že nevypracované vědecko-metodologické zajištění sociálního řízení¹ se nemůže stát součástí vzdělávacích standardů základního, středního a vysokoškolského vzdělání, a především toho sociálně-řídícího. V důsledku toho nemohou být politici ani podnikatelé v této věci kompetentní, i kdyby jejich záměry byly ušlechtilé, a proto nemohou vyřešit problémy uvedené v bodu 1. No a vytvářet vědecko-metodologické zajištění pro uvádění Koncepce udržitelného rozvoje do života samostatně nemohou kvůli své pracovní vytíženosti, neboť jsou zavaleni různým byrokratismem, pohlceni intrikami a *korupcí vyvolávanou především masovou omezeností, která je systémovým faktorem* (viz kapitola 19.3 – díl pátý tohoto kurzu), takže jim na to nezbývá dost volného času ani sil.

3. Máme tu religiózní konfese a jejich věrouky, z nichž ty nejstarší existují po dobu několika tisíciletí (ztotožňujeme-li se s obecně přijímanou chronologií), a někdy i stovky tisíc let (za předpokladu, že

---

¹ Viz rozhovor akademika RAEN (Ruské akademie přírodních věd), ředitele Střediska inovací a vysokých technologií Koncept, pana Zachirdžana Anvaroviče Kučkarova, který poskytnul prvnímú náměstkovi hlavního redaktora almanachu Rozvoj a ekonomika Dmitriji Andrejevovi: [альманах «Развитие и экономика», № 14, сентябрь 2015, str. 54; http://www.devec.ru/almanah/14/1873-zahirdzhan-kuchkarov-bez-kontseptualnogo-proektirovanija-upravljaemost-ne-vosstanovit.html](http://www.devec.ru/almanah/14/1873-zahirdzhan-kuchkarov-bez-kontseptualnogo-proektirovanija-upravljaemost-ne-vosstanovit.html).

Po přečtení tohoto rozhovoru zbývá už jen vyslovit konečný závěr: *Nu, kariéru ve vědeckém prostředí udělali... A kde je nějaký výsledek v podobě koncepcie rozvoje státu a globální civilizace a efektivního řídicího sboru, který by byl z mravně etického hlediska samostatný? Kterému by bylo možné svěřit budoucnost? Žádná koncepcie není, přestože vědí, že je potřebná. — Budižkníčemové...*

Viz také článek člena korespondenta Ruské akademie věd Viktora Danilova-Daniljana a Igora Rejfa – Za mezemi růstu. Počítačový model, který šokoval svět – který byl zveřejněn v časopise Věda a život, č. 10, z roku 2015 a pojednává o zprávě Meze růstu zveřejněné v roce 1974 výzkumníky Massachusettského technologického institutu (Donella a Dennis Meadows, Jorgen Randers, William W. Behrens III.), kterou si objednal Římský klub v roce 1970 a o vlivu této zprávy (a ve své podstatě o absenci jakéhokoliv jejího vlivu) na život globální civilizace po dobu uplynulých již více než čtyřicet let. Tento článek je okomentován v analytické zprávě vnitřního prediktoru SSSR – A co tam na Západě? ze série K současné situaci č. 5 (121), říjen 2015.

některé z nich přešly do kultury současné globální civilizace z kultury předešlé – předpotopní globální civilizace, která zanikla přibližně před třinácti tisíci lety). A žádná z těchto konfesí po celá staletí neudělala nic pro to, aby vyřešila problémy zmíněné v bodu jedna, stejně jako se o to nesnaží ani nyní; přičemž mnohé z těchto problémů narůstaly za nečinného přihlížení stoupenců a především věrozvěstů a šířitelů těchto konfesí, a v řadě případů dokonce vlivem jejich cílevědomé činnosti a jejich vedlejších účinků (to poslední platí především pro judaismus, křesťanství a islám ve všech jejich podobách). Takže jsou tu všechny důvody pro to, aby nad vchody do všech jejich chrámů byla uvedena Kristova slova: **Proč mne oslovujete: „Pane! Pane! Aniž činíte, co říkám?“** (Lukáš, 6:46).

4. Kromě toho tu je čtvrtý fakt – ten experiment Yaleovy univerzity zmiňovaný ve čtvrtém dílu (kapitola 13.1 – díl čtvrtý tohoto kurzu), ve kterém učili opice druhu malpa kapucínská používat „peníze“ a dokázali tím, že opomineme-li technosféru a hospodářskou činnost lidské civilizace, je takové stádo kapucínů v mnohých situacích svým chováním od liberálně-buržoazní společnosti statisticky neodlišitelné. A přečteme-li si práce etologů o chování dalších smečko-stádních opic, tak zjistíme, že v nich velmi často poukazují na analogické chování lidí, které není ničím jiným než projevem „slabé“ „vrozené morálky“ všech smečko-stádních opic, ke kterým biologicky patří i druh Člověk rozumný. Toto téma bylo pojednáno v hlavě 20 a v Části 3 tohoto kurzu: *a opičí „vrozená morálka“ umocněná technosférou nebo magií v rukách lidí, jež nedosáhli kvalit Člověka, může vést jen k jednomu ⇒ k sebevraždě civilizace.*

Dosažení tohoto výsledku je jen otázkou času zbývajících do vyčerpání Božího dopuštění vymezeného lidem, kteří přebývají v moci šaleb a klamu, pro jejich chybování a tvrdohlavé lpění na své pravdě.

Takže:

- při přívrženectví k věroukám tradičních konfesí;
- při absenci vědecko-metodologického zajištění státního a podnikatelského řízení v souladu s Koncepcí udržitelného rozvoje vyhlášené OSN v roce 1992 a s rezolucí Valného shromáždění OSN ze dne 25. září 2015 - 70/1 *Přeměna našeho světa: Agenda pro udržitelný rozvoj do roku 2030*;

- nebudou-li ve všech státech světa vzdělávací standardy, a především ty v oblasti sociálně-řídícího charakteru, odpovídat „výzvam doby“ (komplexu známých a zatím neodhalených problémů ukrývajících se za slovy „globální biosféricko-sociální (ekologická) krize);
  - při potlačování živé nábožnosti lidí rituály a nucenou vnitrokorporátní disciplínou tradičních konfesí, netradičních sekt a světské společnosti podřízené právnímu systému,
- stojí lidstvo před následujícím „menu“ s nabídkou možností, jak může globální civilizace spáchat sebevraždu:

1. Degradace současné biosféry až do určitého „bodu bifurkace/zvratu“¹, po kterém se v biosféře náhle změní její druhová sestava a potravní řetězce, což povede k tomu, že v takto katastrofálně proměněné biosféře nezbyde ekologická nika pro opici druhu Člověk rozumný. Tuto variantu zániku civilizace Američané vymodelovali v průběhu experimentu Biosféra 2, který prováděli v letech 1986 – 1998 (viz kapitola 13.1 – díl čtvrtý tohoto kurzu), přestože sami zřejmě vůbec nepochopili, co to vlastně bylo za model.
2. Další globální válka, která zlikviduje globální a regionální infrastruktury a velké množství lidí i s jejich znalostmi a návyky, čímž dojde k přerušení rozvoje současné civilizace na současných historicky zformovaných principech. V závislosti na síle a intenzitě použití stávajících a zatím ještě neznámých druhů zbraní bude v té či oné míře poškozena i biosféra a planeta: povede to buď ke krachu současné biosféry (následky viz předchozí bod jedna) nebo dokonce k poškození planety v závislosti na tom, na jaké vývojové úrovni se budou nacházet zbraně v době vzplanutí války.
3. Technogenní katastrofa, ve které únik energie nebo látek vražedných pro biocenózy povede ke zhroucení současné biosféry, takže pro opici druhu Člověk rozumný ve zbytkové biosféře nezůstane ekologická nika stejně jako ve variantě bodu 1.
4. Biologická degenerace lidí pod vlivem zostřující se globální biosféricko-sociální ekologické krize, v jejímž důsledku následná pokolení nebudou schopna pojmout kulturu nastrádanou předky, natož aby ji byla schopna dále rozvíjet. V takovém případě je nevyhnutelný „pád“ globální civilizace do minulosti – a to možná až do „doby kamenné“, v závislosti na závažnosti poškození genetického me-

---

¹ Termín z „teorie katastrof“ (odvětví matematiky).

chanismu. Z hlediska biologie bude tato varianta nevyhnutelně doprovázena epidemiemi a pandemiemi (včetně genetických onemocnění), které medicína nedokáže zvládnout.

5. Překonání globální biosféricko-sociální (ekologické) krize cestou vytvoření vědecko-metodologického zajištění a realizace Koncepce udržitelného rozvoje vyhlášené OSN v roce 1992 a potvrzené rezolucí Valného shromáždění OSN ze dne 25. září 2015 - *70/1 Přeměna našeho světa: Agenda pro udržitelný rozvoj do roku 2030*; vytvoření na tomto základě jednotné „světové vlády“, které budou podřízeny všechny regiony planety ve všech aspektech svého života; likvidace nebezpečí vzniku válek a organizované zločinnosti, včetně terorismu; vybudování globální společnosti zaručeného společného blahobytu v důsledku přechodu od kultury, ve které statisticky převládá zvířecí typ struktury psychiky, ke kultuře, ve které statisticky převládá typ psychiky zombie-biorobota. Takovýto projekt budoucnosti tradiční tradice křesťanského a islámského vyznání připisují osobě nazývajícím se Antikrist, za kterého mnozí jejich představitelé považují příchod judaistického „Mašiacha“ (Mesiáše). Výsledkem realizace takového projektu budoucnosti bude biologická degenerace a krach civilizace podle bodu 4 z tohoto „menu možných katastrof“, jen v důsledku jiné příčiny: život v takovém „spotřebitelském ráji“ zablokuje mechanismus přirozeného výběru (viz Příloha 7 tohoto dílu), což doširoka otevře dveře biologické degeneraci se všemi následky z toho vyplývajícími.¹
6. „Komplexní katastrofa“ tvořící určitý „koktejl“ ze vzájemně zkombinovaných dříve vyjmenovaných „základních variant“.

Je jasné, že pro ty, kteří nezastávají postoj: „Po nás potopa“, jsou vyhlídky výše uvedeného „menu možných katastrof“ nepřijatelné. Jenže odmítání nepřijatelné množiny variant tohoto výběru, neznamená odmítnutí každé jednotlivé varianty ani odmítnutí varianty „komplexní katastrofy“; a už vůbec to neznamená znemožnit nepřijatelné možnosti

---

¹ Konkrétně projekt Venus Jacquese Fresca (nar. 1916) zapadá přesně do rámce tohoto scénáře. Přestože se v podstatě jedná o životní počin Jacquese Fresca a mnohé v něm je pro život způsobivé, tak za hranice scénáře sebevraždy civilizace se tímto svým projektem nedostal, neboť se soustředil na techniku a technologie, na organizační procedury, ale už ne na otázky o podstatě Člověka a na uvedení této lidské podstaty do života.

ani potlačit rozvoj nepřijatelných tendencí, neboť to by vyžadovalo vynaložení cílevědomého úsilí umožňujícího vyvést systém z nepřijatelného režimu jeho samořízení¹.

Tj. odmítnutí nepřijatelných variant jakéhokoliv „menu“, nejde vyřešit odmítnutím si vybrat z nabízeného a zvolit si tak neurčitost, nad jejímž vyřešením budou pracovat jiné subjekty; nebo která se bude řešit „sama o sobě“ v důsledku automatické realizace objektivních zákonitostí, jimž je v rámci hierarchicky nejvyššího všezahrnujícího řízení podřízena existence objektu řízení (v daném případě je jím globální civilizace a všechny kultury, ze kterých se skládá).

Podle našeho názoru Koncepce sociální bezpečnosti jako taková – za podmínek jejího: 1) dalšího rozvoje, 2) šíření ve společnosti v Rusku i za hranicemi, 3) zavedení do školního programu základních, středních a vysokých škol, 4) zavedení do oblasti globální, vnější a vnitřní politiky, 5) zavedení do oblasti ekonomiky – představuje reálnou, pro život způsobitelnou alternativu k výše uvedenému „menu možných katastrof“.

A proto jestliže se Koncepce v té podobě, v jaké vznikla ve výsledku činnosti vnitřního prediktoru SSSR do současné doby, někomu nelíbí, zůstává v případě jejího odmítnutí sám o samotě s výše uvedeným „menu možných katastrof“ a nejasnou budoucností, kterou svým řízením budou formovat jiní, takže se stane nechtěným rukojmím okolností, přestože se mu to může jevit tak, že „cesty Boží jsou nevyzpytatelné“, že se jedná o „zkoušku *pevnosti jeho víry*“ (*hierarchům své konfese* – což také jde mimo jeho chápání).

- Pokud takovému člověku toto menu katastrof nevádí, je to právo jeho volby, ovšem s jejími následky se v budoucnu střetne a v konečném důsledku se za ni bude zodpovídat i Bohu.
- Pokud se mu takovýto stav věcí nelíbí, stejně jako se mu nelíbí Koncepce, musí vypracovat alternativu nejen k výše uvedenému „menu možných katastrof“, ale i ke Koncepci sociální bezpečnosti vypracované vnitřním prediktorem SSSR, která se tímto pro něj stává dalším bodem tohoto „menu možných katastrof“. V opačném

---

¹ Jak hlásá známé přísloví: „*Jestliže nezměníme směr svého pohybu, riskujeme, že se ocitneme tam, kam směřujeme.*“

Závěrem

---

případě se stane rukojmím okolností, které sám nedokáže řídit a v konečném důsledku se z toho bude zodpovídat Bohu.

Koncepci sociální bezpečnosti je možné vyjádřit dvěma větami:

- „Komunismus“, „ráj na Zemi“, „Království Boží“ – všeobecný blahobyť ve spravedlnosti – není určen pro „banderlogy“.
- Chcete-li žít lidsky, sami se stávejte Lidmi a pomáhejte v tom i ostatním.

A ať už by bylo napsáno cokoliv, pomlouvači a nevolníci svých předsudků, kteří se vzdali své intelektuální síly a vůle, to stejně dál budou pomlouvat a překrucovat, aniž by byli schopni vnímat proud událostí Života. A to platí i pro jejich vztah ke Koncepci sociální bezpečnosti a činnosti vnitřního prediktoru SSSR.

Závěr v redakci ze dne 28.11.2016

Příloha č. 7

Experiment „Všehomír-25“

„Americký vědec-etolog John Calhoun provedl v šedesátých až sedmdesátých letech 20. století řadu pozoruhodných experimentů. Jako pokusná zvířata vždy využíval hlodavce, přestože konečným cílem jeho výzkumů bylo předvídaní možného budoucího vývoje lidské společnosti. Po provedení četných pokusů s koloniemi hlodavců Calhoun ve výsledku zformuloval nový termín „zkázonosné chování“ (behavioral sink) označující přechod k destruktivnímu a deviantnímu chování v životních podmínkách přílišné nahuštěnosti jedinců žijících na jednom místě. Svými výzkumy Calhoun v šedesátých letech získal určitou proslulost, neboť se mnozí lidé v západních státech prožívajících poválečný baby boom začali zamýšlet nad tím, jaký bude mít přelidnění vliv na společenské instituce a na každého jednotlivce zvlášť.

Svůj nejznámější experiment, který přiměl celé pokolení¹ k zamýšlení nad budoucností, provedl společně s Národním ústavem duševního zdraví (NIMH) v roce 1972. Cílem experimentu Všehomír-25 byla analýza vlivu hustoty populace na šablony chování hlodavců. Calhoun pro myši ve své laboratoři vybudoval skutečný ráj, který měl podobu klece s rozměry dva krát dva metry, odkud pokusná zvířata nemohla uniknout. Uvnitř klece byla udržována stabilní, pro myši komfortní teplota (+20°C), měly tam k dispozici hojnost potravy a vody, pro samičky tam byla vytvořena početná hnízda. Každý týden se klec čistila, takže byla udržována v neustálé čistotě. Byla přijata všechna potřebná bezpečnostní opatření, což vylučovalo, aby se do klece dostali nějací přirození nepřátelé hlodavců nebo tam došlo ke vzniku hromadných infekcí. Pokusné myši byly pod neustálým dohledem veterinářů, jejich zdravotní stav byl průběžně sledován. Systém zajišťující myším potravu byl natolik promyšlený, že se 9 500 myší mohlo krmit najednou, aniž by si navzájem jakkoliv překážely a 6 144 myší mohlo bez problémů najednou pít. Prostoru tam myši měly více než dost a první problémy s nedostatkem místa mohly pocítit až v případě, kdy by jejich populace převýšila počet 3 840 jedinců. Tako-

---

¹ To neodpovídá skutečnosti, neboť kdyby se nad tím celé pokolení v USA a na Západě opravdu zamýšlelo, tak by musel Západ už dávno uplatňovat jinou globální politiku a nebylo by nutné psát tuto práci.

vého počtu však myši v kleci nikdy nedosáhly. Jejich maximální zaznamenaný počet byl 2 200 myši.

Experiment startoval okamžikem, kdy byly do klece umístěny čtyři páry zdravých myši, kterým netrvalo dlouho, aby se adaptovaly, zdomácněly, uvědomily si, do jaké myši pohádky se to dostaly a začaly se urychleně rozmnožovat. Dobu adaptace Calhoun nazval fází „A“. Narozením prvních mláďat začala druhá fáze „B“. Bylo to stádium exponenciálního početního růstu populace v ideálních podmínkách klece. Počet myši se zdvojnásoboval každých 55 dnů. Počínaje 315 dnem experimentu se rychlost růstu populace značně zpomalila a počet myši se zdvojnásoboval každých 145 dnů, což signalizovalo vstup do třetí fáze „C“. V té době v kleci žilo asi 600 myši a zformovala se tam určitá hierarchie a sociální život. Fyzicky tam v porovnání s dřívějším bylo místa.

Objevila se kategorie „vyděděnců“, kteří byli vyháněni do centra klece a často se stávali obětmi agrese. Rozlišit skupinu „vyděděnců“ bylo možné podle pokousaných ocásků, vytrhané srsti a stop krve na těle. Vydědenci se skládali především z mladých jedinců, kteří si ještě pro sebe nenašli sociální roli v myši hierarchii. Problém absence vhodných sociálních rolí byl vyvolán tím, že v ideálních podmínkách klece žily myši dlouho a stárnoucí myši neuvolňovaly místo mladým. Proto byla často agrese zaměřena na nová pokolení jedinců rodičích se v kleci. Po vyhnání se samci psychicky hroutili, projevovali menší agresi, nechtělo se jim bránit své těhotné samičky a plnit žádné další sociální role. I když jinak periodicky útočili buď na jiné jedince ze společenství „vyděděnců“ nebo na jakékoliv jiné myši.

Samičky připravující se rodit projevovaly čím dál větší nervozitu, neboť v důsledku růstu pasivity mezi samci byly více vystaveny náhodným útokům. Výsledkem bylo, že agresi začaly projevovaly samičky, často se praly a bránily potomstvo. Paradoxně však tato jejich agrese nebyla zaměřena pouze na okolí, neboť neméně agresi projevovaly i vůči svým dětem. Často samičky své děti pozabíjely a přesídlily do horních hnízd, kde se z nich stávaly agresivní samotárky, které se odmítaly rozmnožovat. Takže porodnost se značně snížila a úmrtnost mláďat se značně zvýšila.

Brzy se projevilo poslední stádium existence myšního ráje – fáze „D“ neboli fáze smrti, jak ji nazval John Calhoun. Symbolem tohoto stádia byl vznik nové kategorie myši, které dostaly název „krasavci“. Do této kategorie řadili samce demonstující chování, které nebylo

charakteristické pro druh, kteří se odmítali pářit a bojovat o samičky a území, neprojevovali chuť se pářit a měli sklony k pasivnímu životnímu stylu. „Krasavci“ jen jedli, pili, spali a čistili si svou srst, vyhýbali se konfliktům a plnění jakýchkoliv sociálních funkcí. Tento svůj název si vysloužili proto, že na rozdíl od většiny ostatních obyvatel klece neměli na svém těle stopy tvrdých bojů, šrámy a vytrhanou srst. Legendárními se staly jejich narcismus a ješitnost. Výzkumníky ohromila nechuť „krasavců“ pářit se a rozmnožovat. V poslední vlně jedinců narozených v kleci „krasavci“ a samotářské samičky, které se odmítaly rozmnožovat a uchylovaly se do hnízd v horních patrech klece, tvořili již většinu.

Průměrný věk myši v posledním stádiu existence myšního ráje byl 776 dnů, což o 200 dnů převyšuje horní hranici jejich reprodukčního věku. Úmrtnost mláďat už byla 100%, počet těhotných samic zanedbatelný a také se brzy dostal na nulu. Vymírající myši byly homosexuální a projevovaly deviantní a nevysvětlitelně agresivní chování v podmínkách přebytku zdrojů potřebných k životu. I přes přebytek potravy tam bujel kanibalismus, samičky odmítaly vychovávat mláďata a zabíjely je. Myši začaly urychleně vymírat a 1 780 den od začátku experimentu zemřel poslední obyvatel „myšního ráje“.

John Calhoun, který podobnou katastrofu předvídal, provedl s pomocí svého kolegy doktora H. Marsdena řadu experimentů ve třetím stádiu fáze smrti. Z klece bylo odebráno několik malých skupinek myši, které byly přestěhovány do stejně ideálních podmínek, kde však byla hustota populace ještě minimální a bylo tam tedy dostatek prostoru. Nebyla tam tedy žádná přehušťenost populace a vnitrodruhová agrese. V podstatě tak „krasavcům“ a samotářským samicám vytvořili podmínky, za kterých se první čtyři páry myši v kleci začaly exponenciálně rozmnožovat a vytvářet sociální strukturu. K údivu vědců však „krasavci“ a samotářské samičky své chování nezměnili, odmítli se pářit, rozmnožovat a plnit své sociální funkce spojené s reprodukcí. Ve výsledku samičky neotěhotněly a myši umřely stářím. Podobné výsledky stejného rázu byly zaznamenány ve všech přehušťených skupinách, takže ve výsledku všechny experimentální myši zemřely, přestože se nacházely v ideálních podmínkách.

John Calhoun vytvořil na základě výsledků svého pokusu teorii dvou smrtí. „První smrt“ je smrtí ducha. To když si nově narození jedinci nedokázali najít své místo v sociální hierarchii „myšního ráje“ v důsledku nedostatku sociálních rolí v ideálních podmínkách

s neomezenými zdroji a vznikl tak otevřený konflikt mezi dospělými a mladými hlodavci, čímž se zvýšila úroveň nemotivované agrese. Rostoucí počet jedinců v populaci, zvýšení jejich nahuštěnosti a zvýšení úrovně fyzického kontaktu, to všechno podle Calhounova názoru vedlo k tomu, že se objevili jedinci schopní jen nejjednoduššího chování. V podmínkách ideálního světa, v bezpečí, s hojností potravy a vody a absence přirozených nepřátel většina jedinců jen jedla, pila, spala a pečovala o sebe. Myš je jednoduché zvíře, pro které jsou nesložitějšími behaviorálními modely: proces dvoření se samičce, rozmnožování a péče o potomstvo, ochrana území a mláďat, účast v hierarchických sociálních skupinách. Psychologicky zlomené myši se všeho vyjmenovaného vzdaly. Calhoun nazývá podobné zřeknutí se složitých behaviorálních šablon „první smrtí“ nebo „smrtí ducha“. Po první smrti je fyzická smrt („druhá smrt“ podle Calhounovy terminologie) neodvratná a nastupuje časově zanedlouho po té první. V důsledku „první smrti“ značné části populace je veškerá kolonie odsouzena k vymírání dokonce i v podmínkách „ráje“.

Jednou se Calhouna zeptali na důvod vzniku skupiny „krasavců“ a ten pomocí přímé analogie s člověkem vysvětlil, že klíčovou črtou člověka, jeho přirozeným osudem je žít v podmínkách tlaku, napětí a stresu. Myši, které se vzdaly boje a zvolily si nesnesitelnou lehkost bytí, se proměnily v autistické „krasavce“ schopné jen těch nejprimitivnějších funkcí, přijímání potravy a spánku. Všeho složitého, vyžadujícího námahu se „krasavci“ vzdali a v podstatě tak přišli o schopnost podobného silného a složitého chování. Calhoun uvádí příklady mnohých současných mužů, kteří jsou schopni jen těch nejrutinnějších každodenních úkonů potřebných k zachování svého fyziologického života, jejichž duch již zemřel, což se projevuje ztrátou kreativity, schopnosti překonávat tlak a hlavně žít pod tlakem. Odmítnutí čelit početným výzvám, vyhýbání se námaze a životu plného boje a překážek, to je podle Calhounovy terminologie „první smrt“ neboli smrt ducha, za kterou nevyhnutelně následuje druhá smrt, tentokrát tělesná.

Možná vás napadá, proč se vlastně ten Calhounův experiment nazýval Všehomír-25? Jednalo se o dvacátý pátý vědecký pokus vytvořit

ráj pro myši, přičemž všechny předchozí skončily smrtí všech pokusných zvířat...»¹

Je to jeden z těch experimentů přivádějící nás k závěru: „Ráj na zemi není možný.“

Historická realita je taková, že Západ se již dávno dal do budování tohoto druhu „ráje“ – společnosti hojnosti, se všemi důsledky založenými na biologických a noosférických zákonitostech z této skutečnosti vyplývajícími.

Jenže vzhledem k tomu, že lidstvo není stejnorodé, tak „zaostalé“ národy, které vidí nejen vědeckotechnickou převahu Západu, ale i jeho narůstající biologické problémy, jež sám produkuje, odmítají kopírovat západní způsob života: a pokud tak nečiní solidárně, tak v zastoupení představitelů svých nejvíce politicky aktivních subkultur. Bohužel se však toto nepřijetí Západu a jeho způsobu „života“ nejagresivněji projevuje ve snaze zničit Západ a vnutit celému světu způsob „života“ reliktních kultur, jejichž rozvoj se zastavil již před několika staletími.

Nejvýrazněji se tento postoj projevuje v globálně politických ambicích pseudomuslimského radikalismu, jehož nositelé a aktivisté se uzavřeli před životem a Bohem obřadností islámu a šarii. V důsledku toho svou vlastní kulturní nerozvinutost, rituální disciplínu a omezování vzdělání na znalost textů Koránu a šarii považují za životní normu přikázanou Bohem, a proto pro všechny lidi povinnou. A protože je v jejich očích povinná, jsou přesvědčeni, že může být vnučována všem ostatním hrubou vojenskou silou, a to tím spíše, že představitelé „vyspělého“ Západu zotročení hédonismem nejsou schopni v podmínkách přímého bojového střetu s protivníkem žádného efektivního odporu, neboť upřednostňují vedení „tlačítkové války“.

V daném případě se nejedná o neřesti západního způsobu života, ale o tmářství, které prý je léčebnou alternativou k západnímu sebevražednému způsobu „života“ civilizace.

Toto tmářství je vyzdvižováno jako životní norma přikázaná Bohem navzdory tomu, že sám Mohammed byl především Osvícencem a formování muslimské kultury bylo doprovázeno rozkvětem vědy a ře-

---

¹ Text je uveden podle publikace na internetu: <http://www.liveinternet.ru/users/3387964/post345277169/>. Na odkazu jsou k dispozici ilustrace a video.

mesel, které pomohly mnohým starověkým společnostem vymanit se ze způsobu života založeného na principech *sociálního darwinismu, který pseudomuslimští radikálové v současnosti vnucují svým současníkům a periférii verbované v jiných kulturách v podobě prý toho pravekého a nepokřiveného islámu.*

Popírat výsledky výše popsaných systematických experimentů s myši by bylo hloupé¹. Ale jejich přímé vztahování na společnost je ještě hloupější, *vidíme-li v získaných výsledcích nevyhnutelnou budoucnost společností, jež zvyšují úroveň ochrany jedince prostřednictvím rozvoje technosféry a stále složitější sociální organizace.*

Abychom správně interpretovali výsledky získané v těchto experimentech, musíme znát a chápat dvě věci:

- Obecně biologické a specificky druhové biologické zákonitosti, které se v těchto experimentech projeví.
- Podstatu odlišnosti lidstva od fauny (zvířeny), které mu umožňují vymanit se z moci zákonitostí, kterým podléhá fauna, a dosáhnout tak jiné kvality života.

Jedna z nejdůležitějších obecně biologických zákonitostí spočívá v tom, že: 1) porodnost všech biologických druhů v prostředí, které je pro ně přirozené, převyšuje kapacitu ekologické niky, kterou může zaujímat každý z nich v příslušných přírodně-zeměpisných podmínkách, 2) takže jedinci, kteří se stávají z hlediska kapacity ekologické niky přebyteční, musí být buď bezpodmínečně zlikvidováni, nebo vyhnáni za hranice přírodního stanoviště dané populace.

---

¹ V literatuře je popsán svou podstatou analogický experiment s krysami, který vedl k jinému výsledku. «I. Jakimenko z Novosibirsku vyprávěl o následujícím experimentu. Krysy umístili do velké klece s útočišti, chutnou stravou, dostatkem pití, tedy s veškerým „životním luxusem“ krysího „ráje“. Když však měly krysy života v tomto „ráji“ dost, tak prohryzaly díru v dřevěném dnu klece a všechny do jedné zdrhly!» (Ju. A. Labas, I. V. Sedleckij. Tento bláznivý, šílený svět očima zoopsychologů. Skripta pro ty, kteří jsou u moci dnes i pro ty, kteří se moci teprve chopí, etnopsychologické eseje, 1992. Uvedeno podle publikace na webu: <http://www.etologia.narod.ru/chapter11.html>).

A právě ve vyhánění a smrti jedinců, kteří jsou z hlediska kapacity ekologické niky přebyteční, spočívá vnější viditelná podstata procesu, jež v biologii dostal název „přirozený výběr“.

Vnitrodruhová podstata přirozeného výběru spočívá v tom, že ze sestavy mláďat hynou a jsou za hranice přírodního stanoviště vyháňeni nejslabší jedinci a ze sestavy dospělých jedinci, kteří již vyčerpali své životní síly, nejsou schopni rozmnožování a efektivního plnění dalších funkcí v životě populace daného druhu. Takže ve výsledku nadbytečná porodnost a přirozený výběr zajišťují vyřazování defektních jedinců a jedinců, kteří něčím neodpovídají životním okolnostem populace, což zajišťuje udržování zdraví populace v návaznosti pokolení.

Tím, že vytvořil myši „ráj“, J. Calhoun tuto populaci, jež se ocitla v takovém nepřirozeném „ráji“, připravil o účinek algoritmiky přirozeného výběru blokující proces biologické degenerace jedinců v populaci v návaznosti pokolení. Žádný alternativní mechanismus blokování procesu biologické degenerace populace v návaznosti pokolení v „ráji“ zaveden nebyl. A právě tato okolnost vždy vedla ke stejnému výsledku takových experimentů.

Společnost vysoce civilizovaná z hlediska technosféry je podobná tomuto myšímú „ráji“ v tom smyslu, že medicína, etiketa (normy kultury), sociální organizace a řada dalších faktorů také blokují mechanismus přirozeného výběru a brání tak přirozenému vyřazování defektních jedinců, čímž se otevírá cesta k degeneraci právě těch z hlediska rozvoje technosféry, jurisprudence a složité sociální organizace vysoce civilizovaných společností.

Bojovníci za návrat ke způsobu života minulých epoch, ve kterých společnosti žily pod nadvládou obecného principu nadbytečné porodnosti ve vztahu ke kapacitě ekologické niky a přirozeného výběru likvidujícího defektní organismy a organismy s vyčerpanými životními silami, jsou bezesporu schopni v průběhu času pohřbit současný biologicky progresivně degradující Západ¹ úplně stejně, jako v minulosti germánský kmen Vandalů pohřbil biologicky zdegenerovaný a na tehdejší dobu „vysoce civilizovaný“ starověký Řím. Nebude to však jejich zásluhou, ale zásluhou samotného Západu.

---

¹ Jestliže nesejde z cesty progresivní degenerace a nevydá se cestou skutečného rozvoje.

Jenže takový návrat do minulosti tyto problémy nevyřeší, neboť někdo se při pohledu na nesmyslné strádání lidí v podmínkách života v primitivní kultuře opět dá do obnovy „bývalé velké kultury“ a přivrženci primitivismu tomu – díky své nevědomosti/nevzdělanosti – nebudou schopni čelit, stejně jako se nedařilo čelit podobným tendencím v minulosti, kdy na místě zhroucených starověkých civilizací někdo opět začal vytvářet nové kultury, do kterých integroval úlomky bývalé velikosti zaniklých kultur.

Tj. jestliže se Západ zhroutí pod tíží problémů biologické degenerace a sociokulturní degradace, tak potomci dnešních hanobitelů a bojovníků proti Západu a jeho způsobu „života“ sami, vlastníma rukama v budoucnu obrodí analog Západu, až budou mít dost života pod nadvládou tmářství, jestliže si neodpoví na z hlediska života průkaznou otázku: *Čím se člověk ve své podstatě liší od opice, přestože v biologické klasifikaci stejně jako všechny opice náleží k primátům?*

A odpovědi na tuto otázku v tom smyslu, že my máme kulturu, že se dorozumíváme artikulovanou řečí, že se zabýváme vědou a vybudovali jsme technosféru, to nespraví: kulturu mají i orangutani¹, papoušci mohou uvědoměle používat artikulovanou řeč a veškerá ta technosféra bledne na pozadí výsledků experimentu s malpami kapucínskými na Yaleově univerzitě (viz kapitola 13.1 – díl čtvrtý tohoto kurzu), které dokazují, že z hlediska chování je civilizovaná liberálně-tržní společnost statisticky zcela nerozlišitelná od skupiny pokusných opic, které naučili používat „peníze“ na principech tržního liberalismu.

Odpověď na otázku jaká je podstata člověka odlišující ho od opice, byla poprvé v Ruské kultuře vědeckou terminologií vyjádřena v Koncepci sociální bezpečnosti: nejde však o nic jiného, než že bylo do současné vědecké terminologie převedeno to, co bylo odedávna umělecky-obrazně vyjádřeno v námětech Ruských bylin a pohádek o výpravách bohatýrů v pokynech uváděných na kamení² u rozcestí.

Podstata této odpovědi spočívá v tom, že člověk se od všech ostatních biologických druhů liší tím, že struktura jeho psychiky posuzovaná jako informačně-algoritmický systém není geneticky jednoznačně naprogramovaná, ale je výsledkem osobnostního rozvoje:

---

¹ Kulturu mají i orangutani: Orangutani jako kulturní plemeno – noviny Izvestija ze dne 8. ledna 2003 (<http://izvestia.ru/news/271439>).

² Viz bod 1, kapitola 4.7. Typy struktury psychiky.

- je-li všechno podřízeno instinktům, jedná se o zvířecí typ struktury psychiky a jedinec se svým chováním neliší od opice, a proto jsou ve výsledku statistiky chování malp kapucínských a členů liberálně-tržní společnosti identické, a spotřebitelský ráj, který svými mechanismy blokuje mechanismus přirozeného výběru, je pro ně stejně vražedný;
- je-li všechno podřízeno normám kultury, tak je z hlediska svého chování jedinec-zombie kulturou vycvičenou opicí a spotřebitelský ráj je pro něj také sebevraždý;
- je-li tvůrčí potenciál realizován a člověk se dokáže dostat za hranice norem předchozí kultury, tak jako démon neomezuující se ve své svévoli, který si nepřeje ujasnit si, co je objektivně Dobrem a co Zlem, podléhá likvidaci, neboť tak svými rozmazy narušuje harmonii Všemohíru;
- a pouze tehdy, kdy člověk dokáže podřídít svou vůli diktatuře svého svědomí, stává se skutečným člověkem.

To znamená, že se jedinec druhu *Homo sapiens* na základě svých smyslů a uvědomělého vnímání a chápání světa sám rozhoduje: zda bude jen člověku se podobající opice, zombie, démon nebo zda se stane člověkem.

Jestliže se člověk díky svému individuálnímu rozvoji navzdory životním okolnostem panujícím ve společnosti a lidstvu zformuje ve skutečného člověka, nalezne Lásku, která ho vyvede z moci působících zákonitostí platných pro faunu. Takže jen kultura, ve které všichni nevratně dosáhnou lidského typu struktury psychiky na začátku mladosti umožní: zlikvidovat ve společnosti nesmyslné životní nesnáze a útrapy plynoucí ze zlo(ú)mýslnosti, omezenosti a hlouposti, tj. vytvořit to, co si mnozí představují jako „spotřebitelský ráj“, a současně zajistit biologické zdraví v návaznosti pokolení a zaručeně se vyhnout degradaci, neboť děti nebudou počínány jako vedlejší produkt sexu pod vlivem instinktů a hédonismu, ale v Lásce – se Záměrem v mezích kapacity ekologické niky, což zajistí tu nejlepší kombinaci genů a takovou jejich modifikaci, jaká bude tím největším přínosem pro lidi i planetu. Takto se lidstvo, které se stane skutečným lidstvem, vymaní z algoritmiky likvidace přebytečných a biologicky defektních jedinců v důsledku zákonitosti přirozeného výběru, jež platí pro faunu i bez jakékoliv eugeniky, která sama je jen další pastí vedoucí k degradaci společností, jež v důsledku své neschopnosti odpovědět si z hlediska života průkazným způsobem na otázku, co je podstatou člověka a čím

Příloha č. 7 - Experiment „Všehomír-25“

se liší od ostatních primátů, nemohou správně nastavit eugenické standardy, aby podle nich realizovaly umělou selekci na základě „vědy eugeniky“.

Příloha č. 8

Politická technologie «Overtonova okna»

«Overtonovo okno» je politická teorie (kapitola: „technologie řízení společenskými masami“), která popisuje posun „okna“ znázorněného rámečkem podél úsečky opisující míru přijetí nějaké ideje lidmi. Tato úsečka začíná tím, že je pro ně přijetí dané ideje zcela nepředstavitelné a končí jejím absolutním přijetím řízenou společností. Daná technologie je používána s cílem uplatňování kontroly nad společenským chováním. V souladu s touto teorií je politická životaschopnost jakékoliv ideje závislá především na tom, zda zapadá do „okna“ než na tom, čemu dává přednost konkrétní politik.¹ V každém konkrétním okamžiku do sebe „okno“ pobírá oblast politických idejí, které je možné považovat za přijatelné v průběžném stavu veřejného mínění, kterých se politik názorově může držet bez nebezpečí, že bude obviněn z přílišného radikalismu nebo extremismu. Přičemž posun okna, při kterém začínají být možné ty či ony politické kroky, neprobíhá při názorovém posunu ve vztahu k daným idejím mezi politiky, ale až tehdy, kdy se změní náhled na ně ve společnosti, která potom pro tyto politiky hlasuje.

Tato teorie byla nazvána na počest svého autora Josepha Overtona (1960 – 2003)², bývalého viceprezidenta Mackinacského centra pro veřejnou politiku³» (Wikipedie).

Jak funguje tato technologie, je možné dohledat na internetu.

«**TECHNOLOGIE LEGALIZACE ČEHOKOLIV. Overtonovo okno**

¹ Joseph Lehman. [A Brief Explanation of the Overton Window](#). Mackinac Center for Public Policy.

² NNDB «intelligence aggregator» Web site, [«Joseph P. Overton»](#).

³ [Joseph Overton biography and article index](#). Mackinac.

Příloha č. 8. Politická technologie «Overtonova okna»

Nejedná se přímo o vymývání mozků, tyto technologie jsou rafinovanější. Jejich efektivita spočívá v jejich postupném a systematickém používání, takže společnost, která se má stát jejich obětí, vůbec nezpozoruje samotnou skutečnost svého ovlivňování.

Níže na příkladu rozeberu, jak společnost krok za krokem začne nejprve diskutovat o něčem nepřijatelném, potom to začne považovat za přijatelné, a nakonec se smíří s novým zákonem, který zakotvuje a brání něco, co bylo dříve nepředstavitelné.

Vezmeme si pro příklad něco zcela nepředstavitelného. Například kanibalismus, tedy ideu legalizovat právo občanů na vzájemné pojídání. Je to dostatečně drsný příklad?

Všem je zcela zřejmé, že přímo nyní (rok 2014) není možné přijít s propagací kanibalismu, neboť společnost se tomu tvrdě vzepře. To znamená, že problém legalizace kanibalismu se nachází v nulovém stádiu „okna možností“. Toto stádium se v souladu s Overtonovou teorií nazývá „Nepředstavitelné“. Vymodelujeme nyní, jak tato nepředstavitelná věc postupně projde všemi stádii „okna možností“ a bude uskutečněna.

TECHNOLOGIE

Ještě jednou zopakuji, že Overton popsal TECHNOLOGII umožňující legalizovat absolutně jakoukoliv ideu.

Povšimněme si! To, s čím přišel, není koncepce ani formulace nějakých jeho myšlenek, on prostě popsal fungující technologii. Tedy posloupnost kroků, které nevyhnutelně vedou k žádoucímu výsledku. Jako zbraň určená k likvidaci lidských společenství může být taková technologie efektivnější než jaderná bomba.

JAK TROUFALÉ!

Téma kanibalismu je zatím ještě vnímáno s odporem jako něco ve společnosti zcela nepřijatelného. Mluvit o tomto tématu v tisku je nepřijatelné a tím spíše pak ve slušné společnosti. Zatím se jedná o nepředstavitelný, absurdní, zapovězený jev. Takže prvním krokem „Overtonova okna“ je převést téma kanibalismu z oblasti něčeho nepředstavitelného do oblasti něčeho radikálního.

Máme tu přece svobodu slova.

Tak proč bychom nemohli o kanibalismu diskutovat?

Vědci by přece měli mít možnost mluvit úplně o všem, pro vědce nemůže být žádné téma zapovězené, ti musí studovat všechno. A když je tomu tak, zorganizujeme etnologické symposium na téma „Exotické obřady kmenů Polynésie. Probereme na něm dějiny tohoto předmětu, uvedeme ho do vědeckého oběhu a získáme tak faktické autoritativní výroky o kanibalismu.

Vidíte to? Ukazuje se, že o lidožroutství je možné mluvit věcně a zároveň zůstat v mezích vědecké serióznosti.

„Overtonovo okno“ se již posunulo. To znamená, že už bylo vytyčeno přehodnocení postojů, a tím pádem byl také zajištěn přechod od nesmiřiči-

telně negativního vztahu společnosti ke vztahu, který je o něco pozitivnější.

Současně s touto pseudovědeckou diskusí se musí nezbytně objevit nějaké „Společenství radikálních kanibalů“. A i kdyby bylo zastoupeno pouze na internetu, bude těmto radikálním kanibalům dozajista udělena pozornost a budou je citovat všechny nezbytné hromadné sdělovací prostředky.

Zprvė tak zazní další faktické výroky a zadruhé jsou takové skandální stvůry v tomto speciálním vývojovém procesu potřebné pro vytvoření obrazu radikálního strašáka. To budou ti „špatní kanibalové“ tvořící protiváhu k dalšímu strašáku, kterým jsou „fašisté vyzývající k upalování těch, co nejsou jako oni“. Ale k těm strašákům se dostaneme o něco dále. Pro začátek stačí zveřejňovat, co si myslí o požívání lidského masa britští vědci a jacísi radikální vymaštěnci, kteří jsou jako z jiného světa.

Výsledek prvního posunu „Overtonova okna“: o nepřijatelném tématu se začalo diskutovat, tabu přestalo být posvátné, byl narušen jednoznačný pohled na problém a vytvořeny „různé odstíny šedé“.

A PROČ BY NE?

V dalším kroku se „okno“ posouvá dále tak, že začíná být téma kanibalismu z radikální oblasti převáděno do oblasti něčeho možného.

V tomto stádiu pokračujeme s citováním „vědčů“. Přece se nemůžeme obracet zády ke znalostem? O kanibalismu. Každý, kdo o tom odmítne diskutovat, musí být oceňován jako pokrytec a licoměrník.

Při tom odsuzování pokrytectví je nezbytně nutné vymyslet kanibalismu nějaký elegantní název. Aby ti všemožní fašisté nesměli lidi, co mají odlišný názor, nálepkovat slovem začínajícím na písmeno „Ká“.

Pozor! To vytvoření eufemismu je velice důležitý okamžik. Pro legalizaci nepředstavitelné ideje je nutné zaměnit její pravý název.

Kanibalismus prostě přestal existovat.

Teď se to nazývá například antropofagie. Ale i tento termín bude brzy znovu nahrazen jiným, neboť bude také zařazen mezi urážlivá označení.

Cílem vymyšlení nových názvů je vzdálit podstatu problému od jeho označení, odtrhnout formu slova od jeho obsahu, připravit své ideologické protivníky o jazyk. Z kanibalismu je najednou antropofagie a potom antropofilie, podobně jako když zločinec mění příjmení a doklady totožnosti.

Paralelně s tou hrou názvů probíhá vytvoření opěrného precedentu – historického, mytologického, aktuálního nebo prostě vymyšleného, ale hlavně legitimizovaného. Bude nalezen nebo vymyšlen jako „důkaz“ toho, že antropofilie může být v podstatě uzákoněná.

„Pamatujete na tu legendu o obětavé matce, která dala svým dětem umírajícím žízni napít vlastní krve?“

„A případy antických bohů, kteří pojídali kdekoho? A Římané na tom neviděli nic tak zvláštního!“

Příloha č. 8. Politická technologie «Overtonova okna»

„Nu a co křesťané, kteří jsou nám bližší, ti neměli s antropofilií už vůbec žádný problém! Vždyť ti dosud rituálně pijí krev a jedí tělo svého boha. A vy přece křesťanskou církev z ničeho neviníte? Neříkáte jim: Co to k čertu provádíte?!“

Hlavním úkolem bakchanálií této etapy je alespoň částečně vymanit požívání lidí z trestního stíhání. Alespoň jednou, alespoň v nějakém historickém okamžiku.

TAK TO MÁ BÝT

Poté, kdy je k dispozici legitimizující precedent, je možné posunout „Overtonovo okno“ z oblasti možného do oblasti racionálního.

To je třetí etapa, při které je dokončováno rozměňování jediného problému.

„Touha jíst lidi je v nás geneticky založená, je to lidská přirozenost.“

„Někdy je nutné sníst člověka, existují přece nepředvídatelné okolnosti.“

„Jsou lidé, kteří si přejí být snědzeni.“

„Antropofily vyprovokovali!“

„Zakázané ovoce chutná nejvíce.“

„Svobodný člověk má právo se rozhodnout, co bude jíst.“

„Nezatajujte ty informace, ať se každý rozhodne, zda je antropofil nebo antropofob“.

„A může nás antropofilie vůbec poškodit? To přece nebylo nikdy prokázáno.“

Ve společenském vědomí je uměle vytvářeno „bojové pole“ o daný problém. Na jeho okrajových křídlech jsou rozmístováni strašáci – speciálně se objeví radikální přívrženci i radikální odpůrci lidožroutství.

Reálné protivníky, tj. normální lidi, kteří nechtějí zůstat lhostejní k problému odtabuizování lidožroutství, se snaží odsouvat na jednu stranu se strašáky a dělat z nich radikální nenávistníky. Rolí těchto strašáků je aktivně vytvářet obraz bláznivých psychopatů, agresivních, fašizujících nenávistníků antropofilie, kteří vyzývají k tomu, aby byli upalováni za živa lidožrouti, židi, komunisti i negři. Přítomnost v médiích je zajišťována všem vyjmenovaným kromě reálných protivníků legalizace.

Při takovémto rozvrstvení sil sami takzvaní „antropofilové“ zůstávají jakoby uprostřed mezi strašáky „v oblasti zdravého rozumu“, odkud pateticky, s do očí bijící „soudností a lidskostí“ odsuzují „fašisty všeho druhu“.

„Vědci“ a novináři na této etapě dokazují, že lidstvo se po dobu celých svých dějin čas od času vzájemně pojídalo, a že je to normální. Takže nyní je možné antropofilii převést z oblasti „je to racionální“ do kategorie „je to populární“ a Overtonovo okno se posouvá dál.

V TOM DOBRÉM SMYSLU

Pro zpopularizování tématu kanibalismu je nutné podpořit ho populárním obsahem a spojovat ho s historickými a mytologickými osobnostmi, a pokud možno také se současnými mediálními osobnostmi.

Základy sociologie

Antropofilie tak masově proniká do zpráv a talk show. Lidé jsou pojímáni v široce distribuovaných filmech, v textech písní a videoklipech.

Jedna z popularizačních metod se nazývá: „Rozhlédněte se kolem sebe!“

„Cožpak jste nevěděl, že ten proslulý skladatel, byl ten... No, antropofil?“

„A jeden velice známý polský scénárista byl po celý svůj život antropofilem. Dokonce ho kvůli tomu pronásledovali.“

„A kolik jich strčili do blázců! Kolik miliónů jich kvůli tomu skončilo ve vyhnanství, přišlo o občanství! ... Mimochodem, jak se vám líbí ten nový klip Lady Gaga – Eat me, baby!“

V této etapě se ze zpracovávaného tématu stává TOP záležitost, která se již samovolně reprodukuje v masmédiích, šoubyznysu a politice.

Další efektivní metoda: podstata problému je aktivně omílána na úrovni těch, co operují s informacemi (novináři, moderátoři televizních pořadů, veřejní činitelé a tak dále), přičemž odborníci jsou z těchto diskusí eliminováni.

Potom v okamžiku, kdy už to všechny znudí a probírání problému začne skomírat, přijde speciálně vybraný odborník a prohlásí: „Pánové, vždyť ve skutečnosti je to všechno úplně jinak. A ten problém nespočívá v tomhle, ale v tamtom. A je nutné dělat to a to.“ A přidá tomu tak v daném okamžiku zcela určité směřování, jehož tendenčnost je určena posunem „okna“.

Pro ospravedlnění příznivců legalizace bude využito polidštění zločinců prostřednictvím vytváření jejich pozitivního obrazu díky charakteristikám nesouvisejícím se zločinem.

„Vždyť to jsou tvůrčí lidé. No tak snědl ženu a co?“

„Oni upřímně své oběti milují. Jíst znamená milovat!“

„Antropofilové mají zvýšené IQ a ve všem ostatním se drží přísné morálky.“

„Antropofilové jsou sami oběťmi, to život je k tomu donutil.“

„Byli tak prostě vychováni.“

A tak dále...

Podobné figle jsou solí populárních talk show.

„Budeme vám vyprávět tragický příběh lásky! On ji chtěl sníst! A ona jen chtěla být snědena! Kdo jsme, abychom je soudili? Možná to byla láska? Co jste zač, abyste se stavěli lásce do cesty?!“

TO MY ZDE VLÁDNEME

K páté etapě posunu „Overtonova okna“ se přechází, když je téma rozehráté do té míry, že je možné ho převést z kategorie „populární“ do oblasti aktuální politiky.

Zde začíná příprava zákonodárné základny. Lobbistické skupiny u moci se konsolidují a začínají vycházet ze stínu. Zveřejňují se sociologické průzkumy údajně potvrzující vysoké procento přívrženců legalizace kanibalismu. Politici začínají vypouštět zkušební balónky veřejných výro-

Příloha č. 8. Politická technologie «Overtonova okna»

ků na téma zákonodárného zakotvení tohoto tématu. Do veřejného povědomí je uváděno nové dogma: „Zákaz pojídání lidí je zakázán“.

To je firemní know-how liberalismu: tolerance jako zákaz tabu, zákaz napravování pro společnost zhoubných odchylek a jejich předcházení.

V průběhu poslední etapy posunu „okna“ z kategorie „populární“ do „aktuální politiky“ je společnost již zlomená. Její nejvitalnější část se ještě bude nějakým způsobem vzpírat zákonodárnému ukotvení věci done dávne ještě nepředstavitelných, ale celkově už je společnost zlomená a na svou porážku rezignovala.

Zákony jsou přijaty, došlo ke změně (likvidaci) norem lidské existence, a dále se svými dozrky toto téma nevyhnutelně odrazí na školách a školkách. To znamená, že následující pokolení vyrostne bez jakékoliv šance na přežití. Takto to proběhlo s legalizací pederastie (nyní požadují, aby se jim říkalo gayové). A dnes před našima očima Evropa legalizuje incest a dětskou eutanázii.»¹

Záludnost této technologie spočívá v tom, že se opírá o přirozené zákonitosti rozvoje a degradace chápání světa společností a její kultu-

Norma	2014: Prezidentským výnosem jsou fašisté z Organizace ukrajinských nacionalistů Ukrajinské povstalecké armády (OUN UPA) uzákoněni na úrovni státu vyhlášením svátku; Fašista Bandera se stává hrdinou.
Populární	2014: Nacistická hesla v televizi a médiích; Kárné batalióny, ideologie a tak dále...
Rozumné	2013: Pravý sektor; Majdan; Banderovští nacisté pomáhají v boji proti "Janukovičovu režimu".
Přijatelné	2008 - 2013: Zvyšuje se podíl nacistických stran v ukrajinském parlamentu. Učebnice zkreslují fakta o fašistech.
Radikální	1991 - 2008: Objevují se ojedinělé nacistické názory a nepozorovaně si razí cestu k moci.
Nepředstavitelné	1945 - 1991: Na území celé Ukrajinské republiky je nepředstavitelné, aby lidé mluvili a přemýšleli o nastolení banderovského fašismu.

ry. Jinak řečeno, proces generace idejí a jejich nabývání postavení normy v chápání společnosti může také probíhat přirozeným způsobem, a přitom v plné shodě

s etapami popsanými v technologii „Overtonova okna“².

Tento proces ale může být i řízený pomocí toho, co v Dostatečně všeobecné teorii řízení dostalo název „slabé manévry“ a „autosynchronizace“, přičemž z hlediska davu to bude vypadat jako jeho přirozený

¹ <http://spooo.ru/post/article/48708>.

² Viz práce vnitřního prediktoru SSSR: Jazyk náš: jako objektivní danost i jako kultura řeči. Téma vzniku „pojmu rozdělujících jedince“, a jak se v průběhu času transformují v něco, co se „rozumí samo sebou“.

průběh. Takto byla v průběhu „studené války“ do života uvedena direktiva Rady národní bezpečnosti USA – Naše cíle ve vztahu k Rusku 20/1 ze dne 18.08.1948, v důsledku čehož se zhroutil SSSR. A v postsovětské době je tato technologie uplatňována vůči Ukrajině, kterou proměňuje v antiruský stát.

Homosexualismus byl v buržoazně-liberálních kulturách povýšen na životní normu také za pomoci politické technologie „Overtonova okna“. Jen si to připomeňte:

- Oscar Wilde (anglický spisovatel, 1854 – 1900) byl v roce 1895 odsouzen na dva roky vězení a nápravných prací na základě obvinění z homosexuality (které mu navíc nebylo ani dokázáno a zakládalo se pouze na výkladu jeho děl a výroků). **Takový vztah k homosexualitě byl v té epoše normou.**
- V roce 1959 se na televizních obrazovkách objevila hudební komedie Jen dívky smejí hrát jazz aneb Někdo to rád horké (angl. *Some Like It Hot*), která získala po celém světě velkou popularitu. V závěrečné scéně filmu milionář učiní nabídku k sňatku muži převlečenému za ženu a je po delším vymlouvání odmítnut posledním argumentem, proč to není možné: „Vždyť já jsem chlap!“ Na což milionář odpoví: „To nevádí, nikdo není dokonalý“ (angl. *Nobody's perfect!*). **Takto došlo k vyzdvihnutí homosexualismu na úroveň něčeho nevinného a pro společnost zcela neškodného: „Chi chi, cha cha, nikdo není dokonalý...“.**
- Další výzvou pro společnost se stalo pořádání průvodů gayů. První se konal v roce 1970 a podle informací Wikipedie jsou nyní pořádány již v padesáti státech světa.
- Potom byly zrušeny tresty za homosexualitu.
- Následovala legalizace sňatků „osob stejného pohlaví“ a přiznání práva adoptovat děti těmto „manželům“.

A to všechno jen kvůli tomu, aby kontrolu nad politickou oblastí života společností mohla převzít mafie homosexuálů a bisexuálů. O tom viz Příloha č. 9.

Příloha č. 9

LGBT společenství a internacismus

Ve společnosti je již po dobu několika desetiletí kultivován názor, podle kterého:

«Homouši nikomu neškodí, silou nikoho nenutí „...del p.cat“ ☺, jen na vlastní přání.

Zato homofobie, to je nemoc, velice závažná a pro společnost nebezpečná, protože ti idioti, kteří jí trpí, ohrožují život a zdraví ostatních, kdoví co se jim v té nemocné hlavě honí, dnes půjdou po gayích, zítra po židech, negrech, muslimech, kdoví, čím to všechno ještě může skončit a na kom se vyřádí... ☹. Škoda, že se tady u nás na postsovkovém (sovok hanlivě období SSSR) prostoru ten „sovok“ neustále drží v hlavách lidí, to proto žijeme jen tak, jakžtakž...» (03.07.2010 <http://domenforum.net/archive/index.php/t-106528.html>).

Oběti propagandistických mýtů tohoto druhu s tím, co je vyloženo v této kapitole, sotva budou souhlasit kvůli své neznalosti biologie a medicíny. Tato práce však není věnována těmto oborům, ale sociokulturním problémům a politickým otázkám, které s nimi souvisí. Proto ti, kteří budou mít za to, že to, co je dále uváděno ve vztahu k LGBT společenství, je „nepodložené“ a nebudou se s tím moci ztotožnit v důsledku předsudků zformovaných médií, které ovládají jejich rozum, ať si připomenou fyziku a sami si dohledají lékařskou a biologickou faktologii k tomuto tématu.

«**LGBT** – zažitá zkratka původem z anglického jazyka označující čtyři [sexuální menšiny](#) — [lesbičky](#) (*Lesbian*), [gaye](#) (*Gay*), [bisexualy](#) (*Bisexual*) a [transgendery](#) (*Transgender*)¹» (Wikipedie).

---

¹ «**Transgender** je souhrnný termín označující případy, kdy se sociální (gender) a biologické pohlaví neshodují.

Pod tento termín spadají:

- [transsexuálové](#) — lidé identifikující se s opačným biologickým pohlavím;
- [transvestiti](#) — lidé hrající roli opačného pohlaví (prostřednictvím nošení oblečení, které společenské normy a konvence v jejich okolí připisují opačnému pohlaví);
- [androgynové](#) — lidé se stejně silně se projevujícími mužskými i ženskými pohlavními kvalitami;
- [intersexuálové](#) (také se používá termín „[hermafrodité](#)“) — lidé s pohlavními příznaky obou pohlaví;

→→→

Bezesporu neexistují národnosti tvořící LGBT, ale historicko-politická realita je taková, že LGBT společenství je objektivně spojené s takovým globálně-politickým jevem, jako je ideový internacionalismus.

Ta věc se má tak, že ve všech národních kulturách existuje složka zaměřená na podporu fungování instituce rodiny v návaznosti pokolení. V civilizovaných společnostech právě instituce rodiny řeší úkoly:

- obnovy nových pokolení;
- integrace každého novorozence do společnosti v průběhu jeho dospívání.

A v této její kvalitě není schopna rodinu plnohodnotně nahradit žádná jiná společenská instituce.¹

-
- [bigenderové](#) — lidé, jejichž pohlavní sebeidentifikace se neustále mění pod vlivem vnějších faktorů;
  - [agenderové](#) — lidé odmítající svou příslušnost k jakémukoliv pohlaví.

Mezi bigendery a tím pádem i mezi transgendery je možné zařadit i lidi s nevyhraněnou pohlavní identitou. Může se jednat jak o dočasný stav v mladém věku, kdy si člověk ještě nenašel svůj pohlavní model, tak i o trvalý stav» (Wikipedie).

¹ Viz kapitola 19.1 (díl pátý tohoto kurzu). Uvedeme zde ještě jednu ilustraci této skutečnosti:

«Dobré ovzduší v rodině pozitivně ovlivňuje rozvoj mozku a intelekt dítěte. K takovém závěru došli pracovníci Harvardské univerzity a Bostonské pediatrické nemocnice, informuje ["NEWSru Israel"](#).

Analýza mozku chovanců rumunských dětských domovů ve věku 8-11 let ukázala, že jestliže se dítě nacházelo v péči sociálních služeb, mělo v porovnání se svými vrstevníky vyrůstajícími v plnohodnotných a zabezpečených rodinách méně bílé a šedé mozkové hmoty.

Zajímavé bylo, že dítě vychovávané v náhradní rodině, vykazovalo normální objem bílé hmoty předávající v mozku signály, zatímco šedá hmota, jejíž součástí jsou nervové buňky kontrolující funkci svalů, paměť, emoce a řeč, utrpěla a vyznačovala se menším objemem.

Je tedy možné, že právě z tohoto důvodu děti trávící převážnou většinu času s cizími lidmi, nezdědka trpí ADHD (zkratka anglického „Attention Deficit Hyperactivity Disorder“) – poruchou pozornosti s hyperaktivitou, dalšími psychickými odchylkami, nízkým IQ a opožděným vývojem řeči» (<http://www.meddaily.ru/article/25jul2012/dpope4>).

Navíc je nutné poukázat na to, že při pohledu na historickou minulost zjistíme, že všechny ostatní společenské instituce (státnost, škola, věda, umění a tak dále) vyrostly jako ze „semínka“ právě z instituce rodiny. **A v historicky dlouhodobých časových intervalech zahrnujících život mnoha pokolení je tím určujícím faktorem rozvoje společnosti a kvality jejího života právě fungování instituce rodiny.** V kratších časových intervalech (v mezích života jednoho dvou pokolení) je určujícím faktorem fungování instituce státnosti, která je však sama podmíněná fungováním instituce rodiny a vzdělávacího systému v období života několika předcházejících pokolení.¹

Ve všech národních kulturách existují určité osobité zvyklosti, podle kterých tam lidé uzavírají manželství a žijí rodinným životem. Je však třeba si také uvědomovat, že v každé národní kultuře je celý ten souhrn zvyků souvisejících s fungováním instituce rodiny sociálně podmíněnou nadstavbou zformovanou na biologickém základu instinktů normální sexuální orientace představitelů obou pohlaví; jedná se svého druhu o kulturní slupky a přesahy instinktivních programů zajišťujících obnovu biologického druhu, a to i v případě, že dojde ke katastrofě kultury a jejímu „úplnému vynulování“, vymazání paměti, jako se to stalo po krachu globální civilizace, jež předcházela té současné.²

A pouze představitelé LGBT společenství se ocitají mimo tuto komponentu národních kultur. A to je také charakteristické pro všechny národní kultury. Dokonce i pro ty, ve kterých nejsou bisexualita a ohrožování mravní výchovy dětí bez ohledu na jejich pohlaví považovány za *zločin proti celé společnosti* (bisexualita byla například po dlouhou dobu charakteristická pro samurajskou subkulturu v Japonsku).

V důsledku toho je LGBT společenství kosmopolitní.

---

¹ A konkrétně krach Ruského impéria v roce 1917 byl podmíněn tím nechalně známým výnosem O kuchařčiných dětech (1887), který zamezil dětem z „obyčejného lidu“ v přístupu ke středoškolskému a vysokoškolskému vzdělání, což se následně projevilo tím, že stát po několika desetiletích začal ve svém řídicím sboru pociťovat citelný nedostatek způsobilých kádrů.

² O krachu předcházející globální civilizace viz kapitola 8.4 (díl druhý tohoto kurzu). O biologickém základu civilizovaného rozvoje viz hl. 17 (díl pátý tohoto kurzu).

Navíc:

V minulosti otrokáři odmítali přiznat otrokům právo na rodinu: otroci měli být plně „svobodní“ ve svém sexuálním chování a narozené děti byly považovány za nové vlastnictví otrokáře a ne za pokračování nějakého toho otrockého rodu.

V dějinách vždy byla likvidace instituce rodiny jedním z prvků procesu zotročení nebo předpokladem k zotročení.

Kosmopolitismus LGBT společenství z hlediska absence jeho podílu na fungování instituce rodiny, z hlediska likvidace instituce rodiny ve společnosti otroků a v procesu zotročování tvoří objektivní předpoklad pro spolupráci ideového internacismu a LGBT společenství ve všech regionech planety.

A proto, aby mohl být vypracován společensky bezpečný vztah k LGBT společenství, je nutné začít zkoumat tuto otázku od biologie.

Sestava LGBT společenství není stejnorodá, ovšem ne ve smyslu této klasifikace podle Wikipedie, jak jsme ji uvedli na začátku této kapitoly: to je klasifikace podle vnějších projevů, které se mohou zakládat na různých příčinách.

Ponecháme-li zatím stranou „pohlavní“ příslušnost (příslušnost k sociálnímu pohlaví: podle preferencí v oblékání, určitém chování a tak podobně), která je v každé společnosti určována historicky zformovaným rozdělením sociálních funkcí mezi zástupce každého pohlaví, je **biologické pohlaví určováno nejen navenek viditelnými pohlavními příznaky těla**. Pohlavní příslušnost je navíc charakterizována příznaky, které většina lidí dnes nevnímá (přínejmenším vědomě nevnímá):

- jedná se o osobitosti anatomické stavby mozku spočívající v tom, že mozek ženy a muže se anatomicky liší;
- o osobitosti anatomické stavby srdce a srdeční činnosti mužů a žen;
- o osobitosti biochemie organismů (hormonální pozadí, jeho biorytmus a tak dále), které také odlišují muže od žen;
- a navíc tu je téma, které je pro dnešní vědu, zformovanou v kultuře biblické civilizace, absolutně neznámé, a to je:
  - biopolní „anatomie“ organismu a
  - biopolní fyziologie lidského organismu a její zvláštnosti,
  - podmíněné jak pohlavní příslušností jedince, tak i jeho typem struktury psychiky, ve kterém setrvává po většinu času v tom či

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

onom období svého života (pokud nevratně nedosáhl lidského typu struktury psychiky).

Tj. pohlavní příslušnost jedince je v celém svém komplexu shodou s biologickou pohlavní normou tvořenou: anatomii těla (viditelnou zevně i zevnitř), biochemií organismu, „anatomii“ biopole a biopolní fyziologií.

Pohlaví jedince je určeno geneticky v procesu početí, přičemž je třeba si uvědomovat, že genetický mechanismus, to není jen chromozomový aparát a mitochondriální DNK¹, ale i biopolní procesy (individuální a kolektivní), a že mezi látkovou komponentou genetického mechanismu a biopolní komponentou existují *určité vzájemné vazby, které jsou v mnohém podmíněny mravně-eticky s přesahem za hranice společnosti*².

Jestliže dojde k selhání práce genetického mechanismu, může tak jedinec získat defektní sadu chromozómů a defektní strukturu biopole. Podobné vady se mohou dotknout i toho souboru vrozených parametrů organismu, kterým se charakterizuje jeho příslušnost k určitému biologickému pohlaví. V takovém případě poté, kdy geneticky defektní organismus dosáhne věku pohlavní zralosti, nebudou geneticky založené programy jeho pohlavního chování odpovídat vnější viditelné podobě pohlavní příslušnosti jeho těla (jestliže se podaří ji jednoznačně určit).

Kromě toho jsou možné varianty, za kterých sice nedošlo ke vzniku genetických vad při početí, ale v procesu nitroděložního vývoje nebo v období dospívání nějaké nepříznivé vnější faktory (například ekologie, pití alkoholu, kouření, farmakologie, vyšetření plodu ultrazvukem, kosmetika, genově modifikované potraviny, potravinové doplňky a tak dále) negativně ovlivnily správnou funkci *genetického programu rozvoje organismu, který je jinak sám o sobě bezchybný*. Jak přesně se projeví takové poruchy v práci genetického programu, už závisí na konkrétním vlivu škodlivých faktorů daného životního prostředí. I v tomto případě je možný vznik vad v anatomii těla a biopole, stejně

---

¹ Mitochondriální DNK je prakticky úplně předávána po ženské linii, neboť ve spermii je její množství o celé řady nižší než ve vajíčkách.

² Toto téma je probíráno v pracích VP SSSR na příkladu početí syna Mikuláše II. cesareviče Alexeje Nikolajeviče: O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných, a také v tomto kurzu (kapitola 10.1.2 – díl třetí).

jako vad ve fyziologii těla a biopole, které mohou zasáhnout normální komplex pohlavních příznaků organismu a vést k nesouladu viditelné podoby pohlaví těla s geneticky založenými programy pohlavního chování.

Jestliže takové vady pohlavního chování vzniklé v důsledku defektní genetiky nebo ve výsledku poruch práce jinak bezchybného genetického programu vývoje organismu překročí určité kritické hranice, je jedinec odsouzen stát se součástí LGBT společenství. **Pro jedince, který je v tomto smyslu biologicky defektní, by pohlavní chování v souladu s vnější viditelnou podobou pohlavní příslušnosti jeho těla bylo nepřirozeným překrucováním pohlavní fyziologie, jež mu byla biologicky zadána.** Jakou odpovědnost ponese za podřízení se své zvrácené pohlavní orientaci před Bohem, je otázkou, neboť to vyžaduje odpověď na otázku: Jaké mise mu byly Bohem uloženy v tomto světě a v čem může spočívat smysl jeho existence?

Současná medicína takovou biologicky podmíněnou LGBT příslušnost léčit nedokáže. Jednou z příčin vzniku biologicky podmíněné LGBT příslušnosti v obou jejích modifikacích může být i posedlost běsem¹: buď rodičů v předhistorii a v procesu početí a těhotenství; nebo samotného jedince po jeho narození.

Kromě toho je možný ještě i kulturně podmíněný způsob, na jehož základě se jedinec začlení do LGBT společenství: snaha *vyzkoušet si všechny slasti světa* může vést k tomu, že program zvráceného pohlavního chování převzatý ze sociálního prostředí a jednou vyzkoušený, se pro jedince stane jeho jedinou bezvýhradnou normou pohlavního života²; a jestliže se nestane touto jedinou bezvýhradnou normou, může se stát jeho osobní normou bisexualismus, nebo se vrátí k normě nezvráceného pohlavního chování. Ovšem ta zkušenost zvráceného pohlavní-

---

¹ Posedlost – v církevně-inkvizitorském chápání tohoto jevu. Běs je z hlediska fyziky strukturou tvořenou polem, která je parametry své energetiky kompatibilní s biopolem daného jedince. Tato struktura může být nositelem programu (informací a algoritmiky) chování, který se po proniknutí běsu do biopole organismu do něj integruje a stane se prvkem informačně-algoritmického chování jedince. Běsy mohou být nositeli programů, pod jejichž vlivem se jedinec může připojit k LGBT společenství.

² Imprintingová složka psychiky jedince může do sebe pojmut i takový program pohlavního chování. Poté bude (díky osobitostem imprintingové složky psychiky) velmi těžké, ne-li nemožné, se z jeho moci vymanit.

ho chování zůstává v jeho individuální paměti, a navíc se stává součástí paměti rodového egregoru, takže následně v jeho rodu (a nemusí jít o přímé potomky, ale i o vedlejší linie) může někdo mít potenciální sklon k LGBT chování nebo se připojit k LGBT společenství jen kvůli tomu, že kdysi mravně nerozvinutý a psychické nestabilní jedinec zanesl takový hřích do svého rodu.¹

V případě kulturně podmíněného přiřčení se k LGBT společenství je možných několik variant:

- absence geneticky naprogramované averze ke zvrácenému pohlavnímu chování² se projeví vstupem do LGBT společenství pod vlivem sociálního prostředí obklopujícího jedince;
- překonání geneticky naprogramované averze ke zvrácenému pohlavnímu chování:
  - buď pod vlivem instinktů smečko-stádního chování, jestliže se jedinec s nelidským typem struktury psychiky ocitne v kruhu přátel, kteří jsou součástí LGBT společenství,
  - nebo je-li touha jedince „po dobrodružství“ natolik silná, že silou vůle sám dokáže překonat geneticky naprogramovanou averzi ke zvrácenému pohlavnímu chování,
  - nebo je-li v průběhu zasvěcení „do velikých tajemství“ jedinec nucen praktikovat rituálně-povinný homosexualismus, který je vlastní subkulturám některých tajných společností;
- posedlost běsem nebo egregorem obsahujícím programy LGBT chování³;

---

¹ To je k otázce toho, že „homosexuálové nikomu neškodí“. Uvedením jednoho z takových názorů jsme zahájili tuto kapitolu. Takže škodí: a nejen uvedeným způsobem. Jenže lidé jsou ve své většině neteční a nevšímaví, a proto v podstatě netuší, co se děje v lidském segmentu noosféry planety pod vlivem našich myšlenek a dalších skutků, a to i vlivem LGBT chování, a jaký to všechno potom má dopad na život lidstva...

² To je také osobitost genetiky, která sice neprogramuje bezvýhradnou příslušnost k LGBT společenství, ale také není biologickou překážkou k nastoupení této cesty vlivem sociálního prostředí nebo vlastní „touhy po dobrodružství“.

³ Osobní víra v pravdivost freudismu vytvořeného nositelem typu struktury psychiky zvráceným do nepřírozenosti (pravidelně ze zdravotních důvodů užíval narkotika a kouřil) s jeho učením o „latentní homosexualitě“ může vést k egregoriální posedlosti tohoto druhu se všemi LGBT důsledky z toho vyplývajícími.

- trvanlivé změny psychiky pod vlivem traumat nebo psychotropních látek (včetně možného vlivu celkové narkózy při chirurgických operacích nebo transfúze krve od příslušníka LGBT společenství¹), jejichž působení bylo doprovázeno nějakou informací, která jedince vyprovokovala k LGBT chování².

Kulturně podmíněné přičlenění se k LGBT společenství (s výjimkou poslední, čtvrté varianty) je algoritmicky-psychologicky analogické propadnutí alkoholu: určitá část lidí nemá od počátku geneticky naprogramovanou averzi na chuť alkoholu v nápojích, a proto mu ve svém životě lehce propadá, existuje-li příslušný tlak sociálního prostředí na jejich psychiku; jiná část lidí má sice od počátku geneticky naprogramovaný odpor k chuti alkoholu v nápojích, ale překonává ho (buď vlivem svého slabošství a instinktivních programů smečkovstádniho chování, nebo prostřednictvím uplatnění své vůle), aby nebyla „tím strízlivým pitomcem“ mezi těmi, kteří našli „pravdu“ ve víně a jiném alkoholu. To samé platí pro kouření tabáku a propadnutí jakékoli jiné narkomani. Kulturně podmíněné přičlenění se k LGBT společenství se liší od propadnutí těmto druhům hříchu jen svou orientací na jiný způsob uspokojování svých požitků.

Kulturně podmíněné přičlenění se k LGBT společenství se v podstatě dá vyléčit, ale praktický výsledek je podmíněn uměním „psychiatra“, který se toho ujme: takže celkově není výsledek zaručen. Ten může být zaručen pouze v případě, že jedinec sám vynakládá úsilí k tomu, aby nevratně získal lidský typ struktury psychiky, což vyžaduje reorganizaci veškeré algoritmiky jeho psychiky³ a ovlivňuje to i jeho fyziologii – jak tu biochemickou, tak i biopolní.

---

¹ V literatuře jsou popsány případy, kdy se po transfúzi krve charakter lidí pozměnil a nabyly některé z rysů charakteru dárce krve.

² A konkrétně scientologové upozorňují na to, že čím méně slov pronese lékařský tým v průběhu operace pod celkovou narkózou, tím menší bude poškození pacientovy psychiky. A v tomto je možné s nimi souhlasit.

³ A konkrétně je to tak, že při lidském typu struktury psychiky vzniká pozitivní emocionální soběstačnost nepodmíněná okolnostmi, což vede k zániku psychologické a fyziologické závislosti na pravidelnosti a „kvalitě“ sexu, takže sex, který nemá za cíl *početí člověka v Lásce* – zástupce Božího – začne pro jedince postrádat svou přitažlivost a smysl. A pohlavní styk, ve kterém dojde k početí zástupce Božího, se tak stává posvátným aktem, na který musí být manželé mravně-eticky a z hlediska svého vnímání a chápání světa připraveni.

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

Takže nebudeme-li LGBT společenství klasifikovat podle navenek viditelných projevů neshody pohlavního chování s pohlavní příslušností těla (je-li vůbec rozpoznatelná), ale z důvodů, jež mají za následek LGBT chování, dojdeme k šesti variantám přičlenění se k LGBT společenství:

- od počátku defektní – z různých příčin – genetika jedince;
- biologická degenerace v důsledku selhání jinak bezchybného genetického programu vývoje organismu vlivem vnějších faktorů;
- nedostatečná mravní rozvinutost a psychická labilita za absence geneticky naprogramované averze ke zvrácenému pohlavnímu chování;
- překonání geneticky naprogramované averze ke zvrácenému pohlavnímu chování na základě instinktivních programů smečkovstání chování nebo prostřednictvím uplatňování své vůle pod vlivem touhy „po dobrodružství“;
- trvanlivé změny psychiky pod vlivem traumat a užívání psychotropních látek, což je doprovázeno informacemi, které vyprovokují LGBT chování;
- posedlost běsem nebo egregorem obsahujícím programy LGBT-chování¹.

* * *

Poněkud stranou stojí rituálně-povinný homosexualismus některých tajných společností s kořeny v dalekém starověku². Ti, kteří ab-

---

¹ Jmenovitě to může být víra v pravdivost freudismu s jeho učením o „latentní homosexualitě“, která je prý vlastní všem a tak podobně – jedná se o jeden ze způsobů, jak napojit psychiku na LGBT-egregor.

² Je to jedno z klíčových témat námětu filmu *Alexandr Veliký* (Oliver Stone byl režisérem a jedním z autorů scénáře, kromě něj se na scénáři podíleli Christopher Kyle a Laeta Kalogridis; Alexandra tam hraje Colin Farrell a jeho matku Olympiadu Angelina Jolie), jehož premiéra se konala v roce 2004 a promítal se po celém světě. Námět začíná tím, že 40 let po vraždě Alexandra Makedonského (356 – 323 před n. l.) se zestárlý Ptolemaios, jeden z jeho nejbližších druhů, který se po jeho smrti stal místodržitelem Egypta a založil poslední dynastii vládnoucí Egyptu, než se stal provincií Říma, rozhodne vyprávět a sepsat historii života Alexandra Velikého. A jeho vyprávění-náznak o rituálně-povinné homosexualitě, do které své svěřence zatáhl Aristoteles a jejíž smysl nespočívá ve zvráceném ukájení chůtice, ale v něčem jiném, → → →

solvují akt homosexuální iniciace, se následně dělí do tří kategorií: ti z první se stávají homosexuály upřednostňujícími homosexuální styky, kteří se těm heterosexuálním vyhýbají; ti z druhé se sice podřizují „partajní disciplíně“, ale homosexuální styky jim nepřinášejí požitek; ti z třetí jsou pro další práci v tajných společnostech nejcennější, z těch se stávají bisexuálové, kterým je jedno, jaké je pohlaví partnera a jakou úlohu v sexuálním aktu sami plní. Tato jejich lhostejnost je následek zablokování přirozených instinktivních programů pohlavního chování v jejich psychice. A jejich hodnota pro tajné společnosti spočívá v tom, že takoví muži-bisexuálové se tak vymaní z psychické, instinkty podmíněné závislosti na ženách charakteristické pro všechny muže-heterosexuály¹, co nedosáhli nevratně lidského typu struktury psychiky. Nepodřizenost „ženské moci“ dosažená touto cestou z nich dělá kádrovou rezervu pro další možný postup na vyšší stupně zasvěcení a zpřístupňuje jim kariérní možnosti, o jakých se řadovým *politickým*² „homoušům“ a „normálním heterákům“³ ani nesnilo.

Význam rituálně-povinného homosexualismu v subkultuře některých tajných společností spočívá v napojení psychiky angažovaného a zasvěcovaného člověka do algoritmiky příslušného egregoru.

---

jeví prakticky na samotném začátku filmu. Takto totiž vypadá nepříliš důmyslný způsob přípravy k naverbování budoucích členů tajných společností...

¹ O tom viz kapitola 17 — díl pátý tohoto kurzu.

² Tajné společnosti působí především v politice, proto v daném kontextu nelze toto upřesnění vynechat.

³ Jestliže se tento text dostane do ruky někomu z těch, co se považují za vysoce zasvěcené, ale neabsolvovali rituálně-povinnou homosexualitu, je zbytečné, aby protestovali proti výše řečenému s odkazem na své vlastní zkušenosti: neboť byli podvedeni těmi, co stojí v hierarchii nad nimi a přeměrování do jedné z mnohých vedlejších větví hierarchie, čímž jim byla uzavřena cesta k postupu po hlavním kmene nevěřejné „vertikály moci“.

A protože se tajné společnosti zabývají politikou a politickou magií (matičně-egregoriálním řízením), byla jednou z příčin, proč byla homosexualita ve stalinských dobách trestaná v SSSR smrtí, ochrana politiky před pletichami vysoce zasvěcených bisexuálů. A ta skutečnost, že se oběťmi těchto *politických represí* stalo i mnoho obyčejných „homoušů“, je pouze průvodním efektem tohoto způsobu neutralizace a profylaxe politické činnosti a magie vysoce zasvěcených bisexuálů. Jinou věcí ovšem je, že tehdy tyto podrobnosti společnosti nevysvětlili a jednoduše postříleli ty, které se jim povedlo odhalit.

*

*

*

Takže nebudeme-li LGBT společenství klasifikovat podle navenek viditelných projevů zvráceného pohlavního chování, ale podle příčin, v jejichž důsledku se pohlavní chování takto zvirtlo, musíme dojít k závěru, že:

Ti, kteří říkají, že představitelé LGBT společenství jsou stejní lidé jako všichni ostatní; že „docilovat orgasmu“ má každý jedinec právo tak, jak se mu to více líbí a tak dále – jsou v tom lepším případě v této problematice nekompetentní a v tom horším zlo(ú)myslně lžou, aby zmátli lidi, kteří jim důvěřují a zatáhli je do hříchu, aby jim nebránili v dalším šíření LGBT společenství a sami se toho procesu účastnili.

Ale kromě příčin tu jsou ještě i následky, o kterých přívrženci těchto názorů buď nevědí, nebo vědí, ale chtějí je před společností utajit.

Ještě jedním tvrzením, které má lidi obalamutit, je prý osobitý vklad, jaký do rozvoje kultury současné globální civilizace v uplynulých staletích vnesli právě představitelé LGBT společenství; že nebýt v minulosti LGBT společenství, tak bychom doposud žili v době kamenné a tak dále.¹

---

¹ «Prvním teoretikem kreativního přístupu ke skutečnosti byl Timothy Leary, který prostřednictvím drog rozšiřoval možnosti vědomí. Druhou metodou je homosexualita. Proč v Americe tak podporují homosexuály? Richard Florida, autor teorie kreativní třídy, který považoval za klíčový faktor ekonomického úspěchu existenci tvůrčí elity, přišel s koeficientem homosexuálnosti. Čím vyšší je procento homosexuálnosti v nějaké oblasti, tím vyšší je tam údajně možnost kreativního průlomu» (Komsomolská pravda ze dne 28.07.2010, Darja Aslamova – Tady opájejí duchy koňakem a budují komunismus po kalmycku. Část druhá: <http://kp.ru/daily/24530/675235/>).

V roce 2011 «v Kalifornii poslanci přijali zákon zavazující místní školy na speciálních hodinách poučovat žáky o historických úspěších gayů a lesbiček. Včera byl tento návrh zákona schválen v dolní komoře zákonodárského shromáždění tohoto státu. (...)

Návrh zákona získal v konečném hlasování na zákonodárném shromáždění státu 49 hlasů „pro“ a 25 „proti“, přičemž ani jediný republikán nehlasoval za jeho přijetí. Kalifornie je prvním státem, jehož zákonodárské shromáždění přijalo podobný dokument» (<http://www.newsru.com/world/06jul2011/gomlow.html>).

Začneme tím, že je určitý rozdíl mezi Oscarem Wildem (jehož příslušnost k LGBT společenství je ve známých dějinách nevyvratitelným faktem¹) a dnešními účastníky LGBT-čeládky:

- Pro Oscara Wildea (stejně jako pro absolutní většinu představitelů LGBT společenství v minulosti – tedy přirozeně pro ty, kteří nebyli zataženi do rituálně-povinné homosexuality některých tajných společností) byla zvrácenost jeho pohlavního puzení a pohlavního chování osobní tragédií, problémem, kterého se nedokázal zbavit²; a jeho tvůrčí dědictví³ neobsahuje propagaci homosexuality (pokud samozřejmě speciálně nehledáme – tj. nevymýšlíme – „skryté“ „modré“ motivy, které prý dokážou uvidět pouze „zasvěcení“, tj. ti, co byli zataženi do LGBT společenství), takže má opravdu celosvětový význam, neboť učí dobrotě.
- A dnešní účastníci „LGBT průvodů“ ani bojovníci za ZVLÁŠTNÍ práva „sexuálních menšin“ nemají vlohy k ničemu jinému, než je zvrácené pohlavní chování násobené touhou přijímat nadšené poklonkování ze strany zbytku společnosti (nač by jinak byly potřebné ty „průvody homosexuálů“) s pokusem ukrást lidstvu nejen modrou a růžovou barvu, ale rovnou celou duhu.⁴

V základu zvráceného pohlavního chování LGBT představitelů a jejich celkového chování leží nelidské typy struktury psychiky: do-

---

Avšak žáci v USA i Velké Británii, jak si stěžuje LGBT společenství, stejně jako dřív používají slova charakterizující příslušnost k tomuto společenství výlučně jako nadávky a výsměšky.

¹ Pomluvit a zpětně přiřadit k LGBT společenství je možné každého, kdo již zemřel. Jestliže se tedy někdo z významných historických osobností sám nepřiznal, že patří k LGBT společenství, nebo z toho nebyl oficiálně usvědčen, nemají lidé z dalších pokolení o tom co fabulovat: Bůh oplatí spravedlivě každému, někomu za LGBT prohřešky a někomu za to, že jiné z těchto prohřešků lživě obvinil...

² A to navzdory skutečnosti, že mu z právního hlediska nebylo u soudu obvinění z homosexuality dostatečně prokázáno.

³ Tedy přinejmenším v té jeho verzi, která je známa z překladů vycházejících v SSSR.

⁴ Takže běloruský prezident A. G. Lukašenko má pravdu: „Je lepší být „diktátorem“ než „patřit mezi modré“ (bylo řečeno 06.03.2012 na adresu německého ministra zahraničí – „modrého“ bojovníka za „demokracii“ v Bělorusku i kdekoliv jinde).

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

---

bytčí, zvířecí, zombie, démonický a jejich do nepřírozenosti zvrácené modifikace. *V důsledku této okolnosti si LGBT společenství nemá co činit nároky na lidská práva.*

Co se týká vkladu LGBT společenství do rozvoje kultury lidstva v minulosti, tak jakmile na psychiku jedince začne tlačit nějaký problém, aktivizuje to v řadě případů (i když ne zákonitě) jeho tvůrčí potenciál, který je potom schopen uplatnit nejen v úzkém rámci pokusů vyřešit přímo tento problém, ale i v dalších odvětvích činnosti, včetně rozvoje univerzální lidské kultury.

Navic, není-li LGBT problém vnímán jako osobní problém, nemůže psychika (pojímaná jako informačně-algoritmický systém) „pracovat bez chyb“ (v důsledku podmíněnosti algoritmiky zpracovávání informací mravními normami konkrétního jedince), což se nevyhnutelně musí nějak odrazit na defektnosti výsledků jeho tvorby; je-li to jako osobní problém vnímáno, může se LGBT příslušnost v podobě „chyb“ ve výsledcích tvorby projevit stejně, kvůli určité defektnosti reálné mravnosti jedince.

Takže jestliže LGBT příslušnost *přestala být pro dnešní představitele LGBT společenství a obzvláště pro aktivisty – bojovníky za jeho zvláštní práva*, problémem, který tlačí na psychiku, mohou zapomenout na možnost blahodárného přínosu svého tvůrčího potenciálu do univerzální lidské kultury: přestože fontána jejich *grafomanství* může být nevyčerpatelná, a něco z toho může mít význam výlučně v mezích samotného LGBT společenství¹.

Ještě jedna osobitost historické minulosti spočívá právě v tom, že některé tajné společnosti vtahovaly své členy do LGBT společenství. A aby jejich tajná organizace byla funkčně způsobilá, tak do svých řad samozřejmě nepřibírali jen tak někoho, ale lidi, jejichž tvůrčí potenciál byl hodnocen jako vysoký. A ta skutečnost, že byli při vstupu do takových společností začleňováni do „sexuálních menšin“, byla znamením toho, že vedení těchto tajných společností jejich tvůrčí potenciál vysoce oceňovalo. No a oni svůj již rozvinutý tvůrčí potenciál realizovali i nadále, přestože již ne bez „chyb“ podmíněných takovým zasvěcením do „velikých tajemství“.

---

¹ Ta píseň Modrý měsíc (která se objevila v devadesátých letech) se prosť nikdy nemůže stát písní národní...

Názor západní medicíny, že příslušnost k LGBT společenství není narušením psychické normy biologického druhu Člověk rozumný¹, a to i z toho důvodu, že je možné se s homosexualitou a bisexualitou setkat i u zvířat ve volné přírodě, je jen jedním z mnohých projevů podobných „chyb“², což nás opět vrací k otázce nelidských typů struktury psychiky těch, kteří praktikují LGBT chování v lidské společnosti.

Základem pro tvrzení, že se jedná o jednu ze systémových „chyb“ lékařské subkultury „vyspělého Západu“, je ta okolnost, že od poloviny 20. století dochází v takzvaných „vyspělých státech“ k nárůstu statistiky genetických onemocnění a k nárůstu statistiky *onemocnění, ke kterým je organismus geneticky náchylný a aktivují se v něm v důsledku působení vnějších faktorů*³.

Tento růst statistiky je takového charakteru, že v dohledné perspektivě ve společnostech civilizovaných na západní způsob jednoduše nezbydou zdraví lidé (ve smyslu absence genetických nemocí a genetických dispozic k onemocnění pod vlivem faktorů životního prostředí působících na daného jedince).

To znamená, že Západní civilizace kráčí ke zdravotně-biologické katastrofě, se kterou si její zdravotnictví nedokáže poradit farmakologickými prostředky ani chirurgicky, prostřednictvím protéz, transplantace dárcovských ani uměle pěstovaných orgánů.

Pokud by její zdravotnictví bylo při zdravém rozumu, tak by na to muselo dennodenně poukazovat profesionálním politikům i zbylé společnosti, neboť východisko z této zdravotně-biologické slepé uličky, vyprodukované liberálně-tržním ekonomickým modelem a výhledově předznamenávající trýznivou sebevraždu civilizace, je jen jedno: přechod k jinému způsobu života, který by lidem vrátil Přírodu a Lidi Přírodě, a to cestou změny ekonomického modelu ležícího nyní v základu civilizace.

---

¹ Od roku 1990 je to oficiální postoj.

² Existuje taková anekdota charakterizující postoj medicíny k této otázce: Jestliže vás pustili z bláznince, tak to ještě neznamená, že vás vyléčili, prostě jste se začali podobat všem ostatním...

³ Takže k tomu, aby se nemoc projevila, jsou nezbytné dvě podmínky: genetická dispozice a působení příslušných faktorů. Chybí-li jedna z těchto okolností, zůstane člověk zdravý.

To ale vyžaduje politickou vůli a vědecko-metodologické odůvodnění. Jenže komerční zdravotnictví Západu i věda celkově o tomto problému mlčí, což je ovšem projevem jejich systémové intelektuální nezpůsobilosti. No a jedním z projevů této nezpůsobilosti je i to tvrzení, že příslušnost k LGBT společenství není pro biologický druh Člověk rozumný narušením jeho psychické normy.

Jenže realita je taková, že příslušnost k LGBT společenství je narušením psychické normy, přičemž v řadě případů v jejím základu leží genetická naprogramovanost (tj. narušení biologické normy) nebo genetická dispozice (tj. absence geneticky naprogramované averze ke zvrácenému pohlavnímu chování).

A zaměříme-li se na příčiny toho, proč v posledních desetiletích narůstají všechny ty různorodé statistiky o počtech nemocných, jež předstihují porodnost (a to i díky navýšení podílu LGBT společenství ve skladbě obyvatelstva takzvaných „vyspělých států“), zjistíme, že spočívají výslovně ve způsobu jejich života.

V pamětech sovětského genetika akademika N. P. Dubinina (1907 – 1998) Věčný pohyb¹, které byly poprvé publikovány již v roce 1973, jsou zmíněny dvě skutečnosti, které mají zásadní vliv na vypracování strategie pro překonání globální biosféricko-sociální krize a na další rozvoj absolutně všech společností, ze kterých se skládá lidstvo. Jenže politici a sociologové je buď neznají, nebo jim nepřikládají význam.

SKUTEČNOST PRVNÍ. Zkoumáním populace octomilky drosofily funebris ve Voroněži v roce 1944² a v roce 1946¹ bylo proká-

---

¹ N. P. Dubinin – Věčný pohyb (O životě i o sobě) — Moskva: Politizdat, 1989. Následující odkazy na čísla stran uvedená v hlavním textu se vztahují k tomuto vydání.

K dispozici jsou i internetové publikace této knihy. Něco k zamyšlení: v této knize je i fotografie – V. I. Lenin a skupina bezprizorných dětí. Jedním z nich byl i budoucí akademik N. P. Dubinin. A tak se ptáme: Dostaly ty spousty bezprizorních dětí postsovětského Ruska šanci stát se významnými vědci nebo alespoň normálními občany? — V SSSR ta spousta bezprizorních dětí z dob občanské války a Velké vlastenecké války za podpory Sovětské moci dokázala opustit cestu zločinnosti a lumpenizace a stát se úcty hodnými členy společnosti.

² Město bylo do základů zničeno. Průmysl v něm nefungoval a dopravní ruch byl minimální, takže životní prostředí mušky v něm bylo identické s životním prostředím populací mušek na venkově.

záno, že městské životní prostředí je značně *mutagenním* faktorem (str. 241).

SKUTEČNOST DRUHÁ. Chromozomový aparát vyšších primátů (ke kterým v biologické klasifikaci patří i biologický druh Člověk rozumný) je 40 až 50krát citlivější na vliv zkoumaných mutagenních faktorů než chromozomový aparát octomilky drosophily (str. 351).

Jeho názor, že městské životní prostředí má mutagenní vliv na živé organismy, byl potvrzen výzkumy lidské genetiky prováděnými v zahraničí. Podle výsledků jednoho z nich stačí tři dny práce ve slévárně, aby organismus zareagoval vznikem mutací². Navíc američtí vědci zjistili, že městské děti mají v porovnání s dětmi žijícími na venkově IQ nižší v průměru o 3-5^{3,4} bodů. A podle hlavního hygienika v Rusku G. G. Oniščenka může velkoměsto zkracovat život až o 5 let⁵.

V současné době je mutagenní vliv technosféry na lidi mnohokrát silnější než v minulosti, do půlky 20. století. **Došhl nyní takové úrovně, že ve městech začala být prakticky nemožná obnova biologicky zdravého obyvatelstva.** A to za skutečnosti, že 95% obyvatelstva „vypělých států“ tvoří městské obyvatelstvo odtržené od přírodního prostředí a tím pádem vedoucí nepřírozený způsob života v tom nejširším slova smyslu.

To právě kvůli tomu imunitní systém biosféry pracuje na likvidaci civilizace tohoto typu a LGBT společenství je jak obětí imunitního systému biosféry, tak i jedním z faktorů jejího působení na společnost, které se nechťejí zamyslet a přejít k jinému – biosféricky přípustnému – způsobu života civilizace.

---

¹ Město bylo již částečně obnoveno a svou práci v něm rozjely průmyslové podniky a dopravní ruch vzrostl, čímž se změnilo životní prostředí i jeho vliv na živé organismy.

² S. Kuzina – Svět za oknem ložnice. Lidem se začínají měnit geny (<http://blog.kp.ru/community/3052273/post142164988/>).

³ Nízké IQ dětí souvisí s městským smogem (<http://detkalin.ru/internet-news/nizkiy-iq-detey/>).

⁴ Městské děti mají nižší IQ než ty venkovské – Moskevský komsomolec, 18.02.2008 (<http://www.mk.ru/old/article/2008/02/18/54461-gorodskie-detimeyut-iq-nizhe-chem-derevenskie.html>).

⁵ Velkoměsta nás „obírají“ o 5 let života (Web Ruská farmaceutika <http://pharmapractice.ru/16826>).

Jestliže se podíváme do daleké minulosti, tak LGBT společenství se většinou skládalo ze zástupců sociální „elity“ a mezi obyčejnými lidmi se vyskytovali jeho představitelé natolik ojedinele, že se tento jev ve folklóru většiny národů nijak neprojevil.

Příčiny této vnitřní sociální lokalizace LGBT společenství v minulosti spočívaly v tom, že v „elitě“ byla podstatně vyšší frekvence sňatků mezi blízkými příbuznými, což narušovalo genetiku „vznesených rodů“; „elita“ měla ve své zahálce větší sklony k nezdravému způsobu života a k vyhledávání „příjemných dobrodružství“; zdravotnictví bylo pro „elitu“ dostupnější, takže přežívaly i ty její biologicky defektní děti, které by jinak nevyhnutelně zemřely, kdyby se narodily s takovými ukazateli genetického zdraví v prostředí obyčejných lidí. Kromě toho, jak již bylo zmiňováno dříve, některé tajné společnosti do svých řad přibíraly nové členy pouze poté, kdy je přiměly k homosexuálním stykům a k dalšímu praktikování tohoto druhu rituálně-mystického homosexualismu¹ v jejich prostředí, přestože podobná obvinění tito lidé veřejně popírali, neboť v mnohých státech za to byl trest smrti. Oběťmi subkultur tohoto druhu se také stávali zástupci vládnoucí „elity“, neboť tajné společnosti jsou jedním z nástrojů řízení států z nadnárodní úrovně a vydírání členů tajných společností zveřejněním jejich příslušnosti k LGBT společenství, bylo jedním ze způsobů, jak si udržet jejich poslušnost, jestliže ve společnosti vládla „homofobie“.

Proto nebylo LGBT společenství nijak početné a ve své většině se skládalo z lidí biologicky defektních, posedlých běsem a z členů řady tajných společností zasvěcených do „velikých tajemství“. No a tato kategorie biologicky defektního a psychicky zmrzačeného obyvatelstva se následně proměnila v generátor kulturně podmíněného nárůstu LGBT společenství, ke kterému se začali přidávat další lidé, především z prostředí bohému a inteligence „svobodných povolání“, hledající nové požitky, kterými by vyplnili svůj volný čas.

---

¹ Rituálním se rozumí povinná účast, to vědí všichni, kteří nějaký rituál praktikují. A mystikou se v daném případě rozumí integrace psychiky jedince prostřednictvím rituálu do egregoru příslušné tajné společnosti. Tyto následky si ti, kteří příslušný rituál praktikují, nemusí uvědomovat, tudíž to vše pro ně zůstává „mystické“ a tajemné. Viz kapitola 4.8 - Vytváření kolektivní psychiky (egregorů) a vzájemná interakce jedince a egregorů (díl první tohoto kurzu).

A v míře toho, jak vzrůstal podíl městského obyvatelstva a narůstal mutagenní a patogenní tlak technosféry, začalo také LGBT společenství navyšovat svůj podíl v sestavě obyvatelstva „vyspělých států“. Když tento jeho podíl nabyl dostatečné velikosti, začala mu být na překážku dřívější kulturní mravně-etická norma popírání příslušnosti k LGBT společenství, stejně jako subkultura utajování formovaná v jeho prostředí. Proto začalo bojovat za přeměnu společenské morálky, aby tak zbavilo své členy cejchu neřesti odmítané společností.

Tomuto procesu však nebyl ponechán samovolný průběh. Jakmile se LGBT společenství stalo dostatečně početným, utvořilo fakticky „sociální síť“ kosmopolitního charakteru, jež se stala nositelem specifických LGBT subkultur (s jejich vlastním slangem, obyčeji a tak dále), které se reálně proměnily v nadnárodní a od národnosti oproštěné subkultury. To vytvořilo podmínky umožňující prostřednictvím „sociální LGBT-sítě“ manipulovat společnostmi v globálních měřítkách. Navíc je nutné poukázat na tu skutečnost, že **biologicky podmíněného LGBT představitele není možné prostředky současné medicíny předělat na „normálního heteráka“**, což ho odlišuje od ideového internacisty a dalších obětí totalitárních ideologií, kteří přece jen nepozbyli schopnosti rozšířit si v budoucnu své obzory a přijít k rozumu. Jinými slovy, LGBT síť tvoří v porovnání s ideovým internacismem skládajícím se z lidí různých národností, kteří jsou jím ztročeni, stabilnější systém pro manipulaci společnostmi.

Nejvýznamnější jsou dva způsoby umožňující manipulaci společnostmi prostřednictvím globální LGBT sítě:

- prosazování jejich představitelů do významných funkcí ve státních institucích (proto mezi politiky „vyspělých států“ Západu, mezi mediálními činiteli a činiteli v oblasti vzdělávání na všech úrovních „vertikály moci“ v poslední době vzrostl podíl těch, kteří byli odhaleni jako představitelé LGBT společenství, přímo se k tomu přihlásili nebo toto své chování veřejně demonstrují)¹;

---

¹ Podle informací BBC ze dne 29.07.2012 jedna z kováren nejvyšších řídicích kádrů Velké „Bratrance“ Oxfordská univerzita na žádost transgenderových studentů změnila svůj přísný akademický předpis pro oblékání. Od příštího týdne se nemusí studenti dostavovat na zkoušky a oficiální akce povinně v oficiálním oblečení považovaném pro jejich biologické pohlaví za tradiční. To znamená, že muži mohou nosit sukně a punčocháče a ženy zase obleky s kravatami či motýlky.

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

- shromažďování a šíření informací určitého tematického spektra prostřednictvím globální LGBT sítě.

Takzvaná „homofobie“¹ je na překážku především tomu prvnímu způsobu: ne vždy je možné prosadit své „lidi“ ve společnosti, kde odhalení příslušnosti k LGBT společenství vyvolá proti takovému jedinci obstrukce a znamená jeho kariérní smrt, nebo dokonce vede k jeho odsouzení do vězení, nucenému „léčení“, kastraci, trestu smrti a tak dále. V takové společnosti je možné manipulovat pouze samotnými členy LGBT společenství prostřednictvím jejich vydírání, že bude tato jejich příslušnost zveřejněna. A částečně to brání i druhému způsobu, neboť ne všichni chtějí mít co do činění s představiteli LGBT společenství jak ze strachu o své vlastní pohlavní chování, tak i ze strachu o svou pověst ve společnosti „normálních heteráků“ (princip „řekni mi, kdo je tvůj přítel a já ti povím, kdo jsi ty“ v tomto případě funguje).

Kromě toho je třeba poukázat na to, že „homofobie“ je ve své podstatě lživý termín. V přímém překladu do ruského jazyka znamená „strach před homosexuály“. Ve skutečnosti však mravně zdravý člověk nemá z LGBT společenství strach.

Jenže pro mravně zdravého člověka může být pohlavní styk:

- zaprvé, pouze heterosexuální a být vyjádřením Lásky (a ne automatickým naplňováním instinktivních programů aktivizovaných okolnostmi a vlastním chtičem), takže děti z něho jsou chtěné a milované, a proto nemohou být náhodným a už vůbec – nechťeným – produktem sexu,
- zadruhé, pohlavní styky nemohou být veřejně propírány a už vůbec ne veřejně demonstrovány, aby matričně-egregoriálně (mystický) proces početí dítěte a formování jeho duchovního dědictví byly chráněny před všemožným cizím neblahým biopolním vlivem.²

Podle starých předpisů museli studenti mužského pohlaví na sobě mít tmavý oblek, černé boty, bílého motýlka a bílou košili. Ženy měly mít tmavou sukni nebo kalhoty, bílou blůzu, černé punčocháče a okolo krku černou stužku s mašličkou.

¹ Tento termín začal být prosazován od roku 1972.

² Odůvodnění tohoto náhledu viz práce vnitřního prediktoru SSSR:

- Od člověkopodobnosti k lidskosti (první redakce z roku 1997 měla chybný název Od matriarchátu k lidskosti),

To právě proto LGBT agrese stejně jako ostatní pokleslé chování (včetně rozvratu zakládajícího se na chtíči „normálních heteráků“¹) u mravně zdravého člověka vyvolává hnus.

A má právo být před tím ve společnosti chráněný.

No a právě toto právo mravně zdravých lidí narušují LGBT představitelé a další zvrhlíci, včetně politiků – ideových liberálů bez ohledu na to, zda náleží k LGBT společenství či ne (to právě z tohoto důvodu se objevil termín „liberast“ složený ze slov „liberál“ a „pederast“).

Ještě hlubší aspekt odmítání zvrhlostí obecně a LGBT zvrhlostí jmenovitě vyplývá z Kristových slov: «Slyšeli jste, že bylo řečeno starým: „Nezcizoložíš.“ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil v srdci svém» (Matouš, 5:27-28).

Jestliže jsou v myšlenkách prováděny zvrhlosti jakéhokoliv druhu (chtíč a cizoložství v srdci svém – v termínech Nového zákona) – dojde k vytvoření „myšlenkové formy“, ke vpádu do matrice, do egregorů a do aury (biopole) objektu chtíče nebo je vyprodukováno duchovní (biopolní) smetí znečišťující noosféru, jehož obětí se mohou stát jiní lidé. A před podobným druhem agrese má každý člověk právo se bránit a mnozí jsou toho schopni a toto své právo podle svých schopností uplatňují. Jedná se o sociální hygienu, a ne o narušování „lidských práv“ jakýchkoliv zvrhlíků.

V souladu s tím, co zde bylo vyloženo, všeobecné politické směřování procesu degradace civilizace Západu, do kterého se on a jeho periferie, kterou si tu u nás odchoval, pokouší zavléci Rusko, spočívá v následujícím:

Láska musí být ze života společnosti vytěsněna sexem a dosahovat orgazmu při uspokojování své sexuální žízně (chtíče) může každý tak, jak je mu líbo.

-
- Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon? (1999),
  - O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných (první redakce z roku 2000).

¹ To znamená, že pornopočinání (termín KSB) a pornografie jsou pro nositele lidského typu struktury psychiky odporivé a hnusí se mu.

V takové společnosti potom skutečně neexistuje zásadní rozdíl mezi „heteráky“ a „elgébětáky“: a pohlaví tohoto systému mohou maximálně požadovat výlučně nenásilné uspokojování vlastního chtíce v tělesných sexuálních radovánkách (ale už ne v duchu – chtíč a cizoložství v srdci svém) na úkor ostatních.

Na internetu se na toto téma objevila anekdota:

«Žid chce odjet z Ruska a na pasovém oddělení se ho ptají: Abrame Moisejeviči, proč chcete odjet? Co se vám tady u nás nelíbí?

— Nelíbí se mi váš postoj k homosexualitě!

— A kde vidíte jaký problém, vždyť to u nás lidé berou s klidem?

— Jen se podívejte na tu tendenci: za Stalina za to stříleli, za Chruščova a Brežněva strkali do vězení a nuceně léčili a teď už se to tu stalo běžnou normou. A tak chci odjet ze státu, než to tu zavedou jako povinnost!

— ???»

Jenže problém je v tom, že před touto tendencí není kam utéct, neboť se nejedná o „živelný proces“ společenského „rozvoje“ v tom či onom regionu, ale o cílevědomou globální politiku „světového zákulisí“. **A tato politika může být neutralizována, potlačena a vykořeněna pouze alternativní politikou, která bude také vedena na globální úrovni.**

Jinými slovy, reálná státní suverenita společnosti, která má v úmyslu kráčet k pozitivním perspektivám, vylučuje, aby LGBT představitelé byli zastoupeni v orgánech státní moci a v hromadných sdělovacích prostředcích, v prostředí duchovních, ve vzdělávacích zařízeních všeobecných i vysokoškolských, jako sportovní trenéři, v ozbrojených silách a tajných službách. Zatímco perspektivy zotročení ke své realizaci vyžadují, aby byl v životě naplňován princip: „Všechna moc pederastům!“ pod hesly o vykořehování „homofobie“. A zatím je v současnosti:

Globální politika zaměřená na potlačování „heteráků“ a povzbuzování agresivního chování „elgébětáků“ ve vztahu ke zbytku lidstva.

Jeden z projevů této politiky:

«Šéf Svazu sexuálních menšin Berlína a Braniborska Jörg Steinert vypracoval školní projekt Devadesát minut sexuální rozmanitosti, neboť se domnívá, že boj proti homofobii musí začínat již od školních lavic.

„Všichni obyvatelé německého hlavního města vědí, že primátor Berlína Klaus Wowereit je gay a je dobře, že on sám se tím netají“, je přesvěd-

čen Steinert. „Jenže to není zárukou, že zmizí homofobní nálady mezi určitou částí mládeže, která tuto skutečnost sice uznává, ale přesto projevuje agresi ve vztahu ke svým vrstevníkům hlásícím se ke své netradiční sexuální orientaci. Proto je i ve školách hlavního města nutno vést osvětovou práci. Na financování tisku brožury a ilustračního materiálu se podílely berlínský senát a Evropská unie. Doufáme, že i v budoucím roce bude tento projekt podpořen.“

Brožura pro školní výuku obsahuje unikátní informačně-metodologický materiál. Jsou v ní texty i ilustrace určené k tomu, aby děti četly role¹ a následně o tom v hodině mohly diskutovat.

Podobná literatura podle Steinertova názoru umožňuje promluvit si s žáky na dané téma. „A to je velice důležité“, domnívá se Steinert. „Vždyť jestliže se žáci mezi sebou baví o tématu homosexuality, tak je to často v podobě vtipů a zlomyslných žertů². Zatímco materiál brožury je sestaven tak, že poskytuje základ k zajímavému rozhovoru a pomáhá nalézat odpovědi na mnohé otázky, o které se dospívající zajímají.“

Za zmínku stojí, že brožura byla vydána v nákladu 2,5 tisíce výtisků, ale zájem o ni byl tak velký, že bylo rozhodnuto dotisknout jich ještě jednou tolik. Na začátku se předpokládalo, že se tohoto projektu zúčastní o něco málo více než 400 škol, a pro každou z nich bylo určeno pět výtisků této brožury. O tento učební materiál však projevíli zájem nejen učitelé etiky, ale i německého jazyka a dějin» (<http://www.pes-publishing.com/about/news/detail.php?ID=8305>).

«Konzultanti Ekonomické a Sociální rady při OSN, skupina Gherush92, prohlásili, že Božská komedie Danta Alighierioho musí být buď vyřazena z programu italských škol, nebo musí být vypracována varianta přizpůsobená současnosti s vysvětlivkami. Neboť itaľští ochránci práv se domnívají, že ve své původní podobě toto dílo propaguje homofobii a rasismus, a také obsahuje urážlivé útoky středověkého básníka zaměřené vůči muslimům» ([http://rysi-](http://rysi-arhi-)

---

¹ **Takové čtení rolí předpokládá, že někdo bude hrát roli homosexuála.** Ale jak říkal proslulý ruský herec Georgij Michajlovič Vicin (1917 – 2001): „Je nutné nejen umět vžít se do role, ale také z ní potom umět vystoupit“. Smrti řady herců podobající se smrti postav, které kdysi hráli, jsou výsledkem toho, že na divadelních vysokých školách a ve studiích učí „vžít se do role“, ale už **neučí, jak se z té role potom vymanit**. Proto je takovéto „čtení rolí“ aktem zavlékání těchto školáků do LGBT společenství, neboť se mohou do té role vžít a nemusí se jim potom povést z ní vystoupit. – Naše vysvětlení k citaci.

² Ne „často“, ale v absolutní většině případů a jejich odmítání LGBT chování touto formou je ve větší či menší míře mravním vyjádřením zdravého rozumu většiny z nich. – Náš komentář k citaci.

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

pelag.ucoz.ru/news/sovetniki_pri_oon_trebujut_izjat_dante_iz_shkolnoj_programmy_v_bozhestvennoj_komedii_obnaruzhena_gomofobija_i_antisemitizm/2012-03-16-7256).

Veřejné odsuzování LGBT společenství a jeho představitelů je ve „vyspělých státech“, pokud ne přímo trestným činem (i když jsou i výjimky), tak často alespoň důvodem k občanskému soudnímu sporu a navíc to vyvolává obstrukce ze strany LGBT společenství, které reálně získalo všestrannou moc v přímé i zprostředkované podobě (přes psychologický nátlak na idioty, kteří jsou k němu „tolerantní“, včetně těch, co jsou zastoupeni v médiích a mocenských orgánech), takže tím je diskriminace práv „homofobů“ zajištěna.

A podobné donucovací procesy k LGBT chování a „toleranci“ k němu probíhají v různých státech a regionech planety.

«Odborníci varují, že v USA sílí procesy, které mohou skončit tím, že se tam křesťanství ocitne mimo zákon. Mluví se o tom v dokumentu, který hodlá zveřejnit křesťanská organizace Coral Ridge Ministries (stát Iowa).

V dokumentu se píše, že takzvané „zákony o zločinech z nenávnosti“ ("hate crime laws") se již využívají v Kanadě, USA, Austrálii a Švédsku k pronásledování těch, kdo se osmělí s oporou na Bibli vyjádřit své názory na homosexuální chování, islám a další otázky, o kterých se zcela jednoznačně píše v Písmu.

„Na první pohled se tyto zákony zdají být zcela rozumné“, říká Jerry Newcombe, představitel Coral Ridge Ministries. „Vždyť přece nikdo nebude schvalovat nenávnost a násilí, ať už jsou zaměřené proti komukoliv. Ale když se na to podíváte pozorněji, tak uvidíte, že ve skutečnosti nezakazují nenávnost, ale způsob myšlení.“

Agentura World News Daily uvádí některé příklady. Tak například v Coloradu guvernér Bill Ritter podepsal dokument, který podle názoru odborníků znamená zákaz vydávání Bible v tomto státě. Tento zákon zakazující „diskriminaci podle příznaku pohlaví“ zakazuje vydávat cokoli, co by mohlo urážet všemožné zvrhlíky. Navíc se v Kongresu diskutuje o tom, zda nepřijmout takový zákon pro celé Spojené státy. Síly stojící na straně homosexuálů o to usilují již dlouho. Takový zákon potom dopadne na ty, kteří si zachovali biblické představy o vzájemných vztazích mezi pohlavími¹: Bible jednoznačně nazývá homosexualitu hříchem. Přičemž **tento zákaz se bude vztahovat výslovně na slova a myšlenky: urážky, násilné jednání a tak podobně jsou přece již stíhány podle stávajících zákonů** (vyčlenili jsme v citaci tučně).

---

¹ Viz jmenovitě starozákonní kniha Leviticus, hl. 20, verše 10 – 22 – Naše vysvětlení k citaci.

V Kanadě tyto „zákony o zločinech z nenávisti“ již vedly k tomu, že knězi [přikázali zřítci](#) se své víry, neboť existuje zákon zakazující výroky, které by mohly být vnímány jako odsuzování jiných lidí.

A opět v Kanadě [pastor Stephan Boisson](#) v roce 2002 napsal do novin text, kde odsuzoval „bojovníky za práva homosexuálů“ a vyjadřoval své pochopení a povzbuzení lidem bojujícím s pokušením v podobě touhy po stejném pohlaví. Tribunál pro lidská práva mu uložil pokutu ve výši 5 000 USD a přikázal mu, aby se písemně omluvil homosexuálům a napříště se nikdy k tomuto tématu nevyjadřoval.

Ve Švédsku byl pastor Ake Green [odsouzen](#) za kázání proti homosexualitě (i když byl tedy následně zproštěn viny).

V Austrálii dva duchovní skončili na lavici obžalovaných na základě obvinění z urážky islámu za to, že ve vlastním kostele uspořádali seminář o muslimské víře.

V některých státech USA podobné zákony již platí. Například ve státě Nové Mexiko fotoagentura náležející dvěma křesťanům musela zaplatit pokutu ve výši 6,6 tisíce dolarů za to, že odmítla fotografovat „svatbu“ dvou lesbiček.

Zesnulý zakladatel Coral Ridge Ministries James Kennedy nejednou varoval, že jestliže to vše takto půjde dál, ohrozí to občanská práva Američanů. „Zavřou hubu Církvím. To je jejich nejtoužebnější přání, aby Církve nesměly ani slůvkem brojit proti homosexualismu“, říkal.

Tony Perkins, prezident Rady pro rozvoj rodiny (Family Research Council) s ním souhlasí: „Celé je to o tom, že homosexuálové dobře vědí, že se zatím v církvích tohoto státu nesmí ozývat.“

Robert Knight, ředitel Institutu kultury a masových médií si myslí, že konečným cílem podobných zákonů je postavit křesťanství mimo zákon. „Když se vám povede prohlásit, že od nynějška je tradiční morálka považována za nenávist a pobožnůstkářství, a potom pořádně zatlačíte na vládu, tak bude následně možné prohlásit za zločinné samotné základy křesťanské morálky“.

Mark Gotling, výkonný ředitel Aliance křesťanských rodin podotknul, že iniciátoři „zákona o zločinech z nenávisti“ často mluví o tom, že se na Církve a církevní organizace vztahovat nebude. Jenže, jak on sám poznal, tento zákon se stane součástí kategorie takzvaných „zákonů o bezpečnosti“, a to znamená, že výjimky nebudou platit pro nikoho. „Každý, kdo se domnívá, že Církve budou mít v tomto ohledu výjimku, se jen dobře neseznámil s tímto zákonem“, řekl pan Gotling.

„Slovo Boží už je zakázáno a v Prvním dodatku k Ústavě (*zaručující svobodu slova – Regions.ru*) se tak objevila skulinka“, dodal» (V USA chtějí křesťanství postavit mimo zákon – 21.10.2008 16:35 **Regions.ru** s využitím materiálů [World Net Daily](#): <http://www.regions.ru:80/news/2174211/print/>).

«Vláda Velké Británie vydala v lednu tohoto roku <2008> první školní příručku pro boj se šikanou založenou na homofobii. Podle údajů

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

z předchozích průzkumů bylo 65% mladých homosexuálů ve škole vystaveno šikaně a 98% z nich si ve škole vyslechlo homofobní výrazy» (<http://www.gay.ru/news/rainbow/2008/03/12-12509.htm>).

Kromě toho je na základě výše uvedených publikací nutné zmínit, že aby lidi zmátli, začleňují propagandisté LGBT chování boj s „homofobií“ do jednoho seznamu s bojem proti rasismu a nenávisti na náboženském základě, které musí být skutečně vymýceny¹.

Navíc „vyspělé státy“ slaví Mezinárodní den boje s homofobií²: 17. května (datum bylo zvoleno na počest toho, že 17. května 1990 byla homosexualita vyloučena z mezinárodní klasifikace nemocí, životní průkaznost tohoto rozhodnutí jsme okomentovali již dříve). V této souvislosti Wikipedie informuje:

«V roce 2006 se v Evropském parlamentu konal seminář na téma Mezinárodního boje s homofobií, na kterém vystoupil Louis-Georges Tin. Předseda Evropského parlamentu Josep Borrell vystoupil s prohlášením o uznání tohoto mezinárodního dne.»

Další krok pokračující politiky legalizace pohlavních úchylek: «Rada Evropy doporučila všem evropským státům vyloučit z úředního styku slova „matka“ a „otec“, aby tak nedocházelo ke zdůrazňování pohlavních odlišností a navrhla je nahradit neutrálními výrazy „rodič“. Ve své oficiální výzvě ke všem čtyřiceti sedmi účastníkům Rada doporučuje používat právě toto slovo jako součást boje proti projevům takzvaného sexismu.

Důvodem ke zrušení slov „otec“ a „matka“ se stala žádost švýcarské poslankyně Doris Stumpové, která požadovala, aby se skoncovalo s tradiční mluvou, a ženy už nebyly vyobrazovány jako "pasivní a méněcenné bytosti, matky a sexuální objekty".

Švýcarsko také jako první začalo tuto novinku zavádět: v Bernu z oficiálního úředního styku již zmizela slova „matka“ a „otec“, teď se nezávisle na pohlaví nazývají jednoduše „rodič“.

Podotkněme, že na iniciativu Rady Evropy zareagovaly též náboženské kruhy. Tak například skotská episkopální církev [vypracovala](#) novou verzi bohoslužebných textů, ve kterých při obracení se k Bohu není specifikováno jeho pohlaví. Z textů vypracovaných církevním bohoslužebným výborem bylo mimo jiné vyloučeno také slovo „lidstvo“ („mankind“), neboť v anglickém jazyce je jedním z významů slova „člověk“ („man“) také označení pro „muže“. Kromě toho bylo jako jedna z variant zakončení církevní mše navrženo **místo fráze „Ve jménu Otce a Syna a**

---

¹ Viz práce vnitřního prediktoru SSSR – O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných.

² A konkrétně: Velká Británie, Francie, Mexiko, Belgie, Brazílie, Kostarika a Lucembursko.

Ducha Svatého“ použít podle názoru duchovních neutrálnější formulaci „Ve jménu stvořitele, spasitele a ochránce“.

Kdy se tyto novoty dovalí až k nám do Ruska, zatím není známo. Připomeneme, že náš stát vstoupil do Rady Evropy 28. února 1996 a 30. března 1998 Rusko ratifikovalo Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Navíc Rusko při svém vstupu do Rady Evropy ujistilo tuto mezinárodní organizaci, že je připraveno svou právní úpravu a politický systém uvést do souladu s evropskými normami.

Takže chceme-li se považovat za součást Evropy a civilizovaného světa, musíme se co nejdříve vzdát slov „matka“ a „otec“, která jsou nám tak blízká a drahá, a také pro nás svatého pojmu Vlast-Matka (Родина-Мать). Příslušný památník ve Volgogradu bude nutné odstranit, nebo mu vymyslet politicky korektnější název. A s podobným problémem se nejspíše setřetne i Chrám matky Boží ve Francii» (<http://via-midgard.info/news/5397-evrope-xotyat-zapretit-k-upotrebleniyu-slova.html>).

Francie již na toto rozhodnutí Rady Evropy zareagovala:

«Používat slova „matka“ a „otec“ v úředních dokumentech bude zakázáno na celém území Francie. Příčinou tohoto zákazu jsou plány povolit sňatky mezi stejnými pohlavími. To znamená, že ve vztahu k heterosexuálním i homosexuálním párům se bude používat pouze slovo rodič, informuje [Rosbalt](#).

Francouzská ministryně spravedlnosti Christiane Taubira ve svém rozhovoru francouzskému katolickému deníku La Croix vyjádřila své přesvědčení, že homosexuální páry mohou vytvořit podmínky pro výchovu dětí právě tak dobře jako heterosexuální rodiče. Podle jejích slov je pro stát péče o zájmy dětí na prvním místě.

Takové plány už vyvolaly pobouření ze strany katolické církve. Hlava katolické církve ve Francii kardinál Philippe Barbarin prohlásil, že je znepokojen, vždyť po jednopohlavních sňatcích může být následně legalizován incest a polygamie, což povede k rozkladu společnosti.

Jak bylo oznámeno, bude v roce 2013 představitelům netradiční sexuální orientace povoleno uzavírat sňatky a adoptovat děti, prohlásil již dříve premiér Francie Jean-Marc Ayrault. Podle průzkumů se pro legalizaci jednopohlavních sňatků na začátku roku vyslovilo 63% Francouzů a pro povolení netradičních rodinám adoptovat děti 56%.

Připomeneme, že v britských úředních dokumentech budou slova „muž“ a „žena“ brzy nahrazena neutrálními termíny „manželé“ a „partneři“» (<http://rus.apollo.lv/novosti/vo-frantsii-zapretyat-slova-mat-i-otets/532676>).

V Rusku také nejde všechno úplně tou nejlepší cestou, přestože zatím moc LGBT společenství z větší části nemá veřejně otevřený charakter. V roce 2011 byl ze STÁTNIHO MÉDIA agentury RIA Novosti donucen odejít politický dopisovatel Nikolaj Troickij:

«Na svém blogu Troickij umístil dost příkrý výrok s ohledem na berlínský průvod LGBT (Gay pride), který se konal 25. června 2011. Troickij měl možnost na vlastní oči zhlédnout „půvaby“ této gay-útočné akce, jejíž ko-

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

nání je usilovně prosazováno i v ruském hlavním městě, píše Nakunune.ru.

„Doufám a věřím, že taková ohavnost se v Rusku nikdy konat nebude“, napsal Troickij. „O takovou „svobodu a demokracii“ nemám zájem. Na tohle je každá tolerance krátká, člověk začne bezděky přemýšlet o nějaké silné bombě, která by zabijela jen pederasty. Čestné slovo, kdyby všechny tyhle zvrhlé stvůry zhebly, Země by hned byla o moc čistší.“

Tento Troického komentář se okamžitě stal objektem útoků [bloggerů-liberastů](#) neurčité sexuální orientace. To jim ovšem bylo málo, a tak si stěžovali i u jeho šéfů. Udání svého cíle dosáhlo, Troickij o svou práci přišel.

„Odcházím teď z agentury. Toto rozhodnutí není moje, nebo přesněji řečeno není jen moje. Jak se tento skandál odrazí na mé další práci, zatím nevím“, řekl sám Troickij» (<http://www.rus-obr.ru/days/11897>).»

Na tuto událost zlomyslný „humanista“ A. V. Minkin reagoval následovně:

«„On mohl svůj negativní postoj vyjádřit různě. Mohl například říci, že se snaží držet od homosexuálů dál. Mohl říci: ‚Nemůžu je vystát‘, ale on řekl, že by chtěl, aby je zabila speciální bomba“, okomentoval situaci novinář ve svém rozhovoru pro Radio Svoboda z 5. července.

„Já sám také homosexuály nemusím a nepřeji si, aby mě obtěžovali. Ale přát lidem smrt, to je něco docela jiného. A pokud se tak vyjádřil, znamená to, že tak i smýšlí, takže byl propuštěn zcela oprávněně“, uzavřel to Minkin.

„Svoboda slova znamená, že můžete říkat vše s výjimkou toho, co je trestné. Jestliže v Americe pronesete něco o „špinavých negrech“ nebo dokonce i jen o „negrech“, budete propuštěni“, poznamenal dále známý novinář.

„Kdyby Nikolaj Troickij řekl: ‚Přál bych si bombu, která by zabijela všechny Rusy, to by přece bylo skvělé‘, kdyby tento pán začal snít o bombě, co by zabijela všechny Rusy, myslím, že by se ho nikdo nepokoušel zastávat¹. Řekli by: ‚Vyžeňte ho jako ‚vzteklého psa‘, kterého nikdo nezaměstná, ať se živí mytím hajzlíků‘, uzavřel to» (Alexandr Minkin: Homofoba Troického vyhodili zcela oprávněně: <http://www.gayrussia.eu/world/2074/>).

Jenže takovéto chování ve vedení ruských státních médií je možné pouze za předpokladu, že je v orgánech státní moci zastoupena dostatečně rozvětvená síť LGBT příznivců a LGBT představitelů.

---

¹ Kdyby něco takového prohlásil, nikdo z politického liberálního establishmentu v Ruské federaci ani v zahraničí by ho veřejně nekáral: bylo by ticho po pěšině, stejně jako se to stalo v nejednom podobném případě. – Naše poznámka k citaci.

Kdo osobně z úředních osob „Rossijského“ státu, činitelů hromadných sdělovacích prostředků, vzdělávacího systému, showmanů a magnátů velkého byznysu, duchovních kultů tradičních i netradičních náboženství náleží k LGBT společenství, a kdo k němu sice nenáleží, ale je v jeho moci nebo je jím vydržován, nebo prostě nechápe jeho roli a účel v globální politice, zůstává otázkou otevřenou. Absolutní většina to prostě jen nechápe.

LGBT síť přítomná v mocenských orgánech, v hromadných sdělovacích prostředcích, v prostředí duchovních kultů, showbyznysu a dalším byznysu v Rusku se v současné době *zatím* veřejně nelegalizovala. Příčinou toho je negativní vztah širokých lidových mas v Rusku k LGBT společenství a jeho agresí. Ale množství příznaků ve veřejné politice, médiích i vzdělávacím systému vypovídá o tom, že tu taková LGBT síť existuje, a že je aktivní: jde konkrétně o pokusy zformovat na základě „humoru“ lhostejně-ironický vztah k LGBT společenství v televizních zábavních pořadech (Naša Raša – po dobu celého seriálu, Večerní Urgant (23.04.2012), Ať mluví (26.04.2012) a další) – to je politika cílevědomé propagandy LGBT chování jako normy v „multi-kulturní“ společnosti, která pracuje na realizaci politické technologie „Overtonova okna“. A výhledově:

«Moskva, 3. dubna. Aktivisté hnutí Moskevského Gay pride¹ a ruského lidskoprávního LGBT projektu Gay Russia.ru se rozhodli v Rusku založit

---

¹ Gay pride je [akce](#), jejímž úkolem je demonstrace skutečnosti, že ve společnosti je přítomno LGBT společenství (lesbičky, gayové, bisexuálové a transgenderové) a podpora tolerantního vztahu k němu... (Wikipedie).

Kromě toho existuje termín [worldpride](#), což je událost organizovaná mezinárodní asociací InterPride, která pomáhá gayům, lesbičkám, bisexuálům a transgenderům upoutat pozornost mezinárodního společenství na své problémy prostřednictvím průvodů... (Wikipedie).

Hlavní významy slova „pride“ jsou v angličtině: hrdost, domýšlivost, pýcha, předmět hrdosti, kromě toho se však slovo „pride“ pojí i se světem zvířat: [«PRIDE - nevelká, ale stabilní skupina lvů \(6—12 jedinců\)»](#), skládající se z několika příbuzných samic s jejich potomky a samců, kteří žijí pospolu a loví společně. (dic.academic.ru - Ekologický slovník).

Termín Gay pride byl zaveden v roce 1969 jedním z gay-aktivistů (Wikipedie). Ve výsledku tedy vznikl dvojsmysl: ten termín kromě smyslu, který si přáli LGBT-aktivisté, vyjadřuje i hřích pýchy a význam, jaký má ve fauně. – Takto se blamovat je možné pouze při výskytu „chyb“ v psychice – to je ještě
→ → →

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

politickou stranu gayů, lesbiček, bisexuálů, transgenderů a jejich heterosexuálních přívrženců. V úterý 3. dubna to oznámil zakladatel hnutí Moskevského Gay pride Nikolaj Alexejev, informuje portál Gayrussia.ru.

Podle jeho slov: „Dnes ruský prezident podepsal zákon o zjednodušeném postupu registrace politických stran, který máme v úmyslu v nejbližší době využít“.

Nikolaj Alexejev zdůraznil: „Už se radíme s aktivisty z různých regionů Ruska, kteří podpořili tuto naši ideu a projevíli přání vstoupit do strany a zúčastnit se zakladatelského sjezdu, který do podzimu uspořádáme v Moskvě.“

Gay-aktivista dále poznamenal: „V podmínkách, kdy zde ani jedna politická strana nezastupuje zájmy LGBT společenství potřebným způsobem, jsme nuceni vstoupit do politiky, abychom hájili svá práva a v Rusku nebylo místo pro diskriminaci a nesnášenlivost.“

Přitom Nikolaj Alexejev zdůraznil: „Nová politická strana se však nebude omezovat jen na otázky dodržování práv gayů, lesbiček, bisexuálů a transgenderů v Rusku. Už jsme zahájili proces brainstormingu a objevily se nápady, které jistě v případě přijetí příslušných zákonů přijdou ruské společnosti vhod“.

Nikolaj Alexejev to uzavřel: „Představitelů LGBT společenství jsou v Rusku milióny, a pokud se k nim připojí ještě i jejich příbuzní a přátelé, může takováto politická strana získat podporu nejméně 10% Rusů. Do dnešního dne se nejednalo o jednotnou politickou sílu, ale to se již v brzké době může změnit.“

K dnešnímu dni již projevíli přání připojit se k první politické straně sexuálních menšin v Rusku a jejich heterosexuálních příznivců obyvatelé Moskvy, Petrohradu, Moskevské oblasti, Leningradské oblasti, Rjazaňské oblasti, Krasnodarského kraje, Sverdlovské oblasti, Novosibirské oblasti, Baškirska, Lipecké oblasti, Tuské oblasti, Republiky Komi, Rostovské oblasti, Krasnojarského kraje, Voroněžské oblasti a řady dalších regionů» (Alexejev: V Rusku se objeví LGBT politická strana: <http://www.rosbalt.ru/main/2012/04/03/965220.html>).

Ale to stále nestačí, a tak LGBT aktivisté hledají možnosti, jak vyvolat nějakou provokaci, aby v očích „veřejného mínění“ vládnoucí „elity“ Západu vypadali jako nevinná oběť extremistických skupinek „homofobů“ nebo „tyranie“ a „politické svévole“ státní moci, aby tak vnesli svůj vklad do vytváření politicko-ekonomické krize potřebné ke svržení současného režimu v Rusku a jeho nahrazení tím pravým, liberálním. Nový „opravdově liberální“, „demokratický“ režim musí odstranit právní zákaz propagandy homosexuality a začít státem orga-

---

jednou k té otázce, že LGBT příslušnost vede k „selháním/chybám“ v psychice.

nizované potírání „homofobie“, jako je tomu ve všech „vyspělých demokratických“ státech s cílem následného zvýšení manipulovatelnosti společnosti přes LGBT společenství.

Web **GAYRUSSIA** má heslo: Rovná práva bez jakýchkoliv kompromisů. Avšak:

Analýza ukazuje, že ve skutečnosti LGBT společenství nevede boj za „rovná práva“¹ (je to ze strany LGBT společenství chytračení a klam), ale za „elitářské“ postavení opírající se o převahu ve výsadních právech, čemuž se ostatní společnost podle názoru LGBT společenství a jeho pánů a pohlavárů musí podřídít.

Jestliže si ale LGBT představitelé a zbytek společnosti myslí, že to je tím pravým cílem LGBT agrese, tak se pletou: je to prostředek k dosahování jiných globálně politických cílů, ve vztahu ke kterým představitelé LGBT společenství nejsou pány, ale jen tupým nástrojem k jejich dosahování.

A jedním z takových cílů je likvidace institutu rodiny v národních kulturách, protože destrukce rodiny je předpokladem k zotročení a nástrojem zotročování. To právě na tom se podílí LGBT společenství, kterému je cizí jakákoliv národní kultura rodinného života („sňatky“ v LGBT společenství jsou jen zvrhlým falsifikátem rodiny, i když slouží i k překonávání osamělosti). Navíc, jak bylo zmíněno již dříve, slouží LGBT síť jako nástroj řízení společnostmi cestou:

- protlačování jejich představitelů do příslušných funkcí v mocenských institucích;
- ke sběru a šíření informací určitého tematického spektra přes globální LGBT síť.

A od národnosti oproštěný a globální charakter LGBT společenství ho, i s přihlédnutím k osobní omezenosti a „elitářským“ ambicím

---

¹ Jestliže v právní úpravě není zakotveno jejich trestní stíhání a nucené „lечение“, mají svá práva zajištěna, neboť všechno ostatní se již odvíjí od osobních vztahů LGBT představitelů se zbytkem společnosti. Pokud se LGBT představitel nedomáhá sexuálních kratochvílí s lidmi biologicky normální pohlavní orientace, žádné problémy mít ve společnosti nebude: odhalit LGBT představitel (například kvůli tomu, aby ho bylo možné „omezovat“ v jeho právech) je dost těžké ve společnosti, ve které je ovládnutí příslušných „extrasenzorických“ návyků jevem velice zřídka.

Příloha č. 9 LGBT společenství a internacismus

jeho představitelů, mění v nástroj, kterým je do života uváděna politika internacismu.

Možnosti k tomu v minulosti otevřela „sexuální revoluce“ ze šedesátých až sedmdesátých let 20. století, jež se stala globální kampaní údajně zaměřenou proti pokrytectví a přetvářce buržoazní společnosti, avšak ve skutečnosti sledovala za cíl masovou destrukci institutu rodiny na úrovni nižší i střední třídy cestou likvidace společenské morálky a vyzdvižení instinktů v psychice lidí na úroveň sociální normy (tj. zvířecího typu struktury psychiky). Jejím výsledkem se stal masový mravní rozklad, na jehož pozadí LGBT společenství přestalo vypadat jako něco zvláštního a už vůbec ne zákázonosného, jak tomu ve skutečnosti je. Stalo se pouhou další variantou „sexuální svobody“.

A navíc k tomu všemu se dne 20.04.2012 objevila zpráva:

«Lídři konzervativního hnutí judaismu v Izraeli povolili gayům a lesbičkám netajícím se svou sexuální orientací studovat u rabínů. Podle informací deníku Haaretz bylo toto rozhodnutí přijato 19. dubna.

Na Bejt midraš Solomona Schechtera (Vysoká škola Solomona Schechtera), která připravuje rabíny konzervativního směru, budou již od příštího školního roku přijímáni studenti LGBT příslušnosti, informuje [NEWSru Israel](#).

Deník Haaretz dále poznamenává, že v průběhu mnohých desetiletí představitelé konzervativního hnutí judaismu v Izraeli a v USA vedli spory o tom, zda je možné dělat z gayů a lesbiček neskrývajících svou orientaci rabíny. Jako výsledek této diskuse byla v roce 2006 vydána dvě přímo si protičečící ustanovení Halachy: jedno povolující gayům a lesbičkám stávat se rabíny a druhé, které to zakazuje. Dvě vysoké školy v USA začaly přijímat na studium představitele LGBT obce¹, zatímco v Jeruzalému upřednostnili řídit se tím druhým.

Deník Haaretz píše, že kvůli tomu došlo ke sporům, které vyvrcholily tím, že na Vysoké škole Solomona Schechtera v Jeruzalémě dvě ženy rabínky podaly výpověď.

V článku se dále uvádí, že ve čtvrtek 19. dubna na Vysoké škole Solomona Schechtera proběhlo ještě jedno hlasování o možnosti přípravy rabínů z představitelů LGBT-obce a z osmnácti rabínů jen jeden hlasoval proti tomu.»²

Takže došlo k otevřenému srůstání ideového internacismu historicky reálného judaismu *s internacismem biologicky a psychicky defektního LGBT společenství* navzdory jeho přímému

¹ Jakou *obec* to objevili ti novináři v LGBT společenství?

² <http://www.newsru.com/religy/20apr2012/gayrabbi.html>.

odsuzování ve Starém zákoně (kniha Leviticus, hl. 20:10 - 22¹), neboť přijetí ke studiu a absolvování Bejt Midraš není podmíněno závazkem přestat praktikovat LGBT. Navíc tímto svým rozhodnutím rabinát překroutil ještě jednu, odpradávná existující kvalifikační normu: aby se člověk mohl stát rabinem – učitelem (v překladu do ruštiny) a vychovatelem dalších judaistů – je povinen nejen získat příslušné vzdělání, ale také založit rodinu.

To všechno jsou ukazatele toho, že vysoce zasvěcení bisexuální politici žijí pod tlakem určitých problémů a doufají, že se jich zbaví cestou rozšíření LGBT-společenství.

Jenže ty problémy, které lidstvu přináší politická činnost LGBT společenství a především vysoce zasvěcených bisexuálních politiků (veřejných i zákulisních), stejně jako problém vykořenění ideového internacismu, nejde vyřešit cestou odhalování představitelů LGBT a jejich fyzickou likvidací v duchu starozákonní normy předepsané knihou Leviticus.

Tyto problémy mohou být vyřešeny pouze přechodem k jinému způsobu života civilizace, ve kterém nebude možná žádná statisticky významná obnova LGBT společenství (především na základě biologických předpokladů jeho vzniku).

A k tomu je kromě jiného především nutné mít jasné vědomí o místě a roli LGBT společenství. Tato znalost musí být všeobecně známa celé společnosti – jak LGBT společenství, tak i té části společnosti, která se z hlediska pohlavního chování skládá z biologicky a psychicky normálních lidí.

Pouze v tomto případě mohou ti, kteří se přimknuli k LGBT společenství kvůli hříšnosti svých předků nebo své vlastní (včetně mylně pochopeného smyslu života, cest a prostředků jeho realizace), dosáhnout lidského typu struktury psychiky a na jeho základě získat smysl života, který nebude zvrácený, a osvobodit se z moci hříšných sklonů, což odstraní „*problém homofobie*“, jehož *neadekvátní pojetí je vnucováno společnosti pány a kurátory LGBT společenství přebývajících v sebeklamu.*

---

¹ Jen zmíníme, že odsuzování lesbických sexuálních praktik jsme v Bibli nenašli.

Příloha č. 10

A. S. Chomjakov: Rusku (1839)

Гордись!» — тебе льстецы сказали:
«Земля с увенчанным челом,
Земля несокрушимой стали,
Полмира взявшая мечом!
Пределов нет твоим владеньям,
И прихотей твоих раба,
Внимает гордым повеленьям
Тебе покорная судьба,
Красны твоих степей уборы,
И горы в небо уперлись,
И как моря твои озёры...»
Не верь, не слушай, не гордись!

Пусть рек твоих глубоки волны,
Как волны синие морей,
И недра гор алмазов полны,
И хлебом пышет тук степей;
Пусть пред твоим державным
блеском
Народы робко клонят взор,
И семь морей немолчным плеском
Тебе поют хвалебный хор;
Пусть далеко грозой кровавой
Твои перуны пронеслись:
Всей этой силой, этой славой,
Всем этим прахом не гордись!
Грозней тебя был Рим великий,
Царь семихоломого хребта,
Железных сил и воли дикой
Осуществлённая мечта;
И нестерпим был огонь булата
В руках алтайских дикарей,
И вся зарылась в груды золота
Царица западных морей.
И что же Рим? И где Монголы?
И, скрыв в груди предсмертный стон,
Куёт бессильные крамолы,
Дрожа над бездной, Альбион!
Бесплоден всякий дух гордыни,
Не верно золото, сталь хрупка;
Но крепок ясный мир святыни,
Сильна молящихся рука!

Pochlebníci káží: „Jsi, bys pyšné bylo
Ty, zem, co skráně ověčené máš,
Ty, jež sis půl světa podmanilo
Nezlomnou ocelí, kterou užíváš!
Državy bez hranic osud ti dá,
Je otrokem tvým, tvé rozmary plní,
Pokorně sloužit ti on jenom zná,
Hrdě dej rozkazy, osud je splní.
Tvé stepi do rudé bary se hálí,
Vysoké hory až do nebes ční,
Ježera mořím se podobají...“
Ty nevěř! Nenaslouchej! Nezpychni!

At'si máš řeky s vodou hlubokou
Modré jak oceán, až dech se tají,
At' ve tvých horách dĕmanty jsou
A žirnĕ stepi ti úrodu dají;
At'si jsou národy, jež se ti koří,

A klopi zrak před mocným bleskem,
At'si zní šumĕní tvých sedmi moří,
Chór, jenž tě pokrývá leskem;
At' do dáli peruni* v bouřném svĕm hávu
Předvedli sílu, jež krvavá byla:
Nenech tu sílu, tu planou slávu,
Aby tě pýchou zaslepila!
Jak velký Řím hrozivý nejsi než způli,
Ten ze sedmi pahorků císařství velel
Želenou silou a divokou vůli,
Splnil si sen a stál v jeho čele;
Ohnivá ocel se nedala snĕst
V rukou těch divochů z Altaje,
Královna moří, jež chtěla vše vést,
V zlatĕ se topící... Kde ta je?
Kdepak je Řím? Kde Mongolská říše?
A skrývajíc v srdci předsmrtný ston
Své pikle kuje bezmocně, tiše,
Nad propastí chvějíc se Albion!
Každý druh pýchы je pramenem běd,
Falsí čpí z zlato, ocel křehne a puká;
Ale silný a jasný je svatyně svĕt,
Silná je modlící se ruka!

Základy sociologie

*И вот, за то, что ты смиренна,
Что в чувстве детской простоты,
В молчанье сердца сокровенна,
Глагол Творца прияла ты, —
Тебе Он дал Своё призванье,
Тебе Он светлый дал удел:
Хранить для мира достоянье,
Высоких жертв и чистых дел;
Хранить племён святое братство,
Любви живительный сосуд,
И веры пламенной богатство,
И правду и бескровный суд.*

*Твоё, всё то, чем дух святится,
В чём сердцу слышен глас Небес,
В чём жизнь грядущих дней таится,
Начало славы и чудес!...
О, вспомни свой удел высокий,
Былое в сердце воскреси
И в нём сокрытого глубоко
Ты духа жизни допроси!
Внимай ему — и все народы,
Обняв Любовию своей,
Скажи им таинство свободы,
Сиянье веры им пролей!*

*И встанешь в славе ты чудесной
Превыше всех земных сынов,
Как этот синий свод небесный,
Прозрачный Вышнего покров!*

*A proto za to, žes smířené,
Prosté a čisté jak v dítěte čas,
V mlčení srdce stajené
Tvůrce jsi přijalo Hlas, —
Tobě On svěřil platit tu daň,
Ten světlý úkol je úděl tvůj:
Ochráncem jmění světa se staň,
Plemen svaté bratrství ochraňuj!
Obětmi velkými, čistými činy,
Životadárnou lásku chraň,
Také plamenné bohatství víry,
Za pravdou, soudem bez krve staň.*

*Tvé je vše to, zač je duch ctěn,
V čem srdce slyší Nebes hlas,
V čem život budoucí utajen,
Počátek slávy a zázraků čas!...
Vzpomeň na úděl svůj veliký,
Minulost v srdci nalezni
A hluboko v něm ukrytý
Duch života si poslechni!
Slyš ho a všechny národy,
Obejmi Láskou co září,
Sděľ jim to tajemství svobody,
Zalej je svatozáří!*

*Pak sláva tě povznese kouzlem svým
Pod klenbou modrou nade všemi,
Pod tím přikrovem průzračným,
Jímž Nejvyšší pokrývá zemi!*

*symbol bouřky, neštěstí